BIROUL DE VIITOROLOGIE DE LA BUCUREŞTI

PROF. ŞTEFAN DUMITRESCU SCRIITOR PURTĂTORUL DE CUVÂNTAL BIROULUI DE VIITOROLOGIE DE LA BUCUREŞTI

„MAREA PROBLEMĂ ROMÂNEASCĂ” ŞI „FENOMENUL ROMÂNESC”.

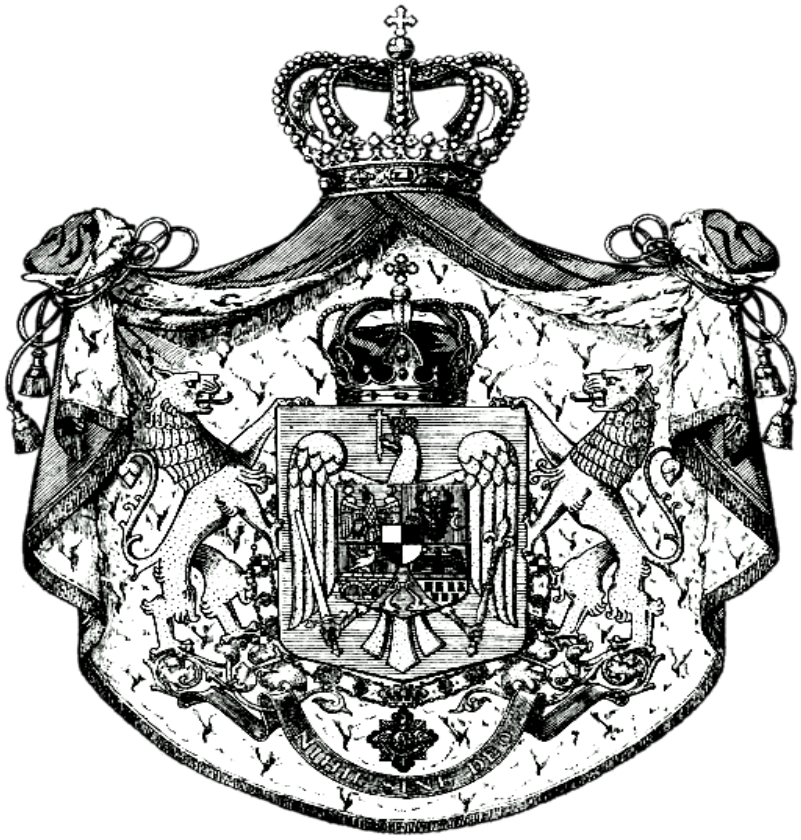

FUNDAŢIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ

ŞI ARTĂ BUCUREŞTI 2013

CUM SĂ NE EXPLICĂM FAPTUL CĂ LA SFÂRŞITUL MILENIULUI II ŞI LA ÎNCEPUTUL MILENIULUI III SUNTEM CEL MAI SĂRAC POPOR, CEL MAI UMILIT, CEL MAI JEFUIT, CEL MAI NEFERICIT POPOR, DEŞI SUNTEM CEL MAI BĂTRÂN POPOR EUROPEAN ?

DE CE SUNTEM UN POPOR SLAB, LAŞ, VICLEAN, UŞOR DE PROSTIT, FĂRĂ REACŢIE LA TOT CE NI SE ÎNTÂMPLĂ ÎN ISTORIE, ACCEPTÂND SĂ ÎNDURĂM TOTUL ?

DE CE POPORUL ROMÂN A AVUT ŞI ARE CEA MAI VICLEANĂ, NERUŞINATĂ ŞI TICĂLOASĂ CLASĂ POLITICĂ ?

EXISTĂ UN BLESTEM AL POPORULUI DACO-ROMÂN ? SUPRAVIEŢUIREA NOASTRĂ ÎN ISTORIE ESTE UN MISTER ?

CE ESTE „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ" SAU „TRAGEDIA ISTORICĂ A POPORULUI DACO-ROMÂN" ? POATE „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ" SĂ FIE REZOLVATĂ ?

ŞTIAŢI CĂ ROMÂNIA ŞI POPORUL ROMÂN DUPĂ MOARTEA LUI CEAUŞESCU SE AFLĂ ÎN RĂZBOI, CĂ SUNTEM VICTIMA CELUI MAI MARE RĂZBOI DIN ISTORIA NOASTRĂ ŞI EXISTĂ ŞANSA CA POPORUL ROMÂN SĂ DISPARĂ DIN ISTORIE ?

LA TOATE ACESTE ÎNTREBĂRI VOM RĂSPUNDE ÎN „SCRISORILE POLITICE ADRESATE POPORULUI

ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE ROMÂNEŞTI

ÎN LOC DE MOTO :

„Când am plecat de aici v-am lăsat săraci şi proşti. Când am revenit v-am regăsit şi mai săraci şi mai proşti”.

Constantin Brâncuşi.

„Un tâmpit mai mare ca mine nu există, să faci 13 ani de temniţă pentru un popor de idioţi ! De asta numai eu eram în stare”.

Petre Ţuţea.

„Când poporul român va fi cu fiecare an şi deceniu de istorie care trec mai bogat, mai numeros, mai unit, mai puternic, când se va cunoaşte pe sine mai bine şi va înţelege că în loc să-şi invidieze şi să-şi asasineze valorile este mai bine să le ajute să se realizeze maximal, când va alunga de la conducerea sa lichelele, demagogii, mafioţii, setoşii de putere, trădătorii de neam şi de ţară şi va pune în locul lor Conducători patrioţi şi înţelepţi, Mari gânditori politici, când îşi va vindeca patologiile psihologiei sale milenare, şi va învăţa din experienţa lui milenară că este mai bine să fii un popor mare decât unul mic, atunci înseamnă că neamul daco-român se află pe calea cea bună, şi că în curând îşi va rezolva Marea Problema românească. Abia atunci va fi bine de noi daco-românii în istorie !

Dacă nu vom înţelege lucrul acesta, şi ne vom târî ca şi până acum prin istorie ca un câine bătut de soartă, minţit şi

jefuit de cine vrea şi nu vrea, în primul rând de noi înşine, călcat în picioare şi umilit de toţi, sperând că doar, doar om scăpa şi de data aceasta, înseamnă că n-am fost nimic de capul nostru istorie, şi că sfârșitul este aproape ! În cazul acesta va fi mare păcat de strămoşii noştri care şi-au dat viaţa pentru ca această ţară să existe, şi de copii şi nepoţii! Înseamnă că ne-am bătut joc şi de strămoşi şi de copiii şi nepoţii noştri !

Ştefan Dumitrescu

PROF. ŞTEFAN DUMITRESCU

UNUL DIN MARII SCRIITORI EUROPENI

SCRIITOR PROPUS PENTRU PREMIUL NOBEL.

Voi încerca în prezentarea de mai jos să redau o viziune de ansamblu cât mai veridică atât asupra operei scriitorului Ştefan Dumitrescu, astăzi la cei 62 de ani ai său, membru al Uniunii Scriitorilor din România, unul dintre cei mai mari scriitori europeni, având o operă literară publicată, dar şi nepublicată, impresionantă…Prin Ştefan Dumitrescu România ar avea într-adevăr în anii aceştia şansa de a lua Primul Premiu Nobel românesc, dacă scriitorul nu ar fi atât de invidiat şi de marginalizat în ţara lui…Boală tipic românească, odată ce românii sunt singurul popor care are proverbul „Să moara capra vecinului”. Toţi scriitorii importanţi de astăzi ai României ştiu că Ştefan Dumitrescu este scriitorul cu cea mai importantă şi bogată operă literară, dar nu suflă unul o vorbă despre lucrul acesta.. În schimb scriitorul este de mulţi ani

propus la Premiul Nobel de Fundaţii culturale, de Societăţi ale scriitorilor, de Personalităţi culturale…

Când i-am citit primele cărţi şi primele manuscrise am fost, ca şi Ana Blandiana, profund impresionată de talentul „cutremurător" al tânărului scriitor, de profunzimea şi originalitate ideilor lui puse în scrierile sale, de setea lui cunoaştere, de obsesia de a pătrunde cât mai adânc în „abisalitatea Fenomenului uman", (din acest punct de vedere Ştefan Dumitrescu duce mai departe demersul dostoievskian, de a cunoaşte cât mai profund sufletul omenesc, şi „sufletul românesc". A se vedea romanul lui, „F. M. Dostoievski s-a sinucis la Bucureşti", care apare acum lansat pe piaţa de carte internaţională de o editură americană). Primele cărţi şi manuscrise care mi-au parvenit pe căi lăturalnice în anii 80, ale tânărului scriitor de atunci, îmi vorbeau despre un autor care avea nu numai o imaginaţie debordantă, cu un stil profund şi cald, dar care venea în literatură cu un suflu şi cu un spirit nou, ale cărui inovaţii literare, al cărui demers se situa în afara graniţelor literare.

Din acest punct de vedere poeta Ana Blandiana, care l-a lansat şi l-a publicat mult pe Ştefan Dumitrescu în anii 1970, a avut dreptate să vorbească despre un autor care venea cu „sufletul lansat riscant" în spaţiul literaturii („Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă"). Ana Blandiana este

scriitoarea care în anul 1971, în revista „Amfiteatru” a avut curajul să-l impună pe Ştefan Dumitrescu în literatura română, prezentându-l publicului într-un mod fulminant:

„O ţară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susţinut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoşilor plecaţi la luptă, o ţară halucinantă, un pământ cântător şi orbit de lumină proslăveşte în versurile sale recente Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul, Ştefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinţei şi neliniştii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat” .

Ana Blandiana, Amfiteatrul, nr I2, 1971.

Poetul Ştefan Dumitrescu a debutat fiind descoperit de Miron Radu Paraschivescu, cel care l-a publicat în anul 1967 în revista „Ramuri”, sub pseudonim, pe când Ştefan

Dumitrescu avea numai 17 ani. Într-o scrisoare caldă şi încurajatoare, M.R Paraschivescu îi spunea „ Dacă vei merge pe drumul acesta, dragul meu, vei ajunge departe.” Îndemnul poetului Miron Radu Paraschivescu se vede astăzi, la aproape o jumătate de veac, a fi fost o profeţie, o revelaţie !

Ana Blandiana este însă cea care l-a descoperit şi la lansat ca scriitor de anvergură pe cel care peste 40 de ani avea să dea literaturii române şi literaturii europene o operă impresionantă.

Peste numai doi ani, în toamna anul 1973, pentru că Ştefan Dumitrescu era o speranţă a literaturii române, Adrian Păunescu ţine morţiş să-şi deschidă celebrul şi criticatul Cenaclu Flacăra cu poetul Ştefan Dumitrescu. Tânărul poet a citit la prima şedinţă a Cenaclului Flacăra un volum întreg de poezie, intitulat „NICOLAE LABIŞ-PORTRET COSMOGONIC”, volum care a impresionat puternic asistenţa. Cu acest prilej Adrian Păunescu a afirmat despre Ştefan Dumitrescu : „Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii române. Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române „

Şi criticul literar Şerban Cioculescu, participant la deschiderea cenaclului Flacăra a fost impresionat de poezia lui Ştefan Dumitrescu, afirmând despre el : „"Ştefan Dumitrescu este un poet foarte interesant şi îl voi urmări cu toată atenţia."

ŞERBAN CIOCULESCU, FLACĂRA, 1973

Şi scriitorul şi omul de ştiinţă Ioan Crişan a văzut în Ştefan Dumitrescu un mare scriitor încă din anul 1973. „Ştefan

Dumitrescu este un scriitor profund şi serios. Este din acei scriitori care dau conţinut unei epoci întregi.”

ION CRIȘAN, scriitor, om de ştiinţă, 1973.

Multe din manuscrisele lui Ştefan Dumitrescu, pentru că nu aveau nici o şansă să treacă de cenzură, au circulat în anii comunismului „pe sub mână”. De aceea cărţile scriitorului nu au putut să fie publicate în perioada comunistă. După 1990 cărţile lui aveau să vadă lumina tiparului una după alata. Mai ales că scriitorul făcea parte din Grupul Renaşterea, care-l cooptase încă din anul 1976 în rândurile sale, Grup care îi ajuta pe tinerii creatori foarte dotaţi să realizeze descoperiri, să creeze teorii şi opere literare şi ştiinţifice, care aveau mai târziu dă declanşeze în România un fel de Renaştere culturală, Renaştere care să tragă după ea întreaga societate românească…Din păcate Intelectualitatea românească şi poporul român, societatea românească sunt prea bolnave, prea lipsite de energie, sunt suicidale ca să fie capabile să declanşeze o Renaştere. Noi, românii, suntem buni numai să ne asasinăm valorile, să ne promovăm lichele, nulităţile şi hoţii, şi să aruncăm cu lături unii în alţii. Acesta este modul foarte eficient prin care ne sinucidem.

Aşa cum spuneam, încă de la primele lucrări ale lui Ştefan Dumitrescu mi-am dat seama că mă aflu în faţa unui scriitor aparte, nu numai foarte talentat, care arde ca o flacără, care vine în literatură cu o forţă teribilă, dar care are o altă „mărime”, altă dimensiune, alt calibru, se află pe un nivel european, este scriitor de talie europeană, sau mondială, ca Thomas Mann, ca Albert Camus, ca Garcia Marquez. Cum

este în muzică George Enescu, de pildă, în comparaţie cu ceilalţi compozitori români. Creaţia lui literară, fie că era vorba despre volumele de poezie, de proză, de romane, de teatru „suna" altfel, nu suna deloc localist, avea un timbru european, avea o dimensiune europeană. De altfel în prezentarea lui Ştefan Dumitrescu Ana Blandiana sesizase, intuise adevărul acesta, când scriitorul avea doar 21 de ani, când afirmase că : „Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Fiecare din poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere" şi „suflet lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo".

Ştefan Dumitrescu este într-adevăr „punte" între clasic şi modern, punte între spirtul naţional şi cel universal, punte între real şi transcendent. Credem că l-am definit foarte bine într-o Cronică literară, scrisă în anul 1993, un fragment din această Cronică fiind pus pe coperta a patra a cărţii de proză „Matca Ancestrală", 1993. Iată o „fotografie" cât se poate de reală a scriitorului, aşa cum l-am văzut atunci în 1993 : „Poet, prozator, dramaturg, eseist, critic literar, filozof, analist politic, omul acesta atât de cuminte, cu o expresie de copil care se miră veşnic, este una dintre cele mai ardente şi mai neliniştite conştiinţe ale veacului lui. Când românii îl vor cunoaşte cu adevărat, în toată adâncimea şi profunzimea operei lui pe Ştefan Dumitrescu, se vor mira că un scriitor de talia lui Thomas Mann, a lui Albert Camus s-a aflat, fără să-l cunoască, printre ei. La sfârşitul acestui veac, Ştefan

Dumitrescu este vârful de lance al literaturii române implântat adânc în universalitate. L-aş compara cu Mircea Eliade, dacă nu aş şti, cunoscându-i o mare parte din operă, că Ştefan Dumitrescu nu seamănă decât cu el însuşi”

. Francesca Pini, critic literar, coperta a IV-a a cărţii “Matca ancestrală”, 1993.

Tot în acelaşi an scriitorul Ion Zubaşcu, observa şi el că scriitorul Ştefan Dumitrescu face parte din acea tipologia foarte rară a „scriitorilor totali”, a creatorilor care se manifestă pe un spaţiu larg de creaţie, care deschid noi „căi” în cultură şi care întemeiază „Şcoli” în timpul vieţii lor. Iată ce scria dl Ion Zubaşcu în revista „Magazin”, la care era redactor, tot în acelaşi an, 1993, când scriitorul avea 43 de ani : „Ştefan Dumitrescu: În tot ceea ce faceţi şi gândiţi aveţi mai degrabă aura unui întemeietor. Cred că ar trebui să faceţi şcoală în jurul dumneavoastră, lucrând direct asupra destinelor vii prin elevii care ar putea să vă continue lucrarea, întemeind cetăţi de spirit la fel de durabile ca şi cele create la umbra măslinilor antici. Trăim vremuri prea mărunte şi interesate pecuniar ca să găsiţi o revistă deschisă imediat spre ceea ce gândiţi. Singura soluţie ar fi să vă adresaţi unei edituri ca Humanitas, care ar putea fi interesată de anvergura viziunilor dumneavoastră." ION ZUBAŞCU, scriitor, Revista Expres-Magazin, nr. 4, 1993.

Foarte talentat, aşa cum îl prezenta Ana Blandiana (Şt D. a scris întâi poezie), cum a scris despre el cronicarul literar de la Revista Realitatea, Dumi Nedelcu („Dacă citind versurile lui Ştefan Dumitrescu rămânem undeva între real şi ideal,

lecturând romanul său “Delirul”, continuarea capodoperei lui M. Preda, suntem stupefiaţi de talentul şi originalitatea sa. Romanul va fi în curând tipărit şi îl recomandăm tuturor iubitorilor de literatură adevărată” Dumi Nedelcu, revista “Realitatea”, Galaţi, iunie 2000) şi aşa cum avea să-i scrie într-un text emoţionant scriitorul Doru Moţoc, Ştefan Dumitrescu este mai întâi de toate un mare poet : „Ai scris o carte de poezie de dragoste absolut excepţională („MUNTELE ÎNCĂRCAT DE DRAGOSTE”. Editura Marea Neagră”). E tot ce am citit mai frumos si mai nobil în ultimii ani, când poezia noastră a fost sufocată de un val de lături şi pornografie abjectă. Faptul ca tu mai ţii încă steagul sus îmi dă curaj. Dar încă o odată şi încă o dată îmi dau seama câtă dreptate ai avut când ai pus acel fantastic diagnostic ca suntem un popor axiofag. Aşa e ! Nu ne preţuim valorile autentice, nu le cultivam, nu ştim sa le impunem atenţiei lumii. Ce păcat !” 29.05. 2008 Doru Moţoc.

Dar Ştefan Dumitrescu este şi un romancier cu o forţă teribilă, care investighează continentul interior al Fenomenului uman, pătrunzând în profunzimea lui, descriindu-i pliurile „fundului oceanului” uman cu o acurateţe şi cu un umanism care te impresionează. De aceea îl comparam eu în textul de mai sus cu Thomas Mann, cu Albert Camus.

Iată cum îl vedea scriitorul Alexandru Magereanu pe Ştefan Dumitrescu în urma lecturii romanului său „Delirul, vol II”, continuare la romanul „Delirul, vol I, de Marin Preda, aşa cum l-ar fi scris aceasta (romanul „Delirul, vol II, credem

sincer că a fost inspirat din cealaltă dimensiune de spiritul lui Marin Preda, caz foarte rar în literatura universală n.n) : „

„ Dragă Ştefane ! Ţi-am citit pe nerăsuflate romanul lui Moromete („Delirul, vol II”, continuare la „Delirul, vol I”, de Marin Preda) şi mi-a plăcut foarte mult cum l-ai scris. Eu îţi spun, lasă la o parte orice ale preocupări şi treci şi scrie romane ! Ai talent cu carul, nu-l irosi. Profită de el şi dă-i Ţării şi literaturii noastre opere nepieritoare ! Profită de vârsta ce o ai şi de viaţă care îţi oferă atâtea posibilităţi şi vei rămâne de neuitat pentru cititori, pentru ţară. Ai o putere de „magnet” în fiecare cuvânt scris ! Ai o putere deosebită de a prinde şi cuprinde viaţa ! Ai deja o experienţă valoroasă în ale scrisului ! Nu-ţi va fi greu să reuşeşti. Deci, scrie, dragă Ştefane !”

Alexandru Magereanu, poet, Oradea, 80 de

Dar Ştefan Dumitrescu este şi un dramaturg foarte talentat. Este cu siguranţă unul dintre marii dramaturgi ai lumii, dând piese de teatru mai valoroase decât ale lui Camus şi Sartre, ale lui Tennesse Williams, sau Muller. Iată ce impresia le-au făcut piesele lui Dumitrescu unor oameni de teatru, care au vrut realmente să-l ajute să-i fie jucate piesele : Liviu Ciule, marele regizor, îi spunea într-o scrisoare autorului „Râsului” : „“Înţeleg de ce acum treizeci de ani Teatrul Mic a pus piesa (piesa de teatru “Râsul” n.n) la sertar. Desigur i-a speriat – pe atunci, stilul modern al piesei – şi îşi făceau gânduri despre posibilele aluzii şi comparaţii cu prezentul. Să sperăm că Dumnezeu îmi va da putere s-o vedem montată pe scena teatrului Bulandra.” (Liviu Ciulei). Actorul român, Celestin Duca, stabilit la Paris dorea să-l ajute pe Ştefan Dumitrescu

să-i fie montată la Paris piesa de teatru „Râsul” : „Am citit piesa d-vs de teatru “Râsul, (despre care criticul de teatru Valentin Silvestru îi spunea autorului că „este una dintre cele mai mari piese de teatru ale dramaturgiei europene”n.n) şi am găsit-o originală, interesantă şi amuzantă ! Sunt alături de dumneavoastră. Vă voi ajuta să spargeţi crusta indiferenţei. Intenţionez s-o dau la Theatre de Poche, înfiinţat de Eugen Ionesco, unde şi-a jucat piesele lui de teatru şi în virtutea cărora a ajuns membru al Academiei Franceze. De-asemenea, mă gândesc s-o dau unui actor, foarte cunoscut în Franţa, care stăpâneşte în mod desăvârşit arta de a râde.” Celestin Duca. 16 iulie 2000. Paris.

Şi profesorul universitar de teatralogie, academicianul Ion Toboşaru vorbea admirativ despre talentul şi despre vocaţia teatrului, la Ştefan Dumitrescu

“Vocaţia pentru scrisul consacrat teatrului prinde culorile certitudinii. “Râsul” lui Ştefan Dumitrescu se constituie ca un “op” solid sub raportul construcţiei, al problematicii ce stimulează interes şi al expresiei literare expresive. Talentul este vizibil, ca şi experienţa dramaturgică. Inventiv, inteligent, profund, aluziv - document şi ficţiune, artă a portretului moral şi a intensităţii conflictuale – omul şi drama alcătuiesc o structură pe care breasla se cere a depune efort spre justiţiară proiecţie şi proiectare“. Profesor universitar, doctor, academician, Ion Toboşaru, estetician. Text apărut pe coperta a IV-a a cărţii “ Dicţionarul complet al dramaturgiei lui I. L Caragiale.”

Scriitoarea argentiniană de origine română Alina Diaconu, care i-a tradus poeme şi povestiri publicându-le în Argentina, a văzut şi domnia sa că se află în faţa unui mare scriitor :

„Va felicit, sunteţi un mare scriitor, îmi pare nespus de bine să fi luat aşa contact cu Dv.”

ALINA DIACONU, Scriitoare româno-argentiniană, stabilită în Argentina, 28, iulie, 2007..

Sunt foarte fericită ca la cei peste 70 de ani ai mei am văzut cu mult timp înaintea altora în mai tânărul meu confrate, dl Ştefan Dumitrescu, un scriitor de anvergură europeană, un scriitor la fel de mare, dacă nu mai mare ca mulţi Scriitori care au luat premiul Nobel. Rămân ca şi în 1994 la convingerea că nu sunt muţi scriitor în plan mondial care să fie „scriitori totali”, care să dea opere de valoare europeană în toate genurile literaturii, şi care mai sunt, ca scriitorul român, celebru, Mircea Eliade, şi oameni de ştiinţă. Iată ce scriam despre Ştefan Dumitrescu în 1994, sunt de acum aproape 20 de ani :

„Ştefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre scriitorii români cu cea mai vastă şi profundă operă. Tipul scriitorului total, şi al omului total, Stefan Dumitrescu a dat romane care vor avea celebritatea romanelor lui Marquez, piese de teatru care ne vor cutremura conştiinţa veacuri de aici înainte, eseuri cu un orizont al sintezei impresionant, o “Istorie a dramaturgiei româneşti”, dar şi poezii pentru copii de o gingăşie infinită. În volumul de faţă, un volum de poezie

impresionant, ţipându-şi dragostea lui pentru Basarabia, dar si conştiinţa de “RANĂ” adâncă a fiinţei naţionale, Ştefan Dumitrescu ne aduce în modul cel mai dureros aminte că suntem români, că suntem o FIINŢĂ cu Simţirea şi Conştiinţa îndoliată !” FRANCESCA PINI, lector universitar , 1994.

Puţin ştiu că Ştefan Dumitrescu, unul dintre membri importanţi ai Biroului de Viitorologie de la Bucureşti, este cel care a descoperit al Treilea mare Tip de Inteligenţă (scriitorul este Licenţiat al Facultăţii de Filozofie, Bucureşti, 1973, domeniile lui fiind Psihologia, Pedagogia, Sociologia, Economia, Viitorologia, domenii în care a dat lucrări de valoare) pe care l-a denumit „ Inteligenţa pozitivă şi Inteligenţa negativă”. Că este autorul unei lucruri de importanţă capitală, care revoluţionează Ştiinţa economică, lucrare intitulată „NOUA ŞTIINŢĂ ECONOMICĂ A SECOLULUI XXI SAU PSIO-ECONOMIA”, în care este descrisă descoperirea Sistemului economic al viitorului, denumit de autor „SISTEMUL SOCIO-ECONOMIC DE EVOLUŢIE”, Sistem economic care nu cunoaşte fenomenul şomajului şi al crizelor economice, şi care probabil va salva Civilizaţia umană din această criză teribilă, artificială dar şi naturală, pe care o parcurgem.

Că Ştefan Dumitrescu este cel care a descoperit „METODA PRIN CARE ŢĂRILE POT SĂ IASĂ DIN CRIZA ECONOMICĂ ACTUALĂ FOARTE UŞOR, ÎNTR-O PERIOADĂ SCURTĂ DE TIMP, FĂRĂ SĂ FIE MICŞORATE SALARIILE ŞI PENSIILE, FĂRĂ SĂ FIE MĂRITE IMPOZITELE ŞI TAXELE ŞI FĂRĂ SĂ FIE

DAŢI OAMENII AFARĂ DIN SLUJBE” (Lucrare publicată în serial în revista „Destine”, a Societăţii Scriitorilor români din Canada)

Aceste descoperiri ale lui Duimitrescu ar putea salva de la suferinţă, de la stres şi de la umilinţă miliarde de oameni…Poate aude cine trebuie…

Alte lucrări ştiinţifice ale autorului, care ar putea deveni best-seller mondial, şi ar face foarte mult bine oamenilor, sunt lucrările „ Teoria Revoluţiei Binelui” şi „ Psihoterapia şi Educaţia prin Bine !”

Ştefan Dumitrescu se aseamănă cu Mircea Eliade, cum spuneam, adică este autorul unei opere literare de valoare, foarte complexă , abordând un mare număr de teme, de idei, de mituri, pe care le interpretează într-o viziune unitară, originală, dar este şi creatorul unei opere ştiinţifice, în domeniul Ştiinţelor sociale, extraordinară, o operă de pionierat, prin care deschide noi orizonturi în cunoaşterea umană. Ştefan Dumitrescu este prin excelenţă o mite de sinteză, de anvergură, de aceea vom constata că opera literară şi opera ştiinţifică se întrepătrund, se îmbogăţesc una pe alta. Prin întreaga sa operă Ştefan Dumitrescu se adaugă în plan universal triadei Mircea Eliade, Eugen Ionescu (fiind autorul unei opere dramaturgice originale, de mare valoare) şi Emil Cioran, Dumitrescu, fiind un eseist de substanţă, cu o putere de analiză şi de re-interpretare uimitoare Nu ne îndoim că începând să fie publicat de Marile Edituri occidentale Ştefan Dumitrescu va impresiona cititorul şi îl va câştiga.

Spuneam că Ştefan Dumitrescu este propus de mulţi ani la Premiul Nobel de Fundaţii culturale, cum ar fi Fundaţia Culturală Ajutorul românesc, Fundaţia Ţara, de Societăţi ale scriitorilor, cum ar fi Societatea scriitorilor români din Basarabia, de mai multe personalităţi culturale, Edituri, Reviste de cultură. Redăm mai jos propunerea pentru Premiul Nobel transmisă Comitetului pentru decernarea Premiului Nobel de la Stockholm de Societatea Scriitorilor români din Moldava, care ne-a impresionat prin esenţialitatea şi obiectivitatea sa.

„NOBEL ADRESA

Det Norske

Nobelinstitutt

Henrik Ibsens gate 51,

N-0255 OSLO

+47 22 12 93 10 FAX

SOCIETATEA SCRIITORILOR ROMÂNI DIN BASARABIA

PROPUNEREA PENTRU DECERNAREA PREMIUL NOBEL PENTRU LITERATURĂ SCRIITORULUI ROMÂN, ŞTEFAN DUMITRESCU,

ADRESATĂ COMITETULUI PENTRU DECERNAREA PREMIULUI NOBEL PENTRU LITERATURĂ DE LA STOCKHOLM

Societatea Scriitorilor Români din Basarabia, ce are drept scop dezvoltarea procesului literar, consolidarea şi renaşterea spiritualităţii româneşti în Moldova, educaţia patriotică în baza tradiţiilor istorice naţionale, educaţia lingvistică a tuturor generaţiilor, cultivarea în rândurile membrilor asociaţiei a eului şi tradiţiilor strămoşeşti, îl propune pe Scriitorul Ştefan Dumitrescu atenţiei Comitetului pentru Acordarea premiului Nobel, de la Stockholm.

Motivaţia propunerii noastre: în timpul de faţă scriitorul Ştefan Dumitrescu este un scriitor cu o vastă şi profundă operă literară. Impresionează foarte mult profunzimea gândurilor sale referitor la destinul fiinţei umane, dragostea lui neţărmurită faţă de Măria sa, Omul.

Scriitor total şi om total, Domnia sa a marcat literatura noastră contemporană, creând opere nepieritoare, ce au o valoare universală.

Îi urăm mari succese în drumul lui nobil către obţinerea premiului Nobel pentru literatură.

Dumnezeu să-l binecuvânteze!

PREŞEDINTELE MIHAI CIUBOTARU AL SOCIETĂŢII SCRIITORILOR ROMÂN DIN BASARABIA

20 septembrie 2010 20 september 2010

str. Albisoara 84/5 ap. 13

MD-2005, mun. Chişinău, R. Moldova

ROMANIAN WRITERS SOCIETY FROM BASARABIA

PROPOSAL FOR AWARDING THE NOBEL PRIZE FOR LITERATURE TO THE ROMANIAN WRITER STEFAN DUMITRESCU SENT TO THE COMMITTEE FOR AWARDING THE NOBEL PRIZE FOR LITERATURE

Thr Romanian Writers Society from The Republic of Basarabia, whose target is to promote and develop the literary process, consolidation and rebirth of the Romanian spirituality in Moldova, the patriotic education on the basis of the national historical traditions, linguistic education of all the generations, to cultivate among the members of this association the particular Romanian nature and the ancient traditions, proposes the writer Stefan Dumitrescu to the Committee for Awarding the Nobel Prize fot Literature from Stockholm.

The reason of our proposal : nowadays the writer Stefan Dumitrescu is a writer with a vast and deep literary work. We are very much impressed by the depth of his thoughts about the destiny of hunam beings, his infinite love for His Majesty : Man

A total writer and a total man, he is a remarkable personality in our contemporary literature, creating immortal universal value works.

We wish him good luck and great success in his nobel way to be awarded the Nobel Prize for Literature! May God bless him!!!

PRESIDENT OF THE

ROMANIAN WRITERS FROM BASARABIA,

MIHAI CIUBOTARU

20 septembrie 2 010 20 septembre 2010

str. Albisoara 84/5 ap. 13

MD-2005, Chişinău, Republic of. Moldova

Cred sincer că aceste cuvinte îl prind şi îl cuprind, şi îl redau cel mai bine pe Ştefan Dumitrescu :

„ŞTEFAN Dumitrescu este dintre acei scriitori care vin într-o literatură cu o forţă teribilă. Cărţile pe care l-a scris acesta, fie că sunt romane, cărţi de povestiri, eseuri, piese de teatru sau volume de poezii sunt cele mai multe cutremurătoare, impresionante, dezvăluind dramatismul, durerea, adâncimea abisală a psihologiei umane, absurdul şi paradoxul condiţiei şi al naturii umane. Dar toate aceste lucrări au în adâncul lor un fior de o gingăşie, de o delicateţe, de o frumuseţe strălucitoare, aş spune. Această dimensiune a creaţiei lui se vede mai ales în literatura pentru copii, foarte bogată, pe care ne-a dat-o acest autor. Fie că este vorba despre basmele, povestirile şi volumele de poezii pentru copii. !” FRANCESCA PINI, critic literar, 1995. (text aflat pe coperta

a patra a romanului „ ŞI TU VEI FI VĂZDUH”, apărut la EDITURA ANAMAROL, BUCUREŞTI, 2007)

PROF UNIV FRANCESCA PINI, CRITIC LITERAR.

ARTICOLUL 1

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASEI POLITICE ROMÂNEŞT

CE ESTE „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ”, PROBLEMA FUNDAMENTALĂ, PROBLEMA NUMĂRUL 1 A ISTORIEI POPORULUI ROMÂN ? VA PUTEA POPORUL ROMAN SĂ REZOLVE „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ ?

DACĂ POPORUL ROMÂN NU VA PUTEA REZOLVA „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ”, ADICĂ PROBLEMA LUI FUNDAMENTALĂ, VA DISPĂREA DIN ISTORIE !

PENTRU A REZOLVA „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ” NE-AR TREBUI GÂNDITORI POLITICI MARI ŞI MARI GAZETARI, CA MIHAI EMINESCU. ŞI DESIGUR PATRIOŢI ADEVĂRAŢI !

POPORUL ROMÂN NU ESTE ÎN STARE SĂ-ŞI REZOLVE PROBLEMELE DIN CAUZA POLITICIENILOR ŞI PENTRU CĂ ESTE UN POPOR SUICIDAL

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI, ROMÂNII, CU POPORUL ROMÂN, ACUM ÎN PERIOADA POSTCOMUNISTĂ DE NE-AM PRĂBUŞIT ÎN MOD CATASTROFAL ?

Autorul acestei Serii de Articole politice pe care le-am intitulat SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI, mărturiseşte că acum, în anul Domnului 2012, când au trecut 22 de ani de la căderea dictaturii comuniste, o dictatură care ne-a fost băgată pe gât de Statele Unite, Anglia şi de Uniunea Sovietică, în urma Loviturii de stat de la 23 August 1944, când a fost arestat mareşalul Ion Antonescu, Conductorul Statului român şi al Armatei, şi când ţara a fost predată cu Armată, cu popor, cu bogăţii cu tot, ruşilor, are sentimentul apăsător şi viziunea dureroasă că ne găsim în INTERIORUL UNUI COŞMAR ISTORIC CARE NU SE MAI TERMINĂ. Că ne aflăm, ca popor, ca stat, ca naţiune, nu numai în cea mai gravă, complexă şi periculoasă Criză din istorie, DAR CĂ AM FOST INTRODUŞI ŞI NE GĂSIM ÎN CEA MAI PERICULOASĂ FUNDĂTURĂ ISTORICĂ. Adevărul este că nu ştim „unde ne găsim în istorie”, „ce se întâmplă cu noi”, de am ajuns în acest hal de distrugere, autodistrugere şi decădere, şi „încotro mergem”. În faţa noastră nu se deschide nici o cale, nici o portiţă, nu se întrevede nici o luminiţă, habar nu avem ce se întâmplă cu noi şi încotro mergem. Putem să ne găsim într-o situaţia mai grea sau putem să dispărem ! Suntem un Popor orb şi inconştient rătăcind în pustiu ! ACEASTA ESTE FUNDĂTURA ISTORICĂ FOARTE PERICULOASĂ ÎN CARE NE GĂSIM.

Perioada aceasta postcomunistă este de departe cea mai neagră şi îngrozitoare perioadă din istoria noastră. Mult mai distructivă, mai perversă şi mai oribilă chiar decât prima parte a perioadei comuniste, 1945-1965. Dacă în perioada cât la Conducerea României s-a aflat Nicolae Ceauşescu, (un bun Conductor de partid şi de ţară în primii zece ani, 1965-1975, un prost Conducător al naţiunii române şi un Dictator închistat în cea de-a doua parte a Domniei lui, 1975-1990) s-a construit în România o Economie uriaşă, făcându-se şi multe greşeli, este adevărat, care au dus mai târziu în deceniul 1980-1989 la prăbuşirea nivelului de trai, ei bine, după 1990, ca într-un proces invers, Partidele politice care au fost la Guvernare în perioada postcomunistă, au distrus aproape în întregime economia românească, alegându-se praful de truda unui popor întreg timp de o jumătate de veac. Perioada 1990- 2012 a fost şi este numai şi numai o Perioadă de distrugere şi autodistrugere, procesul prin care este distrus Organismul naţional românesc fiind de o varietate, subtilitate, de un savantlâc pe care mintea umană cu greu poate să-l deslușească.

Nu credem că s-a mai întâmplat în istorie ca o ţară să aibă o perioadă de 20 de ani de progres şi dezvoltare, timp în care şi-a ridicat cu o trudă imensă Economia de care avea nevoie, pe care apoi să şi-o distrugă totalmente în următorii 20 de ani, când la Conducerea ţării au venit Partidele politice, zise democratice, şi ţara a trecut de la Economia socialistă centralizată la Economia de piaţă capitalistă.

Credem că faptul acesta este unul dintre cele mai ciudate, absurde şi tragice accidente ale istorie noastre milenare ! (Dar oare este faptul acesta un accident ?)

Autorul acestor SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI, este un scriitor trecut de 60 de ani, care a fost martorul acestor două perioade istorie, a doua parte a perioadei comuniste, de construcţie (1964-1989) şi a perioadei postcomuniste, de destrucţie a României, 1990-2013. Este de asemenea membru al Uniunii Scriitorilor, scriitor român propus pentru premiul Nobel.

Este unul dintre membrii importanţi ai Biroului de Viitorologie de la Bucureşti, Purtătorul de cuvânt al acestui Grup de cercetare în domeniul Ştiinţelor sociale şi al viitorologiei. De altfel aceste Scrisori politice sunt scrise din punctul de Vedere al Biroului de Viitorologie, pornind de la cercetările, analizeze şi explicaţiile prin care Biroul de viitorologie a încercat să înţeleagă ce s-a putut întâmpla cu poporul român, şi cu naţiunea română în această perioadă, cum a fost posibilă prăbuşirea unui popor milenar, care a dat o cultură bogată, care a fost mii de ani bine înfipt în solul ancestral, care a rezistat două mii de ani încercărilor foarte grele la care l-au supus Istoria şi Cotropitorii lui, dar care, vai, a cedat atât de uşor şi lamentabil într-un timp istoriceşte atât de scurt,

Şi cum este posibil ca un popor să trudească din răsputeri 20 de ani, să ridice o Economic grandioasă, complexă, chiar dacă nu foarte performantă, pe care s-o distrugă apoi în numai

câţiva ani…? Ce fel de popor este Acel Popor care îşi distruge în câţiva ani Economia la care a trudit ca să o ridice zeci de ani ? Ce poate să fie în mintea şi în sufletul acelui popor ? În gena lui, în subconştientul lui colectiv ? Este el un „popor bolnav", este el incapabil să înţeleagă ce se întâmplă cu el în prezent şi în istorie, cine sunt duşmanii lui, care sunt cauzele care-l pot distruge, care sunt laturile lui tari şi slabe, este el un popor lipsit de facultatea cunoaşterii ? Un popor lipsit de instinct de conservare, de demnitate şi de viaţă ? Este el un popor neputincios ? Blestemat ? Şi în cazul acesta, ce ar fi de făcut ?

Noi, Biroul de Viitorologie de la Bucureşti, credem că poporul român şi România, aşa cum se găsesc ele acum în anul Domnului 2012-2013 într-o stare foarte gravă, deplorabilă şi periculoasă, după 20 de ani de la căderea Comunismului, sunt pe cale să se dezintegreze şi să dispărem din istorie…Fapt care nu s-a mai întâmplat în istoria neamului daco-român.

Este greu de explicat cum poporul acesta daco-român, milenar, ridicat din marele neam al tracilor, unul dintre cele mai mari neamuri ale antichităţii, alături de inzi, de chinezi, de egipteni, a rezistat tuturor încercărilor şi furtunilor istorice, reuşind, este adevărat, cu greu, chinuit şi umilit, să supravieţuiască mii de ani, ca să dispară apoi, aşa deodată, într-un răstimp foarte scurt, acum la începutul secolului XXI şi al mileniului III.

Dacă ne uităm în istorie vom observa că de la înfrângerea regelui Decebal, în cel de al doilea război daco-roman, 105-

106, când Decebal, trădat de ai lui, s-a sacrificat, (ritualul sacrificiului la daci) implântându-şi sabia în piept, când Statul dac (dar nu şi poporul dac) a dispărut o dată pentru totdeauna, şi până azi, anul Domnului 2012, poporul român a avut de-a lungul întregii sale existenţe numai o istorie chinuită. O istorie de Popor Victimă, de popor care a stat mai tot timpul sub talpa altor puteri, a veneticilor, care a fost de atâtea ori călcat de duşmani, care a fost jefuit şi umilit continuu, aşa cum suntem în această perioadă. Iată un Adevăr cât roata carului de mare, poporul român a fost de-a lungul întregii sale istorii un popor victimă, un popor jefuit, chiuit şi umilit ! Un popor care nu a reuşit să se regăsească pe el în istorie !

Întrebarea este, DE CE, PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, AM AVUT NOI ACEASTĂ ISTORIE NEFERICITĂ…? Am fost un popor mai tot timpul călcat în picioare, supravieţuind ca un câine care se târăşte prin timp şi fiind PERMANENT la cheremul Imperiilor…De ce n-am avut şi noi o istorie demnă şi fericită, sau cât de cât o istorie mai fericită ?. Deşi Dumnezeu ne-a dăruit cu mari bogăţii, munţii noştri au purtat codrii uriaşi pe umerii lor şi mult aur în pântece, iar noi am cerşit din poartă în poartă. „Munţii noştri aur poartă / Noi cerşim din poartă în poartă”.

În decembrie 1989, când a fost răsturnat de la Putere Nicolae Ceauşescu, speram şi credeam cu toţii că, în sfârşit, o dată scăpaţi de comunism, o să ne dezvoltăm economic şi social şi o vom duce şi noi mai bine…O să devenim un popor liber, o să muncim mai bine, şi o să fim şi noi ca ţările civilizate din Occident. Şi când acolo, lucrurile s-au întâmplat

invers…Ne-a dăruit Dumnezeu de-a lungul istorie mai multe şanse şi prilejuri de a ne ridica şi noi pe o treaptă mai înaltă în istorie, de a nu mai fi poporul victimă, care s-a târât prin istorie ca un câine în care au dat toţi. Vai, dar am ratat toate şansele pe care ni le-a oferit istoria. Aşa se face că am fost mereu un popor jefuit, un popor slugă, victimă, care ne-am plecat capul, cu câteva excepţii, în faţa celor care au venit să ne cucerească, şi să ne jefuiască…Iar noi, laşi şi vicleni, ne-am plecat în faţa lor, le-am sărutat mâna crezând că dacă-i pupăm în bot, le păpăm tot, le-am dat lor ce am avut mai bun, urmând să trăim în continuare în sărăcie şi umilinţă. VAI, ŞI GÂNDIND ŞI COMPORTÂNDU-NE AŞA, NE-AM NENOROCIT TOATĂ ISTORIA !

PRIVIND ISTORIA NOASTRĂ DIN ACEASTĂ PERSPECTIVĂ, AJUNGEM LA CEEA CE AM NUMIT „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ”. Marea ŞI DUREROASA Problemă Românească. În prima jumătate a secolului XX sociologii şi istoricii noştri au vorbit despre Problema Ţărănească şi despre rezolvarea Problemei ţărăneşti. A existat şi un partid care s-a numit PARTIDUL NAŢIONAL ŢĂRĂNESC, (Condus de Maniu şi de Mihalache) care îşi baza Programul oarecum pe rezolvarea problemei Ţărăneşti. Bineînţeles că problema Ţărănească nu a fost rezolvată niciodată în România, pentru că politicienii români au fost în primul rând interesaţi de Putere, de averile şi de interesele lor, iar acum, în perioada postcomunistă, când satul românesc dispare, când la sate nu mai găseşti decât bătrâni care nu pot să lucreze pământul, când pământul bun, arabil al ţării a rămas pârloagă, această Problemă ţărănească este şi mai gravă. Atât

de gravă, încât nerezolvarea ei pune în discuţie, în pericol, însăşi existenţa neamului românesc !

Ce vedem aşadar, acum, în anul 2012, că o dată cu distrugerea şi prăbuşirea Economiei româneşti, o dată cu disoluţia poporului român, (milioane de români au fugit la muncă în alte ţări) aflat în situaţia de a dispărea, satul românesc, adică temelia de milenii a poporului român şi a naţiunii române, dispare încetul cu încetul, iar pământul arabil al ţării se află în paragină. Nu-l mai lucrează nimeni pentru că nu mai are cine să-l lucreze…În acelaşi timp aproape jumătate din pământul arabil al Ţării a fost vândut străinilor ! Aşadar nici după un secol şi mai bine de când s-a vorbit (căci acum nu se mai vorbeşte) de Problema ţărănească şi despre rezolvarea ei, nu am reuşit s-o rezolvăm. Concluzia este clară, nu suntem aşadar ca popor, capabil să ne rezolvăm problemele !

Dar PROBLEMA ROMÂNEASCĂ, cea care este Problema fundamentală a Poporului român, problema cea mai importantă a neamului daco-românesc, o vom rezolva noi vreodată în istorie, dacă nu am reuşit să o rezolvăm 2000 de ani ? Dacă nu am reuşit să rezolvăm nici Problema ţărănească ? Şi dacă, acesta fiind un lucru foarte grav în istoria noastră, nu am reuşit să rezolvăm nici o problemă privind existenţa poporului, a statului şi a naţiunii române ? Este desigur foarte trist, dar şi foarte adevărat, ceea ce spunem noi aici !

Şi ca să ne fie lucrurile mai clare, pentru că până acum nu a fost pusă în discuţie noţiunea de „Problemă Românească „ în cultura română, să vedem în ce ar consta PROBLEMA

ROMÂNEASCĂ ŞI CUM S-AR DEFINI EA ? Dar mai ales ne-ar interesa să descoperim, să găsim acea soluţie, acea Cale prin care poporul român ar putea să-şi rezolve Problema sa esenţială şi Fundamentală, PROBLEMA ROMÂNEASCĂ. Salvându-se astfel în istorie !

Aşadar poporul român de la înfrângerea Regelui Decebal şi de la DISPARIŢIA STATULUI DAC, 106. e. n. ŞI PÂNĂ ASTĂZI, ANUL 2012, A AVUT cu câteva excepţii, de scurtă durată, NUMAI ŞI NUMAI O ISTORIE CHINUITĂ. O ISTORIE DE POPOR NĂPĂSTUIT, DE POPOR UMILIT, JEFUIT, CHINUIT, SĂRAC, STRESAT, CARE A REUŞIT CU GREU SĂ SUPRAVIEŢUIASCĂ ÎN ISTORIE. Unii spun că supravieţuirea noastră este un Miracol. Noi nu suntem de aceiaşi părere, dar este foarte adevărat că aşa cum am supravieţuit târâş-grăpiş până astăzi, la fel am fi putut şi să dispărem ca popor. Iar acum în perioada postcomunistă, când ne-am distrus economia, când suntem destructuraţi ca popor şi ca naţiune, când suntem săraci şi când populaţia ţării a scăzut faţă de 1989 cu peste 4 milioane de locuitori, iar peste 5 milioane de români au părăsit ţara, când suntem Victima şi Obiectul unui mare Război mascat invizibil, noi nu prea mai avem nici o şansă de a rămâne în istorie, ca popor şi ca naţiune. Dimpotrivă, avem cele mai multe şanse să dispărem ca popor.

Ei bine, de-a lungul acestei istorii de umilinţa, de suferinţă, de pierderi, când am tot fost atacaţi şi jefuiţi de alţii, iar noi nu am atacat pe nimeni, când am fost un popor slab, fără reacţie (cu câteva excepţii) în faţa agresiunilor, când am preferat mai

bine să stăm cu capul plecat şi să plătim tribut, să suferim, să trăim săraci, decât să ne înfruntăm duşmanii, nu s-a găsit nici un bărbat (nici un Burebista sau Deceneu) care să adune poporul acesta, să-l conducă în lupta cu Duşmanii, astfel încât să ne scoată din starea de umilinţă, de inferioritate, din starea de popor slab, care plăteşte tribut, pentru a deveni un Popor puternic, unit, bogat, un Popor Întregit, aşa cum a fost poporul dac şi Dacia…Nu s-a găsit nici un Conductor care să ne unească, să facă din poporul slab şi dezbinat, un popor unit şi puternic, bogat, stăpân pe destinul lui istoric. Care să ne scoată din starea anormală de inferioritate, slăbiciune şi suferinţă, când puteam dispărea şi să ne ridice pe o treaptă superioară, adică să facă din noi, nu un Mare popor, ci un Popor Normal, unit, care nu se lasă jefuit, umilit, îngenuncheat, care are o istorie demnă. Este situaţia în care poporul român şi România se găsesc şi acum. Da, am fost o naţiune şi un popor unit, independent, după Marea Unire din anul 1918, din păcate însă, datorită politicienilor în primul rând, după două decenii am pierdut Basarabia, Bucovina, sudul Dobrogei, revenind din nou la condiţia de Popor şi Ţară Ciopârţită, situaţia în care ne găsim şi acum. Da, în perioada cât la Conducerea Ţării s-a aflat Nicolae Ceauşescu, România a reuşit să obţină independenţa faţă de Uniunea Sovietică, să fim un popor şi o ţară normală, să ne bucurăm în prima parte a domniei lui Ceauşescu de respect internaţional, să avem un nivel de trai mediu, dar după 1980, situaţia economică a României s-a înrăutăţit forte mult. Sărmanul popor român a trebuit să suporte lipsuri mari, să stăm la cozi pentru o bucată de mâncare, să îngheţăm în case de frig, să stăm nopţile la

lumânare, pentru că ni se tăia curentul. În anii de dinainte de căderea lui Ceauşescu, românii îl blestemau şi îl urau atât de mult pe Conductorul Ţării, îi urau atât de mult pe Ceauşeşti, primul Cuplu dictatorial din istoria noastră, încât am fi dorit să ne ocupe până şi ruşii, numai să scăpăm de Ceauşescu şi s-o ducem şi noi mai bine. Doream din tot sufletul ca Gorbaciov, Conducătorul Uniunii Sovietice, să facă ceva, să vină să ne scape de Ceauşescu. Şi a venit, şi ne-a nenorocit pentru mult timp, poate definitiv !

În sfârşit, au venit după cum se ştie, Evenimentele complexe şi mascate din decembrie 1989, revolta împotriva lui Ceauşescu, Lovitura de stat mascată, asasinarea dorită,a Cuplului Ceauşescu după care noi, românii, am crezut că ne-a pus Dumnezeu mâna în cap. Am crezut că am scăpat de cozi, de sărăcie, de frig, de umilinţe şi de suferinţe, că vom avea şi noi un nivel de trai cât de cât, că România va fi asemenea ţărilor occidentale. Gravă eroare! Habar nu am avut noi atunci că Occidentul l-a dat jos pe Ceauşescu nu că-i păsa de noi, nu pentru că voia să ne scape de comunism şi de dictatură, nu că le era milă de soarta noastră, ci pentru a ne transforma în colonie şi în slugile lor. Pentru a ne distruge Economia şi a ne transforma Ţara în piaţă de desfacere. Şi au făcut lucrul acesta ca la carte, perfect. MARII ASASINI ECONOMICI MONDIALI CARE AU ORGANIZAT LOVITURA DE STAT CARE L-A DAT JOS PE CEAUŞESCU, ŞI CARE NE-AU PROMIS APOI INTEGRAREA ÎN NATO ŞI ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ, AU VRUT DE LA ÎNCEPUT SĂ NE ATRAGĂ ÎNTR-O MARE CAPCANĂ ISTORICĂ, PENTRU A NE DISTRUGE ECONOMIA, CA SĂ NE

TRANSFORME ÎNTR-O PIAŢĂ DE DESFACERE PENTRU EI, CA SĂ NE TRANSFORME ÎNTR-O COLONIE, PENTRU A DEVENI SCLAVII LOR CARE TRUDIM PENTRU EI. Ceea ce s-a şi realizat

În finalul Primei Scrisori ACEASTA ESTE DECI PROBLEMA ROMÂNEASCĂ, MAREA ŞI DUREROASA PROBLEMĂ ROMÂNEASCĂ. Toată istoria am fost, şi suntem şi acum, un popor năpăstuit, victimă, călcat şi jefuit de mai toţi. Întrebarea esenţială a Problemei româneşti la care ne propunem să răspundem este aceasta : 1. de ce am fost toată istoria un popor victimă, care au fost cauzele şi factorii care au dus la această stare de inferioritate, de slăbiciune, de umilinţă a noastră ? 2. ŞI CARE AR FI CĂILE PRIN CARE AM PUTEA SĂ IEŞIM DIN STAREA ACEASTA DE INFERIORITATE, DE UMILINŢĂ, CÂND SUNTEM FURAŢI, JECMĂNIŢI, CĂLCAŢI ÎN PICIOARE, iar noi nu reacţionăm în nici un fel la această imensă şi neruşinată agresiune. Iar esenţa problemei româneşti este aceasta : putem noi sau nu putem să ieşim din această stare, odată ce nu am putut să ieşim din starea aceasta de slăbiciune şi umilinţă, din starea de popor victimă două mii de ani !?

Pentru aceasta vă rugăm să citiţi SCRISORILE POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE ROMÂNEŞTI.

Articolul 2

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI

PROBLEMA ROMÂNEASCA – BLESTEMUL POPORULUI ROMÂN – ŞI POVESTEA TRAGICĂ A NEAMULUI DACO-ROMÂNILOR.

DE CE AM AVUT NOI, POPORUL ROMÂN, ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O

EXISTĂ O RELAŢIE DIRECTĂ, CAUZALĂ, ÎNTRE ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O TOATĂ ISTORIA ŞI SITUAŢIA DRAMATICĂ ŞI PERICULOASĂ ÎN CARE SE AFLĂ

ACUM POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA ?

VĂ PROPUNEM SĂ NE ADÂNCIM ŞI MAI MULT ÎN STUDIUL „PROBLEMEI ROMÂNEŞTI”, CARE ESTE PROBLEMA NUMĂRUL 1 A ISTORIEI NEAMULUI NOSTRU.

IAR ACUM, ÎN PERIOADA POSTCOMUNISTĂ, REZOLVAREA „PROBLEMEI ROMÂNEŞTI” A DEVENIT ATÂT DE STRINGENTĂ, DE APĂSĂTOARE, DE DUREROASĂ, ÎNCÂT DACĂ NU VOM REUŞI SĂ IEŞIM DIN STAREA DRAMATICĂ ÎN CARE NE AFLĂM,

POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA POT DISPĂREA ÎN DECENIILE URMĂTOARE.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI, ROMÂNII, CU POPORUL ROMÂN, ÎN ISTORIE ? DAR ACUM ÎN PERIOADA POSTCOMUNISTĂ, DE NE-AM PRĂBUŞIT ÎN MOD CATASTROFAL ?

Este pentru prima dată în cultura română şi în Istorie când Poporului român, clasei Intelectuale foarte laşe şi imbecilei Clase politice româneşti li se pune în faţă, pentru a medita la ea şi a căuta împreună o soluţie, ACEASTĂ „PROBLEMĂ ROMÂNEASCĂ", pe care situaţia dramatică, gravă, criminală, SINUCIGAŞĂ, în care se află ACUM poporul român şi naţiunea română, ne cer imperios să o rezolvăm cât mai repede. Altfel suntem ameninţaţi cu dispariţia ca popor şi ca naţiune ! Aşa cum am mai spus, s-a vorbit mult în istoria noastră din ultimele două secole despre Problema ţărănească şi despre rezolvarea ei. Bineînţeles că Problema ţărănească, una dintre problemele importante ale Poporului român, şi în trecut şi în prezent, nu a fost rezolvată la noi absolut deloc. ACUM IATĂ CĂ VORBIM DESPRE O PROBLEMĂ MULT MAI MARE ŞI MAI GRAVĂ DECÂT „Problema ţărănească" în istoria poporului român, şi anume despre „PROBLEMA ROMÂNEASCĂ". PROBLEMA CARE INCLUDE TOATE PROBLEMELE CU CARE S-A CONFRUNTAT ŞI SE CONFRUNTĂ NEAMUL ACESTA.

Aşadar Problema românească este pentru Poporul român Problema Problemelor ! Este PROBLEMA GENERATĂ DE EXISTENŢA POPORULUI ROMÂN ÎN ISTORIA SA, şi

ESTE PROBLEMA NR 1 A ACESTUI POPOR, CEL MAI VECHI POPOR EUROPEAN, AFLAT AICI DE „LA ÎNCEPUT”. Ea s-a născut şi s-a dezvoltat pe parcursul istoriei, o dată cu Poporul român, ca rezultantă complexă a interacţiunii poporului român cu istoria, cu contextul geopolitic, cu Imperiile care ne-au strivit şi ne-au exploatat, cu Întâmplarea şi cu Destinul istoric ! Spre deosebire de alte popoare care s-au format într-un alt spaţiu geografic şi care au migrat ca să se stabilească apoi, în urma unor procese de cucerire şi dislocare a altor populaţii sau popoare, în alt spaţiu, aşa cum este cazul ungurilor, al popoarelor slave din sudul Dunării, NOI, DACO-ROMÂNII SUNTEM AICI DE LA ÎNCEPUTUL LUMII, DIN NEOLITIC. Definirea şi studierea, explicarea Problemei româneşti, pătrunderea în profunzimea ei, cunoaşterea cât mai exhaustivă a Problemei Româneşti va forma conţinutul mai tuturor Scrisorilor politice adresate poporului român, care vor urma.

Aşa după cum vedem în „Perioada actuală postcomunistă” cu noi, românii, cu naţiunea română s-a întâmplat un fenomen foarte grav, s-a întâmplat ceva îngrozitor, pe care la început l-au perceput foarte puţini. Şi pe care înainte de 1989 nu-l credeam posibil, nu ni-l puteam nici măcar imagina.

O dată scăpaţi, în decembrie 1989, de frâiele dictaturii comuniste, văzându-ne liberi, trecând de la dictatură la democraţie şi de la Economia comunistă dirijată la Economia de piaţă, ÎNTR-UN INTERVAL DE NUMAI 10 ANI NE-AM PRĂBUŞIT PUR ŞI SIMPLU CA NAŢIUNE, CA POPOR, CA ECONOMIE, CA EDUCAŢIE ŞI CULTURĂ, ca Întreg,

ca Tot, de parcă am fi fost un castel de cărţi de joc. N-au trecut decât câteva luni de la căderea lui Ceauşescu şi societatea românească divizată de evenimentele care se derulau şi bulversată de Partidele politice care au apărut în anul 1990 şi s-au înscris în campania electorală din 20 mai 1990, S-A ATOMIZAT ŞI S-A PRĂBUŞIT PUR ŞI SIMPLU ÎNTR-UN NOR DE PRAF. Ne uram între noi, eram atât de dezbinaţi şi de porniţi unii împotriva altora încât nici nu ne venea să credem că aceasta este societatea românească. Nu puteam să credem că noi, românii, ne-am pierdut minţile în aşa hal încât nu eram altceva decât o populaţie învrăjbită. Pe fondul acesta de vrajbă, de manipulare şi patologie socială, de atomizare, de tensiuni politice şi sociale, Mafia naţională care era formată, structurată încă din perioada lui Ceauşescu, ŞI CARE S-A DEZVOLTAT APOI EXPLOZIV, a trecut la aplicarea în practică a unui lung şi diabolic Proces de îmbogăţire, de falimentare şi vindere pe nimic, la fier vechi, a fabricilor, a uzinelor, a combinatelor industriale şi agrozootehnice, proces complex şi mascat care avea să ducă în numai câţiva ani la falimentarea şi distrugerea întregii Economii româneşti.

Clasa politică românească în loc să protejeze, să apere economia, aşa cum promitea în campania electorală, s-a aliat cu mafioţii, cu hoţii naţiei, formând Complexul politico-mafiot naţional care avea să distrugă întreaga Economie românească în numai câţiva ani…Întreprinderile, fabricile, uzinele falimentate şi distruse şi-au închis porţile, şi milioane de muncitori au fost trecuţi în şomaj…Clasa politică românească, parlamentarii, conducerile partidelor politice le-au dat

muncitorilor cu şutul în fund aruncându-i afară din FABRICILE ŞI UZINELE LOR, CĂCI EI LE RIDICASERĂ. DIN FABRICILE ŞI COMBINATELE INDUSTRIALE ALE POPORULUI ROMÂN. În nici un caz ale lor, ale politicienilor !

Cum credeţi că a reacţionat clasa muncitore trecută în şomaj ? Credeţi că muncitorii, care formau o dată vestita Clasa muncitoare pe care s-a bazat decenii de-a rândul Partidul Comunist, şi din care şi-a recrutat cadrele, s-a organizat ca să lupte împotriva celor care asemenea unor şacali flămânzi devoraseră Economia pentru a se îmbogăţi ? Nu, desigur. Muncitorimea s-a prăbuşit, s-a dezintegrat aşa, deodată, nemaifiind clasa muncitoare de altă dată, baza politică a Partidului Comunist şi a Dictaturii comuniste, transformându-se peste noapte într-o masă atomizată şi amorfă de indivizi umani, care au roit-o cât au putut de repede plecând în occident, să muncească în Grecia, în Italia, în Spania, în Anglia, pentru că acolo se plătea mai bine…

Şi într-adevăr muncitorilor care au plecat, începând cu anii 1990-1993 să muncească în străinătate, le-a mers o perioadă foarte bine…Şi-au cumpărat maşini, au trimis în ţară anual câte 6-7 miliarde de euro. Când veneau acasă în maşinile lor de lux, credeai că sunt cine ştie ce capitalişti bogaţi…Femeile romance au plecat şi ele în acest exod masiv cu soţii lor, sau singure, chemându-se una pe alta, foarte multe din ele mergând în Italia, Germania şi Spania la îngrijit bătrânii. La spălat bătrânii Italiei, Greciei, şi Spaniei la fund ! Să le fi văzut pe ţărăncile din satele Olteniei şi ale Moldovei, când

veneau la doi sau la trei ani acasă, ce cucoane coafate se făcuseră ! În numai câţiva ani s-a produs pe nesimţite cel mai mare exod din istoria poporului daco-român, căci peste 4 -5 milioane de români s-au stabilit în străinătate, astfel că s-a produs într-un timp scurt o depopulare a ţării greu de imaginat...Sate vechi de secole s-au trezit în numai câţiva ani cu populaţia înjumătăţită, rămânând acasă numai bătrânii.

În numai câţiva ani satul românesc, care a fost de secole temelia de piatră a poporului daco-român, a intrat într-un proces grav de disoluţie ameninţând însăşi existenţa Civilizaţiei rurale româneşti şi a poporului român. Zeci de milioane de hectare de pământ arabil, sau de suprafeţe bune pentru viticultură şi pomicultură, nelucrate fiind, au căzut în paragină, fiind acum imense întinderi de mărăcini şi buruieni. Şi ca lucrurile să stea şi mai rău, mii de străini au venit şi au cumpărat pe nimic suprafeţe imense din ceea ce o dată era Pământul românesc, lucrat de moşii şi strămoşii noştri şi apărat cu sânge secole întregi . Acum aproape jumătate din pământul ţării nu mai este al nostru !

Am văzut cu toţii îngroziţi, cum pe parcursul acestor 20 de ani de postcomunism, datorită sărăciei, stresului, scăderii catastrofale a natalităţii, perioadă în care am avut numai o creşterea negativă a populaţiei - fapt care nu s-a mai întâmplat niciodată în istoria acestui pământ - populaţia ţării a ajuns astfel într-un timp istoriceşte foarte mic la 13-15 milioane de locuitori. În aceşti ani populaţia României a scăzut de la 23 la 18 milioane, cu cinci milioane adică, milioane de oameni asasinaţi prin stres, sărăcie, umilinţă, prin distrugerea

Sistemului de sănătate românesc. Dintre cei 18 milioane de români care au scăpat cu viaţă, peste 5 milioane sunt plecaţi în afară, unde muncesc ca nişte sclavi. Sunt neo-sclavi !

Deci atâţia români mai suntem în ţară, adică 12- 13 milioane de oameni, şi asta când în 1989 eram aproape 23 de milioane de locuitori. Şi ca lucrurile să fie şi mai grave, dacă populaţia românească a scăzut drastic în această perioadă, ei bine, **populaţia de etnie ţigănească a crescut exploziv**, astfel că dacă se va menţine acest raport în anii următori, scăderea populaţiei româneşti şi creşterea necontenită şi masivă a populaţiei ţigăneşti, după numai un deceniu numărul ţiganilor va depăşi numărul românilor în România. Din acel moment noi, românii, dispăream ca popor din istorie, devenind a doua etnie în acest Spaţiu carpato-pontic, iar poporul care ne va lua locul va fi poporul ţigănesc. Poporul înlocuitor, pregăti de Stăpânii lumii, să ne înlocuiască ! Un popor total deosebit de noi, care se întinde pe toată planeta, numărul ţiganilor fiind în lume de peste 400 de milioane, ei nefiind ca noi un popor naţional, fixat într-u spaţiu-vatră strămoşească, ci unul internaţional, risipit în lume, având un alt mental, o altă structură psihologică…Deci aceasta este starea actuală a poporului român şi perspectiva care ne aşteaptă în următorul deceniu.

Ei bine, credeţi că în faţa acestei situaţii dramatice, CÂND POPORUL ROMÂN SE CONFRUNTĂ FOARTE CLAR, IMINENT CU DISPARIŢIA SA DIN ISTORIE, CLASA INTELECTUALĂ ŞI POPORUL ROMÂN AU REACŢIONAT ÎNTR-UN FEL ? Nu, desigur ! De clasa

politică nu mai vorbim, pentru că ea este o clasă bolnavă, este de fapt o Cleptocraţie, formată din indivizi bolnavi de putere, sclavi ai Puterii, cu o psihologie aparte, capabilă numai să mintă şi să jefuiască pentru a se îmbogăţi, lipsită totalmente de conştiinţă şi de patriotism.

Bine, dar dacă Clasei Politice, o clasă de demagogi şi de oameni lipsiţi de moralitate şi de patriotism nu-i pasă, CLASEI INTELECTUALE ŞI POPORULUI ROMÂN DE CE NU LE PASĂ, DACĂ ESTE VORBA CHIAR DE EXISTENŢA LOR ÎN ISTORIE ? DACĂ POPORUL ROMÂN, AFLAT DEJA ÎNTR-O SITUAŢIE CATASTROFALĂ, ESTE AMENINŢAT CU DISPARIŢIA ? Or scriitorilor, artiştilor, oamenilor de ştiinţă, profesorilor universitari, medicilor, clasei intelectuale în general nici măcar nu le-a păsat, şi nici nu le pasă că poporul român este un popor muribund, epuizat, incapabil de reacţie, pe ducă. Poate să dispară poporul român şi România de o mie de ori, că nu-i pasă nimănui, şi nu-i va păsa nimănui! Ruşinoasă stare, îngrozitoare situaţie, foarte periculoasă pentru orice popor !

Bineînţeles că aflaţi în situaţia aceasta catastrofală, ameninţaţi cu dispariţia ca popor şi ca naţiune, noi, Analiştii şi cercetătorii din cadrul Biroului de Viitorologie am fost îngroziţi. Şi suntem îngroziţi. Ne-am dat cât se poate de îndureraţi seama că POPORUL ROMÂN, că noi, toţi românii, care suntem cât de cât capabili să gândim, să scriem, să citim, să mişcăm un lucru dintr-un loc în altul AVEM O PROBLEMĂ, ŞI ÎNCĂ O PROBLEMĂ FOARTE GRAVĂ. Că noi toţi, poporul român, naţiunea, semănăm cu o vită căreia

i s-a dat cu parul în cap, care s-a prăbuşit la pământ şi singura ei reacţia a fost să fugă. IAR CEI CARE AU RĂMAS ÎN ŢARĂ ŞI-AU CONTINUAT OPERA LOR DE JEFUIRE A ŢĂRII, PRIN DIFERITE METODE ŞI CĂI, ŞI DE ÎMBOGĂŢIRE. Să ne fie foarte limpede, în această situaţie ne găsim acum.

De aceea după 20 de ani, noi cei din B V B afirmăm lucrul acesta fără să greşim: NOI, ROMÂNII SUNTEM UN POPOR PROBLEMĂ, UN POPOR GRAV BOLNAV, NOI, ROMÂNII, CA POPOR ŞI CA INDIVIZI UMANI AVEM O MARE PROBLEMĂ CU NOI. În primul rând cu noi ! O problemă care nu este de azi sau de ieri…Este o problemă veche şi profundă, complexă, care vine din istorie. Care vine din subconştientul colectiv al poporului român, din codul nostru genetic. Datorită acestei Probleme grave („PROBLEMA ROMÂNEASCĂ", AM NUMIT-O NOI) poporul român a avut o istorie chinuită, o istorie de popor victimă, călcat de toţi în picioare, şi jefuit de cine a vrut şi nu a vrut. Iar dacă vrem ca noi, românii, să nu mai fim poporul acesta sărac, umilit, chinuit, laş, slugarnic, jefuit, scuipat, minţit de politicienii lui, vândut străinilor, Marilor puteri, şi dorim ca noi şi copiii noştri să avem o ISTORIE DEMNĂ, DE POPOR NORMAL, BOGAT, SĂNĂTOS, PUTERNIC, trebuie neapărat să ne aplecăm asupra acestei probleme CARE NE DOARE, ASUPRA „PROBLEMEI ROMÂNEŞTI", să încercăm să o cunoaştem cât mai profund, cât mai bine, pentru a găsi calea ieşiri României şi a poporului român din această situaţie.

Problema românească, studiată de mulţi ani în cadrul Biroului de viitorologie de la Bucureşti, şi care este sinonimă cu Tragedia istorică nesfârşită a poporului român, de la Decebal până azi, ca realitate social-istorică este deosebit de complexă. Dacă o Privim ca pe o „Situaţie problematică" ea este un Sistem de fapte, de factori şi evenimente istorice aflate într-o interacţiune complexă şi într-o curgere care va dura cât va mai exista poporul român, aflat, cum spuneam, acum în perioada post-comunistă în situaţia de a ieşi de pe scena istoriei, aşa cum au ieşit strămoşii noştri tracii.

Pe când inzii şi chinezii au continuat să existe în istorie, să se dezvolte, şi sunt astăzi cele mai Mari Naţiunii ale civilizaţiei umane. Privită în această viziune Problema românească este formată la rândul ei din mai multe Probleme mai mici, pe care le vom privi ca subsisteme ale unui Sistem mai mare, care este însăşi Problema românească. Aşa cum ar fi de pildă Problema ţărănească, pe care noi românii, deşi am vorbit despre ea, nu am fost capabili să o rezolvăm niciodată, iar această Problemă ţărănească, împreună cu Problema satului românesc, cu Problema civilizaţiei rurale, cu Problema agrară, înrăutăţindu-se şi mai mult, ameninţă însăşi existenta poporului român şi a Naţiunii române.

O altă problemă foarte gravă, şi care ar trebui rezolvată urgent,cât mai repede, dacă s-ar putea şi azi, este Problema Clasei politice la noi la români…Aşa cum observăm cât se poate de limpede, acum în perioada postcomunistă, Clasa politică românească a fost cea care a distrus Economia românească, cea care a provocat disoluţia societăţii româneşti,

distrugerea Învăţământului, a Culturii, a Sănătăţii, îmbolnăvirea poporului român. Nu poporul român a fost cel care a dat tonul în „întrecerea socialistă” a distrugerii şi jefuirii Economiei româneşti, ci Clasa politică. Clasa politică, deşi la alegeri se angajează în faţa poporului român, a alegătorilor ca va face numai lucruri extraordinare pentru alegători, după ce politicienii se văd cu sacii în căruţă, în funcţii, singurul lucru care-i interesează este să fure, să jefuiască, să se organizeze în grupuri de interese şi în reţele mafiote, ca în această perioadă, şi să mintă cu cinism pentru a rămâne cât mai mult la putere ca să se îmbogăţească

Cum putem noi de pildă să ne explică faptul că pe toată durata ultimelor două veacuri clasa politică românească, în toate perioadele, a fost aceiaşi „tagmă a jefuitorilor”, ca în vremea lui Tudor Vladimirescu şi ca în perioada actuală, adaptându-se de fiecare dată, fiecărei perioade, vopsindu-şi doar părul, iar năravul ba şi punându-şi alte măşti ? La fel de cinică, la fel de demagogică, de hoaţă, de inconştientă, de lipsită de demnitate, de patriotism, la fel de murdară şi de criminală ?

La toate aceste întrebări, încercând să ne explicăm şi să ne înţelegem pe noi înşine ca neam, căutând răspunsuri şi explicaţii la tot ceea ce ni s-a întâmplat în istorie, vom răspunde în Scrisorile politice următoare trimise poporului român, clasei intelectuale româneşti, fiecărui român şi fiecărei conştiinţe în mod individual !

Articolul 3

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI

PROBLEMA ROMÂNEASCA – BLESTEMUL POPORULUI ROMÂN – ŞI POVESTEA TRAGICĂ A NEAMULUI DACO-ROMÂNILOR.

DE CE AM AVUT NOI, POPORUL ROMÂN, ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O ?

EXISTĂ O RELAŢIE DIRECTĂ, CAUZALĂ, ÎNTRE ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O ŞI SITUAŢIA DRAMATICĂ ŞI PERICULOASĂ ÎN CARE SE AFLĂ POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA ?

VĂ PROPUNEM SĂ NE ADÂNCIM ŞI MAI MULT ÎN STUDIUL „PROBLEMEI ROMÂNEŞTI”, CARE ESTE PROBLEMA NUMĂRUL 1 A ISTORIEI NEAMULUI NOSTRU.

Să ne imaginăm că Problema românească, obiect al cercetărilor îndelungate care s-au făcut în cadrul Biroului de Viitorologie de la Bucureşti, este asemenea unui spaţiu geografic, asemenea unei ţări locuite dar puţin studiată. Puţin cunoscută chiar de cei care locuiesc acea Ţară. Prin acest spaţiu geografico-epistemologic vom porni noi să-l străbatem la pas pentru a cunoaşte şi mai profund şi exhaustiv Problema

românească. Nu suntem noi primii care ne-am aplecat asupra destinului nefericit al poporului daco-român…Nu suntem noi primii care începem acest demers, dar suntem primii care am făcut din Problema românească Obiect de studiu, (Obiect de studiu al ştiinţei pe care noi am denumit-o Ştiinţa poporului român) încercând să epuizăm pe cât posibil omeneşte cunoaşterea ei, încercând să găsim toate răspunsurile pe care ni le pune această problemă. Pe care le presupune această Problemă, care definesc această Problemă.

Asta desigur pentru a descoperi Soluţia Rezolvării acestei Probleme spinoase, pentru a găsi CALEA PRIN CARE POPORUL ROMÂN SE POATE SALVA ÎN ISTORIE. Pentru a-i fi şi lui mai bine ! Dacă va fi posibil lucrul aceasta, numai Dumnezeu ştie…Noi ne facem datoria de conştiinţă ca o dată porniţi pe drumul acesta, să ajungem la capătul lui. Adică să reuşim să „luminăm cu mintea" cât mai mult această Problemă, pentru a „o rezolva în plan mental", subliniem acest lucru, şi în speranţa că vom găsi şi în plan real calea prin care poporul român va reuşi să se salveze în istorie.

Suntem totodată conştienţi că este posibil să descoperim Soluţia acestei Probleme, altfel spus că vom descoperi în Plan mental Calea, Proiectul naţional, prin care se poate salva poporul român. (Cale pe care am descoperit-o de mai mulţi ani, şi care este expusă, explicată în mai multe lucrări ale noastre, aprobate şi susţinute de Biroul de Viitorologie de la Bucureşti, publicate sub egida BVB)

Aceasta în plan mental, subliniem, dar că va fi mult mai greu şi nu ştim dacă vom fi capabili să aplicăm această Soluţie

în plan real, în plan istoric şi social. Altfel spus, vom descoperi, vom şti cum să ne salvăm teoretic ca popor în istorie, dar să nu putem să facem nimic pentru aceasta, aşa cum am făcut toată istoria. Sau ca noi, românii, să ne facem în continuare rău în istorie, aşa cum ne-am făcut de când suntem pe pământul acesta. Căci în toată istoria noastră milenară noi am fost cel mai mare duşman al nostru, noi singuri ne-am făcut cel mai mare rău !

Înaintea noastră s-au aplecat asupra acestei Probleme Minţi mari încercând să răspundă la întrebarea aceasta, de ce am fost noi un popor fără noroc ? De ce am fost un popor nefericit, călcat în picioare de mulţi şi jefuit de cine a vrut şi cine n-a vrut ? Şi de ce suntem în continuare acelaşi popor care îşi face singur rău ?

1. Un prim răspuns l-a dat Cronicarul, când a afirmat că ne merge rău ca popor pentru că am fost aşezaţi în calea „tuturor răotăţilor". Şi când a mai spus că „omul este sub vremi", iar nu deasupra vremurilor. Altfel spus, omul, cu referire la noi, la români, este neputincios în viaţă şi în istorie, mai tari decât el fiind „vremurile". Aceasta ar fi explicaţia pentru care ne-a mers şi ne merge rău în istorie şi scuza pentru care nu am fost în stare să ne creăm o istorie mai bună. Desigur că nu vom lua această spusă a cronicarului ca o concluzie ştiinţifică, ce ne dă răspunsul pe care îl căutăm la întrebarea noastră, de ce am fost un popor victimă în istorie ? În acelaşi timp acordăm acestui răspuns o mare atenţie, o mare importanţă pentru că el exprimă părerea, mentalitatea societăţii româneşti de acum câteva veacuri, şi care este într-un fel expresia

subconştientului colectiv al poporului român. Aşa simţeau boierii, românii învăţaţi ai secolului al XVIII din Moldova şi Ţara Românească, aşa îşi explicau ei faptul că suntem un popor mic, nefericit, victima imperiilor care ne-au călcat şi ne-au exploatat. Aşa îşi explicau ei neputinţa noastră în istorie.

În acelaşi timp îi acordăm o mare importanţă acestei Explicaţii şi pentru că afirmaţia aceasta auzită de sutele de generaţii care au trecut prin şcoala românească în secolele al XIX-lea şi al XX-lea ne-a pătruns în mentalul colectiv, în subconştientul colectiv. Explicaţia aceasta a funcţionat ca un factor educaţional negativ. Această explicaţie a faptului că ne-a mers rău în istorie pentru că am fost aşezaţi în „calea răotăţilor" ne-a făcut mult mai mult rău decât bine, pentru că „ne-a format, ne-a modelat în continuare" ca un popor slab şi inactiv, care nu întreprinde nimic. Păi, dacă am fost aşezaţi în „calea răotăţilor", şi dacă „omul este sub vremi", atunci înseamnă că noi, românii, nu putem să facem nimic în istorie. Pentru a ne „îndrepta istoria", pentru a avea un destin istoric mai bun !

Am găsit această „explicaţie falsă", căci ea este o explicaţie falsă, pentru că este superficială, prima pe care am avut-o la îndemână, dar mai ales ca să ne liniştim conştiinţa. (funcţia cathartică, vai!) Ca să avem o scuză, şi să fim în continuare acelaşi popor slab, inactiv şi supus Duşmanilor şi Străinilor. Căci aşa ne merge nouă bine, (credem noi în subconştientul nostru) fiind supuşi, slugarnici, odată ce capul aplecat sabia nu-l taie. Acum înţelegem bine, nu-i aşa, de ce noi, românii avem acest proverb, şi cât de bine explică el psihologia noastră

profundă. Foarte mulţi români au crezut şi mai cred şi astăzi că nouă ne-a mers rău în istorie, că am fost un popor umilit şi jefuit, din cauza faptului că am avut nenorocul ca Dumnezeu să ne aşeze în Calea „răotăţilor”. Aceasta ar fi deci cauza nefericirii istorice a poporului român.

Intrând mai adânc în miezul acestei Teorii a cronicarului prin care se încearcă explicarea destinului nefericit al poporului român, vom vedea cât se poate de bine ceea ce noi am numit „viclenia subconştientului colectiv”. Spunând că noi am fost un popor nefericit în istorie şi neputincios, noi dăm prin acest răspuns vina pe Dumnezeu. Dăm vina pe altul, pe Imperii, pe Cotropitori. Nu ne asumăm noi vina, nu acceptăm în subconştientul şi în conştiinţa noastră, că noi am fost nefericiţi şi umiliţi de alţii, din CAUZA NOASTRĂ. Ceea ce este foarte adevărat, acesta fiind răspunsul nostru. În schimb aruncăm vina care apasă pe umerii noştri, pe Conştiinţa noastră, asupra lui Dumnezeu. Ca să ne simţim noi împăcaţi, liniştiţi, fără nici o vină. Iată aşadar cât de viclean este subconştientul colectiv al poporului nostru, însuşire, viclenie a psihologiei noastre care ne-a făcut foarte mult rău în istorie!

Da. Spunând că noi am fost nefericiţi ca popor şi am avut istoria asta rea pentru că Dumnezeu ne-a aşezat în calea răutăţilor, noi dăm,în ultima instanţă, vina pe Dumnezeu. Deci nu noi suntem vinovaţi de slăbiciunile noastre şi de nefericirea noastră istorică, noi nu suntem vinovaţi de nimic, ci Altcineva este vinovat, şi anume Dumnezeu. Se înţelege implicit că Dumnezeu este cel care este vinovat de destinul nostru dureros, pentru că ne-a aşezat în Calea tuturor „răotăţilor”.

Altfel spus subconştientul colectiv al poporului român, aşa cum am spus, se disculpă de orice vină, aruncând vina asupra lui Dumnezeu. Mergem şi mai în profunzime cu analiza noastră…Şi dacă Dumnezeu este cel care ne-a aşezat în calea „răotăţilor", Dumnezeu fiind cel puternic, căruia trebuie să-i fim supuşi tot timpul, iar omul este o fiinţă slaba, el fiind „sub vremi", înseamnă că nu se poate face nimic ca să ne schimbăm soarta în bine, şi trebuie s-o acceptăm cu capul plecat. Să ne mulţumim aşa, cu istoria pe care ne-a dat-o Domnul. Ar fi un gest de neînţelepciune şi de necredinţă să te pui cu Dumnezeu. Să nu-l asculţi !

Am ajuns astfel la „stratul adânc" din subconştientul nostru colectiv, la vâna profundă a fatalismului românesc din subconştientul colectiv al poporului daco-românesc. La înţelegerea fatalismului românesc, o altă însuşire a subconştientului nostru colectiv care ne-a făcut mult rău ! Explicându-ne astfel condiţia noastră de popor victimă al Istoriei, şi aruncând vina destinului nostru nefericit asupra lui Dumnezeu, asupra Altora, a Imperiilor, a nenorocului, noi, ca popor suntem liniştiţi, suntem „curaţi", cu conştiinţa curată, nu avem nici o vină. Nu suntem absolut deloc vinovaţi de soarta noastră grea, şi nu putem să facem nimic. Subliniem :

1. pentru că Dumnezeu ne-a pus în calea „răotăţilor", şi nu poţi să te pui cu Dumnezeu şi cu vremile, cu duşmanii, cu Imperiile. Cum să te pui cu Imperiile ?

2. pentru că omul este slab, românul este sub vremi şi nicidecum deasupra vremilor, deci nu putem să facem nimic…Iată o explicaţie cât se poate de profundă, de ştiinţifică

din punct de vedere psihologic, din punctul de vedere al psihologiei popoarelor, a faptului de ce noi am fost un popor fatalist, umil şi supus, defensiv, în istorie. De aceea am fost un popor slab, lipsit de reacţie în faţa celor care au vrut să ne supună, de aceea am avut toată istoria comportamentul defensiv al celui care îşi pleacă în faţa duşmanului capul, (pentru ca să nu-i fie retezat de sabie, căci capul plecat sabia nu-l taie). Ce păcat , ce trist ! Pentru că nici nu ne dăm noi seama cât de mult rău ne-a făcut nouă în istorie, şi ne face şi acum, acest fatalism românesc, acest comportament defensiv al nostru ca popor şi ca fiinţe umane în faţa duşmanilor!

Fiind un popor care se îndoaie în faţa vântului ca trestia, ne supunem, ne plecăm în faţa Duşmanului, noi ne-am format de-a lungul istorie ca un popor slab şi maleabil, viclean, căci în loc să ne adunăm cu toţii, să ne organizăm şi să ieşim la bătaie, să alungăm invadatorul peste graniţă, noi ne-am dat bine pe lângă el, potrivit proverbului „Pupă-l în bot şi papă-i tot". Ne-am dat mereu cu cel puternic pentru că ne simţeam slabi înlăuntrul nostru, şi simţindu-ne slabi, noi chiar am fost un popor slab în istorie. Noi ne-am format pe noi ca un popor slab în istorie !…De aceea ne-au călcat atâţia, iar noi, cu câteva excepţii, am plecat capul în faţa lor, acceptând să fim supuşii lor şi să le plătim tributul.

Aşa se explică faptul că la 23 August 1944,Regele Mihai I l-a arestat pe Ion Antonescu, aflat în situaţia foarte favorabilă nouă de a fi pe punctul de a încheia un Pact secret cu Stalin în urma căruia noi ieşeam din Război, demni, iar trupele ruseşti treceau printr-un coridor din nordul ţării către Berlin. Noi

urmând să fim o naţiune independentă şi democratică, aşa cum am fost în perioada interbelică.

Din păcate s-a găsit un grup de trădători, în frunte cu Regele Mihai I şi cu Şefii Partidelor politice din acel moment, Maniu, Brătienii, Titel Petrescu, Lucreţiu Pătrăşcanu care l-au arestat pe Mareşal, prin aceasta nefăcând altceva decât să predea ţara cu armată, cu bogăţii cu tot Duşmanului, rușilor. În sinea lor, mai bine zis în prostia lor, au crezut că aşa îşi scapă pielea şi vor rămâne la putere, daca îl vor trăda pe Antonescu şi îl vor preda ruşilor !

Şi aşa ne-am căpătat în istorie renumele de popor de curve, aşa cum ne spun nemţii, şi cum ne spunem şi noi, adică de popor lipsit de demnitate, de coloană vertebrală, care îşi trădează aliatul cu care a plecat la luptă ca să se dea cu cel puternic. (Am întâlnit nemţi care ne-au spus că ei nu ne vor ierta niciodată că noi i-am trădat în cel de al Doilea război mondial) Asupra acestui comportament slab şi laş al nostru în istorie o să revenim pe larg în Scrisorile politice următoare.

Noi am spus într-un Articol anterior că Problema românească este în realitate Povestea tragică şi nefericită a celui mai bătrân popor european, poporul daco-român, care nu a reuşit toată istoria lui de la Decebal încoace să se regăsească pe sine şi să se salveze în istorie. În fond aceasta este esenţa dureroasei Probleme româneşti…căreia până acum nimeni dintre români nu i-a dat un răspuns satisfăcător…Încercăm să facem noi lucrul acesta, rugându-L pe bunul Dumnezeu să ne inspire, să ne conducă raţionamentele şi să ne ajute, să fie tot timpul cu noi în acest demers de conştiinţă şi de cunoaştere.

În acest dureros demers de suflet. Este absolut necesar, este imperios necesar să răspundem la Întrebările pe care le presupune şi pe care ni le pune „Problema românească”, dar mai ales este absolut necesar să rezolvăm Problema românească, pentru că poporul român se găseşte acum, în Perioada post comunistă, în cea mai gravă situaţie de la Războaiele daco-romane încoace, în urma cărora Decebal a fost înfrânt, Dacia a fost jefuită, iar Statul dac a dispărut o dată pentru totdeauna…

Rezolvarea „Problemei româneşti” cu care se confruntă acum în primele decenii ale secolului XXI poporul român presupune atât cunoaşterea ei cât mai profundă şi în detaliu, DAR MAI ALES GĂSIREA SOLUŢIEI, A CĂII, PRIN CARE POPORUL ROMÂN SE POATE SALVA O DATĂ PENTRU TOTDEAUNA ÎN ISTORIE. Pentru că, dacă nu vom găsi această Soluţie, Cale, prin care noi, românii ne putem salva în istorie, **peste numai câteva decenii poporul român va fi asimilat de poporul ţigănesc şi astfel neamul daco-românilor va părăsi scena Istoriei.**

După ce am văzut şi am analizat Teoria, Explicaţia Cronicarului, care nu este explicaţia adevărată (decât într-o măsură infimă) a nefericirii noastre istorice, să vedem ce spun despre aceeaşi temă doi dintre cei mai mari Cărturari pe care i-a dat poporul român. Este vorba despre Nicolae Iorga şi despre Mircea Eliade.

Aşadar, de când a început să-i meargă rău poporului daco-român, altfel spus de când începe în istoria noastră Problema românească, vai, care este echivalentă cu Tragedia poporului

daco-român ? Şi cum s-ar explica lucrul acesta? Citǎm un fragment relevant din studiul lui Mircea Eliade „ Teroarea istoriei şi destinul României” :

„Printre neamurile fără noroc, ne număram în frunte noi, Românii. Ca să supravieţuim în Istorie, ne-am istovit mai mult decât s-au cheltuit alte neamuri ca sa cucerească pământul. Nicolae Iorga spunea ca nenorocul ni se trage de la Alexandru Machedon : în loc să-şi ridice privirile spre Miaza-noapte şi să unească toate neamurile thracice într-un mare imperiu, Alexandru s-a lăsat atras în orbita civilizaţiei mediteraneene si, ajuns în culmea puterii, s-a îndreptat spre Asia. Thracii care, după spusa lui Herodot, erau «cel mai numeros popor după Indieni» au pierdut, prin Alexandru, singura lor şansa de a intra în istoria universala ca factor autonom; ei au contribuit la facerea Istoriei, dar în numele altora: în numele Imperiului Roman sau al Bizanţului, prin împăraţii pe care i-au dat cu prisosinţă atât Răsăritului cât si Apusului. Dar Nicolae Iorga a înţeles admirabil consecinţele îndepărtate ale gestului lui Alexandru Machedon: uriaşul rezervor de oameni, energii si mituri pe care îl constituia spaţiul balcano-carpatic, nu şi-a mai putut găsi de atunci prilej de a intra masiv şi de-sine-stătător în Istorie. Politiceşte Thracii au pierit fără urmaşi…”

Da, suntem de acord cu afirmaţia lui Mircea Eliade într-o bună măsură „Printre neamurile fără noroc, ne număram în frunte noi, Românii”. Într-adevăr aşa este, am fost şi suntem unul dintre popoarele cele mai chiuite, cele mai călcate în picioare, umilite, cel mai fără noroc popor, cel mai nefericit, cel mai nenorocit popor din istorie. Subliniem în acelaşi timp

că sintagma „suntem cel mai „nenorocos", că „printre neamurile fără noroc ne numărăm în frunte noi, Românii" nu credem a fi foarte exactă, foarte adevărată. Precis nu ştim care a fost neamul, poporul cel mai lipsit de noroc din istorie, de aceea afirmaţia trebuie luată sub rezerva funcţiei cathartice, afective…Poate că popoarele şi neamurile care au pierit sunt cele fără noroc, şi care au suferit mai mult decât noi. Ne plângem, ne văităm, ne jelim şi noi că am fost cel mai nenorocos popor, ca să ne descărcăm sufleteşte, ca să ne audă Dumnezeu şi să ne ajute, (poate s-o milui Domnul de noi şi ne va ajuta, sau ne va salva El ! Nu spunem noi că România este GRĂDINA MAICII DOMNULUI ? Dă, Doamne, să fie aşa !) ca să ne scuzăm pe noi înşine de vina noastră, ca să scăpăm de orice vină. Vedeţi, şi aici la Mircea Eliade, aceeaşi viclenie a subconştientului colectiv al poporului român, care încearcă să paseze vina în altă parte, pe nenoroc, numai să nu-şi asume el vina, cu luciditate.

Pentru că acolo în subconştientul nostru, ne este teamă să recunoaştem deschis, să acceptăm faptul că noi suntem vinovaţi de destinul nostru istoric de popor victimă, lipsit de eroism, de onoare, de fericire, de demnitate. Încercăm să aruncăm această vină cât mai departe de noi, numai ca să „nu fim noi vinovaţi" de destinul nostru tragic şi ruşinos. Căci este ruşinos să fi fost toată istoria un popor slab, călcat de alţii mereu în picioare, indiferent din ce motive…Facem tot ce putem ca să nu recunoaştem că noi suntem, fie şi într-o oarecare măsură, vinovaţi de condiţia noastră umană de popor nefericit.

Dacă am lua cel de-al doilea război mondial, păi în cel de-al doilea Război mondial poporul polonez a avut o soartă cu mult mai tragică, mai cumplită decât a noastră, a fost cu mult mai nenorocos decât noi, românii. La fel poporul german pe care un Geniul al Răului, o Inteligenţă negativă genială cum a fost Hitler l-a manipulat cum a vrut el, aruncându-l dintr-o extremă a sorţii în alta !

Iar acum, în finalul acestei Scrisori politice, să ne punem această întrebare : **da, este adevărat că în istoria noastră am avut şi mult nenoroc. Dar nu cumva într-o măsură foarte mare nenorocul acesta ni l-am făcut noi ? Trebuie neapărat să ne punem această întrebare, şi să cunoaştem răspunsul corect. Da, este foarte adevărat că în cea mai mare parte nenorocul nostru în istoria ni l-am făcut noi. Din cauza noastră în primul rând am suferit noi enorm de mult în toată istoria. Iar când spunem că noi ne-am făcut în cea mai mare parte nenorocul în istorie, ne referim desigur la cei care s-au aflat la vârful poporului daco-român, la Conductori şi la Nivelul 2, adică la cei din jurul Conductorilor, la cei de sub ei, care au avut de cele mai multe opri o contribuţie negativă enormă la crearea cursului istoriei poporului daco-român..**

De pildă, dacă Regele Decebal ar fi fost un strateg genial, un Gânditor politic genial şi un Om politic genial, în locul confruntării directe cu Armata lui Traian ar fi adoptat tactica pe care a gândit-o şi a aplicat-o în practică peste 1200 de ani Domnitorul genial Basarab I, Primul Domnitor al Ţării Româneşti, în anul 1330, când ţara a fost invadată de armata

regelui maghiar Carol Robert de Anjou. Şi în cazul acesta, poate că altul ar fi fost rezultatul Războiului daco-roman. Decebal trebuia să fi dus cu Traian un război de uzură, de guerilă, să-l fi hărţuit tot timpul, să-l fi atras în codrii adânci ai Munţilor Apuseni, ai Ardealului, să se fi retras în pădurile Maramureşului, în Moldova, la dacii liberi, până când i-ar fi decimat armata lui Traian. Şi apoi să-l fi atras într-un loc convenabil lui, cum a făcut Basarab I care l-a zdrobit pur şi simplu pe Carol de Anjou la Posada Câinenilor.

Sau cum a făcut Ştefan cel Mare când i-a atras pe turci la Podul Înalt, într-un loc îngust unde duşmanul nu-şi putea desfăşura forţele superioare. Aici nu ar mai fost vorba de nenoroc, ci a fost lipsa de genialitate a lui Decebal, lipsă de genialitate a Conducătorului, care a costat enorm de mult poporul dac, si poporul român până astăzi. Şi poate că asta va fi una din cauzele pentru care poporul român va dispare.

În acelaşi timp însă, dacă Regele Decebal nu ar fi fost trădat de ai lui, căci acesta este adevărul, a fost trădat în mai multe rânduri, şi dacă ar fi reuşit după fuga din Cetatea Sarmisegetuza cu un pâlc de oşteni de încredere să ajungă la dacii liberi din Moldova, unde ar fi strâns, ca Ştefan cel Mare o nouă oaste, poate că în cazul acesta ar fi reuşit să-l alunge, să-l înfrângă pe Traian. Rezultatul ar fi fost că poporul daco-român ar fi avut un destin istoric cu mult mai bun. Deci nu este bine să aruncă vina destinului nostru nefericit, de popor mic, călcat mai toată istoria lui în picioare, DE ALŢII. Sau numai pe nenoroc ! În Scrisorile politice ulterioare o să dezvoltăm pe larg acest subiect, PENTRU CĂ ESTE

FOARTE IMPORTANT SĂ ŞTIM CÂT A FOST NOROC ŞI CÂT A FOST NENOROC ÎN ISTORIA NOASTRĂ. ŞI DACĂ A FOST NENOROC, CÂT DIN ACEST NENOROC NI L-AM FĂCUT NOI, ŞI CÂT NI L-AU FĂCUT ALŢII…

Şi dacă nu cumva Dumnezeu ne-a dăruit în istorie şi mult noroc, de care noi, însă, ne-am bătut joc !

ARTICOLUL 4

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASEI POLITICE

CÂT NENOROC ŞI CÂT NOROC AM AVUT NOI ÎN ISTORIA NOASTRĂ ?

DE CE AM AVUT NOI, POPORUL ROMÂN, ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O ?

EXISTĂ O RELAŢIE DIRECTĂ, CAUZALĂ, ÎNTRE ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O ŞI SITUAŢIA DRAMATICĂ ŞI PERICULOASĂ ÎN CARE SE AFLĂ POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA ?

VĂ PROPUNEM SĂ NE ADÂNCIM ŞI MAI MULT ÎN STUDIUL „PROBLEMEI ROMÂNEŞTI”, CARE ESTE PROBLEMA NUMĂRUL 1 A ISTORIEI NEAMULUI NOSTRU

Să ne continuăm demersul nostru de suflet şi de conştiinţă, meditaţia noastră asupra destinului nefericit al poporului român…Mircea Eliade, una dintre cele mai Mari Minţi date de acest pământ românesc, afirmă că noi, românii, suntem cel mai nenorocos neam al lumii : „Printre neamurile fără noroc, ne număram în frunte noi, Românii”. Or noi în Scrisoarea politică precedentă am pus în discuţie această temă, fără să formulăm o concluzie bătută în cuie. Este posibil să nu fim noi CEL MAI NENOROCOS POPOR AL LUMII ! (Se putea să nu fim noi, moţ în frunte, la capitolul nenoroc şi nefericire ! La capitolul fatalism !) Este posibil să fi existat în istorie, şi să existe şi azi popoare mult mai nenorocoase decât noi. „Ca sa supravieţuim în Istorie, ne-am istovit mai mult decât s-au cheltuit alte neamuri ca să cucerească pământul”, spune în continuare Domnul Profesor Mircea Eliade, pe care noi îl preţuim şi îi iubim enorm, fără să fim însă de acord cu afirmaţia dumnealui. Şi anume că noi, ca să supravieţuim în istorie, am cheltuit mai multă energie decât au cheltuit romanii sau turcii, de pildă în campaniilor lor de cucerire de noi teritorii. Nu este adevărat. Ba, dimpotrivă, adevărul este că noi, daco-românii, nu am cheltuit prea multă energie, nu ne-am sforţat din toate puterile ca să supravieţuim. Şi ce este şi mai trist „că nu am dat prea mult în istorie!”. Iată raţionamentul nostru..

De când începe tragedia poporului daco-român, altfel spus de când începe Problema românească, pe care o studiem noi de zeci de ani, pe care vrem s-o cunoaştem cât mai profund, rugându-L pe Dumnezeu să ne ajute să descoperim, să găsim calea prin care poporul român se poate salva în istorie, prin

care poate deveni un popor normal, bogat, care nu mai poate dispărea din istorie ? Problema şi tragedia poporului daco-român, care suntem noi, începe, credem noi, din momentul în care Regele Decebal este învins, şi se sacrifică împlântându-şi pumnalul în inimă. Din momentul acesta dispare Statul dac, pentru totdeauna, subliniem, iar poporul daco-român începe să urce drumul calvarului cu crucea în spate, drum pe care îl continuă şi astăzi. Drum care este posibil să se oprească o dată cu dispariţia previzibilă în viitorul imediat a poporului român !

Din ce cauză începe acest calvar al poporului daco-român ? Din cauza nenorocului ? Nu ! 1. Din cauza lipsei de genialitate, ca Gânditor politic şi ca Om politic a Regelui Decebal, care trebuia să fi gândit o altă tactică, o altă Strategie militară în confruntarea cu Traian. Şi 2. Din cauza trădării oamenilor lui. Decebal şi o dată cu el Ţara Daciei şi poporul dac, a fost trădat : A. de tarabostesi, adică de nobilimea dacă din Zona Banatului pe care Decebal îi trimisese ca să-i oprească pe romani, să lupte cu romanii. Or tarabostesii ce au făcut ? L-au trădat pe Decebal şi i-au primit cu pâine şi sare pe romani. B. Nici populaţia din zona Olteniei, tribul burilor, care trebuia să ducă un război de uzură cu romanii, să-i împiedice să înainteze, nu şi-au făcut datoria, lăsându-i pe romani să treacă prin ei ca prin brânză. 3. Decebal şi armata sa retrasă între zidurile Cetăţii Sarmisegetuza ar mai fi putut rezista, dacă unul din oamenii lui Decebal, deci dacă un dac trădător (sau mai mulţi) nu le-ar fi arătat romanilor apeductele prin care apa venea în cetate. Romanii au tăiat apeductele, iar dacii însetaţi n-au mai putut să lupte. 4 Încercuit fiind şi cetatea căzând în mâinile romanilor, Decebal cu un pâlc de călăreţi

reuşeşte totuşi să se strecoare afară din cetate, încercând să ajungă la dacii liberi din Nordul Ardealului şi din Moldova, pentru a strânge o noua oaste. Decebal a fost şi de data aceasta trădat. Li s-a arătat romanilor încotro a fugit Regele dac, romanii l-au ajuns, l-au încercuit, iar ultimul rege dac s-a sacrificat.

Din acest moment începe Marea tragedie, sau Marea Problemă a poporului daco-român, a noastră. Este absolut necesar să cunoaştem acest adevăr. Noi, ca popor, nu vom învăţa nimic din istorie şi nu ne vom putea schimba pe noi, nu vom putea avea o sortă în istorie mai bună dacă nu ne vom asuma aceste Adevăruri. Şi dacă nu vom învăţa nimic din aceste Adevăruri, din aceste greşeli şi din defectele noastre, din întreaga tragedie a poporului român.

Aşadar, la baza Tragediei româneşti, a probleme româneşti stă **Trădarea** regelui Decebal, războiul pierdut de Decebal împotriva lui Traian. LA BAZA DESTINULUI DUREROS, TRAGIC, NENOROCOS AL POPORUL ROMAN STA TRĂDAREA ! Cine a plătit, cine a suferit în urma acestor trădări ? Nu au plătit trădătorii lui Decebal, (bine că trebuie să fi plătit şi ei în faţa Domnului !) a plătit poporul daco-român, generaţie după generaţie, toată istoria până azi. Chiar şi noi, românii de azi, plătim trădarea lui Decebal şi înfrângerea dacilor din anul 106. Şi o vom plăti în continuare până când vom pieri ca popor !

Aplecându-ne asupra afirmaţiei lui Mircea Eliade „Ca să supravieţuim în Istorie, ne-am istovit mai mult decât s-au cheltuit alte neamuri ca sa cucerească pământul.”, despre care

spuneam că nu este adevărată, vom observa următoarele. 1. Da, dacii din spaţiul Daciei cucerit de romani, Banatul, Oltenia, Ardealul de mijloc, mai precis spaţiul cucerit de romani a reprezentat numai 14 la sută din întregul teritoriu al Daciei. Pe restul de 86 la sută din teritoriul Daciei au continuat să trăiască dacii liberi.

De ce nu s-au unit dacii liberi, care formau 80-86 la sută din populaţia Daciei sub sceptrul unui Conductor, de ce nu au format o Armată organizată care să-i atace şi să-i alunge pe romanii ce colonizaseră numai 14 la sută din teritoriul Daciei ? Adevărul este că au existat mai multe răscoale ale dacilor liberi care au năvălit în spaţiul colonizat de romani, dar au fost sporadice, de mici dimensiuni. Nu a fost vorba de o Armată organizată, de o Mare revoltă condusă cu pricepere împotriva romanilor şi de un Război dus împotriva Ocupantului sub comanda unui conductor. De ce, după plecarea Administraţiei romane din nordul Dunării, dacii nu s-au unit ca să refacă la loc regatul lui Decebal ?

Răspunsul la ceasta întrebare este acesta: dacii nu s-au organizat din nou într-un Regat dac, în spaţiul locuit de dacii liberi, şi nici după ce romanii au părăsit Dacia în anul 271. e. n, în timpul domniei lui Aurelian, şi nu s-au organizat într-o Armată eliberatoare, pentru că moşteneau în codul lor genetic şi în subconştientul colectiv cele două însuşiri-defecte al tracilor, pe care ni le-a spus Herodot.: „"După indieni, neamul tracilor este cel mai mare; dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrânt".

"Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi".

Mărturisim că de mulţi ani stăm aplecaţi asupra acestor cuvinte geniale, de o clarviziune milenară ale marelui Istoric Herodot. Avem în aceste cuvinte revelaţia întregii istorii a poporului traco-daco-român văzut în continuitatea sa milenară. Şi ce ne spune marele istoric grec ?

1. Că neamul tracilor este cel mai mare după al inzilor, acesta fiind un lucru bun.

2. Nu sunt uniţi, asta însemnând că au tendinţa către neunire, către divergenţă, (şi în cuget şi în faptă) fapt real, pentru că triburile trace, din mileniul II până la dispariţia lor de pe scena istoriei, s-au tot războit între ele, aici în creuzetul carpato-istro-pontic unde s-a format poporul daco-român, poporul român care suntem astăzi.

3. Dacă suntem profunzi, observăm că Herodot ne spune un lucru extraordinar, tracii nu era uniţi, şi că erau dezbinaţi, în cuget. Cuget însemnând, în gândirea lor, în modul lor de a simţi şi gândi, în firea lor, în psihicul lor nu erau uniţi. Altfel spus, în subconştientul lor colectiv şi în codul lor genetic aveau înclinaţia către dezbinare. De aceea s-au tot luptat, decimat între ele triburile trace, iar multe din triburile pelasgo-trace, datorită acestei tendinţe către dezbinare din subconştientul lor colectiv, din codul lor genetic, au născut fenomenul de roire al triburilor din spaţiul carpato-istro-pontic, întins pe mai multe milenii şi veacuri. Această roire a triburilor trace însemnând faptul că ele s-au desprins de

trunchiul neamului trac şi au plecat din creuzetul pelasgo-trac carpato-istor pontic, din Valea Dunării, în cele patru vânturi. Unele au plecat prin nordul Mării Negre ajungând în Asia, altele către sud est, ajungând în Asia Mică unde au fondat civilizaţii înfloritoare, cum au fost Civilizaţia hitită, sumeriană, troiană. Alte triburi, cum au fost etruscii, ligurii, romanii etc într-o epocă ulterioară au migrat către peninsula Italică, fondând mai târziu baza Imperiului Roman.

4. Având în subconştientul lor colectiv, în firea, în psihologia lor tendinţa către dezbinare, ei nici nu au putut să aibă o Conducere unică. Decât foarte târziu când Marile Genii politice date de acest pământ, Preotul Deceneu şi Regele Burebista, au realizat pentru scurt timp Unitatea Neamului trac, formând Marele Regat trac condus de Regele Burebista. Tot tendinţa către dezbinare şi tendinţa de a nu asculta, de a nu accepta o Conducere Unică, un Conductor unic, însuşiri-atitudini-tendinţe pe care tracii le aveau în subconştientul lor colectiv, a fost cauza care a dus la asasinarea Regelui Burebista, în anul 44 î. e. n. Fapt care a dus la destrămarea Regatului trac, şi la dispariţia lor de pe scena istoriei. 5-Herodot ne spune clar ca dacă tracii nu ar fi avut aceste defecte-înclinaţii către dezbinare, şi către neintegrarea într-un Organism social mai mare subordonându-se unei singuri Conduceri, ei ar fi de neînfrânt. Adică ar fi fost un neam mare, cum sunt inzii şi chinezii, şi ar exista şi acum, DAR NEAVÂND TENDINŢA CĂTRE UNIRE, ŞI AVÂND TENDINŢA CĂTRE DEZBINARE, „unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască”, ne spune Herodot, (CEEA CE S-A ŞI DEMONSTRAT ÎN REALITATE) „de aceea sunt ei

slabi". Şi ca atare fiind slabi, ne continuăm noi raţionamentul, ei vor dispărea din istorie, ceea ce s-a şi întâmplat, cum spuneam.

Tot ceea ce am afirmat mai sus este extraordinar de important pentru noi, pentru poporul daco-român, căci aceste defecte ale noastre, semnalate de istoricul Herodot, explică în mare parte istoria nefericită, plină de umilinţă a poporului daco-român. Din cauza acestor defecte pe care le-am avut în codul genetic şi în subconştientul colectiv poporul daco-român a fost, de la dispariţia lui Decebal până astăzi, un Popor victimă al istoriei, un popor umil, umilit şi jefuit în istorie. Un popor care, cu rare excepţii, a fost incapabil să se regăsească pe sine în istorie, să devină un popor puternic, unit, bogat, stăpân pe destinul său istoric. Şi tot datorită acestor defecte pe care noi, românii, le-am moştenit prin daci de la traci, ESTE POSIBIL CA POPORUL ROMÂN SĂ DISPARĂ ÎN CURÂND DIN ISTORIE…De aici, de la aceste tendinţe-defecte pe care le-am avut şi le avem în subconştientul nostru colectiv ni s-a tras nouă răul în Istorie. Aceasta este cauza fundamentală a tragediei istorice a poporului daco-roman.

Şi acum să revenim la poporul daco-român în primele secole de la dispariţia lui Decebal şi a Statului dac. Pentru că, să ne fie clar, o dată cu dispariţia lui Decebal, a dispărut pentru totdeauna Statul dac. Şi un popor fără Conductor şi fără stat, este o turmă fără păstor, ca o pleavă în bătaia vântului…Abia după ce am făcut acest excurs în psihologia şi în istoria poporului dac, înţelegem foarte bine de ce protoromânii, (românii din primele secole ale mileniului I) nu

s-au unit sub conducerea unui rege ca să refacă la loc regatul lui Decebal, Dacia Mare, cum zicea Mihai Viteazul. Din această cauză: pentru că strămoşii noştri, în loc să se unească la loc după dispariţia Regelui Decebal, sub conducerea unui alt Rege, în loc să aibă o Armata puternică, vitează aşa cum a avut Decebal, DACO-ROMÂNII AU PREFERAT SĂ TRĂIASCĂ ÎN SĂTUCELE LOR ÎNFIRIPATE ÎN POIENELE CODRILOR, PE MALUL APELOR, ŞI CARE SE ÎNTINDEAU DE LA BUG ŞI DE LA NISTRU PESTE CÂMPIA PANONIEI PÂNĂ LA MUNŢII TATRA, iar în sud până la Apolonia, adică în tot spaţiul fostei Dacii şi al Regatului Trac al lui Burebista…

Nefiind uniţi într-un Stat, într-un Regat condus de un Conductor, având Armata lui, trăind atomizaţi, risipiţi în tot spaţiul fostei Dacii, când au început să vină în valuri popoarele migratoare, sătucele protoromânilor care se întindeau în tot spaţiul Daciei au fost victima sigură a popoarelor migratoare. În realitate popoarele migratoare fiind nişte „roiuri, nişte cete migratoare" conduse de un Conductor, ce venind din stepa Rusiei, s-au împins unele pe altele în spaţiul fostei Dacii…Aşa au fost avarii, gepizii, hunii…Slavii, ultimul popor migrator după ce s-au stabilit o perioadă în spaţiul Câmpiei române, convieţuind cu băştinaşii, au trecut Dunărea şi s-au stabilit în Peninsula Balcanică, din sinteza lor cu a tracilor sud-dunăreni, care erau temelia genetică, rezultând mai târziu poporul bulgar, şi poporul sârb. În secolul IX venind din stepele Asiei, trecând Carpaţii Orientali spre vest, au venit şi s-au stabilit în Câmpia Panoniei, triburile hunice, care dislocând populaţia protoromână din acest spaţiu, pe care a împins-o în jos, în

peninsula Balcanică, au format mai târziu poporul ungar de astăzi.

Cum maghiarii erau războinici, şi-au întins cuceririle către Răsărit, învingând şi supunând cnezatele lui Gelu, Menumorut şi Glad din spaţiul Transilvaniei noastre. Dacă Gelu, Menumorut şi Glad, cei care au condus aceste cnezate, s-ar fi unit, i-ar fi învins desigur pe unguri. Dar nu s-au unit, pentru că românii, fiind urmaşii dacilor, aveau în codul lor genetic şi în subconştientul lor, înclinaţia către dezbinare, moştenită de la traci. Înclinaţie pe care o moştenim şi noi, românii de azi, din epoca postcomunistă, lucru care se vede foarte bine, atât de evident în viaţa noastră politică şi socială, că suntem îngroziţi

Dacă protoromânii, după părăsirea Daciei de către administraţia romană în anul 271, ar fi avut în subconştientul lor, în cugetul lor, tendinţa către Unire, şi nu către dezbinare, ar fi format Regatul Dac la loc. Ar fi avut un Conductor şi Armată care ar fi spulberat „popoarele migratoare" şi le-ar fi alungat în spetele Asiei de cum ar fi intrat pe pământul nostru. Aşa, neavând în noi tendinţa către unire, am continuat pe parcursul mileniului I să trăim atomizaţi în sătucele noastre risipite în spaţiul fostei Dacii. Şi de cum auzeau pământul duruind sub copitele cailor năvălitorilor, strămoşii noştri, protoromânii, îşi luau avutul ce le era necesar traiului, îşi părăseau sătucele, şi fugeau să se ascundă în codri, unde trăiau ani de zile, până când plecau invadatorii. …

Generaţie după generaţia aşa au trăit strămoşii noştri, aşa au reuşit românii în mileniul întâi să supravieţuiască. Se

salvau prin fuga în adâncul codrilor. Se salvau fugind individual, fiecare cu familia lui, în grupuri mici ! Ideea aceasta a fugii o aveau în subconştientul lor, ideea aceasta le venea în minte de cum auzeau duruitul copitelor năvălitorilor, să fugă în adâncul codrilor. ŞI NU LE VENEA ÎN MINTE, ŞI NU LE-A VENIT ÎN MINTE PE TOT PARCURSUL MILENIULUI ÎNTÂI IDEEA DE A SE ADUNA ÎN GRUPURI, în cete mari înarmate cu ghioage, cu coase, cu topoare, ca să-i izbească pe năvălitori, care nu erau nici pe departe popoare, ci dor nişte cete de năvălitori, pornite în căutare de păşuni şi de hrană pentru caii lor şi pentru ei.

Înţelegeţi ? Aceasta a fost una din cauzele fundamentale ale tragediei poporului român, ale Problemei româneşti, FAPTUL CĂ NU NE-A VENIT ÎN MINTE IDEEA SĂ NE STRÂNGEM, SĂ NE ORGANIZĂM ÎN CETE MAI MARI, SĂ NE UNIM ÎN CNEZATE ŞI ÎN VOIEVODATE, CA SĂ FACEM O ŢARĂ.

Sigur că până la urmă ideea aceasta ne-a venit, sătucele din dreapta şi din stânga Olului s-au organizat în Cnezate, Cnezatul lui Ion, Farcaş, al lui Litovoi şi Seneslau, dar asta foarte târziu, abia în secolul al XIII-lea, deci după o mie de ani…Bine că nici atunci nu a fost târziu, şi decât de loc, vorba românului, mai bine mai târziu. („Dă, Doamne, mintea românului, a de pe urmă", proverb care vorbeşte prin excelenţă de această lipsă de reacţie, sau de reacţie întârziată a daco-românului !) Dar bine era să ne fi unit imediat după ce Decebal a fost învins. Dacii liberi din restul de peste 80 la sută din teritoriul Daciei s-ar fi putut uni, ar fi putut forma o

Armată, care i-ar fi izgonit pe romani...Sau, şi mai bine, ne-am fi putut uni după anul 271, anul retragerii Administraţiei romane din Dacia. Dar nu ne-a venit în minte ideea aceasta.

Şi de ce nu ne-a venit în minte ideea aceasta genială şi salvatoare, care ar fi făcut ca poporul român să aibă o soartă mai bună în istorie ? Pentru simplu fapt că noi aveam în subconştientul nostru „tendinţa nu către unire, ci către dezbinare", şi „tendinţa de a nu asculta de o Conducere unică", pe care le-am moştenit de la traci, aşa cum ne spune Herodot…

De-a lungul mileniului I protoromânii s-au salvat în istorie fugind din faţa popoarelor migratoare şi trăind ascunşi în codri până trecea primejdia, după care se întorceau în sătucele lor să facă agricultură, să-şi continue viaţa. Aşadar nu are dreptate marele scriitor Mircea Eliade când afirmă că pentru a supravieţui „ne-am istovit mai mult decât s-au cheltuit alte neamuri ca sa cucerească pamatul". Ne-am istovind fugind în codri. De ce am adoptat această atitudine şi acest tip de reacţie, fuga ?

Este o întrebare asupra căreia nu putem să nu ne oprim. Este adevărat că dacii au fost un popor viteaz, ofensiv, căci de multe ori treceau Dunărea făcând incursiuni în Imperiul roman. O astfel de stratagemă l-a pierdut pe Decebal, căci văzând că Romanii vin asupra Daciei, a atacat Imperiul în Moesia inferioară, în sudul Dobrogei, pentru a atrage armatele romane în acea zonă. Bătălia s-ar fi dat la Adamclisi…Din păcate Decebal a fost înfrânt pierzând o mare parte dintre oameni.

Cum spuneam, dacă dacii au fost un popor viteaz, după cele două războaie daco-romane, când o parte a Daciei (doar 14 la sută) intră sub stăpânirea romană, Dacia fiind jefuită de bogăţiile ei, cu poporul dac se petrece un fel de recluziune. Şocul înfrângerii, suferinţele imense trăite de către daci, jefuirea Daciei, au produs în sufletul lor, în memoria lor colectivă, în psihicul lor un şoc, o suferinţă imensă, o spaimă teribilă de duşman. De Străinul care vine în ţara lor. Acest şoc, această teamă imensă, această suferinţă profundă a fost interiorizată de memoria colectivă, de subconştientul colectiv al dacilor…Cu alte cuvinte „a intrat frica, spaima în ei". Le-a intrat frica în oase, adică în subconştientul colectiv, în codul genetic. Din poporul unit, viteaz, trăind într-un Stat organizat, condus de un rege, a devenit un popor atomizat, ale cărui sătuce se întindeau pe întreaga suprafaţă a Daciei.

Intrând spaima, suferinţa, teama în sufletul lor, proto-românii au devenit în câteva decenii, în câteva generaţii, un popor slab, retractil, defensiv, care nu mai are curajul să mai înfrunte duşmanul, CI SE RETRAGE, FUGE DIN CALEA LUI să se ascundă în codri. Această atitudine defensivă a fost întărită, prin actul reflex repetat generaţie după generaţie, şi asimilat de codul genetic al poporului daco-român. De aceea suntem noi, românii un popor slab, un popor defensiv, individualist (de la gena dezbinării), un popor care îşi pleacă de fiecare dată capul în faţa duşmanului ca să nu i-l taie. De aici s-a născut, cum spuneam, proverbul, „Capul plecat, sabia nu-l taie". De aceea îşi trădează poporul român aliatul ca să se dea cu cel puternic, aşa cum a făcut în cel de al doilea război mondial, pentru că ne-am învăţat să ne plecăm în faşa celui

Puternic, ne îndoim în faţa lui ca trestia aplecată de vânt...Nu avem coloană vertebrală.

Domnul Mircea Eliade nu are deci dreptate când spune că „în istorie, ca să supravieţuim, ne-am istovit mai mult decât s-au cheltuit alte neamuri ca să cucerească istorie". (Mai degrabă ne-am conservat fugind în codri) Da, dacă ne-am fi luptat cu invadatorii, dacă ne-am fi încordat ca popor din toate puterile ca să-i izgonim pe cotropitori, da, atunci ne-am fi istovit. Dar noi ne-am „istovit" fugind din faţa Invadatorului în adâncul codrilor. Aşa am procedat în mileniul I. Şi aproape la fel am procedat şi în mileniul II. Noroc cu Dumnezeu care ne-a dăruit câţiva Mari Conductori care realmente ne-au salvat de la dispariţia din istorie. Dar este meritul mai mult al lor decât al Poporului. Este vorba de genialul Basarab I, Primul mare Gânditor politic şi Om politic al poporului român de la Deceneu şi Burebista încoace, fiul lui Tihomir, cel care a unit cnezatele din dreapta şi din stânga Oltului, şi a reuşit să închege Ţara Românească.

Următorul Mare Conductor, Gânditor politic şi Om politic mare a fost Mircea cel Bătrân, urmat de Ştefan cel Mare, în Moldova, şi apoi de genialul Mihai Viteazul, Domn al Ţării Româneşti, care reuşeşte pentru un scurt timp să refacă Dacia lui Decebal.

Observăm acel lucru foarte important, când vorbim despre poporul daco-român şi Conductorii lui, despre relaţia dintre Conductor şi poporul român…Aşa slab, defensiv, cu frica intrată în oase, cum a fost poporul român după înfrângerea lui Decebal, atunci când la cârma lui s-au aflat Mari Conductori,

Mari Minţi care să-l conducă, el a devenit deodată un Popor extraordinar, un popor care a făcut minuni în istorie. Aşa cum a fost la Rovine, la Podul înalt, la Călugăreni, în Primul război mondial…

Din păcate, Domnul ne-a dăruit foarte puţini Conductori mari, care s-au pus în slujba neamului lor şi foarte mulţi Conductori mici, care şi-ai plătit Scaunul domnesc cu pungi de aur, Cotropitului străin, fie că acesta s-a numit Poarta Otomană, Imperiul rusesc, Austro-ungar, Uniunea Europeană, etc. Dar asupra acestei realităţi o să revenim pe larg în următoarea Scrisoare politică.

Mai subliniem şi acest lucru…Aşa cum am fost în istorie, un popor slab, defensiv, umilit, jefuit, noi am fost cei care am apărat Europa de invazia turcească. Aici la Carpaţi s-a oprit din expansiunea ei Poarta Otomană. Dacă ar fi trecut şi de noi, turcii ar fi ajuns la Atlantic, şi astăzi Europa ar vorbi turceşte… Măcar pentru atâta lucru ar trebui ca Europa, Occidentul să ne fie recunoscător, şi să nu ne fi făcut atât de mult rău. În primul război mondial nu am fost invadaţi de Germania şi de Austro-Ungaria? Înaintea celui de doilea Război mondial, nu le-a dat Germania prin Pactul Ribbentrop Molotov Basarabia şi Bucovina lui Stalin, sfâşiindu-ne Ţara, care în sfârşit era Dacia reîntregită ? Nu ne-au vândut apoi la Yalta Englezii şi Americanii lui Stalin, împingându-ne în Gulagul comunist ? Şi nu ne face şi acum, în epoca postcomunistă, un rău imens Occidentul, atrăgându-ne în capcana Uniunii Europene, distrugându-ne Economia ca să ajungem piaţă de desfacere pentru ei, şi Colonie ? Ba da !

Deci nu este adevărată afirmaţia lui Mircea Eliade că noi, poporul daco-român ne-am fi istovit prea mult în istorie ca să supravieţuim. Nu ne-am istovit deloc, ne-am ascuns mai mult prin codri, prin peşteri, aşteptând să plece Invadatorul. Da, ne-am târât prin istorie ca un câine bătut de toţi, plecând capul şi îndurând, aşa cum am făcut în perioada interbelică, în perioada comunistă, şi în perioada postcomunistă, când poporul român, din cauza acelor defecte din subconştientul nostru colectiv şi din codul genetic, ne găsim în cea mai dezastroasă situaţie din istorie.

ARTICOLUL 5

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE ROMÂNEŞTI

PROBLEMA ROMÂNEASCA – BLESTEMUL POPORULUI ROMÂN – ŞI POVESTEA TRAGICĂ A NEAMULUI DACO-ROMÂNILOR

CÂT NENOROC ŞI CÂT NOROC AM AVUT NOI ÎN ISTORIA NOASTRĂ ?

DE CE AM AVUT NOI, POPORUL ROMÂN, ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O ?

EXISTĂ O RELAŢIE DIRECTĂ, CAUZALĂ, ÎNTRE ISTORIA NEFERICITĂ PE CARE AM AVUT-O ŞI

SITUAŢIA DRAMATICĂ ŞI PERICULOASĂ ÎN CARE SE AFLĂ POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA ?

VĂ PROPUNEM SĂ NE ADÂNCIM ŞI MAI MULT ÎN STUDIUL „PROBLEMEI ROMÂNEŞTI”, CARE ESTE PROBLEMA NUMĂRUL 1 A ISTORIEI NEAMULUI NOSTRU

Am văzut în articolul precedent că dacă poporul român a avut un destin nefericit, după înfrângerea lui Decebal, după cucerirea şi jefuirea Daciei de către romani, pe parcursul întregului mileniu I, a fost pentru că Decebal şi poporul dac au pierdut războiul cu Traian. Şi lucrul acesta s-a datorat în primul rând:

1. faptului că Decebal nu a fost un Mare Gânditor politic şi un Mare Om politic, faptului că nu a fost geniu politic, aşa cum au fost predecesorii lui, Preotul Deceneu şi Regele Burebista…Ca şi faptului că nu a fost un strateg militar genial, sau un mare strateg militar, aşa cum aveau să fie urmaşii săi Basarab I, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul. Dacă ar fi fost un Gânditor politic genial (adică dacă ar fi fost Mintea care ar fi gândit în Plan mental Soluţia, strategia, Calea prin care putea să-l înfrângă sau să-l îndepărteze pe Traian, astfel încât să-şi salveze poporul şi ţara) ar fi ales, ar fi gândit un Plan, un Scenariu, o Strategie de război mai bună, prin care l-ar fi învins pe Traian. În situaţia lui s-a găsit, cum spuneam, peste 1200 de ani Domnitorul Basarab I, când a fost atacat de regele Ungariei, Carol Robert de Anjou, în anul 1330, cu care a dus un război de uzură, de

guerilă, şi pe care l-a atras într-un loc favorabil lui, la Posada, unde pur şi simplu l-a zdrobit pe nefericitul rege ungar.

2. Regele Decebal nu a fost un Om politic mare, un Mare Conductor, şi nici un Om politic genial. Spre deosebire de Gânditorul politic mare sau genial, care gândeşte în plan mental, în plan teoretic cea mai bună Soluţie pentru salvarea poporului lui, pentru destinul poporului lui, Omul politic mare, sau Omul politic genial este cel care reuşeşte datorită calităţilor lui de Conducător, de bun strateg, să aplice Cea mai bună soluţie, cea mai bună strategie prin care îşi scoate poporul, ţara din situaţia grea în care se găsesc. Şi reuşeşte să îşi salveze poporul. Fie că Proiectul mental, gândit teoretic, prin care îşi salvează poporul a fost gândit de un alt Gânditor politic, iar el a preluat Planul, Calea prin care poate să îşi salveze neamul, fie că a gândit chiar el acel Plan, acea Soluţie prin care poate să-şi salveze ţara, în acest caz el fiind şi un Mare Gânditor politic şi un Om politic mare. Decebal nu a reuşit lucrurile acestea.

3. Decebal a pierdut războiul cu romanii, nu numai datorită lui (deşi un Om politic mare, sau genial, în mod normal lua şi posibilitatea aceasta în calcul, luând toate măsurile pentru a contracara posibilitatea trădării, pentru a o anula) ci şi faptului că a fost trădat. Datorită trădării. Dacă nu ar fi existat TRĂDAREA, ar fi fost posibil ca regele Decebal să nu fi pierdut acest război. Rezultatul războiului să fi fost unul nehotărât, aşa cum a fost, aşa cum s-a terminat războiul anterior cu Domiţian, când Decebal a ştiut să profite de această situaţia, şi l-a determinat pe Domiţian să încheie o

pace favorabilă Regelui dac şi să-i dea meşteri cu care să-şi întărească cetăţile. Situaţie pe care Traian ulterior nu a mai acceptat-o.

Să notăm de asemenea faptul că Regele Decebal a fost trădat de:

1. tarabostes în Banat, şi 2. de oamenii din apropierea lui, din nivelul 2, să folosim această noţiune modernă, aşa cum mai târziu în secolul XX, Ion Antonescu a şi Nicolae Ceauşescu, au fost trădaţi de oameni din preajma lor, din nivelul 2.

Să ne imaginăm că Decebal nu ar fi fost învins, că Dacia nu ar fi fost cucerită, că Statul dac nu ar fi dispărut o dată cu Decebal. În cazul acesta în care Dacia şi statul dac, condus de regi daci, ar fi continuat să existe pe parcursul mileniului I, armata dacă ar fi spulberat de fiecare dată popoarele migratoare care intrau în spaţiul dacic. În al doilea rând Dacia ar fie ieşit întărită, poporul dac s-ar fi dezvoltat şi mai mult. Altfel spus Statul dac şi Ţara Daciei nu ar fi dispărut (poporul dac am spus că nu a dispărut o dată cu înfrângerea lui Decebal, ci a continuat să existe în istorie, fiind poporul român de astăzi)

Aşadar noi considerăm că nenorocul şi tragedia, care durează şi astăzi, a poporului daco-român a început cu această Înfrângere şi Trădare a lui Decebal. Şi nu aşa cum spune Nicolae Iorga cu Alexandru Macedon, care neinspirat şi-a orientat campaniile militare în Orient. Dacă Decebal ar fi ieşit învingător, sau dacă ar fi reuşit să salveze Statul dac şi ţara Dacia, poporul daco-român ar fi avut un destin istoric

mult mai bun. Înfrângerea lui Decebal a fost Clipa astrală de la care istorie noastră putea s-o apuce pe calea cea Bună, dar din păcate a apucat-o pe calea cea rea. De aici, de la această Înfrângere ni se trage nouă nenorocul şi destinul tragic.

Să consultăm şi alte păreri ale minţilor mari pe care le-a avut poporul român, şi de care ne-am bătut joc. Citǎm tot din Mircea Eliade (Mircea Eliade - "Teroarea istoriei" si destinul României) : „Nicolae Iorga spunea ca nenorocul ni se trage de la Alexandru Machedon : în loc să-si ridice privirile spre Miaza-noapte şi să unească toate neamurile thracice într-un mare imperiu, Alexandru s-a lăsat atras în orbita civilizaţiei mediteraneene si, ajuns în culmea puterii, s-a îndreptat spre Asia. Thracii care, după spusa lui Herodot, erau «cel mai numeros popor după Indieni» au pierdut, prin Alexandru, singura lor şansa de a intra în istoria universala ca factor autonom; ei au contribuit la facerea Istoriei, dar în numele altora: în numele Imperiului Roman sau al Bizanţului, prin împăraţii pe care i-au dat cu prisosinţă atât Răsăritului cat si Apusului. Dar Nicolae Iorga a înţeles admirabil consecinţele îndepărtate ale gestului lui Alexandru Macedon: uriaşul rezervor de oameni, energii si mituri pe care îl constituia spaţiul balcano-carpatic, nu si-a mai putut găsi de atunci prilej de a intra masiv şi de-sine-stătător în Istorie. Politiceşte Thracii au pierit fără urmaşi…”

Marele istoric Nicolae Iorga crede că nenorocul poporului român ni se trage de la Alexandru Macedon, sau Alexandru cel Mare, Fiul lui Filip al II-lea, rege al triburilor de traci macedoneni din sudul Dunării şi din nordul Greciei. Este rege

al Macedoniei între anii 336-323 î. e. n. Iorga crede aşadar că, dacă Alexandru Macedon ar fi avut inspiraţia să-şi orienteze campania lui de cuceriri înspre vest, i-ar fi învins pe romani, distrugând astfel Imperiul roman, ale cărui baze se puneau acum, şi care nu s-ar mai fi dezvoltat în istorie. Nu ar mai fi fost Imperiul roman aşa cum îl cunoaştem noi astăzi. În acest caz nu ar mai fi existat un Traian care să cucerească Dacia, regat care ar fi continuat să existe în istorie.

Cu tot respectul faţă de marele istoric, nu suntem de acord cu el. În primul rând că Alexandru Macedon este un caz rarisim şi aparte în istoria umanităţii. Se aseamănă cu Napoleon, sau cu Atila, ori cu Gingis Han. Este într-adevăr un strateg militar genial, ca şi Napoleon. Dar el este tipul strategului militar genial, care este un cuceritor genial. Dar nu este un Constructor de stat, un Creator de popor. A ajuns cu cuceririle până în India, dar nu a mai avut timp (şi nici vocaţia aceasta nu a avut-o) de a construi, de a consolida ce a cucerit, ce a lăsat în urma lui. Da, a avut un mare rol în vehicularea culturii greceşti în spaţiul Orientului, a răvăşit state şi populaţii, făcând valorile culturale să circule în tot orientul. Dar nu şi-a consolidat poporul lui, nici poporul grec nu a ieşit consolidat în urma cuceririlor sale. Alexandru Machidon a fost tipul geniului militar, cuceritor teribil, aventurier, sorbit de nebunia gloriei şi a succesului, DAR NU A FOST OMUL POLITIC CARE SĂ CONSOLIDEZE CE A CUCERIT ŞI CARE APOI SĂ CONSTRUIASCĂ MAI DEPARTE. Dumnezeu le-a dăruit, peste numai trei secole, tracilor un astfel de geniu militar cu vocaţia consolidării, a Construirii unui Stat, a unui Regat, şi acesta a fost Regele Burebista. Să ne gândim numi la

faptul că din 13 ani cât domnit Alexandru cel Mare, el mai mult şi i-a petrecut în campaniile de cucerire, decât să fi stat în ţara lui, să pună bazele unui mare popor. Macedonenii nu aveau să fie niciodată un popor. A fost într-adevăr un geniu militar, dar nu a fost nici pe departe un Creator de popor, de stat, de Regat.

În al doilea rând, Alexandru cel Mare (356-323) înainte de a pleca în campania din Orient, a încercat să cucerească triburile de traci, făcând o incursiune în nordul Dunării. A trecut cu armata sa Dunărea în dreptul Călăraşilor, pătrunzând în spaţiul locuit de triburile de geţi. Nu cunoaştem cine era Conductorul geţilor în acel moment, însă acesta a aplicat tactica retragerii din faţa duşmanului şi a războiului de guerilă, pe care l-a folosit peste un mileniu şi jumătate Basarab I, primul Domnitor al Ţării Româneşti, strategie pe care trebuia s-o utilizeze şi Decebal. Alexandru cel Mare a pătruns cu trupele în spaţiul geţilor, înţeleptul Conductorul geţilor s-a tot retras din calea lui, lăsându-l pe Alexandru să se lupte cu nimeni, să bântuie prin bălţile Dunării şi prin câmpia română. După ce a dat ocol prin zona Bărăganului, mâncat de ţânţari şi cu armata epuizată, Alexandru a trecut Dunărea înapoi.

Lui Alexandru Macedon nu i-a trecut niciodată prin minte să unească triburile trace, (pe cele din sudul Dunării cu cele din nordul Dunării, care erau mai numeroase, având o populaţie mai mare), şi care erau de acelaşi neam cu tracii macedoneni. Pentru că nu era un Geniu creator de neam, de popor. El n-a simţit „chemarea sângelui” fiind mai degrabă un aventurier. Un aventurier bolnav de absolut, de glorie.

După moartea lui Alexandru cel Mare, unul dintre generalii săi, este vorba de Lisimah (sfârşitul secolului IV î. e n), Conductor al regatului macedonenilor din sudul Dunării, a întreprins şi el o campanie de cucerire în nordul Dunării. Dromichete, un rege get, Conducătorul unei Uniuni de triburi gete din Câmpia română de azi, l-a aşteptat pe Lisimah la o Posadă, l-a învins şi l-a luat Prizonier. Într-o zi l-a invitat pe Regele Lisimah, acesta fiind prizonierul lui, la un ospăţ, împreună cu oamenii săi, luaţi prizonieri. La acest ospăţ Dromichete le-a pus macedonenilor mâncarea şi băutura în vase de aur şi de argint, iar Dromichete şi generalii lui, oamenii lui au mâncat în vase de lemn sau de lut. Lisimah s-a mirat şi l-a întrebat pe Dromichete ce înseamnă lucrul acesta ? Dromichete i-ar fi răspuns înţelept aşa : pentru că sunteţi mai bogaţi decât noi, şi mâncaţi şi beţi din vase de aur şi de argint, nu trebuia să veniţi să ne jefuiţi pe noi, care fiind mai săraci, mâncăm din vase de lut şi de lemn !

Legenda este prea cunoscută ca să o mai comentăm. Dar ea ne spune că geţii erau oameni inteligenţi dacă au putut să dea conducători înţelepţi ca Dromichete. Ce bine era dacă mai târziu regele Decebal ar fi fost mai înţelept decât viteaz !

Peste trei secole, din zona Argeşului, a Bucureştiului de astăzi se ridica un tânăr Rege, care avea să unească toate triburile trace din câmpia română. Apoi a trecut în Ardeal şi împreună cu un Mare Gânditor politic, un Mare educator, una din Marile Minţi ale timpului, este vorbe de Preotul Deceneu, au reuşit să unească toate triburile trace, din nordul Mării Negre, până la munţii Tatra, iar în sudul Dunării până la

graniţa cu grecii, reuşind să ridice pe acest pământ CEA MAI MARE CONSTRUCŢIE SOCIAL - POLITICĂ ŞI MILITARĂ care a existat în istoria traco-daco-românilor. Este vorbe despre Statul centralizat al tracilor şi despre Regatul trac condus de Regele Burebista.

Da, Regele Burebista (împreună cu Preotul Deceneu) a fost şi un Mare Gânditor politic, (cel mai mare Geniu politic dat de acest pământ) un Strateg mare şi un Om politic genial, tipul geniului politic constructor, creator de stat şi de neam, opus lui Alexandru cel Mare, tipul geniului aventurier, obsedat de glorie şi de cuceriri.

În anul 44. î. e. n, aşa după cum se ştie, un Complot (organizat probabil de câteva Căpetenii de triburi trace, dornice să-i ia ele locul lui Burebista. Aşa cum la 23 August 1944 Regele Mihai I şi Conductorii partidelor politice, Maniu, Brătienii, Titel Petrescu, un Grup de complotişti din Armată, Lucreţiu Pătrăşcanu, din partea partidului comunist ca să-şi salveze ei pielea şi ca să rămână la Putere şi după aceea, îl trădează şi îl sacrifică pe mareşalul Ion Antonescu. Deşi ştiau că Antonescu este pe punctul de a încheia un Pact Secret cu Stalin foarte favorabil nouă. Şi că nici o Armată nu îşi arestează Conductorul când se află în retragere, pentru că aceasta echivalează cu trădarea, cu vânzarea Armatei şi a Ţării Cotropitorului) al Căpeteniilor trace l-a asasinat pe Regele Burebista. Este cea mai neagră clipă Astrală din istoria acestui pământ. Din momentul în care şi-au asasinat Conductorul, tracii s-au nenorocit, şi-au semnat sentinţa la moarte, la dispariţie în istorie.

Da, şi acest moment astral, asasinarea Regelui Burebista, ca şi trădarea şi înfrângerea Regelui Decebal, sunt momentele de la care a început NENOROCUL POPORULUI TRACO-DACO-ROMÂN. Dacă Regele Burebista nu ar fi fost asasinat, şi Regatul său ar mai fi durat câteva decenii, NEAMUL TRACILOR, STATUL TRAC S-AR FI SUDAT MAI MULT, S-AR FI CONSOLIDAT ŞI NU S-AR MAI FI DEZMEMBRAT ATÂT DE UŞOR. De ce totuşi s-a dezmembrat atât de repede Statul trac centralizat şi Regatul tracilor condus de Burebista ? Pentru faptul că tracii au avut în codul lor genetic, în subconştientul lor colectiv, acele două tendinţe-defecte negative pe care ni le-a spus Herodot şi despre care am vorbit mai sus : 1. tendinţa către dezunire, către dezbinare, 2. tendinţa de a nu asculta de un Conductor unic. Aceste două tendinţe din psihologia celor care l-au asasinat i-au făcut să nu „suporte" conducerea, Puterea, Gloria lui Burebista. Voiau ei să fie în locul lui. Îl invidiau, îl urau, nu suportau Conducerea lui.

Aşadar aceste două mari Asasinate şi trădări, 1. trădarea şi asasinarea lui Burebista, şi trădarea lui Decebal sunt Evenimentele care au nenorocit pentru totdeauna poporul traco-daco-român. De la aceste evenimente, şi nu de la Alexandru Macedon, ni se trage nenorocul şi nenorocirea, nouă, strămoşilor şi urmaşilor noştri. Nu de la Alexandru Macedon, aşa cum credea Nicolae Iorga.

Mircea Eliade, unul dintre marii cărturari ai poporului daco-român, propune şi el un nou punct de vedere care ar explica nenorocul nostru, al daco-românilor în istorie, tragedia

destinului nostru: „O mie de ani în urma, a avut loc ceea ce putem numi pe drept cuvânt o catastrofa de incalculabile consecinţe pentru istoria Romanilor: Slavii au ocupat Peninsula Balcanica şi s-au întins pana la Adriatica. Marea unitate etnica, lingvistica si culturala pe care, în pofida tuturor năvălirilor barbare, o alcătuia romanitatea orientala (care se numea, chiar din secolul IV după Christos, România), a fost definitiv sfărâmată. Neamul Românesc se va forma pe o întindere imensa – din Balcani si pana în munţii Tatrei – dar destinul lor politic va fi limitat la Dacia. Politiceşte, romanitatea sud-dunăreană va fi condamnata; ca şi Thracia, după Alexandru Macedon, România orientala va servi destinele altora. Posibilităţile unui organism politic unitar, zămislindu-se în spaţiul întregii România, au fost definitiv anulate prin aşezarea masiva a slavilor în Peninsula Balcanica".

Deci Mircea Eliade crede că venirea slavilor, în secolul VI e. n popor migrator, în mai multe valuri, în spaţiul Daciei, apoi faptul că au trecut Dunărea şi au înfiinţat popoare şi state în Balcani a fost pentru poporul român „o catastrofa de incalculabile consecinţe pentru istoria Românilor". Este adevărat că dacă nu ar fi venit, începând cu secolele 3- 4, popoarele migratoare în spaţiul Daciei, poporului daco-român i-ar fi fost mai bine…Dar iarăşi spunem, că dacă Burebista nu ar fi fost trădat şi asasinat, Regatul trac poate că ar fi continuat să existe, condus de regi traci, având o armată puternică, întinzându-se din nordul Mării Negre, până la munţii Tatra, în centru Europei, şi până la graniţa cu Grecia în sud. În acest caz, când regatul tracilor condus de regi traci ar fi continuat să

existe, având o armată puternică, popoarele migratoare nu ar mai fi putut să intre în spaţiul regatului trac, căci ar fi fost imediat spulberate, întoarse din drum şi aruncate în stepele Asiei. Şi în acest caz nu ar mai fi venit nici slavii în spaţiul Daciei, şi nu ar mai fi trecut nici Dunărea ca să întemeieze popoare şi state în Balcani.

Acelaşi lucru s-a fi întâmplat dacă nu ar fi fost trădat Regele Decebal şi dacă el n-ar fi pierdut războiul cu romanii. Dacia ar fi continuat să existe, condusă de regi daci, având o armată puternică, iar din secolul III, când popoarele migratoare au început să vină în spaţiul Daciei, ar fi fost respinse şi azvârlite în stepele din care au venit. Şi altfel ar fi arătat atunci istoria poporului daco-român. Strămoşii noştri şi noi am fi avut un destin cu mult mai fericit…

Trădându-l pe Decebal, trăind şocul înfrângerii şi interiorizându-l, apoi venind peste noi popoarele migratoare, iar noi fugind de fiecare dată în codri ca să ne salvăm, în subconştientul nostru colectiv s-a format şi s-a întărit, cum spuneam, reflexul fricii şi al fugii din calea invadatorilor. În câteva secole, din poporul viteaz care au fost dacii, am devenit un popor retractil, slab, fricos, care ,ca să supravieţuiască, fugea şi se ascunde în codri. În loc să lupte cu invadatorii care ne călcau pământul şi ne luau bunurile, aşa cum făceau strămoşii noştri daci, protoromânii, adică noi, ne îndoiam acum şi ne plecam în faţa lor.

După ce popoarele migratoare se instalau pe locurile bune de păşunat, în locurile deschise, ieşeau şi ei, strămoşii noştri, temători din codri, să încerce cum sunt noii veniţi pe

pământurile lor. Ce fel de oameni sunt, daca se poate trăi cu ei. Ieşeau din codri căciulindu-se, înclinându-se, şi sărutând mâna Ocupanţilor, pe care îi recunoşteau astfel de stăpâni. Practicat secole şi generaţii de-a rândul, gestul acesta de supunere şi colaborare cu Duşmanul au văzut că este benefic şi le-a intrat în reflex. De aici le-a intrat în comportamentul şi în subconştientul colectiv. Aşa s-au născut proverbele „Capul aplecat sabia nu-l taie" şi „Pupă-l în bot şi papă-i tot". Am devenit vicleni colaborând cu Noii Stăpâni. Supunându-ne lor, am ajuns să convieţuim cu ei, achiziţionând astfel alte defecte care ţin de viclenia şi de maleabilitatea noastră în faţa Primejdiei, a celui puternic, a Străinului. Am pierdut simţul demnităţii, al onoarei, şi al vitejiei, şi am căpătat comportamentul viclean şi slugarnic care ne-a marcat în mod negativ şi dureros toată istoria de aici înainte.

Viclenia şi faptul că ne dădeam bine cu Duşmanii ne-au ajutat, ce este drept, să supravieţuim. Noii veniţi nu ne-au tăiat capul, iar noi am putut să convieţuim cu ei. VAI, DAR NE-AM ÎMBOLNĂVIT DE TOATE BOLILE VICLENIEI ŞI SLUGĂRNICIEI, CARE S-AU COMBINAT CU TENDINŢELE ŞI DEFECTELE MOŞTENITE DE LA TRACI, DESPRE CARE AM VORBIT MAI SUS, astfel că firea noastră, CARACTERUL şi psihologia poporului român s-au schimbat şi mai mult în rău. După înfrângerea Domnitorului moldovean Dimitrie Cantemir în 1711 şi fuga lui la Petru cel Mare, şi după tăierea capului Domnitorului Ştefan Cantacuzino, fiul marelui învăţat, Stolnicul Constantin Cantacuzino în 1716, (cel care l-a trădat turcilor pe nepotului de soră, pe bunul Domn Constantin Brâncoveanu, ca să vină

fiul lui pe tronul Ţării Româneşti), Poarta Otomană, nemaiavând încredere în Domnitorii pământeni, a adus în Ţările Române Domnitorii fanarioţi. Aceştia au venit cu neamurile şi cu oamenii lor pe care i-au pus în Dregătoriile Ţării, ca să poată controla şi jefui şi mai bine Ţările Române…Căci pentru asta cumpăraseră Domnii fanarioţi Domniile în Ţările Române cu pungi multe, ca să vină, să le jefuiască pentru a se îmbogăţi şi mai mult…

Sărmanele Ţări Române, erau o Ţară bogată şi mândră şi un popor viteaz şi demn pe vremea lui Decebal, acum au ajuns nişte turme bune de jefuit…Grecii fanarioţi, vicleni, balcanici, unşi cu toate alifiile, venind în ţară, au adus cu ei viclenia orientală, balcanismul, lipsa de moralitate, de demnitate, setea de înavuţire cu orice preţ. Boierimea din Ţările române (iarăşi ne-am dat bine cu Noii Stăpâni, cu Duşmanul cotropitor) şi-a căsătorit fiii şi fiicele cu odraslele Domnitorilor şi dregătorilor fanarioţi, s-au dat şi ei cu cei Puternici, (aveam doar în codul genetic comportamentul asimilat în primul mileniu când ieşeam din codri şi ne plecam capul în faţa popoarelor migratoare) s-au plecat în faţa fanarioţilor, s-au încuscrit cu ei ca să ajungă şi ei în Dregătoriile Ţării. Aşa se face că în locul clasei boiereşti tradiţionale, aşa cum a fost ea în secolele trecute, pe vremea lui Mircea cel Bătrân, a lui Ştefan cel Mare, a lui Mihai Viteazul, s-a născut în generaţiile următoare o clasă boierească (politică) stricată, coruptă, fără caracter şi demnitate, setoasă doar de înavuţire şi Putere...

Sărmanii de noi, şi de aici, de la fanarioţi se trage nenorocirea poporului român, de la stricarea morală a clasei

conductoare…Când Tudor Vladimirescu numea clasa politică-boierească a vremii lui „tagma jefuitorilor” el avea, săracul, perfectă dreptate…Ei bine, după două secole de la Tudor Vladimirescu, 1821, acum, în perioada postcomunistă, am văzut îngroziţi cum sub ochii noştri în numai câţiva ani de la căderea lui Ceauşescu a reapărut aceiaşi „tagmă a jefuitorilor”, care a jefuit pur şi simplu Economia românească, resursele şi bogăţiile Ţării de s-a ales praful. Incredibil, ne-am spus noi, îngroziţi. Din păcate, este foarte adevărat.

Această clasă politică românească postcomunistă, vine de departe din Istorie, din epoca fanariotă, din subconştientul nostru colectiv, ba mai de departe, fiind expresia patologiilor psihologiei poporului român, despre care o să vorbim mai jos, şi ea pune în pericol însăşi existenţa poporului daco-român. După ce clasa politică actuală, coruptă, cinică, bolnavă, inconştientă, hoaţă, adunătură de lichele şi derbedei, a nenorocit Economia românească şi societatea românească, urmează să distrugă definitiv poporul român. Să-l facă să dispară din istorie. De aceea ea trebuie înlăturată imediat, pedepsită aspru, pusă să dea toate averile înapoi şi înlocuită cu o Clasă conductoare formată din oameni cinstiţi şi patrioţi

Aceasta este Problema clasei politice româneşti, una dintre cele mai grave probleme ale poporului daco-român, ajuns acum în cea mai tragică şi periculoasă situaţie, şi ar trebui, în mod normal, s-o rezolvăm cât mai repede. Nu ştim însă dacă vom putea face lucrul acesta. **Credem mai degrabă că poporul român va dispărea din istorie, distrus de această clasă politică neruşinată şi coruptă**

Articolul 6

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI, ROMÂNII, CU POPORUL ROMÂN, ÎN ISTORIE ? DAR ACUM ÎN PERIOADA POSTCOMUNISTĂ, DE NE-AM PRĂBUŞIT ÎN MOD CATASTROFAL ?

DE CE LA NOI, LA ROMÂNI, PARTIDELE POLITICE NU AU FUNCŢIONAT CA „PARTIDE POLITICE AUTENTICE", CI AU FOST GRUPĂRI DE INTERESE, GĂŞTI, MAFII INTERESATE NUMAI DE ÎMBOGĂŢIREA LOR, ŞI NU DE SOARTA ŢĂRII ŞI DE BINELE ROMÂNILOR…?

CE AU FOST ŞI CE SUNT DE FAPT PARTIDELE ISTORICE LA NOI, LA ROMÂNI, DE ADUNĂ CELE MAI TICĂLOASE ELEMENTE ALE POPORULUI ROMÂN ?

TICĂLOŞIA CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI

Revenind în prezent, spuneam într-o Scrisoarea politică anterioară că trăind în cele două Perioade istorice, Perioada comunistă, mai precis în ultima parte a Perioadei comuniste (1965-1989) şi Perioada post comunistă, (1990-2012) putem

să facem o comparaţia între aceste Perioade istorice, şi Partidele care au condus România în aceste perioade…Între anii 1965-1989 la Cârma României s-a aflat Partidul Comunist Român, condus de Nicolae Ceauşescu...Fără să greşim, credem că perioada de 10 ani, dintre 1965-1975 a fost una dintre cele mai bune perioade din istoria României, o perioadă a construcţiei ţării pe toate planurile, comparabilă cu perioada lui Ştefan cel Mare. Din păcate, pentru că bolnavi fiind de putere (egoplasmul, cancerul egoului, patologie gravă a psihologiei poporului român, a se vedea Lucrarea noastră „Psihologia şi Pedagogia poporului român") Nicolae Ceauşescu şi soţia lui, Elena Ceauşescu, după 1975, 1980 au monopolizat întreaga Putere a ţării, România devenind o Dictatură a familiei Ceauşescu…Făcând multe greşeli în plan economic, social, renunţând la mica liberalizare, foarte benefică pentru ţară, pe care o adusese în viaţa socială şi culturală a ţării între anii 1965 şi 1971, Cuplul Ceauşescu a introdus România într-o stare de criză, de lipsuri greu de suportat, făcând ca viaţa românilor să devină un calvar.

Astfel că, dacă nivelul de trai al românilor a fost relativ bun, şi s-a trăit bine în România în deceniul 1965-1975, ei bine, deceniul 1980-1990 a fost un deceniu negru, deceniul cozilor şi al frigului în case, al lipsurilor, al umilinţelor. Ca să evite orice revoltă şi să nu piardă Puterea, Ceauşescu a înăsprit Dictatura şi teroarea securităţii până dincolo de orice raţiune, securitatea devenind instrumentul de teroare al lui Ceauşescu şi al statului comunist, iar viaţa oamenilor a devenit un chin.

În 1989, după ce Nicolae Ceauşescu plătise toate datoriile României încă din martie, au urmat Evenimentele din decembrie 1989 care l-au răsturnat pe Nicolae Ceauşescu de la Putere, evenimente care au fost compuse :

1. dintr-un război militar direct, pe faţă împotriva României ca naţiune, a Statului român şi a poporului român. Sub forma războiului electronic, dar şi sub forma Războiului mascat-invizibil, prin utilizarea teroriştilor şi a războiului de guerilă urbană şi prin stimularea revoltei populaţiei. Războiul electronic a fost dus de SUA şi de URSS împotriva Statului şi a poporului român, pentru că doar aceste ţări aveau tehnologia necesară care le permitea crearea Războiului electronic.

2. printr-un atac terorist, printr-un Război terorist asupra populaţiilor şi a instituţiilor ţării, care a avut ca obiectiv crearea haosului în ţară, anihilarea forţelor care ar fi putut să fie loiale lui Ceauşescu, derutarea şi asmuţirea populaţiei asupra Ceauşeştilor, văzuţi în acele momente ca fiind Criminalii ai căror terorişti atacă populaţia,

3 printr-o revoltă populară iniţiată, stimulată şi condusă abil împotriva cuplului Ceauşescu, şi

4 printr-o lovitură de stat mascată, oribilă, ordinară care s-a încheiat cu executarea soţilor Ceauşescu.

Vedem aşadar că Evenimentele din decembrie 1989 nu sunt numai o simplă Lovitură de stat, nu sunt absolut deloc o revoluţie, aşa cum s-a spus şi cum unii o cred în continuare, sau folosesc expresia aceasta din inerţie, ci Evenimentele din

decembrie 1989 sunt mult mai complexe: Că în realitate în decembrie 1989 a fost vorba de un Război Militar al Marilor Puteri împotriva lui Ceauşescu, a Statului român şi a României, combinat cu un Război Mascat invizibil, un Război mascat dus împotriva lui Ceauşescu, a Statului român, care a dispărut o dată cu fuga lui Ceauşescu.

Război complex, având o dimensiune militară, directă, vizibilă, şi o dimensiune mascată, invizibilă, care a distrus Statul comunist totalitar, dar şi Statul român, în general. Căci odată cu moartea lui Ceauşescu, fapt care s-a mai întâmplat în istorie o dată cu moartea lui Decebal, statul român a dispărut pentru o bună bucată de timp, fiind înlocuit cu un Pseudo-stat, Instrument de manipulare a poporului român şi de jefuire a Economiei româneşti. Să sperăm că Statul român nu a dispărut pentru totdeauna şi că va apare din nou. După căderea lui Ceauşescu, România, Organismul românesc la toate nivele sale au devenit Victima şi obiectul celui Mai mare război mascat-invizibil dus împotriva poporului român.

Spuneam într-un Articol că perioada 1965-1975 a fost cea mai bună din istoria noastră PENTRU CĂ A FOST O PERIOADĂ CÂND ÎN ŢARĂ S-A CONSTRUIT ENORM. Pentru că a fost o perioadă a creaţiei. Când România a devenit o ţară mai Puternică şi respectată în relaţiile noastre cu celelalte ţări. Când nivelul de trai era acceptabil pentru întreaga populaţia, când toţi românii aveau de lucru, când era o oarecare liberate în ţară, când învăţământul şi cultura s-au dezvoltat foarte mult. Această perioadă de relativă libertate, de avânt economic şi cultural, venea după două decenii de

dictatură comunistă cruntă, 1945-1965, o perioadă foarte grea, nenorocită, distructivă pentru România.

Ajunşi aici observăm că PE PARCURSUL SECOLULUI XX ÎN ISTORIA ROMÂNIEI perioadele relativ bune şi rele au alternat. Avem o perioadă relativ bună între 1919-1939, (care din păcate nu a fost exploatată la maximul de Statul român şi de clasa Politică, fiind şi aceasta o oportunitate, o şansă ratată, şi o să explicăm de ce), a venit perioada Războiului 1940-1945, foarte proastă pentru noi, a venit apoi perioada 1945-1964, o perioadă nenorocită, după care a venit perioada 1965- 1980 o perioadă foarte bună, cea mai bună perioadă din istoria noastră, după care a urmat deceniul 1980-1989, de criză economică datorat rambursării împrumuturilor către Băncile internaţionale. **După care a venit oribila şi cumplita perioada post-comunistă în care ne găsim acum (anul 2012), cea mai neagră, distructivă şi autodistructivă din ultimele două secole, şi din întreaga noastră istorie, când pur şi simplu în această perioadă ne-am distrus întreaga economie, cultura, învăţământul, sănătatea, când nu mai avem nimic.**

Spuneam în mai multe studii ale noastre că principalul factor care a contribuit la Distrugerea şi Autodistrugerea României a fost şi este clasa politică românească. Autorul acestor Scrisori politice înainte de anii 1990, în perioada comunistă, când doream din tot sufletul să scăpăm şi de Dictatorul paranoic şi rigid, Nicolae Ceauşescu, şi de comunism, şi ca noi majoritatea românilor, nu-şi putea imagina că poporul român şi Intelectualitatea românească pot

să dea O CLASĂ POLITICĂ ATÂT DE CRIMINALĂ, DE ÎNGROZITOARE, FORMATĂ DIN HOŢI, DIN BESTII, DIN JIGODII, DIN CRIMINALI ECONOMICI, DIN DEMAGOGI, DIN OAMENI FĂRĂ RUŞINE, FĂRĂ SCRUPULE ŞI FĂRĂ SUFLET ! CĂRORA SĂ LE PESE NUMAI DE ÎMBOGĂŢIREA LOR ŞI DE RĂMÂNEREA LOR LA PUTERE, IAR ŢARA ŞI POPORUL ROMÂN SĂ NICI NU EXISTE PENTRU EI. Nu ne-am putut imagina în ruptul capului lucrul acesta, şi nici nu credeam că el este…credibil ! Afirmăm fără să greşim că această CLASĂ POLITICĂ ROMÂNEASCĂ ŞI TOT DEZASTRUL ROMÂNESC IES DIN CADRUL REALITĂŢII ŞI AL IMAGINAŢIEI !

Ticăloşia acestor oameni, bestialitatea lor, nerușinarea, hoţia, depăşesc limitele imaginabilului…Aproape că nu-ţi vine să crezi că popoul român, care a fost în istorie lui un popor blând, omenos, care a suferit mult, călcat de mai toţi în picioare, a putut să dea asemenea vipere, asemenea criminali odioşi, trădători de ţară şi de neam…

De ce clasa politică românească din cea de-a doua jumătate a Perioadei comuniste, anii 1965-1989, (se numea nomenclatura comunistă), nu s-a comportat criminal, aşa cum se comportă clasa politică din perioada postcomunistă, care este de fapt o gaşcă de hoţi perverşi? Pentru că oamenii politici care formau Clasa politică în perioada comunistă şi făceau parte din nivelul 1. 2, şi 3 al Partidului comunist, trăiau într-o dictatură…Cei care făceau parte din Conducerea partidului comunist român, la nivelele 1, 2 şi 3 erau de fapt

Instrumentele prin care se conduceau Economia şi Societatea Românească, erau instrumentele care puneau în practică deciziile luate de Conducerea Partidul comunist. Erau instrumentele prin care se realiza în viaţa socială, în cultură, în economie Dictatura socialistă. Oamenii politici ai perioadei Comuniste, fie că suntem în „deceniul nefast", în „era ticăloşilor", 1945-1965, când Partidul totalitar s-a numit Partidul Muncitoresc Român, (sub Dej), fie că suntem în perioada bună 1965-1980, când în România s-a construit enorm sub conducerea Partidul Comunist Român dirijat de Ceauşescu, Clasa politică românească a fost o clasă aproape militarizată. În care fiecare activist de partid nu făcea politica lui, ci executa ordinele partidului, ale Statului totalitar.

Activiştii de partid care formau nomenclatura comunistă, sau clasa politică din perioada comunistă, au fost de fapt „soldaţi disciplinaţi ai partidului". Care executau fără să crâcnească ordinele de sus. În nici un caz scopul lor nu era îmbogăţirea, (s-o ducă bine doreau însă cu toţii, pentru aceasta erau activişti de partid, şi pentru asta aveau salarii mai mari) ci Construirea Societăţii şi a Economiei socialiste, în care oamenii urmau să fie mai fericiţi. Pe când în perioadele de aşa zisă democraţie, cu sistem pluripartidist, din perioada lui Ioan Alexandru Cuza, de când există parlament şi Partide politice, din perioada interbelică, din perioada postcomunistă, oamenii politici nu au avut decât un singur interes: să ajungă la putere pentru a se îmbogăţi, şi pentru a rămâne cât mai mult la putere. Ei şi numai ei s-o ducă bine, să se îmbogăţească, de români şi de ţară nici că le-a păsat.

Şi în final această observaţie : toate partidele politice, de la înfiinţarea primului Partid Politic modern, PNL, 24 mai 1875, până astăzi, anul 2012, că au activat ele în perioade democratice sau totalitare, au eşuat. Şi ceea ce este şi mai rău, aceste Partide politice au făcut României şi poporului român mai mult rău decât bine. Este o observaţie esenţială, care trebuie subliniată şi peste care nu putem să trecem. O să demonstrăm lucrul acesta cât se poate de convingător în Articolele următoare. De ce s-a întâmplat lucrul acesta în cazul nostru, al românilor ?

Pentru că şi aspectul acesta face parte din ceea ce noi numim PROBLEMA ROMÂNEASCĂ, CEA MAI IMPORTANTĂ PROBLEMĂ A POPORULUI ROMÂN, ne propunem să-l elucidăm până la capăt.

Articolul 7

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE ROMÂNEŞTI

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI, ROMÂNII, CU POPORUL ROMÂN, ACUM ÎN PERIOADA POSTCOMUNISTĂ, DE NE-AM PRĂBUŞIT ÎN MOD CATASTROFAL ?

CINE SE FAC VINOVAŢI DE FAPTUL CĂ AM AJUNS CEL MAI SĂRAC POPOR AL EUROPEI ?

DE CE ROMÂNIA NU MAI ARE ECONOMIE , DE CE CULTURA, ÎNVĂŢĂMÂNTUL, SĂNĂTATEA SUNT LA PĂMÂNT ?

ŞTIM NOI, ROMÂNII, CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI ? ÎNCOTRO NE ÎNDREPTĂM ?

SAU SUNTEM O TURMĂ RĂTĂCITĂ ŞI PARALIZATĂ ÎNTR-UN PUSTIU CARE NU SE MAI TERMINĂ ?

DE CE POPORUL ROMÂN A AVUT TOATĂ ISTORIA O VIAŢĂ DE VICTIMĂ ?

Cum spuneam, România a avut în istoria ei recentă, o perioadă de douăzeci de ani cu adevărat foarte bună. Poate una dintre cele mai bune, dintre cele mai fertile perioade din istoria noastră multimilenară. Este vorba despre perioada 1965- 1985, când la Conducerea României s-a aflat Partidul Comunist Român, condus de Nicolae Ceauşescu…Este perioada în care s-au construit marile hidrocentrale, când au fost construite sute de întreprinderi, zeci de combinate, când nivelul de trai al oamenilor era acceptabil, când am avut o Şcoală românească bună şi toţi copiii învăţau carte, când a fost eradicat analfabetismul, când în cultură a fost iniţiată o Mică renaştere, când întreaga ţară era un imens şantier…Autorul acestor Scrisori politice adresate poporului roman era student şi tânăr scriitor pe vremea aceea. Am mers pe şantierele ţării, am scris reportaje, am fost martorul celui mai frumos Fenomen de dezvoltare a României, când ţara şi poporul acesta îşi desfăcuseră larg aripile ca pentru a-şi lua zborul…Dacă ar fi ţinut aşa 30- 40 sau 50 de ani această

perioadă de înflorire şi dezvoltare a poporului român, astăzi România ar fi fost o ţară cu o populaţie de 30-40 de milioane de locuitori, cu o economie dezvoltată, cu un nivel de trai mediu, cu o cultură care ar fi fost una dintre marile culturi europene. Am fi fost deci o ţară de mărimea Poloniei.

Din păcate, nu a fost să fie…Există în istoria noastră un Fenomen-blestem care se repetă periodic, am spune că este o lege a istoriei noastre, şi care ne-a făcut foarte mult rău în existenţa noastră milenară…Este vorba de metafora prăbuşirii zidului din legenda Mănăstirii Argeşului.. Ne aducem aminte că tot ce construiau zidarii ziua, noaptea se dărâma…Asta s-a repetat de multe ori, până când a venit Manole, Meşterul mare, care a jertfit-o pe Ana, soţia lui. Şi din acel moment, zidul nu s-a mai surpat…

Din nefericire, deşi poporul acesta a făcut multe şi mari jertfe în istoria lui, zidul blestemat al Mănăstirii Româneşti, Construcţia social politică românească, vai, continuă să se prăbuşească de fiecare dată când reuşim şi noi să ne înfiripăm cât de cât…Lucrul acesta se întâmplă oare pentru că şi după două mii de ani de suferinţe, de încercări şi eşecuri, POPORUL ACESTA NU A FĂCUT ÎNCĂ MAREA JERTFĂ, o Jertfă atât de mare încât zidurile sale să nu se mai dărâme ? Este o Întrebare tulburătoare şi importantă pe care trebuie să ne-o punem ! Şi desigur să găsim un răspuns la ea.

Ca să vedem că lucrurile stau aşa, haideţi să o luăm de la începutul istoriei. În secolul I , î. e. n cele mai Mari Genii pe care le-a dat acest pământ, şi poporul daco-român, Marele Rege Burebista şi Marele Preot Deceneu, unindu-şi eforturile

şi lucrând înţelept, umăr lângă umăr pentru neamul lor trac, în aceeaşi direcţie, ca şi cum ar fi fost o singură Fiinţă, un singur Creier, au reuşit să înalţe Cea mai mare Construcţie social-politică şi militară care s-a construit pe acest pământ traco-daco-românesc, Marele Regat al tracilor condus de regele Burebista. Una dintre Marile Puteri ale Timpului, (cum ar fi Statele Unite astăzi, sau China) şi una dintre cele mai mari Construcţii social politice ale antichităţii. Şi ale Istoriei. Acum, după 2000 de ani şi mai bine, putem să spunem că a fost şi amărâtul acesta de popor daco-român, la începuturile lui, o Mare Putere. De atunci încoace, însă, Istoria lui a fost din păcate o involuţie aproape continuă.. La începutul istoriei noastre poporul român a fost, deci, una din Marile Puteri ale lumii. A fost temelia genetică şi culturală a Europei !

Ajunşi aici trebuie să subliniem că această mare realizare social-politică nu a fost meritul triburilor trace, al neamului trac (al „boborului") ci a fost rodul întâmplării şi al celor două Marii genii, Mari Gânditori politici, preotul Deceneu şi regele Burebista, şi a unui Om politic genial, Burebista. Aşa s-a întâmplat, ca în istorie :

1. să apară deodată Două genii social-politice Regele Burebista şi Preotul Deceneu,

2 să se întâlnească, şi

3 să conlucreze în aceeaşi Direcţie, având acelaşi mare Ideal şi Obiectiv. Putea foarte bine să nu se întâmple acest lucru, şi cei doi Mari Bărbaţi să nu se nască. Să nu se întâlnească, să nu colaboreze, ci dimpotrivă, să se înfrunte. Situaţie în care

triburile trace ar fi continuat să se războiască între ele la nesfârşit, până când aveau să dispară din istorie, aşa cum s-a şi întâmplat. De aici putem tragem concluzia, fără să greşim, că uneori întâmplarea favorabilă, noi spunem mai precis, Dumnezeu, poate juca în destinul istoric al unui neam un rol extraordinar de important. Iar nouă, Românilor, Dumnezeu ne-a mai dăruit de câteva ori asemenea întâmplări benefice, este adevărat, de dimensiuni mai mici, pe care, vai, n-am ştiut să le fructificăm, astfel că le-am pierdut.

Din păcate starea de unitate a regatului trac condus de Burebista nu a durat mult, pentru că, aşa după cum se ştie, regele Burebista a fost asasinat în urma unui complot organizat de o căpetenie, sau de un grup de căpetenii de triburi trace, şi o dată cu asasinarea Marelui Om politic, a Geniului politic Burebista, s-a dus de râpa întreaga Construcţie a Regatului trac condus de el… Este de departe cea mai mare nenorocire care i s-a întâmplat neamului traco-daco-român, care s-a petrecut pe acest pământ…Cauza acestei mari nenorociri este trădarea, care este o dimensiune permanentă a istoriei noastre.

De ce a fost trădat şi asasinat Regele Burebista ? Din cauza setei de putere şi a inconştienţei căpeteniilor de triburi. A Nivelului 2, cum ar veni astăzi, care Nivel 2 l-a răsturna pe Alexandru Ioan Cuza, pe mareşalul Ion Antonescu, pe Nicolae Ceauşescu. Subliniem acest concept, Setea de putere, cinismul şi inconştienţa „politicienilor” este cauza care ne-a nenorocit toată istorie şi care ne nenoroceşte şi acum. Şi aşa cum a fost trădat şi asasinat Regele Burebista, prilej cu care s-a surpat

Marea Construcţie a Statului trac centralizat, condus de Burebista, la fel aveau să se dărâme şi zidurile Daciei şi ale Statului dac condus de Decebal, tot în urma trădării. Să ne fie deci foarte limpede, nu faptul că Alexandru Macedon şi-a îndreptat cuceririle către Est, către India a însemnat nenorocul neamului tracilor, ci Momentul şi Trădarea, Asasinarea Regelui Burebista. Atunci, în acel Moment nefast, trădătorii şi asasinii Regelui Burebista, care trebuie să fi fost o mână de oameni, au hotărât destinul, dispariţia neamului tracilor din Istorie. Da, Tracia putea să fie o Chină a Europei, astăzi Europa ar fi fost o mare naţiune care s-ar fi numit Tracia, aşa cum sunt China şi India. Cu o şansă de unu la mie, sau de unu la sută, ar fi fost posibil acest lucru. Din păcate trădarea a fost cea care a condamnat neamul tracilor la dispariţie. Şi acelaşi lucru îl afirmăm şi despre Decebal, despre Dacia şi Statul dac. Da, ar fi putut să existe în continuare în istorie şi Statul dac, şi Dacia şi Regii, şirul de Regi daci, dacă nu ar fi fost trădarea lui Decebal. Aşadar, nu marele neam al tracilor, nu triburile trace şi-au hotărât destinul în istorie, ci un grup de trădători, aflat în preajma Regelui Burebista. Aflat în Nivelul 2 al Statului trac centralizat. Acelaşi lucru îl afirmăm şi despre poporul dac, de data aceasta dacii formau, erau un popor închegat. Nu poporul dac ca popor şi-a hotărât destinul istoric, cu un Grup de trădători care l-au trădat pe Decebal i-au hotărât soarta care avea să fie nemiloasă două mii de ani.

Trădarea este deci cauza principală care a făcut ca să se dărâme periodic de-a lungul istoriei noastre, zidurile Construcţiei acestui neam, pe care am încercat să le ridicăm. La fel s-au întâmplat lucrurile şi când a fost asasinat

Mihai Viteazul, cel care reuşise să refacă Dacia reântregită, asasinat tot în urma unei trădări…La fel a fost trădat şi Constantin Brâncoveanu, şi Tudor Vladimirescu, cel care voia să dea jos şi să distrugă „tagma jefuitorilor”. Şi la fel avea să fie trădat de Regele Mihai I, tocmai în momentul când era foarte aproape să încheie un Pact secret cu Stalin, care ar fi fost mană cerească pentru România şi pentru poporul român, mareşalul Ion Antonescu.

Să reţinem, plângând de durere acest lucru, cei care l-au trădat pe mareşalul Ion Antonescu sunt Trădătorii care au predat Ţara şi Armata română, şi o dată cu ea toate bogăţiile Ţării, Duşmanului neamului, lui Stalin ! Ei sunt cei care indirect i-au băgat pe intelectualii de marcă ai Ţării în puşcăriile Gulagului comunist. Ei au creat Condiţia esenţială şi fundamentală ca Gulagul comunist să invadeze România !

Am văzut că de fapt soarta Marelui popor trac pe cale de devenire şi a poporului dac a fost hotărâtă de o mână de trădători, de TRĂDARE. DAR OARE NEAMUL TRACILOR, CARE AR FI PUTUT SĂ AIBĂ UN VIITOR MĂREŢ ŞI SĂ FIE MAREA NAŢIUNE EUROPEANĂ, comparabilă cu China şi cu India, nu este vinovat? Nu este oare vinovat de destinul lui nefericit şi poporul dac ? Ba, da, cu siguranţă. Pentru că aveau, conţineau în subconştientul său colectiv, în mentalul şi în codul lor genetic, boala trădării. Şi asta pentru că erau bolnavi de egoplasm şi de axiofagie, patologii ale psihologiei poporului traco-daco-român pe care le-am moştenit, pe cale genetică şi noi, românii de azi.

Şi acum să revenim la perioada 1965-1985, o perioadă a Dezvoltării şi a Construcţiei României. Spuneam că, dacă această perioadă DE DEZVOLTARE ŞI EVOLUŢIE A ORGANISMULUI ROMÂNESC AR FI CONTINUAT 30-40 DE ANI, DACĂ AR FI CONTINUAT PÂNĂ AZI, ANUL DOMNULUI 2012, România ar fi astăzi o putere europeană. Am fi ASTĂZI o Mare naţiune dezvoltată, cu un nivel ridicat de trai, pe care FMI n-ar mai fi jecmănit-o şi n-ar mai fi înrobit-o. Care n-ar mai fi fost transformată în piaţă de desfacere şi în Colonie pentru occident, pentru satrapii care conduc Europa şi Lumea.

De ce nu a putut continua perioada de dezvoltare şi de creştere a României, 1965-1985 şi a durat atât de puţin ? **În primul rând pentru că, bolnav de setea de putere şi de mărire (patologia acesta se numeşte Egoplasm, cancerul egoului), vicleanul Nicolae Ceauşescu, în urma unei lovituri de stat mascate a pus mâna după 1971 şi 1974 pe întreaga Putere a ţării. După 1975, după intrarea Elenei Ceauşescu în Comitetul politic executiv, România nu a mai avut o Conducerea Colectivă, ci una Personală, dictatorială, a lui Nicolae Ceauşescu. Manipulat fiind „de ai lui din acelaşi Nivel 2" megalomanul Nicolae Ceauşescu, Stejar şi Carpat al României, Luceafăr al politicii româneşti, a devenit un Conductor paranoic, care deţinea împreună cu Elena Ceauşescu toate frâiele puterii.**

Din acest moment a început să facă greşeli sociale şi economice. În loc să se fi înconjurat de cele mai mari Minţi pe care le avea România în domeniul Economiei, de

oameni înţelepţi, de care să fie consiliat, cu care să se sfătuiască, Nicolae Ceauşesc, ale cărui cunoştinţe în domeniul Economiei erau reduse, a acţionat condus doar de setea, de viclenia şi de instinctul său de putere. În acelaşi timp Occidentul, pe post de Mare Asasin Economic (ceea ce şi este) ne-a întins o capcană neiertătoare în care Nicolae Ceauşescu, lipsit de cunoştinţe economice şi de prevedere, a căzut cât se poate de uşor. Cursa pe care i-a întins-o Occidentul-Asasin Economic a fost că, la cererea României, Occidentul l-a împrumutat pe Nicolae Ceauşescu (România) în perioada 1967-1973 cu o sumă prea mare de bani, pe care Economia românească nu o putea plăti în mod lejer, normal. Ci doar în urma unei ”contrageri, a unei contractări economice care avea să determine o criză economic după 1980”, a unui sacrificiu din partea poporului, fapt care a dus la intrarea Economiei româneşti după 1980 într-o criză gravă.

Lucrul acesta a dus după 1980, când România a început să-şi plătească datoriile, la scăderea nivelului de trai al populaţiei, la cozile imense şi la frigul din case, la o stare de stres, de suferinţă, inimaginabile, care s-au constituit în factorul principal care i-a scos pe români din case împotriva lui Ceauşescu în decembrie 1989.

Cu toată criza economică, România şi-a plătit totuşi datoriile în martie 1989. Marele Asasin Economic care era în perioada aceea şi care este în continuare, Occidentul, n-a putut accepta ca România să-şi plătească datoria, dar mai ales Asasinii Economici mondiali au fost profund zguduiţi,

revoltaţi că Nicolae Ceauşescu, nu numai că şi-a plătit datoriile (şi România nu mai era o vacă de muls pentru FMI, Banca Mondială, pentru Marii Asasini Economici mondiali), dar a avut Tupeul să dorească să înfiinţeze la Bucureşti o Bancă Internaţională împreună cu Ţările arabe. Asta era prea de tot, căci le lua chifla cea mare Marilor Bancheri Internaţionali…

De aceea Nicolae Ceauşescu trebuia dat jos, Obiectiv pentru care Marii Asasini Economici au construit un Scenariu complex, savant, subtil, mascat, foarte bine elaborat, prin care l-au dat jos şi l-au asasinat în decembrie 1989 pe Ceauşescu. Dar atenţie, în urma :

1. unui Război electronic, adică a unui Război militar adevărat care s-a purtat pe faţă în zilele de 21 şi 22, 23 decembrie 89, dus de Uniunea Sovietică şi de SUA împotriva spaţiului aerian, şi a României,

2, printr-o revoltă populară pregătită, stimulată şi condusă de ei de Marii Asasini Economici, şi de agenţii lor, de uneltele lor, pe fondul nemulţumirilor populaţiei şi a stării explozive create,

3. printr-un atac terorist asupra României, a populaţie României, pentru acesta folosindu-se de terorişti autentici plătiţi, specializaţi în lupta de gherilă din oraşe. Teroriştii erau „chipurile" ai lui Ceauşescu şi împuşcau oameni cu adevărat tocmai pentru a stârni şi mai mult ura şi revolta populaţiei împotriva soţilor Ceauşescu, motiv pentru a fi executaţi cât

mai repede. Când de fapt teroriştii erau ai Agresorului, sau ai Agresorilor externi. Şi

4. printr-o Lovitură de stat mascată. România, Statul Român, poporul român nu a mai cunoscut niciodată o astfel de Agresiune, un astfel de Atac, un astfel de Război foarte complex, elaborat subtil, mascat şi ştiinţific prin care s-a urmărit : 1 distrugerea Economiei româneşti în prima etapă, şi 2 distrugerea poporului român în cea dea doua etapă, cea în care ne aflăm acum.

După ce Nicolae şi Elena Ceauşescu, ce formau o singură Fiinţă dictatorială, au fost asasinaţi dispărând de pe scena istoriei, România a trecut, aşa cum se ştie, la Sistemul pluripartidist, bazat pe alegeri libere şi la economia de piaţă. Habar nu aveam în acel moment că Statul român autentic va dispare pentru o bună bucată de timp, (s-ar putea să fi dispărut pentru totdeauna) fiind transformat într-un Pseudo-stat şi Anti-stat, instrument în mâinile celor care voiau să devalizeze ţara. Şi habar nu aveam că din acel moment România, Întregul Organism românesc deveniseră Obiectivul şi Victima Celui mai Mare şi Complex război din Istoria noastră milenară, a unui alt tip de război, necunoscut nouă, a unui Război mascat invizibil, cel mai distructiv război, care ne-a distrus Economia, societatea şi care va duce la dispariţia poporului român din istorie.

Din acest moment al căderii lui Ceauşescu şi-au făcut apariţia pe scena politică românească, odată cu sistemul politic pluripartidist şi alegeri libere, cerut de populaţie, clasa politică românească a perioadei post comuniste şi oamenii, aşa zişi

politici, care o formează. Cel mai periculos şi distructiv Agresor care avea să ne termine economia, cultura, învăţământul, sănătatea în nici 20 de ani.

Şi acum o să ne axăm atenţia asupra clasei politice din această perioadă post comunistă. La alegerile din 20 mai 1990 a câştigat detaşat, cu peste 80 la sută, FSN-ul, partidul emanat al neocomuniştilor condus de Ion Iliescu, (asasinul Părinţilor săi, soţii Ceauşescu, cei care l-au propulsat şi l-au ţinut în braţe ani de zile) care s-au vopsit din comunişti în socialişti. Pe parcursul celor 20 de ani, 1990-2012 partidele care au câştigat voturi şi au fost la Guvernare au fost acestea: PSD, continuator al FSN-ului, PD, ulterior PDL, care s-a rupt din FSN, PNT-CD, PNL chipurile partidele istorice, împănate cu securişti, şi foarte puţin PRM, care a făcut parte pentru o perioadă de timp din patrulaterul roşu, Partidul Conservator (fost Umanist) al lui Dan Voiculescu şi UDMR-partidul minorităţii maghiare, care, ce să vezi, a făcut parte din toate guvernele acestei perioade blestemate...

Aceste partide, pe parcursul acestui interval istoric s-au combinat între ele, alcătuind Coaliţii, formând majoritatea parlamentară şi guvernul, dar mai ales au jefuit economia falimentând-o în mod inimaginabil. Ne aducem aminte de celebra Convenţia Democratică Română, CDR, alcătuită din PNŢCD, PNL şi PD, şi care l-a adus la Preşedinţie pe mediocrul Emil Constantinescu, iar ca Prim Miniştrii pe Victor Ciorbea şi Vasile Radu. Coaliţia aceasta a nenorocit ţara ca şi PSD, Partidul politic neocomunist condus de Iliescu, şi s-a dezmembrat în cel mai ruşinos mod. Apoi după 2000

Ion Iliescu, Preşedintele PSD-ului a fost ales din nou Preşedintele României, şi cu el a venit la Guvernare PSD-ul, avându-l ca Prim Ministru pe Adrian Năstase- patru case, care prin esenţa sa a fost un om necinstit, interesat doar de averea sa, să-şi facă Vila de la Corbu, să fie la putere.… Acum este în Puşcărie…

Apoi, în 2004 s-a format Alianţa DA, altă păcăleală, formată din PD şi PNL care l-a adus la Cotroceni pe Preşedintele incult, viclean şi mincinos, cel care a distrus flota, pe care nu l-a interesat absolut deloc destinul poporului român. Ci doar puterea lui, averea familiei lui ! PD, Partidul lui Băsescu, a atras o parte din parlamentarii şi oamenii PNL-ului (in realitate a vrut să-l distrugă ca partid) şi s-a format PDL-ul, partidul care l-a susţinut pe Traian Băsescu în alegeri, şi în 2008, şi l-a avut ca Premier pe sluga şi tonomatul lui Traian Băsescu, Emil Boc, un om docil şi fără conştiinţă, care a executat ordinele lui Băsescu numai ca să se menţină la putere. Un om pe care nu l-a durut poporul român o dată ce a închis peste 60 de spitale în ţară, aruncându-i pe medici şi pe bolnavi în stradă, şi a tăiat salariile şi pensiile oamenilor.

Toţi de fapt, că s-au numit Partide de stânga, de centru sau de dreapta, au fost în realitate jefuitori de ţară şi sunt figuri sinistre ale istoriei României…Rezultatul acestor guvernări este distrugerea totală a Economiei româneşti, şi a societăţii româneşti…A Culturii, a Învăţământului, a Sănătăţii…A tot ce odată era economia românească formată din Întreprinderi, fabrici, uzine, combinate, Şcoli, Institute de cercetare, Spitale, care funcţionau şi stăteau în picioare…Această Clasă politică

postcomunistă, formată din mafioţi, interesaţi numai de puterea şi de îmbogăţirea lor, s-a dovedit a fi îngrozitor de vicleană, de cinică, de flămândă, de tenace şi de distructivă…Ea, această clasă politică, a distrus România, a terminat totalmente Economia şi dacă mai rămâne la putere, va distruge definitiv poporul român.

Este o naivitate, un infantilism, o minciună, o prostie să credem că această Clasă politică a fost formată din Partide politice autentice, care au avut Programele lor, de stânga, de centru şi de dreapta, şi că au dorit să facă ceva pentru ţara aceasta…Că au dorit să pună în practică Programele cu care au păcălit poporul. Denumirea partidelor, PNL, PSD, PDL, şi programele lor sunt de fapt ca să-i păcălească pe alegători, în fond singurul PROGRAM AL ACESTOR PARTIDE A FOST JEFUIREA ŞI VÂNZAREA ŢĂRII CA SĂ SE ÎMBOGĂŢEASCĂ OAMENII LOR MAFIOŢI ! Pe toţi aceşti nenorociţi nu i-a interesat absolut deloc poporul român, ţara, cum să-i meargă românului puţin mai bine.

O altă patologie foarte asemănătoare cu egoplasmul şi cu atomita este patologia pe care am denumito Celulita-individualistă. Ce este patologia aceasta, cum o definim şi cum o descriem ? Să ne imaginăm că poporul român este un Organism format din subsisteme sau din organe, aşa cum şi este în realitate, cum ar fi sistemul pulmonar, sistemul nervos, sistemul osteo-muscular, etc, şi care la rândul lor sunt formate din celule. Noi, indivizii umani care trăim în România, suntem celulele ale organismului, ale Fiinţei naţionale. Ei bine, celulele bolnave de această patologie denumită de noi Celulita

individualistă face ca acestea să nu mai lucreze pentru Organismul din care fac parte, se distanţează de el şi începe să lucreze numai pentru ele. Viaţa lor se concentrează asupra lor, şi a familiei lor, ca într-un fel de autism, în care ele, celule-indivizi umani, trăiesc în lumea lor, numai pentru ele.

Lucrul acesta se întâmplă datorită egoplasmului, atomitei, inteligenţei negative şi axiofagieri, adică celorlalte patologii ale psihologiei poporului român. Celulele bolnave de celulita individualistă devin entităţi în sine, încep să se umfle, să se dezvolte, tinzând să devină cât mai mari. Obiectivul lor este doar dezvoltarea lor, interesul lor egoist, personal. Să ajungă la putere, să se menţină la putere, să devină foarte importante, să adune cât mai multă avere, indiferent cum, de cele mai multe opri pe căi necinstite. Nu se comportă aşa indivizii umani, mai ales politicienii, care o dată ajunşi la putere, nu mai lucrează pentru ţară, pentru semenii lor, ci numi pentru ei ?

Ei bine aceste patologii ne-au distrus şi au adus România în situaţia de a nu a mai avea Economie, de fi colonie a Asasinilor economici, şi de a ne transforma pe noi într-un popor de sclavi ! Situaţie care ar trebui să înceteze imediat, dacă nu vrem să dispărem !

Articolul 8

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMAN, CLASEI INTELECTUALE ŞI CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI, ROMÂNII, CU POPORUL ROMÂN, ACUM ÎN PERIOADA POSTCOMUNISTĂ, DE NE-AM PRĂBUŞIT ÎN MOD CATASTROFAL ?

CINE SE FAC VINOVAŢI DE FAPTUL CĂ AM AJUNS CEL MAI SĂRAC POPOR AL EUROPEI ?

DE CE ROMÂNIA NU MAI ARE ECONOMIE, DE CE CULTURA, ÎNVĂŢĂMÂNTUL, SĂNĂTATEA SUNT LA PĂMÂNT ?

ŞTIM NOI, ROMÂNII, CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI ? ÎNCOTRO NE ÎNDREPTĂM ?

SAU SUNTEM O TURMĂ RĂTĂCITĂ ŞI PARALIZATĂ ÎNTR-UN PUSTIU CARE NU SE MAI TERMINĂ ?

DE CE POPORUL ROMÂN A AVUT TOATĂ ISTORIA O VIAŢĂ DE VICTIMĂ ?

MAREA VINOVĂŢIE A CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI, A POPORULUI ROMÂN, A INTELECTUALITĂŢII ŞI A ŞCOLII ROMÂNEŞTI

La aceste întrebări, de fapt la toate întrebările legate de starea jalnică şi de destinul poporului român, ne propunem să răspundem în articolele următoare sau în Scrisorile politice următoare pe care le adresam Poporului român, Clasei Intelectuale şi Clasei Politice româneşti. De exemplu, cum putem să răspundem la întrebarea aceasta : DACĂ AM AVUT, ŞI DACĂ AVEAM, CA POPOR, O ISTORIE NEFERICITĂ, DE VICTIMĂ, CINE ESTE VINOVAT PENTRU LUCRUL ACESTA ? Care sunt acele cauze, acei factori, acele condiţii care au făcut ca să suferim toată istoria, să fim un popor dezbinat în trei ţărişoare, care s-a târât prin istorie ca un câine bătut de soartă ? De ce suntem şi acum, ca popor, după căderea Comunismului, în această situaţie, de câine bătut de toţi, care se târăşte abia supravieţuind prin istorie ? De ce, acum în perioada postcomunistă, când am scăpat de dictatura comunistă, nu merge nimic în România ? De ce la noi e ca la nimenea, vorba lui Mihai Eminescu? De ce ne merge cu fiecare zi şi cu fiecare an tot mai rău ? De ce hoţii şi mafioţii se îmbogăţesc peste măsură, iar poporul a sărăcit ajungând în ultimul hal de umilinţă, de cădere şi sărăcie ?

Desigur sunt multe întrebările la care vom încerca să răspundem în Articolele sau în Scrisorile politice următoare, adresate Poporului român, Intelectualităţii româneşti, şi desigur Clasei politice româneşti.

Un prim răspuns, care îi vine oricărui român în minte, este acesta. Situaţia jalnică de acum, din perioada postcomunistă

(anii 1990 – 2012, şi anii următori), când ne-am distrus Economia, când peste jumătate din populaţia ţării trăieşte în sărăcie, sub limita subzistenţei, când populaţia României a scăzut în cei 20 de ani cu peste patru, cinci milioane de oameni, când peste patru-cinci milioane de români şi-au luat lumea în cap ca să găsească de lucru în alte ţări SE DATOREAZĂ ÎN PRIMUL RÂND CLASEI POLITICE ROMÂNEŞTI. Ceea ce este foarte adevărat.

Deci Clasa politică românească din perioada postcomunistă ar fi Marele Factor distructiv al României, Factorul distructiv nr 1 al prăbuşirii Naţiunii române şi al disoluţiei Organismului naţional românesc.

La aceste Întrebări, acum, în această perioadă, când situaţia naţiunii române şi a poporului român este foarte gravă, este critică, suntem obligaţi să răspundem de situaţia tragică în care se găseşte Fiinţa naţională românească. De posibilitatea de a dispărea ca fiinţă naţională. Precizăm, România şi poporul român se găsesc acum, în perioada postcomunistă, în cea mai gravă şi periculoasă situaţie de la cele două Războaie dacice, din anii 101-102 şi 105-106, când Regele Decebal a fost înfrânt şi o dată cu el a dispărut pentru totdeauna Statul dac. Conştiinţa şi sufletul care ne dor, care sângerează, ne obligă în mod dramatic să ne punem aceste întrebări. Să ne punem aceste întrebări ca popor, ca naţiune, să ne punem aceste întrebări ca intelectuali, ca scriitori, ca români care vieţuim de două mii de ani pe acest pământ.

Clasa politică, politicienii, ar trebui să-şi pună primii aceste întrebări, pentru că ei sunt cei care au adus România în

aceasta stare deplorabilă. Din păcate însă, deşi politicienii cunosc starea jalnică a economiei româneşti şi a poporului român, ei nu-şi pun aceste întrebări. Nu pentru că nu sunt capabili ca intelect să-şi pună aceste întrebări, nu ! Ci pur şi simplu pentru că pe ei nu-i interesează absolut deloc poporul român, starea de sărăcie în care se zbat românii, faptul că nu mai avem Economie, că învăţământul, cultura şi sănătatea sunt la pământ !

Să ne intre foarte bine în cap, pe ei asemenea lucruri nu-i interesează! Singurul lucru care-i interesează pe politicieni, care interesează clasa politică este acesta : CUM SĂ RĂMÂNĂ CÂT MAI MULT LA PUTERE, CA SĂ JUPOAIE ECONOMIA, POPORUL ROMÂN, PENTRU A SE ÎMBOGĂŢI EI CÂT MAI MULT. Dacă socotim intervalul istorie 1990-2012 ca pe un Experiment istoric şi social făcut de Cineva care manipulează destinul popoarelor (Acest Cineva care manipulează destinele popoarelor există, el se numeşte Grupul Marilor Bancheri Internaţionali, care conduc lumea. Eu sunt Stăpânii. Şi cu adevărat poporul român a fost şi este victima acestui Experiment social şi istoric, el a fost introdus într-adevăr într-o Macro-situaţia autodistructivă şi distructivă), Experiment care s-a făcut şi se face în continuare cu poporul român, vedem foarte limpede că Partidele politice, cele care au format Puterea şi Opoziţia pe parcursul acestui interval, s-au rotit mereu la Conducerea ţării, cei din Opoziţie acuzându-i de fiecare dată pe cei care au fost înaintea lor la Putere de distrugerea ţării, de jaful economiei, şi promiţând că, dacă vin la putere ei, vor scoate România din criză.

Scârbit şi revoltat de cei care s-au aflat la putere şi au distrus Ţara, Poporul român i-a crezut, iar ei, după ce au venit la Putere, s-au comportat la fel ca predecesorii lor…A fost rândul lor să jefuiască Economia acum şi au făcut-o cu sete, cu pricepere şi cu tot cinismul. Apoi roata s-a mai învârtit încă o dată, Opoziţia a venit la Putere şi Puterea a trecut în opoziţie, o dată, şi încă o dată, Economia românească subţiindu-se tot mai mult. Ei bine, Partidele politice şi acest Mecanism au fost unul dintre Factorii majori care au distrus atât Economia cât şi societatea românească.

Din păcate aceste Întrebări nu se pun la posturile de televiziune, sau în presă scrisă, de parcă nimeni nu ar dori să afle cauzele care au adus România, Economia şi poporul român în cea mai gravă şi periculoasă SITUAŢIE din istorie, când poporul român nu mai are economie, când bogăţiile, resursele naţionale nu mai sunt ale noastre şi când România poate dispărea realmente ca ţară şi ca popor. Deşi din punct de vedere logic, ştiinţific, în cazul în care am dori, şi am încerca să scoatem România din această situaţie gravă, ar trebui întâi să cunoaştem cauzele şi factorii care au adus Sistemul socio-economic românesc în această situaţie foarte grea !

De 22 de ani Sistemul socio-economic românesc se află într-o involuţie continuă! Există o limită inferioară, foarte periculoasă sub care, dacă Sistemul naţional românesc coboară, involuează, EL SE POATE DEZINTEGRA. Din punct de vedere logic, din punctul de vedere al prognozei viitoriste, dacă nu se întâmplă pe parcursul următorilor zece ani ceva, un eveniment favorabil, un miracol, şi involuţia

organismului românesc continuă, DEZAGREGAREA ŞI DISPARIŢIA POPORULUI ROMÂN ŞI A ROMÂNIEI SUNT INEVITABILE. De aceea Biroul de Viitorologie de la Bucureşti, al cărui Purtător de cuvânt este autorul acestor Scrisori politice adresate Poporului român, Intelectualităţii româneşti şi Clasei politice româneşti, pune aceste Întrebări în modul cel mai grav şi dramatic.

Este cel mai dureros şi zguduitor Semnal de alarmă pe care Biroul de Viitorologie de la Bucureşti îl trage înaintea extincţiei finale a poporului român. Avertizându-l că se află în situaţia de a dispărea sigur din istorie. De aceea este absolut necesar să găsim răspunsurile la toate întrebările pe care am început să le punem în Prima scrisoare Politică adresată Poporului român.

Am răspuns, credem noi, cât se poate de convingător, la întrebarea : CINE ESTE PRINCIPALUL VINOVAT CARE A FĂCUT CA România şi Economia românească să fie acum prăbuşite, iar populaţia României să trăiască în halul acesta de sărăcie ? Primul factor vinovat de prăbuşirea totală a Organismul socio-economic românesc este desigur, cum spuneam, clasa politică, formată din Partidele politice şi din toţi indivizii nenorociţi care s-au aflat la Putere. Sunt toţi cei care s-au aflat la Conducerea ţării. O clasă politică formată din hoţi, lichele, demagogi, oameni setoşi, bolnavi de putere, lipsiţi totalmente de conştiinţă, oameni fără scrupule şi cu tupeu, gen Ion Iliescu, Traian Băsescu, Emil Boc, Adrian Năstase, Crin Antonescu, Tăriceanu, Elena Udrea, Emil Boc, şi atâţia alţii…Toţi cei care au format Conducerile Partidelor

politice, toţi cei care au făcut parte din Parlamentele României. De fapt toţi sunt aşa de sus până jos..

Dacă este adevărat că de distrugerea Economiei româneşti şi a poporului român principalul vinovat este clasa politică, trebuie să subliniem că nu numai acest factor, clasa politică românească, se face vinovat de prăbuşirea României, ci şi alţi factori. De exemplu, poporul român, este şi el foarte vinovat de distrugerea Economiei româneşti şi la fel Intelectualitatea românească. Aproape că nu putem departaja aceşti trei factori principali care au participat după căderea Comunismului, în mod direct şi indirect, la Distrugerea României. Dintre aceşti trei factori care au distrus România în aceşti douăzeci de ani, Clasa politică ni se pare cea mai importantă, pentru că ea chiar şi-a asumat Conducerea Ţării, şi a fost la conducerea Ţării. A fost Cea care a luat decizii, a dat legi, a pus în practică proiecte şi acţiuni care s-au dovedit a fi ruinătoare pentru ţară. etc. Partidele politice şi Oamenii politici care formează Conducerile Partidelor politice si care s-au aflat la Guvernare au dorit să vină la Guvernare, au luptat ca să vină la Putere, să ocupe posturile importante din instituţiile ţării, promiţând în perioada alegerilor, şi când au jurat pe Biblie în momentul investirii lor ca Miniştri, Prim Miniştri, Magistraţi, parlamentari etc, CĂ VOR LUCRA PENTRU DEZVOLTAREA ŢĂRII ŞI LA CREŞTEREA BUNĂSTĂRII POPORULUI, LA RESPECTAREA SUVERANITĂŢII EI. Ei au afirmat că ştiu ce trebuie să facă pentru ca Economia şi ţara să se dezvolte, să crească.

Pentru aceasta, înaintea alegerilor, partidele politice au venit cu Programele lor electorale, în care au promis că vor face mii de kilometri de autostrăzi, că vor crea un milion de locuri de muncă, etc, toate acestea dovedindu-se a fi promisiuni mincinoase. Şi pentru că ei au avut pârghiile Conducerii Organismului românesc în mână, şi dacă ar fi vrut să-i meargă bine acestei ţări, ar fi trebuit să realizeze Promisiunile electorale, aşa zisele lor Programe…Vai, din păcate nu a fost aşa. Clasa politică, toţi cei care s-au aflat la Guvernare şi care au promis în Campaniile electorale că vor face ca în România să curgă lapte şi miere, sau că România va fi ca soarele pe cer, toţi au minţit, şi toţi au fost preocupaţi numai să fure, să înşele, să rămână cât mai mult la putere, să se îmbogăţească ei! Aceasta a fost singura raţiune de a fi a clasei politice româneşti după 1990, să jefuiască, în mod legal şi ilegal şi cât mai subtil sau chiar pe faţă, Economia românească, pentru a se îmbogăţi.

Şi dacă oamenii politici au jefuit 22 de ani Ţara, EI BINE POPORUL ROMÂN ESTE ŞI EL, LA RÂNDUL LUI, FOARTE VINOVAT 1. în primul rând pentru că i-a votat pe toţi aceşti troglodiţi şi bandiţi numiţi oameni politici,

2. pentru că a acceptat, în modul cel mai laş şi duplicitar, ca politicienii să-l mintă, să-l manipuleze şi să-l jefuiască şi

3. pentru că nu a întreprins absolut nimic pentru a-i da jos pe ticăloşii care, cocoţaţi în structurile puterii, jefuiau şi distrugeau ţara într-o veselie. Poporul român a acceptat fără să se împotrivească, fără să ridice un deget, ca să-i fie jefuită Economia, să-i fie falimentate întreprinderile. Ba chiar s-a

lăsat păcălit cu o uşurinţă condamnabilă de această clasă politică blestemată. Prin aceasta poporul român se face părtaş, prin laşitate şi duplicitate la distrugerea ţării de către Clasa politică!

Să subliniem acest fapt foarte important, clasa politică, politicienii nu au apărut din neant, ei sunt hoţi, demagogi, setoşi de putere, vicleni, inteligenţe negative, lipsiţi de scrupule şi cu tupeu pentru că s-au format într-un MEDIU ROMÂNESC BOLNAV, pe care l-au interiorizat. Oamenii politici, în totalitatea lor, au fost intelectuali în toţi aceşti 20 de ani, profesori universitari, avocaţi, ingineri, medici…Ei sunt daţi, creaţi deci de poporul român, dar şi de clasa intelectuală românească. Sunt expresia psihologică şi educaţională a acestei clase intelectuale, o clasă formată în general din intelectuali mediocri, egoişti, laşi, dedublaţi, parveniţi, cărora nu le pasă de ţară, de destinul nefericit al României, ci mai mult de persoana lor, de familia lor…Să-mi meargă mie bine, ce îmi pasă de ţară sau de poporul român, aceasta este atitudinea şi esenţa psihologică a intelectualului român! A românului în general ! Altfel spus, prin politicienii pe care i-a dat, clasa intelectuală românească şi poporul român au participat în mod direct şi indirect la distrugerea economiei româneşti, a societăţii româneşti, a culturii, a învăţământului, a sănătăţii…a poporului român.

Bine, dar la rândul ei clasa intelectuală românească este formată din toţi acei români care au trecut prin Şcoala românească. Şi politicienii, fiind intelectuali, oameni cu studii superioare, sunt tot Produsele Şcolii româneşti…Or lucrul

acesta înseamnă că Şcoala Românească, ale cărei baze au fost puse acum două veacuri de Gheorghe Asachi şi de Gheorghe Lazăr, nu a fost capabilă să creeze O CLASĂ INTELECTUALĂ MORALĂ, CU SIMŢUL CINSTEI, AL DEMNITĂŢII ŞI AL DRAGOSTEI DE ŢARĂ, AL RĂSPUNDERII, care să fie capabilă să dea politicieni cinstiţi. Şi nici o Clasă politică formată din oameni corecţi, patrioţi, oameni integri, serioşi, (cum sunt nemţii, de pildă) care să se dedice dezvoltării ţării lor !

Cu alte cuvinte, Şcoala Românească se face foarte vinovată de lucrul acesta dureros, că nici în perioada lui Eminescu, nici in perioada interbelică, nici în perioada comunistă, (când are scuza că a fost sub comanda ideologiei şi a Partidului Comunist, când nu putea să apară nici un Mare Pedagog, şi când dascălii trebuiau să se înscrie în linia ideologiei comuniste), NU A FOST CAPABILĂ SĂ CREEZE OAMENI MORALI, CINSTIŢI, BUNI, MUNCITORI. În acelaşi timp însă trebuie subliniat că în perioada comunistă, mai ales după 1965, Şcoala românească a reuşit să alfabetizeze întregul popor român, şi să dea specialişti de valoare în mai toate domeniile.

Dar mai ales în perioada postcomunistă, când Învăţământul românesc a intrat într-o criză foarte profundă, aflându-se într-o stare de ineficienţă şi involuţie grave, periculoase, am văzut cât de neputincioasă şi ineficientă este Şcoala. Am văzut cât se poate de limpede că nu a fost capabilă să formeze oameni, cetăţeni cinstiţi,

serioşi, disciplinaţi, cu simţul datoriei, oameni muncitori, morali, patrioţi.

Aşadar, în finalul acestei Scrisori politice, am reuşit să identificăm Primii patru Mari factori care se fac vinovaţi de prăbuşirea Fiinţei naţionale româneşti, de distrugerea economiei româneşti, de disoluţia şi prăbuşirea întregului popor român, acum în perioada postcomunistă. Să-i mai numim o dată, 1. Clasa politică românească, 2. Intelectualitatea românească, 3. Poporul român şi 4. Şcoala românească. Urmează ca în Scrisorile politice următoare să pătrundem mai adânc în cunoaşterea cauzelor şi a factorilor care au făcut ca un Popor care a rezistat în istorie două mii de ani, este adevărat având o istorie chinuită, de popor care a fost mai tot timpul victima istoriei, să se prăbuşească asemenea unei şandramale putrede în numai 20 de ani. Care într-un mod greu de imaginat, aproape inexplicabil, a sucombat foarte uşor, dureros şi ruşinos în faţa problemelor pe care i le-a pus istoria.

Articolul 9

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A ISTORIEI ŞI A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN ŞI CLASEI INTELECTUALE

MARILE ADEVĂRURI ZGUDUITOARE ALE ACESTEI PERIOADE ISTORICE

DE CE ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI ?

DE CE NU I-A AVUT ŞI NU-I ARE?

CE SUNT MARII GÂNDITORI ŞI MARII OAMENI POLITICI ¬ ?

POT EI SALVA ROMÂNIA ŞI POPORUL ROMÂN ?

1

În articolul precedent vă spuneam, dumneavoastră românilor, un Adevăr mare cât roata carului, şi cutremurător. Un Adevăr oribil şi teribil ! Un mare adevăr care s-ar putea să ne prindă foarte bine, şi chiar să ne salveze. Şi anume vă spuneam că ROMÂNIA ŞI POPORUL ROMÂN SE AFLĂ ÎN RĂZBOI, ŞI DIN PĂCATE NE CONFRUNTĂM CU CEL MAI MARE, CU CEL MAI DISTRUGĂTOR ŞI MAI SOFISTICAT RĂZBOI care s-a dus pe pământul acesta din neolitic până azi. Vă spuneam că, după căderea lui Ceauşescu, România, ÎNTREGUL ORGANISM NAŢIONAL ROMÂNESC a devenit Victima şi Obiectul unui Război foarte ciudat, greu de perceput, de înţeles aproape imposibil, dar care în numai douăzeci de ani ne-a distrus economia, cultura, învăţământul, sănătatea, ne-a distrus ca popor, Populaţia României scăzând în aceşti ani cu peste patru, cinci milioane de locuitori, de la aproape 23 de milioane de locuitori la 13 milioane.

Această scădere a Populaţiei României fiind de fapt cel mai mare genocid care s-a produs pe acest pământ din neolitic

până azi. Altfel spus, NE GĂSIM ÎN RĂZBOI, SUNTEM ÎN RĂZBOI, şi noi nu ştiam lucrul acesta. Şi nu suntem în orice război. Suntem, subliniem, în cel mai mare şi distructiv război care s-a dus vreodată împotriva poporului român, a Economiei lui, a Universului său cultural, împotriva fiinţei naţionale româneşti. Acest Război este cu atât mai periculos şi nimicitor cu cât este invizibil, iar Agresorii, care sunt mai mulţi, (şi foarte savanţi! Ne sunt superiori din toate punctele de vedere) au venit către noi ca prieteni, şi acum sunt „prietenii noştri". Prietenii noştri care ne distrug sistematic, cu o ştiinţă dusă la extrem, şi foarte cinici. Prietenii noştri de care ne-am rugat ca să ne primească în Uniunea Europeană şi în NATO, iar ei ne-au pus condiţia să ne închidem uzinele, să privatizăm industria, pentru că ştiau că se va alege praful de economia noastră. Obiectivul lor era distrugerea Economiei româneşti pentru ca România să devină la mâna lor o Colonie şi o piaţă de desfacere. Obiectiv, din păcate pentru noi, realizat.

Să nu ne imaginăm cumva că Agresorii care ne distrug zi de zi în acest război complex, subtil, invizibil vor avea milă de noi ! În nici un caz… Nu au conştiinţă, şi în plus sunt bolnavi din punct de vedere psihic. Un om, sau un grup de oameni, fie ei mari bancheri internaţionali, savanţi în ştiinţa manipulării, care i-au decizia, la nivel planetar, prin care sunt distruse, în mod subtil şi mascat, (fără să se tragă un glonţ) societăţi umane, popoare, Economii prospere, pentru că acesta este Războiul Mascat invizibil, au neapărat o problemă psihică. Numai nişte oameni bolnavi psihic pot lua asemenea decizii prin care sunt distruse economic şi moral Ţări întregi, asasinaţi în mod subtil şi mascat milioane şi miliarde de oameni !

În cazul României, Primul Obiectiv al Asasinilor Economici a fost distrugerea, într-o perioadă istorică foarte scurtă, a Economiei, pentru a ne transforma în piaţă de desfacere. Obiectiv realizat impecabil, folosindu-se de cei care s-au aflat la Conducerea României, dar şi cu ajutorul nostru, al Intelectualităţii, al Poporului român, al fiecăruia dintre noi..

Al doilea obiectiv al Asasinilor Economici este distrugerea noastră ca popor. Vă rog să meditaţi foarte serios la acest lucru.

2. AL DOILEA MARE ADEVĂR PE CARE VI-L SPUNEM ACUM ESTE ACESTA : CLASA POLITICĂ ROMÂNEASCĂ, ŞI PARTIDELE POLITICE SUNT INSTRUMENTUL PRIN CARE AGRESORII EXTERNI, ASASINII ECONOMICI, NE-AU DISTRUS ŞI NE DISTRUG SISTEMATIC DE PESTE 20 DE ANI, folosindu-se chiar de noi. Desigur că toţi acei care s-au aflat la Conducerea României, începând cu partidul FSN, din prima jumătate a anului 1990, şi terminând cu Guvernul de azi, octombrie 2012, format din oameni ai PSD şi ai PNL, UNPR, Preşedinţii României, Primii Miniştri, Parlamentul aveau datoria de a-i spune societăţii româneşti că suntem agresaţi, CĂ NE AFLĂM ÎN RĂZBOI, de a mobiliza poporul român, de a-l pregăti să facă faţă acestui Război ciudat, invizibil şi imens. Aceasta era datoria lor, au jurat pe Biblie când au fost învestiţi ca Preşedinţi, ca Prim Miniştri şi Miniştri că vor lupta pentru poporul şi ţara aceasta, pentru suveranitate si bunăstare, dar au minţit. Minţindu-ne, ei de fapt şi-au trădat poporul şi ţara ! Singurul lor obiectiv după ce s-au văzut pe funcţii a fost

acela de a se îmbogăţi, de a forma reţele de interese, de a se îmbârliga între ei, şi împreună cu „oamenii de afaceri”, au format mafia politico-economică naţională care a supt această ţară de n-a mai rămas nimic din Economia românească.

Degeaba a muncit acest popor 50 de ani sub Dej şi sub Ceauşescu, s-a ales praful de toată truda amărâtului de popor român. Actualele partide politice, care s-au tot combinat şi rotit la Putere, (rotire care trebuie oprita imediat, prin desfiinţarea acestor Partide politice şi punerea lor în Boxa acuzaţilor !) trebuie neapărat să dispară de pe scena politică, şi din istorie, pentru că altfel vor distruge poporul acesta de tot! Ar fi cea mai mare prostie, adevărată oligofrenie să ne aşteptăm sau să mai sperăm la ceva bun de la partidele politice actuale. În acelaşi timp, Conducerile partidelor politice care s-au aflat la Guvernare în aceşti peste 20 de ani, administrând Economia românească, întreaga avuţie a ţării, ca pe propria lor moşie, AR TREBUI SĂ PLĂTEASCĂ TOATE DISTRUGERILE SUFERITE ÎN CEI 20 DE ANI DE ORGANISMUL SOCIO-ECONOMIC ROMÂNESC. Aşa este moral şi aşa este drept. Şi aşa este bine…De ce să plătim cu toţii distrugerile suferite de Economia românească şi datoria făcută la Băncile Rechinilor Internaţionali, ca să aservească Ţara Băncilor străine, când ei, CEI CARE AU CONDUS ŞI AU DISTRUS ECONOMIA, TREBUIE SA PLĂTEASCĂ ? Să plătească cei care au administrat avuţia ţării, şi au furat de n-au mai putut. Aşa este normal. Iată ce trebuie să le ceară poporul român (şi presa desigur, şi Profesorii Universitari, şi Scriitorii, şi Oamenii de ştiinţă,

întreaga Intelectualitate românească) oamenilor politici care s-au aflat la Conducerea Ţării şi a Economiei !.

3. Al treilea mare adevăr pe care îl spunem acum este că prin lipsa de reacţie la distrugerea Economiei, prin dezinteresul arătat faţă de tragedia prin care trece ţara aceasta, prin uşurinţa cu care s-a lăsat manipulat de către politicienii escroci, lipsiţi totalmente de conştiinţă şi de patriotism, interesaţi numai de putere şi de înavuţire, POPORUL ROMÂN ŞI-A FĂCUT FOARTE MULT RĂU ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ ŞI ÎŞI FACE ÎN CONTINUARE…Poporul român s-a trădat în realitate pe sine ! Poporul român, a fost Complice la distrugerea sa de către Mafia naţională. Prin aceasta participând direct şi indirect la autodistrugerea sa. Este trist adevărul acesta, mare cât roata carului. Concluzia este limpede, Poporul român este unul dintre Marii lui Duşmani ! Şi este foarte vinovat de situaţia dezastruoasă în care se află economia şi de situaţia umilitoare în care se află el. În care ne aflăm cu toţii. Dacă am fi fost un popor inteligent, unit, format din patrioţi, cu simţul cinstei, al dreptăţii, al demnităţii, al statalităţii, cu un instinct de conservare dezvoltat, nu i-am fi lăsat pe trădătorii de neam şi de ţară să jefuiască Economia. I-am fi luat de gât şi am fi dat cu ei în fundul iadului.

4. Al patrulea mare adevăr pe care trebuie să-l ştie neapărat poporul român este acesta. Războiul mascat invizibil a cărui victimă este întregul Organism românesc, prin minciună şi manipulare, ne-a lăsat să credem că, dacă scăpăm de dictatura comunistă, de comunism, că dacă intrăm în Uniunea

Europeană şi în NATO, o să ne fie bine. Noi am crezut ca fraierii lucrul acesta. În realitate, am fost profund înşelaţi, pentru că intrând în Uniunea Europeană, întregul Sistem socio-economic românesc a fost introdus pe o CALE NEGATIVĂ, APARENT BUNA, ÎN REALITATE DISTRUCTIVĂ ŞI AUTODISTRUCTIVĂ. Organismul românesc se află deci pe o Cale care nu ne duce către progres şi dezvoltare, ci către autodistrugerea totală. Ca dovadă că de 20 de ani am pierdut mai toate fabricile şi uzinele, am dat toate resursele pe nimic, am pierdut o treime din populaţia ţării. În al doilea rând, întregul Organism socio-economic românesc a fost introdus într-o MEGA-SITUAŢIE SOCIO-ECONOMICĂ DISTRUCTIVĂ ŞI AUTODISTRUCTIVĂ.

Ca să cunoaştem lucrul acesta, trebuia să avem Economişti de geniu, Mari Minţi în Economie şi în Sociologie, oameni foarte cinstiţi, patrioţi, care să ne spună acesta Adevăr. Din păcate, nu am avut şi nu avem Mari Minţi nici în Economie, nici în Sociologie, nici în Pedagogie, căci dacă i-am fi avut, Economia, Societatea şi Şcoala românească nu s-ar fi dus de râpă !...Măcar ar fi protestat, ar fi luat o atitudine, ar fi zis un cuvânt de împotrivire când au văzut că Dezastrul românesc se derulează ca un tăvălug, dacă nu au fost capabili să vină cu o Idee, cu o Soluţie prin care să scoatem ţara aceasta din marasmul în care ne scufundăm cu toţii. ! În aceste domenii am avut, în schimb, ca şi în politică şi în economie „Băieţi deştepţi”, interesaţi numai de bine lor, să parvină tot timpul, să ocupe funcţii cât mai înalte, să adune averi cât mai mari...

Viitorologii din Biroul de Viitorologie de la Bucureşti le-au spus lucrul acesta, că România se Află în război, că este victima unui mare război mascat invizibil foarte distructiv încă din anii 1990 Preşedinţilor României, Primilor Miniştri, Presei scrise şi televizate, Parlamentului. Am avertizat că această CALE NEGATIVĂ pe care ne găsim şi această MEGA-SITUAŢIE AUTODISTRUCTIVĂ în care am fost introduşi, şi în care se află Organismul românesc, va duce Sistemul socio-economic la autodistrugerea totală. CĂ ACEASTĂ STARE DE LUCRURI SE NUMEŞTE RĂZBOI CU LITERĂ MARE ! Articolele şi studiile noastre în care i-am anunţat pe români de lucrul acesta au fost publicare în mai multe reviste scrise, în reviste on-line, pe internet. Din păcate clasa intelectuală românească este formată în cea mai mare parte din indivizi umani bolnavi de egoplasm (egoplasmul este patologia psihică a egoului, Eu şi numai eu să ajung la putere, eu să fiu mare, eu să adun avere, eu şi numai eu, eu îmi văd numai de interesul meu, de ceilalţi nu îmi pasă) ŞI DE AXIOFAGIE, care sunt obsedaţi numai de interesele lor personale, şi cărora nu le pasă de ţara şi de neamul lor.

Cele patru mari adevăruri pe care le-am rostit mai sus ar fi trebuit să le cunoaştem toţi românii…Deşi, între noi fie vorba, le cunoaştem mai toţi. Nu vorbim noi pe la colţuri, şi când ne întâlnim la o bere, la o cafea, pe la colţuri, că Occidentul ne-a păcălit, că nu a urmărit şi nu urmăreşte decât să ne distrugă Economia, să ne transforme în Piaţă de desfacere şi în Colonie ? Nu i-aţi auzit la televizor pe mulţi spunând CĂ DE FAPT NOI SUNTEM O COLONIE !? Cu toţii cunoaştem acest adevăr, dar fiind un popor cu o psihologie defensivă, fiind

bolnavi de egoplasm, de axiofagie, de politicianism, de atomită, patologie a psihologiei poporului român care ne face să ne „atomizăm”, noi n-am mişcat nici un deget ca să apărăm Organismul naţional românesc. Pentru care şi-au data viaţa milioane de strămoşi în luptele pentru apărarea pământului strămoşesc…

Ca poporul român să cunoască foarte limpede aceste adevăruri dramatice, după 1990 noi ar fi trebuie să avem Mari gazetari. Marii gazetari, Marii Comunicatori cu poporul, sunt mană cerească pentru un popor, mai ales atunci când naţiunea se află la ananghie, într-o situaţie disperată, ameninţată cu dispariţia, aşa cum suntem noi acum. Ei sunt cei care, în articolele lor înflăcărate, scrise cu talent, le arată oamenilor adevărata situaţia în care se găseşte ţara. Le spun românilor care sunt Marile pericole, le luminează mintea arătându-le ce trebuie să facă. Îi demască pe politicienii trădători de ţară, care plătiţi sau pentru interesele lor, jefuiesc avuţia ţării. Din păcate în ultimele două secole de istorie românească noi am avut numai patru Mari gazetari. Este vorba despre Mihai Eminescu, despre Nicolae Iorga şi Octavian Goga, care cu scrisul lor înflăcărat i-au pregătit pe români pentru Marea Unire, şi i-au îmbărbătat pe soldaţii români în primul război mondial. Când în urma victoriilor armatei române, noi, românii, am putut să ne adunăm din nou într-un Organism social şi politic, aşa cum am fost pe timpul Regelui Decebal. Toţi aceşti Mari gazetari, aşa cum se ştie, au fost asasinaţi, plătind cu viţa lupta lor pentru informarea, luminarea şi mobilizarea poporului român. Al patrulea mare gazetar asupra căruia o să ne oprim în

articolul următor, este Pamfil Şeicaru, care a avut şi el aceeaşi soartă nefericită, murind sărac în exil.

Din păcate, ziariştii de după 1990, în loc să-i spună poporului român adevărurile grave ale acestei perioade, care sunt cauzele şi primejdiile care ne distrug şi cum trebuie să ne ferim de ele, ce trebuie să facem, s-au întrecut să-şi dea la gioale, să se bălăcărească între ei, să facă circ, cu talk-show-uri, să umple sticla televizoarelor cu funduri goale, cu divertisment, cu sex, făcând bășcălie de tot şi de toate, pentru nenorocitul lor de rating. Prin aceasta ei nu au făcut altceva decât să îmbolnăvească poporul român, să-i distragă atenţia de la adevăratele probleme grave ale României, să-l manipuleze, să-i cultive sila de tot şi de toate. Uitaţi-vă la buletinele de ştiri ale Posturilor de tv, sunt pline numai de crime, de violuri, de răpiri, de morţi, de nenorociri, chipurile ca să facă rating.

În realitate tot acest fluviu de informaţie falsă şi bolnavă, expulzat de televiziuni, nu face altceva decât să ne îmbolnăvească din punct de vedere psihic, să ne abată atenţia în altă parte, pentru a ne fi ascunse adevăratele probleme grave ale ţării. Nici nu ne putem noi închipui ce rău imens au făcut şi fac presa, televiziunile şi ziariştii lui Peşte prăjit de doi bani, în această perioadă postcomunistă. În realitate presa nu a făcut altceva decât să susţină un război psihologic şi informaţional îngrozitor împotriva poporului român. Război psihologic şi informaţional care face parte din Marele Război mascat invizibil dus împotriva poporului român, care ne-a distrus ca Economie şi ca Organism social…

Acelaşi lucru l-au făcut şi partidele politice care s-au combinat şi s-au rotit la guvernare în aceşti ani. S-au bălăcărit unele pe altele, unii pe alţii, acuzându-se de distrugerea ţării, în parlament, în presă, la toate televiziunile, ca în realitate, în spate, oamenii lor să-şi dea mâna şi să facă împreună afaceri ruinătoare pentru Economie. Pentru că partidele, Conducerile lor au fost formate din oameni politicianişti, şi nu din oameni politici. Politicianiştii ajunşi la putere îşi urmăresc, cum am mai spus, doar scopurile şi interesele lor, adunându-se în structuri mafiote, pe când oamenii politici, oamenii politici adevăraţi, luptă nu pentru interesele lor, ci pentru interesele ţării, ale semenilor lor. Ei se pun în slujba poporului, luptând pentru interesele şi aspiraţiile societăţii, ale semenilor lor, ale neamului lor, plătind cu viaţa de multe ori. Aceasta este diferenţa dintre cele două tipologii umane, oamenii politicianişti, şi oamenii politici autentici.

Şi din păcate, ceea ce este foarte dureros, în această perioadă noi n-am avut oameni politici, ci politicianişti. Este absolut necesar să constatăm că românii nu sunt patrioţi, că România în această perioadă nu a avut oameni patrioţi. De aceea este o groaznică eroare să facem confuzie între politicianişti, (curvele astea politice care au adunat averi colosale, traseiştii care trec de la un partid la altul, îmburgheziţii care au câte şapte vile şi zece maşini, în timp ce poporul român moare de foame şi dispare din istorie !) şi Oamenii politici adevăraţi !

Şi ne-au mai lipsit de asemenea Gânditorii politici adevăraţi, şi Marii Gânditori politici, fără de care un Popor nu

ştie ce este cu el în istorie, nu ştie încotro merge, nu ştie cine-i sunt duşmanii, şi cum să se salveze în momente de cumpănă, când existenţa lui pe pământ este ameninţată.

Dar despre marii Gânditori politici şi despre Marii Oameni politici o să vorbim pe larg în articolul următor.

Articolul 10

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN ŞI CLASEI INTELECTUALE

DE CE ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI ?

DE CE NU I-A AVUT ŞI NU-I ARE ?

CE SUNT MARII GÂNDITORI ŞI MARII OAMENI POLITICI ¬ ?

POT EI SALVA ROMÂNIA ŞI POPORUL ROMÂN ?

„Cine nu are bătrâni, să-şi cumpere”, spune un proverb înţelept. Aşa este…În societatea românească tradiţională, Bătrânii erau înţelepţii la care veneau oamenii să ceară un sfat…Cu experienţa lor de viaţă, ei ştiau mai multe despre lumea în care trăiau şi despre viaţă, vedeau mai clar lucrurile decât cei mai tineri, ştiau cum poate ieşi omul, care venea să-i ceară sfatul, din situaţia grea în care se găsea. Îl lumina, îl

povăţuia cum să facă în aşa fel încât să fie bine pentru el şi pentru semenii lui…POPORUL ROMÂN SE GĂSEŞTE ACUM, ÎN PERIOADA POST COMUNISTĂ, ÎN CEA MAI GREA ŞI ÎN CEA MAI PERICULOASĂ SITUAŢIE DIN ISTORIA SA…De la înfrângerea lui Decebal şi de la jefuirea bogăţiilor Daciei de către romani, în urma celui de al doilea război daco-roman, 105-106 e. n, poporului român i-a mers numai rău, iar acum după căderea comunismului, ne găsim în situaţia cea mai gravă, cea mai periculoasă din toată istoria noastră. Aşa cum spuneam în studiile şi cercetările noastre şi în articolul anterior, după căderea lui Ceauşescu România a devenit Victima şi Obiectul celui mai Mare, sofisticat, şi a celui mai distrugător război care s-a dus pe acest pământ, carpato-pontic de când suntem noi.

Acest Război este atât de savant, de bine orchestrat, de perfid, încât el nu se vede, nu poate fi perceput. AGRESORUL, Duşmanul care te distruge milimetru cu milimetru, îţi apare ca Prieten (Occidentul, Uniunea europeană, Asasinii Economici europeni şi mondiali; Marile Bănci Internaţionale, Guvernul , Parlamentul Ţării, Preşedintele etc) şi la urma urmelor, el nici nu are identitate, nu ştii cine este, şi nici cum te distruge, ce metode, procedee, strategii foloseşte…Te pomeneşti numai că, fără să se tragă un glonţ, Economia României a fost distrusă bucată cu bucată, iar ce a mai rămas, a fost cumpărată de Agresorul, de Agresorii prieteni, care după ce te-au îngenuncheat şi te-au adus la mâna lor, îţi dictează să faci cum îţi cer ei, ca să te afunzi şi mai mult în mocirla disperării, a sărăciei şi a pieirii…Din păcate, poporul român a văzut cum an de an Economia noastră se face

mai subţire, cum suntem tot mai săraci, mai dezbinaţi, mai neputincioşi, cum partidele politice se rotesc la putere, bălăcărindu-se între ele, minţindu-ne fără neruşinare, jefuind şi ce-a mai rămas din sărmana economie românească.

Ce nevoie ar fi avut poporul român în perioada aceasta de „Bătrâni" înţelepţi care să-l povăţuiască, sau de nişte Oameni înţelepţi care să ne fi spus ce se întâmplă cu noi, cu ţara noastră, în ce situaţie periculoasă ne găsim, că de fapt noi suntem în război, şi să ne fi sfătuit ce trebuie să facem! Din păcate nu am avut asemenea Oameni înţelepţi (Gânditori politici, Mari gazetari) care să ne fi spus ce se întâmplă cu ţara noastră, încotro mergem, cum putem să ieşim din situaţia aceasta…Lucrul acesta l-a făcut un Grup de intelectuali, sociologi, psihologi, viitorologi, numit Biroul de Viitorologie de la Bucureşti, care a trimis Scrisori de consiliere, Comunicate Preşedinţiei, Primilor miniştri, Parlamentului, Consiliului Naţional de Apărare al Ţării (CSAT), Presei, Agenţiilor de presă, în care le spunea tocmai lucrul acesta, că România SE AFLĂ ÎN RĂZBOI, că Organismul naţional este agresat cu metode foarte perverse, savante şi distrugătoare…Din păcate, pe cei care s-au aflat la conducerea ţării nu i-a interesat absolut deloc că România este victima celui mai perfid şi distructiv Război care se poate imagina, şi că acest Război ne va face Economia praf şi pulbere. Singurul lucru care i-a interesat a fost să rămână ei la Putere, pentru a se îmbogăţi cât mai mult, pentru a suge din vaca de muls numită România cât se poate, prin orice mijloace.

Cine ar mai fi putut să spună acest Adevăr, că România este agresată de Marii Asasini economici mondiali, fiind păcălită şi introdusă subtil pe o cale Autodistructivă, ajungând în situaţia de ţară captivă aflată într-o Macro-Situaţie autodistructivă, care ne vor distruge economia, vor atomiza organismul social, ne vor face să ne încăierăm între noi şi să furăm ce mai putem şi noi fura. Lucrul acesta ar fi trebuit să ni-l spună nişte oameni care sunt specialişti în domeniul Politicii şi care se numesc Politologi…Vai de mama lor, dar ce nenorocire, pe tot parcursul acestui interval istoric 1990-2012 din păcate nu a existat picior de politolog adevărat în ţară…Da, au exista nişte politologi vopsiţi, mincinoşi, mediocri, vânduţi partidelor, politicianiştilor, care s-au dat drept politologi, gen Ion Cristoiu, Robert Turcescu, Emil Hurezeanu, Bogdan Teodorescu, şi atâţia alte strălucite mediocrităţi, atâţia politologi ai lui peşte prăjit, care şi-au vândut conştiinţa (dar ce să vândă, dacă nu au avut !) pe câţiva arginţi...

Acum, în acest moment, când la Preşedinţia României este Traian Băsescu, întreaga presă românească, şi politologii lui Peşte fiert, mulţi profesori de doi bani pe la facultăţile de Ştiinţe Politice, de Sociologie, de Economie, ori te mai miri pe unde, sunt împărţiţi în două tabere…Pe de o parte sunt Băsiştii, ziarişti şi politologi care scriu şi se exprimă, ling şi vomează, la ziarele şi televiziunile „cumpărate” de Băsescu şi de clica lui, şi pe de altă parte tabăra ziariştilor şi a politologilor Antibăsişti. Aici excelează cei de la Antenele lui Voiculescu, care se ocupă cu demonstrarea faptelor de corupţie ale celor din tabăra lui Băsescu, dezvăluindu-ne cât

au furat aceştia din Banul public, cu documente şi cu acte convingătoare.

Ceea ce este foarte adevărat şi foarte bine. Aşa este, într-adevăr cei care s-au găsit la putere în ultimii patru-opt ani, băsiştii, cei din Guvernele Boc şi M R U, au construit în jurul lor structuri mafiote care s-au comportat ca nişte căpuşe flămânde ce s-au umflat din banul public cât au putut…Aşa este, dar nu i-am auzit pe Antibăsişti spunând că PDL-iştii, partidul şi Băsescu şi Băsiştii, au venit în anul 2004 la putere pentru că lumea era îngrozită de cât furaseră şi sărăciseră ţara, EI, PSD-iştii, Liberalii, Conservatorii… De aceea l-a votat poporul pe Băsescu, pentru că a promis că-i trage în ţepe pe mafioţii care jefuiseră ţara, pe pesedişti şi penelişti. Partidele din opoziţie care au venit prin vot la Putere, nu au fost votate că erau bune, cinstite, ci pentru că românii se săturaseră, nu-i mai puteau suferi, erau îngroziţi de cei care fuseseră la putere, de P.S.D., care supseseră până n-au mai putut, şi ca să scape de ei…

După ce opoziţia care promitea că scapă ţara de hoţii care au fost la putere, că-i va trage în ţepe, cum a promis Băsescu, şi că vor face ca în România să curgă lapte şi miere, venea la putere, se apucau şi ei ca şi ceilalţi să sugă din banul public, să jefuiască economia, şi să se îmbogăţească. Fără nici o excepţie această rotativă, rotirea Partidelor politice la Conducerea ţării a FOST METODA PRINCIPALĂ PRIN CARE PARTIDELE POLITICE AU PĂCĂLIT, AU MANIPULAT, AU PROSTIT POPORUL, JEFUIND ECONOMIA ÎNTR-UN MOD INIMAGINABIL, ASTFEL

CĂ DUPĂ 20 DE ANI PUTEM SĂ SPUNEM CĂ România nu mai are economie, că suntem o colonie la mâna Germaniei, a Marilor puteri, a Asasinilor economici din Uniunea europeană, USA, etc.

CU ALTE CUVINTE, ÎN TOŢI ANII ACEŞTIA, 1990-2012 PARTIDELE POLITICE au fost un cancer în Organismul socio-economic românesc, un mare pericol, şi sunt în continuare Cel mai mare Duşman, cel mai Mare Pericol pentru ţară şi pentru poporul român, fiind Instrumentul principal prin care Marii Asasini Economici care au declanşat şi au administrat după căderea lui Ceauşescu Cel mai Mare Război mascat Invizibil asupra României, a poporului român, ne-au distrus în numai 20 de ani totalmente Economia, Cultura, Sănătatea, Învăţământul, omorându-ne peste patru, cinci milioane de locuitori, număr cu care a scăzut populaţia ţării.

Societatea românească, Sistemul socio-economic românesc, instituţiile ţării, economia, bogăţiile naţiunii se găsesc acum în interiorului unei „Macrosituaţii geopolitice, economice, socio-culturale autodistructive", în care elementele Sistemului socio-economic naţional au fost puse în stare antagonică, în situaţia de a se distruge unele pe altele…Cu alte cuvinte, Organismul naţional românesc a fost pus in situaţia în care celulele sale şi organele biologice, culturale, economice se distrug unele pe altele.

Altfel spus, după căderea Comunismului suntem un Sistem socio-economic cancerizat, brownian…România este toată un cancer. Acesta este numai un aspect, una din strategiile,

metodele viclene ale acestui Mare Război mascat invizibil prin care EL, acest Război mascat invizibil, (cei care stau în spatele lui şi l-au conceput) distruge Economii şi naţiuni întregi, spunându-le sărmanelor popoare că aşa este bine. Că Uniunea europeană ne vrea binele, (nouă, Greciei, Spaniei, Portugaliei, Bulgariei, etc) ne spune că dacă vom urma cererile şi condiţiile lor, va fi bine. Şi într-adevăr vedem cât de bine îi este României devenită Colonie, şi cât de bine ne este nouă, românilor, în situaţia de sclavi…OR DUPĂ 20 DE ANI DE RĂZBOI MASCAT INVIZIBIL VEDEM BINELE ÎN CARE AM FOST ÎMPINŞI – O ROMÂNIE TOTALMENTE DISTRUSĂ ŞI BULVERSATĂ….

Dar cine să le spună românilor acest ADEVĂR ÎNGROZITOR, ACESTE ADEVĂRURI TERIBILE ? Cine, politologii ca sâsâitul Ion Cristoiu, cel lipsit de conştiinţă, Bogdan Teodorescu, omul lui Iliescu, agentul Moscovei, colonelul Robert Turcescu, salahor la Trustul de Putere Băsescu, **Emil Hurezeanu, analist politic uns cu toate alifiile, slujbaş docil la atâţia stăpâni…?** La Antena 3 există câţiva gazetari care spun multe adevăruri despre Muşuroiul de căpuşe băsesciene, vai, dar din păcate, nu spun nimic despre celălalt Trust, Pol al Puterii, despre PSD, despre Liberali şi despre Dan Voiculescu…Şi asta este tot un fel de a ascunde adevărul, şi de a manipula poporul cu televizorul… Nu putem să nu-l remarcăm aici pe talentatul Mircea Badea, care susţine la Antena 3 de mulţi ani emisiunea „În Gura Presei”, în care băiatul acesta curajos, cu o privire de şoricar, care pătrunde în adâncul şi în esenţa realităţii social-politice româneşti, spune Mari Adevăruri, în felul lui haios.

Un adevăr spus în ultimul timp de Mircea Badea este că suntem un popor de mămăligă, mămăligos…Asta însemnând în limbajul analizei că suntem un popor fără reacţie şi fără demnitate, lipsit de patriotism, de gândire, că nu avem instinctul statalităţii şi al apărării Organismului din care facem parte, ceea ce este foarte adevărat. **Am ajuns aici datorită armelor psihotronice care ne-au terminat psihic.**

Aşadar de 20 şi mai bine de ani nimeni nu le spune românilor (în afară de Biroul de viitorologie de la Bucureşti, care nu are loc în presa românească şi la televiziuni) Marile Adevăruri ale acestei perioade Postcomuniste. De la politologii şi de la ziariştii din presa scrisă nu ne pute aştepta la nici unul din ei să-i spună poporului român, intelectualităţii româneşti, formată din mediocrităţi, oameni laşi, intelectuali lipsiţi de conştiinţă şi de patriotism, interesaţi, sărmanii de ei, de propria lor persoană, Adevărul…

Da, ar fi putut să existe oameni care să ne spună acest mare Adevărul, şi Marile Adevăruri, marile lovituri, pericole cu care se confruntă acest popor în perioada aceasta, dacă Domnul ne-ar fi dat aceasta tipologie umană foarte rară numită Gânditori politici, sau şi mai bine, dacă ne-ar fi dăruit un Mare Gânditor politic ca Mihai Eminescu…Şi dacă Domnul ne-ar fi dăruit Mari Gazetari, aşa cum au fost în istoria noastră Mihai Eminescu, Primul şi cel Mai Mare Gazetar, Nicolae Iorga, Octavian Goga şi ultimul Pamfil Şeicaru…Observăm că şi Marii Gânditori şi Marii Gazetari sunt foarte puţini în istoria poporului român, ne referim la istoria din ultimele două veacuri…Mai observăm că toţi au fost asasinaţi, în afara

ultimului mare gazetar, Pamfil Şeicaru, care a murit sărac în exil şi care a fost trimis de Ion Antonescu în Spania pentru a înfiinţa o publicaţie în care urma să demaşte abuzurile ruşilor.

Ion Antonescu i-a dat bani ca să cumpere o tipografie şi să înfiinţeze o publicaţie în Spania pentru a spune ce se întâmplă în România, în cazul în care Mareşalul ar fi semnat Pactul secret cu Stalin iar ruşii nu ar fi respectat Pactul. Pact care a fost foarte aproape de a fi semnat, in ultima instanţă Stalin fiind cel care a insistat ca acest Pact secret, foarte favorabil nouă, să fie semnat…

Din păcate, aşa după cum ştim, un Grup inconştient de pucişti trădători, în frunte cu Regele Mihai I şi prietenii lui, cu Brătienii, cu Iuliu Maniu, cu Titel Petrescu, şi comuniştii, au împiedicat semnarea acestui Pact secret, arestându-l pe Ion Antonescu, vânzând prin aceasta România lui Stalin şi condamnând poporul român la 40 de ani de gulag comunist. Aceasta fiind una dintre cele mai mari agresiuni şi crime făcută la adresa poporului român în istoria sa.

Da, Eminescu şi Pamfil Şeicaru, Iorga şi Goga, daca ar fi trăit în această perioadă post comunistă , ar fi spus poporului lor Adevărul şi Adevărurile acestei Epoci criminale şi bolnave!

În cazul lui Eminescu s-a întâmplat acest miracol, un lucru foarte rar, în persoana aceluiaşi om s-au întâlnit şi Marele Gânditor politic, Marea Conştiinţă a Epocii lui şi Marele gazetar, adică Marele Comunicator…Goga şi Nicolae Iorga

au fost mari patrioţi, gazetari, Comunicatori capabili să lumineze şi să înflăcăreze conştiinţele oamenilor, dar nu au mai fost oameni politici mari…Nici Pamfil Şeicaru, (personaj principal în romanul nostru „Delirul, vol II", continuare la romanul „Delirul, vol I"; al lui Marin Preda) un mare gazetar, cum spuneam, nu a fost şi un mare Gânditor politic, deşi şi-a slujit neamul cu condeiul în mod admirabil.

Observăm îndureraţi că dacă poporul român a dat mulţi poeţi de mare valoare, Mari poeţi şi Mari Prozatori, a dat foarte puţini Mari gazetari, numai patru…Marii gazetari ai unui popor, (de care orice popor are mare nevoie, mai ales când se află pe fundul prăpastiei, aşa cum ne aflăm noi acum, şi cum ne-am aflat în perioada primul război mondial, când Statul român ar fi dispărut în cazul în care Armata germană ne-ar fi înfrânt definitiv), sunt cea mai aleasă, cea mai preţioasă plămadă a acelui popor, sunt expresia a ceea ce are mai cutezător, mai vibrant, mai nobil un popor. Sunt partea lui cea mai nobilă, cea mai înaltă, Vârful de aur al Spiritualităţii unui popor.

Din păcate în această perioadă nefastă, postcomunistă n-am avut nici Mari Gânditori politici, nici mari Oameni politici, nici Mari gazetari politici ! De aceea suntem acum o turmă rătăcită în pustiul înfiorător al timpului, care nu ştim nici ce este cu noi, nici încotro mergem !

De fapt în tot secolul XX Poporul român nu a avut Bătrâni înţelepţi, Mari Gânditori sociali şi Mari Oameni politici care să îl sfătuiască… Dar oare daca i-ar fi avut, i-

ar fi ascultat ? Şi nu cumva oamenii aceştia ar fi fost băgaţi în puşcării şi asasinaţi ? Aşa ar fi fost, desigur.

Articolul 11

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN ŞI CLASEI INTELECTUALE

DE CE ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI ?

DE CE NU I-A AVUT ŞI NU-I ARE ?

CE SUNT MARII GÂNDITORI ŞI MARII OAMENI POLITICI ¬ ?

POT EI SALVA ROMÂNIA ŞI POPORUL ROMÂN ?

DAR SE MAI POATE SALVA ACEST POPOR.

Un popor, cum este poporul român, care a fost toată existenţa lui o Victimă a istoriei, a lui Însuşi în primul rând, a imperiilor, aşa cum este şi acum, ar fi avut în istoria lui mare nevoie să-i dăruiască Dumnezeu Mari Gânditori politici, şi Mari Oameni politici, aşa cum au fost regele Burebista, preotul Deceneu, domnitorii Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul. Toate aceste Mari Personalităţi ale istoriei acestui pământ fiind în acelaşi timp Mari Gânditori politici şi Mari Oameni politici.

Marii Gânditori politici şi Marii Oameni politici sunt, cum spuneam, o specie rară în istorie, în general, în istoria poporului român îndeosebi. Ei sunt Minţile luminate ale popoarelor, care reflectă în mod obiectiv realitatea în care vieţuiesc popoare lor, care înţeleg profund psihologia, nevoile şi aspiraţiile popoarelor lor, contextul social istoric, problemele autentice şi grave cu care se confruntă societatea, care reuşesc să cunoască bine factorii şi cauzele care fac ca popoarelor lor să se afle în suferinţă, să fie învinse, umilite, şi care datorită Minţii lor superioare, clarvăzătoare, cu un orizont larg, reuşesc să gândească şi să descopere SOLUŢIA, CALEA PRIN CARE POPORUL LOR POATE SĂ IASĂ DIN SITUAŢIA DE INFERIORITATE, DE OPRESIUNE, DE SCLAVIE, de criză, în care se găseşte, ŞI SĂ SE SALVEZE, URCÂND PE UN NIVEL DE DEZVOLTARE SUPERIOR. Salvându-se astfel în istorie. Ieşind din situaţia de victimă, devenind un Popor stăpân pe destinele sale.

Sau chiar devenind un Mare Popor, când nu mai poate fi împilat, învins, umilit, jefuit. Acesta este deci Gânditorul politic. Gânditorul Politic şi Omul Politic, nu sunt acelaşi lucru şi nu înseamnă acelaşi lucru, deşi poate exista situaţia în care Gânditorul politic şi Omul politic locuiesc în una şi aceiaşi persoană, aşa cum a fost cazul Regelui Burebista, cazul Domnitorilor Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul şi cazul lui Nicolae Bălcescu. Gânditorul Politic, Marele Gânditor politic este Omul dotat, Mintea analitică, intuitivă, dotată cu vocaţia sintezei care în plan mental reflectă cel mai obiectiv şi profund Situaţia poporului şi a Ţării sale şi gândeşte pe baza ei Cea mai bună Cale, Filozofie şi Strategie

prin care poporul său poate să iasă din situaţia grea, de victimă a istoriei, pentru a deveni un popor demn, bogat, care nu mai stă la cheremul nici unei alte Puteri.

Este Mintea care gândeşte Soluţia salvării poporului său. Ajunşi aici facem această Precizare, Gânditorul Politic este cel care gândeşte, proiectează în plan mental, sau în scris, în cărţile pe care le scrie, Soluţia salvării poporului său dintr-o situaţie istorică grea, aşa cum este situaţia actuală în care se găseşte poporul român. Aşa cum au fost în istorie Domnitorii Basarab I, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul care mai întâi au gândit în mintea lor Proiectul, Planul de acţiune prin care urmau să scoată ţara din situaţia grea în care se afla, după care au pus acest Plan în practică. Prin aceasta ei fiind şi Mari Gânditori politici şi Mari Oameni politici…Marele Gânditor politic, şi Gânditorul politic Genial este cel care reuşeşte să gândească, să proiecteze şi să construiască în Plan mental Soluţia cea mai Bună a salvării poporului său în istorie, pe o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp. Sau în toată istoria. O dată pentru totdeauna ! Cel care descoperă şi proiectează mental Calea, Soluţia prin care poporul lui poate deveni un Mare Popor, căci numai devenind un Mare popor, un popor se salvează mereu, şi pentru totdeauna în istorie…Să reţinem aceste nuanţe şi precizări.

Este de la sine înţeles că dacă pe parcursul a două mii de ani Poporul român nu a dat mulţi Gânditori politici, şi nu a dat nici un Gânditor politic genial, de talia lui Deceneu şi a Regelui Burebista, nu oricine poate deveni, poate fi un Mare

Gânditor politic în istoria neamului său. Mai rugăm de asemenea lectorul nostru să înţeleagă faptul că nu oricine pretinde într-o epocă, în perioada în care se află la Conducerea Ţării, că el este Gânditor politic, el este şi Gânditor politic autentic, că lucrul acesta este şi adevărat…Ne este viu în memorie cazul tragic şi dureros pentru poporul român al lui Nicolae Ceauşescu, despre care slugoii din jurul lui spuneau că este Carpatul politicii româneşti, Luceafărul gândirii politice româneşti, iar presa comunistă l-a ridicat tot timpul în slăvile cerului, şi am văzut cum a terminat, şi cât rău a făcut poporului român. Şi pe care nu l-a salvat, ba mai rău i-a făcut, prin politica lui de forţă, dictatorială, fanariotă. Asta nu înseamnă că Nicolae Ceauşescu nu a avut şi unele merite în timpul vieţii lui, şi în istorie, pe are noi i le recunoaştem...Din păcate a fost prea mult victima setei de putere şi de glorie, a egoplasmului şi a axiofagiei, a politicianismului, patologii care l-au nenorocit. **Un paranoic setos de putere, de glorie, care a crezut că el este cu adevărat mare.**

De asemenea nu orice Conductor din istoria poporului său, care este un om Inteligent, înţelept chiar, sau un mare Om de cultură poate să fie un Mare Gânditor politic, sau un Om politic mare. De exemplu la începutul secolului al XVIII-lea în Ţara Românească şi în Moldova am avut doi Domnitori foarte inteligenţi şi culţi, este vorba despre Constantin Brâncoveanu şi Dimitrie Cantemir. Ultimul dintre ei, Dimitrie Cantemir, fiind una dintre Minţile mari, enciclopedice ale vremii, şi ale istoriei poporului daco-român…Şi totuşi Domnitorii aceştia nu au ştiut, nu au putut nici să gândească, să găsească acea Soluţie, cale prin care să-şi salveze popoarele

şi ţările lor, nici cea mai bună politică pe care ar fi putut s-o ducă…De aceea au şi terminat-o cât se poate de prost. Ba, nefericitul Dimitrie Cantemir a gândit pentru ţara lui o Soluţie politică, o Cale atât de periculoasă şi de greşită, încât dacă la Stănileşti ar fi învins Petru cel Mare şi oastea lui Cantemir, Moldova şi Ţara Românească ar fi ajuns demult Gubernii ruseşti.

Dar dacă Marele Gânditor politic, sau Gânditorul politic gândeşte această SOLUŢIE A SALVĂRII POPORULUI SĂU ÎN PLAN MENTAL, ei bine, Omul Politic mare este Acea Mare Minte, acel Mare Bărbat şi Caracter, acel om clarvăzător şi viteaz care este capabil în plan practic, în planul acţiunii sociale, politice, istorice, să unească poporul, să-l pregătească, să îl motiveze, să îl înarmeze şi să-l conducă printr-un Efort de Mare anvergură către victorie, la capătul căruia scoate poporul din starea de inferioritate în care se afla, făcând din el un mare popor. Salvându-l din pericolul în care se găsea, scoţându-l din starea grea şi periculoasă, de inferioritate şi ridicându-l pe un nivel superior de organizare şi existenţă. Când poporul lui se află într-o stare de bine, şi este salvat în istorie !

În istoria noastră chinuită, de două mii de ani, cum am mai precizat, am avut foarte puţini Gânditori politici mari şi Oameni politici mari. Să-i numim, Gânditori politici : Preotul Deceneu, regele Burebista, Domnitorul Basarab I, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Nicolae Bălcescu şi Mihai Eminescu…Basarab I, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, pe lângă faptul că sunt Mari oameni

politici, ei au fost şi Gânditori politici mari pentru că înaintea Bătăliilor, prin care au salvat Ţara şi care i-au consacrat ca Mari Oameni politici, EU AU GÂNDIT ÎNTÂI ÎN PLAN MENTAL STRATEGIA, CALEA PRIN CARE POT SĂ-ŞI SALVEZE Ţara şi Poporul, SALVÂNDU-SE ŞI PE EI. Pentru că toate faptele lor de bine, prin care au făcut mult bine poporului lor, şi prin care au rămas Mari în istorie. AU FOST GÂNDITE ÎNTÂI ÎN PLAN MENTAL.

De ce în istorie am avut atât de puţin Gânditori politici şi Oameni politici mari ?

O explicaţie ar fi acea că poporul daco-român „nu a fost capabil să-i dea", atât a putut el să dea, ei, Gânditorii politici şi Oamenii politici mari, fiind „expresia culturală şi psihologică cea mai înaltă", „produsul" genetic, psihologic şi spiritual superior al poporului care-i dă. Fiind expresia, proiecţia spiritualităţii poporului, a subconştientului colectiv al neamului care-i dă. Fiind produsul climatului, contextului social, cultural, istoric în care se nasc şi se formează, al condiţiilor istorice, al acumulărilor spirituale etc. Aşa cum din sâmburii, din sămânţa unor corcoduşi. nu pot să crească arbori înalţi ca stejarii.

În acelaşi timp însă ei sunt şi darul Lui Dumnezeu sau al întâmplării. Apar în istorie aşa, deodată, din senin…O biată insulă cum a fost Corsica a dat un Mare strateg militar, unul din Marile Genii militare ale omenirii şi un Om politic aventurier, aşa cum a fost Napoleon, care a făcut din Franţa o Mare Putere. La fel s-au întâmplat lucrurile în antichitate şi cu Regatul Macedonian, regat tracic din sudul Dunării, care l-a

dat pe unul dintre cele mai Mari Genii ale artei strategice militare, ne referim la Alexandru cel Mare. Despre care nu spunem însă că a fost şi un Mare Om politic, un geniu politic, sau un mare Gânditor politic, pentru că el a fost doar un Cuceritor, un Strateg genial şi nu un Creator de stat, un Constructor de neam şi de ţară, creatorul unui mare popor.

A fost mai degrabă un Mare Distrugător al statelor din Orientul Apropiat şi Îndepărtat, căci a ajuns până în India. Ce bine ar fi fost dacă Alexandru cel Mare ar fi pornit nu înspre est, Campania lui de cuceriri, ci înspre Vest, cum spune Iorga, distrugând viitorul mare Imperiu roman, care la anii 101-106 nu ar mai fi venit să cucerească **Dacia**, şi astăzi noi ne-am fi numit tot poporul dac în continuare. Iar **România** s-ar fi numit **Dacia**. În cazul lui Alexandru cel Mare deci jocul Istoriei nu ne-a fost favorabil. Nici nouă, poporului român, nici poporului lui macedonean, dacă putem să spunem că în secolul III î. e. n, macedonenii erau un popor.

În secolul I î e n. ca printr-o minune apare în Câmpia română de azi un Conductor de triburi trace, la început Conductorul unei Uniuni de triburi trace, din Zona Argeşului şi Bucureştiului, care uneşte triburile din Muntenia şi Oltenia de azi, apoi cu ajutorul Preotului Deceneu triburile dace din Transilvania. După care împreună cu marele Preot Deceneu, într-un timp istoriceşte scurt, de numi câteva decenii, datorită Geniului lui Politic şi de strateg militar, ajutat de marele Gânditor politic Deceneu, (unul din Marile Personalităţi, din Marii Oameni de ştiinţă ai epocii) adună toate triburile Trace în cel mai Mare Organism social, politic şi militar care s-a

închegat din neolitic până azi pe pământul ţării noastre, al spaţiului din jurul Carpaţilor. Este vorba despre Regele Burebista şi despre Regatul trac condus de Burebista…

Dacă nu ar fi fost asasinat în anul 44 î. e. n, şi dacă Regatul trac construit de Burebista ar mai fi durat câteva decenii, cu siguranţă că în urma „sudării" triburilor trace, al închegării Neamului trac, Organismul social al tracilor ar fi devenit POPOR, iar astăzi Tracia ar fi cea mai Mare Putere europeană. Poate ca India sau China. O întâmplare nefericită, însă, cum am mai arătat, a făcut ca marea Construcţie a celor două mari genii ale istoriei Antice, Genialul Gânditor politic şi Mare Pedagog, Deceneu şi Genialul Strateg şi Om politic Burebista să se destrame, şi din ea să rămână numai nucleul ei tare, adică poporul dac…

În primii ani ai secolului II. e.n poporul dac, condus de regele Decebal, altfel un rege viteaz, un strateg viclean, care ştia să întindă capcane duşmanilor, avea să se confrunte cu invazia Armatei romane, condusă de Împăratul Traina. Din păcate regele Decebal, un rege viteaz, un bun conductor, cum am spus, nu a fost şi un Conducător genial, un Strateg genial, un Gânditor politic mare şi un Om politic genial…Nu a fost un mare Gânditor politic şi nici un Mare Om politic. Dacă ar fi fost un strateg genial şi un Om politic genial, ar fi procedat ca Basarab I, care peste un mileniu şi mai bine, atacată fiindu-i ţara de Regele Carol Robert de Anjou şi de armata sa, avea să ducă pe parcursul anului 1330 un lung război de uzură, până când i-a decimat Invadatorului armata. După care l-a atras

într-un loc convenabil lui, Posada din zona Câinenilor, unde l-a zdrobit definitiv.

Da, Basarab I, Conductorul unei Ţărişoare mici, şi al unei armate de ciobani şi ţărani, a fost un Geniu strateg, un Mare Gânditor politic şi un Om politic genial. Pentru că şi-a scos poporul din situaţia grea în care s-a găsit în urma invaziei maghiare, ridicându-l după aceea pe un nivel istoric superior. Salvându-şi astfel poporul de la a fi sclavul maghiarilor sau poate de la dispariţia sa în istorie, ajutându-l deci să nu dispară în istorie.

Regele Decebal nu a fost nici un Gânditor politic genial, căci dacă ar fi fost aşa. el ar fi gândit în plan mental Soluţia, Proiectul, Calea, strategia cea mai bună, care avea să-l ducă la victorie, prin care avea să-şi scoată ţara din situaţia grea în care s-a găsit după invazia lui Traian…Şi nu a fost, cum am spus, nici un Om politic genial, pentru că în plan practic nu a acţionat în aşa fel încât să fi ieşit victorios. Desigur că ne impresionează figura eroică şi tragică a Regelui Decebal, dar faptul că i-a lipsit Geniul (calitatea rară numită genialitate) i-a adus poporului dac imense suferinţe şi pierderi materiale, condamnându-l pentru două milenii la condiţia de popor victimă, de popor nefericit, călcat de alţii în picioare, sărăcit şi jefuit.

Iată ce înseamnă pentru un popor să aibă norocul să-i dăruiască Domnul un Mare gânditor politic, un Om politic genial, un Conductor genial. Nu putem însă, ajunşi aici cu raţionamentul nostru, să nu constatăm, aşa cum am mai făcut-o, că atât Regele Burebista, şi Statul trac centralizat şi condus

de Regele Burebista, dar şi Regele Decebal şi statul dac, AU PIERIT ŞI DATORITĂ TRĂDĂRII DIN INTERIOR. Asupra conceputului de „trădarea la români”, o să ne oprim pe larg într-o altă Scrisoare politică, pentru că DIN PĂCATE TRĂDAREA LA ROMÂNI A FOST O DIMENSIUNE PERMANENTĂ A ISTORIEI NOASTRE…Şi care realmente ne-a nenorocit ca popor şi ca destin istoric !

De la dispariţia lui Decebal au trebuit să treacă 1200 de ani ca să apară un Mare Gânditor politic şi un Mare Om politic care a reuşit cu Mintea sa şi cu vitejia, curajul şi ştiinţa războiului, SĂ ÎŞI SALVEZE POPORUL. Este vorba despre Domnitorul Basarab I. Am spus că Mare Gânditor politic este acea Mare Minte care gândeşte în plan mental un Proiect eficient (subliniem eficient, şi nu unul ineficient, nu orice proiect deci) care poate să salveze poporul aflat într-o situaţie grea, şi să-l ridice pe un nivel superior. Iar Omul politic mare sau genial este acel mare Conducător, acea mare minte, acel bărbat viteaz care reuşeşte în plan real, în planul acţiunii practice, să găsească în mintea lui cea mai bună strategie prin care poate să-şi salveze poporul, pe care o pune inspirat în practică, reuşind astfel să-şi salveze Ţara.

Spunem că Basarab I este un mare Gânditor politic şi pentru că el este Primul Domnitor al Ţării Româneşti care a gândit în plan mental unirea cnezatelor şi voievodatelor din stânga şi din drapata Oltului, realizând-o în practică, făcând din ele o Ţară, punând bazele unei Ţări, şi pentru că a gândit, tot în plan mental, Proiectul, Strategia Războiului de uzură pe care urma să-l ducă împotriva lui Carol Robert de Anjou, care,

intrând pe la Severin în primăvara anului 1330, îi invadase Ţara. Război pe care l-a dus cu dibăcie, calm, cu pricepere şi curaj, şi pe care l-a câştigat.

Şi spunem totodată că este un Mare Om politic pentru că a pus în Practică cel mai bun Proiect mental (construit tot de el) prin care a salvat ţara, şi a ajutat-o să se ridice pe un nivel superior. Să se dezvolte, să evolueze…Observăm că dacă în cazul Preotului Deceneu şi a Regelui Burebista s-au unit un Mare Gânditor politic, Deceneu, cu un Mare om politic şi un mare strateg militar, Burebista, reuşind să înalţe pe pământul carpato-dunăreano-pontic cea mai mare Construcţie social-politică şi militară din toate timpurile, realizare neîntrecută până azi, în cazul lui Basarab, al lui Ştefan cel Mare, al lui Mihai Viteazul, Gânditorul politic şi Omul politic sunt una şi aceeaşi persoană.

Subliniem că în cazul în care Basarab I ar fi eşuat şi ar fi fost învins, ţara sa intrând ca şi Transilvania sub dominaţie maghiară, astăzi nu am mai vorbi despre el ca despre un Mare Gânditor politic şi un Mare Om politic în persoana lui. Nu am mai vorbi poate deloc de el. Şi poate că nu am mai vorbi nici despre existenţa României şi a poporului român. Această Afirmaţie fiind valabilă şi în cazul lui Mircea cel Bătrân, a lui Ştefan cel Mare, a lui Mihai Viteazul

Bunul Dumnezeu ne-a dat tocmai la momentul potrivit, când Armatele Otomane ajunseseră la Dunăre, un al doilea Mare Gânditor politic şi Mare Om politic. Este vorba despre Mircea cel Bătrân, în persoana căruia îl vedem pe Marele Gânditor politic (cel care în Plan mental a gândit Proiectul

Conducerii ţării şi Proiectul Războiului cu Armata otomană) dar şi pe Marele Om politic, care a ştiut să pună în practică Proiectul Conducerii şi al salvării Ţării gândit în plan mental.

Peste aproximativ 60 de ani, Dumnezeu ne mai dă, în persoana unui singur om, un al treilea Mare Gânditor şi Om politic, este vorba de Ştefan cel Mare. Iar peste 90 de ani, Domnul ni-l dăruieşte în Ţara Românească pe cel mai Mare Gânditor politic şi Om politic, după Burebista, pe care l-a dat neamul traco-daco-român. Este vorba despre Viteazul Domn al Ţării Româneşti, Mihai Viteazul, un Gânditor politic genial, dar cu unele minusuri ca Om politic, strateg genial, şi un Om politic mare, genial, subminat însă de câteva defecte şi slăbiciuni…Aceste minusuri au costat enorm de mult poporul român, şi l-au pierdut din păcate şi pe el. Genialitatea de Gânditor politic şi strateg şi de Om politic, nu-i poate fi contestată însă lui Mihai Viteazul, odată ce el este Primul Gânditor politic (pentru că înainte de a săvârşi faptele şi acţiunile prin care a realizat Unirea celor Trei Ţări Române, ele au fost gândite, ca Proiect, în plan mental în mintea lui) şi Mare om politic care a refăcut după 1500 de ani Unitatea, este adevărat pentru scurt timp,a poporului daco-român şi a Daciei.

Dacă nu ar fi fost un om prea repezit şi pripit, dacă ar fi fost mai calculat şi dacă ar fi avut ceva din diplomaţia şi gândirea lui Ştefan cel Mare, care nu începea niciodată un război dacă nu avea spatele asigurat şi care s-a bazat pe forţa întregului popor…cu siguranţă Mihai Viteazul ar fi putut să mai domnească 20 de ani peste Dacia reîntregită. Unitatea poporului daco-român fiind mult mai mare şi consolidându-se,

şi dacă şi după Mihai Viteazul ar fi venit un Domnitor mare ca el, reuşind să mai ţină câteva decenii Dacia refăcută, altul ar fi fost destinul poporului român. Am fi fost şi noi un popor fericit, bogat, puternic, mare, pe care nu l-ar mai fi jecmănit şi umilit Imperiile.

După Mihai Viteazul Dumnezeu nu ne-a mai dăruit până astăzi un Mare Gânditor politic şi un Mare Om politic în aceeaşi persoană. Un Gânditor politic, şi un Om politic de mărime medie este Tudor Vladimirescu. Am analizat în altă parte situaţia lui în istorie noastră…El este un Gânditor politic şi un om politic bun, pentru că înainte de a declanşa răscoala pandurilor, şi drumul lui la Bucureşti, unde se înscăunează pentru puţin timp ca Domn, el a gândit în plan mental aceste acţiuni. Pe care tot el le-a realizat în plan practic.

Următorul Mare Gânditor politic dar şi Om politic dotat ne dăruieşte Domnul peste numai câteva decenii. Este vorba despre istoricul Nicolae Bălcescu, mintea şi sufletul revoluţiei de la 1848…Vai, din păcate se îmbolnăveşte de tuberculoză tânăr fiind şi va muri în 1852 la Palermo. Neputând să-şi continue şi să finalizeze activitatea de gânditor politic şi de om politic. Omul şi oprea lui scrisă şi practică vor însemna foarte mult în dezvoltarea gândirii politice româneşti.

Cu siguranţă că dacă ar fi trăit mai mult, ca Mihail Kogălniceanu, de pildă, altfel ar fi arătat viaţa politică în România în cea de-a doua jumătate a secolului XIX.

Un Mare Gânditor politic ne va dărui Domnul puţin mai târziu în persoana poetului genial şi a gazetarului genial Mihai

Eminescu, cel care a fost, aşa după cum ştim, în acelaşi timp şi un Mare gazetar, dar, vai, nu a fost şi un om politic mare.

Aşa după cum ne arată documentele de arhivă, el nu a înnebunit. Nebunia lui i-a fost înscenată, şi a murit asasinat, vinovaţi de moartea lui fiind mai mulţi, în primul rând Titu Maiorescu, Francmasoneria, oameni din apropierea lui.

Să mai revenim pentru o clipă la unul dintre cele mai grăitoare, revelatoare, şi o să vedem de ce, cazuri ale istoriei poporului român. Ca fapt demn de semnalat la sfârşitul secolului al XVII-lea şi la începutul secolului al XVIII-lea ne dă Dumnezeu, cum am mai amintit, doi Domnitori foarte interesanţi. Este vorba despre Domnitorul Moldovei Dimitrie Cantemir, unul dintre Marile Minţi culturale, unul dintre Marii Gânditori ai epocii lui, Gânditor în domeniul Culturii, dar,vai, un Gânditor politic şi un Om politic catastrofal, pentru că a făcut marea gafă de a se alia cu Petru cel Mare, împotriva Porţii Otomane. Dacă ar fi avut, nu geniu politic, ci doar o bună intuiţie politică, ar fi procedat invers, s-ar fi aliat cu Otomanii ca să-l alunge cât mai departe de graniţele ţării pe Petru cel Mare. Şi mult bine i-ar fi făcut Ţării lui şi poporului lui dacă „i-ar fi trecut această idee prin minte” ! Noroc că turcii au învins la Stănileşti, în anul 1711, iar Dimitrie Cantemir a trebuit să ia calea exilului şi să trăiască la curtea Ţarului Petru cel Mare, căci altfel şi Moldova şi Ţara Românească ar fi ajuns gubernii ruseşti. Iar după al doilea Război mondial, republici unionale...

Al doilea Domnitor foarte „interesant”, contemporan cu Dimitrie Cantemir, şi duşmani de moarte în timpul vieţii, este

domnul muntean Constantin Brâncoveanu, pe care credem cu adevărat că ni l-a dăruit Domnul, nu pentru a fi un mare Om politic sau strateg genial ca Ştefan cel Mare sau Mihai Viteazul, ci pentru a fi jertfă la temelia neamului românesc. Constantin Brâncoveanu născut într-o zi de 15 august, adică de sfânta Maria, avea să fie decapitat la Istambul, împreună cu cei patru fii ai săi, în ziua de 15 august 1714, adică tot de Sfânta Maria, în urma trădării unchiului său, Marele postelnic şi marele învăţat al vremii, Constantin Cantacuzino, pentru a-l aduce pe tronul ţării româneşti, pe fiul său Ştefan Cantacuzino.

În urma vânzării nepotului său de soră, adică a lui Constantin Brâncoveanu, plătind pungi multe cu aur, stolnicul Constantin Cantacuzino reuşeşte să îl aducă pe tronul ţării pe fiul său Ştefan Cantacuzino, care domneşte doi ani, din anul 1714 până în anul 1716, când turcii îi taie şi lui capul, aşa cum procedaseră cu unchiul lui, jertfitul domn Constantin Brâncoveanu. Era desigur pedeapsa şi judecata lui Dumnezeu, căci turcii îi taie capul şi stolnicului, marele învăţat şi trădător Constantin Cantacuzino, care vânzându-l Porţii Otomane pe nepotul său, Constantin Brâncoveanu, atrăsese blestemul asupra familiei sale, şi a poporului său. Iar noi credem în această afirmaţie pe care o facem aici, şi anume că asupra poporului român apasă un mare blestem. Blestemul trădării, care a fost o permanenţă a istoriei noastre !

De ce poporul român ar fi avut o imensă nevoie de Mari Gânditori politici şi de Mari Oameni politici, aşa cum au fost Burebista şi Preotul Deceneu, domnitorii Basarab I, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul ? Pentru că dacă am

fi avut mai mulţi asemenea Domnitori Mari (care au fost Gânditori politici şi Oameni politici mari), alta ar fi fost soarta poporului român. Ar fi avut şi nefericitul şi vinovatul popor român o soarta mai bună…N-am mai fi fost călcaţi în picioare şi jefuiţi de puhoaiele care s-au revărsat asupra noastră. N-am mai fi suferit săraci şi umiliţi atâtea veacuri sub talpa imperiilor, situaţie în care ne găsim şi acum…Nu am mai fi fost poporul victimă al istoriei, care am fost de la Decebal încoace. Nu am mai fi stat tot timpul cu ştreangul istoriei deasupra capului, cu teama în suflet că pierim. Bunicii şi părinţii noştri ar fi avut o soartă mai bună, nu ar mai fi fost generaţii de sacrificiu în secolul XX şi în toate secolele, aşa cum suntem noi, generaţii de sacrificiu în secolul XXI. Iar astăzi, când suntem în anul Domnului 2012, nu am mai fi ca popor şi ca naţiune în starea jalnică în care ne găsim, când suntem ameninţaţi cu dispariţia ca popor. Când peste cinci milioane de români, cărora li s-a dat cu piciorul în fund, după ce le-au fost falimentate fabricile şi uzinele, şi-au luat lumea în cap ca să muncească şi să-şi câştige o pâine amară în alte ţări. Fugind ca nişte şobolani care părăsesc corabia, ca să meargă unde le este mai bine.

Şi acestea sunt aspecte dureroase ale Marii Probleme româneşti pe care de două mii de ani nu reuşim să o rezolvăm.

Articolul 12

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN ŞI CLASEI INTELECTUALE

DE CE ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI ?

DE CE NU I-A AVUT ŞI NU-I ARE ?

CE SUNT MARII GÂNDITORI ŞI MARII OAMENI POLITICI ¬ ?

POT EI SALVA ROMÂNIA ŞI POPORUL ROMÂN ?

Am văzut din Scrisoarea politică precedentă că poporul român ar fi putut să aibă un destin mai bun, dacă printr-un Miracol, în primele secole ale mileniului I, anii 271- 600 ar fi apărut din marea masă a poporului daco-român, care se întindea din nordul Mării Negre, peste câmpia Panoniei până la poalele Munţilor Tatra, un Bărbat viteaz, inteligent, aşa cum a apărut regele Burebista, din marea masă a tracilor, care şi-ar fi iubit semenii, PE CARE SĂ-I UNEASCĂ PENTRU A FORMA O ŢARĂ.

Din păcate acest Mare Bărbat a apărut mai târziu, şi a apărut treptat, ca să spunem aşa, adică după formarea cnezatelor şi a voievodatelor. Este vorba despre Basarab I.

Ar fi fost şi foarte greu să se ivească un astfel de Conductor.

Ca să apară un Gânditor politic sau un Om politic mare, trebuie să se întrunească un mare număr de Condiţii favorabile apariţiei unei astfel de Personalităţi…Totuşi, aşa cum am văzut în cazul lui Alexandru cel Mare, şi a lui Napoleon, asemenea personalităţi pot apărea, în ciuda inexistenţei întrunirii acestor Condiţii. Este vorba aici de un Joc al destinului, al Întâmplării, de un Joc în primul rând al lui Dumnezeu…Proto-românii nu s-au unit pe parcursul Primului mileniu, anii 106-1000, în primul rând pentru că poporul daco-român a avut în subconştientul lui şi în codul genetic, moştenită de la traci, tendinţa către dezbinare, tendinţa de a nu asculta de un singur Conductor, aşa cum ne spune Herodot… Tendinţe care se manifestă şi astăzi în mod vizibil la poporul român. Noi, românii, ne-am unit atât de târziu în istorie, abia la anul Domnului 1918, pentru că am avut în codul genetic aceste tendinţe.

Ca să depăşim, să ne cultivăm, să ne formăm tendinţa către unire, către integrarea într-un grup mai mare, trebuia să apară Oameni, Conductori care să ne înveţe lucrul acesta, care să ne pună în situaţia de a ne uni, care să ne unească, şi care să ne înveţe să fim ofensivi, să avem o psihologie de stăpâni, de oameni ofensivi, şi nu de slugi, de sclavi. Or ceea ce au trăit strămoşii noştri în primul mileniu a fost interiorizarea fricii, a spaimei în faţa năvălitorilor. Această frică după înfrângerea lui Decebal ne-a intrat în suflet, în codul genetic…Din păcate, după imensa suferinţă şi după şocul suferit în urma acestei înfrângeri, protoromânii au devenit temători, laşi, defensivi. De fiecare dată când năvălea un popor migrator, ei se salvau fugind în codri. Ieşeau apoi

temători şi precauţi ca să tatoneze dacă pot convieţui cu noii Stăpâni, cu popoarele migratoare. Ieşeau din ascunzişul codrilor mergând la cei care se aşezaseră pe pământurile lor, ducându-le ce aveau ei mai bun, plocoanele de mai târziu, ca să-i îmbuneze…

Aşa ni s-a format şi ni s-a întărit cu fiecare generaţie atitudinea de slugărnicie faţă de cel puternic. Am învăţat că dacă ne plecăm capul cu umilinţă în faţa străinului, a cotropitorului, nu murim. Şi această „filozofie" pe care am învăţat-o şi acest sistem atitudinal de acceptare şi ploconire în faţa duşmanului, a celui care ne făcea rău, ne-a intrat adânc în sânge, în codul genetic…De aceea nu am fost un popor care se revoltă împotriva cotropitorului, împotriva nedreptăţilor istoriei, acceptând să răbdăm cu capul plecat…Şi tot de aceea am dat Domnitori mici, care se supuneau Cotropitorului…Care acceptau să-şi cumpere tronul cu pungi de galbeni, obţinuţi prin jefuirea propriului popor. Pentru interesul lor şi pentru a-şi satisface setea de putere şi de bogăţie, Domnitorii Ţării preferau să-şi jupoaie poporul, să-i jupoaie pe români, şi să se plece în faţa sultanilor, slugarnici. **Exact aşa cum făceau strămoşii lor, care, după ce se ascundeau în codri, ieşeau cu daruri să-i îmbuneze pe conductorii popoarelor migratoare, pe duşmanii veniţi pe pământul lor, învăţând să fie astfel vicleni. Viclenie care, practicată din generaţie în generaţie, ne-a intrat în subconştientul colectiv şi în codul generic. Atunci şi aşa ne-am nenorocit noi ca popor, când pe lângă faptul că eram un popor slab, temător, defensiv, am învăţat să fim şi vicleni !** Norocul nostru a fost că Dumnezeu ne-a dăruit în

istoria noastră câţiva Conductori mari, dintre care unul cu adevărat genial, Mihai Viteazul, căruia i-a venit in minte, ţâşnind la suprafaţă din subconştientul colectiv, Ideea Unirii Ţărilor române.

Ce bine ar fi fost dacă această Ideea i-ar fi venit şi lui Ştefan cel Mare sau lui Iancu de Hunedoara, care era român şi un strateg foarte bun, şi care ar fi putut să unească Transilvania cu Ţara Românească şi Moldova!... Ei ar fi putut cu adevărat să unească Ţările române. Din păcate nu le-a venit în minte această idee genială. Nu au avut-o acolo în subconştientul lor Ideea aceasta în stare gestantă...

Aşadar una din cauzele fundamentale pentru care noi, daco-românii, am suferit în istorie a fost faptul că ne-am unit atât de târziu. Şi ne-am unit atât de târziu pentru că am avut în codul genetic şi în subconştientul nostru colectiv aceste două tendinţe negative : 1. tendinţa de a nu asculta de un singur conductor şi 2. tendinţa către dezbinare, tendinţe pe care le-am moştenit, aşa cum spuneam, de la traci. Aceste două tendinţe fundamentale ale psihologiei tracilor au dus, aşa cum a prevăzut marele istoric Herodot, la dispariţia tracilor din istorie…Or nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu inzii şi cu chinezii.

Şi atunci nu putem să nu ne întrebăm, de ce inzii şi chinezii nu au dispărut, iar tracii noştri au dispărut…? Dacă noi vom reuşi să răspundem la această întrebare, sau să ne apropiem măcar de răspunsul adevărat, va fi o mare izbândă a minţii româneşti.

Să ne mai aplecăm încă o dată asupra a ceea ce se ştia în antichitate despre traci, (aceasta era părerea generală a contemporanilor despre traci) pentru că Herodot nu inventează de la sine, EL SPUNE CE A AUZIT DESPRE TRACI, adevărul despre ei care circula în acea epocă.

“Iată ce spune Herodot în Cartea a IV-a a istoriilor sale, în paragraful 93 (citez după ediţia apărută la Ed. Ştiinţifică, din 1961, traducerea fiind a Feliciei Vanţ Ştef):

"Geţii (cărora romanii le vor spune daci) sunt cei mai viteji şi mai drepţi dintre traci".

Urmînd o sugestie a lui Adrian Marino, să mergem însă mai departe. Ajungem la Cartea a V-a. Ce zice Herodot acolo? La început, tot lucruri bune şi plăcute; citez din paragraful 3:

"După indieni, neamul tracilor este cel mai mare; dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, ei ar fi, după părerea mea, de neînfrînt".

Aici, însă, se termină jumătăţile care se citează de regulă spre a ne auto-flata. Să citim ce scrie istoricul de acum 2500 de ani mai jos:

"Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi".

Vedeţi cum bate gândirea genialului viitorolog Herodot, din secolul 5 î.Cr., până în ziua de azi? Şi staţi, că n-aţi auzit încă toată cealaltă "jumătate". În paragraful 6 al Cărţii a V-a, zice aşa :

"La ei, la traci, trândăvia este un lucru foarte ales, în vreme ce munca câmpului e îndeletnicirea cea mai umilitoare; a trăi de pe urma jafului este pentru ei cel mai frumos fel de viaţă".

Nu prea ne mai place, aşa e? Şi dacă mai citim, tot în paragraful 6 din Cartea a V-a, că

"La traci există următoarea rânduială: îşi vând copiii pentru a fi duşi peste hotare", (din George Pruteanu, "JUMĂTĂŢI (Herodot şi Guizot)", luat de pe google)

1. Aflăm că geto-dacii erau cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci. Altfel spus, dacă erau cei mai viteji, erau un popor care nu se îndoiau în faţa duşmanilor, **nu aveau deci psihologia poporului român, de a se căciuli în faţa agresorului**. Erau drepţi, erau deci morali, altfel spus avea un nivel educaţional mult mai ridicat decât ceilalţi traci, decât neamul tracilor în general. Căci numărul triburilor trace era foarte mare, odată ce se întindeau din nordul Mării Nege până în Centrul Europe, şi până jos la graniţa cu Grecia.

2. Aflăm că după indieni, neamul tracilor este cel mai mare. Acesta este un lucru bun, înseamnă că erau numeroşi, că se întindeau pe o mare arie geografică, şi fiind numeroşi, ar putea să fie foarte puternici. Să nu fie supuşi de nimeni.

3. Dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget, ei ar fi de neînfrânt. Dar nu aveau o singură conducere, şi nu erau uniţi în cuget, de aceea nu sunt de neînfrânt. De ce nu aveau o singură conducere ?, pentru că nu erau uniţi în cuget, adică nu erau uniţi în mintea şi în sufletul lor, în mentalul lor,

descifrăm noi. Am ajuns astfel la problema centrală, la punctul cel mai important… Dacă vom explica acest lucru, vom înţelege care este taina, cauza dispariţiei tracilor, dar şi a statului dac. Şi vom afla, vom înţelege în acelaşi timp DE CE POPORUL DACO-ROMÂN A AVUT ŞI ARE DESTINUL ACESTA NEFERICIT.

4. "Dar unirea lor e cu neputinţă şi nu-i chip să se înfăptuiască, de aceea sunt ei slabi". Afirmaţia aceasta întăritoare, ca o constatare a lui Herodot, ne face să ni se oprească respiraţia. Permiţându-ne să pătrundem şi mai mult şi mai adânc în suflatul tracilor, în psihologia profundă a neamului trac. De ce unirea lor este cu neputinţă ? Şi de ce nu-i chip să se înfăptuiască ? Aici este esenţa psihologiei neamului tracilor, aici este cheia explicaţiei destinului lor tragic în istorie, a dispariţiei lor. Răspunsul cel mai pertinent este acesta. Pentru că tracii aveau în mentalul lor, în cuget, cum spune Herodot, în cultura triburilor trace, în modul de a gândi şi de a simţi, de a se raporta la ei ca persoană şi ca trib, nu tendinţa către unire, ci pe cea către dezbinare…Datorită acestei tendinţe către dezbinare din subconştientul şi din codul genetic al triburilor trace, ele se războiau necontenit între ele, pentru a se cuceri unele pe altele, pentru ca un trib să îl alunge pe tribul vecin de pe vatra lui, ca să-i ia păşunile şi pământul…Milenii şi secole de-a rândul triburile trace s-au măcinat între ele, s-au războit unele cu altele, această războire, dezbinare învăţată generaţie după generaţie, intrându-le în subconştientul colectiv şi în codul genetic.…

Au făcut lucrul acesta pentru că în valea Dunării, ca într-un creuzet care devenise prea strâmt, în urma revoluţiei demografice din mileniile III, II î. e n. populaţia triburilor a crescut foarte mult, datorită condiţiilor climaterice bune şi pământului fertil din spaţiul carpato-istro-pontic, şi datorită revoluţiei agrare, determinată de descoperirea şi perfecţionarea uneltelor agricole, fapt care a dus la creşterea producţiei agricole, la o viaţă mai bună, îndestulată. Această realitate determinând la rândul ei creşterea demografică a tracilor, populaţia triburilor trace a crescut foarte mult.

Or cum resursele de hrană, păşunile, pământul pentru agricultură, crescând foarte mult populaţia, s-au împuţinat, în acest caz triburile au început să se lupte între ele pentru resurse. Iar unele dintre ele pe parcursul mileniilor III, II, şi I î. e. n au migrat în cele patru puncte cardinale, apărând astfel acel Fenomen al roirii triburilor pelasge şi trace din spaţiul carpato-istro-pontic. Această războire a triburilor trace între ele pentru resurse (care a făcut ca tendinţa către dezbinare să fie o dominantă a psihologiei lor, a subconştientului colectiv al tracilor), este una dintre cauzele care au făcut ca triburile trace să aibă în cugetul lor, în mentalul lor tendinţa către războire, către dezbinare. Şi nu tendinţa către unitate.

Dar această tendinţă către dezbinare la traci venea mai de departe din istorie şi mai de departe din fiinţa lor, din memoria colectivă, pe filiera genetică. Tracii nu puteau deci să aibă o singură Conducere şi nu erau uniţi în cuget (dacă ar avea o singură conducere şi ar fi uniţi în cuget) pentru că nu erau

uniţi acolo în temelia ontologică a neamului lor, în rădăcina lor genetică, în structura psihicului lor…

Cum să ne explicăm lucrul acesta, decît astfel... Atât tracul ca individ uman cât şi ca Grup social, ca trib, nu era supus, nu putea să se supună unei Raţiuni superioare, unei Căpetenii, dar nici căpeteniile triburilor trace nu se puteau unii cu alte triburi ca să formeze o Uniune de triburi mai mare, căci nu puteau să se supună unei Căpetenii şi mai mari, de care să asculte... Căpeteniile de triburi care au organizat complotul în urma căruia l-au asasinat pe Regele Burebista, nu puteau accepta în cugetul lor, în subconştientul lor colectiv, în psihologia lor SĂ ASCULTE DE BUREBISTA, SĂ I SE SUPUNĂ LUI, pentru că în subconştienlul lor colectiv era tendința de a nu asculta de un Conducător căruia să i se supună. De ce nu asculta de Cineva mai mare ? Aici este miezul problemei.

Când nu poate cineva să asculte de Altcineva mai mare, căruia să i se supună ? Atunci când el îl urăşte pe acel AltCineva mai mare (tocmai pentru că este mai mare decât el), deci pe cel căruia trebuie să i se supună. Pentru că el crede despre sine, despre el că este mare, mai puternic, mai „Valoros” decât cel căruia ar trebui să i se supună. Şi când el doreşte ca el să fie şef, conductor el, şi nu Altul. Când consideră „în sufletul şi în mintea lui”, în mentalul lui, că nu este drept şi nu poate şi nu trebuie să i se supună Altcuiva mai mare, tocmai pentru că el este mai mare, mai valoros decât Celălalt căruia ar trebui să i se supună.

Vă aduceţi aminte în balada „Mioriţa”, care conţine şi continuă Mitul Mioriţei, cei doi ciobani se vorbesc să-l

omoare pe Stăpânul Mioarei, tocmai pentru că este mai „valoros” decât ei. Este mai bun, mai gospodar, mai harnic decât ei, este ortoman, adică este drept, cinstit, înţelept, de aceea el este şi mai bogat, căci are oi mai multe mândre şi cornute. Este Valoare şi este deasupra lor. Din cauza aceasta, pentru că Ciobanul Mioriţei este mai bun, mai „valoros” decât ei, îl invidiază, îl urăsc în sinea lor, şi pentru că în mentalul lor, în psihologia lor există „ideea preconceputǎ” că ei sunt mari, şi există în ei tendinţa de a fi ei mai mari, ei doresc să-l omoare pe Omul mai valoros decât ei şi să-i ia locul.

Vedem aici creionate foarte clar cele două „sentimente” din sufletul lor, cele două „tendinţe” din subconştientul colectiv al celor doi ciobani care doresc să-l omoare pe Ciobanul Mioriţei, care este mai valoros decât ei. Aceste sentimente sunt „invidia, de aici ura împotriva Ciobanului mai valoros şi dorinţa, tendinţa din mentalul lor de a-l ucide, tocmai pentru că ei nu suportă ca altul să fie mai Valoros, nu suportă Valoarea. Pentru că dacă Altul este mai mare, mai valoros decât ei, ei se simt mici în comparaţie cu el. Şi lucrul acesta, că se simt mici în faţa valorii, îi face să sufere. Boala aceasta pe care o vedem foarte bine la strămoşii noştri traci, tocmai pentru că este un defect psihic generalizat la noi la români, am numit-o Axiofagie. Şi ea este una din patologiile principale ale Psihologiei poporului român. Ale psihologiei poporului daco-român, traco-daco-român şi

2 Vor să-l ucidă pe Ciobanul Mioriţei ca să-i ia ei locul Valorii, să fie ei mai valoroşi, mai mari. Să fie ei în locul valorii. De ce voiau ei să fie mari, mai mari? Pentru că egoul

lor dorea să fie mare. În subconştientul lor exista această tendinţă, acest program informaţional, de a fi ei mai mari. Patologia aceasta am denumit-o în cartea noastră „Psihologia şi Pedagogia Poporului român", Egoplasmul. Cancerul egoului, care este bolnav de tendinţa de a fi mare, de a se da mare, de a se mări cât mai mult, de a se augmenta. La strămoşii noştri traci Axiofagia şi Egoplasmul erau boli genetice şi psihologice grave, boli care ni s-au transmis şi nouă. **Din cauza acestor patologii ale sufletului trac, a Egoplasmului şi a Axiofagiei, pe care tracii le aveau adânc în subconştientul lor, nu voiau ei să se unească, pentru că a te uni înseamnă să intri sub Conducerea Altuia, să-ţi pierzi independenţa, să asculţi de altul care este mai mare. Este Conductorul care este mai mare, mai valoros decât tine şi de care trebuie să asculţi. Ori egoul lor nu putea să accepte lucrul acesta…**

De aceea Conducătorii treburilor trace nu acceptau să se unească sub Conducerea altcuiva mai mare, cu alte triburi. Şi atunci unirea triburilor, daca se realiza, aşa numitele Uniuni de triburi trace, nu se făcea pe care amiabilă, a înţelegerii, ci pe calea luptelor, când Conductorul unui trib năvălea peste alt trib trac, şi îi omora Conductorul. De aici fricţiunile şi războaiele dintre triburile trace, vrajba dintre ele, care le făcea să se macine unele pe altele. Iar pe unele triburi le-au făcut să fugă din acest spaţiu tracic, să roiască, să migreze către alte pământuri mai mănoase

Căpeteniile triburilor care s-au unit ca să-l asasineze pe Burebista au făcut-o pentru că îl invidiau, îl urau pe Burebista

(care era o Valoare mai mare în comparaţie cu ei), nu puteau să-l suporte, şi pentru că doreau să-i ia ei locul, să fie ei Conductorii triburile lor în continuare, să nu se mai supună nimănui. **Aşa cum cei din nivelul 2 l-au trădat pe Nicolae Ceauşescu, la 22 decembrie 1989, pentru că nu-l mai suportau şi pentru că voiau să-i ia ei locul. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Şefii partidelor politice şi cu Regele Mihai I, care au dat lovitura de stat de al 23 August 1944, prin care au vândut Ţara şi Armata ruşilor, şi au nenorocit, poate pentru totdeauna poporul acesta.. Nu-l mai suportau pe Antonescu, şi acolo în subconştientul lor, în mintea lor au crezut că dacă ei or să-l aresteze pe Ion Antonescu şi o să-l predea ruşilor, ruşii or să-i ierte pentru aceasta, şi or să-i pună în locul lui Antonescu. În sinea lor ei, în subconştientul , dar şi în conştiinţa lor au dorit şi au crezut că-i iau locul lui Antonescu. Este vorba de fapt de setea de putere determinată de egoplasmul lor şi de axiofagie, de invidia şi ura cu care îl urau pe Antonescu.**

De ce nu puteau tracii să nu se spună nimănui ? Subliniem. Pentru că în mintea lor, în mentalul lor, în subconştientul lor colectiv ei şi Căpeteniile lor de triburi credeau despre ei că sunt Conducători mari şi pentru că voiau ei să fie Conductori mari. Or noi în lucrarea noastră „PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”, La Capitolul „Sistemul de patologii ale Psihologiei poporului român”, arătăm cum această tendinţă a psihologiei unui individ, a psihologiei unui colectiv, a psihologiei unui popor de a se da mare, de a dori să fie mare, dincolo de o limită normală, se numeşte, aşa cum am supus, Egoplasm. Aţi văzut

dumneavoastră cum politicienii români, după 1990, în timpul campaniilor electorale promit alegătorilor, ca să fie aleşi, marea cu sarea ? Că vor face 1000 de km de autostrăzi, că vor crea un milion de locuri de muncă, şi că salariilor vor creşte. Iar după ce păcălesc electoratul şi ajung la Putere, nu-i mai interesează absolut deloc sorta ţării, poporul român, CI SUNT INTERESAŢI NUMAI ŞI NUMAI DE EI. SĂ LE MEARGĂ LOR BINE, SĂ FIE EI LA PUTERE, SĂ FURE CÂT MAI MULT PENTRU A SE ÎMBOGĂŢI. Aceştia sunt politicienii români, aceasta este adevărata lor faţă ! Sunt bolnavi de egoplasm, gena acestei boli venind din genomul trac. Vorba vine că sunt politicieni, pentru că nu sunt politicieni, sunt în realitate, cum spuneam, nişte sărmani indivizi politicianişti, nişte victime ale setei de putere, ale egoplasmului.

După 23 de ani, suntem îngroziţi de această Tipologie umană, din care fac parte indivizii umani care sunt setoşi de putere, care au în subconştientul lor tendinţa de a fi mari, de a se da mari, de a face tot ce pot ca să fie mari…De această patologie a psihologiei umane pe care noi am denumit-o EGOPLASM, CANCERUL EGOULUI…

Când această tendinţă a psihologiei unui om şi a comportamentului lui, de a se da mare, de a dori să fier mare, creşte peste o anumită limită, devenind un defect, o anomalie, şi când acest defect uman este generalizat la ceai mai mulţi oameni ai unei societăţi, ai unui popor, aşa cum este cazul societăţii româneşti, al poporului român, putem să spunem despre acest defect uman că este o Patologie a poporului român, a psihologiei poporului român. Aşadar

EGOPLASMUL ESTE UNA DIN PATOLOGIILE GRAVE ŞI FUNDAMENTALE ALE POPORULUI ROMÂN.

Ei bine, aşa cum am văzut, şi vom repeta lucrul acesta până când îl vom ţine bine minte, tracii nu suportau să asculte de un singur Conductor pentru că aveau în subconştientul lor colectiv, în codul genetic „tendinţa de a se crede mari, dorinţa şi setea de a fi ei mari". Tendinţă pe care au avut-o şi dacii, de la care am moştenit-o noi. Discută politică, sau orice altceva cu un român, să vedeţi ce „mare este el", să vezi ce deştept este, ce politică ştie el, ce mare se dă, ce se pricepe la toate, ce se laudă. Nevoia aceasta de a se da mare, şi de a fi mare încercând să parvină pe scara socială, fiind viclean, păcălindu-i pe alţii ca să urce cât mai sus pe scara ierarhică, înlăturând valorile din calea lui, numai ca să ajungă el la putere, unde vrea să se menţină cât mai mult, aceasta este Patologia Egoplasmului, foarte generalizată, care a cuprins ca un cancer fiinţa poporului român, psihologiile indivizilor umani ai neamului daco-român

O fiinţă umană bolnavă de egoplasm, simte nevoia să fie mare şi pentru că în realitate ea este un om mic. Această exacerbare a Ego-ului, patologia Egoplasmului, este şi o reacţie la percepţia psihicului, a subconştientului despre el însuşi, despre „valoarea individului uman" care este el, ca fiind un „om mic". Percepându-se ca fiind mic, lucrul acesta declanşează în subconştientul lui, al fiinţei umane, reacţia de re-echilibrare, adică dorinţa de a fi mare ! De a fi mare şi de a se da mare. El are totodată tendinţa de a urî valorile, de a urî şi de a invidia oamenii mari cu

adevărat, valorile autentice, pe cei care sunt mai deştepţi, mai apreciaţi decât fiinţa umană bolnavă de egoplasm care este el. De ce ? Pentru că aceste Valori care sunt mai mari decât el, prin comparaţia cu ele, îi arată lui cât de mic este el. Şi atunci în subconştientul lui, şi în plan mental apare, se naşte tendinţa de a elimina aceste Valori, ca să nu-i mai „spună" lui cât de mic este !

Aşa se naşte cealaltă patologie a psihologiei unui individ uman, a psihologiei unui popor, în cazul nostru poporul dacoo-român, patologie pe care noi am denumit-o Axiofagie. Patologie care face fiinţa umană să-şi invidieze semenul, să-l invidieze pe cel care este mai bun, mai bogat, mai deştept, mai frumos, mai valoros decât ea. Desigur că toate popoarele, într-o măsură mai mare sau mai mică au indivizi umani invidioşi, bolnavi de Axiofagie (de la Axios valoare şi fagos – a mânca, a fagocita) care îşi invidiază semenii mai valoroşi decât ei, dar poporul român le întrece pe toate. **Suntem singurul popor care are proverbul „Să moară capra vecinului". Adică să-i meargă vecinului nostru rău, să nu fie mai bogat decât mine, mai mare decât mine, ci mai mic decât mine, mai nenorocit decât mine. Pentru că aşa îmi este mie bine, atunci mă simt eu liniştit, şi mare.**

În realitate tendinţa şi reacţia axiofagă la un individ şi la o colectivitate umană, nu este altceva decât un asasinat în plan moral, în plan psihic. Invidiindu-l pe cel care este mai bun, mai valoros decât tine, vei încerca să îl distrugi, pe semenul tău, ca subconştientul tău să scape de

sentimentul apăsător „că eşti mic”... Chit că o faci prin bârfă, adică în plan mintal, prin procesul comunicării, ca să-l micşorezi în ochii colectivităţii şi în ochii tăi pe celălalt, prin trădare, sau prin asasinat, aşa cum se întâmplă în balada şi în mitul Mioriţa. Aşa cum s-a întâmplat în istorie, în cazul trădării şi asasinării lui Burebista, a lui Decebal, a lui Vlad Ţepeş, trădat şi asasinat de boierii, a lui Constantin Brâncoveanu, Tudor Vladimirescu, Alexandru Ioan Cuza, Ion Antonescu, Nicolae Ceauşescu. Mitul Mioriţei, balada Mioriţei, care vin de la daci, sunt primul şi cel mai vechi Certificat medical al celor două patologii ale psihologiei poporului dac, moştenite, cum spuneam, de la traci, desigur, Egoplasmul şi Axiofagia.

Şi mult rău ne-au făcut, Doamne Dumnezeule, aceste două patologii ale psihologiei poporului daco-român, pentru că aceste psihologii le avem în subconştientul nostru şi în codul nostru genetic şi le moştenim de la strămoşii noştri mai apropiaţi sau mai îndepărtaţi.

Aşa se explică de ce noi, românii, suntem un popor dezbinat, de ce avem în noi vocaţia dezbinării şi dorinţa, tendinţa egoistă de a fi numai noi mari, şi de a ne urî şi de a ne invidia vecinul, aproapele, care este mai bogat decât nai, mai apreciat, mai bun, mai valoros. Aceste patologii, pe care noi le-am denumit patologii fundamentale, au fost „stricăciunea din Mărul mare şi frumos”, care a fost neamul tracilor, care au stricat îmbolnăvind pe dinăuntru psihologia neamului tracilor, fapt care a dus la dispariţia lui de pe scena istoriei! Aceasta este cauza fundamentală, misterul dispariţiei neamului tracilor

din istorie. De aceea au dispărut tracii din istorie, pentru că au avut aceste boli psihice, ale sufletului, ale subconştientului lor colectiv, care le-a măcinat pe dinăuntru, le-a îmbolnăvit, făcându-le să se distrugă unele pe altele, fapt care a dus la dispariţia lor !

Trist destin. Mare păcat. Dacă nu ar fi exista aceste patologii care să fi îmbolnăvit din interior psihologia, mentalul şi comportamentul tracilor, alta ar foi fost soarta neamului trac, a poporului daco-român, a strămoşilor noştri şi a noastră, a Europei.

Articolul 13

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE LAMENTABILE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE

ACUM AM AFLAT MISTERUL, CAUZA DISPARIŢIA NEAMULUI TRACILOR, ŞI AL ÎNFRÂNGERII DACILOR !

ŞI CAUZA, ÎN VIITORUL APROPIAT, A DISPARIŢIE POPORULUI DACO-ROMÂN !

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI TOCMAI, CA SĂ NE EXPLICE LUCRURILE

PROFUNDE ALE ISTORIEI, ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI DACO-ROMÂN

CA SĂ NE ARATE CAUZELE CARE AU FĂCUT SĂ AJUNGEM AICI !

ŞI SĂ AVEM ISTORIA CÂINEASCĂ PE CARE AM AVUT-O !

ŞI CA SĂ NE VINDECE DE ACESTE PATOLOGII, CA SĂ NE AJUTE SĂ NE SALVĂM ÎN ISTORIE !

SĂ NE FIE ŞI NOUĂ BINE ÎN TIMP !

CA SĂ NE AJUTE SĂ NE CUNOAŞTEM ŞI SĂ NE ÎNŢELEGEM PE NOI CA NEAM, CA POPOR, CA INDIVIZI UMANI !

Dintotdeauna am fost fascinaţi de profunzimile sufletului omenesc, de misterele şi de bogăţiile care zac ÎN ZONELE ABISALE ALE FENOMENULUI UMAN…Vă propunem deci să ne adâncim în cunoaşterea psihologiei poporului daco-român, a patologiilor care i-au marcat destinul istoric tragic.

Spuneam în scrisoarea anterioară că patologiile fundamentale ale psihologiei poporului român, Egoplasmul şi Axiofagie, care l-a rândul lor au generat alte patologii, (studiate de noi în lucrarea „Psihologie şi pedagogia poporului român”), asupra cărora o să ne oprim în trecere, patologii grave ale psihologiei neamului tracilor, ale subconştientului colectiv al tracilor, au fost cele care au produs comportamentul războinic şi dezbinarea triburilor trace, au generat decimarea necontenită în lupte al tracilor, şi în final au dus la dispariţia lor.

Neamul inzilor şi al chinezilor, alte două mari neamuri ale antichităţii, spre deosebire de neamul tracilor nu au dispărut pentru că nu au avut în codul lor genetic această tendinţă către dezbinare. Sau nu au avut această tendinţă într-o măsură prea mare…Tendinţele către ascultarea de un Conductor şi către unire, către colaborarea au predominat în codul genetic şi în subconştientul inzilor şi al chinezilor. De aceea ele dăinuie şi astăzi ca mari Naţiuni ale lumii. Precizăm că nu vorbim aici de existenţa unor tendinţe către unire, către comunicare, către colaborare, de sută la sută, ci de preponderenţa tendinţelor către dezbinare, sau preponderenţa tendinţelor către unire în subconştientul şi în codul genetic al popoarelor, tendinţe pe care le găsim structurate în proporţii diferite la societăţilor şi popoarele care au existat şi există în istorie.

Ne vom apleca să studiem mai bine această Tipologie umană pe care am denumit-o individualist egoplasmatică, formată din indivizi egoişti, individualişti, care au în subconştientul lor tendinţa şi obsesia de a ajunge mari, de a acumula averi, glorie…Un caz apropiat de noi în istorie este cazul lui Nicolae Ceauşescu şi al Elenei Ceauşescu.. De adolescent, setei de putere, setei de a fi mare, datorită instinctului puterii, al intuiţiei de a GĂSI CALEA CEA MAI SCRUTĂ CĂTRE PUTERE Ceauşescu a ştiut să fie slugarnic faţă de Gheorghiu Dej, să fie copilul lui de casă, apoi cu viclenia lui înnăscută, i-a păcălit pe toţi şi a ajuns în fruntea Ţării. Această topologie umană îşi urmăreşte Interesul de a ajunge la putere, de a fi ea mare, cu un talent, cu o intuiţie, cu o perseverenţă extraordinare. Am putea să spunem că ei se

nasc cu un bagaj de deprinderi, cu o motivaţie şi cu instinctul puterii, care-i ajută să parvină.

Ceauşescu a fost doborât de la putere şi asasinat,merita asta, şi iată că după el au venit mii şi zeci de mii de ceauşeşti, adică de oameni bolnavi de putere, având această Patologie, făcând parte din această Tipologie umană pe care am denumit-o Individualist-egoplasmatică. Practic toată clasa politică românească este o clasă de ceauşei, bolnavi de putere, luptând, prin toate mijloacele, şi căile, mărturisite dar mai ales nemărturisite să ajungă cât mai sus. Ajung sus în Conducerile partidelor politice, în Guvern, în Parlament, la Conducerea ţării acei Indivizi cu setea de putere cea mai mare, cu instinctul puterii cel mai dezvoltat, total lipsiţi de conştiinţă şi de ruşine, cu un tupeu dezarmant, cinici, capabili de răbdare şi de cele mai odioase demersuri, de cele mai neruşinate combinaţii, numai ca să îşi atingă scopul, adică să ajungă la Putere.

Oamenii aşa zis politici, de fapt politicianişti, din această tipologiei, ca să ajungă la putere, de parcă ei ar fi fost făcuţi pentru asta, dezvoltă un comportament de cele mai multe ori cinic şi imoral, care-i ajută să ajungă la putere. Caută şi utilizează cele mai bune metode, şi se folosesc de cele mai eficiente mijloace şi procedee, toate perverse, numai să ajungă la Putere. Astfel, în cazul politicienilor, în campaniile electorale mint de îngheaţă apele, promit că vor face lucruri extraordinare pentru alegători. Aşa s-a născut demagogia, criticată de dramaturgii secolului XIX, de Vasile Alecsandri, de Costache şi de Iancu Caragiali, de I L Caragiale. Cei care

am trăit campaniile electorale, fie în perioada interbelică, fie în perioada comunistă, dar mai ales acum în perioada post comunistă, au constat îngroziţi că la noi, la români, Demagogia este atât de mare, de generalizată, încât ea este ca şi Axiofagia şi ca Egoplasmul, o patologie a psihologiei poporului român.

Când este vorba să promită şi să fie convingător demagogul dă dovadă de o imaginaţie extraordinară în a minţi, şi în a fi convingător. Astfel că alegătorul este mai mult ca sigur victima sa. În fond într-o campanie electorală este vorba despre un război invizibil, psihologico-informaţional, dus de Demagog împotriva victimei sale pe care caută să o păcălească pentru a-l vota. Pentru a-l ajuta să ajungă la Putere.

Izvorâtă din Egoplasm, legată de egoplasm, susţinută de egoplasm este şi această patologie îngrozitoare a psihologiei poporului român, denumită Politicianism. Ce este Politicianismul ? Este tendinţa din subconştientul colectiv, este patologia psihicului care îi face pe foarte mulţi, majoritatea mediocrităţi şi oameni puţini dotaţi, sau dotaţi ca intelect, să simtă nevoia să fie mari ajungând la putere, să creadă că neapărat locul lor este acolo sus, la putere. că ei trebuie neapărat să ajungă la putere, să ajungă deputaţi, senatori, primari prefecţi, bogaţi, să fie ei la conducere ei neapărat. Ca şi cum i-ar împinge dracul de la spate ei nu pot să trăiască, să se simtă bine, dacă nu ajung la Putere.

Marea lor majoritate sunt mediocrităţi şi lichele, cu un tupeu imens, lipsiţi de scrupule şi de conştiinţă, urând valorile autentice, dorind să fie ei valori. Nu le pasă absolut deloc de

popor, de ţară, de semenii lor, dar în alegeri promit poporului, alegătorilor marea cu sarea. Bineînţeles că mint de îngheaţă apele.

N Filozoful Constantin Rădulescu Motru a fost cel care şi-a dat seama că de fapt Politicianismul la noi, la români, este o boală, care ne întunecă minţile, raţiunea. Că este musai ca ei să fie oameni politici, pentru că numai aşa sunt mari, numai aşa o vor duce bine şi se vor îmbogăţi. Iar ca să ajungă mari, cât mai sus (politica le oferă prin excelenţă această şansă, de aceea aici se înghesuie toţi !) ei trebuie să dea din coate, să se zbată. Şi aici vedem cum se naşte, cum apare şi se dezvoltă o altă patologie a Psihologiei poporului român, Inteligenţa negativa.

Ce este inteligenţa negativă ? În anul 1976, aplecându-ne noi într-un studiu aprofundat asupra Inteligenţei umane, în urma căruia am adus o nouă Viziune, o nou Teorie despre Inteligenţa umană, am descoperit Al Doilea Tip de Inteligenţă umană, Tipologie pe care am denumit-o Inteligenţa pozitivă şi inteligenţa negativă. Aceasta descoperire fiind una dintre cele mai mari descoperiri din Psihologie, cu consecinţe benefice extraordinare în domeniul educaţiei, al economiei, al vieţii sociale, în domeniul culturii, al creativităţii ştiinţifice… În urma unei cercetări de lungă durată, şi complexe, am descoperit că în afară de Inteligenţa raţională pe care o cunoşteam din manualele şi Tratatele de psihologie, mai există un al doilea tip mare de inteligenţă…Inteligenţa pozitivă şi Inteligenţa negativă, am denumit-o noi. Rezultatele şi concluzia cercetării noastre erau că există un mare număr de

Indivizi umani, care au înclinaţii către activităţi de tip negativ, a minţi, a manipula , a invidia, a face rău, a înşela, a fura, a ucide, toate acesta în folosul persoanei lor, sau numai de plăcerea de a face rău.

Ei bine indivizii umani din această Tipologie umană sunt atraşi irezistibil către acest tip de activităţi negative, făcute pentru a se da mari, pentru a domina, pentru a fura, pentru a se îmbogăţi, pentru a parveni. Ei bine, chiar dacă din punctul de vedere al Inteligînţei raţionale, au un QI mic, atunci când încep aceste Activităţi negative Mintea lor, ca şi cum s-ar trezi la viaţă, devine foarte Inteligentă, dau dovadă de o Inteligenţă extraordinară. Le merge mintea brici, şi sunt foarte eficienţi, dau dovadă de o imaginaţie extraordinară în a utiliza metodele şi a folosi mijloacele cele mai eficiente, ca să şi atingă Scopul. Aceasta este Inteligenta negativă. Care este în cea mai mare parte nativă, se transmite pe cale genetică. Poporul a sesizat existenţa acestui tip de Inteligenţă, diferit de cealaltă Inteligenţă, de cea raţională, de Isteţime, cum numesc oamenii din popor Inteligenţa, atunci când au observat că există indivizi proşti, sau slab dotaţi ca intelect, „dar pe care îi duce mintea la prostii". De câte ori nu am auzit în copilăria mea, sau oamenii din satul meu spunând, „prost, prost, da la rele îl duce capul". Sau despre cineva care nu este bun de nimic, care este un om mediocru, fără o dotare intelectuală deosebită . „zici că nu e bun de nimic, da la prostii îl duce minte „, „îi merge mintea la prostii, la rele". Sau „la prostii îl învaţă dracu, nu-l întrece nimenea"

Deci încă din cele mai vechi timpuri oamenii au observat că există în psihologia populară, în psihologia oamenilor, această tipologie umană. Deşi oamenii care fac parte din această tipologie au un QI redus, ei bine, mintea le merge la acţiuni de tip negativ, şi când sunt integraţi în acest tip de activităţi, de acţiuni negative dau dovadă de o Inteligenţă, de o imaginaţie extraordinare. De un instinct care funcţionează ireproşabil, care este foarte eficient.

Oamenii aceşti cu Inteligenţă negativă ridicată, atunci când sunt puşi să facă lucruri bune în viaţă, când sunt integraţi în activităţi de tip pozitiv, a ajuta pe cineva, se observă că oamenilor din această Tipologie nu le mai merge mintea aşa de bine, ca atunci când erau integraţi în activităţi de tip negative. La rău le merge mintea, la bine deloc, sau mai puţin.

Ei bine, o cercetare sociologică făcută pe societatea românească pe parcursul a mai multor ani, ne-a arătat ca peste 70 la sută dintre români au acest tip de inteligenţă negativă. Ne duce mintea la prostii, la rău…Dintre care peste 30 la sută, au o Inteligenţă negativă foarte ridicată. Cei care au o Inteligenţă negativă foarte ridicată, din această categorie făcând parte Conducători ca Hitler, Stalin, Lenin, K Marx, Nicolae Ceauşescu, Mao Tze Dun, Kim Ir Sen etc, cei car fac parte din marile Societăţi secrete care Conduc şi manipulează lumea, cum ar fi Societatea Secretă Bildelberg, Iluminatti, C F R, Clubul de la Roma în setea şi în dorinţa lor de a ajunge mari, de a-şi atinge Ţelul negativ reuşesc să-i păcălească pe semenii lor, să-i manipuleze. Să manipuleze şi să prostească

societăţi umane întregi. Să-i elimine din calea lor către Scop pe cei care sunt mai buni, mai valoroşi decât ei (patologia denumită de noi Axiofagie) şi să ajungă în fruntea popoarelor lor, cărora le-au făcut foarte mult rău…Deci noi vorbim cu certitudine despre genii ale Inteligenţei negative, aşa cum au fost Hitler, Stalin, Mao Tze Dun, Alexandru cel Mare, Napoleon etc cei care Conduc societăţile secrete, care manipulează şi conduc către dezastru din umbră Civilizaţia umană, naţiunile. Omenirea ar trebui să fie foarte atentă la aceste genii ale Inteligenţei negative…

Şi aşa cum există Inteligenţa negativă, aşa cum există această tipologie umană Individualist egoplasmatică dotată cu Inteligenţă negativă, există şi cealaltă tipologie umană, opusă, dotată cu Inteligenţă pozitivă. Cei care fac parte din această tipologie au înclinaţii către acţiuni şi activităţi pozitive, către acte de caritate, către a-i ajuta pe oameni, către a face fapte bune, către iubirea şi încurajarea semenilor lor, către a gândi proiecte benefice pentru semenii lor, şi a le realiza în practică…Iar când sunt integraţi în astfel de activităţi şi de acţiuni, oamenii aceştia sunt foarte inteligenţi, gândesc cele mai bune strategii, căi de a realiza aceste acţiuni, sunt foarte eficienţi.

Din păcate cercetările noastre sociologice au arătat că în România numărul indivizilor umani cu Inteligenţă negativă este mult mai mare decât al celor cu Inteligenţă negativă, cam de patru cinci ori. De asemenea trebuie precizat că nu există o graniţă precistă, despărţitoare între categoria oamenilor dotaţi

cu Inteligenţă pozitivă şi cu Inteligenţă negativă. Dacă la extremele intervalului avem Oameni dotaţi cu Inteligenţă negativă şi cu inteligenţă pozitivă, foarte dezvoltate, între ele avem o bandă de trecere foarte largă de indivizi umani cu inteligenţă mixtă, în diferite proporţii…Astfel oamenii aceşti au 55 la sută inteligenţă negativă şi 45 la sută inteligenţă negativă, 70 la sută inteligenţă negativă şi 30 la sută inteligenţă pozitivă, sau 60 la sută Inteligenţă pozitivă şi 40 la sută inteligenţă negativă…Dureros este faptul că noi, românii, cei care formăm acest popor, suntem mult mai impregnaţi, marcaţi de Inteligenţa negativă decât de inteligenţa pozitivă, iar acest lucru îşi pune într-un mod negativ amprenta asupra mentalului românesc, a comportamentului nostru în viaţă, asupra climatului cultural şi social în care ne naştem şi ne dezvoltăm ca fiinţe umane. Patologia aceasta a Inteligenţei negative este „inspirată" şi hrănită cum spuneam, de patologia denumită de noi Egoplasm. Face parte din tipologia patologiei Egoplasmatice. La rândul ei patologia Inteligenţei negative ajută atât patologia Egoplasmului, cât şi pe aceea a Axiofagiei să se dezvolte, aceste patologii comunicând şi cooperând, lucrând împreună, stimulându-se una pe alta.

Noi ca indivizi umani, ne naştem într-o familie, într-un microgrup social, într-o colectivitate, într-un sat, într-un oraş, şi trăim şi muncim într-un colectiv, într-un grup mai mare. În ultima instanţă cu toţii suntem un fel de celule care trăim şi lucrăm într-un Organism mai mare, care este poporul şi naţiunea. În cazul nostru poporul român care fiind bolnav în profunzimea sa de patologia axiofagiei, a egoplasmului, a inteligenţei negative acestea sunt absorbite, asimilate de fiinţa

umană pe parcursul creşterii, al dezvoltării ei ca personalitate umană

Articolul 14

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE LAMENTABILE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI TOCMAI, CA SĂ REVELEZE ŞI SĂ NE EXPLICE LUCRURILE PROFUNDE ALE ISTORIEI, ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI DACO-ROMÂN

CA SĂ NE ARATE CAUZELE CARE AU FĂCUT SĂ AJUNGEM AICI !

ŞI SĂ AVEM ISTORIA CÂINEASCĂ PE CARE AM AVUT-O !

ŞI CA SĂ NE VINDECE DE ACESTE PATOLOGII, CA SĂ NE AJUTE SĂ NE SALVĂM ÎN ISTORIE !

SĂ NE FIE ŞI NOUĂ BINE ÎN TIMP !

CA SĂ NE AJUTE SĂ NE CUNOAŞTEM ŞI SĂ NE ÎNŢELEGEM PE NOI CA NEAM, CA POPOR, CA INDIVIZI UMANI !

SISTEMUL DE PATOLOGII ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI ROMÂN

DE CE SUNTEM UN POPOR CORUPT

ŞI DE CE NU FUNCŢIONEAZĂ INSTITUŢIILE ROMÂNEŞTI ?

Acum după ce am pătruns mai adânc în profunzimea psihologiei poporului român, după ce am cunoscut patologiile fundamentale care ne-au marcat modul de a gândi şi de a simţi pe parcursul istoriei, parcă înţelegem şi mai bine DE CE AM AVUT ISTORIA TRAGICĂ ŞI DUREROASĂ PE CARE AM AVUT-O.

Pentru că suntem la capitolul Patologii ale Psihologiei poporului român este bine să le cunoaştem pe toate, pe cât posibil. Am văzut ce sunt, cum se definesc şi cum ne îmbolnăvesc, cum acţionează din interiorul nostru Egoplasmul şi Axiofagia, patologii fundamentale. Din acestea se nasc Politicianismul şi Inteligenţa negativă...Toate aceste patologii comunică între ele, sunt intro-deschise una către alta, potenţându-se una pe alta, astfel că aceste patologii sunt foarte eficiente, au o mare putere de acţiune…

O altă patologie care este şi ea rezultatul Egoplasmului şi al Axiofagiei este patologia pe care am denumit-o Atomita…Pentru că erau bolnave în codul lor genetic, în subconştientul colectiv de Egoplasm, triburile trace, Căpeteniile trace, fiecare Conducător de trib dorind să fie el

mai mare, nedorind să se unească de aceea cu alt trib sau cu alte triburi, Căpeteniile triburilor creau între triburi o permanentă dezbinare şi lupte fratricide. Şi asta pe parcursul a mii de ani. De aceea în loc să se coaguleze, să se unească între ele TRIBURILE TRACE SE SINGULARIZAU, SE ATOMIZAU.

Pentru că exista deci în subconştientul tracilor tendinţa către dezbinare, RĂZBOINDU-SE PERMANENT ÎNTRE ELE, triburile se atomizau. Populaţiile se atomizau. Tendinţa aceasta existând în subconştientul colectiv şi în codul genetic al neamului tracilor ea se manifesta, exista şi în planul indivizilor umani. De aceea după asasinarea lui Burebista triburile s-au desprins de Întreg, de Marele Organism al Regatului trac. Din lecturile noastre am reţinut că la început Regatul trac condus de Burebista s-a dezmembrat în patru, apoi în cinci, fragmente…Nefastă dezmembrare. Din Marele Regat trac a rămas partea sa centrală, cea mai sudată, unitară, cimentată, stabilă, Regatul dac. Asta şi pentru că geto-dacii erau mai evoluaţi din punct de vedere educaţional, moral, căci ei erau cei mai viteji şi drept şi dintre traci.

Această tendinţă către dezbinare, către atomizare (opusă tendinţei către coagulare, către unitate, cea care mai târziu a dus la formarea popoarelor), pe care traco-geţii o aveau în subconştientul colectiv, a făcut ca după moartea lui Decebal populaţia dacă atomizată să trăiască în sătuce ridicate pe malul râurilor, în poienele codrilor, în spaţiul fostei Dacii, care se întindea din nordul Mării Negre, peste Panonia, până la poalele Munţilor Tatra.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu tracii din sudul Dunării, astfel că în secolul VI e. n., când au venit slavii pe teritoriul nostru, nenorocul despre care vorbeşte Mircea Eliade, aceştia au despicat spaţiul trac în două, populaţia tracă din sudul Dunării a fost despărţită de cea din nordul Dunării. Această tendinţă de atomizare pe care noi, daco-românii, o avem în codul nostru genetic moştenită de la daci şi de la traci s-a văzut până târziu în secolul al XIX-lea când satele din regiunile de deal din jurul Carpaţilor erau formate din ciopoare de case…O căsuţă pe un deal, alta mai la vale, alta pe alt deal…Românii din Ardeal aveau unul casa pe un munte, altul pe un alt vârf de munte, astfel că se înţelegeau, comunicau prin tulnice, sau strigând cu palmele făcute pâlnie la gură…

Această patologie este atât de profundă în psihologia românilor încât este vizibilă şi astăzi, la începutul secolului XXI, când noi, românii, suntem atât de dezbinaţi şi de atomizaţi. Partidele politice ne-au manipulat tot timpul şi pentru că noi suntem atomizaţi, dezbinaţi, nu ne unim ca să protestăm toţi o dată, să dăm o dată peste cap cu Guvernele ticăloşite. Nu ! Noi ne comportăm exact ca protoromânii din primul mileniu, care în loc să se adune, să se organizeze, să alunge popoarele migratoare, fugeau în mod individual, sau pe grupuri mici în păduri. Nu aveau în subconştientul colectiv tendinţa către unitate, coagulare.

La fel ne comportăm şi noi acum, în perioada postcomunistă... În loc să ne unim cu toţii să punem piciorul în prag şi să le spunem guvernanţilor, partidelor politice, ia staţi aşa, bă, nenorociţilor, ne mai minţiţi mult, ne mai furaţi mult

?, că răbdarea noastră a ajuns la capăt ! Sunteţi în stare să conduceţi România, să ne fie şi nouă mai bine, sau căraţi-vă dracului la puşcărie sau la balamuc ! Scurt. Şi dacă sunt incapabili să conducă România şi vor să ne mintă în continuare să-i aruncăm peste bord

Or, nu ! Noi îi lăsăm să ne jefuiască, să ne mintă în continuare…Pentru că nu suntem în stare să ne unim, suntem bolnavi de celulita individualistă. Suntem atomizaţi în psihologia noastră şi în relaţiile cu semenii, cu Poporul din care facem parte. Guvernul dă afară pe capete oamenii din Întreprinderi, acestea se închid una după alta…Noi protestăm aşa, astăzi protestează o mie de muncitori de la calea ferată, mâine 500 de postaşi, poimâine 600 de mineri, poimâine 200 de medici, poimâine 300 de profesori, adică protestăm pe rând. VEDEŢI, NU NE ADUNĂM, NU NE COALIZĂM, NU NE ORGANIZĂM SĂ LUPTĂM CA O ARMATĂ. Nu avem capacitatea de a fi o Forţă unită ! De ce ? Pentru că avem în noi tendinţa atomizării. Această tendinţă, această patologie a psihologiei poporului român este foarte periculoasă pentru că ne va ajuta foarte mult să ne autodistrugem, să dispărem cât mai repede. **Vedeţi, în România până şi ţiganii sunt mai uniţi decât noi.**

Noi nu suntem uniţi ca evreii, ca ţiganii, ca maghiarii, ca aromânii. Cu toţii cunoaştem lucru acesta, când bârfim între noi, că nu suntem un popor ci o populaţie. Ba am luat şi în derâdere acest defect, această patologie gravă şi foarte periculoasă a noastră, a psihologiei poporului român, făcând bancuri pe seama ei.

Iată un asemenea banc : Ce se întâmpla dacă se adună trei nemţi, trei ruşi şi trei români ?

Dacă se adună trei nemţi se apucă să facă un motor (este scoasă în evidenţă tendinţa lor lucrativă, orientarea către tehnică, aptitudinea de a se uni şi de a construi un aparat tehnic), dacă se adună trei ruşi se apucă şi pun de un chef, cântă şi beau votcă până se îmbată. Iar dacă se adună trei români fac trei partide, după care se apucă să se certe şi să se acuze unul pe altul, că celălalt a jefuit economia, celălalt a vândut ţara.

Este exact ceea ce s-a întâmplat la noi în perioada lui Eminescu, în perioada interbelică, vai, când partidele se sfâşiau între ele iar politicienii îşi urmăreau numai interesele lor. Aşa cum se petrec lucrurile şi în perioada postcomunistă. Bancul nu este de râs cum cred mulţi, este de plâns. El pune în evidenţă patologia egoplasmului, la noi, la români, fiecare vrea să fie mare, şef de partid, şi tendinţa către atomizare, către dezbinare. Vrem să fim mari, şi ne certăm şi ne dezbinăm între noi.

O altă patologie înrudită şi asemănătoare cu Egoplasmul şi cu atomita este patologia pe care am denumit-o Celulita individualistă. Ce este această patologie, cum poate fi ea descrisă ? Să ne imaginăm că poporul român, România este un Organism biologic. Sistemul socio-economic naţional românesc el chiar este un Organism viu, funcţional. Ca orice organism biologic, uman, Organismul naţional românesc este format din subsisteme, din organe, cum ar fi sistemul nervos, sistemul osteo-muscular, sistemul pulmonar, sistemul

circulatoriu etc. Subsistemele unui Organism biologic sunt formate la rândul lor din celule. Organismul nu ar putea exista dacă celulele nu ar fi integrate în subsistemele sale, care la rândul lor le integrează în Organismul biologic.

Altfel spus Organismul, Sistemul, le asigură celulelor cadrul şi condiţiile pentru ca ele să existe, să se hrănească şi să funcţioneze. Dacă Organismul nu ar lucra pentru celule, asigurându-le cadrul de existenţă de funcţionare, coordonându-le, şi hrănindu-le, celulele nu ar putea exista…Căci celule nu ar putea să existe şi să funcţioneze dacă nu e exista organismul. La rândul lor celulele trebuie să lucreze pentru a hrăni şi a face funcţional Organismul. Altfel spus, într-o Naţiune, într-un Sistem socio-economic Sistemul lucrează pentru noi, oamenii, care suntem celulele lui, în care suntem integraţi şi cu care trăim în simbioză. Ne asigură locurile de muncă, ne organizează, ne formează ca specialişti, ne apără. Dar la rândul nostru şi noi, oamenii, trebuie să lucrăm pentru organism. Numai astfel putem să existăm şi să funcţionăm şi noi, celulele şi organismul, adică Poporul, naţiunea...

Noi celulele, să spunem, muncim, producem într-o zi 100 de unităţi de muncă. Din aceste 80 de unităţi de muncă, deci 80 la sută, se întorc la noi, iar 20, 20 la sută sunt pentru hrănirea şi dezvoltarea organismului.

Numai că se întâmplă că datorită patologiilor, egoplasmului, atomitei şi inteligenţei negative celulele bolnave de aceste patologii, consumă foarte mult din substanţa organismului, şi nu mai produc nimic pentru Organism, s-au produc puţin.

Majoritatea îmbogăţiţilor din perioada postcomunistă nu şi-au produs ei bogăţia, nu au muncit ei ca să creeze bogăţia pe care o au, ci au supt-o, au furat-o, au dobândit-o prin metode necinstite furând din substanţa Organismului.

Aşadar patologia denumită de noi Celulita individualistă (numele patologiei vine de le celulă, nu de la celulita femeilor) este patologia care face ca celula să se îngraşe foarte mult, sugând din ce a produs Organismul, din organism, în detrimentul organismului. În loc ca să se apropie, să tindă către organism, celula se îndepărtează, se individualizează, vrea ca ea să fie mare. Viaţa psihică a românilor este foarte mult axată pe egoul lor, pe ei ca persoană, ca individ uman, care îşi urmăreşte interesele lui, să adune el cât mai mută avere, case, maşini, cât mai multă putere, în detrimentul organismul social ale cărui celule suntem. Este exact ce se întâmplă în societatea românească ! De aceea noi, românii, nu suntem patrioţi, pentru că nu suntem strâns legaţi de organism, nu lucrăm" pentru Organismul naţional, pentru creşterea şi dezvoltarea lui, ci pentru noi, ca indivizi umani. Şi asta pentru că suntem bolnavi de egoplasm, de atomită şi de celulita individualistă.

Suntem oameni mici, egoişti, materialişti, individualişti, nu avem conştiinţa, viziunea de ansamblu a Întregului, a organismului, ne îndepărtăm de el, ne atomizăm, vrem ca noi să fim mai importanţi decât organismul, noi să creştem, să ne umflăm ca o căpuşă, să ne îmbogăţim cât mai mult, prin orice mijloace, sugând şi hrănindu-ne din substanţa, din carnea organismului, de care nu ne pasă. Patologia aceasta a

psihologiei poporului român face ca societatea românească să fie şi mai atomizată, ca sistemul de relaţii interumane, viaţa socială să sufere, să fie minimalizată, centrată pe individ, nu pe Grup, nu pe Organismul naţional. Asta face să fim mai mult o populaţie şi nu un popor. Să nu avem reacţia unui popor, a unei Fiinţe naţionale, lucide, coerente, în faţa primejdiilor, a loviturilor pe care ni le dă istoria, a problemelor pe care ni le pune viaţa. Lucrul acesta s-a întâmplat cu protoromânii în primul mileniu, şi se întâmplă şi acum cu noi.

Datorită acestor patologii Corupţia s-a dezvoltat foarte mult în societatea românească. Există corupţie în mai toate societăţile, dar redusă, la un nivel minim, pentru că altfel Organismul naţional nu mai funcţionează, se prăbuşeşte, ori la noi CORUPŢIA ESTE SPORT NAŢIONAL, ŞI ASTA NU DE AZI SAU DE IERI. Corupţia este şi ea o boală socială, morală, psihică, a societăţii şi a indivizilor umani, şi este generată de indivizi umani, şmecheri vicleni, care individual sau organizaţi în grupuri de interese, folosesc metode, mijloace, strategii necinstite, perfide, ilegale, pentru a accede la putere şi pentru a face avere. Aceşti indivizi fac lucrul acesta tocmai pentru că sunt bolnavi de egoplasm, de celulită individualistă, pentru că există în subconştientul lor tendinţa de a fi mari, de a se îngrăşa ei în detrimentul Societăţii din care fac parte, şi de care nu le pasă…Ei nu pot să trăiască dacă nu sunt toată ziua pe scena politică, sau la televizor, să-i vadă lumea, şi să spună ce mari sunt ei ! dacă nu se plimbă în maşini luxoase, dacă nu au vile uriaşe, dacă nu merg pe Coasta de Azur.

Fiind bolnavi de egoplasm ei vor întreprinde orice pentru „a fi mari”, pentru a avea Putere şi a aduna averi. Şi vor face lucrul acesta ajutaţi de Inteligenţa negativă şi de patologia denumită de noi celulita individualistă. Celulele societăţii sunt bolnave de cancerul egoului şi în tendinţa lor de a creşte, de a se îmbogăţi se folosesc de Inteligenta negativă. Inteligenţa negativă este cea care îi ajută pe corupţi să fie hoţi, vicleni, şmecheri, să inventeze şi să descopere mijloace perfide, greu de imaginat prin care se îmbogăţesc sau acced la putere.

Cum indivizii umani din această tipologie bolnavă de Egoplasm-Inteligenţă negativă-politicianism, celulita individualistă vor tinde permanent şi insistent să urce pe scara ierarhiei - pentru că numai aşa se simt ei mari, cred că sunt mari, numai aşa îşi satisfac ei nevoie de a fi mari, şi numai aşa se pot îmbogăţi, pe indivizii umani care aparţin acestei tipologii îi vom găsi în nivelele superioare ale Sistemului social. Cei mai puternici, cei mai dotaţi, sau mai bine zis cei mai bolnavi indivizi umani de egoplasm, (cu egoul foarte mare, mărit) de politicianism, de celulită-individualistă, cei mai setoşi de putere, mai dotaţi cu Inteligenţă negativă, cu nervii tari, cu tupeu, SE GĂSESC LA VÂRFUL PUTERII.. Ei reuşesc să urce în nivelele de sus ale Societăţii datorită dotării lor cu un egoplasm crescut, cu un grad mare de politicianism, cu o Inteligenţă negativă mare, cu un instinct al puterii foarte dezvoltat, rezistenţi psihic şi biologic, folosindu-se de minciună, de demagogie, de metode imorale, perverse. În nici un caz nu datorită valorii lor, competenţelor, geniului lor reuşesc ei să penetreze nivelele sociale şi că urce cât mai sus pe scara ierarhică. Chiar dacă pornesc de jos de la baza

Sistemului social, aşa cum au fost Gheorghiu Dej, Nicolae Ceauşescu, Elena Ceauşescu, şi atâţia indivizi bolnavi de putere, dotaţi cu instinctul puterii, care au ajuns la Vârful puterii comuniste, datorită înzestrării lor native cu aceste patologii. Ca şi experienţei pe care o capătă pe acest drum al parvenirii. Aceasta este explicaţia pentru care ei reuşesc de cele mai multe ori să ajungă în vârful puterii.

De aceea spuneam că această tipologie bolnavă de putere, de egoplasm, dotată cu un instinct al puterii foarte dezvoltat ESTE FOARTE PERICULOASĂ PENTRU ORICE SOCIETATEA NAŢIONALĂ. Pentru că ei o dată ajunşi la putere, la conducerea Instituţiilor nu vor rezolva problemele societăţii, aşa cum promit în alegeri, ci văzându-se în funcţii vor fi preocupaţi numai de Interesele personale, de grup de interese şi de gaşcă. Aşa cum i-am văzut pe toţi cei care în perioada interbelică s-au aflat la Putere, indiferent din ce partid au făcut parte, şi aşa cum îi vedem pe cei care, acum, în perioada postcomunistă au reuşit să ocupe cele mai înalte funcţii în Stat, în Guvern, în parlament, în Administraţie. Din această cauză la noi nu funcţionează Instituţiile, care devin instrumente, mediu de parvenire pentru cei care le conduc, pentru cei care lucrează în ele. Şi din această cauză noi nu avem partide ci Grupuri de interese mafiote. Din acest punct de vedere am văzut în această perioadă postcomunistă câteva mostre de Indivizi bolnavi de putere, şi dotaţi cu Inteligenţă negativă care ne-au uimit şi care trebuie studiate ca nişte cazuri foarte relevante.

Să-i amintim pe Criminalul soţilor Ceauşescu şi al poporului român, pe omul KGB-ului Ion Iliescu, pionul principal în Războiul dus împotriva Statului şi a poporului român de către Marii Asasini Economici Internaţionali, şi în lovitura de stat din decembrie 1989, pe Petre Roman, pe cei din gaşca lui, pe Traian Băsescu, pe Adrian Năstase, pe Victor Ciorbea, pe Traian Băsescu, pe Emil Boc, pe Crin Antonescu, pe Victor Ponta, şi pe toţi cei din găştile lor. Pe cei din conducerile partidelor care s-au aflat la Putere în această perioadă, pe cei din parlament şi din Administraţie. Aceşti Criminali şi Trădători de ţară s-au dovedit a fi foarte perfizi şi pricepuţi să ajungă la Putere, şi au ajuns la Putere graţie dotării lor genetice şi psihologice. Vă invităm să aveţi în faţa ochilor acest Model : un sistem socio-economic naţional seamănă cu o piramidă şi el chiar este o Piramidă socio-economică.

Ei bine, în această piramidă socială şi economică Indivizii umani bolnavi de egoplasm, de politicianism, setoşi de putere, dotaţi cu instinctul puterii şi cu Inteligenţă negativă au comportamentul spermatozoizilor care o dată expulzaţi în societate, încep să dea din cozi şi din mâini urcând către Vârf, şi nu se lasă până nu ajung în Vârful puterii, ca Gheorghiu Dej, Nicolae Ceauşescu, Ion Iliescu, Emil Constantinescu, Adrian Năstase, Traian Băsescu, Emil Boc, Crin Antonescu, Victor Ponta, şi ca atâţia alţii care au fost, care sunt şi care vor mai veni. Ei bine, cei mai vitali, cei mai virili, cei mai lipsiţi de scrupule, dintre aceştia, spermatozoizii dotaţi cu Inteligenţă negativă, lipsiţi de ruşine, cărora nu le pasă de ţară, de ce se spune despre ei, ci doar să ajungă şi să se menţină la putere

VOR AJUNGE SIGUR ÎN VÂRF. În partea de sus a Piramidei sociale.

Aţi văzut după 1990 presa, demonstranţii, oamenii le-au spus lui Ion Iliescu, da, că e un Criminal, că este Kaghebist, că e şandrama kaghebistă, că este asasinul soţilor Ceauşescu, că este comunist vopsit, nici nu i-a păsat. L-a durut în fund. Lui Petre Roman care a afirmat că industria românească este o grămadă de fiare vechi şi că ea trebuie distrusă (el a îndeplinit o indicaţie, trebuia să spună lucrul acesta pentru că Industria, Economia românească era stabilit dinainte, era un Proiect gândit, prestabilit în sensul acesta, să fie distruse) şi că Industria şi Economia chiar au fost distruse iar milioane de români au trebuit să moară de foame şi să plece din ţară, să caute de lucru în alte părţi.

La fel lui Adrian Năstase i s-a spus în toate felurile Năstase patru case, hoţ, Bombonel, homosexual, mătuşa Tamara, nici nu i-a păsat. Lui Traian Băsescu i s-a spus Chiorul, Lichea, Trădător de ţară, Derbedeu, Golan de port, „ieşi afară, Javră Ordinară". Lui Crin Antonescu i s-a spus „Cacărău", Repetentul, lichea politicianistă, puşlamaua obraznică. Nici lui nu i-a păsat. Victor Ponta a fost prins că a plagiat, şi a fost calificat drept un plagiator ordinar, adică un hot. Lor nici nu le-a păsat pentru că aşa este structura şi natura psihologică a acestor indivizi abjecţi care fac parte din această Tipologie egoplasmatică, din această Tipologie a puterii, bolnavi de politicianism. Ei nu au afectivitate, ei nu simt nimic, pe ei nu-i doare că distrug ţara, că fac milioane de

oameni să sufere, să moară, nu-i doare că sunt făcuţi în toate felurile, neruşinarea lor şi lipsa de conştiinţă fiind totale…

Ei au Inteligenţa negativă foarte mare, şi sunt bolnavi de afectivitate şi de moralitate zero, cum credem noi. Adică nu simt nimic, nici un regret că fac atât de mult rău. Or aceasta este tocmai clasa politică românească de care vorbim noi în aceste Scrisori politice adresate poporului român. De care a vorbit şi Eminescu în perioada lui. Acum înţelegem, ne explicăm foarte bine de ce :

1. clasa politică este formată din cei mai setoşi oameni de putere, dotaţi cu inteligenţă negativă, cu tupeu, lipsiţi de conştiinţă, de ruşine, de patriotism, deci din cei mai odioşi oameni ai societăţii, produşi de societatea românească în cazul nostru.

2 acum înţelegem foarte bine de ce această clasă politică este formată din indivizii cei mai vitali, cei mai imorali, cu tupeu, lipsiţi de ruşine, de conştiinţă, de milă, de patriotism, şi de ce ei nu vor ceda puterea uşor, decât daţi jos cu forţa, aşa cum au făcut comuniştii după 1944, când i-au băgat pe politicienii interbelici, aceeaşi clasă politică românească nenorocită, dintotdeauna, în puşcării, aşa cum au făcut neocomuniştii după 1989 când i-au alungat de la putere şi i-au fugărit pe cei din eşaloanele 1 şi 2 ale Puterii din perioada comunistă. Ca să vină apoi la putere ei, neocomuniştii mafioţi, comuniştii şi securiştii vopsiţi din nivelele 3 şi 4 care au format o Caracatiţă a Puterii înspăimântătoare, extrem de cinică şi de distructivă. CARE A DISTRUS PUR ŞI SIMPLU ROMÂNIA.

3. Spuneam că **Trădarea** a fost o dimensiune permanentă a istoriei poporului daco-român…Că ea ne-a făcut istoria, că ea ne-a nenorocit ca popor, că ea a făcut ca istoria noastră să se prăbuşească de fiecare dată când am crezut şi noi că ne merge mai bine în istorie şi o apucasem pe calea cea bună. Aşa fost trădarea şi asasinarea Regelui Burebista, trădarea lui Decebal, care au nenorocit neamul tracilor şi poporul dac. Aşa a fost trădarea lui Vlad Ţepeş, a lui Radu de la Afumaţi, un Domnitor inteligent şi viteaz, trădarea lui Mihai Viteazul, a lui Constantin Brâncoveanu, a lui Ioan Vodă cel Cumplit, a lui Tudor Vladimirescu, a lui Cuza, a lui Ion Antonescu, a lui Nicolae Ceauşescu. Dar câte trădări nu au fost în Istoria noastră !

Când am reuşit şi noi, ca în povestea zidului din balada „Mănăstirea Argeşului", să construim ceva, a venit trădarea, care a surpat totul. Trădarea, aşa după cum ştim, s-a făcut la Vârful Puterii, de cei din preajma Regelui, a Conducătorului. Ea nu a fost făcută de oameni de la talpa Ţării. Ei bine, aşa se explică trădarea la daco-români, ea este produsul acestor patologii. Există desigur trădare în istoria multor popoare, dar ca la noi, la daco-români, nu există la nimeni. Setea de putere, Inteligenţa negativă, lipsa conştiinţei, lipsa de scrupule, de milă, dorinţa de a ajunge la Putere şi de a-i lua locul celui trădat, au făcut ca indivizii umani din eşalonul 2, din preajma Conducătorului să fie orbiţi, să le ia Dumnezeu minţile şi să trădeze.

Egoplasmul, politicianismul (patologia Puterii), celulita individualistă, dar şi Axiofagia, patologia care ne face să nu

suportăm valorile, să-i invidiem pe cei care sunt mai buni decât noi, ca în balada Mioriţa, faptul de a nu asculta de Conducători (aşa cum afirmă Herodot despre traci), pentru că îi invidiem, îi urâm, nu-i suportăm, toate aceste patologii au făcut ca noi, daco-romanii, să avem trădarea în sânge, în subconştientul colectiv. Aşa s-a manifesta deci trădarea în istoria noastră. Aşa i-am trădat pe aliaţii noştri şi ne-am dat cu cel mai puternic, la 23 august 1944. Aşa ne-am trădat pe noi ca popor şi ne-am gudurat la picioarele Cotropitorului, a celui Puternic, după proverbul „Capul plecat, sabia nu-l taie", şi „Pupă-l în bot, şi papă-i tot". Aşa ne-am format deci ca un popor laş, de şmecheri, de hoţi, popor de trădători, deşi trădarea a fost făcută la Vârful puterii. Dar noi am fost cei care i-am dat, i-am produs pe trădători, şi am acceptat trădarea lor.

4. Pentru că în triunghiul din Vârful Piramidei sociale a României, unde sunt indivizii umani setoşi de putere, dotaţi cu inteligenţă negativă şi cu instinctul puterii, acolo concurenţa dintre „spermatozoizi „Cine ajunge mai sus şi rezistă mai mult, „ este acerbă, şi ajung în Vârf spermatozoizii cu Instinctul puterii, cu inteligenţa negativă, cei mai cinici, lipsiţi de scrupule, de conştiinţă, şi cum aceştia sunt Axiofagi (înlăturând orice valoare din calea lor, ca să nu aibă concurenţi) înseamnă că în Nivelul de sus al Piramidei Sistemului social, VALORILE AUTENTICE NU PREA AJUNG. Valorile, în general, oamenii cinstiţi, patrioţi, creativi nu pot pătrunde. Nu pot să răzbată.

În primul rând valorile politice, adică oamenii politici autentici, Gânditorii politici, oamenii cinstiţi, oamenii

pregătiţi, valoroşi, care ar merita să ocupe posturile, funcţiile importante din Primul Nivel, dar şi valorile din alte domenii, din cultură, din ştiinţă, din Administraţie etc, nu ajung în acest nivel. Nu ajung în conducerile Instituţiilor naţionale, unde ajung şmecherii, propuşi de partid, adică de Grupul de interese din care fac parte. Aşa a fost în timpul regimului comunist, aşa a fost în perioada lui Eminescu, aşa a fost şi în perioada interbelică, aşa este şi în perioada post comunistă.

În partea de sus a Piramidei sociale a României de un veac şi jumătate, de când au apărut Partidele politice, nu valorile au ajuns la Conducerea ţării, ci Politicianiştii, cine e fost mai viclean, mai tenace, mai cu tupeu, mai fără conştiinţă. De aceea Instituţiile naţionale româneşti nu funcţionează pentru că sunt burduşite la vârf cu aceşti indivizi periculoşi.

5. Ar fi deci o prostie să ne aşteptăm de la aceşti Indivizi setoşi de putere care formează clasa politică, să rezolve Problemele poporului, ale naţiunii, odată ce ei :

a. Prin formaţia şi natura lor psihologică sunt axaţi pe direcţia puterii, a adunării de averi, a satisfacerii doar a intereselor egoiste, personale, şi nu pe împlinirea, satisfacerea aspiraţiilor şi a nevoilor societăţii. Ei nu au conştiinţa că fac parte dintr-o Societate, dintr-un popor, ei au doar conştiinţa propriei lor persoane, a interesului lor de şobolani. Ei sunt interesaţi doar de ei, concentraţi doar asupra intereselor lor egoiste, de viermi mărunţi. Ei sunt deci interesaţi să-şi rezolve doar problemele lor, iar nu pe ale ţării. Accentul vieţii lor, al psihismului lor cade pe persoana lor, iar nu pe a semenilor, a

societăţii din care fac parte. Datorită deci bolii egoplasmatice, a patologiei denumită celulita individualistă, datorită atomitei.

b . Ei chiar dacă ar voi să facă ceva pentru ţară, să împlinească, să realizeze obiectivele Programelor partidelor politice din care fac parte, aşa cum au promis la alegeri, EI NU SE PRICEP, EI NU ŞTIU, NU AU COMPETENŢELE NECESARE CA SĂ REZOLVE PROBLEMELE SOCIETĂŢII. Ei se pricep doar la minţit şi la furat, cum să manipuleze şi să se îmbogăţească jefuind poporul. Ei ca specialişti sunt nişte mediocrităţi, nişte nulităţi, nişte lichele care habar nu au cum să conducă Instituţiile ţării, cum să rezolve problemele cu care se confruntă societatea, pentru că ei se găsesc în Situaţia de Minus informaţie. Le lipsesc competenţele, aptitudinile, cunoştinţele ca ei să poată să facă ceva pentru ţară. Ei sunt, cum zicea Eminescu, doar nişte mediocrităţi, nişte lichele, nişte ticăloşi cărora nu le pasă că îşi distrug ţara. Nefericirea acestei ţări, nenorocul acestui popor a fost această clasă politică, bolnavă de egoplasm, de politicianism, de inteligenţă negativă (hoţie, şmecherie, demagogie, tupeu, ticăloşie, inconştienţă) de celulită-indivuidualistă şi de atomită.

Şmecheria, VICLENIA, HOŢIA, INTELIGENŢA NEGATIVĂ poporul român le-a dobândit, cum spuneam, în secolele care au urmat după dispariţia lui Decebal, când Dacia s-a atomizat şi când peste teritoriul de azi al României au început să vină în valuri, popoarele migratoare…Atunci strămoşii noştri, care fugiseră în codri de frica năvălitorilor, au început să iasă din codri şi să tatoneze dacă nu pot conviețuii

cu cei care se stabiliseră acum în ograda lor…Ca să-i îmbuneze pe năvălitori, le duceau plocoane, ce aveau ei mai bun, vite, miei, oi…Eram vicleni şi şmecheri, şi şmecheria aceasta ne-a intrată în sânge. Am asimilat-o comportamental, ne-a intrat în memoria colectivă, în codul genetic…De atunci suntem noi şmecheri, îi pupăm în bot pe toţi, crezând că le păpăm tot. Dar n-am făcut de fapt decât să ne nenorocim pe noi ca popor şi ca fiinţe umane, să ne învăţăm şi să ne formăm ca un popor slab, de oameni laşi, dezbinaţi, care în loc să ne organizăm şi să luptăm cu duşmanul, noi suntem şmecheri, ne plecăm capul, să nu ni-l taie Agresorul, Străinul, cel care a venit peste noi. Îi ducem plocoane, ne închinăm lui. Într-un fel îl plătim ca să ne lase în pace, prin aceasta recunoscând în faţa lui să suntem slabi, că ne supunem lui şi că îl implorăm să ne lase în viaţă. Îl plăteam pe Agresor, dar de fapt noi îl corupeam. Ce făceam noi era un act de corupţie. Şi corupţia asta, cum peste noi au venit mulţi Năvălitori, mulţi duşmani, noi am tot repetat-o, asimilând-o comportamental, formându-ne ca oameni corupţi, ca un popor slab şi corupt. În Epoca fanariotă comportamentul acesta a fost interiorizat şi mai profund, s-a dezvoltat şi mai mult. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în perioada comunistă când noi românii ne-am cultivat dedublarea (una spuneam între noi, şi altceva la şedinţe) şmecheria, hoţia, Inteligenţa negativă. În societatea românească ne-am obişnuit să îi corupem pe şefii noştri, pe Directori, pe Şefii Instituţiilor de la care vrem să obţinem ceva. Uitaţi-vă cât de generalizată este astăzi Corupţia în societatea românească.

Aşadar ca popor avem corupţia în sânge, în subconştientul colectiv. Aşa ne-am comportat, cum spuneam, şi când au venit fanarioţii. Ne-am dat bine pe lângă ei, boierimea română şi-a căsătorit odraslele cu fiii fanarioţilor, care s-au împământenit repede, ca să căpătăm ranguri.

Aşa se explică deci şmecheria şi corupţia românească.

Corupţia ca fenomen social, politic, ca mod de a gândi şi de a simţi pe care îl avem în mentalul nostru, în genomul nostru s-a dezvoltat din cele mai vechi timpuri.

Peste secole, când a venit turcul, neputând-l birui decât de puţine ori (şi anume când la Conducerea ţării au venit Marii Gânditori şi Marii oameni politici : Micea cel Bătrân, Ştefan cele Mare şi Mihai Viteazul) iarăşi am plecat capul, şi i-am oferit Turcului plocoane, pungi de aur, ba chiar mii de băieţi, care au ajuns ieniceri şi spahii în armata lor, dezvoltându-ne acest comportament de slugă, care-şi pleacă fruntea în faţa duşmanului. Şi care s-a întărit şi mai mult. Când peste câteva veacuri turcii, Stăpânii, au hotărî ca la cârma ţării să nu mai vină Domni pământeni, ci greci din Fanar, care cumpărau tronul de la Sultan, şi aceştia şi-au adus în ţara neamurile pe care i-au pus în dregătorii, i-am corupt şi pe aceştia, înrudindu-ne cu ei.

Aşa după cum am arătat, partea de sus a piramidei Sociale a României este ocupată de indivizii umani bolnavi de egoplasm, de politicianism (setea de putere), dotaţi cu inteligenţă negativă, de spermatozoizii cei mai vitali, cu tupeu, fără scrupule, ruşine, conştiinţă, fără milă. Or cum Instituţiile

Ţării, Parlamentul, Guvernul, Armata, Ministerele, Băncile etc se află la vârful acestei Piramide, cum aceste instituţii sunt conduse şi sunt ocupate de aceşti Indivizi bolnavi de putere, de Politicianişti, este limpede că şi aceste Instituţii au fost, cum am spus, şi sunt corupte.

O demonstrează corupţia din Instituţiile ţării de dinainte de 1821, când Instituţiile erau conduse şi ocupate de Tagma jefuitorilor. A venit Răscoala lui Tudor Vladimirescu, Tagma coruptă a jefuitorilor, adică cei care ocupau Instituţiile Ţării, clasa politică aflata la Vârful Piramidei, în partea de sus a ei, au fugit ca potârnichile la apropierea lui Tudor de Bucureşti. Tudor a domnit câteva luni şi a vrut să aducă „noi îndreptări Soţietăţei". La intrarea turcilor în ţară s-a retras către Târgovişte unde a fost trădat de ai lui şi asasinat mişeleşte de către aliatul lui, Ipsilante. Chiar dacă tagma jefuitorilor, de care vorbea Tudor Vladimirescu a fugit, în deceniile următoare ea a fost înlocuită de o altă tagă a jefuitorilor…

Doar zguduită de revoluţiile din Ţările Române din anul 1848, s-a speriat puţin ca să se constituie apoi din nou la loc. Pentru că această tagmă a jefuitorilor, clasa politică, se reface de fiecare dată cu o uşurinţă uimitoare. A venit Alexandru Ioan Cuza la Conducerea Ţării, s-au făcut reforme importante, care au scos România din Evul mediu. Pentru că Alexandru Ioan Cuza nu i-a mai convenit, Clasa politică din timpul lui l-a trădat, bineînţeles. Le erau periclitate celor care formai clasa politică, Nivelul de sus al societăţii, Interesele, poziţia socială, averile. Aceeaşi clasă politică s-a adaptat noii situaţii sub Regele Carol I şi s-a transformat într-o clasă politică

modernă, organizată pe cele două Partide Politice, Partidul Naţional Liberal şi Partidul Conservator. Amândouă partidele erau de fapt Găşti de interese, îşi urmăreau doar interesele lor. Eminescu ne descrie, ne caracterizează foarte bine clasa politică din vremea lui. Te îngrozeşti cât lichelism, câtă neruşinare aveau indivizii aceştia. Oamenii politici nu urmăreau decât „câştigul fără muncă", posturile grase, puterea, să stoarcă pentru a se îmbogăţi cât mai mult, nefericitul popor român".

La fel a fost şi clasa politică dintre anii 1900 până la primul Război mondial. Să ne gândim numai că în anul 1907 a izbucnit Răscoala ţăranilor români, pentru că aceeaşi tagmă a jefuitorilor era interesată să exploateze cât mai bine moşiile, de faptul că ţăranii români erau exploataţi la sânge de vechilii evrei şi greci nici că i-a păsat. Iar dacă ne gândim la faptul că ţăranii români care s-au răsculat în anii 1888 şi 1907 erau ţăranii care luptaseră în Războiul pentru Independenţă din anii 1877-1878, suntem îngroziţi de cinismul şi inconştienţa politicienilor vremii. Care nu erau cu nimic mai buni decât politicienii din perioada lui Eminescu.

Iar dacă ne referim la clasa politică interbelică, ea este caracterizată de această constatare : Dacă cei 800.000 de soldaţi, în marea lor majoritate ţărani din satele României, morţi în Primul Război mondial au realizat prin jertfa lor România Mare, pe care le-au pus-o în braţele politicienilor ca s-o conducă, ei bine, aceştia şi-au bătut joc de ea. Astfel că în anul 1940 s-a ales praful de România mare.

Trebuie în finalul acestei Scrisori să recunoaştem totuşi un oarecare merit Clasei politice din vremea lui Eminescu, şi anume puţina modernizarea României, de asemenea clasei politice, unei părţi a clasei politice, (pentru că o altă parte s-a comportat lamentabil) din perioada Primului Război mondial trebuie să-i recunoaştem şi un merit. Clasa politică interbelică, formată din partidele care se sfâşiau între ele, care se desprindeau apoi în ramuri, ca iar să se adune, care a generat şi a cultivat corupţia, îşi are şi ea meritul ei, odată ce atunci România a avut cea mai bună perioadă a ei de dezvoltare. La fel trebuie să-i recunoaştem meritul clasei politice comuniste, care este foarte vinovată pentru intelectualii închişi în puşcăriile comuniste, de climatul de teroare din prima parte a acestei perioade, că ea a realizat industrializarea României, în perioada lui Ceauşescu. Când toţi oamenii aveau un loc de muncă, ritmul de dezvoltare al Economiei a fost ridicat, iar românii au avut acces gratuit la învăţătură, şi când nivelul cultural şi educaţional al societăţii era destul de ridicat. În comparaţie cu situaţia de acum.

Dar dacă afirmaţia aceasta este adevărată, că un oarecare merit a avut şi clasa politică românească în ultimele două veacuri, tot atât de adevărat este că nici pe departe această clasă nu şi-a făcut datoria faţă de neamul ei, că nu a făcut pentru ţară atât cât ar fi trebuit să facă ! realizând puţin pentru poporul român şi pentru România, ea se face vinovată în primul rând de destinul nostru de popor sărac, victimizat, umilit, jefuit. De situaţia dramatică în care se găsesc acum poporul român şi România.

Articolul 15

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE LAMENTABILE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE

ACUM AM AFLAT MISTERUL, CAUZA DISPARIŢIEI NEAMULUI TRACILOR, ŞI AL ÎNFRÂNGERII DACILOR !

ŞI CAUZA, ÎN VIITORUL APROPIAT, A DISPARIŢIEI POPORULUI DACO-ROMÂN !

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI, TOCMAI CA SĂ NE EXPLICE LUCRURILE PROFUNDE ALE ISTORIEI, ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI DACO-ROMÂN

CA SĂ NE ARATE CAUZELE CARE AU FĂCUT SĂ AJUNGEM AICI !

ŞI SĂ AVEM ISTORIA CÂINEASCĂ PE CARE AM AVUT-O !

ŞI CA SĂ NE VINDECE DE ACESTE PATOLOGII, CA SĂ NE AJUTE SĂ NE SALVĂM ÎN ISTORIE !

SĂ NE FIE ŞI NOUĂ BINE ÎN TIMP !

CA SĂ NE AJUTE SĂ NE CUNOAŞTEM ŞI SĂ NE ÎNŢELEGEM PE NOI CA NEAM, CA POPOR, CA INDIVIZI UMANI !

SISTEMUL DE PATOLOGII ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI ROMÂN

DE CE SUNTEM UN POPOR CORUPT ?

ŞI DE CE NU FUNCŢIONEAZĂ INSTITUŢIILE

ROMÂNEŞTI ?

DE CE NU AM AVUT ŞI NU AVEM PARTIDE POLITICE ? DE CE INSTITUŢIILE ŢĂRII NU FUNCŢIONEAZĂ ?

DE CE ORGANISMUL POPORULUI ROMÂN ESTE BOLNAV, IAR ROMÂNIA NU FUNCŢIONEAZĂ ?

Spuneam într-o Scrisoare că din nefericire poporul român şi clasa intelectuală nu au putut să producă mari Gânditori politici, şi mari Oameni politici, iar faptul acesta l-am plătit foarte scump toată istoria noastră. Şi îl plătim şi acum. Pe politicienii care ne-au nenorocit ca popor şi pe care îi avem acum, şi i-am avut în ultimii 150 de ani, îi înjurăm degeaba pentru că ei sunt produsul nostru, sunt creaţia noastră. Sunt expresia psihologiei şi a spiritualităţii, a mentalului nostru colectiv. Aşa cum sunt ei, suntem şi noi.

Nemţii au altfel de politicieni pentru că politicieni nemţi sunt expresia psihologiei, a mentalului poporului german. Japonezii au politicieni mult mai buni, mai morali, mai patrioţi decât noi, românii, pentru că politicienii lor sunt produsul societăţii japoneze.

În scrisorile anterioare noi am arătat de ce politicienii noştri sunt bolnavi de egoplasm, de politicianism, de ce sunt demagogi, vicleni, dedublaţi, de ce îşi urmăresc doar interesele lor, şi de ce de poporul român şi de România nu le pasă…

Dacă am fi avut un Mare Gânditor român la jumătatea secolului XIX, sau chiar la începutul secolului XX care şi-ar fi dat seama că poporului acesta îi este bine în istorie, poate ieşi din starea de victimă, de sărăcie, de umilinţă în care s-a aflat toată istorie, printr-o singură Cale : dacă pe parcursul unui secol poporul român va creşte, se va dezvolta şi va evolua atât de mult încât să ajungă un popor care acum, după un secol şi jumătate, sau după un secol, va fi un popor de 70-80 de milioane de locuitori; dacă va avea o Economie dezvoltată încât să poată să le asigure cetăţenilor săi locuri de muncă, şi un nivel de trai mediu; dacă va avea un Învăţământ foarte bun, eficient, care să creeze oameni bine educaţi, buni specialişti şi oameni morali, şi dacă va avea un nivel cultural ridicat. Dacă va îndeplini aceste condiţii, va avea şi un Sistem de sănătate bun. Adică să fie cam aşa cum este acum poporul german.

Altfel spus, să presupunem că un mare Gânditor politic, care ar fi trăit acum 100 de ani, şi-ar fi propus să rezolve PROBLEMA ROMÂNEASCĂ, despre care am vorbit în această Carte. Aşadar el şi-ar fi pus problema, domnule dacă de două mii de ani Poporul daco-român este tot un popor victimă, (aflat în subistorie, cum frumos spune Mihai Eminescu) un popor slab, defensiv, un popor furat, jefuit şi

umilit, ce ar trebui să facă poporul acesta ca să nu mai fie un popor victimă, (ca să iasă din subistorie!) să fie şi el un popor demn, normal, stăpân la el acasă pe bogăţiile lui, care s-o ducă bine, şi să nu se mai joace Imperiile cu el cum vor ! Aceasta ar fi deci Problema românească. Şi acum să încercăm să rezolvăm problema românească.

Deci ca poporul român să nu mai fie un popor victimă, chinuit de alţii, umilit, el trebuie în primul rând să fie un Popor Mare, adică un popor de vreo 70-80 de milioane. De ce ? Foarte simplu : noi am fost un popor victimă, jefuit şi împilat de alţii pentru că am fost un popor mic. Şi după ce că am fost un popor, mic am fost şi împărţit în trei. Adică am fost în realitate de trei ori mai mici decât eram. Dacă ar fi avut Mihai Viteazul o oaste nu de 16 mii de oameni, ci de 60-70 mii, i-ar fi aruncat pe turci în fundul Asiei de unde au venit de nu s-ar fi văzut. Dar nu a avut , el era Domnitor peste i Ţărişoară mică. La fel şi Ştefan cel Mare

Dar este posibil lucrul acesta ca într-un secol să creştem, numericeşte de 20 de ori ? Este posibil. În 1960 India era o ţară care avea 300 de milioane de locuitori. După 60 de ani are 1,5 miliarde. Populaţia ei în 60 de ani a crescut de 5 ori. Chiar dacă în ultimele două veacuri familiile româneşti năşteau câte 5, 6, 10 copii, datorită sărăciei, lisei condiţiilor igienice de a ţară, bolilor, faptului că nu se găseau medicamente, mulţi copii mureau. După un secol, deci, şi noi am fi avut acum o populaţie de 60-70 de milioane. Din păcate nu am avut nici un Gânditor politic şi nici un Om politic care să ne fi spus lucrul acesta, să ne fi spus Ideea aceasta, că dacă noi, românii, vrem

să fim un popor puternic, demn, respectat ESTE BINE SĂ CREŞTEM NUMERICEŞTE CÂT MAI MULT. Ideea aceasta a apărut foarte târziu în ultimul deceniu al secolului XX în lucrările noastre social-politice.

Este foarte important să fim un popor numeros, pentru că nu mai dispari din istorie, şi în al doilea rând eşti un popor puternic. Chinezii şi indienii sunt astăzi popoare mari, care nu vor fi ameninţate cu dispariţia, aşa cum este cazul poporului român, pentru că sunt popoare numeroase. Ardealul a putut să se unească în 1918 cu Ţara pentru că populaţia română în Transilvania a fost mai numeroasă decât populaţia maghiară. Dacă ar fi fost invers, Ardealul nu s-ar mai fi unit niciodată cu Ţara, chiar dacă strămoşii ardelenilor, dacii, sunt aici de mii de ani.

În al doilea rând, ca un popor să fie mare şi puternic nu este de ajuns să fie numeros. Nu numai cantitatea contează, ci mai ales calitatea. El trebuie să fie nu un popor defensiv, ci unul demn, mândru, ofensiv, civilizat. El trebuie să fie un o popor inteligent şi sănătos. De asemenea un popor ca să fie un popor deştept, el trebuie să aibă Şcoală bună, şi toată populaţia să înveţe carte. Cartea, cultura, învăţământul, educaţia trebuie să fie foarte preţuite, astfel încât tinerii să dorească să înveţe carte, să evolueze. Să se nască într-un mediu cultural şi educaţional ridicat, aşa cum s-a întâmplat în Grecia Antică. În cartea noastră „ NOUA ŞTIINŢĂ ECONOMICĂ A SECOLULUI XXI SAU PSIHO-ECONOMIA” (care poate fi citită şi cumpărată de pe www.amazon,com stefan dumitrescu) noi am demonstrat că principalul, cel mai

important, cel mai eficient Factor care determină într-un Sistem socio-economic dezvoltarea Economiei, dezvoltarea acelui Sistem social, a acelei ţări este NIVELUL EDUCAŢIONAL AL ACELEI ŢĂRI. Al acelui popor.

Ca să fim un popor deştept, cu un nivel cultural şi educaţional ridicat noi ar trebui să ne fi cultivat şi să ne cultivăm valorile…Valorile politice, valorile ştiinţifice, valorile artistice, valorile umane în general, să-i cultivăm şi să-i ajutăm să se dezvolte pe oamenii care sunt mai inteligenţi, mai creativi, care pot crea valori pentru societate…Or noi, datorită invidiei, Axiofagiei. Egoplasmului, Inteligenţei negative, tocmai pe aceste valori, pe Românii buni şi valoroşi îi urâm, îi marginalizăm, îi asasinăm, aşa cum am făcut cu Eminescu şi cu atâtea valori.

Ne vine în minte o întâmplare revelatoare din viaţa noastră, cu certitudine o Mare Lecţie pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Eram student la Facultatea de Filozofie din Bucureşti, asta era prin anii 1970. Conduceam Cenaclul literar al Facultăţii, Lucian Blaga pe care tot noi îl înfiinţaserăm, la care venea şi profesorul Teodor Bugnariu, ginerele lui Blaga, iar o dată a asistat la o şedinţă a cenaclului chiar Dorli Blaga, fiica marelui poet şi filozof. Pentru şedinţa următoare a cenaclului trebuia să ducem Afişe pe care le puneam la avizierele de la alte facultăţi. O colegă, Emi R., s-a oferit să mă ajute, mergeam şi lipeam afişele cu Şedinţele cenaclului nostru…După un timp ne-am cunoscut mai bine şi ne-am împrietenit. Într-o revistă literară mi-au apărut o dată câteva poezii dedicate poporului şi patriei. S-a mirat dezamăgită :

cum, tu cânţi şi slăveşti poporul acesta nenorocit, care e cel mai prost popor ? Un asemenea popor nu merită cântat. Cum poţi să faci tâmpenia asta¬? M-am blocat pur şi simplu, am simţit cum mi se urcă sângele la cap, apoi am izbucnit revoltat: cum poţi să spui aşa despre un popor care i-a dat pe Eminescu, pe Brâncuşi, pe George Enescu, pe Mircea Eliade, pe Cioran, pe Eugen Ionescu ?

Da, mi-a răspuns Emi, dar pe Eminescu l-aţi asasinat, a murit tânăr, şi nu a apucat să-şi scrie nici măcar jumătate din operă, din cât ar fi putut să dea. Brâncuşi, Enescu, Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu au trebuit să fugă din ţară, ca să poată să-şi scrie opera, căci dacă ar fi rămas în ţară, i-aţi fi marginalizat, i-aţi fi asasinat. Găseaţi voi o metodă perfidă să-i asasinaţi, aşa cum aţi făcut cu Eminescu. Asta este, dragul meu, sunteţi un popor care vă asasinaţi valorile. Un popor care îşi invidiază, îşi marginalizează, care îşi asasinează valorile, este un popor care se nenoroceşte singur, de care se va alega praful. Ascultă-mă tu pe mine, de poporul acesta pe care tu îl cânţi, se va alege praful. Asta era în 1970, şi iată că profeţia colegei mele s-a adeverit după doar două decenii. Într-adevăr un popor care îşi asasinează valorile este un popor suicidal, care îşi distruge singur temelia, condamnându-se la o viaţă mizeră, de umilinţă, la moarte**. Mai târziu aveam să aflu că Emi, prietena mea este evreică.**

Uite, dragul meu, de ce noi evreii suntem un popor deştept, inteligent, şi de ce conducem lumea, pe când voi sunteţi un popor prost de care se va alege praful, mi-a spus o dată.

Dacă într-o colectivitate de evrei, cât de mică poate să fie ea, comunitatea de evrei din Adjud, de exemplu, se naşte un copil dotat. În matematică, în muzică, în pictură, numai dotat să fie. Ei bine, noi, toţi evreii din comunitatea respectivă ne bucurăm , şi sărim să-l ajută, să-i punem profesori, să-l meditäm, să-l face cunoscut. Iar dacă ajunge la adolescenţă şi este o valoare certă, sar evrei din străinătate să îl ajute. Îl fac cunoscut, scriu despre el, îi dau burse. Pe când la voi, la români, dacă apare un tânăr mai dotat, sau un om de ştiinţă foarte valoros, ori un artist de mare valoare, săriţi cu toţii să-i daţi în cap şi nu vă lăsaţi până nu-l terminaţi…Da, da, acesta este adevărul, dragul meu.

Dacă la noi la evrei, în orice comunitate, îi naşte capra vecinului, noi, toţi vecinii, sărim cu câte un braţ de fân,de coceni, cu ce avem să-i dăm vecinului ca să dea la capră, să aibă capra lapte. După două trei zile, când iedul s-a mai întremat vecinul vine şi ne aduce câte o cană de lapte, pentru braţul de fân, ca să dăm la copii. Pe când la voi, la români, dacă îi fată vecinului capra, voi vă rugaţi cu toţii să-i moară capra vecinului. Nu aşa spune un proverb românesc ? Ba mai rău, în ultimul timp vă rugaţi să moară vecinul ca să-i luaţi voi capra.

Este un exemplu simbolic, dragul meu, dar aşa sunteţi voi, românii. Şi aşa cum ţi-am mai spus, de un popor care nu că nu-şi ajută valorile, dar le asasinează, mai devreme sau mai târziu se alege praful…Şi ce este şi mai rău este că nici după două mii de ani n-o să învăţaţi nimic din

nenorocirea voastră, din nerozia voastră, şi n-o să vă schimbaţi. Pentru că voi, românii, nu aţi învăţat niciodată nimic din istorie…Şi n-o să învăţaţi, pentru că sunteţi incapabili să învăţaţi ceva.

Din păcate acesta este adevărul, noi, românii ne invidiem şi ne mâncăm valorile. Este descrisă aici patologia psihologiei poporului român pe care noi am denumit-o Axiofagie.

Şi pentru că suntem la tema Calitatea poporului român, ei bine acum ne este limpede de ce suntem un popor care stăm prost la capitolul calitate. Din cauza Sistemului de patologii al psihologiei poporului român - căci ele formează un sistem şi acţionează ca un sindrom – suntem ca un măr stricat pe dinăuntru. Suntem un popor slab, laş, viclean, care ne-am făcut toată istorie singuri rău.

Aşadar, pe lângă Cantitate, adică să fim un popor numeros (toate popoarele mari ale istoriei care nu au putu fi jecmănite de alte popoare, cum sunt acum ruşii, germanii, englezii, francezii, japonezii, chinezii sunt popoare numeroase) şi Calitate, ar trebui să mai fim un Popor ofensiv, un popor cu vână, cu nerv, cu vocaţia demnităţii. Or noi, de la Decebal încoace am fost un popor defensiv şi slab.

Am avut destinul acesta trist şi pentru că am fost un Popor prost ? Haideţi să nu ne fie teamă de noţiunea de popor prost şi să ne punem cu luciditate această întrebare. Este poporul român un popor prost, aşa cum spunea colega noastră, şi aşa cum ne cred mulţi evrei? Să ne gândim numai că în această

perioadă postcomunistă au apărut cărţile lui Horia Patapievici, oribile, foarte jicnitoare la adresa poporului român, în care suntem văzuţi ca fiind un fel de cârpe, de excremente pe care merită să urinezi. Nu avem acum citatul la îndemână, dar ideea este aceasta, că poporul român este un popor foarte prost, un popor care merită scuipat. Şi Horia Patapievici, care într-un timp a fost Directorul Institutului Cultural Român şi Grupul lui afirmă lucru acesta cu toată nonşalanţa.

Aşadar în viziunea Grupului Patapievici noi suntem un popor mai mult decât prost

Dar societatea românească este o Societatea proastă ? Facem precizarea că atunci când folosim noţiunea de societate românească ne referim la toţi românii care trăiesc în acest moment, în această perioadă în graniţele ţării, iar când spunem poporul român ne referim la noi cei de azi şi la strămoşii noştri din toate timpurile, ne referim deci la poporul daco-român. În această perioadă istorică, postcomunistă în Europa Occidentală avem o imagine foarte proastă, suntem socotiţi ţiganii Europei. Am ajuns deci şi ţiganii Europei. Şi dacă suntem socotiţi de occidentali ca cerşetori, ca hoţi, ca ţiganii Europei, înseamnă că suntem socotiţi şi proşti. Pentru că numai un popor prost poate ajunge în această condiţie umană.

Dacă ne gândim că Dumnezeu ne-a dat nouă, poporului daco-român, cel mai bun pământ din Europa, plin de toate darurile Domnului, cu câmpii mănoase, cu dealuri, cu munţi bogaţi, cu un subsol plin de bogăţii, dar noi am fost toată istoria săraci, iar acum suntem şi mai săraci, vorba proverbului „Munţii noştri aur poartă, noi cerşim din poartă-n poară”,

înseamnă că am fost un popor care nu am ştiut să fructificăm darurile mari pe care ni le-a făcut Domnu, altfel spus că am fost şi suntem un popor prost.

Privim aşadar lucrurile prin prisma Parabolei cu talantul din Biblie. Ne-a dat Domnul mulţi talanţi, vai, dar noi am fost un popor care nu am ştiut să înmulţim talantul Domnului, dimpotrivă l-am risipit.

Dacă ne gândim că am ratat toate şansele pe care ni le-a oferit bunul Dumnezeu şi istoria şi că, mai mult, ne-am făcut singur rău cu mâna noastră tot timpul, înseamnă, la fel, că suntem un popor prost.

Iar dacă ne mai gândim la faptul că, deşi am avut o istorie nefericită, deşi am fost supuşi multor încercări grele în istorie, vai, DAR NU AM ÎNVĂŢAT NIMIC DIN ISTORIE, ŞI NICI ACUM NU ÎNVĂŢĂM NIMIC DIN ISTORIE, înseamnă că suntem într-adevăr un popor prost şi o societate proastă. După 1990 Ceauşescu ne-a lăsat cu o Economie bogată şi diversificată, care nu era nici pe departe un morman de fiare, şi care trebuia doar retehnologizată. Ne-a lăsat fără nici o datorie şi cu trei miliarde de dolari în visteria Ţării. După 23 de ani ne-am distrus Economia într-un hal inimaginabil, şi avem şi 100 de miliarde de euro datorie al FMI şi la alte Bănci. Concluzia este că numai o Societatea proastă, criminală, sinucigaşă poate realiza performanţa aceasta incredibilă. Ei bine, trebuie să recunoaştem că raţionamentul este cât se poate de realist, de bun simţ.

Dacă ne mai gândim şi la faptul că am dat o clasă politică de hoţi, de bandiţi, de trădători de neam, care ne-au tot jefuit de două veacuri încoace, iar noi nu am găsit nici o metodă să nu mai dăm asemenea politicieni, ba mai mult, nu am avut nici o încercare de a corecta lucrul acesta, şi am acceptat totul ca nişte laşi, ca nişte inconştienţi, înseamnă că suntem într-adevăr un popor prost. Ba mai mult, suntem sinucigaşi de proşti ce suntem.

Acum să ne punem întrebarea dacă suntem un popor prost pentru că nu avem minte, adică pentru că aven un QI scăzut ? Sau dacă se poate spune că suntem un popor prost dacă am creat Mioriţa, balada Mânăstirii Argeşului, dacă i-am dat pe Brâncuşi, pe George Enescu, pe Mihai Eminescu, Mircea Eliade, pe Ştefan Odobleja ?

Noi, românii, ca indivizi umani, nu avem un QI mai mic decât indivizii altor popoare. Dar nici mai mare. Ar fi o greşeală să ne înfumurăm, să ne autoamăgim, cum ne place să credem că suntem foarte deştepţi (foarte şmecheri suntem, dar aceasta este o însuşire negativă, ţine de Inteligenţa negativă). Proverbul românesc, „Dă, Doamne, mintea românului a de pe urmă", este grăitor în acest sens : Acest proverb ne mai spun un adevăr îngrijorător, în cazul unei primejdii, a unei încercări la care ne supune viaţa, istoria, a unei probleme, nu ne punem din primul moment mintea la contribuţie, rămânem pasivi, defensivi. Ci abia în ceasul din urmă, când ne ajunge cuţitul la os, reacţionăm şi noi, de data aceasta bine, inteligent. Dacă suntem un popor prost, suntem nu pentru că nu avem un Q I ridicat, ci datorită patologiilor psihologiei poporului român.

Datorită egoplasmului, datorită axiofagiei (că ne-am distrus valorile, prin care de fapt gândeşte şi se dezvoltă un popor), datorită politicianismului gregar, datorită Inteligenţei negative nu ne-am pus noi în valoare bogăţiile pe care Domnul ni le-a dat. Datorită axiofagiei, care ne-a făcut să ne invidiem valorile, nu am putut să fructificăm la maximul potenţialul de inteligenţă şi de creativitate cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. Datorită atomitei ne-am singularizat, am rămas la stadiul de indivizi şi de grupuri mici, nu ne-am unit ca să realizăm Opere colosale, cum sunt catedralele în occident…

Aşadar prostia noastră ţine de incapacitatea noastră de a ne uni, de a ne mobiliza şi organiza ca să realizăm proiecte de anvergură, ţine de incapacitatea noastră de a ne fructifica inteligenţa şi energiile creatoare. De aceea am şi rămas toată istoria un popor împărţit în trei ţărişoare, care a stat mai mult sub cizma imperiilor. Şi ne-am complăcut să stăm sub cizma Imperiilor. Pentru aceasta am fost labili şi ne-am îndoit după cel puternic, încotro a bătut vântul Aţi văzut, în primul război mondial am luptat cu francezii şi englezii împotriva Germaniei şi a Austro-Ungariei, în cel de-al Doilea Război mondial, deşi în perioada interbelică eram francofili şi anglofili, am acceptat (este adevărat obligaţi, şi pentru că altă soluţie nici nu exista) să luptăm alături de Germania, împotriva Aliaţilor, adică a Franţei, a Angliei şi a Rusiei. La 23 august am schimbat macazul, am trădat Germania şi ne-am dat iar cu cel mai puternic…

Am stat 50 de ani sub cizma Rusiei, ca după căderea lui Ceauşescu, să-i părăsim pe ruşi şi să cerem să trecem de

bunăvoie în cealaltă tabără, chipurile Uniunea Europeană. În realitate Germania, Anglia, Franţa, Statele Unite, Marii Asasini Economici mondiali. Sau mai precis în Imperiul Marilor bancheri…Aşadar vedem cum în ultimele două veacuri ne-a plăcut mereu să ne băgăm de bunăvoie singuri slugi la cei mari, la Imperii.

Acum, după aproape un sfert de veac de când facem parte din Uniunea Europeană, adică de când am părăsit sfera Rusiei şi am intrat în Sfera Occidentului, şi când vedeam că şmecheria cu Uniunea Europeană a fost o păcăleală, o capcană distructivă, un Experiment-capcană în care intrând, ne-am autodistrus şi am fost distruşi, când din România lui Ceauşescu nu a mai rămas nici jumătate, noi, dacă se menţin la Putere aceste partide, dacă rămânem în NATO şi în UE, dacă vom merge deci pe aceeaşi cale, (şi nu se va întâmpla un Miracol în istoria noastră) NOI VOM DISPĂREA CA POPOR ŞI CA NAŢIUNE.

Concluzia acestor ultime două veacuri este limpede, singurul nostru prieten şi aliat (dar nu întotdeauna) este Marea Neagră. Restul, Imperiile şi naţiunile înconjurătoare abia aşteaptă să fim slabi, să ne găsim într-o situaţie disperată, de criză profundă, abia aşteaptă să ne dezmembrăm ca să sară să apuce fiecare câte o halcă din trupul Ţării, al Daciei. Pentru că Hitler le-a dat voie în 1940, nu ne-au luat Ungurii Arealul de Nord şi nu i-au vânat şi căsăpit pe români ca pe iepuri ? Acum în perioada postcomunistă UDMR-ul formaţiunea politică a maghiarilor din România, care a fost aproape toţi anii aceştia la guvernare, nu au cerut Autonomie, şi ca Statul

român să nu mai fie Stata Naţional, unitar şi indivizibil ? Nu ne-au luat Bulgarii în 1940 cele două judeţe din sudul Dobrogei, adică nu au ciopârţit Ţara, şi nu ni le-au mai dat înapoi ?

Aşadar de la o altă Ţară din afara noastră noi trebuie să avem inteligenţa să nu ne aşteptăm la ajutor. Şi chiar să nu ne aşteptăm la nimic bun. Ungaria atâta aşteaptă, să ne ia fără nici o ruşine Arealul. Salvarea şi Tăria noastră nu stă într-o Putere străină, într-o altă Ţară CI ÎN NOI ÎNŞINE. „Prin noi înşine" este deviza lansată de Mihai Eminescu pe care Liberalii şi-au însuşit-o fără nici o jenă. Ungaria ne aşteaptă la cotitură, să ne meargă rău, să se ivească un prilej doar, doar or pune mâna pe Ardeal. Am spus că în decembrie 1989 a avut loc un Război militar mascat împotriva statului român, a poporului român şi a României. Ei bine, pe teritoriul Ungarie încă din primăvara anului 1989 s-au pregătit trupe de intervenţie în România. Putem să socotim acest lucru ca pe o Agresiune directă în decembrie 1989 a Ungariei la suveranitatea şi existenţa statului şi a poporului român. Ucraina nici ea nu ne vede bine, mai ales că avem teritorii la ea, pe care nici vorbă să ni le restituie. Serbia în decembrie 1989 a complotat şi ea împreună cu Ungaria, Uniunea Sovietică şi SUA la răsturnarea lui Nicolae Ceauşescu. O ţară sau o Putere străină te ajută dacă are interes, dacă are de câştigat. Uniunea Europeană este un Experiment negativ capcană în care deocamdată singura care a avut de câştigat a fost Germania.

Înseamnă că dacă vrem să ne meargă bine în istorie , să nu mai fim un Popor victimă al marilor puteri, şi al istoriei, (să

ieşim din subistorie) adică dacă vrem să rezolvăm Problema românească, trebuie să ne bazăm numai pe noi înşine. Rugându-L pe bunul Dumnezeu să ne ajute.

Am arătat mai sus că singura cale prin care poate fi rezolvată Problema românească este ca pe parcursul a 40 de ani, a 60 de ani, a unui secol România să crească să se dezvolte şi să evolueze atât de mult încât să fie un Mare Popor şi o Mare naţiune. Prin nici o altă cale poporul român şi România nu pot ieşi din condiţia de Popor şi Ţară Victimă, din situaţia care nu se mai termină de popor sărăcit, umilit, nefericit. Aceasta este singura soluţie prin care poate fi rezolvată Problema românească.

Aţi văzut, dacă am fost un popor mic, trupele germane ne-au învins şi ne-au înghesuit în primul Război mondial în triunghiul de la Iaşi. Mai aveau puţin şi ne scoteau din ţară. Guvernanţii se gândiseră şi la soluţia aceasta: de aceea au dat tezaurul Guvernului ţarist, tezaur pe care nu l-am mai văzut nici până astăzi. Pentru că am fost o ţară mică în 1939- 1940 Germania şi-a permis să dea Nordul Ardealului Ungariei, Ungaria şi-a permis să –i asasineze pe români la ei acasă, Uniunea Sovietică şi-a permis să ne dea ultimatumul din 28 iunie 1940, şi să ne someze să evacuăm Basarabia şi Bucovina în trei zile. Şi tot pentru că eram o ţară mică, Bulgaria şi-a permis să-şi revendice cele două judeţe din sudul Dobrogei.

Dacă în exterior nu ne putem baza pe nimeni, ci doar dacă s-o ivi o conjunctură favorabilă, să vedem acum pe ce forţe din interior, pe ce condiţii, factori, premize ne putem baza ca să rezolvăm Problema românească. Nu putem să mergem mai

departe fără a subliniem acest lucru foarte important : locul în care ne-a pus Dumnezeu, aici în jurul Carpaţilor, este unul foarte bun. Nu cum zice Cronicarul că ne-a aşezat Domnul în „calea răotăţilor". În acelaşi timp Dumnezeu ne-a dăruit cu multe bogăţii, aflate deasupra pământului şi cu bogăţii subpământene. Adică Domnu ne-a dăruit mulţi talanţi.

Asta a fost şi bine dar a fost şi rău. Una din cauzele pentru care Traian a pornit cele două războaie împotriva lui Decebal, din 101-102 şi din 105-106 a fost aurul Daciei. Acestea au fost principale cauze pentru care Traian a pornit Campaniile militare împotriva lui Decebal : 1. romanii mai plăteau tribut de pe vremea Domiţian lui Decebal, 2. Decebal era un rege incomod, o ameninţare pentru Imperiul, 3. şi nu în ultimul rând aurul Daciei, care putea să refacă visteria goală a Romei. Aurul Dacie, bogăţiile ei au fost momeala care i-a adus pe romani în Dacia...Aducem acum în discuţie conceptul de Mărime al poporului daco-roman dincolo de limita de la care poporul daco-român este de neînvins şi poate fructifica bogăţiile şi potenţialul strategic al locului în care ne-a pus Dumnezeu.

Aşadar, există o limită, un nivel de la care : dacă ne situăm mai jos de acest nivel ca Mărime a poporului, a ţării, ca Putere economică şi Forţă militară, este rău de noi. Orice Imperiu, orice Ţară, orice Agresor ne poate face rău. Ei bine, nouă în istorie ne-a mers rău:

1. pentru că am fost marcaţi de patologiile psihologiei poporului daco-român, despre care am discutat mai sus, şi

2. ne-am situat ca Mărime a ţării, ca Forţă pe care o puteam opune unui Agresor, sub acest nivel, sub această limită. Fiind noi mereu sub acest nivel, Imperiul roman a putut să-l învingă pe Decebal…Dacă Dacia putea dezvolta o Forţă militară de două ori mai mare decât a reuşit să adune în acest caz, Decebal l-ar fi învins pe Traian. Şi ar fi fost foarte bine de Dacia, de poporul dac. De regii daci, şi de noi, poporul daco-român.

Aşa cum am demonstrat, în acest joc al Războaielor daco-romane au intervenit mai mulţi factori, ne referim la trădarea lui Decebal, la lipsa de genialitate a regelui dac, care au înclinat balanţa în favoarea lui Traian. După ce Dacia s-a atomizat, nemaiavând o Conducere unică, un rege (aveau în codul genetic gena dezbinării, a neunirii, şi a neascultării de un Conductor, moştenită de la traci, aşa cum ne spune Herodot) fiind acum formată din mii de sătuce care se întindeau din nordul Mării Negre peste Carpaţi şi Panonia, la venirea popoarelor migratoare nu a mai existat aici, în spaţiul carpatic, o Forţă militară, Mărime social-economică situată peste acest Nivel de care vorbim noi, care să spulbere pur şi simplu cetele barbare ce veneau de la răsărit şi să le arunce din nou în Asia. Fiind doar o masă amorfă de oameni, protoromânii din mileniu întâi neunindu-se şi neputând forma şi dezvolta o Forţă militară care să respingă popoarele migratoare, au preferat să fugă în codri ca să scape cu viaţă. Aşa ni s-a format, cum am arătat mai sus, şi ni s-a dezvoltat instinctul defensiv, starea de frică, de angoasă în faţa străinului, mai târziu atitudinea de ploconeală în faţa Agresorilor, care nu ne-a părăsit toată istoria. Aşa ne-am

format deci ca un popor slab, ros pe dinăuntru de slăbiciunile datorate patologiilor psihologiei poporului daco-român.

Peste 1200 de ani, când regele Carol de Anjou, în 1330, a intrat în Ţara Românească s-o cucerească şi să-l alunge pe Basarab I, chiar dacă Mărimea Poporului, Mărimea Forţei pe care Basarab I putea s-o opună lui Carol Robert de Anjou a fost mai mică, ea a fost suplinită 1. de unirea întregului popor şi 2 de geniul lui strategic şi de conductor, de geniul politic al lui Basarab I. Sub această limită ca Mărime social economică şi ca Forţă militară s-a aflat Ţara Românească şi în timpul lui Mircea cel Bătrân. Aşa cum ştim însă şi de data aceasta Marele om politic şi marele strateg care a fost Mircea cel Bătrân a suplinit prin geniul său, micimea armatei sale. Aşa s-au petrecut lucrurile şi în timpul lui Ştefan cel Mare.

Să precizăm 1. că Poporul român, Valoarea lui, Forţa lui militară a crescut enorm datorită geniului Conductorului. Conductori ca Ştefan cel Mare să fi avut mai mulţi în istorie. Şi Mihai Viteazul dacă ar fi avut o ţară şi o Armată peste limita de care vorbim, alta ar fi fost istoria poporului român.

În concluzie, atâta timp cât Mărimea Ţării Româneşti, a României, a poporului daco-român va fi sub acest Nivel de care am vorbit, noi vom fi tot timpul în primejdie. În situaţia de a fi ameninţaţi, de a fi jefuiţi, de a fi umiliţi, exploataţi, aşa cum s-a întâmplat după cel de al doilea Război mondial, când ruşii ne-au jefuit până nu au mai putut Şi aşa cum se întâmplă acum în perioada postcomunistă când Occidentul ne-a jefuit aducându-ne la sapă de lemn, transformând o Românie supraindustrializată (nu superindustrializată) într-o Piaţă de

desfacere, şi o Ţară Independentă cum eram pe vremea lui Ceauşescu într-o colonie jefuită la sânge.

De aceea nu este bine să ne aflăm ca valoare generală de ţară sub Limita benefică, sub nivelul de care vorbeam. Ci trebuie să facem tot ce este posibil pentru a ne dezvolta, pentru a creşte ca ţară, ca Organism socio-economic, astfel încât să ne situăm pe un nivel superior faţă de Limita, de nivelul despre care am vorbit. A ne situa peste acest Nivel, când România va fi o ţară puternică, bogată, dezvoltată, şi când alte ţări, sau Imperii nu ne mai pot face rău, ÎNSEAMNĂ A REZOLVA PROBLEMA ROMÂNEASCĂ, tema centrală a acestei cărţi.

Problema românească nu poate fi rezolvată nici declarând război Ungariei, nici condamnând la moarte Clasa politică românească foarte periculoasă pentru poporul român, vinovată pentru distrugerea României, deci în nici un caz pe cale militară, nici integrându-ne în Uniunea Europeană, Experiment mondial negativ în care am fost atraşi ca într-o capcană, ci într-un singur mod. ORGANIZÂNDU-SE ACEST POPOR, ADUNÂNDU-ŞI TOATE FORŢELE ŞI ÎNCORDÂNDU-NE DIN TOATE PUTERILE NOASTRE PE O PERIOADĂ DE CÂTEVA GENERAŢII, DE 30, DE 40, DE 50 DE ANI ASTFEL ÎNCÂT SĂ CREŞTEM ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ CÂT NU AM CRESCUT TOATĂ ISTORIA. DACĂ REUŞIM NOI SĂ AVEM O PERIOADĂ BUNĂ DE CREŞTERE DE 20 DE ANI, după aceasta, căci ne-am învăţat acum, putem să avem o perioadă şi de 30 de ani, şi dacă vom avea o perioadă de 30 de ani de creştere şi

dezvoltare susţinută, atunci vom putea avea o perioadă de creştere, de dezvoltare şi de evoluţie de 50, de 60, de 80 de ani. După 80 de ani vom fi un popor mai mare decât Franţa, decât Spania. Şi atunci, dacă vom creşte ca Valoare generală de Ţară peste acea limită benefică, s-o numim aşa, da, VA FI BINE DE POPORUL ROMÂN. Atunci vom putea să fructificăm toate bogăţiile pe care ni le-a dăruit Dumnezeu, şi întregul potenţial uman, inteligenţa şi creativitatea tuturor românilor. Atunci nu vom mai fi ameninţaţi cu dispariţia ca popor, aşa cum suntem acum.

Revenim acum la ideea noastră de mai sus : dacă am fi avut acum 150 de ani un Gânditor politic care să fi construit în Plan mental acest Proiect al salvării poporului român şi a României prin ieşirea din starea de Victimă, (scoaterea din subistorie) când suntem jefuiţi de Alţii, şi ameninţaţi cu dispariţia, şi trecerea într-un Nivel superior de dezvoltare şi evoluţie ? Spuneam că noi am avut în ultimele după veacuri numai trei Mari Gânditori politici : Tudor Vladimirescu, al cărui Proiect Mental, pe care el a putut să-l pună în practică, era de a scăpa ţara de tagma jefuitorilor, Nicolae Bălcescu, sufletul Revoluţiei de la 1848, şi marele poet şi gazetar Mihai Eminescu. Ei bine, Mihai Eminescu a intuit această necesitate de a ieşi din starea de victimă, şi de a urca peste Limita benefică, peste Nivelul de la care suntem un Mare popor, o Mare Naţiune, şi nici o altă Ţară, nici un alt Imperiu nu ne mai poate face rău. Iată ce zicea marele Gânditor şi gazetar politic Mihai Eminescu : „aprofundarea studiului filozofilor germani

m-a făcut să mă orientez către elaborarea unei filosofii practice, vizând scoaterea României din subistorie."

Ideea lui Eminescu este vizionară, genială, profundă şi esenţială. El a pus de fapt degetul pe rana, pe esenţa istorie noastră: elaborarea unei filozofii practice care să vizeze, să urmărească „SCOATEREA ROMÂNIEI DIN SUBISTORIE". Este vorba despre o Intuiţie genială, exprimată uimitor de limpede, România şi poporul român trebuie scoase din nivelul subistoriei.

Desigur că termenul subistorie este aici metaforic, simbolic, pentru că în vremea lui Eminescu, România ajutase Rusia să câştige Războiul cu Poarta, la 1877-1978, când chipurile am devenit ţară independentă, economia şi societatea românească intrau în epoca modernă. Se construiau căi ferate, apărea industrii, Concernele germane şi austro-maghiare se instalează bine pe piaţa românească, cultura şi învăţământul se dezvoltau şi ele… Nu putem să spunem că la 1880, când Eminescu scria articolele lui Politice, România se găsea în subistorie. La 1859 fusese realizată Unirea Moldovei cu Ţara Românească.

Scoaterea Ţării din subistorie, cum spune Eminescu, trebuie înţeleasă în sensul în care vorbim noi astăzi în temeni mai exacţi, mai precişi; scoaterea României din nivelul în care ea este o ţară mică, exploatată şi folosită geopolitic de Marile Puteri, şi urcarea ei mai sus de limita benefică, urcarea ei dincolo de nivelul de la care în sus suntem o ţară Puternică, bogată, dezvoltată. Or România nici până acum, anul 2012, când scriem aceste Scrisori politice, nu a reuşit să treacă, să urce dincolo de Limita fericită, de Nivelul salvator, să-l numi

şi aşa. Şi tocmai pentru că nu a reuşit să iasă din starea aceasta când suntem un popor şi o ţară victimă, în primul Război mondial era cât pe-aici să fim învinşi definitiv, în 1940 Germania lui Hitler şi Uniunea Sovietică a lui Stalin ne-au ciopârţit, în 1945 Anglia şi Statele Unite ne-au vândut ca pe o buleandră lui Stalin, iar după Lovitura de stat din decembrie 1989, Rusia ne-a lăsat din braţe, de fapt ne-a aruncat în braţele Occidentului, unde am căzut în Experimentul capcană numit Uniunea Europeană, care ne-a distrus aproape total.

Aşadar, tocmai pentru că ne-am aflat ca Mărime, ca Valoare generală de ţară, sub Limita benefică, noi am fost mingea, sau zdreanţa cu care Marile Puteri s-au jucat, aruncându-ne când în braţele Rusiei, când în braţele Occidentului.

Şi zice Eminescu în continuarea ideii lui geniale despre „ scoaterea României din subistorie" : „Interesul practic pentru patria noastră ar consta, cred, în înlăturarea oricărei îndreptăţiri pentru importul necritic de instituţii străine"

Aşadar Eminescu este vehement împotriva „importului necritic de instituţii străine". Se referea la importul de instituţii din Occident. Să subliniem şi faptul că Eminescu utilizând termenul de necritic, „importul necritic", el nu înlătură total ideea de a prelua de la Occident anumite instituţii, sau legi, sau modele culturale etc, ci accentuează ca această preluare să fie una critică. Să fie una trecută prin filtrul gândirii şi al sufletului nostru. Să fie una care „se potriveşte" cu psihologia, filozofia spiritului românesc, cu firea românilor.

Din păcate ideea scoaterii României din subistorie, nu a fost fructificată de gândirea social politică de după el. După Eminescu nu au mai apărut Gânditori politici**. Toate curentele politice şi partidele politice care au apărut, începând cu anul 1875, când a fost înfiinţat Partidul Liberal, liberalismul, social-democraţia, socialismul, comunismul, au fost toate curente de gândire francmasonice, străine de psihologia şi de firea poporului român, apărute în Europa şi importate, aduse în ţară. Pe baza acestor curente politice s-au înfiinţat la noi partidul Liberal, în 1875, Partidul social-democrat, 1893, apoi în 1921 partidul Comuniştilor din România, care a fost de la început o oficină bolşevică, înfiinţat în cadrul Internaţionalei a II-a. Tristul adevăr este că noi nu am fost capabili să gândim un curent politic care să fie expresia nevoilor, a psihologiei ,a culturii şi a aspiraţiilor poporului român. Am acceptat curente şi Partide politice străine de noi, de fiinţa neamului românesc, în care s-au înscris, şi la conducerea cărora au ajuns spermatozoizii - hiene ale Puterii despre care am vorbit. Şi care au format clasa politică românească ! Un asemenea curent de Gândire politică românească, nedefinitivat însă, neelaborat complet, ci doar schiţat, începuse Mihai Eminescu. Din păcate, aşa după cum ştim, a fost asasinat şi împiedicat să elaboreze acest Curent politic, care era unul constructiv, patriotic, naţional.**

N-am avut, ce lucru trist, gânditori care să-l înţeleagă şi să ducă mai departe gândirea social-politică a marelui gazetar Mihai Eminescu. Dimpotrivă, datorită faptului că partea de sus a Piramidei sociale româneşti, clasa politică era bolnavă de

Egoplasm, de politicianism, de celulită-individualistă, de Inteligentă negativă, de Axiofagie, politicienii în loc să recepteze ideile politice ale lui Eminescu l-au urât şi l-au asasinat într-un mod cinic. Dacă este adevărat că au existat interese străine care au cerut înlăturarea lui Eminescu din gazetărie, din viaţa publică mai precis, clasa politică a vremii lui, lumea culturală din epoca, nu au putut suporta şi accepta o Minte clarvăzătoare, mintea unui Mare Gânditor politic, şi a unui mare patriot, care milita pentru viitorul poporului lui şi atunci i-au înscenat nebunia asasinându-l mişeleşte. (A se vedea romanul nostru cinematografic „Asasinarea Marilor Martiri ai Poporului Român, roman publicat de o editură on-line internaţională, care poate fi citit şi cumpărat pe librăriile on-line Amazon com www.amazon.com stefan dumitrescu sau Barnes et Nobles stefan dumitrescu)

Clasa politică din vremea lui, subliniem acest lucru, nu putea suporta o Minte superioară, un Mare gânditor politic ca Eminescu, da, care punându-i oglinda în faţă i-a arătat micimea, goliciune şi ticăloşia. Eminescu ştia cât de urât este. În acelaşi timp însă el ştia că avea să lupte până la capăt cu această clasă politică : „Sunt un om urat si temut, fără nici un folos…, unul din oamenii cei mai urâţi din România…Naturi ca ale noastre sunt menite sau să înfrângă relele sau sa piară, nu să li se plece lor", scria Eminescu. Din păcate Eminescu nu a învins, bine ar fi fost să fie aşa, ci a pierit, aşa cum chiar el a prevăzut.

Privită prin prisma patologiile psihologiei poporului român (care izbucnesc, se manifestă cu mai multă intensitate

şi profunzime cu cât urcăm spre Vârful piramidei sociale) faptul că Eminescu era urât şi că el a fost asasinat în modul cel mai viclean, cinic şi oribil ni se pare din păcate un lucru „normal”, pe cale de consecinţă. Din păcate. spunem lucrul acesta cu mare durere. Şi iată de ce : cu cât urcăm spre Vârful Piramidei sociale româneşti, setea spermatozoizilor, a acestor indivizi bolnavi de egoplasm şi de politicianism (de patologia puterii) de a ajunge în vârful Puterii este din ce în ce mai mare. Concurenţa, lupta dintre ei, dusă în modul cel mai perfid, dar acerb, ajunge la cote maxime. Beţia puterii le ia minţile, astfel că asasinatul, înlăturarea prin orice mijloace a adversarilor devine un lucru normal, un lucru necesar.

Păi Eminescu le spusese în faţă acestor spermatozoizi-hiene ale puterii care se aflau în triunghiul din Vârful piramidei sociale că ei sunt nişte lichele, nişte nonvalori, că îi interesează numai câştigul fără muncă şi puterea, banii, averea. Că ei sunt un pericol pentru ţară. Ceea ce şi erau, şi aşa avea să fie clasa politică românească de la început până acum. Şi aşa va fi şi în viitor dacă nu va fi înlăturată, distrusă. Şi înlocuită cu o clasă conductoare formată din oameni cinstiţi, inteligenţi, valoroşi, buni specialişti, patrioţi. Puterea, acest triunghi al Puterii din Vârful Piramidei sociale româneşti acţionează, funcţionează ca o fată morgană care îi cheamă pe aceşti spermatozoizi-hiene ale puterii, ca un aspirator - capcană în care cad toţi aceşti oameni bolnavi, setoşi de putere. Vârful piramidei Sociale româneşti este cu adevărat un aspirator - capcană.

Aici în acest triunghi ajung cei mai dotaţi spermatozoizi, cei mai rezistenţi, cei mai puternici, cei mai vicleni, dotaţi cu Inteligenţă negativă, cu o motivaţie psihică extraordinară, cu un tupeu, cu o nerușinare şi cu un cinism teribile, pentru că ei de fapt sunt bolnavi. Altfel spus, sunt nebuni, bolnavi grav de nebunia Puterii. Majoritatea acestor bolnavi de egoplasm sunt paranoici, ca Ceauşescu, în grade diferite. Ei sunt atât de bolnavi de putere, de beţia puterii, încât în setea lor de a ajunge în Vârf îşi pierd controlul, îşi pierd raţiunea, le ia Diavolul minţile, şi atunci comit crime cu uşurinţă, numai ca să-şi înlătura adversarul, pe cel care le stă în cale şi să-şi atingă ţinta.

Titu Maiorescu era orbit în interiorul lui de ura, de invidia, de dorinţa de a-l elimina pe Eminescu. Faptul că Eminescu era o valoare incomparabil mai mare decât el, faptul că îi demasca pe politicieni, deci şi pe el, a făcut ca în sinea lui să-l urască enorm pe Eminescu şi să dorească, să gândească eliminarea lui. Cum Eminescu era o mare personalitate, o personalitate publică, nu puteau să-l omoare, să-l execute fizic. Asasinarea fizică, brutală a lui Eminescu ar fi trezit bănuieli, şi în urma anchetei firul, firele ar fi dus la asasini. De aceea s-au gândit la o asasinare mascată, lentă, chinuitoare, în stilul judecăţilor francmasonice, asemănătoare execuţiilor masonice. Titu Maiorescu, unul din Creierele care au gândit şi au premeditata acest asasinat, nu a fost singurul…

De acest asasinat trebuie să fi ştiut şi primul Ministru Ion Brătianu, şi chiar regele Carol I, care se fac vinovaţi de faptul că au acceptat acest asasinat şi nu au făcut nimic ca să-l

împiedice…La fel de vinovaţi sunt şi Mihai Kogălniceanu, pe care Eminescu l-a preţuit, şi Vasile Alecsandri, care era mason şi ştia foarte bine că Eminescu nu este nebun, dar a tăcut. Dar mai ales Ioan Slavici, „prietenul" lui Eminescu, informator al Serviciului secret Austro-maghiar, infiltrat în Societatea secretă „Carpaţii", care milita pentru unirea Ţării cu Ardealul, de unde trimitea note informative lui Maiorescu. Note informative care ajungeau la Viena prin Titu Maiorescu, de unde Petre Carp, şi el unul din asasinii lui Eminescu, îi cerea lui Titu Maiorescu, „da, mai potoliţi-l pe Eminescu.

Acest triunghi al Puterii din vârful Piramidei sociale româneşti a fost de la început infiltrat de spionii puterilor străine care cunoşteau, controlau tot ce se întâmplă în Ţara Românească. Sau din oameni cumpăraţi, plătiţi de Puterile străine, de Imperiul Austro-ungar, de Germania, de Rusia, mai târziu în secolul XX de Puterile care au făcut jocurile politice pe scena europeană şi în ţara aceasta. De exemplu Carol I a suspecta-o pe soţia sa, regina Elisabeta, că era informatoare a Ohranei, serviciul secret al ţarului Rusie, iar în perioada interbelică Elena Lupescu, amanta lui Carol I, fusese şi ea racolată de NKVD, teribilul serviciu secret al Uniunii Sovietice.

Aşa avea să fie tot timpul infiltrat cu informatori, cu agenţi de influenţă acest Triunghi al morţii din vârful Piramidei sociale româneşti. După al doilea Război Mondial Stalin nu a mai apelat la informatori şi la agenţi de influenţă, ci şi-a trimis Consilierii să conducă România. De la 23 august 1944 până în 1964 România a fost condusă nu de Gheorghiu Dej şi de

comuniştii români, ci de Consilierii sovietici. Gheorghiu Dej, Biroul Permanent sau Biroul Politic al C. C al PMR, cum se numea, partidul care chipurile conducea România, erau de fapt executanţii consilierilor ruşi.

România până în 1964, când Gheorghiu Dej a reuşit o mică distanţare de Moscova, a fost de fapt colonie Sovietică. Aşa cum acum este Colonia Occidentului, care ne-a jefuit şi ne-a stors de tot ce aveam. În 1948, Ana Pauker, cominternistă, pionul lui Stalin în Conducerea Partidului Muncitoresc Român, alături de Gheorghiu Dej, deşi insula Şerpilor nu fusese luată de Stalin, era a noastră, i-a oferit-o satrapului sovietic Cadou . Aşa am pierdut Insula Şerpilor. Tot ea, informaţia este neoficială, i-ar fi propus lui Stalin ca România să devină republică unională a Uniunii Sovietice. Noroc că Stalin a refuzat, pentru că poate şi astăzi eram republică Unională.

Referindu-ne la acest triunghi al Morţii din Vârful Piramidei sociale româneşti, pentru că el este infestat, ocupat de spermatozoizii-hiene ale Puterii, el este cu adevărat un spaţiu al trădării şi al morţii, semănător unui Creier cancerizat. În acest triunghi al morţii nu rezistă oamenii cinstiţi, corecţi, patrioţi, valorile autentice. Aşa se explică de ce noi l-am trădat pe Alexandru Ioan Cuza, de ce regele Carol I, sătul de violenţa luptelor politice de la noi, a lipsei de caracter a politicienilor, a vrut să abdice. Aşa se explică aducerea în 1930 pe tronul României a unui cartofor afemeiat şi a unui aventurier politic, ne referim la regele Carol al II-lea, care a

făcut mult rău României. Aşa se explică cele 6 asasinate de Prim miniştri ai Românei de la Cuza încoace.

Aşa se explică asasinarea Căpitanului, a lui Zelea Codreanu, Conducătorul Mişcării legionare, şi a Căpeteniilor legionare, din ordinul lui Carol al II-lea, fapt care a atras după sine un lanţ de asasinate oribile. Aşa se explică trădarea mareşalului Ion Antonescu,de către Regele Mihai I, da, când România a fost dată degeaba, ca o buleandră, lui Stalin, cu Armată cu tot, pentru că aşa le dictau interesele Complotiştilor, care erau mai importante decât interesele ţării. Aşa se explică asasinarea lui Lucreţiu Pătrăşcanu, şi el conductor al Partidului Comunist Român, participant alături de Emil Bodnăraş, dezertor din Armata română, şi el membru al Conducerii Partidului Comunist, la organizarea complotului împotriva lui Ion Antonescu. Cel care l-a predat ruşilor pe Mareşal. Peste câţiva ani Lucreţiu Pătrăşcanu avea să fie asasinat de Gheorghiu Dej, în lupta pentru Putere. Gheorghiu Dej îl invidia pe intelectualul Lucreţiu Pătrăşcanu, profesor universitar, om de cultură, autorul unor cărţi interesante, şi se temea ca Pătrăşcanu să nu-i ia locul.

Şi atunci l-a eliminat, el, care era un analfabet pe lângă Pătrăşcanu, care era mult mai viclean decât profesorul Lucreţiu Pătrăşcanu, dar care avea instinctul de linx al puterii. De aceea Gheorghiu Dej era poreclit încă din timpul vieţii lui Vulpea. Şi tot pentru Putere, ca să-i ia locul, omul Moscovei, al KGB-ului, Ion Iliescu i-a trădat şi i-a asasinat pe Nicolae Ceauşescu şi pe Elena Ceauşescu, părinţii lui adoptivi, cei care

l-au propulsat în funcţii. Aşadar nu este de glumă şi nu trebuie tratată superficial această patologie psihică a Puterii.

Având de două secole acest Triunghi al puterii din Vârful Piramidei sociale românești bolnav de cancerul puterii, este limpede de ce poporul Român şi România mai mult s-au târât prin timp, supravieţuind cum a dat Domnul. Singurul nostru Moment fericit, benefic pentru istoria noastră, a fost realizarea Marii Uniri din 1918. Când, trebuie să recunoaştem, am fost ajutaţi de Dumnezeu, şi când poporul acesta a jertfit peste 800 de mii de soldaţi morţi în Primul Război mondial.

De aceea credem noi trebuie să privim acest Vârf al Piramidei Sociale a România cu toată luciditatea şi cu tot spiritul critic. Pentru că de aici ni s-a atras nefericirea şi nenorocul. Acum este limpede că având în fruntea lui această tipologie umană bolnavă, poporul român nu putea realiza mai mult în istorie.

Ca să ne salvăm în istorie, noi trebuie acum, când ne cunoaştem mai bine ca popor, când ne cunoaştem mai bine istoria, când ştim care au fost şi sunt cauzele, factorii care au făcut să avem o istorie de popor victimă, să încercăm să ieşim ca popor şi ca naţiune din subistorie, cum zicea Eminescu, din condiţia de popor victimă, de popor aflat sub vremi, aflat la cheremul Marilor Puteri, a clasei politice românești, trădătoare şi criminale.

Pentru aceasta va trebui să gândim, să realizăm în Plan mental, pus pe hârtie, un Proiect de salvare a noastră ca naţiune şi ca popor, un Proiect, o Strategie de scurtă şi de

lungă durată, prin care poporul român să urce deasupra acelei Limite benefice despre care am vorbit, când ne va fi bine, când vom putea să ne dezvoltăm plenar, să nu mai depindem de alţii. Acest Proiect, aşa după cum se ştie, există. El a fost realizat în cadrul Birului de Viitorologie, încă din anii 1990, şi a fost publicat. Există înregistrat la ORDA. El a fost folosit ca bază, ca Platformă ideologică a Programului Partidului Dezvoltării şi Evoluţiei maximale a României (P D E R, Mişcarea Românească), ca bază doctrinară a Mişcării Românești.

Acest Proiect de salvare a poporului român şi renaştere a României, pus în practică, ne va ajuta să trecem într-o perioadă istoricește relativ scurtă de la starea de Popor victimă, folosit de Imperii şi de Marii Asasini Economici pentru a fi jefuit şi manipulat, la starea de popor normal, demn, care se autoconduce singur, la condiţia de naţiune suverană, dezvoltată, care este subiect istoric (nu obiect al intereselor marilor puteri), care nu mai poate fi manipulată şi exploatată de Marile Puteri. Care nu mai poate fi jefuită, şi care nu mai poate dispărea.

Articolul 16

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE LAMENTABILE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI, TOCMAI CA SĂ NE EXPLICE LUCRURILE PROFUNDE ALE ISTORIEI, ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI DACO-ROMÂN

CA SĂ NE ARATE CAUZELE CARE AU FĂCUT SĂ AJUNGEM AICI !

ŞI SĂ AVEM ISTORIA CÂINEASCĂ PE CARE AM AVUT-O !

ŞI CA SĂ NE VINDECE DE ACESTE PATOLOGII, CA SĂ NE AJUTE SĂ NE SALVĂM ÎN ISTORIE !

SĂ NE FIE ŞI NOUĂ BINE ÎN TIMP !

CA SĂ NE AJUTE SĂ NE CUNOAŞTEM ŞI SĂ NE ÎNŢELEGEM PE NOI CA NEAM, CA POPOR, CA INDIVIZI UMANI !

SISTEMUL DE PATOLOGII AL PSIHOLOGIEI POPORULUI ROMÂN

DE CE SUNTEM UN POPOR CORUPT

ŞI DE CE NU FUNCŢIONEAZĂ INSTITUŢIILE

ROMÂNEŞTI ?

DE CE NU AM AVUT ŞI NU AVEM PARTIDE POLITICE ?

DE CE INSTITUŢIILE ŢĂRII NU FUNCŢIONEAZĂ ?

DE CE ORGANISMUL POPORULUI ROMÂN ESTE BOLNAV, IAR ROMÂNIA NU FUNCŢIONEAZĂ ?

SE MAI POT SALVA ÎN ISTORIE POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA ?

Iată o întrebare pe care ar trebui să ne-o punem, plângând, gemând de durere, toţi românii. Aşa cum am mai spus în lucrările noastre, LA ORA ACTUALĂ PROBLEMA NUMĂRUL 1 A POPORULUI ROMÂN ŞI A ROMÂNIEI ESTE SALVAREA NOASTĂ ÎN ISTORIE. După 23 de ani, timp în care am fost Obiectul şi Victima Celui mai Mare Război mascat din istoria noastră, Organismul românesc a fost atât de distrus încât mai suntem abia jumătate din cât eram în 1989.

De douăzeci de ani, din anii 90 de când am văzut că se întâmplă ceva foarte grav cu noi ca popor, că suntem Obiectul şi Victima unui Mare Război mascat, ne-am pus această întrebare : va rezista oare România şi poporul român acestui Mare Război mascat invizibil, mai ales dacă suntem un popor grav bolnav de sistemul de patologii ale Psihologiei poporului român descrise mai sus ? Adevărul este că nu ne aşteptam ca Poporul român să cedeze atât de uşor, să se autodistrugă lamentabil, să se lase jecmănit, minţit, umilit, fără să opună nici o rezistenţă, jefuit într-un hal inimaginabil, singura lui reacţiei fiind nu aceea de a lupta cu cei care îl jefuiesc, îl

umilesc şi îl distrug, CI DE A-ŞI LUA LUMEA ÎN CAP ŞI DE A FUGI. Deci de a fugi, subliniem. O reacţie mai facilă, mai sinucigaşă, mai proastă, nici că se putea imagina.

După ani de cercetări şi studii de când stăm aplecaţi asupra acestei teme, asupra Poporului daco-român, şi cu siguranţă că lectorul va fi de acord cu noi, CONCLUZIA ESTE CĂ SUNT PUŢINE ŞANSE SĂ NE SALVĂM ÎN ISTORIE. Sunt şi mai puţine şanse să reuşim să demarăm un proces de creştere şi dezvoltare a Organismului românesc, a Fiinţei naţionale care să ne propulseze, să ne ducă mai sus de Limita benefică, de Nivelul salvator despre care am vorbit mai sus. Adică sunt foarte puţine şanse să rezolvăm Problema românească, tema centrală a acestei Cărţi, alcătuită din Articole scrise pentru presă. Din păcate, aşa cum am mai spus, sunt şanse mari să dispărem ca popor în viitorul apropiat. După 22 de ani de la Războiul mascat din decembrie 1989 dus împotriva Statului şi a Poporului român, din 23 de milioane de locuitori mai suntem în viaţă 18 milioane de români, aceşti 5 milioane de români fiind asasinaţi, să ne fie clar, prim mijloace indirecte, dar foarte eficiente. De aceea Biroul de Viitorologie de la Bucureşti vorbeşte de CEL MAI MARE HOLOCAUST, GENOCID DIN ISTORIA NOASTRĂ PRODUS ÎN ACEASTĂ PERIOADĂ.

Dintre aceşti 18 milioane câţi am mai rămas, peste 5 milioane de români sunt plecaţi peste graniţă. În ţară mai sunt deci 13 milioane de români, dintre care peste 3 milioane, după unele surse, 4 milioane sunt ţigani. Fără naţionalităţile conlocuitoare mai suntem 8-9 milioane de români. Cum rata

de naştere a ţiganilor este foarte mare în comparaţie cu indicele de natalitate al românilor, calculele prognostice arată că după 2020-2025 numărul ţiganilor va depăşi în România numărul românilor. Acest fapt înseamnă că noi, românii, vom deveni a doua etnie în stat (care stat ?, pentru că după căderea lui Ceauşescu statul român autentic a dispărut, pentru cât timp oare ?, el fiind înlocuit de un Pseudo-stat sau Anti-stat, care este un Instrument în mâinile Celor care au distrus şi distrug România), după ţigani, fapt care echivalează cu dispariţia noastră ca popor.

Cercetările şi studiile Biroul de Viitorologie arată că în decembrie 1989 în România nu a avut loc nici o revoluţie, a avut loc o Lovitură de stat, şi mai mult decât o Lovitură de stat, un Război mascat-invizibil dus împotriva poporului român, a statului român şi a lui Ceauşescu. Ceauşescu, Statul român şi Partidul comunist au dispărut o dată cu Ceauşescu. Subliniem, în decembrie 1989 a fost deci o lovitură de stat, mascată şi ambalată într-o revoltă populară, bine stimulată şi întreţinută, acestea făcând parte dintr-un Întreg mai mare pe care noi îl numim Război Militar combinat cu un Război Mascat invizibil dus împotriva statului, a poporului român, a naţiunii române, şi în ultima instanţă împotriva Ceauşeştilor, care au fost alungaţi de la putere şi asasinaţi.

După căderea lui Nicolae Ceauşescu poporul român, întregul Sistem socio-economic românesc a devenit Victima Celui mai Mare Război mascat invizibil din istoria poporului dac, Război invizibil format dintr-o sinteză de războaie

informaţionale, psihologice, financiare, economice, culturale, ecologice, sistemice, educaţionale, etc.

Acest tip de Război Mascat-Invizibil (strategii americani îl numesc Război din generaţia a 4-a sau a 5-a) în 20 de ani a distrus mai mult de jumătate din Sistemul socio-economic românesc, din Fiinţa naţională românească. În afară de Biroul de Viitorologie de la Bucureşti, BVB, care a publicat Comunicate pe tema acesta în presă, care a transmis Preşedinţiei, celor trei Preşedinţi care s-au perindat la Conducerea României, tuturor Guvernelor care au fost, Parlamentului, Armatei, Serviciilor secrete, CSAT, Comunicate şi Scrisori de consiliere ÎN CARE LE-AM SPUS NEGRU PE ALB CĂ ROMÂNIA SE AFLĂ ÎN RĂZBOI, nici o altă Instituţie, nici o publicaţie, nici un gazetar, nici o Persoană, nici o televiziune nu a reacţionat la Anunţul nostru, că România se află în cel mai periculos, pervers şi distructiv război care s-a purtat din neolitic până azi pe acest pământ din jurul Carpaţilor.

Nici o altă Instituţie, nici o persoană, nici o Conştiinţă în afară de Biroul de Viitorologie (ne-am fi aşteptat de la un scriitor, un filozof, un politolog, om de ştiinţă) nu a mai afirmat că România se află în Război. Din păcate nimeni nu a mai a îmbrăţişat teza noastră. Or faptul că Sistemul socio-economic românesc a fost distrus mai mult de jumătate este dovada limpede că România chiar a fost şi este Victima unui Mare Război mascat invizibil, pe care Instituţiile ţării, care au această sarcină a apărării ţării, nici măcar nu l-au perceput, dar

să îl mai descifreze. Nici nu-i duce mintea, vai, dar nici nu le pasă de poporul român şi de România…

Nu vom insista pe analiza acestui Război Mascat invizibil pentru că o facem pe larg într-o carte dedicată special acestui Mare şi Tragic Subiect, carte intitulată ROMÂNIA SE AFLĂ ÎN RĂZBOI.. Dar faptul că nici presa, nici oamenii de ştiinţă, nici Academia Română, nici Academia Oamenilor de ştiinţă, nici scriitorii, nici presa, intelectualitatea în general nu au realizat că România se află în Război, că este Victimă, nu a unui Război militar, ci a unui Mare Război mascat, (în care Agresorul îţi apare ca prieten, iar tu habar nu ai cine este, de metodele şi mijloacele prin care te distruge, deşi vezi că ţi-a distrus Ţara mai multe de jumătate), ne îngrijorează profund. Parcă am fi un popor de orbi şi de surzi, de autişti, de oligofreni. Să fie toţi acei care se află la Conducerea Ţării, a Principalelor Instituţii naţionale oligofreni, sau autişti ?

Este limpede că marea majoritate a oamenilor care se află în jumătatea de sus a Piramidei sociale româneşti nu sunt interesaţi de Poporul Român, de România, de viitorul nostru, sunt fiinţe umane egoplasmatice. Aceeaşi afirmaţie o facem şi despre românii aflaţi în cea de-a doua jumătate, de jos, a Piramidei sociale româneşti. Pe români în general nu-i interesează Ţara lor, destinul ei, îşi vede fiecare de interesul lui de biet şobolan care reuşeşte să supravieţuiască.

Suntem ca pe vremea lui Eminescu : el scria, sărmanul din tot sufletul, Articolele lui care apăreau în Timpul şi în care arăta situaţia catastrofală a Ţării, a corupţiei, starea jalnică a învăţământului, a economiei, în care le arăta românilor cât de

imorală şi cât de periculoasă este clasa politică, DAR NU-I PĂSA NIMĂNUI. La fel şi acum. Le pasă partidelor politice că România a fost distrusă mai mult de jumătate, şi că ne îndreptăm către dispariţie ? Nici în fund nu le doare ! Le pasă artiştilor şi oamenilor de ştiinţă români, celor care lucrează în presă, intelectualilor, clasei intelectuale, că românii suferă, că suntem săraci, umiliţi, fără viitor, că nu avem ce mânca ? De ce nu le pasă ? Din cauza patologiilor psihologiei poporului român despre care am vorbit în această carte. Din cauza Egoplasmului, a Politicianismului, a Axiofagiei, a Atomitei, a Inteligenţei negative, a Celulite individualiste etc

Ei bine, în acest caz ce trebuie făcut? Suntem convinşi că Biroul de viitorologie de la Bucureşti nu este singura Conştiinţă lucidă care şi-a dat seama de tragedia prin care trece România. Că Occidentul, U E, ne-a atras într-un Experiment-capcană distructiv şi autodistructiv, pentru a ne transforma într-o primă etapă în Piaţă de desfacere şi în Colonie, **urmând ca în etapa a doua să distrugă poporul român şi să-l înlocuiască, vai, cu un viitor popor al ţiganilor.**

Cei care au atras România în acest Mare Experiment negativ care este Uniunea Europeană, Occidentul, Marii Asasini Economici, Stăpânii lumii, Marii Bancheri Internaţionali, putem să le spunem oricum, au introdus de fapt Sistemul socio-economic românesc pe o Cale distructivă şi autodistructivă, care funcţionează ca un Factor distructiv, şi care distruge Organismul românesc zi de zi. Şi totodată au introdus Sistemul socio-economic românesc într-o Macro-

situaţie geopolitică distructivă şi autodistructivă. Pentru presă şi pentru oamenii de rând aceste afirmaţii ale noastre sunt lucruri greu de înţeles, dar pentru economişti, pentru sociologi, politologi, pentru Academiile româneşti, pentru mulţi oameni din presă sunt lucruri care se pot înţelege. Care ar fi trebuit să fi fost înţelese !

Ei bine, dacă Organismul românesc nu va fi scos din această Macro-situaţie autodistructivă şi de pe această Cale distructivă şi autodistructivă, el se va distruge de la sine. Este situaţia în care ne aflăm acum, când U. S. L era cât pe aici să-l dea jos pe Preşedintele Traian Băsescu, şi când societatea românească este dată peste cap şi sfâşiată între băsişti şi antibăsişti, între susţinătorii partidelor. Pur şi simplu societatea românească a fost făcută varză în această vară. Şi în aceşti 22 de ani, de postcomunism şi de libertate şi democraţie, false şi bolnave. Asta face parte din Războiul informaţional, psihologic şi politic proiectat minuţios, subtil şi dus împotriva poporului român. Prin metode din acestea mascate dezechilibrezi, înnebuneşti, anihilezi, distrugi o societate, efectele negative ale acestor războaie mascate fiind mult mai profunde şi mai mari decât ne putem imagina : distrugerea Sistemului social, a psihicului lui, a unităţii, coeziunii şi funcţionalităţii lui, distrugerea sistemului economic, cultural, educaţional, ca ţara să devină şi mai mult o piaţă de desfacere pentru Occident, un angrenaj nefuncţional. Ca România să devină şi mai mult sluga occidentului, a Stăpânilor, la mâna lor.

Ce lucru dureros şi terifiant ! Cine să scoată România din acest Război mascat Invizibil, din Macro-situaţia geopolitică distructivă şi autodistructivă, de pe Calea distructivă şi autodistructivă, din situaţia de Obiect al Celui mai Mare Război dus împotriva poporului român ? În această situaţie în care se află Poporul român, ce s-ar putea face ca să ne regăsim şi să ne salvăm ? Biroul de Viitorologie încearcă încă din anii 1993 să le conştientizeze românilor, Instituţiilor Statului, intelectualilor, scriitorilor, televiziunilor şi publicaţiilor, agenţiilor de presă, situaţia tragică, periculoasă, în care se găseşte România, cerându-le imperios să întreprindem măcar ceva pentru salvarea ţării.

Pentru aceasta au fost elaborate în cadrul Biroului de Viitorologie de la Bucureşti mai multe Lucrări care au urmărit tocmai lucru acesta : studierea în profunzime a psihologiei poporului român, (aşa cum este cartea de faţă), descoperirea cauzelor, a factorilor care au determinat situaţia tragică, de victimă a poporului român în istorie, elaborarea unei Pedagogii a poporului român, elaborarea unei Doctrine, a unei Teorii care să-i lumineze poporului român Calea, să-l ajute să se cunoască pe sine, să se înţeleagă mai bine (acesta fiind scopul acestei Cărţi de Scrisori Politice), descoperirea filozofiei pragmatice, a Strategiei, a Căii prin care poporul român se poate salva în istorie, prin care poate deveni un popor unit, bogat, demn, fericit. Prin care poate opune rezistenţă Agresiunilor perfide, mascate, de tot felul şi foarte numeroase, extrem de distructive, la care este supus.

În primul rând lucrarea „ SALVAREA POPORULUI ROMÂN ŞI RENAŞTEREA ROMÂNIEI SAU DOCTRINA BUREBISTA”, (publicată de mai multe reviste şi edituri on-line, ea poate fi citită în revista on-line, „Noi dacii”, www.noidacii.ro), ÎN CARE ESTE ANALIZATĂ SITUAŢIA POPORULUI DACO-ROMÂN ŞI A României, sunt studiate cauzele care au făcut ca poporul român să se afle în această situaţie dramatică şi este prezentată CALEA PRIN CARE POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA SE POT SALVA ÎN ISTORIE ŞI PRIN CARE PUTEM DEVENI UN MARE POPOR.

Deci presa şi publicul, românii, chiar dacă nu sunt mulţi, au luat cunoştinţă de această Carte, ca şi de Calea prin care România poate ieşi din subistorie, poate să se ridice deasupra acelei Limite benefice, a nivelului salvator. Altfel spus, aceasta este Soluţia prin care poate fi rezolvată Problema românească.

Dar dacă intelectualităţii româneşti nu-i pasă de ţară, de nimic, intelectualilor păsându-le numai de persoana lor, ce putem face ? Ce să mai vorbim atunci de clasa ţărănească, vai, care nu mai există, de clasa muncitoare, de muncitorii care au fugit din ţară ca potârnichiile, care nu poate fi numită, potrivit definiţiei, clasă socială, sau de Clasa politică, această Mafie de hoţi şi borfaşi ordinari?!

Care ar fi deci acele Forţe, acele Premize, acei Factori pe care ne-am putea baza în încercarea de a salva România, din acest Mare Război Mascat, din subistorie, unde zace

muribundă, de a o salva în general, şi de a o propulsa pe un nivel superior de evoluţie ?

Pe Uniunea Europeană şi pe Forţe din exterior nu ne putem baza. Aţi văzut ce i-a făcut Uniunea Europeană Greciei. Ce ne-a făcut nouă, Bulgariei, etc. Vedeţi cum Ungaria stă la pândă ca un tigru, gata să ne sfâşie. Aşa cum am mai spus, Uniunea Europeană este un Experiment-capcană negativ pentru Ţările care fac parte din ea, îndeosebi pentru Ţările mici, cu economii ineficiente, care sunt victime sigure ale acestui Experiment. Acest Experiment, ca şi Experimentul mondial comunist, anterior lui, ca şi Marile Crize economice fiind o Metodă a Războiului mascat invizibil, gândită şi aplicată în practică de Marii Bancheri Internaţionali. Cei care au iniţiat şi aplicat Experimentul comunist mondial în istorie şi tot ei l-au întrerupt, ca să-l înlocuiască, vai, cu acest **Mare Experiment neocomunist al Globalizării**, care, o să vedeţi, este mult mai periculos, mai distructiv decât Experimentul mondial comunist, pe care îl continuă.

Ne mutăm acum atenţia în spaţiul României. Pe Clasa politică românească nu ne putem baza. Ar fi cea mai mare prostie şi nebunie. Sistemul pluripartidist bazat pe alegeri libere, care chipurile asigură cadrul democratic în care se desfăşoară viaţa politică şi socială a cetăţenilor acum, în perioada postcomunistă, viaţa, istoria, ne arată limpede că nu este benefic. Ba, mai mut, că este foarte periculos, pervers. Produce prea multe efecte negative şi foarte puţine pozitive. Ne dăm seama pe pielea noastră, am văzut şi vedem cu ochii noştri că este o nenorocire. Acest sistem pluriparidist, cel care

a produs clasa politică actuală, o tagmă a jefuitorilor, aşa cum s-a întâmplat şi în perioada interbelică, şi în cea de-a doua jumătate a secolul al XIX-lea, în perioada lui Eminescu, este de fapt un cancer.

Cum Vârful Piramidei sociale, în care sunt Instituţiile principale ale Ţării funcţionează ca un Aspirator-capcană care atrage indivizii umani din Tipologia indivizilor bolnavi de egoplasm şi de politicianism, acest Sistem pluripartidist atrage în nivelul de sus al societăţii indivizii cei mai setoşi de putere, cei mai vicleni, demagogi, imorali, corupţi. Această clasă politică este cea care a generat corupţie, demagogie, imoralitate, în triunghiul din vârful Piramidei sociale, dar şi în stratul de jos al societăţii româneşti. Despre această realitate ne vorbeşte proverbul: „ Peştele de la cap se impute, dar se curăţă de la coadă". Din păcate şi această „metodă" de a îndrepta greşelile, ticăloşiile făcute de cei de sus, (de a curăţa peştele de la coadă) din clasa politică, de „cei care erau mai mari", prin pedepsirea celor de jos, a fost o practică permanentă în istoria noastră. Întotdeauna a „plătit" acarul Păun, omul de jos.

Politicienii români au furat, au jefuit ţara aceasta cu miliardele de lei şi de euro, fără să răspundă sau să plătească pentru ticăloşiile lor, iar cel care plăteşte este Poporul, bieţii români cinstiţi şi jefuiţi. Dacă un om sărman fură o pâine, au fost multe cazuri, va fi închis doi ani, dar dacă politicienii jefuiesc ţara şi fură cu miliardele, nu păţesc nimic. Pentru tot ce s-a furat, jefuit, stricat în ţara aceasta plătesc tot amărâţii de jos. Această metodă, acest obicei permanentizat este unul

negativ şi are efecte catastrofale, căci în loc să-i responsabilizeze pe cei mari, pe cei de sus, în loc să-i sperie, să nu mai greşească, mai mult îi stimulează, odată ce nu răspund şi nu plătesc pentru răul produs de ei. De aceea clasa de sus a fost urâtă de clasa de jos, politicienii şi Conductorii societăţii româneşti au fost urâţi, detestaţi de oamenii din popor...Aceasta este explicaţia pentru care clasa politică superpusă din cea de-a doua jumătate a secolului XIX a fost de o ticăloşie imensă, exact aşa cum a descris-o Eminescu. Şi la fel a fost şi clasa politică interbelică, clasa politică românească, şi postcomunistă. Pentru că acesta este „procesul tehnologic" prin care se formează şi se reînnoieşte ea, aşa cum l-am descris noi mai sus. Prin participarea şi prin selecţia celor mai ticăloşi şi mai rezistenţi, perverşi demagogi care vor să ajungă la Putere.

Aşadar nu ne putem baza pe clasa de sus, pe clasa politică în acţiunea şi în procesul de ridicare a poporului român dincolo de Limita benefică, de nivelul necesar, ca să ieşim din subistorie, ca să ieşim din starea de popor victimă, pentru a deveni un popor dezvoltat, demn, capabil să se formeze şi să se construiască pe sine în istorie. Eminescu îi spunea clasei politice, clasei îmbogăţiţilor, clasa superpusă. Şi într-adevăr ea această clasă era, şi este, ca un capac pus deasupra societăţii româneşti, care i-a absorbit, i-a blocat, i-a furat, i-a canalizat prost energia şi munca societăţii, şi i-a înăbuşit aspiraţiile.

Nici pe clasa intelectuală nu ne putem baza în acţiunea de declanşare a procesului de Renaştere a poporului român. Este o clasă fără reacţie, fără atitudine la problemele istoriei,

atomizată, formată din indivizi umani egoişti, laşi, mediocri, interesaţi numai de binele lor. Bolnavi de toate patologiile psihologiei poporului român. Pe toată durata ei şi-a distrus valorile, le-a marginalizat, împiedicându-le să se exprime şi să creeze. Ea este cea care a absorbit aceste patologii din subconştientul colectiv al poporului român ca să le transmită augumentate clasei politice, care este creaţia ei, moţul ei, dacă putem să spunem aşa.

De la clasa muncitorească, cea care în perioada comunistă a fost baza de cadre a partidului comunist, clasa pe care s-a sprijinit Puterea comunistă, care chipurile era expresia alianţei dintre clasa muncitoare şi ţărănime, nu ne putem aştepta la ceva bun. Clasa muncitoare românească, odată alungată din fabricile şi uzinele falimentate de mafia politică naţională şi internaţională, în loc să se unească pentru a forma un partid, sau pentru a alunga Mafia politică de la putere, sau măcar pentru a protesta împotriva dezmembrării, a vinderii pe nimic a industriei româneşti, laşă şi slabă fiind, individualistă, atomizată, incapabilă de unire, a preferat să fugă din ţară (gest absolut de trădare a ţării) individual sau în grupuri mici, la muncă în străinătate. O mare parte din muncitori, până când a început criza în anul 2008, au câştigat chiar bine. Au trimis zeci de miliarde de euro în ţară, când veneau în concedii de sărbători veneau în maşini scumpe, îşi etalau banii şi noua condiţie.

Clasa ţărănească nu a fost niciodată o clasă revoluţionară. După 1950 când a fost deposedată de pământ pentru a fi obligată să intre în colectiv, a opus într-adevăr rezistenţă. N-a

fost însă unită, nici nu a avut conştiinţa de clasă. Acum nu ne putem baza pe ea pentru simplu motiv că nu mai există. A dispărut din istorie.

De asemenea, aşa după cum vedem, nu ne putem baza nici pe poporul român, luat în ansamblul lui. Suntem un popor atomizat, bolnav de individualism, de celulita individualistă, suntem un popor de laşi, de oameni incapabilă să ne unim şi să ne organizăm, căpuşat de prea mulţi hoţi. Este posibil să fim un popor lipsit de energie, obosit, tocmai pentru că suntem un popor bătrân. Căci suntem într-adevăr leagănul, temelia Europei, creuzetul din care au plecat populaţiile care mai târziu vor forma popoarele europene. Poporul daco-român fiind cel mai bătrân popor din Europa, unul dintre cele mai bătrâne popoare ale lumii. Suntem la fel ca în mileniul I, când veneau popoarele migratoare peste noi, iar noi ne ascundem în păduri, în loc să ne unim, să ne organizăm şi să ripostăm, să alungăm cetele barbare. Numai că acum nu mai vin peste noi popoarele migratoare, ne cotropesc nişte Forţe invizibile, mult mai cinice, mai distructive, foarte bolnave. Mai bolnave decât noi.

ŞI ATUNCI, NE MAI ÎNTREBĂM ÎNCĂ O DATĂ, MAI ESTE POSIBILĂ SALVAREA POPORULUI ROMÂN ŞI A ROMÂNIEI ?

Chiar dacă o ţară ar fi vândută de tot, chiar dacă ar fi îngenuncheată la picioarele duşmanilor, chiar dacă ar fi căzută la pământ şi muribundă, aşa cum este acum România, dacă mai există în acea ţară un suflet de patriot, dacă mai există în ţara aceea patrioţi, câţi ori fi, ei trebuie să se adune, să-şi

unească forţele, să lupte până la ultima energie şi suflare, şi să se jertfească pentru salvarea patriei lor !

În anul 1964, când au ieşit din puşcăriile comuniste, doi mari Intelectuali români, doi mari patrioţi, au început să-şi pună în aplicare Proiectul pe care-l gândiseră în anii cât stătuseră în puşcării.

Iată care era acest Proiect. La ieşirea din închisoare ei se gândiseră să descopere tineri, oameni creatori, (în toate domeniile : artă, ştiinţe filozofie, invenţii în tehnică etc) pe care să-i ajute să se dezvolte, să se formeze ca minţi creatoare, pe care să-i ajute să creeze opere artistice, în toate domeniile Artei, să realizeze descoperiri în ştiinţe, să aducă noi Teorii în ştiinţe, în filozofie, ca aceste opere la rândul lor să creeze un climat cultural favorabil creaţiei. Climat cultural care să fie premisa apariţiei unor noi descoperiri, a unor noi Teorii care la rândul lor să declanşeze un fel de Renaştere culturală, spirituală în societatea românească. Renaştere culturală care să creeze condiţiile unei Dezvoltări generale a ţării, a unei Renaşteri totale a poporului român. A unei Renaşteri naţionale.

După ieşirea lor din puşcărie, asta era în 1964, când Gheorghiu Dej a deschis porţile închisorilor comuniste, şi când a început o mică liberalizare în istoria noastră, care din păcate nu a durat mult, (bine era să fi durat la nesfârşit) ei au început să-şi pună Planul în aplicare.

Câţiva ani, 1965-1971, lucrurile au mers foarte bine, domnii Alexandru şi Radu, ei au fost cei doi Intelectuali care au

gândit Proiectul Renaşterii României prin Renaşterea culturală şi spirituală a ţării, şi-au putut aplica Proiectul în realitatea socială românească. Ei şi-au format un cerc intim de prieteni, un Grup de oameni de încredere care să se ocupe de descoperirea oamenilor creatori, de ajutarea lor, de fructificarea creaţiei lor. Acest Grup coordonator al acestei Mişcări culturale şi educaţionale, formative s-a numit de la început Grupul Renaşterea. Acest proces al Renaşterii culturii trebuia să ducă la Renaşterea totală a Fiinţei naţionale româneşti.

Din păcate după 1971, o dată cu Tezele din iulie ale Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist Român, Ceauşescu a întrerupt scurta perioada de liberalizare, atât de benefică pentru dezvoltarea culturii, a artei şi a ştiinţei în România. Securitatea a început să se intereseze de activitatea Grupului Renaşterea. Şi atunci cei doi Conducători ai Grupului Renaşterea, domnul Radu şi domnul Alexandru, au hotărât ca Grupul Renaşterea să treacă în ilegalitate, să îşi desfăşoare activitatea în ilegalitate, fără ca membrii lui să fie cunoscuţi. Multe opere artistice, în primul rând literare, multe descoperiri ştiinţifice au fost realizate şi au fost publicate pentru că tineri creatori foarte dotaţi au fost ajutaţi de Grupul Renaşterea. Tineri creatori, sau oameni maturi, dacă aveau ceva de spus, erau ajutaţi să creeze, iar dacă erau oameni de încredere, erau cooptaţi în acest Grup, care lucra pe ascuns, din subterana istoriei la dezvoltarea culturii române.

Pentru că prin anii 1970, în perioada studenţiei, când am publicat foarte mult în mai toate revistele de cultură ale epocii,

eram socotit una din speranţele literaturii române, (tocmai de aceea Adrian Păunescu m-a invitat să fiu Primul poet care să citesc la prima Şedinţă a Cenaclului Flacăra, care s-a ţinut la Casa de Cultură „Mihai Eminescu" din Bucureşti, în seara zilei de 17 septembrie 1973. Cu acest prilej Adrian Păunescu a afirmat despre tânărul scriitor Ştefan Dumitrescu : „Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii române. Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române". Cred că aprecierile deosebit de elogiase la adresa poetului Ştefan Dumitrescu, făcute de cei care au luat cuvântul şi au vorbit despre poezia citită în cenaclu, i-au determinat într-o oarecare măsură să mă coopteze în Grupul Renaşterea !) în anul 1976 am fost cooptat în Grupul Renaşterea de către domnul Alexandru. Asta după o perioadă „de verificare" când am fost „studiat" cu atenţie, dacă sunt un om serios, dacă sunt de încredere, dacă se pot baza pe mine, dacă nu sunt egoist şi invidios, dacă la rândul meu îi voi ajuta pe alţi creatori, dacă îmi voi pune viaţa în slujba culturii şi a ţării. Căci una din legile după care se conduc Membri Grupului Renaşterea este acela de a lucra pentru ţara ta, pentru semenii tăi, pentru ajutarea şi impunerea valorilor poporului român. Şi nu pentru sine.

Această strategie a dezvoltării Societăţii româneşti, a unei ţări, prin ajutarea valorile ei să creeze, prin valori, a dat roade. Nu însă atât de mult cât am fi dorit noi…

Pentru că în timpul studenţiei, la Facultatea de Filozofie din Bucureşti (anii 1970-1973) înfiinţasem, cu aprobare de la Decanat, un Cerc de studii viitoriste, şi cum viitorologia era

pasiunea mea, am înfiinţat în cadrul Grupului Renaşterea, împreună cu câţiva prieteni, Biroul de Viitorologie de la Bucureşti. Ei bine, în cadrul Biroului de Viitorologie unul dintre Obiectivele importante ale noastre a fost tocmai studierea Sistemelor socio-economice, studierea Sistemului socio-economic românesc în vederea descoperirii unei Strategii, a unei Căi de dezvoltare a României astfel încât Organismul românesc, Fiinţa naţională românească să iasă din starea de Victimă a istoriei, din subistorie, cum spune Eminescu, şi să urce dincolo de Limita benefică, de Nivelul salvator, de la care în sus devenim un Popor şi o Ţară care să nu mai fi exploatată, jefuită, umilită. Ceea ce echivalează, potrivit definiţiei şi tezei noastre, cu REZOLVAREA, DUPĂ 2000 DE ANI, A PROBLEMEI ROMÂNEŞTI.

După căderea comunismului, în decembrie 1989, începând cu anul 1990, în cadrul Biroul de Viitorologie s-a desfăşurat o activitate bogată vizând mai multe obiective. În primul rând studierea Celui mai mare Război mascat-invizibil care s-a abătut, după căderea lui Ceauşescu, asupra României, a Fiinţei naţionale româneşti, în vederea descoperirii Strategiei prin care România se poate apăra de efectele acestui Mare Război invizibil, foarte pervers şi foarte distructiv, odată ce după 20 de ani a distrus mai mult de jumătate din România, prin care pot fi limitate efectele perverse, distructive ale acestui Război, şi prin care România ar putea ieşi victorioasă, tot prin mijloace şi metode diplomatice, mascate, invizibile din acest Război teribil.

Trebuie să spunem că încă din anii 1993-95 am descoperit această Strategie, am pus la punct mai multe Strategii, Căi prin care România s-ar fi putut sustrage acestui război, prin care am fi putut „să fentăm Agresorul", să limităm efectele teribile ale acestui Război mascat, astfel încât ţara noastră să iasă cu bine, să iasă victorioasă din acest Război mascat-invizibil. Am trimis aceste Studii, Strategii, Preşedinţiei, Primilor Miniştri, Ministerului Apărării, celor două Servicii de informaţii secrete, Parlamentului, Comisiilor de apărare ale Parlamentului, Presei, CSAT-ului…Ne-au mulţumit pentru interesul pe care îl arătăm faţă de situaţia grea a ţării, ne-au promis că or să studieze cu atenţie Documentele noastre, şi atât. Nu-i interesează pe oamenii aceştia problemele cu care se confruntă poporul român şi ţara. Pe ei îi interesează scaunul, banii, avantajele lor, interesele, afacerile lor. Sărmană România !

Biroul de Viitorologie de la Bucureşti, BVB, care adună cele mai mari minţi în domeniul cercetării în ştiinţele sociale, în domeniul economiei, sociologiei, viitorologiei şi-a propus ca prim Obiectiv elaborarea unei Teorii, a unei Doctrine, „Doctrina Burebista a salvării poporului român şi a renaşterii României", a scoaterii Fiinţei naţionale româneşti din zona de sub Limita benefică, de sub Nivelul salvator…şi urcarea, evoluţia Sistemului social românesc în zona de deasupra Limitei benefice, pentru a-i fi şi sărmanului popor român bine în istorie.

Din păcate a trebuit să treacă un secol de la momentul în care Eminescu intenţiona, aşa cum îi spunea într-o scrisoare

lui Titu Maiorescu, viitorului său asasin, „elaborarea unei filosofii practice, vizând scoaterea României din subistorie”, până când, iată, în cadrul BVB am elaborat, la sfârşitul secolului XX, această Doctrină a scoaterii României din starea de subistorie.

Partidele politice româneşti, începând cu Partidul Liberal înfiinţat în anul 1875, au fost incapabile să gândească o „filozofie practică”, o Cale care ar fi urmărit scoaterea României din această stare de victimă a istoriei, de popor slab, neputincios, călcat, jefuit şi umilit mai de toţi…De altfel, cum spuneam, mai toate partidele care s-au perindat la Conducerea ţării nu au fost Partide politice în adevăratul sens al cuvântului pentru că ele nu exprimau năzuinţele, interesele, aspiraţiile poporului român, sau ale unor mari segmente ale lui, ci îşi urmăreau doar interesele lor. Adică au fost de fapt Grupuri de interese…Şi apoi curentele politice de la care s-au inspirat ele, ideologia care stătea la baza lor, liberalismul, socialismul, social-democraţia, comunismul, nu au fot curente de gândire politică de extracţie românească, ele nu s-au născut la noi, nu au crescut din sol românesc, şi nu au fost expresia gândirii şi a simţirii poporului român. Ele au fost curente de gândire elaborate de cercuri francmasonice, străine de firea poporului român, şi importate necritic, aşa cum spune Eminescu, în viaţa politică a României. Singurul Gânditor care începuse să gândească un Curent de gândire politică românească, de extracţie românească, a fost Eminescu (elaborarea unei filosofii practice, vizând scoaterea României din subistorie.)

Şi iată că după o sută de ani şi mai bine, abia acum, în cadrul Biroului de Viitorologie de la Bucureşti, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, subliniem lucrul acesta, şi-i mulţumim Domnului pentru acest mare dar făcut poporului român, a fost finalizată această „filozofie practică", ce vizează scoaterea României din starea de popor victimă a istoriei, adică din subistorie. Această Filozofie practică este descrisă pe larg în cartea noastră „Doctrina salvării poporului român şi a Renaşterii României sau Doctrina Burebista" şi se numeşte chiar aşa „Teoria salvării poporului român şi renaşterea României sau Doctrina Burebista".

Această Doctrină Burebista, ne spune următoarele lucruri: suntem poporul daco-român, cel mai vechi popor european, care am rămas milenii în vatra în care ne-am născut ca popor, de la Început. Suntem un mare popor şi noi suntem aici de la Început, spre deosebire de alte popoare europene formate mai târziu, care au venit din altă parte, aşa cum sunt ungurii şi bulgarii, polonezii, sârbii (popoarele de origine slavă). Suntem vatra, temelia, rădăcina şi trunchiul, creuzetul din care s-a născut Europa…Populaţia pelasgo-tracă din spaţiul carpato-istro-pontic a fost creuzetul în care s-au format şi din care au migrat populaţiile care mai târziu aveau să formeze popoarele europene de azi. Poporul traco-daco-român format în aria carpato-istro-pontică este asemenea unui stejar care este aici de la începutul lumii.

Civilizaţia pelasgo-tracă a fost una din Marile civilizaţii ale antichităţii, aşa cum ne spune Herodot când vorbeşte despre neamul tracilor. Este trunchiul vertical, Coloana

infinitului care străbate istoria Europei. Pe pământul nostru au apărut şi s-au dezvoltat civilizaţii înfloritoare, care prin creaţiile lor artistice, tehnice, ştiinţifice au contribuit enorm de mult la progresul Civilizaţiei umane. Să ne gândim numai că aici, nu departe de râul Mureş, la Tărtăria, a fost inventat şi folosit scrisul, cu două milenii înaintea tăbliţelor de la Sumer, despre care s-a crezut că ar fi cele mai vechi artefacte purtând semnele unui limbaj scris. Să ne gândim că populaţia care forma cultura şi Civilizaţia Hamangia (Localităţile Cernavodă şi Baia din Dobrogea) ai căror meşteri au dat una dintre cele mai mari capodopere ale artei plastice universale, trebuie să fi fost o civilizată dezvoltată din punct de vedere cultural, cu un simţ artistic extraordinar…Este vorba despre Gânditorul de la Hamangia.

Să ne gândim că în secolul I Marele Rege Burebista şi Marele Preot Deceneu au reuşit să unească triburile trace, ridicând pe acest pământ cea mai mare Construcţie statală, social, politică şi militară. Este vorba despre Regatul dac centralizat condus de Burebista.

La curtea Regelui Burebista şi la curtea regilor daci de la Sarmisegetuza a fiinţat o adevărată Academiei, unde preoţi învăţaţi făceau cercetări ştiinţifice, rezultatele lor fiind printre cele mai avansate ale timpului.

Vrem să spunem că poporul daco-român este continuatorul Marii civilizaţii pelasgo trace, el însuşi fiind, până la dispariţia regelui Decebal, unul din marile Popoare ale lumii. De ce de la Decebal până azi a avut un destin nefericit, de umilinţe, când a fost călcat şi jefuit de alte neamuri, ce s-a întâmplat cu poporul

dac ?, un popor ofensiv, războinic, viteaz, demn, bogat, de a devenit unul dintre popoarele defensive, slabe, laşe, am explicat în primele Scrisori politice ale cărţii.

În aceste Scrisori politice, am insistat mai mult pe defectele şi patologiile psihologiei poporului daco-roman, tocmai pentru a pune în evidenţă factorii, cauzele care au făcut să avem destinul şi traseul istoric nefericit pe care l-am avut. Cauze şi factori pe care trebuie să-i înlăturăm, căci altfel ne duc la pieire. De aceea nu am insistat aproape deloc şi pe calităţile poporului daco-român, care există cu certitudine. Adevărul este că suntem un popor dotat, un popor cu mari resurse creative, talentat, care a dat multe capodopere spirituale de-a lungul istoriei.

Ca dovadă, creaţiile culturii populare în toate domeniile, lirică şi epică populară, artă plastică, pictură şi sculptură. Doinele româneşti, baladele, Mioriţa, Balada Mănăstirii Argeşului, vorbesc tocmai despre sensibilitatea noastră abisală, despre capacitatea spiritului românesc de a crea sinteze spirituale uimitoare, nemuritoare, despre deschiderea lui către absolut. Creaţiile artistice ale poporului daco-român, cizelate pe parcursul istoriei, ajunse la stadiul de perfecţiune, miturile care stau la baza culturii daco-române vorbesc despre setea de nemurire, de absolut a subconştientului colectiv al românilor, despre sensibilitatea, despre bogăţia sufletului românesc…Motivul zborului, motivul zburătorului, al dragostei, motivul jertfei, al setei de eternitate, sunt nuclee semantico-filozofice care infuzează întreaga spiritualitate daco-românească.

Porţile şi bisericile din lemn maramureşene, doinele, ţipuriturile hăulitele sunt capodopere de spiritualitate, din care răzbate sensibilitatea, setea şi capacitatea de a iubi a poporului acesta, deschiderea către absolut şi proiecţia lui pe zarea eternităţii. Costumul popular românesc este un monument de frumuseţe şi bogăţie spirituală, reflexie a sufletului românesc. Pentru că nu ne-am folosit energiile în războaie de cotropire, le-am pus împreună cu sensibilitatea şi dorul nostru de absolut în creaţiile artistice populare. Lipsa noastră de ofensivitate în planul cuceririlor, în planul spaţiului, al problemelor pe care ni le-a pus Istoria spre rezolvare, s-a răsfrânt în creativitatea interioară.

Am fost dintotdeauna un popor paşnic, ospitalier, sensibil. Am fost mai darnici cu străinul decât cu al nostru. Am fost şi suntem un popor inteligent, inventiv, creator de frumos. Vai, dar ce păcat că am fost marcaţi toată istoria noastră de patologiile psihologiei poporului daco-român, care s-au răsfrânt în întregul nostru comportament, în atitudinile noastre de fiecare zi. Dacă nu am fi avut aceste Patologii ale psihologiei poporului român de care am vorbit, şi care am văzut cât de mult rău ne-au făcut, am fi putut să spunem şi noi ca Herodot, (dacă tracii ar fi fost uniţi şi ar fi ascultat de un singur conductor ar fi de neînvins n. n) că am fi putut să fim unul dintre marile popoare ale lumii. Dar n-a fost să fie. Aşa, am fost toată istoria un popor amărât, necăjit, sărac, jefuit, călcat mereu de alţii, în faţa cărora am îngenunchiat, ca să nu ne taie capul. Şi ne-am nenorocit !

Eminescu observa şi el că există un rău mare care ne face să nu ne meargă bine în istorie : „"Răul esenţial care ameninţă vitalitatea poporului nostru – zice Eminescu - este demagogia", 1130, căci "demagogii neştiind nimic, neavând nimic, vor să se ridice deasupra tuturor şi să trăiască din obolul nemeritat al săracului. Ei se întemeiază pe nevoile – din nefericire veşnice – şi pe lesnea crezare a mulţimii; şi, fiindcă, în genere, sunt înzestraţi în loc de minte cu vicleşug numai, stăpânirea lor înseamnă domnia brutalităţii, a viciilor şi a uşurinţei"

Interpretându-l pe Eminescu, deşi ce afirmă el este foarte clar, şi nu mai are nevoie de nici o interpretare, vedem că el ne spune limpede că răul cel mai mare care ameninţă vitalitatea poporului român (în perioada postcomunistă poporul român este total lipsit de vitalitate. Suntem un popor total devitalizat n. n) este demagogia. Or noi în această carte am arătat că în spatele demagogiei stau patologia politicianismului, patologia egoplasmului, şi Inteligenţa negativă. Aceste patologii îi împing pe indivizii umani bolnavi de egoplasm, de setea de putere, să ajungă sus pe scena politică, unde ei „devin mari", cred că sunt mari, şi unde se pot îmbogăţii furându-i, jefuindu-i pe semenii lor.

Iată ce ne mai spune Eminescu despre demagogi : „demagogii neştiind nimic, neavând nimic, vor să se ridice deasupra tuturor şi să trăiască din obolul nemeritat al săracului". Aşadar demagogii sunt de fapt mediocrităţi, nişte nulităţi, (să ne gândim numai la personajele din „O scrisoare pierdută", la Caţavencu, la Dandanache, la Farfuridi, la

Brânzovenescu etc, dar şi la parlamentarii noştri, la politicienii din toate timpurile, de fapt) care nu ştiu nimic, la capitolul cultură, valoare, pricepere de a face ceva, de a fi specialişti în ceva, creativi, ioc. Dar ei vor să se ridice deasupra tuturora. De ce vor ei lucrul acesta ? Am explicat mai sus. Pentru că sunt bolnavi de egoplasm, de setea de putere, şi pentru că (tocmai de aceea) triunghiul din Vârful piramidei sociale funcţionează pentru ei ca un aspirator-capcană, care-i atrage, îi absoarbe în sus. Se ridică deasupra tuturora, şi ca să fie mari şi să deţină puterea, dar şi ca să se îmbogăţească.

Se îmbogăţesc bineînţeles nu din munca lor, ci din „obolul nemeritat al săracului". Aceasta este politicianul, şi aceasta este clasa politică. Ea este deci o jefuitoare a muncii poporului, şi un factor care pauperizează poporul şi măreşte discrepanţa, prăpastia dintre bogaţi şi săraci. Altfel spus, clasa politică românească, sistemul pluripartidist şi tipul acesta de democraţie care există prin alegeri democratice, chipurile, formează un Aparat nociv, distructiv care lucrează împotriva Organismului naţional, jefuindu-l, sărăcindu-l. Împiedicându-l astfel să se dezvolte, şi determinându-l să involueze. Aşa a fost în perioada lui Eminescu, în perioada de la 1900 la Primul Război mondial, în perioada interbelică, şi în perioada postcomunistă când sistemul pluripartidist fost re-instaurat de Partidele politice, şi la cerinţa Stăpânilor care conduc Europa şi lumea.

Iată ce ne mai spune Eminescu despre politicieni : „Ei se întemeiază pe nevoile – din nefericire veşnice – şi pe lesnea crezare a mulţimii; şi, fiindcă, în genere, sunt înzestraţi în loc

de minte cu vicleşug numai". Ei, politicienii, ca să existe şi să funcţioneze ca demagogi şi jefuitori, se folosesc, ca să spunem aşa, de nevoile oamenilor, de faptul că oamenii au nevoi, au nevoie de a fi ajutaţi, şi ei la alegeri asta promit, că vor ajuta cetăţeanul. Se mai folosesc de „lesnea crezare a oamenilor", adică de credulitatea şi de naivitatea alegătorilor, a sărmanilor români. Şi acum atenţie, Eminescu ne spune un lucru extraordinar: Politicienii au ceea ce noi am numit Inteligenţă negativă, care este şi ea o patologie fundamentală a psihologiei poporului român : „, fiindcă, în genere, sunt înzestraţi în loc de minte cu vicleşug numai", zice foarte clar Eminescu. Aceasta este Inteligenţa negativă, descoperită şi teoretizată, studiată de noi peste un veac, în cartea noastră „ Inteligenţa pozitivă şi inteligenta negativă", publicată şi ea de o Editură americană internaţională, şi care poate fi citită şi cumpărată din mai multe Librării On-line, cum ar fi www.amazon.com stefan dumitrescu sau …Barnes & Nobles

Iată ce ne spune Eminescu mai departe : „stăpânirea lor (a politicienilor, a clasei politice româneşti n.n.) înseamnă domnia brutalităţii, a viciilor şi a uşurinţei". „Tagma jefuitorilor" de care vorbea Tudor Vladimirescu. Altfel spus, aşa cum Ţara aceasta a fost stăpânită secole, de turci, acum am scăpat de turci, în locul lor stăpânitorii, conductorii, jefuitorii fiind clasa politică. Să ne înţelegem, poporul român este stăpânit şi jefuit de o categorie de români care se numesc politicieni şi clasa politică, şi care formează o reţea de mafioţi. O reţea foarte viabilă, puternică, tenace, care se reface după fiecare epocă istorică. Ea nu este una şi aceeaşi având o continuitate neîntreruptă. Ci se reînnoieşte permanent, pentru

că înlăuntrul ei se dau lupte grele, sunt interese în joc care-i fac să se elimine unii pe alţii pentru a obţine o poziţie cât mai în faţă.

Lupta pentru putere a acestor indivizi se foloseşte de instrumentele numite Partide politice (am arătat mai sus de ce nu sunt partide politice în adevăratul sens al cuvântului !) în care ei intră, se înscriu în aceste partide", nu pentru a lupta pentru realizarea intereselor alegătorilor, pentru interesele ţării, CI PENTRU PROPRIILE LOR INTERESE. Pentru aceasta partidele politice şi Programele electorale, promisiunile pe care le-au făcut şi le fac înainte alegerilor, liberalii sau ţărăniştii, sau social-democraţii sunt de fapt nişte minciuni şi nişte instrumente folosite de ei, care au rolul de a-i păcăli pe alegători, de a-i manipula, astfel încât să-i facă să-i voteze pe ei, pe oamenii politici. Care, după ce se văd aleşi în parlament, sau în funcţii grase, uită total de alegători şi de ţară. De aceea poporul, ţara aceasta, organismul naţional românesc nu au funcţionat şi nu funcţionează. De aceea ne-a mers nouă, românilor, rău, în ultimele două veacuri, pentru că într-un fel am fost o Ţară ocupată de aceşti hoţi, demagogi, ciumeţi inconştienţi, înzestraţi în loc de minte cu vicleşug, cu Inteligenţă negativă, adică.

Aşa cum spuneam, Eminescu nu a fost deloc excesiv în critica pe care a făcut-o clasei politice din vremea lui, acestei clase superpuse. Pe noi ne apucă disperarea când vedem că a trecut aproape un veac şi jumătate, de gândire social-politică românească şi nici o minte din această ţară nu a observat că această Structură, acest Constituent format din combinaţia

Sistem pluripardidist, Partidele politice, Alegeri libere, chipurile, prin reprezentanţi, şi nu direct, (adică prin alegerea unor deputaţi, Senatori, a unor Parlamentari, care ne reprezintă pe noi în parlament. Şi care bineînţeles că ajunşi în parlament se reprezintă numai pe ei. Îşi văd numai de alegerile lor) şi Democraţia indirectă de tip reprezentativ, NU A OBSERVAT CĂ ACEASTĂ STRUCTURĂ ESTE UN PERICOL, O BOALĂ CARE DISTRUGE ORGANISMUL NAŢIONAL ROMÂNESC !

Ei bine, acest Constituent, această Structură-aparat care ne păcăleşte făcându-ne să credem că aceasta este Democraţia adevărată ,A FOST, CUM SPUNEAM, O NENOROCIRE, UN CANCER PENTRU ORGANISMUL ROMÂNESC, DE CÂND AU EXISTAT PRIMELE Alegeri în România. O tumoare, care se autoperpetuează şi care în istorie a îmbolnăvit întregul Organism social românesc.

De ce ? 1. Pentru că acest Constituent-Aparat, care în mod fals ne face să credem că duce la crearea democraţiei, el creează de fapt o clasă şi o stare de lucruri pe care am numit-o cleptocraţie. (cleptoman înseamnă hoţ). Nici pe departe aceasta nu este o Democraţie adevărată. Ne face să ne minţim că trăim în democraţie. Ceea ce este fals. 2. El creează în universul social demagogie, minciună, imoralitate, antieducaţie. 3 El nu lucrează pentru societatea românească, odată ce oamenii aceştia îşi văd de interesele lor, 4. Ba, aşa cum zice Eminescu „se ridică deasupra tuturor ca să trăiască din obolul omului muncitor”. Altfel spus, ei nu creează nimic, nu creează valoare, substanţă pentru Organismul naţional, ci

furând, consumând din substanţa Organismului naţional „ei vor să se ridice deasupra tuturor şi să trăiască din obolul nemeritat al săracului” 5. Eminescu are de asemenea dreptate când spune că politicienii-demagogi nu au minte, („sunt înzestraţi în loc de minte cu vicleşug numai, stăpânirea lor înseamnă domnia brutalităţii, a viciilor şi a uşurinţei „) mai pe româneşte că sunt proşti. Oamenii aceştia fiind din tipologia aceasta umană de mediocrităţi, lichele, slab dotaţi din punct de vedere intelectual, fără cultură, dar care sunt în schimb dotaţi cu Inteligenţă negativă, ştiu să mintă, să înşele, să fure pentru a se îmbogăţii, neavând pic de conştiinţă, de milă şi de ruşine.

Ca dovadă este faptul că de un secol şi jumătate nu au fost în stare să Gândească un Proiect social care să ajute poporul român şi ţara să iasă din starea de subistorie, sau cum spunem noi, din situaţia de popor victimă. În 1865 Împăratul Franţei, Napoleon al III-lea, care îl aprecia pe Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, era cât pe aici să determine Poarta să ne acorde Independenţa, situaţie favorabilă nouă, care ar fi făcut inutil războiul din 1877-78, pentru independenţă. Ei bine, în timp ce tratativele se derulau în secret, au exista oameni politici din anturajul lui Cuza (iarăşi Trădarea, dimensiunea permanentă a istoriei noastre) care au torpilat, au compromis aceste tratative. Au avut de pierdut ei, clasa politică ? Nu, tot poporul român a avut de pierdut. Pentru că în acest caz Războiul pentru Independenţă din 1877-78 ar fi fost inutil, şi n-ar mai fi murit atâţia tineri, în majoritatea lor ţărani români, pe câmpiile de luptă din Bulgaria.

În momentul 1877 – 1878 dacă am fi avut oameni politici geniali, nu Mari gânditori politici, ci doar buni oameni politici, şi-ar fi dat seama că pentru poporul român şi pentru România ar fi fost mult mai bine, şi în viitorul imediat şi în perspectiva secolului XX, dacă ne-am fi alăturat turcilor şi am fi luptata împotriva ruşilor. (sau mai bine NEUTRALITATE, ne vedeam de treburile noastre.)

1. Pentru că Imperiul Turc era în involuţie, îşi trăise traiul, avea să se prăbuşească de la sine, ca fiind perimat, (nu mai trebuia să luptăm ca să-l distrugem) pe când Imperiul Rusesc era în plină ascensiune, ruşii se ambiţionau să ajungă la strâmtori, la Dardanele. Iar pe noi cu siguranţă că doreau să ne incorporeze în imperiu. Şi

2. Noi aveam teritorii de luat înapoi, Basarabia, de la Rusia, nu de la Turcia. Dar vorba lui Eminescu, dacă această tipologie umană, politicienii demagogi, ar fi avut minte şi ar fi gândit mai profund, ar fi fost bine. Dar dacă nu au avut, a suferit poporul român. Erau grav bolnavi de patologiile psihologiei poporului român, de egoplasm, de politicianism, de Inteligenţă negativă, de celulită-individualistă. Aşadar Primul Ministru Ion Brătianu, (mai ales că fratele său Dumitru Brătianu milita pentru intrarea României în război de partea turcilor. Genială gândire şi intuiţie politică!) care era la guvernare în anul 1877, Ministrul de externe, liberalul moderat, care intrat în politică se şulfise şi el, devenise şi el bolnav de egoplasm, Mihail Kogălniceanu, revoluţionarul de la 1848," bulbucaţii ochi de broască", C. A. Rosetti, ceilalţi miniştri, oamenii politici din parlament, şi din epocă, nici unul

nu s-au gândit că pentru ţară este mai bine să se alieze cu turcii împotriva ruşilor. Au făcut, în frunte cu regele Carol I, aceeaşi greşeală pe care a făcut marele Om de cultură, dar mediocrul om politic, Domnitorul Dimitrie Cantemir, la 1711, când s-a aliat cu Petru cel Mare, împotriva turcilor, deşi miopul ştia că Imperiul Otoman este în involuţie, în decădere, istoriceşte se prăbuşeşte. (Căci doar el scrisese cartea „Mărirea şi decăderea Imperiului Otoman)

La fel nu i-a dus mintea nici pe politicienii Interbelici, pe conducătorii principalelor partide ale perioadei interbelice, pe Liberali şi pe Ţărănişti, că dacă soldaţii morţi în primul Război mondial prin jertfa lor au făcut România Mare pe care le-au pus-o lor în braţe, datoria lor era să facă în aşa fel încât România interbelică să se dezvolte, să crească peste acea limită benefică, peste acel Nivel necesar despre care am vorbit în cartea aceasta, PENTRU CA ROMÂNIA SĂ NU MAI FIE LA CHEREMUL PUTERILOR STRĂINE. Datoria lor era să facă în aşa fel încât România Mare să fie o permanenţă.

Foarte mult au greşit Politicienii interbelici, (care se mâncau între ei cum se mănâncă astăzi, între ei nu e nici o deosebire) partidele politice, guvernanţii şi parlamentarii în 1940 când au votat şi-au luat decizia nefastă de a nu opune rezistenţă militară, aşa cum a făcut micul şi eroicul popor finlandez, când Stalin ne-a dat ultimatumul să cedăm Basarabia şi Bucovina. Este una dintre marile greşeli făcute de politicienii care răspundeau de destinele poporului român şi aveau datoria să apere România. Pentru orice român patriot trebuia să fie sfântă idea că nu are voie să cedeze nici o palmă

de pământ din trupul Ţării. Dacă armata română ar fi opus rezistenţă, şi ar fi luptat până la ultima suflare, aşa cum am făcut în Primul Război mondial, sunt convins că i-am fi respins şi i-am fi umilit pe ruşi. Şi că n-am fi pierdut Basarabia şi Bucovina.

Şi apoi, potrivit a doua articole din Pactul Ribbentrop Molotov, sovieticii nu aveau voie să treacă de Prut. Aşa stipulau două articole anexe ale Pactului. Politicienii care au luat decizia (spre cinstea lor ,printre cei care s-au opus cedării fără luptă Basarabiei şi Bucovinei se numără Regele Carol al II-lea şi Nicolae Iorga) de a ceda provinciile românești fără luptă i-au făcut poporului român un Mare rău. Un Rău imens ! Dacă am fi opus rezistenţă ruşilor, era posibil ca astăzi Basarabia şi Bucovina să facă parte din trupul Ţării. Politicienii însă şi-au pus mai presus interesele lor personale, ale lor şi ale familiilor lor. S-au gândit că, în cazul în care sovieticii trec Prutul, le sunt puse în primejdie averile şi familiile, îşi pierdeau posturile de guvernanţi, de parlamentari, afacerile. S-au pus pe ei mai presus de Ţară, de destinul poporului român.

Nu am avut nici Mari gazetari, nici mari Gânditori politici, care să le fi explicat românilor lucrul acesta, nici Oameni politici mari care să fi hotărât soarta României în acel moment. Din păcate încă o dată ne-am comportat ca în primul mileniu când veneau peste noi hoardele din Stepa Rusiei: capul plecat, sabia nu-l taie. Şi din păcate sabia n-a tăiat capul ţării, (a căzut doar capul regelui Carol al II-lea, obligat să plece în exil, clasa politică nerodă şi vicleană a rămas) ci hălci

mari din trupul României Mari. : „Capul plecat sabia nu-l taie”. Capetele aplecate al oamenilor politici interbelici aveau să cadă după 1945 şi 1948 când aveau să moară în închisorile comuniste.

La fel au procedat politicienii (Principalii politicieni din Conducerile partidelor au fost de acord cu lovitura de stat de la 23 august 1944), când l-au arestat şi l-au predat Sovieticilor pe Conductorul Armatei Române şi al Ţării, pe Mareşalul Ion Antonescu. Nu s-au gândit că nu este permisă arestarea Conductorului unei Armate când aceasta se află în retragere, aşa cum stipulează toate Tratatele de strategie militară, pentru că asta înseamnă a preda Armata duşmanului, înseamnă Trădarea ţării. Asta mai ales când Mareşalul Ion Antonescu încerca demult să iasă din Război, şi era într-un moment favorabil realizării acestui obiectiv, deoarece în dimineaţa zilei de 23 august 1944 sosise de la Stockholm Telegrama doamnei Kolontay, Ambasadoarea lui Stalin la Stockholm, prin care mareşalul era anunţat că Stalin este de acord cu semnarea acestui Pact secret, foarte favorabil nouă.

În realitate Ion Antonescu a fost arestat tocmai ca să nu semneze acest Tratat secret cu Stalin. Şi a fost arestat şi pentru că Regele, şi şefii partidelor politice, în prostia lor (Eminescu ne-a spus foarte clas că oamenii aceştia nu au minte, ci numai vicleşug) şi-au imaginat că dacă îl arestează pe Antonescu şi-l predau lui Stalin, dacă România iese din Război şi luptă alături de Armata sovietică, EI, POLITICIENII, VOR SCĂPA, ŞI VOR PUTEA FACE PARTE DIN GUVERNELE VIITOARE, CA ÎN PERIOADA

INTERBELICĂ. Iarăşi a acţionat într-un moment când istoria acestui neam daco-românesc se afla în impas şi la o mare cotitură, aceeaşi Trădare, permanenţă a istoriei noastre !

Din păcate s-a întâmplat însă o mare nenorocire. Prin această lovitură de stat Armata română şi România au fost predate Duşmanului nostru Istoric, cel mai periculos şi crud, aşa pe degeaba, prosteşte, fără să avem încheiat nici măcar un Armistiţiu cu sovieticii. Armistiţiu s-a semnat abia în 12 septembrie 1944, când România era deja o ţară ocupată. Şi avea să rămână ocupată până în anul 1964, adică două decenii, când Gheorghiu Dej s-a distanţat uşor de sovietici, şi când i-a trimis pe consilierii sovietici acasă. Politica lui a fost continuată cu succes pentru un deceniu de urmaşul lui Dej, de Nicolae Ceauşescu. În a doua jumătate a domniei lui, Ceauşescu a făcut din păcate mari greşeli economice.

Este adevărat că a fost manipulat de oameni infiltraţi în preajma lui, a făcut greşeala să se bazeze pe lingăii care îl adulau şi îl proslăveau, însă Ceauşescu a căzut în Capcana întinsă de Marii Asasinii Economici mondiali când i s-a dat un Împrumut prea mare pentru ţara noastră, pe care România nu l-a putut plăti decât cu mari sacrificii, cu scăderea drastică a nivelului de trai, cu cozile imense la mâncare şi cu frigul din casele românilor. Asta i-a făcut pe români să se revolte împotriva lui Ceauşescu în decembrie. Ceauşescu a căzut pentru că România era de mai mult timp obiectul unui Război economic şi financiar din partea FMI, care ne cerea datoria, şi din partea ruşilor care ne cereau şi ne obligau să le dăm alimente. În acelaşi timp Ceauşescu a fost diabolizat şi

marginalizat pe plan extern. Dar mai ales Ceauşescu a căzut ca urmare a Trădării. Şi ca urmare a patologiei de care suferea de mic, egoplasmul, setea de putere şi de mărire, care odată satisfăcute, l-au îmbolnăvit de paranoia.

Articolul 17

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE LAMENTABILE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE ROMÂNEŞTI

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI, TOCMAI CA SĂ NE EXPLICE LUCRURILE PROFUNDE ALE ISTORIEI, ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI DACO-ROMÂN

CA SĂ NE ARATE CAUZELE CARE AU FĂCUT SĂ AJUNGEM AICI !

ŞI SĂ AVEM ISTORIA CÂINEASCĂ PE CARE AM AVUT-O !

ŞI CA SĂ NE VINDECE DE ACESTE PATOLOGII, CA SĂ NE AJUTE SĂ NE SALVĂM ÎN ISTORIE !

SĂ NE FIE ŞI NOUĂ BINE ÎN TIMP !

CA SĂ NE AJUTE SĂ NE CUNOAŞTEM ŞI SĂ NE ÎNŢELEGEM PE NOI CA NEAM, CA POPOR, CA INDIVIZI UMANI !

SISTEMUL DE PATOLOGII AL PSIHOLOGIEI POPORULUI ROMÂN

DE CE SUNTEM UN POPOR CORUPT

ŞI DE CE NU FUNCŢIONEAZĂ INSTITUŢIILE

ROMÂNEŞTI ?

DE CE NU AM AVUT ŞI NU AVEM PARTIDE POLITICE ?

DE CE INSTITUŢIILE ŢĂRII NU FUNCŢIONEAZĂ ?

DE CE ORGANISMUL POPORULUI ROMÂN ESTE BOLNAV, IAR NAŢIUNEA ROMÂNĂ NU FUNCŢIONEAZĂ ?

SE MAI POT SALVA ÎN ISTORIA POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA ? POATE APĂREA ÎN ROMÂNIA UN PARTID POLITIC FORMAT DIN OAMENI CINSTIŢI, SERIOŞI ?

Se mai poate salva în istorie poporul român, mai poate fi salvată de la dezmembrare şi de la dispariţie naţiunea română ? Nu ştim ! Odată ce poporul român este un popor total dezinteresat de viaţa şi de destinul lui, odată ce clasa intelectuală este formată din indivizi umani egoişti, invidioşi, CORUPŢI, interesaţi fiecare de persoana, de familia şi de grupul lui de interese, cărora nu le pasă nici de semenii , nici de viitorul copiilor lor.

Calculele, studiile, raţionamentele viitoriste arată că sunt mult mai multe şanse să dispărem ca popor şi ca naţiune… Europa, Uniunea Europeană se află şi ea de mulţi ani în criză, gata să se prăbuşească…Trebuie spus că Uniune Europeană se află ca şi România în situaţia de Fundătură istorică, şi prăbuşirea Uniunii Europe (care va fi şi ea prăbuşită de cei care au înfiinţat-o, ca şi în cazul Experimentului mondial comunist), ar agrava şi mai mult situaţia României, grăbindu-i sfârşitul.

Aşadar, dacă poporul român nu se trezeşte şi nu se întâmplă un miracol, o Minune dumnezeiască în istoria noastră, în viitorul apropiat (nu mediu, căci până atunci dispărem), noi ca popor vom părăsi scena istoriei.

Dar aşa cum am spus mai înainte, de am şti mie în sută, de am fi şi siguri că dispărem ca popor, Biroul de Viitorologie va lupta atât timp cât vom exista pentru salvarea şi ajutarea poporului român de a ieşi din această situaţia de popor victimă. Chiar dacă vom pierde şi vom pieri şi noi o dată cu poporul acesta, VOM LUPTA PÂNĂ LA ULTIMA SUFLARE CA SĂ AJUTĂM ŞI SĂ SALVĂM POPORUL DACO-ROMÂN!

La aceasta mai adăugăm faptul că în istoria poporului român, ca de altfel în istoria multor popoarelor, există clipe astrale benefice… (Cum există şi clipe astrale nefaste, aşa cum au fost în cazul poporului traco-daco-român asasinarea Regelui Burebista şi înfrângerea şi dispariţia lui Decebal, Lovitura de stat de la 23 August 1944 şi Lovitura de stat împotriva lui Ceauşescu din Decembrie 1989) aşa cum au fost

Victoria Domnitorului Basarab I asupra regelui Carol Robert de Anjou în noiembrie 1330 la Posada. Aceasta a fost Prima clipă astrală benefică din istoria noastră, fără de care astăzi era posibil să nu existăm ca popor.

Existenţa în istoria poporului român a acestor trei mari Voievozi, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, şi Victoriile repurtate de ei asupra invadatorilor, la Rovine, la Podul Înalt (toate Războaiele lui Ştefan cel Mare) şi la Călugăreni, apoi Prima Unire a celor trei Ţări Românești sub sceptrul lui Mihai Viteazul, sunt de asemenea momente şi clipe astrale benefice în istoria noastră. Nu putem uita desigur anul 1918, victoriile de la Mărăşti, Mărăşeşti, Oituz, Victoria noastră în Primul Război mondial şi realizarea celei de a doua Uniri, a Marii Uniri de la 1918, când Provinciile Ţării au revenit la trupul Daciei.

Noi credem că oricâtă energie negativă s-a adunat în Fiinţa naţională românească, datorită trădărilor din istoria noastră, datorită faptului că suntem un popor pizmaş, un popor bolnav de Axiofagie, de Inteligenţă negativă, de egoplasm, dezbinat, Dumnezeu nu ne va lăsa din mână, nu ne va lăsa să pierim şi ne va mai dărui încă o dată un Moment astral…Rugându-L pe Dumnezeu ca aceste cărţi ale noastre şi descoperirile făcute în cadrul Biroului de Viitorologie să pregătească acest Moment astral care va salva Poporul român şi România.

De asemenea ne gândim că fiind un popor foarte dotat cu multe calităţi (din păcate sistemul, sindromul de patologii ale psihologiei poporului român a fost mai puternic decât suma calităţilor noastre), fiind un popor inteligent, creativ (din

păcate aceste calităţi le-am folosit mai mult ca să omorâm capra vecinului), fiind cel mai bătrân popor al Europei, rădăcina, temelia din care au crescut tulpinile europene, adică popoarele din spaţiul Europei (afirmaţia este susţinută de cercetările genetice), mai avem în străfundul fiinţei naţionale rezerve şi resurse, energii nebănuite care ne vor ajuta să trecem peste hopul acesta ! Să ieşim din criza şi din Fundătura istorică în care am fost băgaţi şi în care ne-am băgat singuri pentru a ieşi la Liman. Adică să ne dezvoltăm, să evoluăm şi urcăm peste acel Nivel salvator, peste acea Limită benefică despre care am vorbit, CÂND VOM DEVENI ŞI NOI UN POPOR NORMAL, SĂNĂTOS, BOGAT, CIVILIZAT.

Ne gândim în acelaşi timp că poporul daco-român a suferit foarte mult în istorie (izbăvirea, purificarea, evoluţia prin suferinţă) şi cu toate păcatele noastre, Domnul se va mili de noi şi ne va ajuta.

Acum la finalul acestei cărţi să vedem în mod concret, care ar fi strategia, calea prin care noi ne putem salva ca popor şi ca naţiune în istorie.

Mai recapitulăm o dată Factorii negativi, acele Forţe din Istoria noastră şi din Fiinţa naţională care produc efecte negative şi ne împiedică să ne dezvoltăm, să evoluăm, să ne realizăm plenar ca popor şi ca naţiune în istorie. În perioada istorică pe care o traversăm aceste forţe sunt :

1. Partidele politice aflate acum pe scena istoriei. Ele sunt Centre generatoare de efecte negative. Ele de fapt sunt Găşti formate în urma corupţiei, generatoare de corupţie, Grupuri de

interese capabile să-şi urmărească doar interesele lor. Ele trebuie neapărat să fie desfiinţate, în locul lor urmând să fie înfiinţat un Partid politic autentic, format din oameni cinstiţi, serioşi, patrioţi. Sau două partide politice autentice, (unul fiind de opoziţie) formate din oameni cinstiţi, care pun interesele ţării mai presus de interesele lor. Obiectivul acestor partide fiind acela de a organiza şi de a reconstrui Economia, prin transformarea actualei Economii în Sistem socio-economic de evoluţie, pentru ca Organsinul naţional să ajungă în cel mai scurt timp istoricește o Naţiune dezvoltată, aflată mai sus de Limita benefică şi de Nivelul salvator.

Partidele politice împreună cu sistemul pluripartidist, bazat pe alegerile, chipurile, democratice, reprezentative alcătuiesc un Corpus cancerigen care distruge zi de zi societatea, fiinţa naţională românească

2. Sistemul de patologii ale psihologiei poporului român, cel care stă la baza mentalului românesc şi generează toate relele care s-au întâmplat şi se întâmplă în istoria noastră.

3. Starea de Macro-situaţie-capcană autodistructivă a Uniunii Europene…Odată cu intrarea în Uniunea Europeană (şi în NATO), România a intrat într-o Capcană malaxor distructivă, care a făcut ca şi Sistemul socio-economic românesc să fie un Sistem capcană autodistructiv şi distructiv. De aceea România se găseşte într-o Situaţie distructivă şi autodistructivă şi este o Macro-situaţie distructivă şi autodistructivă, introdusă pe o Cale distructivă şi autodistructivă. Situaţia din care va trebui să iasă cât mai repede, dacă nu vrem să fim distruşi de tot.

Aceştia sunt deci Factorii negativi, cei mai importanţi, cei mai mari care îmbolnăvesc, distrug direct şi indirect Organismul naţional românesc, împingându-l pe o traiectorie involutivă, pe care trebuie să-i anihilăm, şi să-i înlocuim cu Factori pozitivi, cu Instituţii benefice care produc efecte pozitive. Efecte care să ajute Sistemul socio-economic românesc să se dezvolte şi să evolueze.

Şi acum să descriem Strategia , calea prin care acest popor poate să treacă de Limita benefica şi să devină un popor normal, un popor sănătos, civilizat, fericit, în care oamenii se pot realiza plenar. Acesta trebuie să fie Obiectivul minimal al nostru. Obiectivul acesta poate fi atins într-o perioadă de numai 10 ani, dacă trecem la construirea Sistemului socio-economic de evoluţie. Care fiind prin esenţa sa un Sistem educaţional, ne va schimba în bine ca popor, ajutându-ne să evoluăm

Dar dacă vrem să ne fie bine în istorie, dacă vrem ca fiii şi nepoţii noştri să trăiască, în sfârşit, după două milenii de sărăcie şi umilinţe, bine, să fie oameni realizaţi, împliniţi, fericiţi, şi ca poporul acesta să dăinuie, este bine să mergem mai departe pe Linia dezvoltării şi evoluţiei, pentru a deveni într-o perioadă de 20-30-40 de ani un Mare Popor. Cu o Economie foarte eficientă, aşa cum este Sistemul economic evolutiv, cu o cultură superioară, cu un Nivel educaţional înalt. Acesta trebuie să fie Idealul naţional al poporului român, să devenim un Mare popor şi o Mare naţiune. Şi să rămânem în continuare pentru sute de ani un Mare Popor, un Popor superior, care nu mai poate să fie victima nici unui alt popor,

sau Imperiu. O naţiune cu o populaţie de 40-50 de milioane de locuitori. Pământul nostru cultivat şi exploatat raţional poate hrăni o populaţie de cel puţin 80 de milioane de locuitori. Avem cel mai bun pământ arabil de Europa, cu suprafaţa cultivabilă cea mai mare. Avem cele mai mari resurse care ne-ar putea ajuta să fiinţăm 80 de milioane de locuitori pe acest teritoriu daco-românesc.

Aşadar putem să devenim într-o perioadă de o jumătate de secol, un popor de peste 80 de milioane de locuitori. Ca să fim un Popor Mare nu este de ajuns să fim un popor de 50 sau de 80 de milioane de locuitori. Trebuie neapărat să avem un Nivel educaţional ridicat, adică să fim un popor moral, disciplinat, unit, ai cărui oameni sunt cinstiţi, muncitori, inteligenţi, buni profesionişti, care au capacitatea, atitudinea şi aptitudinea de a se organiza, de a coopera inteligent şi eficient între ei, de a fi uniţi, de a avea Conştiinţa faptului că sunt un Mare Popor. Spuneam în lucrările noastre că trebuie să încetăm să mai fim poporul acesta balcanic, slab, laş, dezbinat, format din indivizi umani şmecheri, vicleni, dedublaţi, egoişti, individualişti, în care fiecare îşi urmăreşte numai interesele lui, dornic de a fi bogat, de a fi mare, de a o duce bine, această situaţie fiind obţinută pe căi necinstite, şi să devenim un popor cinstit, disciplinat ca nemţii şi muncitor şi inventiv ca japonezii. De la aceste popoare avem noi foarte mult de învățat. Or a ajunge la acest stadiu înseamnă a fi un popor şi o naţiune cu un Nivel educaţional ridicat.

Eminescu ne spunea de acum 130 de ani că dacă vrem să dăinuim trebuie să devenim o naţiune formată din oameni

morali şi uniţi. „O naţiune – scrie Eminescu - dăinuie în măsura în care membrii săi formează o comuniune morală”. A fi o naţiune formată din oameni morali cu conştiinţa şi simţul, instinctul Unităţii, al statalităţii înseamnă a fi o naţiune formată din indivizi umani care au un înalt Nivel educaţional. Or din păcate Şcoala românească, (este adevărat foarte mult perturbată, sabotată de politică, de fenomenul politicianist românesc, dar şi de patologiile psihologiei poporului român), nu a fost capabilă să ne spună Adevărul acesta şi nici să ne arate prin ce modalitate, prin ce cale putem să devenim aşa cum ne spune Eminescu, să fim o „comuniune morală”.

Or noi până acum nu am fost o comuniune ca popor, am fost mai degrabă o populaţie dezbinată, dezorganizată, formată din indivizi umani egoişti, individualişti, bolnavi de egoplasm, de axiofagie, de inteligenţă negativă. Şi nu am fost şi nu suntem nici oameni morali, adică cinstiţi. Ne referim desigur la marea majoritate a românilor, pentru că poporul român are şi oameni cinstiţi, morali, şi chiar oameni extraordinari. Uitaţi-vă dumneavoastră la România de azi, este formată din indivizi umani dezbinaţi între ei, dezinteresaţi de destinul ţării, de destinul copiilor lor, care nu au conştiinţa unităţii lor, nu au conştiinţa, nu simt şi nu gândesc în mentalul lor ca şi cum ar fi celulele unui Organism naţional, de care se simt ataşaţi şi pe care-l iubesc. Aţi văzut , care cum ajunge într-un post din care poate să fure ca să se îmbogăţească, în orice domeniu, justiţie, administraţie, politică, Armată, Servicii secrete, primul lucru la care se gândeşte şi pe care îl face este să se îmbogăţească pe căi necinstite. Pe orice cale, numai să se îmbogăţească, să fie el mai mare... Furând statul, jefuind economia, păcălindu-i pe

semenii lor. Pentru aceasta, ca să fie mai eficienţi se adună în „haite", adică în Grupuri mafiote, formând structuri care jefuiesc economia, statul, comunitățile din care fac parte. Aşa se explică această realitate periculoasă la noi, de ce se formează atât de uşor mafiile la noi şi de ce sunt atât de eficiente, virulente. De ce este în România corupţia atât de mare.

De aceea in ultimii 150 de ani România a progresat foarte puţin, în comparaţie cu cât ar fi putut să se dezvolte şi să evolueze poporul român dacă la conducerea ţării ar fi fost Partide politice autentice, şi nu Găşti politicianiste, Politicieni autentici, cinstiţi şi patrioţi. Adică dacă am fi avut o altă clasă politică, cinstită, formată din patrioţi adevăraţi, opusă clasei politice pe care o avem de 150 de ani.

Aşa ne explicăm faptul de ce această clasă politicianistă formată din indivizi umani bolnavi de egoplasm şi de inteligenţă negativă, cu instincte politicianiste puternice a fost şi este atât de vitală în istoria noastră, deşi a fost aspru criticată în cultura română, (să ne gândim la Vasile Alecsandri, la Mihai Eminescu şi la Caragiale care i-au făcut în toate felurile pe jigodiile de politicieni români) ,ea nu numai că nu şi-a făcut mea culpa, şi nu s-a schimbat deloc în bine, dar a devenit mai devoratoare, mai neruşinată. Tocmai datorită patologiilor psihice de care este bolnavă, datorită instinctelor ei puternice de acaparare şi de putere.

Când vorbim de posibilitatea salvării poporului român prin trecerea la construirea unui nou Sistem socio-economic – Sistemul socio-economic de evoluţie, cel care va realiza în

istoria noastră ceea ce numim noi revoluţia morală paşnică şi revoluţia educaţională – trebuie să ţinem cont că această clasă politicianistă are instincte de putere foarte vitale, că are o capacitate de adaptare extraordinară, fiind lipită totală de ruşine şi foarte cinică, asemenea unei hiene însetată de putere şi de bogăţie.

2 Aşadar a doua condiţie ca Sistemul socio-economic românesc actual să iasă din starea de subistorie, din starea de victimă a istoriei, a Forţelor criminale care urmăresc exploatarea, jefuirea şi distrugerea noastră ca naţiune (în care actualele Partide politice criminale, adevărate focare cancerigene ne menţin, afundându-ne în prăpastie şi mai mult) este acesta : ca pe parcursul unui interval istoric cât mai scurt poporul român să aibă un Nivel educaţional şi de conştiinţă cât mai ridicat. Adică de la nivelul educaţional scăzut la care ne găsim acum, când suntem dezbinaţi între noi, egoişti, inculţi , mediocrităţi, lichele, hoţi, invidioşi, să urcăm pe un Nivel educaţional şi de conştiinţă mult mai înalt, când vom deveni oameni cinstiţi, generoşi, inteligenţi, corecţi, patrioţi, buni profesionişti, specialişti în domeniul în care lucrăm, oameni care ne realizăm plenar în viaţă.

Noi am arătat în lucrările noastre de economie că Nivelul educaţional al unei Societăţi, al unui Sistem socio-economic naţional este Factorul nr 1, economic (educaţional, cultural) cel mai eficient, cel mai puternic care asigură, produce eficienţa acelui Sistem, dezvoltarea, evoluţia lui pe Linia de evoluţie a vieţii. Popoarele care au un Nivel educaţional ridicat cum sunt germanii, japonezii, englezii, sunt mari

Puteri economice, sunt Ţări dezvoltate tocmai pentru că au un Nivel educaţional ridicat. Noi, românii, am fost şi suntem un popor slab în istorie, umilit, jefuit, cu o Economie de subzistenţă, la cheremul tuturor, tocmai pentru că în viaţa şi în caracterul nostru a predominat şmecheria, hoţia, demagogia, egoplasmul, axiofagia, dorinţa de a ne îmbogăţi fără muncă, neseriozitatea, băşcălia, balcanismul. Adică am avut şi avem un Nivel educaţional scăzut. Din păcate acesta este adevărul.

De aceea în viitorul apropiat şi mediu, dacă vrem să fie ceva de capul nostru în istorie, poporul român va trebui să trăiască o revoluţie morală şi educaţională autentică. Fără această schimbare în bine a caracterului şi a mentalului românilor, fără această evoluţie morală şi de conştiinţă pozitive, NOI NU VOM PUTEA REALIZA NIMIC în istorie. Ba mai mult, va fi vai de mama noastră!

Dar este posibilă această fie şi mică revoluţie morală în viitorul apropiat, văzând şi ştiind cine suntem şi ce ne poate capul, cât de ticăloşi suntem cu noi în această perioadă istorică postcomunistă ?

Da, este posibilă, dacă la Conducerea ţării va veni un Partid politic autentic, format din oameni cinstiţi, disciplinaţi, patrioţi, serioşi, muncitori, care pun interesele ţării mai presus de interesele lor de viermi şi de hiene care aleargă după îmbogăţire şi după putere. Dar este oare posibil ca in viitorul imediat să poată apărea în România un asemenea Partid ?

Da, este posibil, dacă România va trece la construirea Sistemului socio-economic de evoluţie, a Sistemului

Economic al viitorului, superior din toate punctele de vedere (economic, eficienţă, educaţional, cultural, ca dezvoltare şi evoluţie) celor mai performante Sisteme economice de azi, cum ar fi Economia americană sau japoneză, Sistem economic care nu cunoaşte fenomenul Crizelor şi al şomajului. Este Sistemul economic care este Casă pentru toţi oamenii care locuiesc în el, asigurându-le case şi locuri de muncă la toţi oamenii, asigurându-le condiţii de viaţă optime de locuit şi de muncă. Este o Mare uzină pentru că le dă tuturor oamenilor de lucru, este o mare Şcoală, pentru că are un Nivel educaţional ridicat, el însuşi fiind un Sistem care produce educaţie, şi este o Mare navă, o Corabie imensă care evoluează prin timp, pentru că Sistemul socio-economic este prin esenţa sa un Sistem Educaţional care produce dezvoltare şi Evoluţie.

Sistemul economic capitalist este învechit şi perimat, el este în linii generale acelaşi ca acum două veacuri, esenţa lui, care a devenit o patologie, fiind aceea de a produce cât mai mulţi bani, Capital. Lucrul acesta se face prim mărirea forţată şi accelerată a consumului, de aceea s-a ajuns la formarea Societăţii de consum, societate inumană, antieducaţională, în care omul este o marfă, un obiect, un aparat care produce mărfuri, pe care tot el le consumă în cantităţi din ce în ce mai mari, industriale, pentru a se îmbogăţi Stăpânii lui.

S-a întâmplat o minune în istorie noastră. Cu mai mulţi ani în urmă am descoperit Sistemul economic al viitorului, diferit de cel capitalist (care este axat numai pe producerea de capital) care îşi produce propria sa evoluţie pe Linia de

evoluţie a vieţii... Descrierea şi analiza Sistemului socio-economic să găseşte În cartea noastră „NOUA ŞTIINŢĂ ECONOMICĂ A SECOLULUI XXI SAU PSIHO-ECONOMIA”, care poate fi citită pe internet, pe www.amazon.com stefan dumitrescu. Această mare descoperire a Sistemului socio-economic este şansa pe care ne-a dat-o Dumnezeu ca să ne salvăm, în primul rând noi, ca popor. În această carte noi demonstrăm că Sistemul socio-economic capitalist este în agonie.

Aşadar, trecerea la construirea Sistemului socio-economic de evoluţie, care este cel mai eficient vehicul ce poate asigura dezvoltarea şi evoluţia Sistemului socio-economic românesc pe Linia de evoluţia, şi care ne permite ca în 30-40 de ani să devenim un Mare popor, aşa cum este poporul german, ar fi singura şansă de salvare a României. Cunoaștem direcția de dezvoltare, traiectoria pe care trebuie să mergem - o traiectorie, o cale susţinută a dezvoltării şi a evoluţiei maximale – şi punctul în care trebuie să ajungem, Idealul şi Obiectivul general al poporului român, când vom fi un popor de 50-60 de milioane de locuitori, cu o economie foarte dezvoltată, cu o super economie, şi cu un Nivel educaţional foarte ridicat. Sistemul socio-economic de evoluţie este acel Mega-instrument care ne asigură un ritm general de dezvoltare şi de evoluţie ridicat (subliniem de evoluţie, căci evoluţia noastră ca Organism socio-economic este foarte importantă) şi un nivel de educaţie foarte ridicat.

Dacă nu am fi descoperit acest Sistem economic al viitorului, (cel care credem că în viitor va scoate din criză

toate Sistemele socio-economice naţionale, şi în final Sistemului socio-economic al civilizaţiei umane plasându-le pe următorul Nivel de evoluţie al societăţii omeneşti), noi nu am fi putut să gândim acest Proiect mental, teoretic al salvării poporului român, prin trecerea la un ritm de dezvoltare şi evoluţie susţinut, care să-l ajute ca după o jumătate de secol să devină un mare popor.

Aşa cum am mai spus, noi am arătat în lucrările noastre că actualul Sistem socio-economic capitalist, fiind un Sistem economic perimat, învechit, ineficient, care produce mai multe efecte negative decât pozitive, trebuie părăsit în favoarea Sistemului socio-economic de evoluţie, vehicul socio-economic al viitorului care va duce Sistemul socio-economic al civilizaţiei umane pe următorul nivel de evoluţie al omenirii. Şi care va fi capabil să satisfacă nevoile, cerinţele şi aspiraţiile societăţii umane, ale fiinţelor umane în viitor.

Cu cât urcăm pe treptele istoriei, Sistemele socio-economice naţionale devin din ce în ce mai complexe, mai precise, mai economicoase, mai anti-entropice, mai inteligente. Ele funcţionează cu Inteligenţă şi cu RESURSE şi cu valori superioare, care au în ele încorporate Inteligenţă pozitivă şi energie pozitivă, superioare, şi care, la rândul lor, sunt creatoare de valori din ce în ce mai evoluate, superioare. Când spunem valori ne gândim că oamenii care lucrează în Sistemul socio-economic de evoluţie trebuie să fie oameni educaţi, inteligenţi, creatori, merituoşi, evoluaţi, cu un nivel superior de conştiinţă care pot la rândul lor să creeze valori din ce în ce mai înalte, mai evoluate.

Altfel Sistemele economice al viitorului nu vor funcţiona. Cu minciuni, aşa cum mint Politicienii azi şi cum au făcut dintotdeauna, cu hoţie, cu şmecherii, cu fiinţe umane de consum needucate, inculte aşa cum îi creează Societatea capitalistă de consum, Sistemele socio-economice ale viitorului nu pot funcţiona. Se prăbuşesc, aşa cum s-a prăbuşit în această perioadă istoric postcomunistă România, Grecia, Italia. De aceea spuneam noi că Nivelul Educaţional al unei Societăţi naţionale, al unui Sistem socio-economic naţional ESTE FACTORUL NR 1 CARE CREEAZĂ DEZVOLTARE ŞI EVOLUŢIE, CARE ÎMPINGE SOCIETATEA ÎNAINTE PE SCARA EVOLUŢIEI. Precizăm, Sistemele socio-economice ale viitorului, aşa cum este Sistemul socio-economic de evoluţie, funcţionează cu inteligenţă pozitivă şi energie pozitivă, cu Adevăruri, cu Informaţii care sunt adevărate şi care sunt din ce în ce mai evoluate.

Aşadar, avem după un secol şi jumătate acel Proiect naţional despre care ne vorbea Eminescu „elaborarea unei filosofii practice, vizând scoaterea României din subistorie”, adică Proiectul gândit în cadrul Biroului de Viitorologie în plan mental care ne arată Calea pe care să mergem ca să ne salvăm în istorie ! Şi ca să devenim un popor puternic, bogat, care să nu mai fie poporul victimă al marilor Puteri şi Grupuri de interese, poporul jefuit, umilit şi nefericit care am fost toată istoria.

Este bine, desigur, că avem acum acest Proiect, care chiar dacă nu este perfect, el este o premisă, o etapă care invită la dezvoltarea lui, la perfecţionarea lui, astfel încât să avem un

Proiect teoretic realist şi eficient privind salvarea poporului român în istorie şi deci, rezolvarea Problemei româneşti.

Acum trebuie să găsim Strategia cea mai bună prin care acest Proiect teoretic, gândit pentru prima dată în istorie, în plan mental, în cadrul Biroului de Viitorologie, trebuie să fie pus în practică. Pentru că, dacă rămânem numai la stadiul de proiect naţional care vizează scoaterea României din starea de popor victimă, din starea de subistorie în care ne găsim acum, şi urcarea lui mai sus de Limita benefică şi de Nivelul salvator, nu realizăm mare lucru. Poporul român şi România pot să dispară foarte bine chiar având acest Proiect de salvarea naţională, dacă nu întreprindem nimic, dacă nu trecem la punerea lui în practică. Până acum a fost treaba Gânditorului politic, care în urma unui proces de cunoaştere amplu, a gândit acest Proiect naţional de salvare a României şi a poporului român. De acum încolo este treaba Oamenilor politici adevăraţi, a unui sau a unor Oameni politici mari. Dacă nu-i vom avea, dacă ei nu vor apărea şi nu se vor implica, şi dacă se vor băga în faţă tot aceste hiene politicianiste care au condus şi conduc România, va fi vai şi amar de noi! Va fi vai de mama noastră !

Acest Proiect teoretic sau această Filozofie practică ce vizează scoaterea României din starea de subistorie şi plasarea ei deasupra Limitei benefice şi a Nivelului salvator, nu ar fi putut să fie gândit niciodată de vreunul din Partidele politice care au fost sau care sunt la Guvernare în România. Nu au fost ele capabile să gândească măcar o idee care să-i fie folositoare ţării, sărmanului popor român, darmite cum să mai

gândească un Proiect naţional de anvergura Proiectului social-politic realizat de noi! Singurul lucru pe care l-au făcut aceste Grupuri de interese, impropriu numite Partide politice, a fost acela de a minţi electoratul, şi de a se îmbogăţi pe căi necinstite.

De aceea ne-am gândit că numai un Nou partid politic, un partid politic autentic, autentic de la început până la sfârşit, care să exprime nevoile şi aspiraţiile întregului popor daco-român, care să rezolve toate problemele pe care istoria le pune României, care să rezolve o dată pentru întotdeauna Problema românească, ar putea să aplice acest Proiect în viaţa şi în istoria poporului român.

Acest partid, care are rolul de a construi în istorie, în istoria poporului român Sistemul socio-economic de evoluţie, care va înlocui actualul Sistem socio-economic capitalist, şi care are ca obiectiv DEZVOLTAREA ŞI EVOLUŢIA SOCIETĂŢII pe Linia de evoluţie a vieţii în Univers şi timp, a fost numit Partidul Dezvoltării şi Evoluției maximale a România, P D E R…Iniţial, pentru că acest partid are ca obiectiv crearea tuturor condiţiilor pentru ca Organismul naţional Românesc, Întregul fenomen românesc să intre în starea de evoluţie, a fost numit mai simplu PER, adică Partidul Evoluţiei României. După care, gândindu-ne că titulatura, iniţialele P E R se confundă cu iniţialele Partidului Ecologist Român, am introdus in titulatura partidului nostru iniţiala D de la Dezvoltare. Iniţiala M de la maximale nu am mai pus-o pentru că deja Titulatura partidului devenea prea greoaie. Şi pentru că acest Partid al Dezvoltării şi Evoluţiei maximale a

societăţii umane a fost gândit şi aplicat în practică pentru prima dată în România, (primele organizaţii de bază ale PDER au apărut în anii 1996) am denumit partidul, PARTIDUL DEZVOLTĂRII ŞI EVOLUŢIEI MAXIMALE A ROMÂNIEI SAU MIŞCAREA ROMÂNEASCĂ.

PDER-ul a fost gândit, realizat ca Proiect Teoretic, mental prin anii 1994-95 când am fost convinşi definitiv că partidele politice care se găseau pe scena României, sunt în realitate Grupuri de interese, găşti politicianiste, şi ele nu numai că nu vor salva România de la dezastru, dar o vor duce pe fundul prăpastiei, ceea ce vedem acum în anul 2012 că s-a şi întâmplat. În acești 22 de ani Organismul românesc a fost distrus mai mult de jumătate, ceea ce nu s-a mai întâmplat niciodată în istorie. De aceea în locul acestor Găşti politicianiste prădătoare care sunt PSD-ul, PNL-ul, Partidul Conservator, PNTCD, UNPR, sau cum Dumnezeului se vor numai ele (căci se vor face alianţe şi din ele vor apăra noi partide pentru a păcăli electoratul), trebuie neapărat să vină un Partid politic adevărat, format din oameni cinstiţi, muncitori, disciplinați, care pun interesele ţării deasupra Intereselor lor de bieţi indivizi umani.

Programul Partidului Dezvoltării şi al Evoluţiei maximale a României sau Mişcarea Românească a fost înregistrat la ORDA (Oficiul Român pentru drepturile de autor) şi a fost publicat pe internet şi tipărit. Este adevărat că a fost tipărit într-un tiraj mic, de 400 de exemplare, dar pe internet el a putut fi citit de mii de oameni…A fost citit cu siguranţă de zeci de mii de intelectuali, dar cum intelectualitatea este o

clasă nenorocită în România, formată din oameni bolnavi de egoplasm, de axiofagie, de atomită, de inteligenţă negativă, şi cum intelectualilor români nu le pasă de ţară, bineînţeles că nu au răspândit vestea mai departe, şi foarte puţini dintre ei au trecut la înfiinţarea de Organizaţii de bază ale PDER, care să se formeze şi să se organizeze de jos în sus…

Unul din punctele Programului Partidului PDER sau Mişcarea românească stipula că Partidul se va naşte de la sine, că este bine ca el să fie lăsat să se formeze de la sine prin iniţiativa românilor, după ce românii vor citi Proiectul şi Programul PDER…Biroul de Viitorologie de la Bucureşti chiar a crezut lucrul acesta : că odată ce românii vor citi Programul partidului, PDER, care oferă singura Soluţie de ieşire din criză şi de salvare a României, (cel puţin până acum) unde li se cere să înfiinţeze ei cu de la sine putere Organizații ale partidului pornind de jos în sus, ei chiar vor face lucrul acesta, dacă vor ca să trăiască într-un Sistem socio-economic în care nu există şomaj şi crize economice, morale, educaţionale. În care societatea are un Nivel educaţional ridicat, ea nemaifiind o societate de consum, care a fost o nenorocire în istoria civilizaţiei umane, CI O SOCIETATE EDUCAŢIONALĂ, în care fiecărui om i se asigură un loc de muncă. Loc de muncă din care el poate da cel mai mult, în care fiinţa umană este fiinţă creatoare, rostul ei pe lume fiind acela de a se realiza maximal prin creaţie, prin muncă, prin familie, prin copii…

Ei bine, în urma publicării pe internet şi a lecturării PROGRAMULUI PDER, dar şi ca urmare a Grupului din

cadrul Biroului de viitorologie care s-a ocupat de naşterea şi de dezvoltarea partidului, abia dacă s-au format la nivelul Ţării 60 de organizaţii şi asta pe parcursul a peste trei ani…Altfel spus nedispunând de fonduri financiare, de un post de televiziune, luând cunoştinţă despre existenţa acestui partid puţini oameni, populaţia nu a reacţionat la apariţia în istorie a celui mai bun Partid politic pe care am fi putut să-l aveam şi care ar putea salva România. Asta dovedește nivelul scăzut de educaţie, de cultură politică, de simţ politic şi istoric al populaţiei românești. Ne arată limpede dezinteresul românilor pentru soarta ţării şi pentru viitorul copiilor lor, lacunele din mentalul românesc.

Văzând că Partidul dezvoltării şi Educaţiei maximale sau Mişcarea românească nu se formează de la sine, am gândit atunci şi am formulat Teoria salvării Poporului român prin CEI MAI BUNI FII AI SĂI, atunci când acesta se află la ananghie, într-o criză profundă, într-o situaţie foarte grea, în situaţia de a dispărea Aceasta era şi este situaţia în care se află Poporul român şi România din 1990 încoace, după ce am devenit VICTIMA ŞI OBIECTUL CELUI MAI MARE, A CELUI MAI PERFID ŞI DISTRUGĂTOR RĂZBOI DIN ISTORIA NOASTRĂ. Aşa am gândit noi prin anii 1996-1998 că, dacă Poporul român vede că se află în situaţia grea în care a fost adus de Mafia politico-administrativă, naţională şi internaţională care se află la Conducerea Ţării, şi care l-a jefuit de toate bogăţiile sale, de fabrici, de uzine, de pământ, instinctul lui de conservare, Mintea românului a de pe urmă, cum spune proverbul, se vor trezi la realitate şi poporul român va încerca măcar în ultimul ceas să se salveze. Şi cine să se

trezească primii dintre români care să salveze această ţară ? Bineînţeles, cei mai buni fii ai poporului român. Aşa ar fi logic, aşa ar fi normal !

Vai, dar după ce am publicat Teoria salvării poporului român prin cei mai buni Fii ai din situaţia foarte grea în care se află, , şi după ce am generalizat această Teorie la toate popoarele, am rămas profund dezamăgiţi văzând că poporul român, intelectualitatea românească nu reacţionează câtuşi de puţin. Din păcate poporul român, şi acesta este adevărul, ARE PREA PUŢINI FII BUNI (şi prea multe mediocrităţi individualiste, egoiste, setoase de putere) care să se unească pentru a lupta să-şi salveze ţara. Când spunem lucrul acesta, ne gândim la faptul că de 20 de ani, deşi vedem că an de ani României îi merge din ce în ce mai rău, şi ştim, suntem convinşi că partidele politice mint când spun că vor să facă ceva pentru ţară, NOI NU FACEM NIMIC CA SĂ SALVĂM ŢARA.

Vedem cum ne scufundăm an de an, şi în loc să urlăm de durere că pierdem totul, că nu mai avem economie, că nu mai avem ţară, noi ne simţim bine, şi nu facem absolut nimic ca să salvăm ţara. Mergem la vot ca oile şi îi votăm pe aceiaşi demagogi care ne mint şi ne jefuiesc de 22 de ani ! (Ce poţi să mai zici, rămâi mut!) Cu mai mulţi ani în urmă un ticălos, (nu are nici o scuză că este evreu), l-am numit pe Horia Patapievici, afirma în cărţile sale că poporul român este un popor de nimic, un excrement, iar el urinează pe poporul român. I-a zis cineva ceva, i-a făcut cineva ceva ? Nu ! (s-au auzit numai câteva voci răzleţe, pe care nimeni nu le-a luat în

seamă) Să ne imaginăm că un român care ar trăi în Israel sau oriunde, ar fi afirmat despre poporul evreu cuvintele acestea. Nici nu putem să ne gândim ce s-ar fi întâmplat! Aceasta este nenorocirea, că ne interesează numai persoana noastră, familia noastră, grupul nostru de interese. Nouă să ne fie bine, noi s-o ducem bine, semenii noştri şi ţara nu ne interesează. I-a interesat pe muncitorii, pe românii care au plecat din ţară pentru a o duce mai bine în alte părţi, ce se va întâmpla cu ţara dacă ei pleacă, vai, cu milioanele ? Îi interesează pe românii care mai sunt în ţară că ne îndreptăm către dezastru? NU !

În loc să punem piciorul în prag şi să le spunem în faţă politicienilor : voi cei care vă aflaţi la conducerea Ţării, voi cei care formaţi Conducerile partidelor aflate la putere sau în opoziţie sunteţi total incapabil să faceţi ceva pentru ţara aceasta ! Acum ne-am convins definitiv ! De aceea este bine să părăsiţi puterea, nu înainte de a preda Puterea unui Guvern de tehnocraţi, care va trebui nu să organizeze alegeri la care să participe aceleaşi partide politice, formate din aceiaşi escroci, CI CARE SĂ LANSEZE UN Concurs de Soluţii, de Idei, de Proiecte, o dezbatere pe tema salvării ţării, a ieşirii României din starea de subistorie. La acest Concurs de proiecte privind salvarea Ţării, Biroul de Viitorologie prezintă PROIECTUL PE CARE L-AM DESCRIS ÎN ACEASTĂ CARTE. Proiectul şi programul PDER sau Mişcarea Românească, Program care poate fi cunoscut mai bine citind Broşura în care este prezentat pe larg. Si dacă poporul român alege tot calea distructivă pe care ne găsim acum,şi îi votează pe aceiaşi politicieni, votează aceleaşi Partide politice, aceleaşi Găşti de mafioţi şi de jefuitori, să ne fie de bine.

Aceste Articole au fost scrise tocmai ca să ajute poporul român să se cunoască mai bine pe sine, să ne ajute să ne cunoaştem istoria, să ne regăsim pe noi, pentru a descoperi şi a putea gândi împreună Calea pe care va trebui să mergem de acum înainte. Credem sincer că mulţi din cei care vor lectura această carte vor fi alţi oameni. Că vom înţelege mai bine poporul român, istoria noastră tragică, şi cunoscându-ne patologiile, defectele, cunoscând cauzele şi factorii care au făcut să avem această istorie ingrată, vom şti şi vom putea să ne îndreptăm, să ne corijăm, să alegem şi să mergem pentru totdeauna pe calea cea dreaptă în istorie. Poate că Domnul ne mai dă încă o şansă ca să existăm în istorie!

De altfel în acest moment în faţa poporului român şi a României se deschid două căi şi numai două căi. 1. Prima cale ar fi aceea de a merge pe drumul pe care ne găsim acum şi pe drumul pe care am mers toată istorie. În cazul acesta vom dispărea ca popor şi ca naţiune poate chiar în deceniul următor, adică mult mai repede decât ne imaginăm. 2. A doua cale este aceea de a renunţa la calea pe care mergem acum, cu aceste partide politice, cu această clasă politică de lichele şi jefuitori de neam, de a forma Partidul Dezvoltării şi al Evoluţiei maximale, a cărui sarcină este trecea la construirea sistemului socio-economic de evoluţie, la crearea Statului educaţional-evolutiv, şi pe o perioadă de câteva decenii să tragem tare cu toţii, să ne încordăm din toate puterile, lucrând şi creând cu toţii în aceeaşi direcţie, în acelaşi sens, pentru a deveni o naţiune dezvoltată, cu un nivel educaţional, cultural, de civilizaţie şi de conştiinţă foarte ridicat.

Pentru a deveni o mare naţiune şi un mare popor. Aceasta este singura cale pe care trebuie să mergem, şi singura noastră şansă de a exista în istorie.

Articolul 18

EXPLICAREA DESTINULUI TRAGIC AL POPORULUI ROMÂN. ÎNŢELEGEREA MAI PROFUNDĂ A FENOMENULUI ROMÂNESC

SCRISORI POLITICE ADRESATE POPORULUI ROMÂN, CLASEI INTELECTUALE LAMENTABILE ŞI CRIMINALEI CLASE POLITICE ROMÂNEŞTI

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE MARI GÂNDITORI POLITICI, DE MARI OAMENI POLITICI ŞI DE MARI GAZETARI, TOCMAI CA SĂ NE EXPLICE LUCRURILE PROFUNDE ALE ISTORIEI, ALE PSIHOLOGIEI POPORULUI DACO-ROMÂN,

CA SĂ NE ARATE CAUZELE CARE AU FĂCUT SĂ AJUNGEM AICI !

ŞI SĂ AVEM ISTORIA CÂINEASCĂ PE CARE AM AVUT-O !

(…)

ŞI CA SĂ NE VINDECE DE ACESTE PATOLOGII,

CA SĂ NE AJUTE SĂ NE SALVĂM ÎN ISTORIE !

SĂ NE FIE ŞI NOUĂ BINE ÎN TIMP !

CA SĂ NE AJUTE SĂ NE CUNOAŞTEM ŞI SĂ NE ÎNŢELEGEM PE NOI CA NEAM, CA POPOR, CA INDIVIZI UMANI !

SISTEMUL DE PATOLOGII AL PSIHOLOGIEI POPORULUI ROMÂN

DE CE SUNTEM UN POPOR CORUPT

ŞI DE CE NU FUNCŢIONEAZĂ INSTITUŢIILE

ROMÂNEŞTI ?

DE CE NU AM AVUT ŞI NU AVEM PARTIDE POLITICE, CI GRUPURI DE INTERESE, GĂŞTI POLITICE ?

DE CE INSTITUŢIILE ŢĂRII NU FUNCŢIONEAZĂ ?

DE CE ORGANISMUL POPORULUI ROMÂN ESTE BOLNAV, IAR ROMÂNIA NU FUNCŢIONEAZĂ ?

SE MAI POT SALVA ÎN ISTORIE POPORUL ROMÂN ŞI ROMÂNIA ?

POATE APĂREA ÎN ROMÂNIA UN PARTID POLITIC FORMAT DIN OAMENI CINSTIŢI, SERIOŞI?

A APĂRUT CURENTUL DENUMIT MERITOCRATISM PROMOVAT DE DOMNUL LAURENŢIU PRIMO, CARE ESTE ÎNTR-ADEVĂR O SOLUŢIE ŞI O ŞANSĂ PENTRU ROMÂNIA

Cele 17 Articole, cele 7 Scrisori politice adresate Poporului Român, criminalei clase politice românești, Intelectualității românești, lașă și inconștientă, au fost scrise

pe parcursul anului 2012 în vederea publicării lor în serial într-un ziar sau într-o revistă. Presa românească din păcate a decăzut enorm, şi de fapt ea nici nu mai este presă, sunt televiziuni şi ziare ale unor moguli, iar ziariştii sunt sclavii mogulilor care execută tot ce li se cere, astfel că nu am putut să publicăm aceste Articole în presă. Gândindu-ne la presa românească, în special la televiziuni, nu putem să spunem decât, ruşine, domnilor, care lucraţi în acest domeniu, pentru că aţi compromis ideea de presă, pentru că îmbolnăviţi poporul cu ştirile voastre despre asasinate, despre violuri, sinucideri, accidente de maşini, de tren, de orice, orientând atenţia oamenilor către lucruri neînsemnate şi care-i îmbolnăvesc psihic, deturnând astfel atenţia lor de la problemele cu adevărat grave, dureroase ale ţării.

Ceea ce faceţi voi se cheamă război informaţional, psihologic, educaţional, moral, dus împotriva poporului român, şi pentru această crimă la adresa poporului român ar trebui să fiţi judecaţi. Ruşine, aţi fost şi sunteţi unealta cea mai periculoasă în mâinile Agresorilor şi a jefuitorilor României, purtând un război informaţional, psihologic, educaţional, cultural necruţător împotriva propriului vostru popor. Ruşine ! Este o imensă crimă (informaţională, psihologică, morală, educaţională) ce faceţi voi la adresa acestei Ţări nefericite şi trădate.

Şi atunci ne-a rămas alternativa de a le aduna într-o carte, ceea ce am şi făcut…Suntem la sfârșitul verii anului 2013. În vara aceasta, la ţară în Vâlcea, am avut posibilitatea să revedem Articolele scrise, în vederea adunării lor într-o

carte…Am intervenit foarte puţin pe text, dezvoltând o idee, pe ici pe acolo, sau argumentând, explicitând conţinutul unei frază.

În timpul anului care a trecut s-au întâmplat următoarele lucruri : în primăvara anului 2012 datorită trădării, (iarăşi trădarea) a fugi, parlamentarilor din PDL, partidul lui Băsescu şi al **Criminalului Prim ministru Emil Boc**, opoziția adică USL, Uniunea Social Liberală, Alianţă formată (de circumstanţă) din partidele PNL, PSD şi Partidul conservator, al mogulului Dan Voiculescu, a dobândit majoritatea în parlament. Având majoritatea, Băsescu a fost obligat, (deşi spusese că nu va accepta ca Victor Ponta să fie premier) să accepte ca USL să formeze Guvernul, iar Victor Ponta să fie premier. Totodată USL, pentru că au avut majoritatea în parlament au dat o „lovitură de stat democratică", (o lovitură de stat dată cu ajutorul Parlamentului. Iată că este posibil şi aşa ceva) prin care Băsescu a fost suspendat. A doua suspendare a lui Băsescu.

A urmat un referendum de pomină, la care marea majoritate a populaţiei a votat suspendarea lui Băsescu, dar pentru că era stipulată condiţia ca referendumul să nu fie valid dacă la urne nu se prezintă jumătate din electorat (o manevră vicleană a lui Băsescu, sprijinit de Germania, de Angela Merkel), cel care a câștigat a fost Băsescu.

Această sete nebună de putere, această mâncătorie, luptă pentru putere, datorată patologiilor de care am vorbit, politicienilor români le ia minţile. Aşa s-a întâmplat şi în perioada interbelică, vai, când s-a ajuns la asasinate, şi când

partidul şi Mişcarea legionară, care începuseră ca o Mişcare de renaştere naţională, s-au compromis totalmente în istorie. Întrebăm, pentru că acest referendum a fost făcut degeaba şi a costat enorm de mult, cei care au iniţiat acest referendum, Capii USL, care-l au pe Voiculescu în spate, nu ar trebui să plătească ? Băsescu a rămas la Preşedinţie, Victor Ponta şi Guvernul USL sunt la Conducerea de un an şi mai bine.

Şi ce vedem? Că politicienii USL şi Guvernul Ponta sunt la fel de răi, dacă nu mai răi, decât Guvernul lui Boc. Că Ponta şi guvernul lui, sunt de fapt la fel ca Boc şi guvernanţii lui, sunt aceeaşi cloacă, cărora nu le pasă deloc de ţară, ci doar de a rămâne la Putere.. .Habar nu au pe ce lume trăiesc, nu le pasă de ţară câtuşi de puţin că o distrug, dar nici nu le este frică. Singurul lucru pe care ştiu să-l facă este să fure şi să se îmbogăţească.

Acum ne dăm şi mai bine seama că doar aparent politicienii români sunt liberali, social democraţi, conservatori, ei au intrat într-un partid ca să acceadă la putere, nu pentru că ar crede în Programul acelui partid. Sau pentru că ar crede în ceva, sau că le-ar păsa de ţară. De aceea şi trec uşor, de la un partid la altul, ca să rămână la putere. Promit marea cu sarea, aşa cum au făcut Convenţia Democratică, CDR, sau cum a făcut Alianţa DA, şi acum USL, ca să vină la Guvernare, spun că ştiu ce trebuie să facă, şi că sub ei salariile şi pensiile vor creşte, că vor fi create locuri de muncă, etc şi când vin la Putere habar nu au să guverneze, habar nu au ce să facă, se ţin doar de furat. Demagogi ordinari.

Iată însă că în primăvara acestui an, 2013, a apărut un Om politic serios, patriot, cinstit, care a propus o soluţie de ieşire a României din criză. Este autorul cărţii „MERITOCRAŢIA ŞI MERITOCRATISM", pe care noi am comentat-o elogios, foarte favorabil, în presă, cel care vrea să impună pe scena culturii şi a politicii României curentul Meritocratism. Este vorba de un tânăr om de afaceri, Domnul Laurenţiu Primo, un om inteligent cu o gândire social-politică matură, clară, profundă, cuprinzătoare, care a înțeles şi înţelege foarte bine, logic, psihologic realitatea lumii bolnave în care trăim.

Ideea centrală a acestui curent de gândire, care este mai vechi, (aşa cum recunoaşte şi Dl Primo, Ideea nu-i aparţine, este veche, meritul lui fiind acela de a o aplică la realitatea românească şi de a o transforma în Proiect social politic) şi care încet, încet a început, cu mult înainte, să îşi facă loc în cultura societăţilor occidentale, este pe cât de logică şi realistă, pe atât de simplă şi de clară. În societăţile capitaliste contemporane, în care politicienii sunt de fapt marionetele Stăpânilor lumii (Marii bancheri Internaţionali, Marii asasini Economici), aşa cum bine spune **Dl Laurenţiu Primo**, aşa zisa democraţie pe care o cunoaştem noi este de fapt o falsă democraţiei, căci societăţile sunt manipulate şi minţite de politicienii care sunt adevăraţii profitori ai acestui tip de democraţie.

Când **Dl Primo** vorbea într-o carte anterioară despre moartea democraţiei, el se referea la această pseudo-democraţie, care se obţine în urma alegerilor parlamentare, când îi alegem, îi desemnăm pe parlamentarii care trebuie să

ne reprezinte în parlament. Or ei, escrocii, este cazul parlamentarilor români din toate parlamentele României, o dată ajunşi în parlament,nu ne mai reprezintă pe noi, SE REPREZINTĂ PE EI. Ei nu mai luptă pentru interesele noastre, pentru interesele ţării, ale claselor sociale, ei luptă pentru interesele lor. Se duc în parlament să doarmă şi să chiulească, însă interesele lor şi le urmăresc prin toate mijloacele cu o voinţă de fier.

Această democraţie care se face prin reprezentanţi (reprezentativă) aleşi şi trimişi în parlament este de fapt o antidemocraţie, care-i ajută pe politicienii trădători să îşi urmărească interesele lor şi o demonocraţie care coboară vertiginos nivelul de conştiinţă al fiinţelor umane. Şi de fapt să le facă jocul Stăpânilor lor, pentru că ei sunt doar nişte biete instrumente ale Stăpânilor internaţionali sau naţionali. Şi atunci, în locul acestei false democraţii, Laurenţiu Primo propune democraţia autentică, democraţia prin vot direct. Nu ne mai reprezintă nimeni care să voteze în parlament, chipurile pentru noi, ci noi suntem cei care votăm atunci când guvernul propune o lege. Această democraţie directă prin care, crede dl Primo, va apărea o clasă nouă, de oameni valoroşi, meritocraţi, va duce la apariţia Meritocraţiei, adică a unei clase politice, a unei clase conductoare formată din oameni valoroşi, cinstiţi, buni specialişti în domeniile lor, care lucrează pentru ţară, pentru dezvoltarea economiei, nu pentru ei.

Deşi noi suntem mai sceptici, şi nu credem că actuala clasă politică, ce dispune de bani, de forţe, de toate mijloacele pentru a se menţine la putere, va ceda uşor puterea, şi nu

credem că apariţia noii clase meritocratice se va face uşor, Ideea meritocraţiei este foarte bună, şi ea vine la timp. Nu credem lucrul acesta, deci, că actuala clasă politică formată din demagogi unşi cu toate alifiile va renunţa uşor la putere, că Meritocraţia se va instala relativ repede în locul clasei politice aşa zis democratice. Suntem convinşi că o clasă de meritocraţi (deşi termenul este prea pretenţios şi în general sperie) va apărea mult mai greu, în România şi oriunde în lume.

Însă ideea Domnului Laurenţiu Primo, aceea că la Conducerea României, a oricărei ţări, în locul politicienilor demagogi, care au adus societăţile europene în situaţia această de criză cumplită, trebuie să vină oamenii de valoare, meritocraţii, este o idee foarte bună. Este o ideea valoroasă, care merită toată atenţia ! Pentru că or politicienii de azi, aşa cum îi cunoaştem noi, rezultaţi în urma acestei democraţii reprezentative, vor dispărea de pe scena istoriei, în locul lor venind oamenii de valoare, morali, buni specialişti ŞI ATUNCI SOCIETĂŢILE UMANE SE VOR SALVA, VOR IEŞI DIN CRIZĂ, VOR PUTEA SĂ SE DEZVOLTE, OR LA CONDUCEREA Instituţiilor României, la Conducerea României vor rămâne aceiaşi politicieni, şi în cazul acesta ne vom duce de râpă.

Cu politicienii şi cu democraţia actuală, care este o clepto-craţie, (o democraţie hoaţă, mincinoasă, vicleană, care le fură oamenilor dreptul de a decide, ca să decidă în locul lor politicienii escroci) şi o demonocraţie (făcând lucrarea diavolului, aducând iadul pe Pământ), ne vom duce pe fundul prăpastiei sigur.

Ne bucură faptul că a apărut un om ca Domnul Primo care este un adevărat Gânditor politic. Gânditorul politic fiind acel Om, acea minte, care, când Ţara lui se află în situaţie foarte gera, într-o Situaţie-problemă, gândește în plan mental, teoretic, un PROIECT BUN, VALID, REALIST PENTRU SALVAREA ŢĂRII LUI.

Domnul Primo este al doilea Gânditor politic autentic după Biroul de viitorologie de la Bucureşti CARE PROPUNE O ASTFEL DE SOLUŢIE, şi cum ideile lui Laurenţiu Primo sunt foarte apropiate de ideile Biroului de Viitorologie, noi îl vom sprijini pe dl Primo în demersul lui de a aduce la Conducerea ţării meritocraţia. Precizăm că aceste două Minţi, BVB (care este o Minte colectivă) şi **Dl Primo**, sunt Singurele care au adus după 1989 în gândirea social-politică românească o Soluţie pentru ieşirea ţării din situaţia grea în care ne află. Şi care a văzut foarte realist cât de gravă este situaţia României. Restul, toate partidele politice care au fost şi sunt la Guvernare nu au fost capabile decât să mintă, să înşele şi să jefuiască Ţara.

În cartea sa „Meritocraţie şi Meritocratism" **Domnul Primo** propune o Constituţie meritocrată, care cu toate slăbiciunile, să spunem aşa, este incomparabil mai bună decât actuala Constituţie care le permite politicienilor hoţi să fure, să mintă, să se încaiere între ei de ochii lumii, pentru ca în spate să colaboreze foarte bine la jefuirea ţării.

Când am elaborat Programul PEDR sau Mişcarea Românească noi am specificat că acest partid va fi format din oameni cinstiţi, care pun interesele ţării mai presus de ale lor,

că PDER va fi un partid disciplinat, aşa Cum a fost partidul Comunist, care va milita pentru dezvoltarea maximală şi pentru evoluţia ţării. Că PDER este duşmanul societăţii de consum, al acestei „lumi a banului, imorală şi bolnavă", că mai presus de orice pune oamenii ca valori creatoare, şi evoluţia lor în viaţă, ca personalităţi care se realizează plenar, şi sunt fericite. Sistemul care permite scoaterea poporului român din criză şi din situaţia de Fundătură istorică în care ne aflăm, şi care orientează Organismul naţional către un nivel superior este Sistemului socio-economic de evoluţie (care prin nivelul educaţional ridicat pe care îl va avea, va crea o clasă pe care am putea-o denumi meritocraţia) Aceasta este singura soluţie care ar mai putea salva poporul acesta de la dezastru.

În final Îl rugăm pe bunul Dumnezeu ca El să ne fi inspirat în scrierea acestei cărţi, şi ca această carte să reuşească să-i ajute pe români să se cunoască mai bine, să ajute poporul român să se cunoască pe sine şi să se trezească la realitate. De un secol şi jumătate Imnul naţional ne spune de fiecare dată când îl cântăm să ne trezim din moarte, dar , vai, noi n-am făcut-i şi nu o facem. A venit vremea ca poporul român să-şi deschidă ochii larg. I s-a deschis în faţa ochilor şi a Minţii calea pe care urmează să meargă. Dacă o va face, va fi bine. Dacă nu ne vom trezi din moarte, vom dispărea cât noi curând. Noi credem, aşa cum am mai spus-o, că Domnul nu ne va lăsa să pierim. Pentru că în poporul român, în români, ne-am pierdut încrederea, (din păcate acesta este adevărul, şi credem că suntem realişti când spunem lucrul acesta !) ne încredem cu toată tăria în Domnul că ne va salva ! Aşa cum a

apărut **Domnul Laurenţiu Primo**, cu ideea Meritocratismului, suntem convinşi că mai mulţi români vor înţelege că pe această cale pe care ne aflăm acum, conduşi de aceleaşi partide politice, rezultate în urma unei false democraţii, nu mai putem merge. Şi că trebuie să apucăm pe o altă Cale. Pe calea dezvoltării şi a evoluţiei maximale, care suntem convinşi, în câteva decenii va face din poporul român slab, inactiv, defensiv, laş, un POPOR MARE, BOGAT, PUTERNIC, ECHILIBRAT, STĂPÂN PE DESTINUL LUI ! Pe care nici o Putere a lumii nu îl va mai putea transforma în victimă, aşa cum este acum. Se va împlini atunci visul lui Eminescu, speranţa lui, că vom ieşi din subistorie, şi vom urca pe scena mare a istoriei.

Domnul să fie cu noi şi să ne călăuzească!

ŞTEFAN DUMITRESCU. ITINERAR BIOGRAFIC

Scriitorul şi dramaturgul Ştefan Dumitrescu este născut la jumătatea secolului XX, la 24 aprilie 1950 (în aceeaşi zi cu Schiller, cu Theodor Palady, cu scriitorul rus Nabocov, în imediata apropiere a zilei de naştere a lui Shachespeare, 23 aprilie, (semn că intervalul acesta zodiacal este foarte bun pentru literatură, pentru cultură) în comuna Valea Mare, în sudul judeţului Vâlcea. Încă din primii ani este fascinat de basm. Uimită doamna educatoare îi spune că „o să ajungă povestitor ca Ion Creangă", şi îl pune să spună basme copiilor la grădiniţă, ceea ce îl face foarte fericit şi îi dă aripi. Îi place să citească, lectura fiind marele dar al lui Dumnezeu şi marea sa bucurie, citeşte enorm. La şcoală, în liceu, la facultate va citi pe sub bancă în tipul orelor. Va fi toată viaţa însetat de cunoaştere, de creaţie, de răspunsurile la marile probleme ale existenţei umane. Urmează ca toţi copiii de seama lui Şcoala generală, apoi

Liceul. Din clasa a III-a scrie poezii, la început în stilul lui George Coşbuc, poet pe care îl iubeşte enorm, şi de sub tirania căruia va ieşi cu greu.

Urmează Facultatea de Filozofie din Bucureşti, între anii 1969-1973. Visul lui a fost ca după absolvirea Facultăţii să devină gazetar, un mare gazetar ca Eminescu, Goga, Pamfil Şeicaru (care apare ca personaj în romanul său „Delirul", vol II, publicat în anul 2004, la Editura Fortuna, continuare la romanul lui Marin Preda, „Delirul", vol I). Visul acesta va

rămâne un vis împlinit doar parţial, pentru că în perioada comunistă va colabora la mai toate revistele de cultură ale vremii. Iar în actuala conjunctură, când presa a devenit una comercială şi de scandal, când nimeni nu se mai interesează de ţară, de destinul nostru istoric, este aproape imposibil să găsească o publicaţie la care să lucreze pentru a fi un mare gazetar.

□□□□□□Debutează ca poet sub pseudonim în revista Ramuri, la 17 ani, în anul 1967, pe când era elev de liceu, încurajat de poetul Miron Radu Paraschivescu, care-i spunea într-o scrisoare caldă, de încurajare: „Dacă vei merge pe drumul acesta, dragul meu, vei ajunge departe.”

□□□□□În octombrie 1969, debut consecutiv, cu poezie la radio Grozăveşti, este vorba de staţia de radio din Complexul de cămine studenţeşti de la Grozăveşti, unde locuia şi la Radio Bucureşti.

□□□□□La 1 ianuarie 1970 Ana Blandiana îl publică (un alt debut) în revista Contemporanul prezentându-l elogios la rubrica „Lira de aur.”

□□□□□1970, 1973 publică în revistele Amfiteatrul, Luceafărul, România literară, Contemporanul, revista Argeş, are momente poetice la Radio Bucureşti. În revista Contemporanul debutează ca istoric şi critic literar cu cronici, recenzii şi pastile literare, făcute cărţilor pe care i le dădea pentru a le recenza criticul literar George Ivaşcu, directorul revistei Contemporanul, care ar fi dorit ca la terminarea facultăţii să-l ia redactor la Contemporanul.

□□□□□□În numărul 12 al revistei Amfiteatrul, din anul 1971, Ana Blandiana îl prezintă pe Ştefan Dumitrescu, într-un mod fulminant, anunţând venirea în literatura română a unui mare scriitor.

„O ţară în văile cosmice ale căreia înfloresc păsări, al cărui cer este susţinut de corul fecioarelor, ale cărei steaguri sunt sufletele strămoşilor plecaţi la luptă, o ţară halucinantă, un pământ cântător şi orbit de lumină proslăveşte în versurile sale recente Ştefan Dumitrescu, poet straniu, cu sufletul lansat riscant, punte peste prăpastia lirică, căreia nu i se cunoaşte ţărmul de dincolo. Spun că această lansare este curajoasă şi riscantă pentru că ea se produce în afara drumurilor bătătorite ale poeziei, pentru că Ştefan Dumitrescu nu versifică frumos şi cu talent în cadrele unui lirism ştiut sau bănuit numai, ci îşi creează propriile sale cadre, propriile sale sisteme de referinţă. Fiecare dintre poeziile sale este o deschidere către o lume creată de el, o lume în care păsările umblă înarmate şi se cântă din ruine ca din fluiere. Talent în afara oricărei îndoieli, spirit neliniştit şi în continuă ardere, autor de eseuri reinterpretând miturile şi de poeme reclădind universul, Ştefan Dumitrescu este un poet mai dur, mai abrupt, mai supus suferinţei şi neliniştii, decât limpedele Dan Verona, dar la fel de cert, la fel de Adevărat”. (Ana Blandiana, revista Amfiteatrul, nr I2, 1971).

În primăvara anului 1973, poetul Adrian Păunescu, venit nu demult la conducerea revistei Flacăra, îi spune că intenţionează să deschidă în toamnă cenaclul Flacăra şi îl invită să citească poezie la prima Şedinţă a Cenaclului Flacăra:

„ Pentru că, ţin foarte mult să deschid cenaclul cu un mare viitor scriitor, dragă Ştefane”. La prima şedinţă a Cenaclului Flacăra poetul Ştefan Dumitrescu citeşte un volum întreg de poezie intitulat „ Nicolae Labiş – portret cosmogonic”. Volumul impresionează profund asistenţa din sală. Şerban Cioculescu, afirmă că îl va urmări cu interes pe poet. Cu acest prilej Adrian Păunescu afirmă despre Ştefan Dumitrescu : „Ştefan Dumitrescu este o şansă a literaturii. Ştefan Dumitrescu este o mare şansă a literaturii române.” Peste ani toate aceste trei profeţii, a lui M R Paraschivescu, a Anei Blandiana, a lui Adrian Păunescu, despre tânărul scriitor Ştefan Dumitrescu, de atunci, se vor adeveri. A publicat în multe ziare şi reviste. Pe unele nici nu le mai ştie. A debutat, cum am spus, ca poet în revista „Ramuri”, condusă pe atunci de Miron Radu Paracshivescu, apoi a publicat în revista Mugur Mugurel, a Liceului, apoi în revista Amfiteatrul, laborator în care s-au format majoritatea scriitorilor generaţiei 70 şi 80. În toamna lui 1969 şi-a auzit câteva poezii la Radio Bucureşti. În vara anul 1970 şi-a făcut practica la ziarul Orizontul din Vâlcea, unde a avut posibilitatea să scrie mult, reportaje de pe şantierul marii Hidrocentrale de la Lotru, cronici literare, articole sociale, poezie, proză. A publicat poezie şi a colaborat apoi cu diverse articole în timpul studenţiei la Contemporanul, la Luceafărul, la România literară (cu Cronici şi recenzii literare), la revista Argeş, la Scânteia tineretului, la România Liberă, la radio, la televiziune. A avut peste 30 de momente poetice la radio, unde îl avea pe prietenul lui, poetul Dan Verona, şi cinci momente poetice la televiziune.

După ce a ajuns Profesor de Psihologie şi Pedagogie la Liceu pedagogic din Tulcea a continuat să colaboreze la revistele de cultură ale timpului, România Literară, Luceafărul, Contemporanul, Argeş, la Revista literară radio, la ziarele Scânteia Tineretului, România Liberă, la Agerpres, etc. A înfiinţat şi a condus cenacluri literare, asemănătoare cenaclului Flacăra, şi a editat reviste şi ziare în care i-a publicat pe elevi, pe tineri, fiind un descoperitor de talente. Doi dintre poeţii talentaţi de azi, membri ai Uniunii Scriitorilor, sunt descoperiţi de el. Pentru că în timpul studenţiei, când a colaborat la mai toate revistele de cultură din capitală, era considerat o speranţă a literaturii române, ca şi faptul că volumul de poezie citit de el în prima şedinţă a cenaclului Flacăra a impresionat puternic auditoriu (Adrian Păunescu afirmând despre el că este „O şansă a literarii române. O mare şansă a literaturii române") în anul 1976 a fost cooptat în gruparea Renaşterea, condusă de doi mari Intelectuali patrioţi, grupare care îşi propunea să descopere şi să ajute să se formeze ca mari creatori tineri dotaţi (în toate domeniile), care peste ani, prin descoperirile şi creaţiile lor literare, ştiinţifice să declanşeze o adevărată Renaştere culturală în România. Din păcate datorită înăspririi cenzurii şi securităţii gruparea de creatori Renaşterea a trebuit să treacă în ilegalitate, continuând să funcţioneze de la înfiinţare (în 1965) până azi. În cadrul acestei Grupări îşi desfăşoară activitatea Biroul de Viitorologie de la Bucureşti, care adună cele mai bune minţi pe care le are la ora actuală România în domeniul Ştiinţelor sociale.

Este unul dintre puţinii scriitori români propuşi la Premiul Nobel.

LUCRĂRI: PUBLICATE SAU MEDIATIZATE :

1973. Volumul de poezie “Nicolae Labiş, portret cosmogonic”, 57 de poeme. Volum citit integral la prima şedinţă a Cenaclului Flacăra, Bucureşti, 15 septembrie 1973.

1980. “Biografia unei revoluţii”, volum de reportaje.

1981. Piesa de teatru “Râsul” îi este jucată la Sala Majestic într-un spectacol-lectură memorabil de către un colectiv al Teatrului Giuleşti, în cadrul Cenaclului de Dramaturgie al Secţiei de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor. Premiul Secţiei de dramaturgie a Uniunii Scriitorilor pe anul 1981.

1982. “Cerul şi cârtiţa”. Piesă de teatru, Premiul Naţional pentru dramaturgie originală.

1983. “Poeme din Valea Dunării”. Volum de poezie, editura Litera.

1988. “Cât de frumoasă treci prin lume, femeie !”. Piesă de teatru, revista Teatrul, nr 8, 1988..

1990. Piesa de teatru “Râsul”, publicată în Revista “Dacia politică şi literară”,.

1992.”Dragostea ca o pasăre”, nuvelă publicată în “Antologia prozatorilor români”.

1992. „Totul despre evaluare „ Editura Şcoala românească, tiraj restrâns, Tulcea.

1993. “Matca ancestrală”, volum de proză, editura Inedit.

1993. “Fericirea care vine târziu”, volum de proză, editura Inedit.

1993, Romanul „Delirul, vol II”, obţine premiul I la Concursul organizat de revista Expres Magazin, „Cine scrie romanul „Delirul, vol II”, continuare la romanul „Delirul, vol I”, aşa cum l-ar fi scris Marin Preda.”

1996” Mihai Eminescu-un Iisus al poporului român”. Eseu, editura Inedit.

1998. “Dicţionarul complet al dramaturgiei lui I L Caragiale”, editura Conphis, Râmnicul Vâlcea

1999. „Înţelepciunea lui Oedip”, piesă de teatru, Steaua Dobrogei.

1999. „ Inteligenţa pozitivă şi inteligenţa negativă”, tiraj restrâns, Casa Corpului Didactic Tulcea.

2000“ Înaltele poeme”, editura Conphis, Râmnicul Vâlcea.

2000 “ Imnele Marii iubiri”, volum de poezie, editura Harvia

2000 “Caragiale se pupă cu Stalin”,volum de teatru, editura Harvia.

2000“Două piese cutremurătoare”, volum de teatru, editura Harvia.

2000 “Adevărul despre revoluţie, Eseu”, Almanahul Origini, SUA.

2001 “Meşterul Manole, Urcuşul,volum de teatru”, editura Harvia.

2001 “Gloria şi Măreţia martirului Ilie Ilaşcu sau Vino Basarabie acasă, volum de poezie, editura Harvia.

2002 . „Cartea orientării şi a Autoorientării şcolare şi profesionale şi în viaţă”, Editura Harvia.

2002 “Ţie ne rugăm, Doamne“, volum de poezie religioasă şi psihoterapeutică, Editura Harvia.

2002 Piesele de teatru „”Râsul” şi „ Pygmalion sau Aripa frântă a ţipătului”, traducerea în engleză au apărut în Revista Institutului de Limbi străine, din Agra, India

2002 „ Mihail Gorbaciov, cel mai mare om al secolului XX, unul dintre cei mai mari criminali ai omenirii.” Editura L.I.R., Iaşi.

2003. „Luceafărul, psihanaliza şi filozofia poemului”., Editura Criterion Publisching, SUA

2003. Piesa de teatru „Râsul”, traducerea în engleză, apărută la Paris în revista Asimetria, Paris

2004. „Delirul, vol II”, continuare la „Delirul, vol I”, de Marin Preda. Editura Fortuna, Râmnicul Vâlcea.

2005. Piesa de teatru „CARAGIALE SE PUPĂ CU STALIN”, PREMIUL SPECIAL AL Juriului, la Festivalul de teatru Bogdan Amaru, Râmnicul Vâlcea.

2006. Romanul „Şi tu vei fi văzduh”, apărut la Editura „Criterion Publishing”, SUA.

2006 SISTEMUL LOVITURILOR DE STAT ALE ANULUI 1989, în revista ORIGINI, SUA, şi în revista Renaşterea – Euro Observatorul, nr 4, Germania, decembrie, 2006.

2006 „Ţie ne rugăm , Doamne !”, volum de poezie religioasă, în revista format electronic Renaşterea- Euro-Observatorul, nr 4, dec 2006, Germania

2006 „Şi tu vei fi văzduh”, roman, revista format electronic Renaşterea- Euro-Observatorul, nr 4, dec

2006 O NOUA INTERPRETARE A POEMULUI LUCEAFĂRUL, de Mihai Eminescu, revista, format electronic Renaşterea-Euro-Observatorul, nr 4, Germania, dec 2006

2007 Romanul „ Şi tu vei fi văzduh, Editura Anamarol, Bucureşti,

2007 „Salvarea Civilizaţiei Umane”, Editura Anamarol, Bucureşti,

2007 „ Drumurile Vieţii”, Antologie de poezie, Editura Anamarol

2007 Piesa de teatru BRÂNCUŞI, apărută în revista Portal-Măiastra, Târgul Jiu

2007 Piesa de teatru BRÂNCUŞI, apărută în revista, format electronic, OBSERVATORUL, din Toronto, Canada

2007 Piesa de teatru BRÂNCUŞI, apărută în revista AGERO, Germania, în revista Observatorul, din Toronto, şi în revista Iosif Vulcan, a Scriitorilor români din Australia

2007 Piesa de teatru BRÂNCUŞI, apărută ÎN REVISTA EURO-OBSERVATORUL din Germania

2007 Piesa de teatru BRANCUSI, apărută în revista EPOCA

2007 Piesa de teatru „PYGMALION SAU ARIPA FRANTA A ŢIPATULUIŢ, Marele Premiu al Festivalului Naţional de teatru Bogdan Amaru, Râmnicul Vâlcea, 2007, Piesa de teatru PYGMALION SAU ARIPA FRANŢĂ A ŢIPATULUI, volum bilingv publicat în revista, format electronic OBSERVATORUL, Toronto, Canada.

2007. Poeme în Antologia „ROMÂNIA DIN SUFLET”, editată de Asociaţia ProBasarabia şi Bucovina.

2008 . Premiul II (premiul I nu s-a dat) pentru comedia „ VACA, REVOLUŢIA ŞI OZN-EUL”, la Festivalul naţional de teatru, Bogdan Amaru, Râmnicul Vâlcea, ediţia a IV-a 2009.

2008 Volumul de poezie, „IMNELE MARII IUBIRI”, APĂRUT ÎN SPANIOLĂ,la Buenos Aires

2010, Piesa de teatru „COPIII ASASINAŢI ÎN DECEMBRIE 1989 NE SCUIPĂ-NTRE OCHI SAU MĂ SINUCID CA REVOLTĂ ÎMPOTRIVA DUMITALE, POPOR ROMÂN!”, apărută în revista „Zodii în cumpănă”, din Oradea. Premiul pentru dramaturgie al revistei „Zodii în cumpănă”

2010 Premiera piese de teatru, „Două femei deştepte şi nebune, nebune de legat”, la teatrul Victor Ion Popa, din Bârlad

- Pe parcursul anilor 1990-2010 în revistele culturale ale Comunităţilor româneşti din lume, cum ar fi Observatorul, din Toronto, Europa Creştină, din Germania, revista Agero, din Germania, revista Iosif Vulcan din Australia, revista „Destine”, a Societăţii scriitorilor români din Canada, scriitorului i-au apărut mai multe romane, piese de teatru,

cărţi de eseuri - 2010 În revista Observatorul, care apare în Toronto,

Canada apar în traducere engleză piesele „Meşterul Manole”, „Rasul”, Pygmalion sau Aripa Franta a Ţipatului” şi „Mesterul Manole”

- 2011 În revista Phoenisx din Arizona apar piesele de teatru „Rasul”, şi „Afacerea”

- 2011 În revista „DESTINE” a Scriitorilor romani din Canada apare lucrarea „ Metoda ieşirii Ţărilor şi a Economiilor naţionale din criză fără a fi reduse salariile şi pensiile, fără a fi mărite impozitele şi taxele, fără a fi daţi oamenii afară din slujbe - o Descoperire epocală.”

- 2011 În revista catolica „Mission Bruxelles”, care apare la Bruxelles, îi este publicată piesa de teatru „Rasul”, traducere în franceză şi italiană.

- 2011, În revista catolica „Mission Bruxelles”, Bruxelles, apare piesa de teatru bilingv romană-franceză, „BRÂNCUŞI”.

2012 Comedia „ BĂ,NENOROCIŢILOR, VIN EXTRATEREŞTRI !” primeşte Premiul II , la Fest Com 2012

2012, Festivalul naţional de Comedie organizat de Teatrul

de Comedie din Bucureşti. Este al 8-lea Premiu naţional de dramaturgie pe care îi ia scriitorul.

2012 volumul de poezie „101 POEME”, Editura Biodova, Bucureşti.

2012, Romanul „Şi tu vei fi văzduh !”, publicat la Editura Cos Enterprises Inc.

Silverside Rd, Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809 USA

2012, Romanul F. M. DOSTOIEVSKI S-A SINUCIS LA Bucureşti, publicat la Editura Cos Enterprises Inc. Silverside Rd.,Ste.105-3214 Wilmington, DE 19809 USA

PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN

ŞTEFAN DUMITRESCU

PROFESOR DE PEDAGOGIE ŞI PSIHOLOGIE

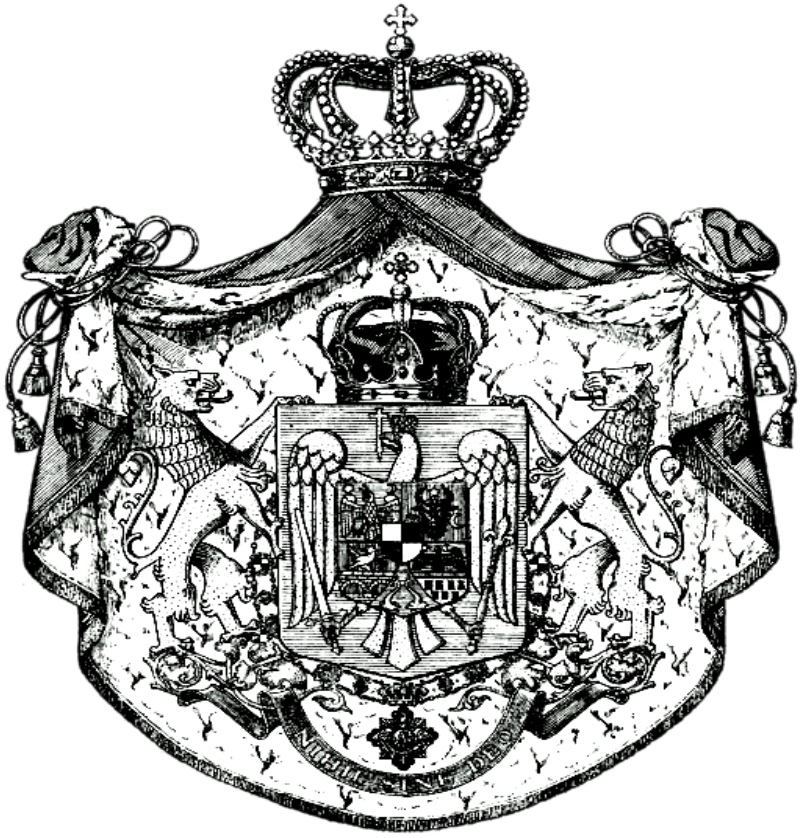

FUNDAŢIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ

ŞI ARTĂ BUCUREŞTI 2013

PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN

sau DE CE AM ALES ACEASTĂ TEMĂ?

Orice Operă, orice mare operă, ştiinţifică, literară, artistică în general, sau aparţinând domeniului ştiinţelor sociale, domeniului culturii în general este o ÎNTÂLNIRE (în sensul cel mai profund pe care existenţialistul Martin Buber îl dă acestui concept) între personalitatea artistului sau a omului de ştiinţă şi istorie. Între personalitatea creatoare şi epoca istorică în care trăieşte şi creează ea. Produsul creaţiei (opera literară, filozofică, ştiinţifică) este deci această „rezultantă" „dintre" două lumi, este ceea ce rezultă din comunicarea celor două universuri, lumea interioară a Creatorului, personalitatea lui în ultimă instanţă şi „marea lume", care este societatea, istoria, o lume care curge. Opera este deci o „lume" care le conţine pe cele două lumi, interioară şi exterioară, din interferenţa cărora s-a născut şi cea care răspunde întrebărilor lor, le satisface spiritual, le rezolvă ca probleme. Opera lui Eminescu sau a marelui istoric Nicolae Iorga este produsul întâlnirii dintre personalităţile celor doi mari creatori şi Istorie.

Atât Istoria, cât şi personalitatea creatorului trec în Operă, recreându-se prin ea. Aceasta este dialectica şi istoria creaţiei. Eminescu este un mare creator pentru că a reuşit să comunice, să se „întâlnească", dureros şi dramatic, cu Istoria, pentru că a trăit la modul cel mai profund „această întâlnire". La rândul ei Istoria, ca potenţialitate, s-a creat continuu prin această întâlnire cu personalitatea marelui creator, întâlnire din care a

rezultat opera eminesciană. Prin operă, la rândul ei, istoria se recreează, se continuă, deci „este istorie”. Lucrul acesta se întâmplă doar în cazul marilor creatori şi al marilor opere. Al capodoperelor şi al operelor de valoare care poartă marca timpului, marcând la rândul lor timpul, făcându-l, altfel spus, să fie istorie. Nu acelaşi lucru se întâmplă cu „micile opere”, cu micii creatori, fie-ne permisă această expresie.

Aceste opere, (ale micilor creatori) sunt pure produse subiective ale unor individualităţi. Ele nu mai sunt întâlniri ale Omului cu Istoria, cu problemele timpului său, cu marile nelinişti şi interogaţii ale epocii. Nefiind întâlniri între om şi istorie ele nu rezolvă nici o mare problemă (în afara aceleia de a satisface orgoliul mărunt sau setea de a parveni a micului creator) şi la rândul lor nu deschid nici un nou orizont în planul cunoaşterii. Nu creează noi probleme în planul practicii sau al cunoaşterii, care să „ceară” să fie rezolvate. În cazul marilor creatori şi al marilor opere situaţia este inversă.

Ele, Operele, Creaţiile, rezolvă prin apariţia lor „probleme”, deschizând, la rându-le noi orizonturi în planul epistemic şi al praxisului. Dar la rândul lor Creatorul şi Istoria sunt şi ei întâlniri, rezultat, efect, sinteză, rezultantă a altor întâlniri, care le-au precedat şi le-au creat sau le-au prilejuit apariţia în timp, instituirea în existenţă. Altfel spus „întâlnirile”, rezultante ale unor întâlniri anterioare, se deschid unele către altele, se întâlnesc, creând la rândul lor alte întâlniri.

În ultima instanţă, deci, istoria poate fi privită ca o „plasă” de întâlniri, care se autocreează, care curge „la vale prin timp”,

această curgere nefiind altceva decât procesul prin care Istoria se autocreează. Ca două „întâlniri”, care nu sunt la urma urmelor decât două valori culturale, două fiinţe umane, două evenimente, două opere culturale, etc să se întâlnească şi să producă la rândul lor o altă valoare, o altă întâlnire, ele trebuie „să se deschidă una către alta”. Să existe în fiecare „nevoia de a comunica”, de a se deschide către cealaltă valoare, către cealaltă „întâlnire”. Fiecare dintre valori trebuie să conţină acel „sistem de aşteptări” care pot să fie premiza comunicării. Să conţină acel „cod” sau acel limbaj care să facă posibilă comunicarea între ele, în fiecare valoare să existe necesitatea de a se întâlni cu cealaltă valoare, şi posibilitatea ca această întâlnire să satisfacă „sistemul de aşteptări” ale fiecărei valori, întâlnirea dintre valori ducând la crearea unei a treia valori, valoare eveniment prin care fiecare valoare se depăşeşte pe sine, se regăseşte pe sine în noua valoare, se recreează pe sine. Întâlnirile în istorie, deci, se deschid unele către altele, pentru a se întâlni, fapt care duce la crearea unui nou efect, a unei noi valori, a unei rezultante şi sinteze, care la rândul ei va participa şi ea la o nouă întâlnire. Numai aceste întâlnirii-fecundări sunt creaţie şi sunt creatoare de istorie. Numai aşa Omul şi Istoria, cei doi mari termeni care se întâlnesc continuu, de la începutul lumii, se regăsesc pe sine şi se creează necontenit.

Am propus această viziune asupra creaţiei umane, a Creatorului şi a istoriei nu întâmplător. O vom folosi în lucrarea noastră nu numai ca motiv care explicitează abordarea acestei teme, dar şi ca punct de vedere prin care încercăm să „privim”, sau din care încercăm să abordăm

analiza unor fenomene, sau ca metodă, cale de investigaţie, de conducere a unui demers cognitiv.

Aşadar acest concept, cel de „întâlnire” explică într-o bună măsură de ce am ales ca temă a lucrării noastre „PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”, o temă extraordinar de vastă, de profundă, de greu de abordat, dar mai ales un subiect dificil, vast, alunecos, iar ca demers epistemologic greu de tratat, de dus la capăt. Trebuie să spun că am fost de la început conştient de marea dificultate a alegerii acestui subiect. Am fost de la început convins că pe parcursul analizei, al scrierii lucrării vom întâmpina extrem de multe dificultăţi (noduri cognitive greu de străpuns de posibilităţile noastre de înţelegere, probleme cu un mare grad de „incognoscibilitate”, ca să folosim această expresie), că vor fi momente în care ne vom găsi într-un impas fără ieşire, că vor fi situaţii când ne vom simţi descurajaţi sau depăşiţi de dificultatea demersului cognitiv.

Numai o mare dragostea faţă de poporul român, de naţiunea română, numai o mare încredere în posibilităţile noastre de cunoaştere, dar şi în inspiraţia care ne-ar putea ajuta, dar mai ales conştiinţa tragică a ideii că această lucrare trebuie să existe în această perioadă istorică, atât de dureroasă şi de periculoasă pentru noi, că acest demers epistemologic, această IDEE trebuie să apară în acest moment istoric dureros, în acest moment „cumplit” al istoriei, al devenirii noastre, ne-a făcut să ne „înhămăm” la abordarea şi la scrierea acestei lucrări. Conştiinţa faptului că cineva în acest moment istoric trebuia să scrie cu necesitate această carte. Că cineva, oricum

şi oricât ar fi făcut-o de imperfect, mai puţin inspirat, cu anumite limite – tot trebuia, în acest moment istoric să scrie această lucrare. Poporul român, aflat acum economiceşte şi istoriceşte într-o situaţie disperată, trebuia să ia cunoştinţă de SITUAŢIA DRAMATICĂ ÎN CARE SE GĂSEŞTE, de faptul că viitorul îi este din multe puncte de vedere defavorabil, că în deceniile următoare este posibil să dispară ca (să ne amintim că pe pământul acesta a mai dispărut un stat şi o ţară, e vorba de statul dac şi de Dacia. Poporul dac a continuat să existe însă mai departe) stat şi ca popor, iar ca să evite această tragedie nu are altă şansă decât aceea de a se salva singur. Când folosim cuvântul „a se salva" ne gândim la un act de autoeducaţie, de transformare pozitivă, de auto-creaţie profund şi de proporţii imense, care să-l menţină pe o traiectorie evolutivă…

Aşadar această lucrare se naşte din întâlnirea dintre o biată şi tragică fiinţă umană, însetată de cunoaştere, iubind enorm şi dramatic poporul român, cu percepţia şi sentimentul profund că aparţine poporului român, şi o epocă istorică, extrem de tulbure şi de periculoasă pentru acest neam. Având cunoştinţe de psihologie şi pedagogie, având experienţa analizelor şi a studiilor de viitorologie, conştiinţa şi fiinţa care suntem încearcă să găsească o soluţie educaţională, o soluţie pe cât de complexă, pe atât de eficientă, prin care crede că poporul român se poate salva din criza gravă (istorică, generală, profundă, complexă) şi totală pe care o parcurge. Ca orice întâlnire şi ca orice comunicare Cartea aceasta s-a născut din nevoia (din necesitatea profundă) de comunicare, din nevoia de „întâlnire". Fiind prin natura noastră o conştiinţă

tragică, o conştiinţă profund ancorată în substratul fiinţei naţionale, trăind existenţa fiinţei naţionale ca existenţa fiinţei noastre mai mari, conştiinţa noastră, sufletul nostru, ultima fibră a existenţei noastre, nu pot rămâne indiferente în faţa tragediei poporului român, a dezastrului economic şi moral, psihologic şi cultural pe care îl parcurgem.

Pe de altă parte credem sincer (şi umil) că poporul român aşteaptă (acel sistem de aşteptări din subconştientul colectiv al neamului), debusolat, înspăimântat, neavând în ce să mai creadă, acea lumină, acea teorie, acea Doctrină care să-i lumineze calea în istorie. Care să-l ajute să se cunoască pe sine, să ştie care sunt însuşirile pozitive ale fiinţei lui, pe care se poate sprijini, care sunt defectele, patologiile psihologiei lui, acele slăbiciuni pe care nu se poate „sprijini", de care trebuie să se ferească, boli ale psihologiei sale pe care trebuie să le vindece.

Ei, bine, după acel entuziasm declanşat de începutul de revoluţie din decembrie 1989 (început de revoluţie manipulat), declanşat de Forţele oculte şi subterane care au conceput scenariul răsturnării Dictaturii comuniste, scenariul manipulării pe o lungă perioadă de timp a poporului român, o asemenea lucrare credem că este binevenită. Nu insistăm asupra acestui subiect pe care îl tratăm şi în alte lucrări ale noastre. Un lucru însă trebuie subliniat, de mai mult timp poporul român este obiectul unui război economic, politic şi psihologic extraordinar de subtil şi de vast, de bine pregătit şi orchestrat. Fostele ţări socialiste sunt deci Victima, Obiectul unui astfel de război, economic, psihologic, informaţional, fapt

care a făcut ca situaţia lor, din toate punctele de vedere să se înrăutăţească după 1989, acel an al „revoluţiilor orchestrate”.

Au trecut ani* de la căderea dictaturilor comuniste şi situaţia economică, morală, culturală a fostelor ţări socialiste se agravează cu fiecare an. S-a scontat, s-a crezut iniţial că simpla trecere a Sistemelor socio-economice comuniste de la comunism la un Model economic şi social bazat pe democraţie şi economia de piaţă va face ca Sistemele socio-economice să înceapă dintr-o dată să funcţioneze, să evolueze pe o linie de grafic ascendentă. Însă nu se întâmplă aşa. Situaţia este exact invers. Dacă înainte de 1989 se aprecia că decalajul tehnologic, economic, decalajul de evoluţie, dintre ţările capitaliste dezvoltate şi ţările socialiste este atât de mare încât a devenit periculos (periculos pentru ţările socialiste în primul rând, desigur, dar şi pentru echilibrul sistemului socio-economic al civilizaţiei umane, subliniem noi), afirmaţie evidentă pentru orice economist, pentru orice analist politic (afirmaţia a fost făcută de mai mulţi oameni politici printre care şi Mihail Gorbaciov, care a utilizat-o ca bază, argument al noilor transformări pe care voia să le introducă. E vorba de Perestroica şi Glasnost, în acel moment concepte de mare interes, astăzi aproape uitate), ba chiar se afirma că acest decalaj a atins limita sa cea de jos, ei bine, în anii care au trecut de la „rivuluţie”, cum ar zice Caragiale, acest decalaj dintre ţările capitaliste dezvoltate şi fostele ţări socialiste a crescut de câteva ori.

Cum vor ieşi aceste ţări, foste socialiste, din criza profundă şi totală pe care o parcurg pe fondul unei crize

generale a Sistemului socio-economic al civilizaţiei umane, care se agravează şi ea ? este o întrebare foarte gravă, şi importantă pe care ar trebui să ne-o punem toţi. Civilizaţia umană va trebui să „mediteze" asupra condiţiei sale umane, asupra posibilităţii producerii unui colaps mondial, şi să găsească acea soluţie „unică" cea mai bună prin care să se salveze. Marea acţiune proiectată dinainte şi concertată prin care Civilizaţia umană, Specia umană se apleacă asupra problemelor cu care este confruntată, pe care i le pune istoria spre rezolvare, în urma căreia găseşte „calea cea mai bună prin care iese din criză, urmând apoi o linie de evoluţie ascendentă" (a se vedea lucrarea noastră „Pedagogia rezolvării problemelor popoarelor, naţiunilor şi ale Civilizaţiei umane") este în ultimă instanţă o acţiune de autoeducaţie de proporţii imense.

Aşadar în viziunea noastră, Specia şi Civilizaţia umană urmează să se salveze din actuala criză, extrem de gravă, şi care se adânceşte pe zi ce trece, printr-o mare ACŢIUNE DE AUTOCUNOAŞTERE ŞI AUTOEDUCAŢIE. Subiectul acesta îl tratăm în mai multe lucrări ale noastre, şi a fost una din temele care ne-au obsedat în ultimii ani (a se vedea lucrarea „Pedagogia şi Educaţia Speciei umane", 1975, şi „Pedagogia Civilizaţiei Umane", 1991). Însă ca civilizaţia umană, care este un Grup uriaş de popoare, etnii, naţionalităţi, etc, un Sistem Sinteză Imens format din sistemele socio-economice naţionale aflate într-o strânsă intercomunicare şi intercondiţionare, subsisteme în raport cu MegaSistemul civilizaţiei umane, ca să poată să se salveze are nevoie ca fiecare subsistem al ei „să înveţe" să iasă din criză, să înveţe

să transforme „evoluţia negativă” în evoluţie pozitivă, ca să ne exprimăm astfel. Marea acţiune, studiată şi proiectată dinainte (extrem de complexă, într-o perspectivă evolutivă) prin care un popor „învaţă” să iasă din criză şi să evolueze, faptul acesta îl numim noi Pedagogia şi Educaţia unui popor.

Ei bine când popoarele planetei vor trece la această mare şi complexă „acţiune de învăţare”, de auto-educare prin care reuşesc să iasă din criză şi prin care îşi convertesc istoria în evoluţie, în cazul acesta se va crea următoarea situaţie: subsistemele Speciei umane şi ale civilizaţiei umane, adică popoarele şi sistemele socio-economice naţionale vor ieşi din criză şi se vor aşeza pe o linie de evoluţie ascendentă. Însă în acest moment, cum bine ne dăm seama, ne vom afla în situaţia în care Mega-Sistemul civilizaţiei umane va fi ieşit din criză, va fi un Sistem socio-economic sănătos, normal, capabil să se înscrie pe o linie de evoluţie şi să evolueze ascendent accelerat. Aceasta ar fi calea „de jos în sus” prin care putem însănătoşi Sistemul socio-economic al civilizaţiei umane.

Mai există şi o a doua cale „de sus în jos” prin care putem acţiona în vederea ieşirii din criză a Sistemului socio-economic al civilizaţiei umane, al „punerii” lui pe linia de plutire şi de evoluţie pozitivă. Cele două „căi” nu se exclud una pe alta şi nu trebuie văzute ca fiind antagoniste, dimpotrivă ele sunt complementare, cele două căi se susţin una pe alta, se întrepătrund, se completează, formând împreună laturile unei Strategii unitare. Ei bine, ceea ce ni se pare nouă evident, şi lucrul acesta îl subliniem în mod deosebit, ca cele două Strategii de ieşire a Civilizaţiei umane,

şi a Naţiunilor din criză, strategia de jos în sus şi strategia de sus în jos să fie gândite împreună, într-o viziune unitară. Viziune care să fie aplicată în practică istorică de către toate popoarele, naţiunile şi de către toate Organismele internaţionale, într-o viziune de asemenea unitară, bine coordonată. Pentru că numai aşa roadele acestei mari Acţiuni de salvare şi de dezvoltare a naţiunilor şi a Civilizaţiei umane, vor fi vizibile !

Subliniem de asemenea că este cât se poate de evident faptul că atât Civilizaţia umană, cât şi popoarele, naţiunile au o imensă nevoie de o asemenea Pedagogie şi educaţie. Cu cât criza Civilizaţiei umane şi a naţiunilor se va adânci mai mult, cu cât vom vedea că soluţiile unilaterale (financiară, politică, economică) nu dau roade, cu atât ne vom convinge mai mult de lucrul acesta.

Soluţia militară nu mai este operaţională, şi nici indicată, binevenită (ba dimpotrivă este negativă şi total contraindicată) ca să folosim acest termen, iar soluţia politică se vede confruntată cu ineficienţa ei aproape totală. Singura soluţie care mai poate da o speranţă Civilizaţiei umane este SOLUŢIA EDUCAŢIONALĂ, în sensul larg al termenului educaţional. Lucrurile acestea, aşa cum spuneam, le tratăm într-o lucrare specială. Pe noi mărturisim ne-a interesat foarte mult acest raţionament din punctul de vedere al viziunii largi pe care o creează, dar mai ales ca să ajungem la ideea la care voiam să ajungem. Astăzi, când criza Civilizaţiei umane şi a naţiunilor a atins apogeul este nevoie de această nouă Teorie, de o Nouă Concepţie despre modul în care Mari Colectivităţi

umane pot ieşi din criză şi pot evolua în istorie. Este nevoie de o Nouă Ştiinţă şi o Nouă Artă prin care popoarele şi naţiunile îşi pot construi viitorul. Pentru că esenţa educaţiei este deschiderea către viitor, educaţia fiind în ultimă instanţă ştiinţa construirii viitorului.

Şi dacă aşa stau lucrurile, revenind la situaţia catastrofală în care se află România la sfârşitul secolului XX, ca şi la perspectiva de a nu ieşi niciodată din această situaţie, de a nu scăpa niciodată de condiţia de „paria al Europei" (să ne gândim numai la patologiile psihologiei poporului românesc, la „prestigiul" pe care-l avem în Europa, că suntem un popor de „hoţi şi de curve", la faptul că noi ne-am împăcat bine cu aceste epitete, cu această stare de lucruri, cu această imagine a noastră (cunoaşterea de sine ca popor), ca şi la faptul că zeci de ani de aici înainte vom fi obiectul unui război economic foarte subtil şi nemilos, înţelegem acum şi mai bine de ce poporul român are o imensă nevoie de „ştiinţa" care-l poate ajuta să iasă din această criză, din situaţia dramatică în care ne găsim şi care ne ameninţă să se permanentizeze.

Poporul român are nevoie de o Ştiinţă care să-l ajute să scape de tarele lui morale, de slăbiciunile lui psihologice, care să-l ajute să se cunoască pe sine, să-şi cunoască atât calităţile, cât şi defectele, de o ştiinţă care să-l înveţe cu ce să se „instrumenteze", ce căi să aleagă pentru a scăpa de defectele pe care le are, pentru a deveni un popor echilibrat, sănătos, puternic. Pentru a şti să evite crizele, „căderea" în situaţiile de criză, pentru a şti să evolueze, pentru a învăţa cum poate să rezolve toate problemele pe care i le pune istoria pentru a

„creşte” în istorie atât de mult încât să nu mai fie ameninţată niciodată cu dispariţia. Noi, românii nu trebuie să uităm că pe acest pământ a mai dispărut un stat şi o ţară, este vorba despre ţara strămoşii noştri. Aşadar, în acest moment istoric ar fi bine pentru noi, românii, să existe „această ştiinţă miraculoasă” care ne-ar putea ajuta extraordinar de mult în istorie. Ei bine această ştiinţă este „Pedagogia şi educaţia poporului român” ale cărei baze se pun în aceşti ani. Deci această necesitate este una din cauzele fundamentale care ne-au „împins”, ne-au determinat în mod imperios să ne apucăm de scrierea acestei Lucrări.

A doua cauză fundamentală care ne-a făcut să ne alegem această „temă” se află în noi, şi ea poate fi exprimată tot sub denumirea de necesitate imperioasă. O necesitate profundă şi foarte complexă (aflându-şi rădăcina în subconştientul nostru şi trunchiul şi coroana în conştiinţa noastră) a stat la baza motivaţiei acestui dificil şi dureros demers epistemologic. Într-adevăr prin natura noastră spirituală, prin formaţie şi preocupări această temă a făcut parte din „obsesiile noastre cele mai chinuitoare”, cele mai ardente. Ca să fim şi mai expliciţi. Ne aducem aminte, copil fiind, că în clasa a III-a aflând, la lecţiile de Citire că turcii i-au chinuit, le-au făcut foarte mult rău strămoşilor noştri, am suferit foarte mult. Îngrozitor de mult. Când am aflat că Mircea cel Bătrân i-a bătut pe turci la Rovine n-am mai putut de bucurie. Mihai Viteazul a stârnit în fiinţa copilului care eram speranţe extraordinare de victorie pentru eternitate a poporului român (ca şi cum viaţa lui Mihai Viteazul nu s-ar fi consumat în trecut ci se derula o dată cu viaţa noastră în prezent, şi acum,

în prezent, marele Domn putea să-i distrugă definitiv pe turci, să-i facă să dispară de pe faţa pământului), iar când în ora următoare am luat cunoştinţă de asasinarea Domnului Primei Uniri am fost atât de nefericit, atât de „lovit sufleteşte" încât m-am ascuns şi am plâns mult timp. Şi mult timp am fost marcat sufleteşte de o tristeţe profundă.

După ani, „adâncindu-mă în studiul psihologiei", practicând exerciţiile de introspecţie în vederea unei cunoaşteri de sine cât mai profunde şi pentru îmbogăţirea experienţei mele de scriitor mi-am dat seama că sufăr de o „anomalie" foarte frumoasă, pe care nu o prea observ la alţi semeni ai mei. Această anomalie psihologică despre care vorbesc, şi pe care am studiat-o cu atenţie, aplecându-mă asupra ei cu îngrijorare, ar putea foarte bine să fie denumită ca „percepţia extrasenzorială augumentată a naţiunii din care fac parte". Să fiu mai explicit: fiinţa umană, individul uman face parte, asemenea unei celule dintr-un organism mult mai mare, care este poporul, naţiunea, înglobând ca sistem toate componentele sale. Cu siguranţă că toţi oamenii percep într-un anume mod această „integrare" a noastră în marele organism care este ţara, naţiunea în care ne-am născut şi în care trăim. La majoritatea oamenilor percepţia este centrată însă „egocentric" pe eu-l lor, pe ei ca indivizi umani. Ei se „văd" ca fiind primul termen al acestui raport, ca fiind mai „importanţi", chiar dacă nu mărturisesc lucrul acesta. Unii oameni nici nu au percepţia celuilalt termen, al Patriei, al „Organismului" în care suntem integraţi. Singurul lucru important pentru ei sunt ei, şi numi ei, ei şi interesele lor egoiste. Să adune o avere cât mai mare şi cât mai multă

Putere ! A se vedea comportamentul politicienilor români după 1990. Toţi au fost interesaţi, obsedaţi numai de îmbogăţirea lor, ţara, poporul român, semenii lor, uzinele, agricultura, cultura română, învăţământul nici nu au existat pentru ei.

Politicianismul ca patologie a psihologiei poporului român, avându-şi „rădăcina" în subconştientul colectiv al poporului român, are la bază lui tocmai acest tip de percepţie augumentată a propriei persoane, a propriului eu, această patologie a egoului (pe care mai târziu aveam s-o studiem şi s-o denumim în studiile noastre Egoplasm, cancerul egoului, adică) al importanţei individului uman. Mă refer la omul politicianist şi nu la omul politic de vocaţie, această distincţie fiindu-ne foarte clară. Politicianistul este omul „bolnav de putere", este o „victimă" a puterii, el doreşte puterea numai pentru el, nu pentru că-i „pasă de ţară", ci numai şi numai pentru că „îi pasă" de el. Din cauza percepţiei exagerate a propriei lui persoane, a supradimensionării egoului, el nu mai „simte", nu mai „vede" celălalt termen, patria, naţiunea, grupul din care face parte, semenii săi...

Aşa se face că de veacuri, şi mai abitir în secolul XX, acest secol al tuturor grozăviilor, acest ne-am a avut în majoritatea cazurilor slujbaşi cărora le-a păsat numai de interesele lor meschine fără să se gândească şi la starea şi soarta bietei ţări, în detrimentul căreia au lucrat. Nu insistăm pe această temă, pe care o abordăm în alte lucrări, semnalăm numai faptul că din punctul de vedere al educaţiei tinerelor

generaţii lucrul acesta ar trebui să intereseze în cel mai înalt grad Şcoala românească.

Revenind la ideea care ne interesează, vom spune că anomalia, extraordinar de frumoasă, ca sentiment, ca stare pe care o poate trăi un individ uman, percepţia extrasenzorială, extrapersonalitară, transpersonalitară a Organismului social naţional în care ne-am născut şi în care existăm, ne-a marcat în mod fundamental de la o vârstă foarte fragedă. Imaginaţi-vă o celulă în organismul uman, ei bine această celulă „percepe", trăieşte mult mai bine, mai profund Întregul, decât se percepe, decât „se trăieşte" pe sine. Ea trăieşte pentru Organismul din care face parte mai mult decât pentru sine. Ea iubeşte mai mult organismul în care este integrată mai mult decât pe sine, şi lucrează mai mult pentru el decât pentru sine.

Sigur că lucrul acesta ne-a ajutat foarte mult ca scriitor, şi nu ne îndoim că ne-a ajutat ca om care gândim în spaţiul, în planul educaţiei: Însă ca fiinţă în planul trăirii, din punctul de vedere al adaptării la o lume din ce în ce mai egoistă, mai mercantilă, mai absurdă, o asemenea condiţie umană este greu de suportat, de dus. Între Eu şi Marele organism, care este Patria întregul psihic al nostru este „sorbit" de polul Întregului. Aspiraţia către Întreg, deschiderea către întreg, chemarea Întregului iată norocul şi tragedia vieţii noastre. Suntem capabili ca Socrate să ne mulţumim cu puţin, cu extrem de puţin (bani, condiţie materială, situaţie socială) fără să fim deloc nefericiţi, în schimb interiorizăm cu o suferinţă şi nelinişte enormă tragedia ţării noastre, situaţia poporului român.

Aşa cum spuneam, scriitorul care suntem are de câştigat de pe urma acestei anomalii, la fel cercetătorul din noi, cu condiţia să ne ducem până la capăt tragedia. Studierea acestei „dezechilibrări" a percepţiei propriei persoane s-a soldat din punct de vedere educaţional cu mari câştiguri. De exemplu, noi putem să ni-l explicăm acum mai bine pe Bălcescu, sau pe Eminescu, sau cazul patologic, cu consecinţe enorme pentru umanitate al lui Hitler. În situaţii extreme acest „dezechilibru" perceptiv te face să-ţi „neglijezi" totalmente propria persoană, existenţa, ca să te dăruieşti total ţării tale. Este cazul lui Bălcescu şi al lui Eminescu.

Într-un studiu intitulat „Pedagogia Geniului" sugeram ideea cultivării din punct de vedere educaţional a acestei dereglări perceptive a propriei persoane în vederea unui „beneficiu formativ, educaţional". Pentru că acest dezechilibru de care vorbeam, fructificat din punct de vedere educaţional, artistic, cultivat cu atenţie, se poate converti într-una din marile taine ale educaţiei, iar rezultatele acestui demers educaţional pot să ducă la ceea ce am numi o „explozie educaţională", la un salt extraordinar în formarea personalităţii umane.

Aşadar această orientare a personalităţii noastre către Universul socio-cultural naţional, această percepţie şi supraevaluare a Sistemului socio-economice şi a Universului cultural în care se găseşte integrată fiinţa noastră stă la baza demersului cognitiv care ne-a dus la scrierea unor lucrări interdisciplinare cum ar fi „Pedagogia şi educaţia speciei umane" sau „Pedagogia sistemelor economice sau Psiho-

Economia”, ca şi a lucrării de faţă. Ocupându-se de aproape două decenii cu aceste studii, captivaţi fiind de acest demers cognitiv, absolut pasionant, am putea să spunem, fără să greşim, această lucrare „o aveam în noi”, tot gândindu-ne obsedaţi de acest subiect, CINE SUNTEM NOI CA POPOR. CE SE ÎNTÂMPLĂ CU NOI, VA MAI AVEA OARE ACEST NEAM VIITOR”.

Aceasta carte s-a scris singură „în noi”, în urma atâtor zbateri şi dezbateri interioare, a multor ani de meditaţie, şi ea nu aştepta decât prilejul „să se nască”. Acest prilej a venit după decembrie 1989 când poporul român a fost prins în „mişcările turbionare” ale unui proces de manipulare de proporţii imense, continentale, extrem de subtile şi de nocive. Când poporul român pus în faţa problemelor stringente şi dureroase la care îl supunea istoria, în loc să găsească resurse, căi, metode, mijloace şi abilităţi să le rezolve s-a găsit în situaţia neverosimilă de autoblocaj, de autointoxicare.

În loc să rezolvăm problemele pe care REALITATEA social-politică extrem de dură a acestui moment istoric i le punea violent poporul român a acţionat „INVERS”, complicându-şi situaţia grea în care ne aflam, făcându-şi singur rău, tăindu-ne singur creanga de sub picioare. Faptul acesta ne-a adus astăzi după PSEUDO-REVOLUŢIA DIN DECEMBRIE 1989 într-o situaţie economică, într-o criză morală şi culturală fără precedent în istoria umanităţii. Acest lucru, afirmaţia se bazează pe un set bogat de argumente, ne-a făcut să tragem concluzia că suntem un „popor sinucigaş”. Şi dacă aşa stau lucrurile singura soluţie, care ne-ar putea ajuta să

ieşim din criza profundă şi generală pe care o parcurgem, ca popor şi ca sistem socioeconomic, şi singura soluţie, cale, care ne poate salva în istorie este aceea de a ne apleca asupra istoriei şi a psihologiei noastre pentru a realiza o cunoaştere de sine ca popor cât mai profundă, de a cunoaşte cauzele, întreaga arhitectură vie a desfăşurării lor, care ne-au adus în situaţia grea în care ne aflăm. Iar apoi pe baza acestei cunoaşteri cât mai profunde şi cât mai complete să proiectăm acea Strategie optimă prin care să învăţăm să ieşim din criză, prin care învăţăm să evoluăm, să fim un popor puternic şi mare în Istorie. Un popor atât de mare şi de puternic, care evoluează atât de bine în istorie încât nu va mai fi niciodată ameninţat cu dispariţia, aşa cum am fost toată istoria, şi cum suntem şi acum. Aceasta este PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN, aceasta este definiţia acestei discipline.

Aşadar, aceasta este o altă cauză care ne-a determinat să alegem această temă, faptul că lucrarea „era scrisă", se scrisese singură în noi, aşa cum se scriu toate operele adevărate, înlăuntrul neliniştit şi atât de iubitor de noo-fiinţa noastră care este Patria. Cartea despre Psihologia şi Pedagogia poporului român, al cărei obiect, în ultima instanţă nu este altul decât salvarea şi realizarea condiţiei eterne a poporului român, este în primul rând o Carte despre Noo-fiinţa noastră, despre acel ÎNVELIŞ MATERIAL ŞI SPIRITUAL FĂRĂ DE CARE NU PUTEM TRĂI ŞI CARE ESTE PENTRU NOI, ROMÂNII, ROMÂNIA!

Un alt factor care m-a determinat să abordăm acest subiect ţine de istoria noastră culturală, îndeosebi de Istoria Pedagogiei. Mai precis. În perioada interbelică s-a dezvoltată în gândirea pedagogică românească un curent, pe care bineînţeles că nu puteam să nu-l preţuim şi să-l iubim enorm, curent de simţire profundă românească şi de gândire pe care domnul profesor Ion Stanciu îl numeşte în cartea domniei sale „Şcoala şi Pedagogia în secolul XX" , încercare de constituire a unei PEDAGOGII ROMÂNEŞTI. Din păcate, această încercare n-a fost dusă de corifeii ei până la capăt. Este de datoria noastră, a Profesorilor de pedagogie, mă refer la cei care ar putea realiza ceva în acest sens, şi nu la oricine, să le ducem înaintaşilor noştri opera mai departe. Mai ales că această „încercare de constituire a unei „Pedagogii Româneşti" nu este numai o încercare ci o ducere „aproape până la capăt" a unui demers cognitiv profund, realist, crescut din chiar inima spiritualităţii româneşti. Ei, bine, noi am simţit acest imbold, această chemare, ca şi necesitatea de a duce această operă, acest demers de gândire pedagogică până la capăt. Aşa se face că Pedagogia şi Educaţia poporului român sunt o treaptă în prelungirea efortului celor care au creat şi au sperat că se poate construi o Pedagogie românească.

Tot din perspectiva istoriei noastre culturale ne-am gândit că o carte care se vrea a fi „Psihologia şi Pedagogia poporului român", prilejuind o cunoaştere de sine cât mai profundă şi completă poporului român, pe lângă faptul că pe baza acestei psihologii se poate construi o STRATEGIE COMPLEXĂ PRIN CARE POPORUL ROMÂN ÎNVAŢĂ SĂ IASĂ DIN CRIZA ISTORICĂ ÎN CARE SE AFLĂ va avea cu siguranţă

şi alte finalităţi. Unele dintre aceste finalităţi le cunoaştem, pe altele s-ar putea să ni le reveleze timpul. Dintre finalităţile pe care le cunoaştem de pe acum ne oprim în mod deosebit la „setul sau şirul" de efecte psihoterapeutice benefice. Cunoaşterea de sine are întotdeauna pe lângă o finalitate educaţională şi una psihoterapeutică.

Este logic să fie aşa, şi aceasta este şi concluzia noastră de Profesor de Pedagogie şi Psihologie, în urma unei experienţe de aproape 20 de ani. Avem nevoie de o „Psihologie a poporului român", cât mai profundă şi cât mai completă, cu atât mai mult cu cât noi suntem un popor „care nu ne cunoaştem bine" în istorie. Ar fi greşit să spunem că suntem un popor care nu ne cunoaştem deloc (cu siguranţă că nu există un asemenea popor), ba, mai mult, credem că ne cunoaştem mai bine decât multe popoare (în acelaşi timp ne cunoaştem mai puţin decât altele), însă aşa cum spuneam într-o lucrare anterioară purtând acelaşi titlu, dar scrisă într-o modalitate eseistică, prin istoria pe care am avut-o noi am ajuns să fim „un popor special".

Expresia trebuie luată ca metaforă, polisemantic. De exemplu, noi suntem un popor cu un indice al inteligenţei şi creativităţii ridicat, dar se întâmplă, vai, de secole, că ne folosim prost inteligenţa, şi din păcate o folosim mai mult împotriva noastră. Cum ar trebui deci să procedăm ca să folosim această creativitate şi inteligenţă numai în favoarea noastră, sau mai mult în favoarea noastră, decât în defavoarea noastră? Şi ce ar trebui să cunoaştem şi să facem ca să ne folosim creativitatea nu în mod egoist numai pentru noi, ci şi

pentru celelalte popoare !? Să avem cu alte cuvinte o contribuţie însemnată la dezvoltarea ştiinţei şi culturii europene, universale.

Iată o întrebare tulburătoare şi care trebuie o dată pusă. Înainte de decembrie 1989, obligaţi fiind să ne petrecem multe ceasuri la cozi, prilej cu care am auzit multe opinii ale unor oameni despre noi (în sensul generic de colectivitate), românii, am putut să ne dăm seama (în primul rând să ne punem multe întrebări nouă) că există în cei mai mulţi o tendinţă de autoflagelare verbală. De exemplu, mulţi spuneau aşa: „asta ne trebuie, pentru că suntem un popor de laşi", sau „românu e bun să vorbească pe la colţ, încolo suntem buni numai de furat" sau „ce s-o mai dregem, ce s-o mai cotim, suntem un popor de curve şi de hoţi", „suntem un popor de hoţi şi de jigodii". Această gamă, uneori foarte colorată, de epitete pe care ni le adresam, atunci, în acele momente, ne-a pus pe gânduri.

Emil Cioran, unul dintre „spiritele mari" ale acestui veac, are şi el aprecieri foarte critice, uneori necruţătoare la adresa noastră ca popor. Cine suntem noi, românii, atunci ?, suntem un popor foarte inteligent şi creativ, odată ce am dat atâtea minţi mari, atâtea genii în toate domeniile, sau suntem un popor de laşi şi de şulfe ? Întrebarea este pusă pentru a incita. Oricum, noi, românii, avem nevoie de o cunoaştere a noastră mai bună decât cea realizată până acum. Un popor care se cunoaşte pe sine mai bine, mai profund, mai complet, este un popor care îşi poate corija defectele mai uşor, este un popor care se poate educa mai bine. Este un popor mai puternic, mai

inteligent şi mai profund în istorie ! Orice demers educaţional, la orice scară, orice complexitate având el, începe cu acest moment iniţial, al cunoaşterii şi autocunoaşterii, atât a obiectului educaţional, cât şi a subiectului educaţional. Această „evaluare a forţelor”, acum, la începutul demersului educaţional, este o condiţie fundamentală a reuşitei demersului educaţional. Iată de ce „PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN” avea nevoie să se sprijine pe „Psihologia poporului român”, şi de ce Lucrarea noastră se intitulează chiar aşa, PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN.

Reluând acum ideea finalităţilor acestei lucrări, vom spune că ele se dovedesc a fi nu numai educaţionale şi psihologice (un popor care se cunoaşte mai bine se poate educa mai bine, şi educându-se un popor se poate cunoaşte mai profund şi complet), morale şi psihoterapeutice, dar şi economice. O economie silenţioasă, complexă, eficientă, capabilă să fie competitivă cu economiile ţările dezvoltate, nu poate să fie decât o Economie deservită de o Forţă de muncă nu numai superior calificată, informată, ci şi superior educată. Faptul că Japonia şi Germania au cele mai competitive economii se explică prin psihologia popoarelor respective şi prin nivelul educaţional ridicat al celor două mari popoare. Aşadar, Economia românească, astăzi un haos şi o ruină, va fi una din principalii beneficiari ai acestei lucrări.

Vrem noi sau nu vrem însă în cea de-a doua jumătate a secolului XX locul războiului militar a fost luat de războiul economic. Ascultaţi cum urlă ca un taifun RĂZBOIUL ECONOMIC pe suprafaţa Planetei ne vine să spunem.

Prăbuşirea SISTEMULUI ECONOMIC MONDIAL SOCIALIST este urmarea acestui Război economic mondial a cărui duritate este la fel de necruţătoare ca şi a celui militar. Războiul economic, instrumentul principal al LUPTEI PENTRU PUTERE la scară mondială, utilizează, ca orice război adevărat, toate celelalte războaie, războiul informaţional, războiul psihologic, şi chiar războiul militar (care a devenit o anexă a celui economic). România în acest moment este şi ea victimă a acestui RĂZBOI MASCAT TOTAL, care sub masca intrării în Europa îşi vede foarte bine de rostul lui. Şi ceea ce este mai trist este faptul că în loc să dezvoltăm în faţa problemele pe care ni le pune acest război economic comportamentul adecvat, care să ne pună în situaţia epistemologică şi practică de a rezolva aceste probleme, noi am dezvoltat un comportament invers, total ineficient, care a dus la o creştere explozivă a problemelor, ŞI LA PRĂBUŞIREA ECONOMICĂ ŞI SOCIALĂ A NAŢIUNII ROMÂNE !.

Dintr-o atare perspectivă oricine îşi dă seama de extraordinara FUNCŢIE ŞI IMPORTANŢĂ, de multele finalităţi pozitive ale unei lucrări ca aceasta. Ea deschide ochii poporului român, îl ajută să se cunoască mai bine, să cunoască situaţia geopolitică ce-l „înconjoară" şi îl învaţă ce trebuie să facă pentru a descoperi noi unghiuri de abordare ale realităţii, ale problematicii care îi sufocă. Ne apare limpede acum ideea că o asemenea Lucrare se constituie ca o TEORIE adecvată acestei noi problematici cu care se confruntă OMUL CONTEMPORAN, colectivităţile umane, sistemele socio-

economice acum la sfârşitul mileniului doi şi începutul unei noi Perioade în Istorie.

Consecinţele RĂZBOIULUI ECONOMIC, care uzează de strategii extraordinar de perfide, de numeroase procedee de manipulare, se vădesc de pe acum a fi cumplite. Cu timpul aceste consecinţe, efecte negative ale războiului economic se vor acumula creând situaţii de criză pe care astăzi nici măcar nu ni le putem imagina. Este posibil ca acest RĂZBOI ECONOMIC a cărui amploare va creşte să pună în pericol însăşi supravieţuirea speciei umane. În cazul acesta PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPOARELOR (presupunem că fiecare popor va fi interesat, prin oamenii lui de cultură, să-şi scrie, să-şi gândească, într-o viziune unitară Psihologia şi Pedagogia sa) această TEORIE, această DOCTRINĂ, s-o numim aşa, să devină un fel de TEORIE ŞTIINŢIFICĂ A POPOARELOR. Ne aduce aminte de termenul „Teoria ştiinţifică a socialismului", de aceea suntem prevăzători şi nu ne avântăm mai departe cu deducţiile şi previziunile. Unitatea, integritatea şi specificitatea culturală a popoarelor existente acum, la sfârşitul mileniului II, va fi una din marile victime ale RĂZBOIULUI ECONOMIC de care am vorbit, a cărui mondializare se află într-o acerbă expansiune, împins de la spate de fenomenul MONDIALIZĂRII PUTERII.

Din acest punct de vedere vedem PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN (ÎN GENERAL A POPOARELOR) ca pe o TEORIE INTERDISCIPLINARĂ, sau Metadisciplinară „chemată" (apariţia ei fiind deci o

necesitate) de noile realităţi economice şi politice ale secolului XXI, de noua problematică social-umană a perioadei istorice în care intrăm

Şi nu în ultimul rând PSIHOLOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN, ducând mai departe, fructificând rezultatele acelui curent din Pedagogia interbelică numit „ÎNCERCARE DE CONSTITUIRE A UNEI PEDAGOGII ROMÂNEŞTI", pe lângă faptul că desăvârşeşte acest demers pedagogic, psihologic, de mare amploare, dar nefinalizat datorită condiţiilor istorice, deschide în acelaşi timp noi orizonturi epistemologice, noi unghiuri de vedere, care, nu ne îndoim, se vor dovedi în anii următori rodnice.

Fie ca anii şi deceniile următoare să fie anii unui proces de regăsire a echilibrului şi a seninătăţii de către poporul român, de revigorare a instinctului de conservare, de regăsire a profunzimii şi a stabilităţii, de demarare a progresului economic şi social, ca să poată fi realizate aceste „proiecte optimiste" ale noastre. Pentru că ne aducem aminte că şi Corifeii acelui curent „de constituire" a unei Pedagogii româneşti au fost optimişti când au pornit la drum, vai însă, din păcate Istoria le-a fost potrivnică.

Să sperăm încă că de data aceasta OMUL, Intelectualitatea românească se vor, Educatorii dovedi mai înţelepţi în istorie, că cei care trag „sforile Puterii Mondiale" nu-şi vor pierde orice raţiune, cum s-a întâmplat în anii premergători Celui de-al doilea Război Mondial. Să sperăm deci, şi să ne ajute Dumnezeu să fie aşa, că noi vom avea mai

mult noroc decât admirabilul dascăl şi patriot care a fost ONISIFOR GHIBU.

Şi nu în ultimul rând ne-am gândit că orice încercare de sinteză, de aducere în cultură a unei noi viziuni (chiar dacă acea viziune sau acele viziuni se dovedesc imperfecte, şi se vor perima uşor), de regândire a unor amplasamente teoretice şi date şi de reorganizare a unor puncte de vedere vor fertiliza demersul epistemologic, vor duce la sugerarea unor noi unghiuri cognitive, la noi abordări practice, la apariţia unui nou orizont, a unui nou nivel semantic într-o disciplină cum este Pedagogia sau chiar în Sistemul ştiinţelor umane. Departe de noi gândul de a ne situa pe o poziţie optimist-triumfătoare privind dificilul demers pe care ni l-am asumat, calea plină de necunoscut, de imprevizibil, de capcane, de „emoţionalitate şi de suferinţă epistemologică" pe care ne-am angajat ne face mai degrabă să ne simţim umili şi temători.

II

VIZIUNE ŞI CONCEPTE

Atunci când este vorba de PEDAGOGIA şi EDUCAŢIA UNUI POPOR, fie acel popor de mari dimensiuni (cum este poporul chinez, de pildă) sau de dimensiuni mai mici, desigur că lucrurile stau oarecum altfel decât în cazul Pedagogiei şi Educaţiei şcolare sau al Pedagogiei clasice.

Conceptul de Pedagogie a unui popor, aşa cum îl înţelegem noi (şi desigur cel de Educaţie al unui popor) apare pentru prima dată în vocabularul educaţional, în sistemul de concepte al Pedagogie.

S-a vorbit despre o Pedagogie românească în perioada interbelică, s-a „închegat” chiar un curent având acest nume, având ca finalitate crearea unei Pedagogii (concepţie, sistem conceptual, metode etc) izvorâte din „specificul” inconfundabil al spiritualităţii poporului român. Din păcate, datorită venirii brutale a Celui de-al doilea război mondial, urmat de instaurarea perioadei comuniste în istoria poporului român, demersul teoretic, epistemologic al acestui curent a fost întrerupt brutal, aplicarea lui în practică fiind amânată pentru o dată ulterioară, imposibil de cunoscut. Spunem amânată şi nu „curmată pentru totdeauna”, pentru că noi suntem interesaţi de continuarea gândirii celor care se încadrează în acest curent, de fructificarea acestei viziuni, de reluarea şi dezvoltarea unor concepte, a demersului teoretic, ca şi de aplicarea unor idei sau viziuni ale acestui curent.

Aşa cum spuneam încă PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN este altceva decât „încercarea” de constituire a PEDAGOGIEI ROMÂNEŞTI, se află dincolo, dusă mai departe, în timp, şi ca demers epistemologic.

Viziunea noastră este simplă: Noi nu încercăm atât constituirea unei Doctrine pedagogice care să „fie urmarea, produsul, specificul gândirii şi simţirii nostru ca popor” cât constituire acelei DOCTRINE EDUCAŢIONALE care are calitatea de a fi cea mai eficientă, cea mai bună în încercarea de salvare a poporului român din criza extraordinar de profundă şi de gravă pe care o străbate în acest moment istoric şi înscrierea lui pe o „LINIE DE EVOLUŢIE CARE ÎL VA

PUNE ÎN SITUAŢIA DE A DEVENI ÎNTR-UN TIMP ISTORICE ESTE SCURT UN MARE POPOR".

Ca această Doctrină educaţională şi demersul practic pe care îl prefigurează să fie eficient, să dea roade este limpede că această CONCEPŢIE, această Pedagogie este bine să fie „specific românească". Şi în mod normal şi logic ea va fi cu necesitate specific românească. Faptul acesta decurge din ceea ce am numi Legea specificului naţional, care ne spune că „Orice Idee, doctrină nouă care apare în Universul cultural al unui popor, într-o anumită epocă istorică, este expresia gândirii şi simţirii, a sufletului acelui popor !

Ideea suportă însă un comentariu, care s-ar cere a fi cât mai profund. Din punctul de vedere al „bunului simţ" această afirmaţie ni se pare a fi într-adevăr singura valabilă. Dar nu putem şti lucrul acesta. Pentru o Educaţie eficientă a poporului român cea mai bună Pedagogie, care să stea la baza acelei Educaţii, este bine să fie una românească (produs al specificului românesc). Ne întrebăm însă dacă faptul acesta nu poate fi însă şi un impediment. Perioada istorică pe care o străbatem (deceniul 1990-2000) este una de criză morală, economică (un sindrom de crize care s-a instalat la toate nivelele Sistemului socio-economic al civilizaţiei umane, ca şi la nivelul Sistemelor socio-economice naţionale), de aceea mai eficientă în cazul poporului român, ar părea o Pedagogie „spartană, riguroasă", bazată pe o morală severă şi dreaptă, pe o disciplină riguroasă, să-i spunem aşa. O Pedagogie a unor scopuri precise, a unor scopuri ambiţioase utilizând o strategie educaţională severă, „militărească" pe care am numi-o mai

degrabă, ca să ne apropiem de un alt specific naţional, o Pedagogie germană.

Forţăm puţin termenii ca să sugerăm o idee foarte importantă, idee pe care o apreciem în mod deosebit, idee care ne interesează pe noi şi la care ne gândim de mulţi ani. De exemplu, în acest moment istoric noi credem că poporul român ar trebui să înveţe foarte mult de la japonezi şi de la germani. Am putea noi vorbi în acest caz despre o pedagogie japoneză (sau cu idei împrumutate din gândirea pedagogică japoneză) care ar fi utilă poporului român în această perioadă istorică, o perioadă în care atât Civilizaţia umană ca Sistem socio-economic, cât şi noi, poporul român, ne putem prăbuşi? Sau cumva Pedagogia, Doctrina educaţională ce ar putea să ajute cel mai bine poporul român în această Perioadă istorică, şi care ar fi cea mai bună este una ECLECTICĂ, un Sistem conceptual, o Concepţie educaţională, care preia ideile cele mai eficiente, cele mai bune din diferite Concepţii educaţionale cu pregnant caracter, specific naţional? Sau pur şi simplu care adună ideile educaţionale care ni se par cele mai eficiente, idei care plutesc în aer în această Epocă de tranziţie?

Aşadar şi această variantă a gândirii, şi această Idee, a proiectării acelei Concepţii educaţionale, care ar fi cea mai eficientă în încercarea de a scoate din criză poporul român, şi de a-l lansa pe o traiectorie istorică evolutivă ni se pare acum demnă de încredere! Oricum ideea trebuie analizată, întoarsă pe toate părţile, studiată cu mare atenţie.

Din punctul acesta de vedere, lucrurile sunt deci mai complicate, mai subtile decât par la prima vedere. Asupra acestei Idei, care este foarte importantă, vom reveni.

O altă idee asupra căreia ne vom apleca este aceasta: educaţia contemporană, cu unele excepţii, ca şi educaţia clasică de altfel, este o educaţie care îşi are ca obiect educaţional copilul (elevul, văzut de-a lungul perioadei de şcolarizare), individul uman, văzut în devenirea sa. În occident (unde criza Educaţiei, Criza Şcolii sunt foarte profunde şi grave) se vorbeşte foarte mult de o educaţie centrată pe copil, pe elev. Mentalitatea aceasta, căci o mentalitate este, vine din deceniile trecute, dacă nu din veacul trecut. Deşi se vorbeşte şi există ca disciplină a PEDAGOGIEI GENERALE, despre Educaţia Permanentă, sau despre PEDAGOGIA GRUPULUI ŞCOLAR, atunci când se vorbeşte despre EDUCAŢIE marea majoritate a oamenilor se gândesc tot la acest tip de educaţie, a individului uman. Educaţie individului uman în grupuri mici, grupa de grădiniţă, clasa de elevi, care nu este mai mare de 20-25 de elevi.

Ei bine deşi în lumea specialiştilor acestui domeniu, a Pedagogiilor, se vorbeşte despre Educaţia grupurilor mici, despre Educaţia utilizând mass-media (acest tip de mesaj educaţional şi de strategie educaţională presupune cu necesitate un obiect educaţional vast, numeros, şi totodată imprecis, eclectic) până acum nu s-a gândit nimeni în mod expres că un popor poate fi educat, că el trebuie educat, că a venit momentul în Istorie când trebui să NE GÂNDIM LA EDUCAŢIA POPORULUI, A POPOARELOR. Când ar

trebui să cunoaştem care sunt, la modul cel mai exact, acele strategii concepţii, doctrine, teorii pedagogice, educaţionale, care sunt acele modalităţi concrete şi specifice prin care poate fi educat un popor.

Dacă s-a vorbit până acum (a se vedea lucrarea lui Wundt, „Psihologia popoarelor”, ca şi încercări în acest sens în Psihologia Socială dezvoltate de H. Steinthal şi R. Lazarus) şi au existat încercări de a se fundamenta o Psihologie a Popoarelor (rezultatele sunt minime dacă nu nule) despre o PEDAGOGIE A POPOARELOR NU S-A VORBIT absolut deloc până acum. Dicţionarul de Pedagogie (Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1979, şi Dicţionarul de Pedagogie Comparată, apărut sub redacţia profesorului Ştefan Bârsănescu (Editura Enciclopedică română, Bucureşti, 1969), cele două dicţionare de Pedagogie apărute în ultimele două decenii, nu pomenesc nimic de acest termen. Dicţionarul de Pedagogie pomenit mai sus aminteşte la capitolul Pedagogii (exemplul „pedagogia activităţii pionierești”, „Pedagogia acţiunii”, „Pedagogia adolescentului”, „Pedagogia adulţilor”, „Pedagogia autorităţii”, „Pedagogia culturii” etc) de Pedagogii, ramuri ale Pedagogiei generale, dar nu notează în nici un fel că ar exista o Pedagogie a popoarelor, în cazul nostru o Pedagogie a poporului român. Termenul, privit ca noţiune, concept al Pedagogiei este nou, deşi întâmplător el trebuie să fi fost folosit. Disciplina, ca atare, ca ramură a Pedagogiei generale, acum se constituie, acest demers, extraordinar de complex, aflându-se la începutul său. De aici şi existenţa unor ezitări, imperfecţiuni, puncte de vedere care ulterior vor suferi o nouă elaborare, limpezire, etc.

Să mai notăm acest fapt, nu lipsit de importanţă, că în această perioadă istorică (pe care o anticipăm a fi destul de lungă, de ordinul a câtorva generaţii), epoca este dominată de MENTALITATEA COMERCIAL-ECONOMICĂ. Numim Mentalitate suma şi sinteza modurilor de gândire privind problematica epocii, dominanta lor, a acestor moduri, modalităţi de gândire. Economicul domină culturalul, dimensiunea educaţională a socialului. Viaţa politică este dominată de problematica economică, (îndeosebi de dimensiune comercial-financiară, de cultul (nu de cultura) Banului) viaţa socială în ansamblul său, a naţiunii, (a civilizaţiei umane) este dominată de această Mentalitate a economicului. Nu întâmplător Primii miniştri ai ţărilor europene (este şi situaţia noastră în momentul când scriem această lucrare, anii 1990) sunt economişti, şi aproape deloc Psihologi sau Pedagogi, sau oameni importanţi de cultură.

Ei bine, în acest moment istoric noi venim cu afirmaţia că acest fapt (că Viaţa popoarelor este dominată de Mentalitatea economică) este unul mai mult negativ decât pozitiv, că din acest fapt decurg foarte multe rele, la toate nivelele Sistemelor socio-economice. Viaţa politică, scena naţională este dominată de comportamentul economic egoist, individual, atât la nivelul păturilor de sus ale societăţii, cât şi la nivelul claselor de jos, ţărănime şi îndeosebi muncitorimea. Din acest punct de vedere indivizii umani sunt obsedaţi de ÎMBOGĂŢIREA LOR CA INDIVIZI UMANI, cu orice preţ, prin orice mijloace, cât mai facile, şi cât mai repede, în timp ce efectul acestei realităţi, al acestei mentalităţi este invers, toţi sărăcim, şi fenomenul este profund şi de neoprit.

Pe acest fond de mentalitate apare deci PSIHOLOGIA şi PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN! Din acest punct de vedere ea poate fi privită şi ca o reacţie la acest tip de mentalitate îngust, mercantil, egoist, antiumanist, incapabil a îmbrăţişa întreaga problematică a perioadei istorice, incapabilă de sinteză umanistă superioară, de profunzime epistemologică. De aici neputinţa acestei mentalităţi de a rezolva problemele Omului, ale Societăţii, problemele pe care i le pune Istoria Omului, societăţii româneşti; instituţiilor naţionale importante (societăţilor umane, naţionale, în general).

Deci, Pedagogia şi Educaţia poporului român se înscrie în categoria RĂSPUNSURILOR, a Marilor răspunsuri pe care Omul contemporan şi societatea naţională românească îl dau Mentalităţii mercantile economice a momentului istoric, spiritului îngust-practic al acestei perioade. Din acest punct de vedere Pedagogia Poporului român, simplificând şi esenţializând lucrurile este o Pedagogie (ca orice Pedagogie) care-şi propune ca obiect educaţional, nu elevul (individul uman) şi nici grupul şcolar (clasa, colectivul de elevi) ci educarea Poporul român. Ea se „centrează”, ca să spunem aşa pe obiectul ei, (poporul român) îl studiază din toate punctele de vedere (o centrare monografică pe obiectul educaţional) având ca finalitate o cunoaştere cât mai profundă şi complexă a obiectului ei educaţional, poporul român, în vederea elaborării, a proiectării unei strategii didactice, a unei acţiuni educaţionale complexe şi eficiente care să „propulseze” obiectul educaţional, adică poporul român şi naţiunea română, pe o linie de evoluţie ascendentă.

Aceasta ar fi, deci, Pedagogia şi educaţia poporului român, în linii generale. Lucrarea noastră se numeşte „Psihologia şi Pedagogia poporului român" pentru că Pedagogia pe care încercăm s-o elaborăm se sprijină în primul rând pe PSIHOLOGIA POPORULUI ROMÂN. Acest fapt este foarte important şi i-am acordat atenţia cuvenită. În acelaşi timp însă, Pedagogia şi Educaţia poporului român se sprijină şi pe Istoria poporului român, pe Etica sa, pe „Antropologia" sa, ca şi pe Filozofie, pe „Filozofia poporului român", şi pe sociologia poporului român, dacă ne putem exprima astfel.

Ca orice Pedagogie, după cunoaşterea obiectului său educaţional cât mai profund şi complex (de obiectivitatea acestei cunoaşteri depinde succesul demersului ei epistemologic şi practic) Pedagogia poporului român se va concentra asupra gândirii, elaborării strategiei educaţionale, a elementelor acestei strategii, a structurii ei, a articulării acestei structuri, a condiţiilor în care această strategie educaţională are eficienţa maximă.

Aşa după cum se ştie, pedagogia contemporană (ca şi cea clasică, de altfel) pune accentul pe (este centrată) conceptul de strategie educaţională, sau pe unul din elementele acestei strategii. Ceea ce nu este rău desigur. Într-un eseu dedicat conceptului de educaţie, cu ani în urmă, noi ajungeam la concluzia că esenţa fenomenului educaţional este „evoluţia", evoluţia obiectului educaţional. Adică dezvoltarea şi evoluţia personalităţii umane, a fiinţei umane, dezvoltarea şi evoluţia Familiei (Pedagogia familiei), dezvoltarea şi evoluţia Grupului social, a grupurilor sociale (Pedagogia grupului

social), dezvoltarea şi evoluţia unui Popor, în cazul nostru Poporului român, (Pedagogia popoarelor, în cazul nostru Pedagogia poporului român.)

Putem noi să gândim strategii educaţionale savante, profunde, spectaculoase dacă în urma aplicării acestor strategii educaţionale obiectul educaţional nu trăieşte, nu realizează o evoluţie a sa pe linia de evoluţie nu am făcut nimic, efortul educatorilor este nul. În cazul acesta energia şi timpul Subiectului educaţional se irosesc, se pierd, iar consecinţele acestui fapt (în viitorul apropiat şi mediu) sunt mai mult negative, iar noi trebuie să ne aşteptăm la lucrul acesta, să fim preveniţi. Se întâlnesc, sau s-au întâlnit numeroase asemenea situaţii în realitate. Din belşug. Să ne gândim numai la Educaţia comunistă şi ateistă din perioada dictaturii comuniste. Mijloacele de propagandă, ca şi şcoala românească de altfel, (şcoala în general în ţările socialiste) a îndreptat către întreaga societate, către fiinţa umană zeci de ani un „mesaj educaţional" susţinut, insistent, persuasiv, de cele mai multe ori bine argumentat şi articulat (odată ce mulţi dintre noi am crezut în el), ca urmare convingător, ca să constatăm în ultimii zece ani ai comunismului, şi după aceea că acest mesaj educaţional ne-a derutat mai mult, ne-a înstrăinat de noi, ne-a format într-un sens, de care nu ne-am dat seama, negativ. Că acest mesaj educaţional ne-a „deformat" mai mult decât ne-a format.

Ei bine este foarte important să cunoaştem acest lucru, ca Subiect educaţional, (Părinte, Educator) dacă în urma acţiunii educaţionale gândite de noi, concentrată, dirijată asupra

obiectului educaţional acesta evoluează. Folosim acest termen de evoluţie în accepţiunea sa generală. Într-o lucrare a noastră anterioară „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI UMANE” (1975) noi ajungem şi plecăm de la constatarea că dezvoltarea şi evoluţia obiectului educaţional este însăşi esenţa procesului educaţional.

Procesul educaţional, la rândul lui, trebuie privit, gândit într-o perspectivă de evoluţie. Evoluţia este deci esenţa educaţiei, a demersului educaţional. Acolo, în lumea, în universul, în istoria în care nimic nu evoluează, nu poate fi în nici un caz vorba de educaţie, sau de ceva apropiat acestui fenomen. Parafrazând binecunoscutele cuvinte ale Apostolului, „dacă dragoste nu este, nimic nu este”, vom spune şi noi că acolo unde nu există evoluţie (şi dragoste) nici educaţie nu poate să existe. Şi acolo unde nu există educaţie nu există nici evoluţie ! Evoluţia este, aşadar, esenţa, mijlocul şi scopul educaţiei! Să adâncim şi mai mult această idee.

În „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI UMANE” ajungem la următoarea concluzie: marile Sisteme socio-economice (cum ar fi Sistemul socio-economic al civilizaţiei umane, Sistemele socio-economice naţionale) există (posibilitatea de a exista se obiectivează în real) printr-un proces continuu de „rezolvare a problemelor” pe care realitatea le pune Sistemului spre rezolvare. Sistemul, la rândul lui, prin modalitatea de existenţă şi de structurare fiind dotat cu un sistem de aşteptări (cu rol motivaţional şi direcţional), de fapt un subsistem, cu un subsistem format din structuri, mecanisme, algoritmi, posibilităţi de rezolvare a

problemelor care i se pun sistemului. Istoria şi existenţa Sistemelor socio-economice nu este altceva decât un nesfârşit dialog (o continuă întâlnire, să ne amintim de conceptul de întâlnire de la începutul acestei cărţi, între Realitatea care pune probleme spre rezolvare şi Sistemul socio-economic, cu subsistemul său specializat în rezolvarea problemelor, care rezolvă problemele puse de realitate.

Rezolvarea de către Sistem a problemelor pe care i le pune Realitatea are două finalităţi: I) subzistenţa sistemului (existenţa lui în continuare) şi 2) dezvoltarea şi evoluţia lui. Nerezolvarea problemelor puse de Realitate Sistemului socio-economic de către Subsistemul al cărui rol este tocmai Rezolvarea problemelor, (în ultima instanţă de către Sistemul văzut în ansamblul său) pune în pericol atât subzistenţa Sistemului, cât şi evoluţia lui. Să ne imaginăm acest raport: 1) Numărul (şi calitatea, complexitatea) problemelor puse Sistemului de către realitate; 2) posibilitatea mecanismelor Sistemului de a rezolva aceste probleme. Când acest raport este supraunitar, când Numărătorul creşte (vertiginos eventual) în raport cu numitorul, deci când subsistemul de rezolvare a problemelor nu mai poate să facă faţă problemelor de rezolvat, puse spre rezolvare Sistemului, asistăm la apariţia unor blocaje în sistem. Blocaje care la rândul lor duc la o creştere şi mai mare a Numărului problemelor, practic la o explozie a acestora. Această explozie a Problemelor nerezolvate având ca urmare instalarea unui blocaj total duce la prăbuşirea sistemului. Aceasta este explicaţia şi mecanismul apariţiei „crizelor” în Sistemul socio-economic.

Criza Sistemului creşte cu cât creşte numărul problemelor de rezolvat puse Sistemului, al problemelor nerezolvate, şi cu cât mecanismele de rezolvare a problemelor nu mai funcţionează la un nivel optim, nu mai pot face faţă situaţiei. Ieşirea din criză a Sistemului socio-economic se face printr-o nouă abordare a Problematicii sistemului şi o nouă regândire a subsistemului rezolvării problemelor şi a funcţionalităţii acestuia. Când posibilităţile subsistemului de rezolvare a problemelor vor începe să crească, deci cu cât capacitatea de a rezolva probleme a acestuia va creşte, faptul va duce la rezolvarea unui număr cât mai mare de probleme. Deci Numărătorul raportului începe să scadă, pe când Numitorul va începe să crească, astfel că raportul va deveni subunitar.

Această stare a Sistemului economic echivalează cu ieşirea lui din starea de criză şi trecerea lui într-o stare opusă stării de criză (care este o stare negativă, o stare de rău) care este starea de EVOLUŢIE. Acest lucru este foarte important de ştiut. Trecerea de la starea de criză a unui sistem socio-economic la starea de evoluţie a lui se face prin cunoaşterea acestui raport. Numărul de probleme puse de Realitate Sistemului socio-economic supra Numărului de posibilităţi şi mecanisme de rezolvare a problemelor, raport pe care l-am numit raportul P, sau Indicele P (de la Probleme), ca şi raportul B/R (Bine/Rău) îl studiem în detaliu în „Pedagogia Civilizaţiei umane sau Pedagogia Planetei” (anii 1990 şi 1991). Când omul va învăţa să cunoască aceşti doi Indici, condiţiile producerii, controlării şi evoluţiei lor atunci Omul va învăţa să conducă, să creeze şi să dirijeze ieşirea Sistemului

socio-economic din starea de criză şi intrarea lui într-o stare de evoluţie.

La ora actuală, criza pe care o traversează România şi poporul român se datorează, este efectul tocmai al acestei realităţi, pe care am numit-o Indicele P, şi anume faptul că Numărul problemelor pe care Realitatea, Istoria îl pune Sistemului socio-economic este în continuă creştere tocmai pentru că mecanismele sociale a căror funcţie este rezolvarea acestor probleme sunt ineficiente. Aceasta este şi explicaţia crizei Civilizaţiei umane. Aşadar, aceste crize, ale căror efecte le trăim în modul cel mai dureros noi, oamenii, sunt cauzate tocmai de faptul că Omul (Civilizaţia umană) nu ştie cum să rezolve Problemele pe care realitatea le pune Sistemului socio-economic, Omul nu a descoperit, nu ştie cum să evolueze, nu ştie cum să creeze acele condiţii şi mecanisme ale evoluţiei. În momentul în care poporul român va învăţa, va şti cum să evolueze el va ieşi din criză, ieşind din criză şi „aşezându-se", deplasându-se pe linia de evoluţie a devenirii sale, el se va salva în istorie. Cum va face lucrul acesta, ce trebuie să facă pentru aceasta ne spune PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN.

Am făcut această exemplificare tocmai pentru a arăta ce importanţă extraordinară are într-o macro-viziune educaţională conceptul de evoluţie. În gândirea pedagogică totul ar fi trebuit „văzut" prin prisma evoluţiei. Când vorbim despre educaţia poporului român noi vedem devenirea sa obiectivă într-un lung proces evolutiv.

Aşadar, credem că Pedagogia trebuie să redescopere acest concept, de evoluţie, şi să-şi asimileze perspectiva evolutivă. Aşa după cum se ştie ideea de evoluţie nu este nouă şi nu ne aparţine. Există un curent în Cultură şi în Filozofie, Evoluţionismul, se discută aprins pe această temă, pro şi contra (creaţionişti şi evoluţionişti, alte curente) de la Darwin încoace, dar din păcate nimănui nu i-a venit ideea că Pedagogia (şi Economia) ar putea beneficia mai mult decât Biologia de perspectiva adusă în cultură de acest concept şi curent.

În Pedagogia contemporană (cu ramurile şi curentele ei) se vorbeşte despre „formarea personalităţii umane", despre „progres şcolar", despre „succesul şcolar", „integrare socială", concepte care sugerează, doar sugerează, într-adevăr o devenire ascendentă, însă în mod concret despre evoluţia obiectului educaţional, a conţinutului, a metodelor, a strategiilor didactice care crează această Evoluţie nu se vorbeşte. Convertirea acestor concepte în „evoluţie a obiectelor educaţionale" (fiinţa umană, familia, colectivul, grupul uman) nu e un lucru tocmai uşor şi presupune, în urma unui demers epistemologic, pedagogic, găsirea unei soluţii optime. Cum tot atât de adevărat este şi faptul că nu rezolvarea oricăror probleme de către Sistemul socio-economic se converteşte în evoluţie. Perioada comunistă este un exemplu relevant din punctul acesta de vedere. Există, de asemenea, probleme false sau create artificial de către sistem sau de către context. Ideea este aceasta, că problematica EVOLUŢIEI în cadrul Sistemelor socio-economice este una complexă şi

subtilă, care mai necesită multe aprofundări, cercetări, teoretizări.

În urma cercetărilor noastre de ani de zile, concluzia la care am ajuns este clară şi de neclintit: criza, din ce în ce mai gravă a Sistemului socio-economic al civilizaţiei umane, a Sistemelor socio-economice naţionale, a grupurilor umane (etnii, clase sociale) şi în ultimă instanţă a individului uman (a Fiinţei, a Omului) este datorată faptului că omul nu ştie să EVOLUEZE. Că toate eforturile sale (în cea mai mare parte nesăbuite) nu sunt convertite în evoluţie. OMUL NU ŞTIE SĂ EVOLUEZE, IATĂ MAREA TRAGEDIE A LUI, A CIVILIZAŢIEI ŞI A SPECIEI UMANE, şi dacă vrea să se salveze în timp, el trebuie să înveţe cât mai repede lucrul acesta. Ideea aceasta ni se pare a fi IDEEA NUMĂRUL UNU A ACESTEI PERIOADE ISTORICE. Trebuie să învăţăm să evoluăm pentru că numai astfel ne vom salva în istorie, numai prin evoluţie ne vom regăsi pe noi, ne vom regăsi liniştea, echilibrul, perenitatea, demnitatea şi fericirea. Astfel, această OMENIRE, cu miliardele ei de probleme nerezolvate, probleme care se autogenerează una pe alta, ameninţă să devină în curând cea mai mare BOMBĂ, (bomba problemelor nerezolvate, acumulate, aflat în creştere explozivă) capabilă să explodeze în orice moment.

Trebuie să ne apropiem din nou de conceptul de evoluţie, de fenomenul ca atare şi să-l studiem în toată profunzimea şi complexitatea sa. La ora actuală, ca urmare a expansiunii BISERICII, a prestigiului şi a autorităţii ei din ce în ce mai mare, dar şi a altor cauze, ideea de evoluţie a intrat într-un con

de umbră. Ideea de evoluţie este combătută cu succes, din păcate chiar de unele curente, şcoli, personalităţi. Nouă ni se pare regretabil lucrul acesta, cu consecinţe negative enorme, imposibil de urmărit în toate planurile, la toate nivelele. Şi asta cu atât mai mult cu cât ideea de evoluţie, credem noi, nu exclude ideea de creaţie. Tema aceasta o s-o abordăm însă mai târziu.

Deocamdată să observăm că Pedagogia se ţine departe de conceptul şi de ideea de evoluţie. Astfel, cele două Dicţionare de pedagogie, „Dicţionar de Pedagogie comparată", 1969, Bucureşti, Editura Enciclopedică română, şi „Dicţionarul de Pedagogie", 1979, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, nici măcar nu înregistrează termenul. Dintre Dicţionarele pe care le avem pe masa de lucru, în momentul scrierii acestei lucrări, nici „Dicţionarul de Psihologie socială", Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981, nu se ocupă de noţiunea de Evoluţie, şi nici Dicţionarul de Psihologie, Editura Albatros, Bucureşti, 1978, apărut sub redacţia profesorului Paul Popescu Neveanu. Acelaşi lucru îl face şi „Dicţionarul de Filozofie", Editura Politică, Bucureşti, 1978, ca şi „Dicţionarul de Economie", Editura Politică, Bucureşti, 1982. „Dicţionarul explicativ al limbii române", Editura Academiei Române, Bucureşti, 1975, îl semnalează în accepţiunea sa generală (EVOLUŢIE – evoluţii, s.f. I (fil). Una dintre cele două forme ale procesului dialectic al mişcării şi dezvoltării în natură şi în societate, constând din schimbări calitative neînsemnate, imperceptibile, necontenite, curs* 4. Deplasare prin mişcări largi (circulare). La fel face şi „Dicţionarul de Biologie", Editura Albatros, Bucureşti, 1989, cu precizarea că acesta

vorbeşte de evoluţia vieţuitoarelor, prin generaţii succesive, despre evoluţia speciilor, fenomen pe care noi l-am studiat în „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI”. Subliniem acest fapt, că nici „Dicţionarul Explicativ al limbii române” şi nici „Dicţionarul de Biologie” (şi nici cărţile şi studiile despre fenomenul evoluţiei parcurse de noi) nu sesizează esenţa fenomenului evoluţiei. Să ne aplecăm deci cu atenţie asupra acestui fapt.

Noi am afirmat mai sus că orice Sistem socio-economic (şi acest lucru este valabil pentru orice sistem viu) există „fiinţează” în real şi evoluează printr-un proces continuu şi complex de rezolvare a problemelor pe care i le pune Existenţa. Rezolvarea acestor probleme are două urmări, supravieţuirea sistemului şi evoluţia lui. Nerezolvarea problemelor are ca efect involuţia, stagnarea lui, deci starea de criză, care poate să ducă la prăbuşirea sa ca sistem. Dar ce înseamnă evoluţia sistemului? Nu înseamnă altceva decât că Sistemul se deplasează într-un sens, într-o direcţie ascendentă, de la inferior la superior. Această deplasare ne-o putem reprezenta, o putem materializa prin linia unui grafic.

Orice deplasare, mişcare evolutivă este exprimată de aceste două determinări, înainte şi ascendent (evoluţia presupune procesul de dezvoltare, de la inferior la superior, de la simplu la complex, de la un stadiu inferior la un stadiu superior, această deplasare fiind exprimată exact de cele două determinări amintite mai sus, înainte şi ascendent). Deci evoluţia este o dezvoltare ascendentă, pe o traiectorie evolutivă, care parcurge un nivel de evoluţie sau mai multe

nivele de evoluţie, într-o perioadă de timp mai mare.. Până acum însă n-am spus mai nimic. Evoluţia se face către o Finalitate, către o Stea polară, pe care vieţuitoarele, speciile parcă o presimt, ca o „entelehie” care străbate viul.

Tot ce se deplasează către această Stea polară, intră în unghiul ei, se face în perspectiva ei este EVOLUŢIE. Acum care este acea Stea Polară ? În „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI” (umane), studiind evoluţia formelor de viaţă de la apariţia lor pe pământ până astăzi am descoperit că două LEGI, două Legi fundamentale acţionează pe parcursul acestui imens interval de timp: Legea conservării şi Legea evoluţiei. Fiecare vieţuitoare, fiecare specie este înzestrată cu un instinct de conservare, (nestudiat suficient nici de Biologie, nici de Psihologie) care o „ghidează” în toate actele sale. Ei bine, luptând pentru conservarea sa şi realizând lucrul acesta se „produce” evoluţia speciei, care la rândul ei măreşte capacitatea, puterea de conservare a speciei. Şi astfel conservarea şi evoluţia sunt două dimensiuni complementare, care se sprijină una pe alta, se determină una pe alta.

Conservarea speciei produce evoluţia, iar aceasta la rândul ei produce „conservarea”, care la rândul ei produce evoluţia speciei, a speciilor. Aşa au evoluat speciile de când au apărut pe această planetă. În acest sens evolutiv. Dar ce înseamnă acest sens, către ce s-a făcut el? Evoluţia a creat specii cu o capacitate, putere de conservare din ce în ce mai mare (cea mai mare capacitate de conservare pe planeta noastră o are omul), capacitatea de conservare fiind un indice în continuă creştere, el va tinde şi va ajunge cândva să fie, să realizeze

ETERNITATEA. În al doilea rând o specie evoluând îşi măreşte arealul de vieţuire, acest areal fiind într-o continuă creştere (spaţiu vital).

Speciile evoluând, ele „se întind" pe un areal din ce în ce mai mare (eliminând bineînţeles speciile mai puţin evoluate), şi acest Areal continuă să crească (e o Lege) implacabil, el tinde să devină infinit. Actualmente pe planeta noastră Specia umană fiind cea mai evoluată (le elimină inconştient pe celelalte, a se vedea fenomenul dispariţiei unor specii) ea are Arealul (pentru specia umană termenul este Universul existenţial, sau Câmp existenţial) cel mai întins, şi acesta creşte necontenit prin cucerirea spaţiului cosmic, trecând prin faza viitoare a colonizării Sistemului solar, şi în mileniile viitoare a Galaxiei (cu condiţia să nu dispărem bineînţeles până atunci).

Şi o dată cu evoluţia speciilor s-a mai întâmplat un lucru important, cu fiecare specie care apărea Specia nouă avea o PUTERE mai mare decât celelalte, astfel că dezvoltarea ei însemna eliminarea celorlalte specii din areal. Aşa au apărut specii din ce în ce mai puternice, culminând cu apariţia Omului. Dar ce înseamnă această Putere din ce în ce mai mare pe care o aducea (o producea) evoluţia? Însemna o Capacitate mai mare de a răspunde factorilor nocivi, agresivi din mediu (de la condiţii climaterice, la catastrofe, până la alte specii mai dotate, periculoase), de a învinge aceşti factori agresivi, de a-i elimina.

Dar ce înseamnă eliminarea acestor factori agresori, decât REZOLVAREA PROBLEMELOR PE CARE VIAŢA,

MEDIUL LE PUNEA SPECIEI? Şi am ajuns astfel la Indicele P care domină viaţa Sistemelor socio-economice, la raportul : 1/ Număr de probleme pe care Realitatea le pune sistemului /2) Posibilităţi şi mecanisme de rezolvare a problemelor puse. Deci evoluţia, cu orice formă de viaţă care trăieşte acest proces, aduce specii (sisteme biologice, psihologice) care au o Putere din ce în ce mai mare. Această putere, în final, peste milioane şi miliarde de ani (dacă nu se întrerupe firul evoluţiei) va fi o PUTERE INFINITĂ. În concluzie, toate sistemele vii evoluează către un MODEL DE A FI, CĂTRE UN SISTEM VIU, care are aceste trei atribute: I) este ETERN, 2) este INFINIT în spaţiu, şi 3) este INFINIT CA Putere, ca posibilitatea de a rezolva toate problemele. Acesta este MODELUL către care urcă, se deplasează, curge evoluţia. Aceasta este Steaua polară de care vorbeam mai sus. Ea are cele trei atribute, al timpului, al spaţiului şi al puterii, al capacităţii de a rezolva probleme, toate infinite. Cunoaştem noi acest MODEL, a fost el prefigurat până acum de mintea umană, intuit etc? Da. Este Dumnezeu. Nu vom intra în speculaţii de altă natură, vom observa însă că tot ce este viu, supus fiind Legii conservării şi Legii evoluţiei, este o nesfârşită Tindere, Curgere către acest Model. Viul, materia curge către Dumnezeu, într-un suiş, într-o înălţare infinită, măreaţă, subtilă. Nu este extraordinar de impresionantă, sublimă această viziune?

Să coborâm acum însă mai jos, cu picioarele pe pământ. Am observat deci că sistemele vii, în cazul Speciei umane Sistemele socio-economice-culturale se află înscrise într-o mişcare de translaţie către un model pe care l-am numit

STEAUA POLARĂ A EVOLUŢIEI. Această deplasare (mărşăluire) mută şi neştiută se face după legi profunde, greu de descifrat. Plecăm de la următoarea observaţie: toate Sistemele vii (speciile) care s-au înscris în procesul de evoluţie, deplasându-se pe linia de evoluţie, în sensul evoluţiei, au trăit starea de „confort” , starea de „bine”. În lipsa unui termen specializat folosim aceşti termeni sugestivi. În momentul în care, prin procesul de adaptare facilă (de tipul parazitismului), sau din alte motive, n-au mai fost capabile de evoluţie (subsistemul de rezolvare a problemelor al sistemului n-a mai făcut faţă), sau în loc să evolueze înainte s-au abătut de la linia, de la sensul de evoluţie, ELE AU DISPĂRUT. Este foarte important acest lucru, de aceea îl subliniem. Numai specia care evoluează în timp rămâne în timp. Specia sau sistemul care nu evoluează nu rămâne în timp. Acesta este mesajul celor două miliarde de ani de viaţă pe pământ.

Această afirmaţie este cu atât mai valabilă astăzi pentru specia umană. Starea de evoluţie a sistemului biologic coincide cu starea lui de bine! (nu întotdeauna şi nu la modul absolut) Este ceea ce trebuie să facă specia umană şi naţiunile, popoarele! În PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI noi descopeream trei mari perioade ale evoluţiei vieţii pe pământ: I) Prima perioadă pe care am numit-o PERIOADA ANIMALITĂŢII, este perioada în care atât indivizii Speciilor, cât şi speciile sunt efemere. Dispar, se înlocuiesc unii pe alţii, iar speciile unele pe altele. În această Perioadă avem deci indivizi efemeri şi specii efemere. 2) A doua mare perioadă în evoluţia vieţii pe Pământ începe cu Omul şi coincide cu istoria umană. În această Perioadă avem indivizi efemeri şi „specia

eternă". (cu condiţia să nu ne distrugem în viitorul apropiat, sau să fim distruşi de un cataclism cosmic). Specia rămâne deci pe parcursul întregii perioade. 3) Cea de-a treia Perioadă a evoluţiei vieţii pe pământ, şi pe care am numit-o Perioada Umanizării spaţiului cosmic şi a eternităţii indivizilor umanei, va începe probabil în următorul veac (prin cucerirea spaţiului cosmic ea a început) şi ea presupune atât o specie eternă cât şi indivizi eterni. Eterni la modul relativ desigur. Probabil că Civilizaţiile extraterestre, care ne studiază cu mesagerii lor, OZN-urile, se găsesc demult în această Perioadă de evoluţie a vieţii.

Ceea ce ne interesează pe noi, revenind iar la oile noastre, este următorul fapt. Am observat că Sistemele socio-economice există şi evoluează prin procesul rezolvării problemelor (Indicele P). Numărătorul şi numitorul acestui raport Indice (Numărul de probleme puse sistemului, / numărul posibilităţilor şi mecanismelor de rezolvare a problemelor) au această calitate (Lege), se află într-o relaţie invers proporţională, pe când unul creşte celălalt se micşorează. Dacă asistăm la o creştere bruscă sau mai rapidă a numărului problemelor, aceasta duce la apariţia de blocaje în sistemul mecanismelor de rezolvare a problemelor, fapt care duce la o şi mai mare creştere a numărului problemelor. Realitate care poate să ducă la blocajul total al sistemului, deci la prăbuşirea, la dispariţia lui. Este mai mult decât probabil că acesta a fost modelul (şi explicaţia) după care au dispărut în univers civilizaţii mai avansate decât civilizaţia noastră.

Dacă aşa stau lucrurile pe noi trebuie să ne preocupe un studiu foarte atent al condiţiilor şi situaţiilor în care Sistemul socio-economic (ne gândim în primul rând la sistemul economic al poporului român) în care sistemul socio-economic se menţine pe LINIA EVOLUŢIEI SALE. Pedagogia Sistemelor socio-economice este deci Ştiinţa sau Disciplina menţinerii Sistemelor socio-economice pe această LINIE DE EVOLUŢIE, în stare continuă de evoluţie. Atâta timp cât un Sistem uman se va găsi înscris pe Linia de evoluţie şi va evolua, el se va afla în SITUAŢIA EDUCAŢIONALĂ cea mai bună. În primul rând că Sistemul va fi lipsit de tensiunile negative, blocajele pe care le oferă situaţia de criză. În al doilea rând „atmosfera culturală şi psihologică", de emulaţie, de căldură, de noi descoperiri va face ca procesele educaţionale în sistem să aibă eficienţa maximă.

În al treilea rând, evoluţia este creatoare de evoluţie (de-a lungul celor trei Perioade ale evoluţiei vieţii pe Pământ Indicele evoluţiei a crescut neîncetat, evoluţia se autocreează pe sine, devenind mai rapidă), evoluţia fiind finalitatea (calea) şi esenţa educaţiei ea stă la baza procesului educaţional, iată de ce trebuie să acordăm toată atenţia situaţiilor şi condiţiilor de evoluţie.

Dacă orice acţiune umană care are ca finalitate evoluţia este educaţională, ei bine acele condiţii, situaţii, factori, metode, procedee, strategii etc ce împiedică evoluţia, sau care produc involuţie (unei societăţi, grup social, persoană umană), sunt prin excelenţă şi prin esenţa lor Anti-educaţia. Aşa cum în

Fizică se vorbeşte despre materie şi antimaterie, în pedagogie trebuie introdus neapărat conceptul de ANTI-EDUCAŢIE.

Într-o lucrare care se intitulează chiar aşa, ANTI-EDUCAŢIA, descopeream surprins ce importanţă extraordinară pentru obţinerea unei eficienţe înalte a Acţiunii educaţionale o are investigarea tuturor acţiunilor, factorilor, condiţiilor, mecanismelor care produc ineficienţă educaţională. În fond ANTIEDUCAŢIA poate fi privită ca o Disciplină a Pedagogiei Generale, Disciplină care îşi propune să investigheze acele contexte, situaţii, condiţii, legi, mijloace, metode, procese, mecanisme care produc involuţie educaţională, ineficienţă educaţională.

Folosind un alt termen, am putea vorbi de fenomenul (şi toate componentele lui) producerii răului în Sistemele socio-economice, în sistemele vii. Ei bine, ANTIEDUCAŢIA POATE SĂ PUNĂ la dispoziţia Pedagogiei, a Educaţiei date extrem de folositoare. Pedagogia va şti astfel şi va „putea" să se păzească de ineficienţă, să ia acele măsuri care vor evita ineficienţa, scăderea eficienţei educaţionale, ca şi producerea unor efecte negative, antieducaţionale. Asta ar putea ajuta foarte mult Educatorii de mâine. Noi utilizăm acest concept în studiile noastre.

În „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN" acest concept este unul cheie. (Din păcate, Antieducaţia poate folosi datele cercetării ale, ale efortului sau ale demersului ei cognitiv nu numai în scopuri pozitive ci şi negative. Ne gândim la RĂZBOIUL PSIHOLOGIC, ECONOMIC, EDUCAŢIONAL, CULTURALE şi INFORMAŢIONAL la

care a fost supus poporul român ş la care au fost supuse popoarele din Estul Europei. Acest Tip foarte complex de război este în acest moment istoric cel mai mare pericol care poate să pună în primejdie existenţa speciei umane, existenţa unor popoare, în primul rând a Poporului român).

Ideea noastră, şi care este ideea centrală a acestei cărţi, este aceasta deci: PEDAGOGIA trebuie să îşi asume Destinul Omului, destinul Fiinţei umane, destinul Societăţii umane şi al Speciei, al Civilizaţiei umane , trebuie să îşi asume tragedia umană în vederea salvării Omului şi a marii lui creaţii istorice care este Civilizaţia umană. Pentru aceasta Ea trebuie să facă un „salt epistemologic" în ceea ce priveşte obiectivul ei, angajarea ei. Acestui salt, care este în primul rând al Conştiinţei Pedagogiei trebuie să-i urmeze un „salt" al obiectului acţiunii educaţionale, şi al gândirii strategiei educaţionale. Rămânând ceea ce este (şi ceea ce a fost toată istoria ei) Pedagogia riscă să fie condamnată la ineficienţă şi dezavuare. Criza Educaţiei, criza Pedagogiei sunt tocmai rezultatul lipsei de curaj al Pedagogiei de a-şi asuma Destinul Fenomenului Uman în esenţa şi totalitatea lui, salvarea lui, educarea lui. Ideea aceasta ne-a fost clară încă de pe băncile facultăţii, şi ea a fost impulsul şi deschiderea către lucrările de mai târziu, în care abordăm nu educarea individului uman, a copilului şi a grupului mic (colectivul de elevi, Pedagogia şcolară) ci educarea unor Mari Sisteme socio-economice.

Potrivit acestui „salt" (schimbare de mentalitate. Mutaţie majoră, fundamentală în Mentalul colectiv) în Conştiinţa Pedagogiei, căruia trebuie să-i urmeze mutaţiile pe care le va

trăi Fenomenul educaţional în planul praxisului, atât EDUCAŢIA, cât şi ANTIEDUCAŢIA ar urma să fie OBIECTUL PEDAGOGIEI, al studiului Pedagogiei generale, disciplinele Fundamentale ale Pedagogiei.

Trecând de la Pedagogia şcolară (a copilului şi a colectivului de elevi, a grupei de Grădiniţă, a clasei şcolare) la Pedagogia popoarelor (a unui popor, în cazul nostru Poporul român), la Pedagogia Sistemelor economice, la Pedagogia speciei, Pedagogia ca ştiinţă face un salt imens în evoluţia ei, de la un cadru spaţio-temporar de mici dimensiuni la un cadru vast, de dimensiuni uriaşe, cadru care presupune o altă deschidere, o altă logică decât logica pedagogică tradiţională, o altă filozofie pedagogică, un alt „limbaj" etc.

Această PEDAGOGIE a marilor cadre spaţio-temporare, care presupun un demers cognitiv de anvergură, la scară Macrosistematică an numit-o noi MACRO-PEDAGOGIA. În opoziţie cu Pedagogia care are ca obiect de studiu şi de acţiune individul uman văzut, încadrat într-o situaţie educaţională limitată, şi pe care am denumit-o MICRO-PEDAGOGIA. Nu ne facem nici un merit din aducerea acestor două noi concepte în Pedagogie (după cum se ştie termenii vin prin translaţie, prin extrapolare din Biologie unde se folosesc conceptele de MICROBIOLOGIE şi MACRO-BIOLOGIE sau din Medicină unde se foloseşte termenul de Micro-chirurgie celulară) însă este foarte evident pentru oricine că MacroPedagogia presupune o altă deschidere către fenomenul uman şi educaţional, către drama şi măreţia umanului, ea presupune o altă „logică", o altă abordare, un alt tip de analiză, un alt

demers epistemologic, cu alte finalităţi, deşi în ultimă instanţă atât MICRO-PEDAGOGIA, cât şi MACRO-PEDAGOGIA au aceiaşi finalitate, omul, salvarea omului.

În acelaşi timp, trebuie observat că MACRO-PEDAGOGIA NU DESFIINŢEAZĂ Pedagogia Generală, aşa cum o ştim, cum o cunoaştem, ci vine, dimpotrivă, să-i mărească posibilităţile de cunoaştere şi de acţiune. Micro-Pedagogia şi Macro-Pedagogia trebuie văzute în Unitatea lor organică şi dialectică, într-o stare de complementaritate, de intro-deschidere, una către alta, ca două dimensiuni ale aceluiaşi fenomen, ale aceleiaşi existenţe, ca două feţe ale aceluiaşi lucru. În anii aceştia noi am adus doar această deschidere în Pedagogie, am pus bazele, ca să spunem aşa, Macro-pedagogiei, în viitor însă, Macro-pedagogia va aduce un spor inestimabil de cunoaştere şi de posibilităţi (a putea) Pedagogiei. Îi va da o altă „condiţie umană”, un alt statut, o altă „altitudine epistemologică”, un alt orizont, benefic din toate punctele de vedere, atât pentru Pedagogie, dar mai ales pentru OM şi Societatea umană. Cu cele două ramuri ale sale Macro-pedagogia şi Micro-pedagogia, cu cele două noi Obiecte ale sale, Educaţia şi Antieducaţia, să recunoaştem că Pedagogia este acum o Ştiinţă mai bogată. O ştiinţă care a îndrăznit să evolueze şi care a progresat enorm. Şi, ne dorim lucrul acesta, ca pedagogia să devină o Ştiinţă care va putea să realizeze mult mai mult în viitor. Revenim acum din nou la Ideea de evoluţie, pe care o considerăm cea mai benefică pentru Pedagogie şi pentru demersul educaţional.

Când se vorbeşte despre evoluţie toată lumea se gândeşte neapărat la evoluţia biologică a speciilor. Pentru că la început termenul s-a referit într-adevăr la acest fenomen. Noi am depăşit această semantică îngustă a conceptului şi prin evoluţie înţelegem acel tip de mişcare al unui Sistem uman de la inferior la superior, care se înscrie în mişcarea către acea STEA POLARĂ de care am vorbit, şi care este un Model de existenţă având cele trei determinaţii fundamentale, 1. este infinit ca existenţă în timp, în spaţiu, şi 2. ca posibilitate de cunoaştere şi acţiune, şi 3, ca putere de rezolvare a tuturor problemelor. Ceea ce ne interesează pe noi, şi asupra acestui lucru am stăruit, a fost ideea de Sens evolutiv şi cea de Linie de evoluţie. Aceasta este singura mişcare (sens al ei) optimă în timp şi spaţiu a sistemelor vii, la orice nivel s-ar face mişcarea. Excluzând bineînţeles sistemele mecanice din univers de tipul sistemului solar, galaxiilor, al sistemelor nevii, care nu ne interesează în această lucrare. Toate sistemele vii care funcţionează înscrise într-un sens evolutiv trăiesc ceea ce noi am numit „starea optimă de sistem” (o stare de „confort a sistemului”, o stare de „bine”) stare benefică din toate punctele de vedere.

Ieşirea Sistemului viu din situaţia, condiţia de evoluţie, se traduce prin apariţia unui mare număr de probleme cărora Sistemul nu le mai poate face faţă. Se traduce prin apariţia unei „stări de rău” a Sistemului, o stare de boală, de patologie a Sistemului. Pe parcursul evoluţiilor speciilor, sistemele vii, indivizii şi specia, au tins necontenit către starea de adaptare, au atins starea de adaptare (o stare de echilibru optim între sistemul viu şi mediu) şi acest fapt a dus la evoluţie. Nu în

toate cazurile însă. Noţiunea de evoluţie nu este sinonimă cu cea de adaptare. Speciile parazite sunt specii care au atins o foarte bună stare de adaptare, vai, dar nu mai evoluează. Starea de adaptare „dulce” le privează de condiţia de evoluţie ! Pe noi ne interesează deci numai starea de evoluţie, nu şi cea de adaptare (decât atunci când adaptarea duce la evoluţie, este o formă de obiectivare a evoluţiei), pentru că numai aceasta a fost capabilă să rezolve continuu, miliarde şi miliarde de ani, problemele Sistemului viu. În acelaşi timp, starea de evoluţie este o stare de adaptare continuă a Sistemului viu la mediu. Este adevărat că evoluţia presupune abordarea „cu curaj” a problemelor pe care viaţa le pune Sistemului viu, unele probleme fiind dure, violente, cu un mare grad de complexitate, fapt care duce la apariţia unor tensiuni în sistem, a unor stări de disconfort, chiar de crize, de pierdere a unui mare număr de indivizi. Aceste stări vor fi însă rezolvate de procesul de evoluţie şi nu de renunţarea la evoluţie. Ideea este cât se poate de importantă.

O dată cu apariţia omului (cea de-a doua mare Perioadă a evoluţiei vieţii pe pământ), a limbajului uman, a culturii umane mai apare încă o determinaţie a fenomenului evoluţiei (ea a fost de fapt prezentă de la început), BINELE. Vedeţi, urcând pe scara de evoluţie Sistemul viu are o Putere de a rezolva probleme din ce în ce mai mare. Puterea de a rezolva probleme a Civilizaţiei umane, ca Sistem viu, în comparaţie cu a celorlalte Specii este enormă (şi aşa cum ştim este mai mică decât a Civilizaţiilor extraterestre, despre care nu ne îndoim că există), însă această Putere este bine să se manifeste ÎN SENSUL EVOLUŢIEI SISTEMULUI, fapt care echivalează

cu producerea BINELUI pentru sistem. Aşadar evoluţia este un bine pentru Sistem, la rândul lui Binele duce la trăirea stării de evoluţie de către Sistemul viu. În „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SISTEMELOR" ajungem la concluzia că orice „rău", fapt negativ, lucru rău apărut în procesualitatea sistemului aduce, are ca urmare producerea altor dezechilibre, care la rândul lor pot dezechilibra într-un mod foarte profund şi grav sistemul (fapt echivalent cu apariţia unui mare număr de probleme, multe insurmontabile).

Pentru reechilibrarea Sistemului (rezolvarea problemelor) aceasta „consumă" o mare cantitate de substanţă, energie şi informaţie. Trăieşte „pierderea" la diferite nivele, pierderi care altfel ar fi dus la o evoluţie şi mai accentuată a sistemului. Hitler, de exemplu, ca şi Stalin (împreună cu Sistemele socio-economice conduse de ei) au avut Puteri foarte mari, da, dar aceste Puteri n-au fost folosite ca să rezolve problemele pe linia de evoluţie a Societăţii umane, în sensul evoluţiei Sistemelor socio-economice. Dimpotrivă, s-au abătut de la acest sens, prin cheltuirea de Energie, Informaţie, Substanţă pentru „producerea răului", (răul, ca şi binele, şi ca şi evoluţia, se auto-reproduc!), rău care la rândul lui a produs un Rău şi mai mare în tot Sistemul civilizaţiei umane. Rău ale cărui efecte s-au propagat de atunci în istorie (ducând la producerea unor forme de rău de altă natură, care la rândul lor se sublimează în alte consecinţe negative, etc).

Deci „crearea" de către Sistemul social a problemelor şi rezolvarea lor este bine să se facă numai în sensul evoluţiei sistemului. Puterea oricărui sistem care conţine în germen

„sămânţa” autodezvoltării, conţine prin aceasta şi sămânţa autodistrugerii. Hitler şi Ceauşescu s-au autodistrus fără să-şi dea seama. Sistemul socio-economic comunist a avut de la început în sine „sămânţa autodistrugerii”, tocmai pentru că a fost un sistem care „şi-a creat singur un mare număr de probleme” (pe care însă nu a putut să le rezolve, iar problemele nerezolvate au făcut să crească şi mai mult numărul Problemelor pe care Sistemul trebuia să le rezolve, fapt care a dus la crearea de blocaje, la starea de stagnare şi de involuţie a Sistemului) ambiţionând la rezolvarea lor utopică (utopia comunistă) în loc să se fi înscris pe o linie de evoluţie şi să fi rezolvat problemele pe care i le punea viaţa. Deci, dacă este adevărat că Puterea Sistemelor creşte o dată cu evoluţia lor (puterea duce şi la „creşterea” în spaţiu şi timp a sistemului) această creştere a Puterii sistemelor trebuie să se facă în sensul LEGII BINELUI, în sensul Evoluţiei. Altfel TRAGEDIA aşteaptă la colţ, cum plastic se exprima cineva.

Deci iată ce importanţă extraordinară are existenţa Sistemului înscris într-un sens evolutiv. Acum, un sens evolutiv poate cuprinde, poate fi străbătut de mai multe Linii de evoluţie, apropiate între ele, ducând în schimb tot acolo, unde indică sensul evoluţiei, la Steaua Polară de care am vorbit.

În „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI UMANE” noi am ajuns la cunoaşterea şi proiectarea Liniei de evoluţie a Speciei umane, după ce am dedus LINIA DE EVOLUŢIE A VIEŢII în Universul umane al Planetei Terra.. (Pe planeta noastră, de fapt în timp şi spaţiu) Deducând această Linie de

evoluţie a vieţii aceasta poate fi reprezentată sub forma unui grafic, iar în viitor ea va putea fi, desigur, proiectată pe o durată temporală mai mare.

Deci, dacă Specia umană evoluează, şi la fel ca ea orice Sistem socio-economic, înseamnă că această evoluţie poate fi pusă în evidenţă, măsurată, controlată, analizată, consemnată. Cu un termen la modă astăzi în Pedagogie ea poate fi deci EVALUATĂ (Teoria evaluării). Ceea ce este foarte adevărat.

În PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI UMANE puneam la punct Indicatorii care pot să pună în evidenţă şi să măsoare evoluţia Speciilor animale, deci şi pe cea a Speciei umane. Aceşti indicatori sunt:

1) Numărul de indivizi ai speciei

2) Vârsta medie a individului speciei

3) Cantitatea de informaţie pe care o receptează şi o prelucrează, transformând-o în informaţie rezolvitoare de Probleme Specia ca Sistem biologic şi social La aceasta adăugăm un subindicator, cantitatea de informaţie pe care o receptează şi o prelucrează individul mediu dotat al speciei, pentru rezolvarea Problemelor pe care i le pune viaţa.

4) Mărimea universului existenţial al speciei, Arealul în care trăieşte şi la care s-a adaptat

5) Gradul de adaptabilitate al speciei, cu cei doi subindicatori:

a) mărimea spaţiului vital al speciei

b) cantitatea de energie pe care o produce Specia, mărimea segmentului din natură pe care Specia poate să-l modifice, prelucreze, în favoarea ei.

6) Entropia sistemului speciei (care este inversul indicelui eficienţei Sistemului speciei).

7) Plasticitatea evoluţiei (genetică şi fenotipică)

8) Viteza de evoluţie (care este dată de perioada mai mică în care anumiţi indici enumeraţi mai sus, valoarea lor, se dublează).

Aceştia sunt deci indicatorii care ne redau în cifre şi numere procesul de evoluţie al Speciilor pe planeta noastră. Este de fapt un Sistem de indicatori esenţiali, care are valoare operaţională numai ca sistem. Astfel, de exemplu, indicele Numărul de indivizi al speciei, fără ceilalţi indici, luat deci în sine, este nerelevant, odată ce numărul furnicilor pe planeta noastră este incomparabil mai mare decât al oamenilor. Cu acest Sistem de indicatori, care ne permite evaluarea evoluţiei, putem să răspundem afirmativ celor care se îndoiesc (sau sunt partizanii ideii de neevoluţie a speciei umane) că Omul a evoluat de când a apărut, sau de două mii de ani încoace: da, se vede foarte limpede că Omul, Specia şi Civilizaţia umană au EVOLUAT. Transpuşi pe un grafic aceşti indicatori ne dau foarte exact LINIA DE EVOLUŢIE A SPECIEI UMANE.

Plecând de la acest Sistem de indici am dedus în „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SISTEMELOR”şi Sistemul de indicatori care măsoară evoluţia Sistemelor sociale, ne

referim desigur la Sistemele socio-economice naţionale, sau la Sistemul civilizaţiei umane. Iată-l:

În cazul sistemelor sociale

1) Creşterea numărului de indivizi ai sistemului

2) Vârsta medie a indivizilor umani, creşterea ei pe o perioadă de timp medie, de exemplu de un veac sau de o jumătate de veac !

3. Calitatea vieţii medii a indivizilor umani ai Sistemului socio-economic naţional, sau ai Sistemului socio-economic al Speciei umane !

3) Mărimea universului existenţial (atenţie, nu a spaţiului vital) al sistemului.

4) Cantitatea de energie pe care o produce, o captează şi o prelucrează Sistemul socio-economic în favoarea lui.

5) Cantitatea de informaţie pe care o receptează, o produce şi o prelucrează sistemul.

6) Numărul de probleme pe care poate să-l rezolve sistemul într-o unitate de timp convenită, un an trei ani, cinci ani !.

7) Viteza de evoluţie a Sistemului socio-economic (e dată de perioada de timp în care creşte valoarea indicatorilor de mai sus).

Acest Sistem de indicatorii (indici de evaluare) va putea fi în anii următori îmbunătăţit, completat, nuanţat. Privit prin prisma lui ne dăm într-adevăr seama că pe parcursul ultimelor două veacuri progresul popoarelor, al Sistemelor naţionale şi

al Sistemului socio-economic al Civilizaţiei umane este într-adevăr real.

Evoluţia popoarelor, a Sistemelor socio-economice naţionale, se face desigur după o Linie de evoluţie care se înscrie la rândul ei în sensul de evoluţie al speciei. Ajunşi aici trebuie să facem următoarea precizare: Sensul de evoluţie al popoarelor este acelaşi cu sensul de evoluţie al Omului, al Speciei umane. Mai multe popoare pot să evolueze pe Linii de evoluţie sensibil diferite, în funcţie de specificul lor naţional şi de împrejurări, fapt care este întru totul normal dacă aceste Linii de evoluţie se fac, sunt conţinute de sensul de evoluţii. Departe, deci, de noi gândul de a afirma existenţa numai a unei Linii de evoluţie. Popoarele pot deci să evolueze „paralel", în condiţii de absolută normalitate, dacă aceste evoluţii sunt înscrise în ceea ce am numit SENSUL EVOLUŢIEI OMULUI, AL SPECIEI ŞI AL CIVILIZAŢIEI UMANE. Acest sens evolutiv este bine să străbată, să fie prezent la toate nivelele de organizare şi existenţă ale umanului.

Ideea aceasta este o axiomă de altfel ! Chiar şi la nivelul Macro-pedagogiei, la nivelul educaţiei şcolare, a educaţiei copilului trebuie să ne preocupe această finalitate şi logică evolutivă. Didactica modernă, teoriile pedagogice contemporane ar trebui să se lase inspirate de acest punct de vedere adus de noi în Pedagogie, de „logica şi filozofia evolutivă" pe care o aducem noi în Pedagogie. De exemplu, Manualele de Pedagogie pentru Şcolile normale, deşi autorii lor avertizează despre complexitatea noţiunii de succes şcolar,

despre faptul că în momentul de faţă se aduc noi puncte de vedere referitoare la acest concept, şi la cele înrudite cu el, ar trebui evident să fie adusă în acest domeniu (al evaluării şi proiectării acţiunii didactice) o nouă „logică”, „o dialectică evolutivă”.

Învăţământul românesc, deşi atât s-a discutat pe această temă în ultimele decenii, fără să se facă nimic în acest sens, ar putea să devină „mai formativ”. Elevii ar trebui să fie învăţaţi, şi să înveţe cum să abordeze problemele pe care viaţa le pune fără menajamente. Puterea de a rezolva problemele pe care ţi le pune viaţa am văzut că este un Indice al evoluţiei, este un fapt care ţine de esenţa evoluţiei. Drama noastră, a românilor din acest moment istoric este tocmai aceasta, că nu ştim nici la nivel de indivizi umani, sau de Instituţii naţionale, nici la nivel de Sistem socio-economic, să abordăm şi să rezolvăm problemele pe care ni le pune EXISTENŢA.

În concluzie suntem, şi militäm pentru o PEDAGOGIE A EVOLUŢIEI, PENTRU O DIDACTICĂ A EVOLUŢIEI în cadrul procesului educaţional. Aşadar aceasta este Viziunea pe care o aducem noi acum, în acest moment istoric în Pedagogie. Credem că această LOGICĂ ŞI FILOZOFIE ar fi bine să fertilizeze nu numai gândirea Şcolii, dar şi mentalitatea socială. Viziunea educaţională a evoluţiei este prin excelenţă o „gândire cuprinzătoare şi profundă, cu bătaie lungă în viitor”, o gândire în perspectivă şi sistematică. Acest mod de a gândi şi simţi ne face să trăim mai acut starea de conştiinţă şi afectivă DE ÎMPREUNĂ. Pedagogia şi Educaţia evoluţiei aduce un dram de optimism, şi o deschidere încurajatoare,

privind viitorul Omului, în această perioadă istorică de haos, derută, şi spaimă. Ne face să înţelegem că mai avem o şansă, ca oameni, ca popoare şi ca specie în această lume. Că Pedagogia mai poate încă o dată să se redescopere pe sine, să se reconstruiască, pentru a putea în final să salveze Omul şi Lumea. Noi ca oameni ne putem salva, ne putem „forma", ne putem construi pe noi, putem să fim fericiţi numai într-o lume A EVOLUŢIEI. Civilizaţia umană în acest moment se va putea salva numai dacă va învăţa să evolueze.

III

ESTE POSIBIL CA CIVILIZAŢIA UMANĂ SĂ SE PRĂBUŞEASCĂ ÎN CURÂND!

EDUCAŢIA TOTALĂ VA SALVA LUMEA

A) Civilizaţia umană poate fi văzută (modelată) asemenea unei Arhitecturi extraordinare aflată într-o mişcare sensibilă şi complexă către un Ideal bănuit în care miliardele de elemente ale acestei fantastice arhitecturi, legate între ele printr-o plasă mirifică, se află într-un continuu „joc", într-o comunicare vie, armonioasă şi spectaculoasă. Aşa ar trebui să fie această Extraordinară Arhitectură ca să poată susţine marea Construcţie a Civilizaţiei umane. Din nefericire lucrurile nu stau aşa. Imaginea de acum (ultimul deceniu al secolului XX) este aceea a Unei Civilizaţii care nici măcar nu ştie încotro se

îndreaptă, către ce merge, a unei civilizaţii care în loc să semene cu o arhitectură seamănă mai degrabă cu o „plasă zdrenţuită şi prăbuşită”, cu un sistem dezlânat, care în loc să funcţioneze abia supravieţuieşte. Suntem o Civilizaţie a sărăciei, a violenţei, a războaielor, a unui nivel cultural şi educaţional scăzut. Suntem o Civilizaţie tragică, a umilinţei, a crizelor de tot felul. Şi într-adevăr n-a existat niciodată în istorie o perioadă de criză mai profundă şi mai generalizată decât aceasta care erodează Civilizaţia umană.

Dacă în secolul XX am asistat la constituirea „satului global al omenirii”, la închegarea ca sistem a Sistemului socio-economic al Civilizaţiei umane iată că încă din începuturile sale acest Sistem funcţionează greu, cu pierderi uriaşe, cu o entropie de neimaginat. Civilizaţia umană este o lume a conflictelor, a războaielor, a tensiunilor, a neînţelegerilor, a crizelor comunicând între ele, generându-se şi alimentându-se unele pe altele în „sindromuri” de dimensiuni impresionante, cu efecte de neimaginat. Civilizaţia umană, abia devenită de câteva decenii un Sistem închegat, este zguduită de o criză atât de complexă şi de profundă, încât ne este teamă că ne îndreptăm (ca specie şi popoare) către un cataclism de proporţii greu de imaginat.

Nu ne luăm nici după Nostradamus, nici după Apocalipsă când afirmăm lucrul acesta, ci raţionamentele cele mai simple de viitorologie ne conduc implacabil la acest deznodământ. Să ne gândim numai la cei doi indici, atât de importanţi, care ne traduc starea sistemului Civilizaţiei umane, şi a Sistemelor socio-economice ale naţiunilor: la Indicele P al celor două

tipuri de sisteme şi la Indicele B/R.* Indicele P este dat de raportul : I) Numărul de probleme pe care Existenţa le pune Sistemului, şi /2) Numărul de probleme pe care le poate rezolva Sistemul (număr dat de posibilităţile şi mecanismele de rezolvare a problemelor pe care le deţine sistemul). Noi am arătat mai sus că în acest raport N/n, cei doi termeni, Numărătorul şi numitorul se găsesc într-o relaţie invers proporţională. Cu cât creşte Numărul Problemelor, cu atât mecanismele de rezolvare a problemelor încep să nu mai facă faţă, să intre într-o stare de „panică" şi blocaj, de ineficienţă, de inhibiţie, şi cu cât această stare de inhibiţie se accentuează cu atât Numărul de probleme puse Sistemului „explodează". Dacă această situaţie continuă în final vom asista la „implozia" sistemului, la prăbuşirea lui. În această fază se găseşte Sistemul socio-economic al Civilizaţiei umane.

Indicele B/R, care este şi el un indice la fel de important în orice Sistem, şi este dat de: I) B Numărul de elemente, procese, relaţii, tendinţe existente în sistem şi care se produc în sistem, a căror finalitate serveşte sistemului şi evoluţiei sale, sunt „elemente bune", care lucrează în favoarea Sistemului, şi R. / Numărul de elemente, procese, tendinţe, relaţii, substructuri a căror finalitate este negativă pentru sistem, sunt deci elemente care produc „răul" în sistem. Lucrează împotriva Sistemului. Ei bine în cazul acestui raport, relaţia dintre numitor şi numărător este ca şi în cazul Indicelui P, invers proporţională, cu cât cresc în sistem „elementele care produc binele", cu atât scade numărul „elementelor care produc răul". Şi invers, cu cât creşte numărul Elementelor

care produc Răul, cu atât scade numărul elementelor care produc Binele.

În sistemul socio-economic al civilizaţiei umane asistăm la o creştere exponenţială, an de an, a elementelor răului, care Produc Rău, efecte negative în interiorul şi în exteriorul sistemului. Creşterea „elementelor răului" în sistem (fapt care se produce şi în Sistemele socio-economice naţionale şi în toate subsistemele lor) duce la Mărirea, la creşterea ascendentă a numărului de probleme puse spre rezolvare sistemului, care la rândul lor duc la blocarea mecanismelor şi posibilităţilor de rezolvare a lor. Concluzia, implacabilă: Sistemul Civilizaţiei umane, împreună cu toate subsistemele sale naţionale se îndreaptă către o stare de blocaj ultim, fapt care va duce la prăbuşirea Sistemului. Şi într-adevăr OMENIREA este prea bolnavă ca să nu fie mai mari şansele ei de a se prăbuşi decât şansele ei de a supravieţui.

I

B) O DATĂ CU OMUL TREBUIE EDUCATĂ ŞI „LUMEA" ÎN CARE TRĂIEŞTE EL. ALTFEL EFORTUL NOSTRU ESTE ÎN ZADAR

Am mărturisit mai sus că ne caracterizează, ca psihologie, pe lângă setea tragică de a cunoaşte „rădăcinile" dramei umane, şi rădăcinile tragediei neamului românesc, dorinţa de

a găsi în istorie acea cale, acea soluţie prin care poporul român, se poate slava în timp, prin care poate ieşi din starea aceasta de rău, de nefericire, pentru a deveni un popor demn, normal, bogat, fericit. Ne mai caracterizează un anume mesianism, profund, organic. În liniile firescului, normalului, controlat mereu de un spirit critic exacerbat. În 1973, când am terminat Facultatea de Filozofie am mers ca profesor de Pedagogie într-un orăşel din estul ţării care era în acelaşi timp şi port la Dunăre.

Ideea care ne preocupa pe noi în acel moment, şi care venea din subconştientul nostru era aceasta: O să merg profesor la Liceul Pedagogic din Tulcea şi o să dau învăţători (şi educatoare) atât de buni (ca învăţătorul meu, domnul Vasile Barbu, Domnul să-l binecuvânteze, obsedat de iluminarea satelor), care la rândul lor vor merge în satele Dobrogei şi vor da elevi atât de buni încât aceştia vor ridica la rândul lor nivelul cultural al Dobrogei. Ideea aceasta nu era o tâmpenie şi până la urmă a dat roade, bune, nu însă în măsura aşteptărilor noastre. Ea venea din „raţionamentul sfânt al iluminiştilor", care prin învăţători (prin învăţătură, prin răspândirea culturii) gândeau că făclia culturii răspândită la sate va duce la „ridicarea poporului".

Progresul naţional văzut prin ridicarea culturii satului românesc. Ideea aceasta a noastră, cu „ridicarea Dobrogei prin învăţătorimea contemporană" a stârnit oarecare mirare, şi bineînţeles că am întâmpinat un număr enorm de oprelişti. Nu mai vorbim de ironii. La elevii cu o psihologie ca noastră (mesianică) ideea a prins. Aceştia veneau însă din sate. La

foarte mulţi însă n-a prins. Mulţi elevi erau intraţi la liceu cu „pile”. Un oraş care este port, este un univers cu o altă psihologie decât a satului românesc al anilor 1950-1960, din care veneam noi. Portul are o psihologie prin excelenţă „mercantilă şi afaceristă, negustorească, şmecherească”, preocupată de bişniţă şi de câştig material imoral. Degeaba le spuneam eu unor asemenea elevi că „trebuie să învăţăm până la epuizare, pentru a ajunge oameni de cultură profunzi, buni învăţători, pentru că numai atunci satul românesc va putea fi ridicat, şi astfel se va ridica o dată cu el şi neamul nostru”.

Fiii care veneau din familii de vaporeni sau erau copii intraţi prin pile, şi cărora bineînţeles că nu le plăcea cartea şi n-aveau nici o chemare pentru vocaţia de învăţător, (iar ei veniseră la Liceul aceasta ca să facă un Liceu şi nicidecum să meargă şi să locuiască şi să fie învăţători într-un sat), bineînţeles că „făceau ochii mari”, ce-o mai vrând şi acesta, de ce trebuie să învăţăm când noi o „să ne aranjăm” şi aşa cum ştim noi. Acestor elevi, care veneau cu „logica” bişniţei şi a pilelor din familie bineînţeles că le-am predicat în pustiu.

Am înţeles atunci dureros (pentru că am înţeles) că dacă Pedagogia vrea să schimbe oamenii (să-i formeze) ea trebuie să-şi asume sarcina de a schimba o dată cu ei şi „lumea” în care trăiesc aceşti oameni. Ideea aceasta ne-a intrat profund în suflet, am trăit-o ca pe o „revelaţie tragică”. Pedagogia trebuie deci să îşi asume nu numai educarea Omului, dar şi EDUCAREA LUMII în care trăieşte omul. Educarea Universului social-cultural în care ne naştem, trăim şi

muncim. Altfel, efortul Pedagogiei va fi în zadar, şi vom vorbi veacuri de aici înainte de criza educaţiei.

I

C) Ca să întărim şi mai mult ideea aceasta. Terminasem, în 1975, studiul despre „Pedagogia şi Educaţia speciei umane", în care pornisem de la studiul evoluţiei speciilor animale, aşa cum s-a făcut el de miliarde de ani. Observasem un lucru care se repeta de fiecare dată, ca un „algoritm veşnic". În momentul în care apărea o specie nouă aceasta începea să se extindă în spaţiu. Ca o pată de ulei sau ca cercurile care se fac după ce arunci un obiect în apă. Arealul noii specii creştea dinspre un punct, „centrul lumii" către marginile lumii. Ei bine, o dată cu apariţia omului şi dezvoltarea sistemului nervos, şi deci a psihicului, o dată cu inventarea de către natură a acestui „aparat", care este psihicul uman, se întâmplă un fenomen cu adevărat miraculos. Dacă până la apariţia omului individul speciei şi specia se puteau întinde în spaţiu material atât cât le permitea echipamentul lor biologic, omul nu numai că se întinde până la marginile lumii materiale, ocupând întreaga planetă, dar, trece dincolo de ea. Altfel spus omul a dat şi „dă" mereu peste marginile realităţii. Şi aceasta datorită acestui miraculos „aparat" care este psihicul, cea mai mare invenţie a evoluţiei, a naturii de la apariţia vieţii pe pământ.

O dată apărută în real mica fiinţă umană (copilul) prin procesul de cunoaştere şi de învăţare, iese din sine, se „deschide” către realul pe care prin cunoaştere îl umanizează. Prin cunoaştere fiinţa umană se deschide către real, umanizându-l şi făcându-l „lume”. Lumea sa. Deschizându-se către real şi făcându-l lume a sa, fiinţa umană se prelungeşte, „se toarnă”, se proiectează necontenit în lume. În acelaşi timp (efect al cunoaşterii şi învăţării) lumea la rândul ei este interiorizată prin cunoaştere şi învăţare de către fiinţa umană, „se varsă” în om, vine şi se fixează, există fixată ca „imagine”, ca viziune, ca informaţie în memoria fiinţei umane. Lumea exterioară fiinţei umane prin învăţare şi cunoaştere se prelungeşte, vine înlăuntrul fiinţei umane.

Aşadar fiinţa umană este fiinţă (fiinţează) datorită acestui mecanism, a acestui proces, a faptului că ea „există vărsată în realitatea din jur, iar realul, la rândul lui se varsă în fiinţa umană” formând o Unitate Vie, care numai ca unitate poate să fiinţeze. Căci ce ar fi omul fără cunoaştere şi învăţare, ar fi un animal incapabil de „ieşirea din sine”. Singurul animal, şi singura specie care poate să trăiască „ieşirea din sine” este Omul. Fenomenul se datorează şi este posibil prin acţiunea aparatului psihic. Deci Personalitatea umană este de fapt formată din individul uman (sistemul psiho-biologic) plus lumea în care trăieşte şi pe care o conţine „interiorizată”.

Deci, fiinţa umană este formată din individul uman plus lumea, care nu este altceva decât un imens „înveliş” osmotic, fără de care nu putem trăi, prin care ne integrăm în univers şi ne fixăm de real. Să numim acest „înveliş” epistemologic,

afectiv şi informaţional, neo-fiinţă. NEO-FIINŢĂ acest neo-cortex al Sistemului psiho-biologic. În Teoria personalităţii pe care încercăm s-o aducem în Psihologia noi de la acest Model, de la această viziune plecăm. Deci eu sunt eu, ca fiinţă umană şi pot să fiinţez numai împreună cu „lumea mea", care este neo-fiinţa mea. Neo-fiinţa mea (există un proces de formare, sedimentare, de permanentă şi sensibilă restructurare a ei), care s-a format pe parcursul creşterii şi dezvoltării mele ca personalitate umană, se întinde în spaţiu atât cât se întinde cunoaşterea mea. Cunoaşterea mea (a Omului) a depăşit demult limitele pământului, se întinde „până la marginile universului". Eu mă „văd" pe mine ca existând în acest Univers, o biată fărâmă într-un univers nesfârşit. Din punct de vedere temporal eu mă văd pe mine, acolo „în centru" universului cunoscut de mine, iar în urma mea se întind nesfârşirea timpului până la începutul lumii, pe când înainte timpul se întinde până la sfârşitul lumii.

Neo-fiinţa mea nu este altceva decât o „sferă spaţio temporară" în care eu „m-am vărsat", iar ea la rândul ei s-a „vărsat în mine" şi am format împreună o FIINŢĂ. Vedeţi cum Omul a devenit însuşi Universul nesfârşit. Datorită acestui miraculos aparat care este PSIHICUL. Nu este măreaţă şi tragică totodată această viziune despre om? Şi atunci dacă noi, oamenii suntem CEVA ATÂT DE MARE în acest univers şi în Timp, de ce ne comportăm ca nişte „fiare" nenorocite, ca nişte „oameni mici". Deci neo-fiinţa mea se întinde până la marginile necunoscutului, ba îl înglobează şi pe acesta în ea (ca necunoscut), odată ce l-a asimilat şi pe el, odată ce îl conţine. Câţi dintre oamenii care termină şcoala,

Universitatea au această imagine despre ei, despre Personalitatea lor? Le-a spus şcoala lucrul acesta vreodată? Atunci cum să fie Omul mare, dacă Educaţia nu i-a relevat faptul că el este mare?

Plecând de la această viziune am încercat să punem la punct o STRATEGIE EDUCAŢIONALĂ A FORMĂRII FIINŢEI (plecând de la metodologia procesului elaborării neo-fiinţei). Se ştie că Pedagogia deţine bine puse la punct Strategii ale învăţării, o Strategie a educării, a formării omului n-avem încă până acum. Dacă aceasta este imaginea Fiinţei şi a Neo-fiinţei, trebuie să spunem că aceasta la rândul ei are o „structură", o unitate, o funcţionalitate. Să observăm că în cadrul neo-fiinţei există neo-fiinţa cea mai apropiată, spaţiul apropiat în care trăiesc, familia, copii, prietenii, elevii mei, cărţile, ideile etc, de care mă simt foarte legat, cu care comunic, cu care trăiesc starea de împreună. Neo-fiinţă imediată. Vine apoi neo-fiinţa medie, cea care înglobează cosmosul cultural naţional. Apoi neo-fiinţa îndepărtată, formată de Universul cultural al Civilizaţiei umane, al Istoriei. În afara limitelor civilizaţiei umane se întinde o neo-sferă, o neo-fiinţă al cărei conţinut este mai mult cunoaşterea fizică a Universului, din care elementul uman lipseşte. Pe noi ne interesează mai mult neo-fiinţa care este „lumea pământească" în care trăim noi, oamenii. Şi ce observăm?

Că această lume, (acum la sfârşitul secolului XX), lume care este parte a fiinţei mele, (este neo-Fiinţa mea) partea cea mai nouă a fiinţei, este o lume bolnavă. O lume zguduită de războaie, de crize, de ură, de oameni înnebuniţi, de prostie şi

de ticăloşie, de tensiuni, de înstrăinare. Sfârşitul acestui veac şi al mileniului doi este într-adevăr apocaliptic. Deci neo-fiinţa mea (care este Lumea în care trăiesc) este o lume bolnavă, profund dezechilibrată, sfâşiată, incapabilă să se regăsească pe sine. Bine dar această Neo-fiinţă a mea este şi neo-fiinţa dumitale, cititorule, este şi a omului din Maramureş, şi în linii generale este şi a unui neamţ, şi a unui grec, şi a unui englez. Deci neo-fiinţa noastră (bolnavă) este partea comună, este fiinţa socială comună a unor popoare întregi, iar la scara civilizaţiei umane, a speciei. Pentru că neo-fiinţa indivizilor umani care alcătuiesc un popor este comună acel popor este o FIINŢĂ. Popoarele sunt MARI FIINŢE UNITARE legate între ele (sunt mai fiinţe, către-Fiinţă), mai UNU, cum ar zice prietenul nostru Nichita Stănescu, decât ne imaginăm. Şi dacă aşa este, de ce vedem acum la sfârşitul mileniului doi un popor român atât de dezbinat? Bine, dar şi Specia umană este tot o MARE FIINŢĂ, odată ce indivizii umani care o alcătuiesc au o parte comună care-i uneşte. Şi de ce este atunci Civilizaţia umană atât de sfâşiată? Pentru că oamenii nu ştiu aceste adevăruri, pentru că oamenii nu se cunosc pe ei, nu ştiu cine sunt!

Aşadar, de la epiderma mea încolo se întinde neo-fiinţa mea care este Lumea în care trăiesc. Dar această lume este bolnavă, neo-fiinţa noastră este bolnavă, de aceea şi noi suntem bolnavi (bolnavi moral, bolnavi psihologic, înstrăinaţi, trăind fără un sens care să ne înnobileze, stresaţi, FRUSTRAŢI,neîmpliniţi, nefericiţi). Noi ca indivizi umani suntem bolnavi. Noi toţi indivizii umani ai unui popor suntem bolnavi. Nu ne dăm seama, neştiutori credem că suntem

„sănătoşi”, dar aceste boli ies la iveală când nu te aştepţi, când se iveşte cel mai mic prilej, aşa cum s-a întâmplat în perioada comunistă, aşa cum s-a întâmplat după căderea lui Ceauşescu. Sunt foarte periculoase aceste boli, cu atât mai mult cu cât nu le cunoaştem iar ele „stau ascunse”, „mascate” în noi.

Cum ne putem salva din această situaţie ?. Printr-o „Pedagogie a Neo-fiinţe”, printr-o Pedagogie a lumii. Atât timp cât vom trăi într-o lume bolnavă, şi noi vom fi fiinţe bolnave. De aceea, educaţia omului nu dă rezultate atâta timp cât omul nu-şi va asuma şi educarea Lumii omului o dată cu omul. Degeaba educăm un segment al omului dacă celălalt segment (neo-fiinţa), partea sa cea mai nouă, cea mai vastă, nu este băgată în seamă. Nu ştim nimic despre ea. Singura soluţie ar fi deci ca Pedagogia să îşi asume Educarea Lumii. Altfel, Sistemele educaţionale nu vor ieşi niciodată din starea de criză. Despre care tot vorbim şi vorbim.

I

1) Dar ce ar însemna PEDAGOGIA LUMII? Ca orice Pedagogie aceasta ar presupune un prim moment de CUNOAŞTERE A OBIECTULUI EI. După care ar urma stabilirea Finalităţilor şi proiectarea mijloacelor şi metodelor prin care intenţionează să îşi realizeze misiunea asumată. În esenţă, această acţiune ar consta în „punerea în stare de educaţionalitate”, într-o situaţie educaţională (educaţionalizarea) a obiectului ei. Din acest punct de vedere

am vorbi de Educaţionalizarea marilor nivele ale Lumii, nivelul Civilizaţiei umane şi al Speciei (Pedagogia şi Educaţia Speciei umane, Pedagogia Civilizaţiei umane), de educaţionalizarea nivelului următor (naţiunile, popoarele, Pedagogia şi Educaţia popoarelor), de educaţionalizarea grupurilor sociale (clase, etnii, colective de muncă etc), de educaţionalizarea vieţii individului uman (Educaţionalizarea Omului).

2) Din perspectiva Sistemelor socio-economice am vorbi de Educaţionalizarea Sistemului Civilizaţiei Umane, de educaţionalizarea Sistemelor socio-economice naţionale, de educaţionalizarea subsistemelor acestora.

3) Din perspectiva domeniilor activităţii umane vorbim de:

I) Educaţionalizarea Politicii (pe această temă se vor scrie mii de cărţi cărţi).

2) Educaţionalizarea Economiei, a Sistemului economic şi a activităţii economice.

3) Educaţionalizarea Ştiinţei. Ştiinţa este prin esenţa ei un domeniu al raţiunii, al ordinei. Totuşi până recent două treimi din resursele cercetării erau investite, şi sunt inc vestite în continuare, în cercetarea militară, vizând producerea de arme de distrugere. Or, Ştiinţa trebuie în întregime, cu toate posibilităţile şi resursele pe care le deţine să se angajeze în procesul dezvoltării cunoaşterii, în slujba omului, a evoluţiei, a formării şi educării lui.

4) Educaţionalizarea muncii.

5) Educaţionalizarea existenţei umane, a vieţii omului. Ideea este deci aceasta: Pedagogia îşi măreşte Sfera Obiectului său educaţional până la acoperirea întregului FENOMEN UMAN.

2) Ideea conţinutului educaţional. Faptul este confirmat de practică. Atunci când activitatea educaţională se exercită continuu, eficienţa educaţională este mai mare decât atunci când ea s-ar face în mod intermitent, discontinuu, la intervale de timp Dacă privim acest aspect din punct de vedere logic şi psihologic lucrurile ne apar şi mai clare. Cum am spus că evoluţia este esenţa educaţiei este limpede că această Lege „conduce" şi fenomenul evoluţiei, îşi pune amprenta şi asupra lui*. Educaţia, o dată cu mărirea sferei obiectului ei de acţiune până la „asumarea" întregului fenomen uman, pentru a deveni o EDUCAŢIE TOTALĂ ea trebuie să fie o EDUCAŢIE CONTINUĂ. Să nu existe perioade în „curgerea" fenomenului uman, în viaţa fiinţei umane, a societăţii umane, când „dimensiunea educaţională a existenţei" ar urma să dispară. Acest lucru s-a întâmplat de multe ori în istorie: să ne gândim la perioadele de pace, de creaţie şi acumulări (perioade prin excelenţă educaţionale) urmate apoi de perioade de război, când oamenii uitau că sunt oameni întrecându-se în a fi fiare (fenomenul de resorbire totală a dimensiunii educaţionale şi umane din existenţa oamenilor).

ACESTA AR FI DECI PRINCIPIUL CONŢINUTULUI EDUCAŢIONAL.

3) EDUCAŢIA SUPERFICIALĂ şi EDUCAŢIA PROFUNDĂ. Am meditat mult asupra acestui concept, nou în Pedagogie, de Educaţie profundă. Vorbim de ani de zile de

criza şcolii, de faptul că în şcoală facem „mai mult instrucţie decât educaţie”, de faptul că eşecul şcolar a luat proporţii, etc. Şi într-adevăr procesul educaţional în şcoală constă 90% din „informarea elevilor”. Informare care face din ei mai mult nişte „receptori şi depozite informaţionale”. Ritmul vieţii este şi el rapid astfel că prin modul nostru de viaţă omul nu mai are timp să se întâlnească cu semenul său şi „să comunice” sau să vorbească despre lucrurile adânci ale vieţii, să gândească împreună cu semenul, cu semenii săi. Lumea de astăzi ţinând de tipologia „societăţii industriale” este prin excelenţă o lume a „vieţii superficiale”, a trăirii şi a gândirii umane superficiale. Omul contemporan este un „om superficial” (desigur cu excepţiile care se impun) iar lumea contemporană este, prin excelenţă o lume a superficialului, a chiciului. Că societatea românească este o lume a superficialului s-a văzut foarte bine atât în perioada comunistă, cât şi după doborârea dictaturii comuniste şi instaurarea unei dictaturi mult mai periculoase, dictatura haosului, a minciunii, a manipulării, a cinismului, a goanei după avere şi putere, şi a superficialului. Ei bine, educaţia superficială este produsul unei societăţi superficiale, şi la rândul ei ea recreează, oficializează, instituţionalizează, permanentizează societatea superficialului. Permanentizează modul de viaţă superficial, fiinţa superficială, orizontul existenţial superficial. Educaţia superficială vizează „obiective educaţionale” superficiale, ea acţionează asupra stratului superficial al personalităţii umane, ea foloseşte strategii educaţionale cu „finalitate superficială” şi cu efecte vizibile imediate. Ea pare mai eficientă dar nu este.

Lucrul acesta s-a văzut extrem de limpede după 1990, când ne-am dat seama că atâţia ani de educaţie comunistă au avut mai mult un efect negativ. Aşadar, Educaţia Profundă este opusă Educaţiei superficiale (ale cărei efecte se dovedesc a fi uneori negative), şi pătrunde în zonele profunde ale umanului, ale fiinţei umane, ale socialului, ale fenomenului uman, având efecte profunde, pe termen lung. Nu stăruim mai mult asupra acestui tip de educaţie. De altfel, tema aceasta intenţionăm să o abordăm într-o lucrare specială.

Ceea ce este important de reţinut este Ideea: I) educaţia care vizează întregul „spaţiu al umanului", împreună cu 2) educaţia continuă, şi cu 3. educaţia profundă trebuie să coopereze, să se sprijine una pe alta, pentru că numai unite pot să atingă cea mai mare eficienţă educaţională. Aceste trei tipuri de Educaţie formează împreună ceea ce numim EDUCAŢIA TOTALĂ. Dacă Omul şi Civilizaţia umană se îndreaptă în acest moment către dispariţia lor, noi credem sincer că numai acest tip de Educaţie, EDUCAŢIE TOTALĂ, văzută ca o educaţie a evoluţiei, în esenţa ei, poate să salveze LUMEA!

II

E) PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPOARELOR. Acest secol a fost cu adevărat secolul marilor descoperiri dar şi al marilor nenorociri, al marilor dezastre create de Om. A fost secolul celor mai mari războaie din istoria omenirii, dar şi al

celui mai mare experimentat de organizare umană, din păcate negativ, cel mai mare Experimentat social-politic negativ, comunismul.

Comunismul s-a dovedit a fi Fenomenul negativ, artificial, creat de om (deci nu a fost un fenomen natural, nu a fost nici un accident al istoriei) cel mai mare al istoriei umane, vai cu cel mai mare număr de victime omeneşti, care a produs cea mai mare cantitate de suferinţă. Că a fost iniţiat de forţe oculte, care conduc lumea, sau nu, pe noi ne-a îngrozit următoarea idee: O UTOPIE, cea mai frumoasă utopie a istoriei umane (utopia fraternităţii şi a fericirii), deci cel mai frumos vis al Omenirii, care în mod „normal" trebuia să fericească Omul, A PRODUS CEL MAI MARE RĂU societăţii umane, speciei umane. Cum este posibil acest lucru, această contradicţie, acest PARADOX? Iată o întrebare la care va trebui să medităm mult.

Ei bine, pe noi ne interesează următoarea observaţie: oamenii, popoarele au căzut extraordinar de uşor în cursa acestei utopii. (Comunismul văzut ca un Experiment mondial capcană) Concluzia: Omul, oamenii, societăţile umane, popoarele nu au ştiut şi nu ştiu să se apere de acest tip de pericole! Educaţia îl învaţă pe om şi acest lucru, unul elementar în viaţă: cum să se apere de primejdii, cum să se apere de rău, de răul care ia masca binelui. În general, pentru că până acum în istoria, pentru oameni şi pentru popoare Primejdia (Duşmanul, Cotropitorul) era una fizică (pentru noi turcii, tătarii, germanii, în primul război mondial), ce putea fi vizualizată, reprezentată, venind dintr-o direcţie, omul, cu

inerţia lui comportamentală, este ÎNVĂŢAT, obişnuit să se ferească şi să lupte cu acest tip de primejdii. Vizibile, materiale.

Or iată, că începând cu secolul XX în istoria umanităţii apar primejdii, cu mult mai periculoase decât cele fizice, care şi se prezintă în „haine strălucitoare”, în numele binelui, când ele sunt cu atât mai periculoase. Sau primejdiile pentru om şi pentru popoare încep să fie „primejdii nevăzute”, pe care omul nu le mai sesizează. Aşa cum a fost această mare utopie, comunismul. După al doilea război mondial, după înfrângerea fascismului de către Aliaţi, am asistat la o nouă reorganizare a alianţelor, la formarea celor două „blocuri de Putere”, a celor două „lumi”, lumea comunistă şi lumea capitalistă. La „suprafaţă” între aceste două lumi s-a dat, s-a dus tot timpul un război politic, ideologia, extrem de dur. În nivelul secund însă războiul a fost de cu totul alt tip, unul economic.

În a doua jumătate a secolului XX, o dată cu constituirea „Satului global planetar”, o dată, deci, cu constituirea, închegarea „Sistemului socio-economic planetar”, am asistat la formarea „păienjenişului de relaţii economice, diplomatice, financiare, culturale, politice”, fapt care a dat o unitate şi mai mare Sistemului economic planetar. Asta la suprafaţă pentru că în nivelul 2 al realităţii socio-politice cel care s-a perfecţionat şi a căpătat noi dimensiuni, a fost războiul economic. Ca urmare a acestui fapt, Sistemul Economic Capitalist (Marea Finanţă Euro-Americană) înfrânge Sistemul Economic Comunist, un sistem ineficient, şi în esenţa sa sinucigaş. Dacă este adevărat că prăbuşirea Sistemului

Mondial Comunist se face în urma unei Conspiraţii bine puse la punct tot atât de adevărat este că Sistemul comunist s-ar fi prăbuşit de la sine.

Ca urmare a Prăbuşirii structurii mondiale a Puterii, bipolară până în 1990, ca şi a continuării cu o şi mai mare eficienţă a Războiului economic (însoţit de războiul psihologic, informaţional etc), asistăm în spaţiul fostelor ţări socialiste la izbucnirea unor procese conflictuale îngrozitoare. Fosta Uniune Sovietică şi Iugoslavia sunt teatrul unor războaie inter-etnice de o violenţă extraordinară, în timp ce toate economiile fostelor ţări socialiste se scufundă încet şi sigur. Printre acestea şi ţara noastră. În urma unor studii de viitorologie, dar şi a unor informaţii din „subterana politicii europene", în procesul de configurare a NOII STRUCTURI A PUTERII MONDIALE axată pe un singur CENTRU DE PUTERE, după un model piramidal, se intenţionează în spaţiul Europei construirea STATELOR UNITE ALE EUROPEI. Proiectul este unul vechi, al Forţelor oculte, încă din secolul XVII şi el a fost anunţat de mai mulţi lideri politici europeni (vezi formula lui Gorbaciov, „Casa Comună Europeană"). Aşadar, datorită unor forţe şi legităţi naturale care funcţionează în sensul integraţionist, al procesului de integrare, dar şi unei politici de integrare, dusă premeditat, făcând parte din cadrul Războiului economic mondial, din strategia Noii Ordini Mondiale (fenomenul dominant al acestei perioade în viaţa civilizaţiei umane) Societăţile şi structurile lor naţionale vor fi puse (sunt de mult supuse acestui proces) în pericol, în situaţia de a dispărea.

Întotdeauna procesele integraţioniste de dimensiuni mari după o perioadă de timp vor crea o reacţie foarte puternică de respingere a integrării. Este ceea ce se întâmplă acum cu fosta URSS şi în fosta Iugoslavie. Popoare ţinute zeci de ani în cătuşele Imperiului în „ con-strângerea unei macrostructuri statale autoritare”, oprimate de poporul sau populaţia dominantă, vor dezvolta ulterior o reacţie de respingere a actualei stări de lucruri, încât acest fapt va echivala cu războaiele interetnice. Aceasta este explicaţia „dezagregării” sociale, de proporţii extraordinare din Est. În acelaşi timp însă trebuie să observăm că această dezagregare a structurilor sociale, politice şi economice naţionale din Est a fost şi stimulată, întreţinută, cultivată în mod subtil de cei care se află în spatele războiului economic.

Ei bine, ca viitorolog noi avertizăm că acest război economic, care deja a declanşat o stare conflictuală întinsă pe arii geo-politice imense, ameninţă în viitoarele decenii însăşi existenţa Omului pe acest pământ! Cu atât mai mult în această Perioadă istorică este nevoie să fie respectate legile, perceptele Pedagogiei popoarelor, a Pedagogiei Sistemelor economice. Acest RĂZBOI ECONOMIC MONDIAL ameninţă în primul rând, dezechilibrându-le, erodându-le, societăţile şi structurile naţionale. Pune în primejdie echilibrul şi viaţa popoarelor, unitatea lor. Războaiele psihologice şi informaţionale, care însoţesc acest război economic, aduc mari prejudicii vieţii şi unităţii popoarelor, creând în sânul acestora stări de haos, de demotivare, tensiuni, frustrări, depresii etc. Noi credem că după Utopia comunistă, care a adus atât de mult rău popoarelor, miliardelor de oameni, civilizaţiei umane, a doua

mare Utopie, mai periculoasă decât prima (şi care ne aşteaptă la colţ) este Utopia Casei Comune a Europei sau Statele Unite ale Europei, în prima fază, în perspectivă urmând a fi realizat Visul Unităţii social-politice al Civilizaţiei umane.

Fiinţa umană trăieşte integrată în grupurile sociale mici, mijlocii şi mari, de dimensiunile unei etnii, ale unui popor. Aceste grupuri o ajută să fie integrată în grupul mare care este o naţiune sau în Megagrupul uriaş care este specia umană. Naţiunile şi popoarele ca subsisteme şi grupuri mari structurează, dau formă şi funcţionalitate arhitecturală MegaGrupului speciei umane. Ajunge să tulburăm şi să distrugem structurile naţionale (structuri de rezistenţă şi funcţionalitate intermediare, dar cu un rol cu atât mai important) astfel că ne vom trezi într-o situaţie de haos planetar de neimaginat, care va fi şi sfârşitul omenirii. Iată de ce trebuie să avem atât de multă grijă, şi să ne păstrăm, să le perfecţionăm, de aceste Sisteme naţionale, să le facem silenţioase, capabile să rezolve toate problemele care li se pun. Fără această structură naţională, ordonată sistematic arhitectura Civilizaţiei umane s-ar prăbuşi, specia umană fiind condamnată la dispariţie.

Sistemele naţionale, centrate şi fundamentate pe existenţa şi structura popoarelor nu asigură numai Arhitectura Civilizaţiei şi a Speciei umane, dar rezolvă şi majoritatea problemelor care se pun Civilizaţiei umane şi individului uman. Supuse unui război economic, psihologic şi informaţional aceste sisteme, dereglate şi ineficiente, înţepenite de blocaje şi roase de crize ar face ca în cel mai scurt timp Numărul problemelor care se

pun Sistemului Civilizaţiei umane şi tuturor Subsistemelor lui (adică Sistemelor socio-economice naţionale) să explodeze brusc. Să blocheze pur şi simplu toate mecanismele şi structurile având funcţia de rezolvare a problemelor. Indicii P şi B/R ar deveni dintr-o dată atât de negativi încât ne-ar indica faptul că sistemul socio-economic al Civilizaţiei umane se află în momentul dinaintea imploziei. Iată de ce trebuie să le cerem celor care stau în spatele războiului economic să se oprească pentru că ceea ce fac ei va duce în timpul cel mai scurt la prăbuşirea Civilizaţiei umane. Şi iată de ce trebuie să conservăm şi să avem toată grija de Sistemele socio-economice naţionale, aceste temelii şi aceşti piloni vii ai imensei arhitecturi ai Civilizaţiei umane. Educaţia totală, aşa cum am definit-o în capitolul anterior, este cea care perfecţionând, educând individul uman, grupurile în care este acesta integrat, Sistemele socio-economice până la Megasistemul Civilizaţiei umane, va fi cea care va scoate omenirea din criză! Nu războiul economic!

IV

ESTE POSIBILĂ O PEDAGOGIE ŞI EDUCAŢIE A POPOARELOR?

ESTE POSIBILĂ O PEDAGOGIE ŞI EDUCAŢIE A POPORULUI ROMÂN?

VIZIUNE ISTORICĂ ASUPRA ÎNCERCĂRILOR DE CONSTITUIRE A UNEI MACRO-PEDAGOGII

Înainte de a purcede la construirea unei Doctrine educaţionale care îşi propune ca scop chiar acest lucru, educarea popoarelor (aşa cum Pedagogia clasică şi cea contemporană realizează şi se preocupă de educarea, dezvoltarea şi formarea individului uman) este bine să ne întrebăm dacă este posibil aşa ceva ?! Dacă la ora actuală dezvoltarea, ca ştiinţă, a Pedagogiei, a Psihologiei, a Sociologiei, a Ştiinţelor sociale, achiziţiile făcute de acestea, ţinând cont de realitatea politică şi socială a acestei Perioade (o lungă perioadă de tranziţie) ne permit elaborarea, gândirea, proiectarea unei TEORII EDUCAŢIONALE bine fundamentată, logică, articulată în toate componentele sale, care să ne convingă că acest lucru, educarea unui popor este posibilă, şi care să fie viabilă. Viabilă însemnând că aplicată în practică această Teorie Pedagogică dă roade, se dovedeşte a fi eficientă ducând la rezolvarea tuturor problemelor pe care viaţa le pune Omului, Sistemului economic.

Întrebarea tulburătoare pe care ne-o punem cu toată luciditatea este aceasta: este uşor să construieşti o Teorie Pedagogică, mai ales atunci când ai aptitudini pentru un asemenea lucru, nu este greu să argumentezi logic, să clădeşti conceptual, să instrumentezi cu argumente o Teorie educaţională, important este ca aceasta să nu se dovedească a fi utopică. Va fi şi această Teorie care vrea să salveze popoarele o Teorie utopică, aşa cum s-a dovedit a fi în practică Teoria marxistă a construirii societăţii comuniste? Subliniem acest lucru, nu este greu să construieşti Teorii, şi nici să le

argumentezi, să le înarmezi cu un „aparat” conceptual, filozofic şi logic bine pus la punct, care să le facă să fie convingătoare, greu şi important este ca aceste Teorii să funcţioneze în practică.

Poţi să construieşti un „motor” care să uimească lumea cu forma lui, şi construcţia lui savantă, cu „design-ul” lui, având la bază cele mai recente descoperiri în fizică, dar dacă aplicat în practică, pus la treabă, nu merge, cum se spune, n-am făcut nimic. Aşadar ne punem din nou, a câta oară, şi cu acuitate această întrebare: este posibilă O PEDAGOGIE ŞI EDUCAŢIE A POPORULUI ROMÂN? Este posibilă o Pedagogie a Popoarelor, în general? Este posibilă o Pedagogie a Civilizaţiei umane? Să ne aplecăm cu toată luciditatea şi cu toată adâncimea minţii noastre asupra acestei întrebări, să încercăm să dăm un răspuns profund şi argumentat acestei întrebări, şi apoi să ne continuăm efortul de a aduce acea Teorie în Gândirea pedagogică, de a o construi din punct de vedere ştiinţific.

I) În demersul nostru plecăm de la următoarele afirmaţii:

Este adevărat că dacă s-a încercat, şi s-a vorbit despre lucrul acesta, constituirea unei Ştiinţe, a unei Discipline cu numele de Psihologia Popoarelor (începând cu a doua jumătate a secolului al XIX-lea), având ca obiect particularităţile psihice distinctive ale popoarelor şi naţiunilor. Dintre iniţiatorii acestei discipline amintim pe H. Steinthal, R. Lazarus, W. Wundt. Wundt scrie chiar o lucrare cu acest nume „Psihologia Popoarelor” (1900-1919), rezultatele acestei „noi discipline”, ramuri, a Psihologiei Sociale au fost minime, realizându-se

mai degrabă o istorie psihologizantă a culturii decât o Psihologie a popoarelor. După al doilea război mondial interesul pentru constituirea acestei discipline, pentru ideea ca atare este în declin. A se vedea „Dicţionarul de Psihologie" al dlui P. Popescu Neveanu, Editura Albastros, 1978, pag. 575). Aşadar, fără ca această concluzie să fie şi definitivă şi absolută în perspectivă temporală, că încercarea de fundamentare a unei discipline a psihologiei al cărei obiect de studiu este Poporul (popoarele, din perspectivă comparativă) noi nu putem să nu ţinem seama de ea.

2) În situaţia Pedagogiei şi a Educaţiei unui popor ne găsim (din punctul de vedere al demersului nostru) într-o situaţie şi mai defavorabilă, căci dacă în Psihologie tot s-a mai încercat ceva (ne referim la Psihologia Popoarelor), există nişte premize, nişte puncte de vedere, nişte „câştiguri" de la care să pleci, în încercarea de constituire a acestei discipline a Pedagogiei (e vorba de Pedagogia Popoarelor) nu există aceste premise de la care să se pornească (afirmaţia nu poate fi luată la modul absolut). Şi dacă aşa stau lucrurile, şi dacă demersurile de fundamentare ale Psihologiei popoarelor n-au dus la atingerea scopului propus, în cazul nostru, al „Pedagogiei popoarelor" (al Pedagogiei poporului român) rezultatul este unul şi mai descurajant? Tocmai de aceea trebuie să fim lucizi. Să fim şi mai prevăzători. Să ne minţim şi să ne îmbătăm cu apă de trandafiri ar fi şi mai rău.

De ce nu şi-a propus Pedagogia (aşa cum a făcut Psihologia) constituirea în cadrele ei a unei discipline care să aibă ca obiect Educaţia popoarelor? Răspunsul la această întrebare ne

revelează multe lucruri. Să încercăm să răspundem la această întrebare.

I) În primul rând, credem noi, de vină este acel „spirit conservator" care a dominat gândirea pedagogică de la început. În faţa lumii, Pedagogia a avut mai degrabă o atitudine retractilă decât una activă. Până în secolul XX Pedagogia s-a preocupat mai mult de ordonarea şi reordonarea, regândirea mijloacelor şi metodelor sale. Comenius, Pestalozzi şi Herbart sunt „modele de gândire şi acţiune" de la care gândirea pedagogică de după ei „se îndepărtează cu greu". Abia cu Şcoala activă, cu secolul XX parcă începe gândirea pedagogică „să-şi ia zborul" de pe un „sol epistemologic" prea bătătorit.

Cu Pedagogia adulţilor, cu Pedagogia de sprijin (educaţia adulţilor, educaţia permanentă), cu alte idei novatoare (programe educaţionale pentru milioane de oameni, transmise prin televiziune etc) Pedagogia îşi lărgeşte sfera obiectului, dar putem oare vorbi de ceea ce noi denumeam într-o lucrare a noastră EMANCIPAREA PEDAGOGIEI? Adevărul este că pe parcursul ultimelor veacuri Pedagogia s-a „văzut" pe ea (şi s-a împăcat bine cu această condiţie umană a ei) prea mult în ipostaza de instrument al Politicii şi al Statului. O „slujnică" a altcuiva. Conştiinţei Pedagogiei i-a lipsit mai mult decât trebuia acea deschidere către nou, acea „aptitudine a revoltei", proprie spiritelor veşnic nemulţumite, i-a lipsit imaginaţia. Şi dacă le-ar fi avut pe acestea?

Uităm oare că „gândirea pedagogică" a avut în spatele ei nişte oameni care mai întotdeauna au fost slujitori ai şcolii, şi supuşi

ai statului în care trăiau? Că veacurile evului mediu erau, au fost dominate de „MENTALITATEA” (să notăm acest lucru, „mentalitatea epocii, perioadei istorice”) militară, de mentalitatea de clasă, de mentalitatea economică. Cea mai mare parte a societăţii umane, începând cu cei care se aflau în fruntea statului gândeau, „erau convinşi” că prin cuceriri militare se realizează creşterea statului, dezvoltarea economică, respectiv, impunerea în istorie a unui popor.

În al doilea rând prin dezvoltarea economiei, care se face prin dezvoltarea comerţului, prin exploatarea popoarelor învinse prin forţă în urma războaielor coloniale. Să ne aducem aminte că această „MENTALITATE” a stat la baza fenomenului colonialist, a extinderii colonialismului, şi că (în afara câtorva excepţii) marile popoare ale secolului XX, statele dezvoltate ale lumii sunt state care s-au dezvoltat pe baza acestei mentalităţi. Câţi regi gândeau că poporul lor se poate ridica nu prin războaie de jaf şi cotropire, ci prin educaţie. Această mentalitate care a guvernat societatea omenească până acum a ţinut gândirea pedagogică într-o „stare de inhibiţie”. Până când MENTALITATEA EDUCAŢIONALĂ nu va deveni mentalitatea dominantă în societatea omenească (este ceea ce vrem noi să facem, să spunem şi ceea ce anticipăm că se va întâmpla în Istoria umanităţii începând cu secolul XXI) să nu criticăm prea aspru Pedagogia şi să nu-i cerem să fi făcut mai mult decât putea!

În a doua jumătate a secolului XX în ţările capitaliste mentalitatea că banul este la putere (capitalul naşte o logică şi o mentalitate specifică, a lui) este atât de puternică încât este

firesc să nu i se acorde Şcolii şi gândirii pedagogice decât o atenţie nesemnificativă, iar în regimurile comuniste politica de construire a statului comunist, o politică de continuă reconstruire a puterii politice, atât de înverşunată încât biata Pedagogie nici nu se gândea la EMANCIPARE. Statul capitalist mai uşor îşi cumpără minţile de care are nevoie în cercetare decât să le formeze, iar statul comunist mai bine forma slujbaşi tâmpiţi şi devotaţi lui decât să se preocupe de formarea unor mari valori care ar fi putut să deschidă noi orizonturi în gândirea umană.

2) Şi-n al doilea rând, credem noi (deşi s-ar putea să nu avem în totalitate dreptate) s-a întâmplat ca în domeniul Pedagogiei să nu apară „minţi extraordinar de mari", minţi care să nu se fi mulţumit cu ceea ce le oferea Pedagogia în epoca lor (cu achiziţiilor acestei Ştiinţe, cu orizontul şi deschiderea ei către Lume). Că Pedagogia, spunem noi, acest plan al gândirii umane, ar fi avut nevoie de „Einsteini", şi nu i-a avut pentru că aceştia şi-au manifestat şi şi-au exersat posibilităţile de creaţie în alte domenii. Deci că Pedagogia ar fi avut nevoie de „titani", care să fi provocat acea răsturnare de valori, acea „revoluţie" în gândirea pedagogică ce ar fi dus la un progres extraordinar al lumii. Şi la un salt în Gândirea pedagogică. De exemplu, în gândirea pedagogică românească a celei de-a doua jumătăţi a secolului XX am fi vrut să se exerseze şi să se producă minţi ca cea a lui Noica sau a lui G. Călinescu. În loc să fi scris o „Istorie a literaturii române de la origini până în prezent", G. Călinescu să ne fi dat o Istorie a gândirii pedagogice şi a faptelor educaţionale pe pământul ţării noastre de la origini până în prezent. Cum ar fi arătat o Istorie a

gândirii pedagogice scrisă de Noica? O Istorie a Pedagogiei universale şi a gândirii pedagogice româneşti, scrisă de G Călinescu? Noi ne-am dori să scriem o asemenea carte, dacă vom avea timp şi dacă adâncimea gândirii noastre va fi îndeajuns pentru o asemenea minunată şi necesară operă.

Dar a fost ea, Pedagogia, numai o slujnică a mentalităţii epocilor în Istorie, a fost ea pe parcursul Istoriei incapabilă să se „ridice" deasupra ei? Ar fi totalmente greşit să se creadă lucrul acesta, sau să absolutizăm această afirmaţie. De multe ori în decursul istoriei, gândirea pedagogică a ţâşnit (superb gheizer epistemologic) atât de sus, s-a manifestat atât de inspirat şi de strălucitor încât nu putem astăzi să nu fim fascinaţi de lucrul acesta.

Să ne aducem aminte că Şcoala, ca instituţie apare în sclavagism, şi că funcţia ei era aceea de a pregăti slujbaşi dar şi oameni capabilă să conducă treburile statului. Şcoala are deci o funcţie utilitară, care răspunde unei necesităţi imediate. Noi am arătat într-un capitol anterior că educaţie va deveni eficientă atunci când pe lângă educarea omului (obiectul ei educaţional) ea îşi va asuma sarcina să educe şi lumea în care trăieşte Omul. Educarea uneia fără alta ducând la „ratarea" acţiunii educaţionale, la ineficienţa ei. Mai afirmam că educaţia trebuie să fie continuă şi să fie profundă, să pătrundă în zonele profunde ale umanului (să fie opusă educaţiei superficiale! Ideii acesteia rămâne să i se dedice studii minuţioase). Însă de la început Educaţia (în comuna primitivă, ritualurile, iniţierile) s-a adresat, făcută de generaţia adultă, tinerei generaţii în ansamblul ei. Aceasta a rămas o

dimensiune permanentă a educaţiei religioase pe parcursul istoriei ei.

Peste veacuri în „VIA LUCIS”, „Drumul luminii” (1641) are, de data aceasta referindu-se la educarea lumii, Comenius afirmă că luminarea minţii (să reţinem acest termen, luminarea) se realizează prin patru căi: prin cărţi universale, prin şcoli universale, prin colegii universale şi printr-o limbă universală. Termenul de universale înseamnă aici care sunt pe înţelesul tuturor şi pentru toţi, eficiente din punct de vedere educaţional pentru toţi. În altă lucrare a sa, „De rerum humanarum emendatione consultatio catholica” („Dezbatere universală cu privire la îndreptarea lucrurilor omeneşti”) marele pedagogic ceh vorbeşte în primele două părţi, singurele scrise, „PANEGERSIA” (deşteptarea tuturor) şi „PANAUGIA” (Luminarea tuturor) despre îndreptarea şi luminarea întregii specii şi civilizaţiei umane (a tuturor) pentru a se ajunge, pentru a se realiza „ÎNŢELEPCIUNEA MONDIALĂ”. Este vorba de concepţia lui filozofică (Filozofia pansofică) dar să recunoaştem că această Filozofie nu este în esenţa ei decât o PEDAGOGIE PANSOFICĂ.

Iată cum în cazul lui Comeniu Pedagogia îşi „deschide” brusc obiectul educaţional, în viziunea unei „educaţii profunde” (înţelepciunea omului, să reţinem lucrul acesta), obiectul pedagogiei devenind însăşi Omenirea (înţelepciunea mondială) în situaţia sa ideală, a unei omeniri lipsită de conflictualitate, învăţate. În loc să-şi asume aceste afirmaţii (ca ţinând de intuiţiile geniale ale ei) gândirea pedagogică ulterioară nu le-a acordat importanţa cuvenită, ba mai mult le-

a taxat ca utopice. Noi notăm acest moment Comenius şi „Pansofia educaţională” a marelui gânditor ca fiind un moment de inspiraţie genială. O clipă astrală în gândirea pedagogică, un moment de incandescenţă a minţii omeneşti în istorie. În centrul gândirii lui Comenius stă concepţia că omul poate fi influenţat prin educaţie (optimism pedagogic), că educaţia este principala cale de luptă pentru bunăstarea umanităţii, că omul devine „om”, adică o fiinţă raţională, numai prin educaţia începută în copilărie. Pornind de la această concepţie, pedagogul ceh a ajuns la concluzia necesităţii educaţiei pentru toţi oamenii (de la această afirmaţie până la afirmaţia noastră că Pedagogia trebuie să-şi asume educarea întregului Fenomen uman, a Speciei şi a Civilizaţiei umane nu mai este decât un pas!) oricare ar fi starea lor socială (ideea paneducaţionalismului) (Istoria Pedagogiei, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1972, pag. 85). Citită subtextual ideea ar suna cam aşa, dacă vrem ca să ajungem la o omenire înţeleaptă (ideal implicit al educaţiei), degeaba îi educă Pedagogia numai pe unii oameni, ei trebuie educaţi toţi. Omenirea întreagă trebuie să devină obiect educaţional, abia atunci vom vedea că Educaţia poate să schimbe lumea, şi încă în modul cel mai eficient şi fericit. DECI LUMEA POATE SĂ-ŞI ATINGĂ IDEALUL EDUCAŢIONAL PRIN EDUCAŢIE (în viziunea noastră educaţie este sinonim cu evoluţie) cu condiţia ca educaţia să-i cuprindă pe toţi oamenii, şi să fie profundă (şi nu superficială, aşa cum am specificat noi).

Abia acum ne dăm seama, nu-i aşa, de genialitatea uimitoare a lui Comenius. În viziunea noastră, Comenius nu ne mai apare

deloc utopic, ci doar vizionar, un clarvăzător vizionar. Comenius vede atingerea idealului educaţional, acel moment când omenirea va deveni înţeleaptă (în fond educaţia la Comenius realizează evoluţia omenirii de la actualul model socio-cultural, aşa cum era Europa sfâşiată pe vremea lui Comenius, la un model socio-cultural ideal, pe care marele pedagog îl vede realizabil în viitor) prin înfiinţarea de şcoli şi de colegii în toată lumea, colegii în care să se predea în limba latină. Deci prin şcoală vede Comenius realizându-se evoluţia omenirii.

Şi Thomas Morus (1478-1535) crede că „educaţia şi instrucţia să fie generale şi egale pentru toţi copii" (deci vizează cuprinderea în sfera obiectului educaţiei a tuturor membrilor tinerei generaţii), asta înseamnă că pe parcurs întreg poporul trecea prin şcoală. Întreg poporul era obiect educaţional, deci. O altă idee, pe care o notăm, socotind-o foarte importantă, este aceea a obligativităţii instrucţiei şi educaţiei. Thomaso Campanela (1568-1639) ne reţine atenţia cu o idee care s-ar putea să fie genială, aceea a învăţării intuitive după planşele şi frescele existente în cetatea Soarelui, şi care i-ar informa şi educa pe copii, şi nu numai pe ei, în timp ce se plimbă prin cetate. Ideea dintr-un punct de vedere pare anacronică dar transpusă în alţi termeni se dovedeşte a fi inspirată. Noi învăţăm de la anumite persoane care sunt dascălii, şi nu întotdeauna învăţarea este o plăcere, dar dacă am transforma mediul în care trăim într-un „mediu educaţional", într-un factor educaţional care acţionează permanent asupra noastră, care ne învaţă în mod plăcut, fără să ne dăm seama ? Ideea aceasta a transformării Universului Existenţial într-un Univers

Educaţional este ideea căreia noi îi acordăm o mare importanţă în educaţia viitoare, şi o găsim, iată, în germene, la blândul şi utopicul Campanella. În general, pedagogii şi profesorii de Pedagogie nu s-au apropiat cu toată atenţia de utopici pentru că ei fuseseră etichetaţi ca atare dinainte, prin utopic înţelegând cei mai mulţi „soluţii care nu sunt apte să fie aplicate în practică". Ceea ce este o prejudecată. Utopicii ne-au plăcut dintotdeauna şi ne apropiem cu toată deschiderea, cu toată dragostea şi cu tot spiritul critic de ei.

Mai interesanţi, din punctul nostru de vedere sunt socialiştii utopici (al doilea val al utopiei), Saint-Simon, Charles Fourier şi Robert Owen. Ideea centrală a gândirii lor este că lumea în care trăiau ei, societatea din acel moment nu este bună (a se vedea critica foarte aspră pe care o facem societăţii capitaliste contemporane), ea nu este o lume care să-l poată face fericit pe individul uman, de aceea ea trebuie schimbată. Cum? Cu o alta mai buna! Ideea este limpede! Ei îşi propun înlocuirea lumii prezentului cu o lume mai bună. Dezvoltarea ulterioară a capitalismului, a afirmat despre lumea imaginată de socialiştii utopici că o asemenea lume este utopică. Acesta a fost din păcate verdictul istoriei.

Au venit apoi marxiştii, ulterior comuniştii, care au afirmat şi ei că societatea şi Modelul socio-economic capitalist este unul negativ, afirmând că Sistemul social economic propus de ei, Comunismul, Modelul comunist de societate, este cel bun, şi că societatea gândită de ei este societatea viitorului, care îl va elibera pe om de exploatare în istorie, şi îl va face fericit.

(ulterior anului 1990 au ajuns în presă informaţii, documente secrete, argumente suficiente, potrivit cărora Comunismul nu numai că nu a fost un fenomen politic social natural, ci a fost un Experiment mondial negativ gândit cu sânge rece de către Marii bancheri internaţionali, care sunt şi capul Francmasoneriei Mondiale, în subsolurile Băncilor de pe Wall Street încă înainte de 1840. Marx şi Engels, şi ei francmasoni, fiind doar şlefuitorii teoretici ai acestui Experiment mondial negativ, pe care trebuiau să-l argumenteze din punct de vedere filozofic şi economic, pentru a-l face credibil. Faptul că Marx şi Engels au argumentat atât de bine Utopia comunistă încât ea a părut credibilă, şi binevenită în istorie, a făcut ca mai târziu milioane de oameni să cadă în Capcana acestei Utopii negative. Aceasta a fost prima Fază a Experimentului mondial comunist, faza teoretică şi a tatonărilor, încercărilor nereuşite de a-l aplica în practică. Experimentul comunist mondial, cel mai mare experiment social negativ, a fost aplicat în practică mai târziu, în secolul al XX-lea, în urma Loviturii de stat din 1917 din Rusia, cunoscută sub numele inexact de Marea Revoluţie din Octombrie, care în realitate a fost o Lovitură de stat oribilă, dată de aceleaşi Forţe oculte, cu sprijinul soldaţilor germani…Ca să poată fi aplicat în practică Experimentul Mondial Comunist a trebuit să fie create de către aceleaşi Forţe oculte condiţiile izbucnirii Primului Război mondial şi declanşarea lui de către aceiaşi Ocultă, infiltrată în Guvernele în Băncile şi în Instituţiile europene, condusă de Marii Bancheri Internaţionali.

Distrugerile provocate de Primul Război mondial, ţărilor europene, Rusiei, sărăcirea a sute de milioane de oameni din

aceste ţări, aducerea lor într-o stare de umilinţă, de suferinţă şi disperare greu de suportat a dus la crearea stării de revoltă populară în Rusia, (şi în alte ţări, cum ar fi Ungaria, Germania, Franţa) la posibilitatea manipulării muncitorilor, a maselor de oameni sărăcite şi disperate şi la instaurarea Dictaturii Comuniste, care nu a fost în nici un caz o Dictatură a Proletariatului, folosit ca unealtă oarbă, ci o Dictatură a francmasonilor ajunşi la Conducerea Rusiei, după ce au măcelărit într-un mod barbar familia Ţarului…

Primul Război mondial, Marea revoluţie din octombrie din Rusia, din 1917, aplicarea Experimentului comunist în Rusia, Marea criză economică mondială din anii 1928-1932, al Doilea Război mondial, Extinderea Comunismului în lume, prin ajutarea Uniunii Sovietice să iasă victorioasă în cel de-al doilea Război mondial, şi prin vânzarea Ţărilor din Estul Europei lui Stalin la Yalta, februarie 1945, ca şi Războiul Mondial Rece din perioada postbelică, Distrugerea Sistemului comunist mondial, instituit pe aproape jumătate din suprafaţa Planetei, prin Sistemul de lovituri de stat din anul 1989, pentru a fi înlocuit cu un Experiment Mondial şi mai devastator, şi care poartă numele de Globalizare, toate acestea au fost Opera perfidă, mascată aceluiaşi Vârf Francmasonici şi financiar mondial, care controlează şi conduce Civilizaţia umană prin manipulare. Prin crearea de Revoluţii, de războaie locale, de lovituri de stat, de crize financiare şi economice, care vor duce toate la sărăcirea popoarelor şi la distrugerea economiilor şi a naţiunilor şi la instaurarea NOII ORDINI MONDIALE.

Comunismul privit din perspectivă post istorică ne apare astă ca fiind o Monstruozitate de proporţii uriaşe, mondiale, şi de o barbarie fără seamăn, care a produs un rău enorm Speciei şi civilizaţiei umane, şi care a stagnat şi a deviat progresul şi evoluţia Civilizaţiei umane cu zeci de ani... Toate aceste realităţi istorice ne arată limpede şi în mod dureros că de fapt Specia şi Civilizaţia umană sunt o imensă turmă de indivizi umani, cu un nivel educaţional şi de conştiinţă scăzut, manipulaţi de un grup restrâns de indivizi umani cinici, care posedă cea mai mare parte din bogăţiile plantei, şi conduc în modul cel mai cinic, antiproductiv şi antiuman, Civilizaţia umană în istorie. Acest fapt ar putea duce neaşteptat de repede la înrăutăţirea catastrofală a stării economice şi sociale a naţiunilor, a Ţărilor dezvoltate şi a Civilizaţiei umane şi la prăbuşirea ei. Am subliniat lucrurile acestea pentru că Pedagogia ca Ştiinţă trebuie să ţină seama neapărat de aceste realităţi dureroase şi periculoase. Nn. Completare intercalată în text după anul 2000)

Acum, (anii 1990-91) după căderea Comunismului în urma Sistemului de lovituri de stat ale anului 1989, iniţiat de Mihail Gorbaciov, din fostul Lagăr comunist, lovituri de stat care au distrus dictaturile comuniste din Estul Europei, s-a văzut că şi gândirea celor care au fondat Comunismul, aşa cum a fost cunoscut în practică, în secolul XX, ne referim la Marx şi la Engels, a fost tot utopică

Utopia a jucat în istoria culturii umane un rol pozitiv, în general. Ei bine Utopia comunistă lansată de Marx şi de Engels şi care a stat mai târziu la baza aplicării

Experimentului comunist în istorie a fost cu adevărat o Utopie distructivă, negativă, nimicitoare în istoria speciei umane. Prin aceasta autorii ei, ne referim la marii Bancheri internaţional care au comandat-o dar şi la filozofii Marx şi Engels, şi la marxiştii ulterior lor, (Lenin, Stalin, Troţki, Mao Tze Dun, Kimir Sen, etc) se înscriu astăzi printre cei mai mari criminali din Istoria umanităţii.

Întrebarea pe care ne-o punem acum cu luciditate (din punctul de vedere al Pedagogiei popoarelor) este aceasta, putem oare vorbi de o valoare educaţională a Utopiei comuniste, cât este dimensiune negativă şi cât pozitivă în această Utopie, şi care au fost efectele educaţionale, benefice şi negative ale acestei Utopii în istorie ?

Să ne întoarcem din nou la Utopicii premarxişti, în operele cărora am descoperit idei (mai mult aparţinând viitorului) foarte interesante, îndrăzneţe şi binevenite în istoria gândirii umane.

În perioada comunistă pentru că Utopicii premarxişti nu sesizaseră, nu văzuseră importanţa şi rolul proletariatului, pentru că nu înţeleseseră că mai întâi trebuia schimbat Puterea politică a Capitaliştilor, toată lumea i-a luat, i-a taxat de UTOPICI. În perioada comunistă marxismul, Modelul comunist de societate era numit Comunism ştiinţific, în nici un caz utopic. De aceea s-a afirmat că ideile lor nu au nici o contingenţă cu realul. Pentru toată lumea utopicii au devenit un fel de „leproşi frumoşi”, care sunt buni doar de admirat de departe, dar nu ne putem apropia de ei.

Ei bine, noi o facem. Este adevărat că nici unul din cei trei, Saint-Simon, Fourier, Owen, nu face această critică a societăţii contemporane de pe poziţiile educaţiei, ale Pedagogiei. Este şi prea devreme să le cerem lucrul acesta. O fac de pe o poziţie culturală şi politică. În subtext demersul lor epistemologic sună aşa, este bine să schimbăm lumea aceasta pentru că este o lume a răului, murdară, a suferinţei, şi într-o asemenea lume nimic „nu poate să crească", deci nici educaţia să dea roade. Educaţia şi arta şi ştiinţa vor da roade într-o lume mai bună, deci să înlocuim această lume capitalistă cu o lume mai bună. Şi propun într-adevăr o lume mai bună. Fără să ştie că înlocuirea lumii rele în care trăiau ei cu o lume mai bună, nu este altceva decât „un proces indirect de educare a lumii". Ei, fără să îşi propună, ca Ideal, ca scop educaţional educarea lumii, ei realizează deci indirect educarea lumii.

Bine, dar asta este ceea ce spuneam noi mai sus, că Pedagogia dacă vrea să educe omul, individul uman ea trebuie să îşi asume şi educarea lumii în care trăieşte omul, pentru că altfel se condamnă singură la ineficienţă. Altfel şi omul şi lumea vor pluti veşnic într-o stare de criză, de ineficienţă educaţională, de minciună şi automulţumire. Acum după ce am văzut că şi Marxismul n-a fost decât tot o utopie (al treilea val al utopiei) putem parcă să privim lucrurile mai nuanţat şi altfel, într-o altă lumină, ideile lui Saint-Simon, Fourier şi Owen. Cei trei sunt într-adevăr utopici pentru că Istoria a arătat că altfel de „sisteme şi alte societăţi" au venit după ei decât cele preconizate de ei. Şi pentru că modelele lor socio-economice şi culturale aplicate în practică s-au dovedit a nu fi viabile.

Modelele sociale propuse de ei sunt în acelaşi timp prea „depărtate” din punct de vedere cultural de lumea lor socială şi culturală, de nivelul de educaţie şi cultură al Europei secolului al XVIII-lea, de mentalitatea epocii lor, ca şi a perioadei istorice care a urmat. Deci departe de noi gândul de a încerca să apărăm şi să demonstrăm valabilitatea sistemelor de gândire ale celui de-al doilea val al Utopiei în Europa secolelor XVI şi XVIII. Însă multe idei de-ale lor merită să fie reţinute, mai ales din punctul de vedere al viziunii pe care o aducem noi în gândirea pedagogică.

Să ne oprim la această idee. Din punctul de vedere al marxismului Saint-Simon a fost criticat pentru că s-a opus revoluţiei, adică schimbării societăţii lui cu una mai bună prin răsturnarea violentă a puterii politice, a militat pentru libertatea religiei, care în viziunea lui ar avea rolul să unească ştiinţa şi industria, fapt care va duce în practică la realizarea „noului creştinism”. Aceste idei ale lui Marx, adevăraţii piloni ai teoriei marxiste, au dus în zilele noastre la ruinarea, la prăbuşirea societăţii comuniste, la producerea unor imense suferinţe, dovedindu-se a fi utopice. Societatea pe care o visa Saint-Simon avea să fie condusă de savanţi (reţinem această idee – fiind genială – în viitor omenirea, sistemele socio-politice n-or să-şi mai permită să fie conduse de oameni politici, subiectivi, corupţi, imorali, interesaţi numai de putere şi de bani, şi „victime ale puterii”, ci de tehnocraţi, de specialişti în analiză şi conducerea proceselor şi a sistemelor sociale, care nu au cu nimic de-a face cu politica şi setea de putere. Aşa sperăm că se vor întâmpla lucrurile), iar în această societate toţi oamenii munceau, repartiţia făcându-se după

muncă. Altfel spus el îşi imagina o lume mai umană în sensul de mai educaţională, mia dreaptă, mai bună decât lumea capitalistă inumană a epocii lui.

De asemenea, noua societate urma să aibă la bază o „nouă morală” („noul creştinism”) ale cărei piloni erau ideea de frăţietate, toţi oamenii sunt fraţi între ei, ideea de bucurie şi fericire (idei nu prea depărtate de ideea biblică a iubirii aproapelui, şi a consecinţelor acestei iubiri). Ideea aceasta a unei „noi morale” şi a Noului creştinism, care în realitate sunt inspirate din creştinismul tradiţional, puse la temelia vieţii sociale ni se par astăzi idei pozitive şi realiste.

Saint-Simon viza şi el extinderea sferei obiectului educaţional, afirmând că „toţi locuitorii Franţei să înveţe carte”. Şi acum vine o idee extrem de interesantă, căci această învăţare a „cărţii” de către toţi francezii (ca francezii desigur că toate popoarele trebuiau să înveţe carte) va fi „un mijloc de însufleţire pentru binele omenirii”. Se gândea şi el, deci, la o omenire marcată, definită printr-o „stare de bine”, care era motivată să tindă către o stare de bine. (Istoria Pedagogiei, EDP, Bucureşti, 1982, pag. 168). Fără să-şi dea seama că gândeşte „în plan educaţional” Saint-Simon făcea în modul cel mai senin şi inconştient saltul de la MICRO-PEDAGOGIE LA MACRO-PEDAGOGIE.

Charles Fourier are şi el deschideri Macro-pedagogice, ascultaţi cum sună titlul primei lucrări în care îşi expune sistemul social, „Teoria celor patru mişcări şi a destinelor generale”, 1808. Societatea pe care o concepe el va fi o „societate liberă”, în care libertatea individului se baza pe

formaţia multilaterală a lui (aşa cum vedem şi astăzi, ultimul deceniu al secolului XX, numai oamenii având un anumit nivel educaţional sunt capabil de libertate, de viaţă socială democratică), în care educaţia are un rol foarte mare, şi de ea, de educaţie,se ocupă toţi membrii societăţii. (Istoria Pedagogiei, EDP, Bucureşti 1972, pag. 169).

Owen observă şi el că între formarea caracterului unui om şi mediu există o strânsă legătură, însă greşeşte când afirmă „că omul se supune pasiv mediului", altfel spus că omul este „obiect" pasiv în faţa unui „mediu" care este numai subiect educaţional, şi că între aceste două lucruri raportul, relaţia este direct proporţională, un mediu bun ducând întotdeauna la formarea unui om bun, iar un mediu rău la formarea unui caracter rău, negativ (Istoria Pedagogiei, EDP, Bucureşti, 1972, pag. 171). Aşadar, fără să aducă sisteme de gândire cu o aplicabilitate practică deosebită, bine închegate, meritul „socialiştilor utopici" este acela de a fi fertilizat gândirea social-politică, în cazul nostru gândirea pedagogică, prin „străpungeri" epistemologice, unele dintre ele adevărate intuiţii geniale.

În esenţă, subtextual, gândirea acestor oameni le spune pedagogilor epocii lor, sau celor care vor veni după ei în istorie, „degeaba vă străduiţi voi să schimbaţi lumea prin educaţie, să faceţi oamenii mai buni, lumea se schimbă cu totul". Nuanţa aceasta nu trebuie să ne scape şi noi o punem în evidenţă pentru că ea precede cu mult timp ideea noastră: dacă Pedagogia vrea să fie eficientă şi să formeze într-adevăr omul, aşa cum vrea (acesta fiind sensul ei în cadrul ştiinţelor)

atunci ea trebuie să îşi asume şi educarea lumii în care trăieşte omul.

De la Rousseau reţinem ideea că marele gânditor şi-a dat seama că un mediu (o „lume") rău nu este propice procesului educaţional, astfel că îl ia pe Emil din „lumea oraşului" şi-l duce la ţară („într-o lume" a curăţeniei morale) ca să fie educat aici. În loc să fi gândit astfel, dacă „lumea oraşului" este o lume a „răului", nepropice educaţiei omului, de ce să nu încerc eu să „educ această lume", adică s-o schimb în bine, Rousseau fuge în faţa acestei realităţi evidente şi negative. Pedagogia lui Rousseau nu îşi asuma aşadar şi educarea lumii o dată cu educarea omului. Mai reţinem de la Rousseau ideea Educaţiei negative şi ideea dirijismului.

Adolf Diesterweg (1790-1866) aduce în istoria Pedagogiei (în primul rând în Istoria Pedagogiei germane) ideea de „Şcoală a poporului" („O Istorie a Pedagogiei universale şi româneşti, vol. I", a profesorului Ion Gh. Stanciu, EDP, Bucureşti, 1977), conceptul având aceste două sensuri, de, aceiaşi şcoală pentru întreg poporul, dar şi ideea că „întreg poporul" trebuie să înveţe (Istoria Pedagogiei, EDP, Bucureşti, 1972, pag. 163).

Nici Herbert Spencer nu trebuie uitat. Catalogat de cei care s-au referit la opera şi ideile lui ca înscriindu-se într-un curent evoluţionist (în Pedagogie) în Ştiinţele sociale, şi deci din acest punct de vedere Spencer (1820-1903) ar trebui să ne intereseze enorm, în realitate şi în esenţă gânditorul englez este un adaptaţionist şi nu un revoluţionist. Am arătat mai sus care este diferenţa dintre cele două acţiuni, de adaptare şi de evoluţie, că noi acordăm cea mai mare importanţă evoluţiei.

Procesele de adaptare sunt educaţionale numai atunci când se convertesc în evoluţie. Ei bine, H. Spencer aduce în istoria Teoriilor educaţionale un tip de educaţie (utilitarist), pe care nu-l criticăm din toate punctele de vedere, dar care „închide" calea, limitează deschiderea fiinţei umane către evoluţie. Lucrul acesta nu-l observă domnul profesor Ion Gh. Stanciu în studiul dedicat acestui gânditor, şi nu stăruie asupra acestei observaţii, pe care o socotim foarte importantă, domnia sa are însă inspiraţia să numească studiul dedicat lui Spencer chiar aşa: Herbert Spencer – Teoria Educaţiei ca adaptare".

Oricum reţinem ideea centrală a Pedagogiei lui Spencer, Pedagogia care promovează o educaţie care-l „conectează", îl angajează mai bine pe om „în real". Această Pedagogie însă – a adaptării – are nemeritul de a nu se înscrie pe linia acelei educaţii pe care noi am numit-o „profundă", atingând fundamentele, profunzimile fenomenului uman, ale omului. Nu putem încheia acest demers fără a sublinia marele merit al ILUMINISMUL PEDAGOGIC, al acestor Corifei ai educaţiei atât de frumoşi, care prin răspândirea culturii, lucru făcut cu trudă şi jertfă, au dus într-adevăr la ridicarea culturală, educaţională şi materială a popoarelor. Un gând pios şi un omagiu adânc şi pentru iluminiştii români, aceşti cultivatori cu har ai conştiinţei naţionale, prin educaţie.

Urmărind acum evoluţia ideilor pedagogice din punctul de vedere al conceptului de educaţie profundă nu putem să nu ne întoarcem la începuturi şi să observăm că modalitatea de a concepe lumea, de a simţi şi gândi a omului mitic l-a introdus pe om de la început într-un orizont educaţional profund. Omul

mitic (Mircea Eliade, Istoria credinţelor şi ideilor religioase, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, vol. I, 1984) se percepea şi se proiecta pe sine ca existând în „centrul lumii”. Lumea era asemenea unei „plase”, care lega toate lucrurile între ele, lumea era în acelaşi timp ordine, ordinea era sacră, era un spaţiu al sacrului şi era permanent ameninţată de forţele haosului, de spiritele incisive ale haosului. Între ordine şi haos se ducea o luptă permanentă, spiritele haosului „muşcând” tot timpul din trupul ordinei ameninţând-o astfel cu degradarea şi distrugerea.

Şi atunci „ordinea” (care este lumea, vatra în care trăieşte omul, spaţiul pe care îl străbate el ca păstor, spaţiul umanizat de cunoaşterea omului, dar care este ameninţat tot timpul cu degradarea, pentru că ordinea nu este decât un fel de insulă în oceanul haosului) trebuie din nou, periodic „reînsufleţită”, reînsufleţită însemnând actul prin care i se transmite din nou suflet, viaţă, spirit. Lucrul acesta se făcea prin ritual, ritualul pentru omul mitic, pentru omul vechi, fiind una din dimensiunile fundamentale ale existenţei lui, modalitatea profundă prin care el participa la viaţa cosmosului. Ritualul mitic era fenomenul fundamental al existenţei fiinţei umane. Valoarea existenţială, educaţională a acestui fapt de viaţă era enormă. Săvârşirea ritualului, şi viaţa ca existenţă ritualică îl integra pe om în existenţa cosmosului şi îl readucea „la început”, căci ritualul reînnoia existenţa şi puterile omului. Nu vrem să intrăm în detaliu, vrem doar să afirmăm că existenţa umană a omului vechi, a omului mitic avea o valoare educaţională mult mai mare decât a omului contemporan. Fără

să absolutizăm această ideea afirmăm că ea, ideea aceasta, este una care ar trebui să ne dea de gândit.

Ce-a făcut lumea industrială din fiinţa umană decât un robot, un om cu o viaţă algoritmică, victimă a sărăciei şi mizeriei sau a „consumului", ce-a făcut comunismul din fiinţa umană, răpindu-i libertatea de gândire şi de acţiune, decât o victimă a unei ideologii, a unui sistem! Cum putem vorbi de educarea fiinţei umane când aceasta este făcută de lumea în care trăieşte ca victimă, este victimizată, când fiinţa umană trăieşte într-o lume bolnavă? Aşadar, descoperim uimiţi, că în neolitic (omul mitic, omul vechi) omul era integrat unei existenţe care prin natura ei, prin specificul ei, prin „logica" şi „filozofia" ei avea o mare valoare educaţională. Viaţa religioasă, pe tot parcursul existenţei Civilizaţiei umane, are acest merit, că îi asigură omului acel tip de educaţie pe care l-am numit profundă. Asupra acestei teme o să mai revenim.

În Grecia Antică oamenii mergeau să asiste la tragediile reprezentate în teatrul antic. Grecul antic trăia plenar drama care se derula pe scenă, participa sufleteşte la viaţa eroilor. Ei bine, tineretul de azi (ultimele decenii ale secolului XX) nu mai merge la teatru să asiste la tragediile zguduitoare care reflectau profunzimea şi tragismul condiţiei umane pe care le interioriza omul antic, el merge la spectacolele de rock, unde se urlă şi se bâţâie, unde în afară de decibeli, care ne fac atât de rău, nu-i aşa, tânărul nu mai interiorizează nimic. Să comparăm valoarea educaţională, efectul ei educaţional, al tragediei antice al cărei mesaj zguduitor pătrunde până în străfundul fiinţei umane, cutremurându-o, „deschizând-o către

cosmosul de întrebări şi de răspunsuri al lumii", care o năpădesc, şi valoarea educaţională a muzicii rock, a mesajului informaţional (ideologie, reclame etc) pe care îl recepţionează omul contemporan, tânărul şi copilul de astăzi. Comparaţia aceasta este revelatoare. Din această perspectivă nu putem să nu lansăm un avertisment sever omului de la sfârşitul mileniului II şi începutul mileniului III: atenţie, omule, la ce fel de educaţie te formezi, la lumina cărui tip de educaţie trăieşti, a educaţiei profunde sau a educaţiei superficiale!

Şi pentru că am discutat de valoarea educaţională a tragediei antice, să mai rămânem un moment în această epocă. Gândirea pedagogică a lui Socrate este şi ea revelatoare. Idealul educaţional al omului este formarea lui ca om virtuos, (virtutea) „stare de perfecţiune" şi „de putere", când omul poate să-şi domine pornirile egoiste şi animalice, când spiritul domină trupul, când omul este orientat către săvârşirea binelui şi respectarea legilor morale. Numai o asemenea stare îl face fericit pe om, şi numai o asemenea condiţie umană are ca rezultat un om superior, un om înţelept, un om bun, o societate armonioasă, morală, lipsită de conflicte şi crize (deci sănătoasă, nu bolnavă). Virtutea este „magiston mathema" (cea mai de seamă învăţătură) pentru că ea îi dă omului măsura despre ceea ce poate să fie el (desăvârşire), pentru că asigură formarea unui om capabil să rezolve toate problemele pe care i le pune viaţa, capabil fiind să dezvolte în raport cu lumea în care trăieşte un sistem de atitudini care umanizează lumea, o formează ca pe o lume virtuoasă.

Socrate spune că dacă învăţăm numai matematica devenim nişte tehnicieni, iar dacă învăţăm numai Dialectica devenim nişte politicieni abili (Ion Gh. Stanciu: „O istorie a pedagogiei universale şi româneşti”, EDP, Bucureşti, 1977, pag 37), lipsiţi de scrupule, pe când numai învăţarea virtuţii ne formează ca oameni. „Ştiinţa nu-i utilă dacă nu-l face pe om mai bun”. Socrate – citit printre rânduri şi interpretat – ne spune că numai anumite Discipline (ştiinţe) sunt capabile să-i facă pe oameni mai buni, celelalte nici nu sunt utile. Este observaţia noastră că numai „educaţia profundă” este capabilă să-l formeze pe om ca o fiinţă care evoluează în universul uman în care trăieşte, iar educaţia superficială poate să aibă, dimpotrivă, efecte negative. Fără să numească aceste concepte, şi ideea ca atare, Socrate are intuiţia acestui lucru, el fiind unui din promotorii „educaţiei profunde”.

Platon, elevul iubit al lui Socrate, spune limpede lucrul acesta. De aici o concluzie de ordin pedagogic: după Platon educaţia este „arta regală de a face pe oameni să fie asemenea zeilor”. Adică să fie asemenea zeilor (nemuritori) dar şi să participe la lumea ideilor, lumea veşnică, divină. Ca să se realizeze lucrul acesta educaţia (arta regală – afirmaţia ne spune clar că Platon acorda educaţiei în viaţa oamenilor primul loc, un rol fundamental. Să reţinem această idee, extrem de importantă) presupunea o „cale de luptă cu noi prin care se realiza desăvârşirea noastră”, iar prin aceasta se realiza „un salt ontologic şi epistemologic” în condiţia noastră umană, salt care ne ducea la acel model social şi uman la care ne duce evoluţia, despre care am vorbit mai sus. Platon, unul dintre cei şapte mari înţelepţi ai lumii, are, aşa cum vedem o „intuiţie

genială”. Pe plan etic, Platon consideră că scopul Omului este acela de a se reîntoarce la atitudinea de contemplare a ideilor din lumea suprauranică, „binele” este tot ceea ce te sustrage de la lumea sensibilă, materială, şi te apropie de contemplarea ideilor (Istoria Pedagogiei, EDP, Bucureşti, 1972, pag. 32).

Prin educaţie (arta regală) omul realizează de fapt un „mare salt în existenţa lui” (Vedeţi ce opus este acest tip de educaţie acelui tip de educaţie adaptativ propus de Spencer?), un „salt ontologic şi epistemologic, aşa cum l-am numit noi. Bine, dar într-o viziune ştiinţifică şi realistă acest salt „ontologic şi epistemologic” se realizează în viziunea noastră prin evoluţia omului. La Platon este vorba de o „metaforă” şi de o intuiţie genială, în cazul nostru este vorba de un demers ştiinţific, de raţionamente care merg din aproape în aproape. Subliniind acest fapt, că la Platon întâlnim, exprimată într-o formă limpede şi condensată, ideea de educaţie „profundă”, şi că idei care ar intra în această categorie, de idei pedagogice care propun sau militează pentru acest tip de educaţie profundă s-au emis de mai multe ori în Istoria Pedagogiei, vom trece la alte două teorii educaţionale, cu un ecou şi cu urmări mult mai mari în istoria culturii şi a Pedagogiei, decât cele amintite şi consemnate de noi. Părându-ne rău că n-am putut prilejui în acest capitol, în general în această lucrare, „întâlnirea” tuturor ideilor pedagogice gândite de-a lungul istoriei (conceptul de întâlnire de la care am plecat.

În general un sistem, material, social uman, sau teoretic, este urmarea acestui fapt profund şi frumos care este „comunicarea”, întâlnirea. Orice sistem, la urma urmelor, nu

este decât marea şi totala „întâlnire” a elementelor care-l compun şi-l integrează într-un tot, într-un Organism. Un Sistem pedagogic axat pe conceptul de evoluţie este rezultatul întâlnirii ideilor şi faptelor pedagogice care intră în „perspectiva” epistemologică adusă de noi în Pedagogie. Ne gândim la ideile care au premers apariţia MACRO-PEDAGOGIEI De asemenea mărturisind că intenţionăm să definitivăm acest Proiect într-o lucrare specială, trecem la discutarea celor două mari TEORII EXCATALOGICE, Creştinismul şi Marxismul, amândouă relevante din punctul nostru de vedere.

II

ESENŢA PEDAGOGIEI ESTE SALVAREA ŞI EVOLUŢIA OMULUI.

OMUL SE POATE SALVA PRIN REDESCOPERIREA SA CONTINUĂ

ŞI PRIN RECREAŢIA FENOMENULUI UMAN ÎN ANSAMBLUL SĂU!

Într-un capitol anterior noi arătam de ce noţiunea de evoluţie şi cea de bine sunt esenţe ale educaţiei, ale procesului educaţional. Privind lucrurile într-o largă perspectivă istorică, dacă n-ar fi evoluat Omenirea n-ar fi astăzi ceea ce este. Prin evoluţie ea s-a CĂUTAT, şi s-a „construit” necontenit pe

sine, re-creându-se. Evoluţia este re-creare, o creaţie continuă, o autocreaţie. Ei bine, dacă n-ar fi evoluat Omenirea ar fi stagnat, condamnându-se astfel în modul cel mai sigur la dispariţie. Singura „ieşire” din criză, din situaţiile de stagnare a fost prin „evoluţie”. Acesta este deci adevărul, prin „EVOLUŢIE OMENIREA S-A SALVAT”.

S-a salvat continuu, de fiecare dată. Salvarea omului se face aşadar prin educaţie, prin evoluţie. Educându-ne, ca fiinţe umane, noi ne salvăm puţin câte puţin şi astfel ieşim din starea de inferioritate, din „starea de rău” din care dacă n-am fi ieşit am fi pierit. Evoluând, puţin câte puţin, omenirea, societăţile umane, sistemele sociale, au ieşit din „starea de criză”, adică s-au salvat şi au urcat încă un nivel pe Linia de evoluţie a vieţii. De aceea, credem noi că nu greşim deloc dacă afirmăm că alături de evoluţie, de bine, şi „salvarea” obiectului educaţional este o altă esenţă a fenomenului educaţional. Aceste „esenţe” trebuie văzute ca având o unitate a lor ontică şi epistemologică, o unitate de feed-back, funcţională, una sprijinind-o pe cealaltă, şi toate comunicând între ele. Esenţa educaţiei este evoluţia şi esenţa evoluţiei este salvarea continuă. Nu este evoluţie acel proces care nu salvează puţin câte puţin sistemul, fie că este vorba despre Personalitatea umană, fie de Sistemul socio-economic naţional ori mondial..

Evoluţia se realizează prin salvare, iar salvarea se realizează prin evoluţie. Nota comună a celor două noţiuni şi procese fiind BINELE. Binele de care vorbea Socrate şi Platon. Iată de ce acestui concept de „salvare” a lumii, „salvare a omului” cultura umană i-a acordat rolul cuvenit. Atunci când situaţia

omenirii a devenit atât de gravă (aprecierea e subiectivă) existenţa lumii în continuare, perpetuarea ei nu se putea asigura decât prin „salvarea „ei. În istoria culturii umane există mai multe asemenea „modele epistemologice" ale salvării lumii. Să ne gândim că de-a lungul Comunei Primitive, când „gândirea" umană a fost dominată de gândirea mitică, şi când filozofia omului era MITUL, logica şi afectivitatea lui erau „mitice", omul era convins că lumea (ordinea) era supusă necontenit unui proces de erodare de către forţele răului, de către spiritele haosului. De la acest proces (Mircea Eliade, Mitul eternei reîntoarceri) de degradare ordinea poate să fie „salvată" numai prin actul, ritualul jertfei. Prin actul jertfei, prin ritual, lumea este „recreată de la început", ea revine, să spunem aşa, la început, fiind însufleţită cu forţele, cu spiritul de la început. Astfel, salvarea lumii (a omului) este şi ea ritualică.

Există multe asemenea „mituri ale salvării" în Mitologie, în mitologia popoarelor, noi ne oprim numai la configurarea modelului ontologic şi epistemologic al actului, procesului salvării, atenţi fiind la dimensiunea educaţională a acestui act şi model epistemologic. Venind mai aproape de noi ne vom opri asupra modelului biblic al salvării, asupra „Modelului Noe", fie-ne permis să-l numim aşa. Cum ştim cu toţii, în acel „moment", lumea devenise foarte păcătoasă, oamenii se înrăiseră (ca astăzi), moravurile se stricaseră. Păcatul intrase adânc în lume. Acelaşi proces de degradare a lumii ca în gândirea mitică. Ei bine, degradarea trebuie să se oprească la un punct pentru că altfel lumea ar fi pierit. Şi se opreşte în momentul în care Dumnezeu văzând în ce hal de degradare a

ajuns Creaţia sa (Omul) ia hotărârea să intervină şi să îndrepte lucrurile. Şi ce face?

I se arată lui Noe, credinciosul său, (elementul bun, omul bun, Binele) şi-i destăinuie planul său: omul şi lumea s-au degradat în aşa măsură încât El, Domnul, nu mai suferă să lase lucrurile să se degradeze şi mai mult. Pentru aceasta îl înştiinţează pe el, pe Noe, să pregătească o corabie, şi la ceasul hotărât, el, Noe, şi familia sa, la care se adaugă câte o pereche din fiecare specie de animale, se va urca în Corabie ca să se „salveze". Iar Domnul va da un Potop atât de mare încât va distruge toată omenirea, păcătoasă şi rea, iar el, Noe, familia sa şi speciile de animale vor fi salvate. Acesta este Modelul epistemologic al salvării Lumii, pe care l-am numit „Modelul Noe", sau „Modelul Potopului", şi care prezintă faţă de „modelul anterior", cel al jertfei, aceste diferenţe, dar şi unele asemănări. Aceste modele au ca elemente comune aceste aspecte, perioada de degradare, ideea că orice „creaţie" este supusă procesului de degradare, de alunecare în haos (din punct de vedere cibernetic entropia ne oferă o excelentă explicaţie a acestui fapt), proces care nu ajunge la capăt, căci în cazul acesta lumea ar sucomba şi n-ar mai putea fi „salvată".

Acestui proces, care atinge totuşi o limită, îi urmează decizia de salvare. În primul model salvarea se realizează prin actul de „jertfă" (este deci o autosalvare), a omului, în al doilea caz salvarea se realizează prin „distrugerea elementelor rele ale sistemului", în termenii noştri. În ambele situaţii, sistemele intră într-o perioadă de criză (situaţie în care Civilizaţia umană

şi sistemele economice naţionale se află astăzi) salvându-se prin metode diferite. Din punct de vedere educaţional din prima situaţie luăm ideea jertfei, din a doua situaţie luăm ideea că educaţia se realizează prin îndepărtarea elementelor negative, din caracterul unui elev, din gândirea lui, din mentalitatea unui grup social, a unei societăţi, din funcţionalitatea ineficientă a unui Sistem socio-economic etc. Să reţinem deci aceste idei. Câţi dintre elevii de astăzi înţeleg că educaţia presupune „jertfă", desigur nu în sensul de sacrificiu al vieţii, ci în cel de sacrificiu zi de zi, de efort dus până la capăt, de renunţări. Şi câţi din conducătorii societăţilor naţionale contemporane înţeleg că societăţile lor nu mai pot progresa fără „extirparea răului care le distruge ca un cancer", fără renunţarea la consumism. Vedeţi ce actuale sunt, interpretate, aceste idei educaţionale vechi de mii de ani?

Cu următorul „model epistemologic al salvării" ajungem la Legea Veche a Vechiului Testament. Lăsăm la o parte, pentru a-l trata într-un capitol separat, faptul că în Vechiul Testament ne găsim în prima situaţie (?) când este vorba de Pedagogia şi Educaţia unui popor. În Vechiul Testament ne găsim în următoarea „situaţie educaţională". Dumnezeu, care a făcut lumea, care a făcut animalele şi omul, deci şi popoarele (neamurile), dintre toate popoarele l-a ales pe acest popor, evident mai deschis în credinţa lui faţă de Domnul, poporul lui Moise. Ce face Dumnezeu? În primul rând îi conştientizează „situaţia sa existenţială", un fapt educaţional prin excelenţă. El, poporul lui Moise, este un „popor ales" de Domnul. Ales cu un scop, şi acest scop devine Idealul poporului evreu. (Devine în acelaşi timp Ideal educaţional) Legea spune că

poporul şi oamenii săi trebuie să trăiască în dreapta credinţă, în Lege. Însă oamenii (de, oameni sunt) mai greşesc, se mai abat de la Lege. Şi atunci când se abat de la Lege asupra lor se abate pedeapsa, care trebuie spus este foarte aspră în Vechiul Testament. Şi pedeapsa aceasta a Domnului se repetă cam des. Evreii fie sunt atacaţi de alte neamuri, fie sunt duşi în robie, fie trebuie să se exileze. Oricum, păcatul atrage după sine Pedeapsa lui Dumnezeu. Ideea este prin conţinutul, esenţa şi efectul ei educaţională.

Creatorul după ce a făcut Omul, şi după ce a ales neamul acesta, ca să-l menţină în istorie, veghează permanent ca un Pedagog asupra lui, intervenind când trebuie cu instrumentul educaţional, pedeapsa. Acest mecanism educaţional care acţionează tot timpul, Păcat-Pedeapsă, este cel care „salvează poporul lui Izrael", ba mai mult îl formează în sensul (evolutiv nu) mesianic al termenului, căci acest popor fiind ales, el are o misiune istorică şi divină (această temă o tratăm pe larg în lucrarea noastră „MAREA PEDAGOGIE A LUI DUMNEZEU".

Ce observăm, că acest tip de salvare acţionează repetat, la intervale istorice mai mici. Este o „salvare continuă, cu paşi mici", o salvare care nu e o dată pentru totdeauna, dar e o salvare, şi acesta este lucrul cel mai important „care asigură evoluţia poporului lui Izrael, către Idealul său, acela de popor ales". Din punct de vedere educaţional reţinem ideea că pedeapsa şi corectarea dezechilibrelor care apar în sistemul socio-economic sunt metode educaţionale foarte eficiente, care duc atât la salvarea sistemului, cât şi la evoluţia lui.

În Vechiul Testament este vorba de istoria poporului lui Izrael şi de modul cum este educat de către Dumnezeu poporul lui ales. Iată însă că în istoria acestui popor, apare Mesia, cel anunţat de proorocii din Vechiul Testament, adică Iisus Christos (Christos, Mesia sau Unsul lui Dumnezeu). Cu IIsus Christos avem un cu totul alt Model al salvării. Asistăm într-adevăr la o degradare a vieţii religioase şi sociale, la o cădere în păcat a poporului lui Izrael, însă venirea lui Christos se realizează pentru că fusese anunţată, pentru că „era în planul lui Dumnezeu”. Acesta era un Plan al lui Dumnezeu! Legea cea Veche a Vechiului Testament (raportul de feed-back păcat-pedeapsă, care acţiona de fiecare dată nemilos) nu mai este bună, eficientă, morala religioase s-a stricat, preoţii fiind ei înşişi vinovaţi de lucrul acesta, însuşi Templul Domnului a devenit piaţa cămătarilor.

Dumnezeu îşi schimba „strategia şi modelul de salvare a lumii” şi el concepe un alt „model de salvare” decât cel al Vechiului Testament. El, Domnul ştie că oamenii păcătuiesc, şi că deşi a folosit Legea veche lucrurile nu merg tocmai bine pe pământ, de aceea se hotărăşte, ca să salveze lumea, să-l jertfească pe unicul său Fiu. Iar de data aceasta, Iisus Christos nu vine să-i salveze numai pe evrei, poporul lui Izrael, el vine să salveze Omul, pe evrei dimpreună cu toate „neamurile”.

De aceea el îl şi trimite pe apostolul său Petru să propovăduiască la neamuri, în neamuri, neamurilor. Prin neamuri se înţelege tot ceea ce trăieşte în afara poporului evreu, toate seminţiile şi popoarele lumii. Iisus este Fiul lui Dumnezeu, care se naşte dintr-o fecioară, (simbolul purităţii,

al curăţeniei) se obiectivează într-o viaţă umană (ca fiu al tâmplarului Iosif din Nazaret). Apoi, după ani petrecuţi în pustie, ca discipol al sectei esenienilor, îl vedem propovăduind Învăţătura lui Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, vorbindu-le despre necesitatea ca oamenii să se pocăiască „pentru că Împărăţia cerurilor este aproape”. El predică dragostea între oameni, şi în Dumnezeu şi credinţa în Dumnezeu (conceptul de credinţă fiind în educaţia lui Iisus Christos unul fundamental, Mântuitorul afirmând că puterea credinţei este enormă, ea putând să mişte şi munţii).

Cine crede în Domnul, este un om salvat, el având de acum puteri extraordinare (care nu sunt ale lui, dar pe care i le dă Dumnezeu, şi ca atare este ca şi cum ar fi ale lui), putând să rezolve toate problemele pe care i le pune viaţa. Aşadar, omul se salvează prin credinţa în Dumnezeu, închinându-şi viaţa de acum slujirii lui Dumnezeu, în tot ce face comportându-se după Cuvântul Domnului, pe care are datoria să-l propovăduiască. Pentru ca să devină un om al lui Dumnezeu, orice om trebuie să facă acest lucru: să-şi mărturisească păcatele pe care le-a făcut Domnului şi să ceară iertare, să se supună celor 10 porunci, care cer să creadă în Dumnezeu, să-şi iubească aproapele, şi în tot ce face să nu săvârşească răul ci numai binele, şi să propovăduiască credinţa, învăţătura creştină. Ce se întâmplă dacă omul realizează aceste lucruri? Un miracol educaţional, iată ce se întâmplă! Prin mărturisirea greşelilor, şi prin ascultarea cuvântului Domnului, omul devine o fiinţă morală. Iubindu-şi semenul ca pe sine însuşi, şi făcând numai binele (dacă toţi indivizii umani sunt creştini) se realizează o societate armonioasă, unită, asemenea unei fiinţe

credincioase. Colectivităţile de creştini au fost pe parcursul întregii istorii medii educaţionale extraordinar de eficiente. Credinţa practicată de ei având o valoare educaţională, o putere educaţională extraordinară.

Credinţa în Dumnezeu realizează deci aceste două „salvări" : 1 o societate cuprinsă de criză axiologică, morală şi psihologică prin trecerea la credinţă în Dumnezeu va deveni o societate umanizată, având un ideal pentru care să trăiască, armonizată şi unită („iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi"), care-şi reprimă pornirile egoiste, animalice, tendinţa către a face rău. Va deveni deci o societate capabilă de evoluţie şi, 2) cel care crede în Dumnezeu, se mărturiseşte Lui, a fost un bun creştin, devine (din punctul de vedere al credinţei,spiritual) nemuritor în cer, spiritul lui devine nemuritor în Împărăţia lui Dumnezeu. Această Împărăţie a lui Dumnezeu nu este alta decât Nirvana budistă, şi lumea ideilor lui Platon, lumea în care spiritul omului este etern, este arhetip, este entitate divină.. Sau Nivelul superior pe care în viitor va ajunge prin evoluţie civilizaţia umană.

Doctrina creştină, fiind prin excelenţă o doctrină a salvării, şi prin aceasta educaţionala (şi a Evoluţiei) învăţându-i pe oameni să facă numai binele în viaţă, ceea ce duce la realizarea, la formarea unei personalităţi umane virtuoase, bune, al Binelui, este în esenţa ei o Doctrină educaţională. Aşa cum s-a spus că educaţia îl ajută pe om să iasă din starea naturală şi să intre în starea de cultură, educaţia creştină îl ajută pe om să iasă din lumea naturală, şi din lumea crizei morale şi umane care a cuprins lumea pentru a intra într-o

lume „mult mai bună, în lumea ordinei divine, a perfecţiunii, a fericirii, într-o lume eternă (o lume despre care nu ştim, din punctul de vedere al ştiinţei multe lucruri, dar pe care le bănuim. Valoarea educaţională a acestui Ideal uman, şi precizăm, a acestui ideal educaţional, este însă enormă).

Acesta este „modelul salvării lumii" realizat prin venirea lui Christos, a unicului Fiu al lui Dumnezeu. Dumnezeu văzând că omul (care prin natura sa este supus greşelii) păcătuieşte şi greşeşte mereu, că răul se întinde în lume (procesul de degradare a lumii), că Legea Veche a Vechiului Testament îşi pierde eficienţa i-a o hotărâre, de proporţii, şi decisivă, să salveze această lume (subliniem să Îşi salveze, creaţie a Lui). Pentru aceasta îl trimite pe Fiul Lui în Lume ca să propovăduiască (să întărească) învăţătura Divină. Să-i readucă pe oameni pe Calea cea dreaptă (Orto-drept, Ortodoxie) şi să-i salveze. Cum se realizează de data aceasta „salvarea lumii"?

Dacă în Vechiul Testament vedem un Dumnezeu aspru, care intervine cu pedeapsa ori de câte ori poporul lui Izrael sau oamenii lui, greşesc (relaţia între Dumnezeu şi poporul său este lineară, funcţionează ca un feed-back, pedeapsă-păcat, bine-răsplată) în NOUL TESTAMENT vedem un Dumnezeu mai puţin încruntat, un Dumnezeu bun, el este IUBIREA ŞI BINELE, care îşi iubeşte Creaţia pe care vrea să o salveze (folosind o altă metodă) şi pe care o salvează. La baza Doctrinei sale educaţionale Christos pune conceptul de „DRAGOSTE", de iubire.

Dumnezeu îşi iubeşte Creaţia, Lumea căzută pradă păcatului (atât de mult încât l-a sacrificat pe Unicul său Fiu pentru

salvarea oamenilor. Salvarea oamenilor însemnând Salvarea Creaţiei sale, şi implicit Salvarea Sa), el le cere oamenilor să-l iubească şi să creadă numai în El, în Dumnezeu Tatăl ceresc, şi le cere oamenilor, cum bine se ştie să se iubească între ei. Iubeşte-l pe aproapele tău ca pe tine însuţi. Ei bine, deci degradându-se creaţia Sa Dumnezeu, cum am mai spus, ia o decizie imensă şi definitivă. Îşi jertfeşte pe Unicul Fiu, ca să salveze Lumea. Din punctul de vedere al Lui Dumnezeu este o Jertfă, din punctul de vedere al oamenilor această jertfă va fi „Exemplul. Modelul cel mai convingător, cel mai puternic", din punct de vedere religios şi educaţional, care îi învaţă şi îi îndrumă pe oameni în viaţă, în situaţiile existenţiale. Viaţa lui Iisus devine Modelul, Exemplul uman cu o influenţă educaţională extraordinară, cu o putere de convingere imensă.

Acest fapt s-a întâmplat în realitate. Acest Model al salvării Omului are două dimensiuni, două faţete, una divină şi cealaltă umană. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu asistăm la însuşi jertfa Lui, Fiul său fiind Dumnezeu, era, aşa cum ni se spune, o parte din Fiinţa Sa. Deci asistăm la însuşi jertfa Creatorului Suprem al Lumii, Făcătorul cerului şi al pământului, al Omului. Este ca un „schimb", ca şi cum Dumnezeu ar fi spus, Eu vă dăruiesc, vă dau această Jertfă, pe care o fac Eu, iar voi, oamenii, îmi daţi în schimb păcatele voastre. Şi mi le veţi da mereu, mărturisindu-vă greşelile, prin aceasta rămânând curaţi, urmând Calea Mea. Calea Mea însemnând că vă aflaţi în mers pe un drum venind tot timpul către Mine, că sunteţi tot timpul în legătură cu Mine, prin aceasta fiind împreună cu Mine, şi fiind ai Mei. Este Calea îngustă, cea grea, plină de dificultăţi şi încercări (nu cea largă,

a plăcerilor, a uşorului) pe care de atâtea ori pe care v-a spus-o Fiul meu. „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”, Calea Credinţei, de acum şi din totdeauna.

Din partea oamenilor se petrece următorul lucru, la rândul lor, ca într-un schimb, oamenii îşi încredinţează şi ei viaţa şi sufletele în mâinile lui Dumnezeu, urmându-i Învăţătura, Calea. Pentru aceasta ei vor trebui să apeleze tot timpul la un „corector psihanalitic” (psihanaliza are deci o vechime milenară), ori de câte ori omul greşeşte, păcătuieşte, dacă el se va spovedi lui Dumnezeu, adică dacă îi va mărturisi Domnului păcatele, Domnul îi va ierta păcatele, iar el, omul, îşi va redobândi curăţenia de la început, sau mai bine zis pe care a avut-o înainte. Putând astfel să-ţi continue viaţa mai departe ! Efectele educaţionale şi psihologice ale Spovedaniei fiind însemnate. Acesta este „modelul salvării lumii”, ultimul propus de Dumnezeu, în care jertfa şi învierea lui Christos sunt nucleul Dialogului Dumnezeu-Creaţie. Autorul aceste lucrări este credincios, însă aşa cum observă lectorul, nu pune în discuţie adevărul sau neadevărul doctrinei creştine, analizează, discută „Modelul epistemologic” al salvării omului, aşa cum este el propus de Doctrina Creştină. Este exact ce a făcut şi Mircea Eliade în lucrările lui de Istoria religiilor.

Revenind la „Modelul salvării lumii prin Fiul Domnului”, comparându-le cu celelalte Modele, observăm că el păstrează, sau reactualizează „nucleul semantic, ideatic şi ideologic”, esenţa primului „Model mitic al salvării”, jertfa. În acelaşi timp toate cele trei Modele propuse de Noul şi Vechiul

Testament, aşează „Factorul salvator al lumii” în afara acesteia. Cum să interpretăm acest fapt? Ne aducem aminte că la primul „Model al salvării lumii”, în cazul Omului vechi, mitic, factorul care salva Ordinea era însuşi omul, el era autorul salvării lumii, care se făcea printr-un ritual, prin jertfa lui.

Dacă este adevărat că Doctrina creştină a salvării omului şi a lumii, văzută de noi şi analizată ca Factor şi Model educaţional, a avut o mare eficienţă educaţională, o influenţă educaţională cum nu credem că a existat sau mai există un alt Factor educaţional cu o asemenea forţă de pătrundere în mase şi în psihologia umană, tot atât de adevărat este că de la apariţia ei şi până astăzi, când este instituţionalizată, când a cuprins o mare parte din aria geo-politică a lumii, tot atât de adevărat este, spunem, că răul n-a încetat să apară şi să se întindă în lume. Dacă nu ar fi apărut în istorie Doctrina creştină, dacă nu s-ar fi produs venirea pe pământ a lui Christos, jertfa şi învierea cristică, suntem absolut convinşi că istoria Europei, a lumii, dacă vreţi, ar fi fost mult mai plină de crime, de războaie, de rău, de suferinţă. Este posibil ca Lumea (Civilizaţia umană) chiar să se fi prăbuşit. Acest fapt, că totuşi omul „s-a mai îmblânzit”, s-a mai „umanizat”, că răul a mai fost totuşi stăvilit în lume, a fost mai mic în viaţa omului, se datorează „eficienţei educaţionale a Credinţei creştine”. Dar tot atât de adevărat este (nu punem în discuţie cealaltă salvare, din cer a spiritului, prin învierea după moarte dimpotrivă afirmăm că, la modul cel mai profund, credem în înviere!) şi faptul că după venirea lui Christos în lume după Jertfa şi Răstignirea lui, după „întinderea”, propagarea doctrinei

creştine în lume, într-un mod spectaculos, impresionant şi de nestăvilit, iată că după Christos istoria şi societatea n-au devenit curate ca lacrima (departe de noi gândul de a pune prin afirmaţia aceasta în discuţie valabilitatea doctrinei şi a jertfei creştine! Dimpotrivă noi vom rămâne acelaşi credincios profund, cu frica Lui Dumnezeu, rugându-ne necontenit Tatălui).

Ar fi fost bine, ar fi fost extraordinar de bine ca după jertfa lui Christos toţi oamenii să fi devenit cinstiţi, buni, iubitori de semenii lor, morali (şi ca ei ar fi devenit în timpul cel mai scurt şi societatea umană), fapt care ar fi dus la realizarea în lume a unei adevărate „revoluţii morale şi educaţionale”. Din păcate însă nu s-a întâmplat aşa. Astfel că după Christos am asistat în continuare în Europa şi în întreaga lume la producerea răului, a crimelor, a războaielor, a ticăloşiilor de tot felul. A păcatului. Astfel Europa Evului mediu este o Europă a suferinţei, a nedreptăţilor, a răului, o scenă a războaielor şi a jafurilor, a intrigilor şi a calamităţilor. Nu discutăm aici de ce n-a realizat Dumnezeu acest lucru, adică eradicarea totală şi definitivă a Răului, odată ce Puterea lui este infinită. Însă faptul că o dată cu jertfa Christică nu s-a produs şi acea „umanizare” totală a omului şi a societăţii umane, acest lucru a avut consecinţe negative, atât pentru om şi societate, cât şi pentru Doctrină ca atare. Cât şi pentru Nivelul educaţional al societăţii umane şi al Omului. Aşa se explică apariţia atâtor erezii, a ateismului, degradarea moralei societăţilor europene, expansiunea din nou a răului în lume !.

„Lumea” se degradează deci şi din când în când ea trebuie „salvată” fie şi numai printr-un act subiectiv. La sfârşitul secolului al XVIII şi în prima jumătate a secolului XIX, societatea europeană încerca să iasă din Evul mediu, cuceririle burgheziei, noile relaţii sociale şi de producţie, o nouă mentalitate începea să se înstăpânească în Europa. Această venire şi impunere a noului mod de producţie (capitalist) pe scena istoriei a fost însoţit de o cruntă exploatare a celor ce munceau, de pauperizarea şi exploatarea muncitorilor (condiţia tragică a proletariatului).

Cum Utopia comunistă plutea în aerul Europei în prima jumătate a secolului XIX, Marx (nu discutăm aici faptul că Marx a fost paranoic, sau mason, şi că deci această Teorie „a diavolului”, cum o denumesc unii critici, ar fi fost adusă în „mod intenţionat” în istorie ca să producă răul) o preia şi o perfecţionează, creând binecunoscuta Teorie marxistă. Genial doctrinar, Marx, (la o analiză atentă asupra gândirii economice, dar şi a elaborării Modelului comunist de societate, ne dăm seama că Marx este mai mult un prestidigitator, mai mult un „confecţioner”, mai mult un filozof şarlatan decât un filozof şi un analist profund) îi dă utopiei o argumentare filozofică şi logică, o formă şi o strălucire care o fac oarecum perfectă şi inexpugnabilă. Faptul este confirmat de influenţa ulterioară a marxismului în ştiinţele sociale, în cultura umană. Un argument al „veridicităţii” şi viabilităţii marxismului ar mai fi şi acesta, că teoria lui, eclectică fiind, cu elemente adunate meşteşugit de la alte curente şi autori, are multe elemente, idei, care în sine, sunt bune.

Obiectul discuţiei noastre nu este marxismul (într-o lucrare de câteva sute de pagini, „Totul despre Ceauşescu, totul despre comunism, totul despre noi”, ajungeam la concluzia că deşi utopia comunistă izvora din noi, din subconştientul colectiv al popoarelor, al indivizilor umani, Marx, ca un om inteligent, putea să-şi dea seama, aprioric, că Doctrina lui, şi sistemul social „vopsit ca să strălucească” de el, modul de producţie comunist, aveau să aducă numai rău în lume şi istorie. Acest fapt este cât se poate vizibil astăzi. De altfel, Eugen Lovinescu în cel de-al treilea deceniu al acestui veac, afirma şi el acest lucru, argumentând că această Teorie, comunismul, este instalată în lume prea devreme, când încă omul nu este pregătit pentru o astfel de societate. Astăzi suntem convinşi că dacă Modelul Marxist al Societăţii comuniste nu ar fi avut în spatele lui Francmasoneria, care îşi avea implantaţi oameni în toate guvernele europene şi băncile internaţionale, şi care dispunea de fonduri financiare şi de mijloace extraordinare, nu avea nici cea mai mică şansă de izbândă. Nici cea mai mică şansă de a fi aplicată în practică.

De aceea ne vom opri numai la „Modelul epistemologic al salvării lumii” propus de Marx, şi din păcate aplicat în practică în veacul următor. Marx, pornind de la analiza Sistemului şi a modului de producţie capitalist, dezvăluind racilele, „patologia” societăţii capitaliste, atrage concluzia că această lume este „bolnavă” (nn), este o lume inumană, căreia îi anticipează prăbuşirea, în locul acestei societăţi propunând o altă lume, Societatea comunistă şi Modul de producţie comunist.

Modelul salvării lumii propuse de Marx este simplu: „Filozofii n-au făcut până acum în istorie altceva decât să interpreteze lumea, important este a o schimba”, este teza lui. (important este însă cum schimbi lumea, că dacă o schimbi în rău , aşa cum s-a întâmplat cu marxismul, mai bine nu o schimbi. N N. Observaţia ne aparţine. Marx nu realizează însă această diferenţă, că lumea nu trebuie schimbată oricum, ci în bine !) Tot răul societăţii umane pleacă de la fenomenul de exploatare a omului (care are ca premisă proprietatea privată), care este în esenţa lui un fenomen de înstrăinare. Şi care creează înstrăinarea umană. Cei care deţin mijloacele de producţie şi puterea îi exploatează pe ceilalţi semeni ai lor, care nu deţin aceste mijloace (care se au numai pe ei), prin exploatare mărindu-şi bogăţiile şi puterea. Respingând creştinismul (deci şi celelalte „modele de salvare a lumii şi celei propuse de Vechiul şi Noul Testament), el crede că lumea poate fi îndreptată şi salvată dacă cei care sunt exploataţi astăzi, (proletariatul) prin revoluţie, îi vor răsturna de la putere pe cei care exploatează, şi în locul societăţii capitaliste vor instaura societatea comunistă, care va fi condusă de Dictatura proletariatului. Iar în locul societăţii religioase, în care oamenii cred în dumnezeu, va fi instituită societatea atee, ateismul, societate formată din indivizi umani care neagă existenţa lui Dumnezeu.

Societatea comunistă va fi una în care vor munci toţi oamenii, a echităţii, a cinstei, a dreptăţii, etc, a belşugului, după Marx va fi cea mai umană societate din istorie. Acest „model de salvare a lumii” a fost aplicat, aşa cum ştim cu toţii, în practică, şi a fost un eşec din toate punctele de vedere.

În cei 70 de ani, cât a fost aplicat în Rusia, sistemul comunist a produs zeci de milioane de crime, o suferinţă enormă, şi o stricare a moralei, o „degradare” a omului profundă şi dureroasă. Acelaşi lucru s-a întâmplat după cel de-al doilea război mondial şi în celelalte ţări socialiste.

Acest model de salvare a lumii, ca şi primul model, cel mitic, concepeau un „factor educaţional de salvare a lumii” intern, lumea se salva pe sine dinlăuntrul ei, iar factorul de salvare era OMUL.

Aplicarea în practică a „modelului de salvare al lumii marxist” şi eşecul total al acestui model, în istorie, apreciem că va avea consecinţe negative care se vor întinde pe o perioadă foarte mare de timp, şi pe o arie foarte întinsă.

Regretând că n-am putut prezenta toate ideile, strategiile şi modelele sociale şi epistemologice de „îmbunătăţire” şi de „salvare” a lumii, gândite în istorie, noi facem deci această clasificare, afirmând totodată că în multe cazuri nu există o linie de demarcaţie precisă între ele. Afirmăm de asemenea că aceste idei şi modele şi-au avut importanţa lor ştiinţifică, educaţională, culturală, psihologică, nu putem să nu observăm, cu cel mai îndurerat sentiment, că în istorie şi în practică, toate au fost aproape un eşec. N-au reuşit să salveze lumea, şi nici să-i dea o altă direcţie de curgere. Dimpotrivă, LUMEA A CURS TOT CUM A ŞTIUT EA. Reţinând această ultimă afirmaţie, ne întrebăm dacă LUMEA POATE FI SALVATĂ SAU DACĂ LUMEA SE POATE SALVA.

În concluzie, de-a lungul Istoriei, în cultura umanităţii s-au emis de multe ori idei pe care le-am categorisi ca ţinând de domeniul Macro-pedagogie, de nivelul Macro-pedagogiei. Că aceste idei, strategii, modele de salvare a lumii sau de îmbunătăţire a societăţii umane, au schimbat într-o prea mică măsură lumea, este adevărat. În acelaşi timp însă aceste idei au meritul de a fi „fertilizat" căutarea epistemologică, de a fi cultivat deschiderea omului către schimbare, de a fi dezvoltata gândirea şi creativitatea umană. Din păcate între nivelul Micro-pedagogiei (care a fost de fapt Pedagogia de până acum) şi cel al Macro-Pedagogiei a existat o stare de incomunicabilitate evidentă. Pedagogii s-au ferit să emită idei macro-pedagogice, temându-se că îşi încalcă domeniul (complexul ştiinţei Pedagogiei în faţa politicii şi în faţa utopiei), văzându-şi cei mai mulţi de Ogorul şi de nivelul ştiinţei lor. La rândul lor cei care au construit viziuni, doctrine social-politice-educaţioale care vizau schimbarea lumii, au propus schimbări care n-au ţinut seama de „logica educaţională, de realitatea social-umană, de dimensiunea educaţională a lumii". Dacă cele două nivele Micro-pedagogia şi Macro-pedagogia ar fi colaborat între ele, ar fi avut conştiinţa aceleiaşi Misiuni, conştiinţa aceluiaşi Ideal uman şi educaţional, poate că altfel ar fi arătat în istorie destinul Pedagogiei ! Şi poate că şi Lumea ar fi arătat astăzi puţin altfel. Ar fi fost mai bună, mai umană!

IDEI ŞI PUNCTE DE VEDERE EXPRIMATE ÎN CULTURA ROMÂNĂ CARE APARŢIN MACRO-PEDAGOGIEI

CĂTRE O PEDAGOGIE ROMÂNEASCĂ SAU PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN

Cu ani în urmă, citindu-l pe Dostoievschi, ne-a venit ideea să scriem un eseu care să se intituleze „Pedagogia lui Dostoievschi, aşa cum rezultă ea din opera lui Feodor Mihailovici Dostoievschi". Şi chiar am scris această lucrare, urmată după aceea de o „Pedagogie, aşa cum rezultă ea din opera lui Lev Nicolaevici Tolstoi". După care ne-am oprit luat fiind cu alte proiecte. Acum, după atâţia ani credem sincer că scriind Pedagogiile marilor scriitor ai literaturii universale, iar în cadrul culturii române Pedagogiile marilor scriitori români, am avea una dintre cele mai interesante Istorii ale gândirii pedagogice universale sau româneşti. Proiectul merită să fie dus la capăt, oricâte eforturi ar cere. De fapt ce-am vrut să spunem cu „exemplul" de mai sus ?

Am vrut să arătăm că orice „lucrare" pe lumea aceasta îşi are „pedagogia" ei, în sensul de „filozofie educaţională", de filosofare pe marginea „salvării fiinţei umane şi a înscrierii ei pe o linie ascendentă a existenţei în lumea aceasta". Dar şi în sensul de funcţie, de valoare educaţională. De la această idee plecăm în demersul nostru privind cultura română şi gândirea unei viziuni, a unor idei care privesc „filosofia devenirii ascendente a fiinţei umane sau a lumii".

Aşa cum am văzut în prima parte a acestui capitol am investigat câteva concepţii, câteva modele care încearcă să „prefigureze salvarea lumii”. Salvarea lumii însemnând de fapt trecerea, urcarea lumii de la, de pe un nivel inferior, al răului, şi urcarea pe un nivel superior, unde starea omului şi lumii devine mai bună ! Cu alte cuvinte amândouă conceptele conţin, exprimă mişcarea ascensională a obiectului educaţiei ! De aceea spuneam noi că cele două concepte educaţionale, cel de salvare a omului, a lumii şi cel de evoluţie a omului, a lumii au aceiaşi esenţă semantică şi ideatică. Ne-au atras atenţie ca fiind moderne, mai actuale Modelele pe care le-am amintit şi ne-am oprit asupra lor mai mult, şi anume Modelul „salvării lumii prin jertfa lui Iisus” şi „Modelul instituirii în lume al societăţii comuniste”. De altfel, prin originea lor evreiască, Marx şi Engels fiind evrei, ca şi aceea a lui Iisus Christos, aceste modele sunt produse ale psihologiei poporului evreu. Dacă nu greşim, de altfel, din cele cinci „modele ale salvării lumii” patru sunt creaţii ale acestui popor. Explicaţia acestui fapt o găsim la Blaga, şi la momentul potrivit ne vom opri asupra ei.

Pe noi ne interesează în acest moment dacă poporul român, cultura română au dat o asemenea viziune a salvării lumii, „un model al salvării lumii”, care să aibă cât de cât logica sa interioară şi să fi avut o influenţă în societate, pe o arie geografică mai întinsă şi pe o perioadă de timp mai mare. Este foarte important să cunoaştem lucrul acesta.

Faptul că poporul evreu a dat culturii umane patru asemenea „modele” ale salvării lumii, dovedeşte că din punct

de vedere cultural este unul din marile popoare ale lumii. Poporul evreu a dat de asemenea două religii lumii, două dintre marile religii ale timpului. Ei bine noi, românii (deşi vom mai sta aplecaţi asupra acestei teme) n-am dat, de la dispariţia statului dac şi a Ţării Dacie încoace nici o religie lumii, iar cultura română n-a produs nici un „model” al salvării lumii.

Şi totuşi dacă suntem atenţi găsim un asemenea „model”, creaţie a spiritualităţii traco-dace. Îl găsim în Balada Mioriţa, unul dintre cele mai vechi şi profunde documente ale spiritualităţii şi psihologiei poporului daco-român. Dacii şi „temelia lor mai profundă, tracii”, au fost capabili şi de crearea unei „religii” şi a unor „modele cosmologice ale lumii” sau ale „salvării” ei. Au fost doar unul din marile popoare ale lumii, ca inzii şi chinezii, cum spune Herodot, şi pe deasupra mai erau şi cinstiţi şi viteji, două calităţi pe care este bine să le aibă orice popor.

Balada Mioriţa a ajuns la noi penetrând mediile sociale şi culturale veac de veac şi mileniu după mileniu, purtată prin din generaţia în generaţie, deci ea vine de foarte de departe din timp, de la daci, şi mai de departe de la traci. La origine, această Baladă a fost un mit al jertfei. Este o producţie spirituală păstorească, şi ea a ajuns până la noi adusă de păstori din generaţie în generaţie după ce s-a răspândit pe o arie geografică foarte întinsă. Aşa cum am mai spus într-un capitol anterior pentru omul mitic lumea era trăită ca „ordine”, o „insulă-ordine” într-o mare care era haosul. Dincolo de marginile ordinii se întindea deci haosul, ale cărui spirite

agresau necontenit ordinea. Vatra păstorească şi împrejurul ei, spaţiul în care păstorii îşi păşteau turmele, constituia ordinea. Cu timpul populaţia păstorească mărindu-şi turmele înmulţindu-se ordinea s-a dovedit a fi prea strâmtă. A apărut necesitatea măririi ordinii, dar pentru aceasta un spaţiu din haos trebuie „umanizat”, smuls haosului, ori lucrul acesta se făcea printr-o nouă jertfă, care trebuie să stea la „temelia” noului spaţiu încorporat ordinei. Numai aşa spaţiul nou creat, devenit ordine, avea să dureze. La temelia ontologică a Mioriţei stă tocmai acest fapt de viaţă. Unul dintre ciobani, cel mai bun trebuia să „se jertfească” pentru a mări ordinea. Mitul acesta al jertfei era desigur „turnat” într-o „formă lingvistică”, într-un „limbaj sacru”, la început, care trebuie să fi fost ritualic, şi care se spunea când se săvârşea sacrificiu.

Acest „limbaj sacru” s-a tot spus de-a lungul „perioadei mitice”, cu timpul însă el a început să se „deschidă” şi să încorporeze în el „elemente ale prezentului”, noi elemente de limbaj, care erau desigur epice. Mitul povestea „sacrificiu de la început”, cum ne spune Eliade, dar acest mit a început să se deschidă, iar epicul să devină mai consistent, până s-a ajuns la forma baladei care a trecut din limba dacă în protoromână, şi de-aici s-a răspândit pe întreaga arie a romanităţii.

Vedeţi „omorul” din Mioriţa are două aspecte, două dimensiuni, ca să zicem aşa. Depinde din ce parte priveşti acest act. Dacă îl priveşti dinspre începutul lumii către prezent, acest act ne apare acum ca sacrificiu al ciobanului. Ciobanul se lasă „ucis”, pentru că în mentalitatea lui, în credinţa lui el se sacrifică, el este un sacrificat care îşi acceptă sacrificarea.

Moartea lui nu este moartea care a luat forma crimei, aşa cum o înţelegem noi astăzi, moartea lui este de fapt o jertfă, şi după jertfă „spiritul” lui, al tânărului cioban, se va cununa cu cosmosul, se va împreuna cu cosmosul, va sta la temelia lui şi îl va face ordine, îl va transforma în ordine. Astfel prin sacrificiul său, ordinea va dura în timp. Aşa se explică faptul de ce dacii plângeau la naşterea pruncului, şi jucau la moartea unui confrate, de ce îşi trimiteau pe suliţi solii la Zamolxe, pentru că în mentalitatea lor moartea lor, atunci când se făcea cu accepţiunea celui jertfit era o jertfă, iar spiritul lor devenea nemuritor.

Astăzi, din punctul de vedere al mentalităţii noastre, dacă privim dinspre prezent înspre trecut, acceptarea morţii de către cioban ni se pare stranie, de neînţeles. Ea nu este însă o slăbiciune, şi nu se datorează neputinţei, slăbiciunii tânărului cioban… Mentalitatea noastră care are „altă logică şi altă filozofie” nu ne mai permite să înţelegem mentalitatea omului mitic. Cu greu putem pătrunde în mentalul lui, în universul lui spiritual. În font Ciobanul din Mioriţa este tot un IIsus Christos care se jertfeşte pentru a salva lumea. Aşa cum pentru Iisus moartea sa pe cruce are altă semnificaţie decât pentru muritorii de rând, (pentru IIsus Christos răstignirea este jertfă) decât pentru contemporanii său care l-au condamnat la moarte. Ciobanul Mioriţei îl premerge pe Iisus, căci el jertfindu-se, act absolut acceptat şi conştient, salvează lumea, salvează ordinea, cosmosul.

„Că la nunta mea

A căzut o stea,

C-am avut nuntaşi,

Brazi şi păltinaşi,

Preoţi munţii mari,

Paseri lăutari,

Păsărele mii

Şi stele făclii”

„Iar tu de omor

Să nu le spui lor

Să le spui curat

Că m-am însurat,

C-o mândră crăiasă

A lumii mireasă,

Că la nunta mea

A căzut o stea,

Soarele şi luna

Mi-au ţinut cununa”

Este uimitoare seninătatea şi bunătatea cu care Ciobanul – acest Iisus păgân, care îl precede cu mult pe Nazarinean, îşi acceptă sacrificiul, cu câtă profundă „tânjire de cosmos”, cu câtă blândeţe şi dulce deschidere trăieşte el actul „trecerii dincolo”, adică al încorporării spiritului lui în temelia lumii.

După jertfa sa Lumea, ordinea sunt salvate pentru o bună bucată de timp.

Deci aceasta este „esenţa educaţională”, mesajul esenţial al mitului Mioriţei. Omul modern, atât de „limitat”, victimă modului de producţie industrial şi capitalist, a bunurilor materiale, a filozofiei înguste a consumismului (fiinţa umană şi societatea de consum, care sunt expresia degradării fenomenului uman), victimă a frustrărilor de tot felul, stresat, surmenat şi complexat are însă mult mai multe lucruri de învăţat de la acest uimitor Christos trac şi de la această baladă. Astfel avem de învăţat „seninătatea în faţa primejdiilor, a cosmosului, a lumii, seninătatea în faţa morţii, cuminţenia, bunătatea. El, victima, cel care va fi omorât, este bun cu „călăii” săi, îi iartă, exact aşa cum a făcut Christos cu torţionarii lui peste mii de ani. Şi aşa cum i-a învăţat pe ucenicii lui să ne înveţe pe noi ! El se jertfeşte pentru salvarea lumii, pentru că el pune lumea, omul, ordinea mult mai presus decât pe sine (atitudine opusă egoismului fiinţei umane în istoriei, egoismului omului contemporan, bolnav de patologia pe care am denumit-i Egoplasm, cancerul ego-ului), exact aşa cum a făcut mai târziu Christos. Să reţinem deci această similitudine educaţională a Ciobanului din Mioriţa cu Iisus Christos. Esenţa jertfei Ciobanului din Mioriţa, ca şi esenţa jertfei lui Christos este salvarea lumii. Lumea traco-dacă mai creează încă un model al „salvării lumii” de o frumuseţe uimitoare.

Este „modelul salvării lumii” propus de Orfeu. Lumea se degradează, totul este supus degradării şi morţii, până şi iubita

sa, Euridice, moare. Şi totuşi salvarea lumii, a omului este posibilă, chiar şi din moarte: prin puterea recreatoare a cântului, a artei. Modelul salvării Omului şi al Lumii propus de Orfeu este pe cât de simplu, pe atât de profund, de genial. Arta nu înseamnă iubire, dragoste, credinţă ? Nu spune Christos că dragostea şi credinţa sunt forţele educaţionale cu puteri infinite? Referindu-se la universul educaţional, la „logica educaţiei moderne", n-am alungat noi şi dragostea şi credinţa din acest univers? Uitaţi-vă la lumea contemporană, o lume prin excelenţă a bişniţei şi a maşinismului, a corupţiei, a nonvalorii, a goanei patologice după putere şi după bani ? Prin dragoste şi prin artă, ne spune Orfeu, lumea poate fi recreată, poate fi aducă la viaţă, poate fi creată viaţa. (Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa !) .

Rămâne ca în studiile noastre ulterioare să „fructificăm" din punct de vedere educaţional într-o măsură mult mai mare aceste „mituri prin excelenţă educaţionale".

Primul mileniu al existenţei noastre ca popor a fost unul al invaziilor, al primejdiilor care veneau aproape ritmic asupra noastră. Cum să mai creezi religii, sau Doctrine care îşi propun să salveze lumea când tu nu ne gândeşti decât cum să-ţi scapi pielea ?. Mitologia dacă, atât de bogată şi profundă, a continuat să trăiască în noi, în subconştientul nostru, să penetreze creaţiile orale, şi să fie astfel transmisă din generaţie în generaţie. G. Călinescu vorbeşte în Prefaţa la „Istoria Literaturii Române de la origini până în prezent" (Editura Minerva, 1982) despre cele patru mituri fundamentale ale Mitologiei româneşti (care stau la baza culturii române, n n),

care asemenea unor izvoare fertilizează cultura noastră: mitul Mioriţei, al Meşterului Manole, a Dochiei şi mitul Zburătorului. Acesta din urmă a inspirat mai mulţi autori, şi mai multe opere literare. Noi vom spune că aceste „mituri" sunt conţinute de subconştientul colectiv al poporului, de unde asemenea unor „focare" vii, penetrează nivelul conştient, şi nivelele culturale ale istoriei noastre, proiectându-se, vizibil sau subtil, în toată creaţia acestui neam. În creaţia populară şi în creaţia cultă !

Motivul zborului (al „Zburătorului", poezia lui I.H. Rădulescu) îl găsim în foarte multe opere literare, culminând cu Luceafărul lui Eminescu, Păsările şi Coloana fără Sfârşit ale lui Brâncuşi. Dacă acest mit al zborului, motiv al zborului, din Mitologia şi din cultura noastră, nu propune un „model al salvării lumii", şi dacă nu putem concepe o Pedagogie pornind de la el, el poate fi fructificat,m primul rând din perspectivă educaţională, ca şi din alte puncte de vedere.

În esenţă mitul acesta, şi faptul că „tendinţa zborului" s-a menţinut vie în subconştientul colectiv al poporului român, vorbeşte despre marea vitalitate, energie (zborul are la baza lui existenţa unei temelii motivaţionale, a unui surplus aspiraţional, a unei prospeţimi „energetice"), a acestui neam, a sufletului lui arhaic şi modern, despre deschiderea către noi orizonturi, către un orizont şi un nivel existenţial superior. Despre aspiraţia către înalt, către infinit, către Absolut a poporului român, calităţi fundamentale ale psihologiei acestui neam. Vedeţi ce lucruri, ce comori extraordinare ne dezvăluie acest mit, calităţi pe care se poate sprijini încercarea de a

evolua „rapid şi consistent” a acestui popor. Cu mileniul întâi al existenţei noastre ca popor, cu trecerea lui, (cu trăirea lui) intrăm din secolul al XIV-lea în lungul feudalism românesc. Mileniul al doilea al acestui neam fiind şi el tot un mileniu al „rezistenţei” continui în faţa vicisitudinilor, când a trebuit să le facem faţă ungurilor, turcilor, tătarilor, nemţilor, ruşilor n-a fost nici el un mileniu „al marilor construcţii”, al marilor creaţii spirituale. De cele materiale, cetăţi, monumente, castele nu mai vorbim. După cele două „modele ale salvării lumii” propuse de mitul Mioriţei şi de Mitul lui Orfeu, nu mai dăm altele.

Pe parcursul mileniului al doilea al culturii noastre vom întâlni în schimb idei şi puncte de vedere care se constituie, astăzi, în elemente autentice ale unei Macro-pedagogii româneşti. Nu vom putea, desigur, investiga toate aceste idei şi puncte de vedere, însă momentele semnificative ale acestei „gândiri pedagogice cu o perspectivă mai largă”, care este Macro-pedagogia, le vom putea analiza şi înregistra.

Ajungem astfel la Neagoe Basarab, domn al Ţării Româneşti (1512-1521), ctitorul Mânăstirii Argeş, construcţie magnifică a timpului său, zidirea ei a „reactualizat” în subconştientul colectiv al românilor motivul mitului jertfei, fapt care a adus la creaţia Baladei Meşterului Manole, document descriptiv şi explicativ al psihologiei poporului român. Neagoe Basarab nu este numai ctitorul Mânăstirii de la Argeş ci şi autorul unei cărţi cu adevărat extraordinare, foarte comentate. Este vorba despre „ÎNVĂŢĂTURILE LUI NEAGOE BASARAB CĂTRE FIUL SĂU THEODOSIE”,

scriere parenetică din secolul al XVI-lea. „Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie” este o carte foarte complexă, cu profunzimi extraordinare, cu locuri de o frumuseţe estetică rară. Este o carte scrisă pentru fiul său (care să fie însă pildă tuturor fiilor de Domn), care era astfel pregătit pentru domnie. Sigur, în secolul al XVI-lea este vorba de pregătirea Principilor de a conduce ţările, dar astăzi, menţinând ideea ca permanentă, am vorbi, într-un limbaj al zilelor noastre despre o „şcoală” de înalte studii politice, economice, juridice, morale, în vederea conducerii Ţărilor, adică a Sistemelor socio-economice. Vedem astfel cât de modern, de fapt de permanent, este tipul de educaţie preconizat de Domnul Neagoe Basarab. Educarea celor care conduc statele vizează nu numai cunoştinţele politice, economice, cât mai ales „dimensiunea morală, umană, umanistă” a Conducătorului şi a acestei conduceri. Poate nu realizăm, dar ideea este extraordinară.

Altfel spus ce bine le-ar fi prins şi lui Carol al II-lea, şi lui Gheorghiu-Dej şi lui Nicolae Ceauşescu, dacă ar fi înţeles ei, profund şi uman, aşa cum o exprimă Neagoe Basarab, ideea că este ca Domnul, Conducătorul să se poarte bine, cu înţelepciune, omeneşte cu supuşii săi. Dacă Nicolae Ceauşescu s-ar fi purtat omeneşte cu supuşii săi în ultimul deceniu de domnie, nu s-ar mai fi întâmplat nici evenimentele din decembrie 1989, nici ruşinoasa lui răsturnare, care ne va marca mult timp subconştientul colectiv, ca un eveniment „rău”, „ruşinos” petrecut în istoria poporului român.

Reţinem, pe lângă ideea permanentă că cei care conduc naţiunile, popoarele, deci Conductorii, trebuie să aibă o bună pregătire, o bună „învăţătură”, şi mai ales o pregătire morală, ideea că această viziune, acest punct de vedere al umanismului conducătorilor, al omeniei lor, al purtării lor plină de milă şi de demnitate, ţine de „specificul” spiritualităţii româneşti. Însuşi acest mod de a gândi ţine de acest specific. Altfel spus interpretată în subtext, această idee a Educaţiei Principilor ar suna astfel (din punctul de vedere al Pedagogiei) : putem noi, Pedagogii să-i educăm pe elevii naşterii oricât şi cât se poate de bine, putem noi să educăm tinerele generaţii cu cele mai bune mijloace, metode şi strategii educaţionale, dacă nu vom educa şi „minţile” care ne conduc pe noi (care sunt în primul rând exemple, Modele umane de urat) nu am făcut mare lucru. Pentru că cei care ne conduc, în cazul în care sunt de slabă calitate umană, prin deciziile proaste pe care le iau pot să anuleze efectele bune ale educaţiei şcolare. De aceea este bine să realiză, să avem o Educaţie a celor care conduc popoarele. Vedeţi ce modernă este ideea lui Neagoe Basarab citită în subtext ?.

Putem noi să educăm oricât de bine tinerele generaţii, putem noi să educăm şi „lumea” în care trăiesc ele, dacă nu-i educăm (dacă nu sunt educaţi) şi pe cei care conduc aceste „lumi” tot degeaba. Şi aşa este pentru că Hitler şi Stalin, „capetele” care au condus, la un moment dat, două din marile popoare europene, au făcut enorm de mult rău popoarelor lor, umanităţii, distrugând şi „lumile” pe care le-au condus. Deci ca să educăm omul trebuie să educăm şi lumea în care trăieşte omul, şi în acelaşi timp trebuie să-i educăm şi pe cei care

conduc lumea. Şi ca educaţia celor care conduc norodul să fie completă, pe lângă „elemente de gândire diplomatică” întâlnim sfaturi şi sentinţe moralizatoare, pe care le introducem în ceea ce am numi „educaţia diplomaţilor”. La fel ne vine să procedăm şi în cazul militarilor, unde avem pagini care ţin de gândirea militară şi sfaturi, concluzii, poveţe date acestora, pe care am putea să le numim, „educaţia militarilor”. Pe lângă aceste „educaţii”, forţând puţin lucrurile, în cazul sfaturilor sau ale concluziilor moralizatoare, ori în momentele când se „filozofează” pe marginea deşertăciunii vieţii, ori pe marginea comportării înţelepte în viaţă, credem că am putea vorbi de ceea ce noi am numit „educaţia profundă”. Toate aceste constituie suficiente argumente ca să vedem în Neagoe Basarab un pedagog cu vocaţia educaţiei care îmbrăţişează Omul dintr-o perspectivă largă şi superioară, sau altfel spus, folosind terminologia introdusă de noi, un gânditor cu vocaţia Macro-pedagogiei.

Dimitrie Cantemir, Domn al Moldovei şi cărturar de renume european (membru al Academiei din Berlin, 1714) este unul din „spiritele enciclopedice” ale culturii europene şi româneşti. Are o operă vastă, publicată şi tradusă în epocă, în timpul vieţii autorului, comentată ulterior, cu o influenţă deosebită în cultură. Din punctul de vedere al disciplinei noastre pe noi ne interesează în mod deosebit două din operele sale, „Istoria Ieroglifică”, scrisă la Constantinopol, în româneşte, între 1703-1705. Nu ne interesează natura ermetică a acestei scrieri, privind raporturile conflictuale şi relaţiile labirintice cu Domnul Ţării Româneşti, Constantin Brâncoveanu (în loc să colaboreze între ei, Domnii aceştia s-

au „mâncat” toată viaţa, deşi au fost mari oameni de cultură (?) Şi amândoi au terminat prost, Brâncoveanu decapitat la Constantinopol, iar Cantemir în exil) ci concepţia lui Cantemir despre om, această operă fiind deopotrivă un eseu politic şi unul filozofic.

Cantemir se ocupă de „studiul Domnitorului luminat” (Principele luminat), de calităţile ideale ale acestuia şi cum se ajunge la formarea lor, fără să insiste în mod deosebit pe această latură. Ne aducem aminte că tema aceasta îl preocupase şi pe Neagoe Basarab, a unui Principe care să fie şi înţelept şi bun cu supuşii. Dimitrie Cantemir este convins că valorile spirituale hotărăsc mersul istoriei, ideea care ţine de gândirea sa umanistă. Dacă am forţa puţin interpretarea şi n-am fi prea departe de adevăr, am spune că ne găsim în anticamera ideii de Pedagogie a culturii, curent în Pedagogie (la noi susţinut de profesorul Ştefan Bârsănescu, în perioada interbelică). Oricum luând lucrurile mai aproape de sensul lor adevărat, interpretarea ar suna cam aşa: valorile culturale influenţează gândirea oamenilor, îndeosebi a celor de la conducerea statelor, care sunt umanişti, şi care prin deciziile pe care le iau dau istoriei un anume curs, bun, aproape întotdeauna. De asemenea valorile culturale prin acţiunea lor ridică nivelul civilizaţiei, care la rândul lui influenţează cursul istoriei. Altfel spus, din punctul de vedere al unei gândiri Macro-pedagogie valorile culturale educă Omul, societatea.

Pieritor fiind omul, un „atom putrezitor”, prin faptul că el se poate construi pe sine, şi prin creaţie poate să devină nemuritor, el se constituie ca o excepţie, şi i se poate opune

cursului lucrurilor care îl duce la putrezire. Ideea aceasta trebuie luată în contextul viziunii creştine asupra lumii (viziune care rezultă din întreaga sa operă), pentru că în viziune scientist-pragmatistă ideea lui Cantemir ar fi genială, profetică. Oricum din această perspectivă asupra devenirii umane rezultă că idealul omului este de a deveni nemuritor, acesta este punctul cel mai de sus la care poate aspira fiinţa şi Creaţia umană. Bine dar ideea aceasta este extraordinară, ţine de un nivel superior al înţelegerii existenţei şi lumii. Este în acelaşi timp o idee care ţine de „educaţia profundă" şi prin aceasta, fără să ştie, iată-l pe Cantemir anticipând Macro-pedagogia.

A doua lucrare care ne interesează în mod deosebit, dintre operele lui Cantemir, este „DIVANUL SAU GÂLCEAVA ÎNŢELEPTULUI CU LUMEA sau GIUDEŢUL SUFLETULUI CU TRUPUL", lucrare tipărită în 1698 la Iaşi, prefaţă de dascălul sau Ieremia Cacavela, care o tălmăceşte şi o publică în acelaşi an, tot la Iaşi, în greceşte. „Divanul" are trei părţi. Prima parte, dialogată, este şi cea mai importantă, cuprinzând „gâlceava" între Înţelept-Suflet-Microcosm (identitate stabilită de autor) şi Lume-Trup-Macrocosm, adică între morala creştină şi concepţia opusă, laică, hedonistă („Dicţionarul Literaturii Române de la origini până la 1900", Editura Academiei Republicii Socialiste România, Bucureşti, 1979, pag. 151). Partea a doua continuă dezbaterea argumentând-o şi cu citate din alţi autori, iar în partea a treia este tratată „împăcarea Înţeleptului, a Sufletului cu Lumea". Cantemir foloseşte termenul de împăcare, dar ce este o împăcare decât un act de comunicare, de deschidere a

sufletului către lume şi a lumii către suflet, fapt care presupune educarea sufletului, căci această împăcare se face prin viaţa virtuoasă (Socrate), dar şi educarea lumii, căci lumea este astfel formată din oameni virtuoşi.

Interpretată astfel ideea lui Cantemir capătă o profunzime nebănuită. Virtutea, ne spune Cantemir, se dobândeşte prin cele trei mari cunoaşteri, cunoaşterea de sine, cunoaşterea lui Dumnezeu şi cunoaşterea lumii. Păi nu prin cunoaşterea lumii (deschiderea sinelui către lume până la cel mai înalt punct, cunoaşterea lui Dumnezeu) se formează neo-fiinţa, viziune pe care o aduceam mai sus, în Psihologie şi Pedagogie ? Să vedem în „gradarea" celor trei cunoaşteri un fel de metodologie, sau de strategie didactică a formării personalităţii umane? „Cunoscându-se pe sine ca fiinţă care stăpâneşte lumea, putând să-şi domine propria sa natură, cunoscând poruncile lui Dumnezeu, şi preţul scăzut al darurilor lumii acesteia, omul va ajunge să ducă o viaţă virtuoasă" (Ion Gh. Stanciu, „O Istorie a Pedagogiei Universale şi Româneşti, până la 1900, Bucureşti, 1977", pag. 165). Dar dacă va ajunge să ducă o viaţă virtuoasă, omul înseamnă că se va ridica deasupra lui şi a lumii totodată. Dar ce este educaţia altceva decât ridicare mereu deasupra noastră şi dominare a lumii prin înţelepciune? Căci fiinţa umană „vărsându-se" în lume şi încorporând lumea în ea, ea totodată se ridica deasupra lumii.

Dar ce este „evoluţia" omului decât o ridicare necontenită deasupra ei însăşi şi noastră, a lumii? Departe de noi gândul de a spune că anticipează sensul evolutiv al educaţiei, ci că

gândul lui Cantemir este foarte profund, astfel că ajunge la esenţa educaţiei, adică la cele două sensuri, salvare şi evoluţie a fiinţei, a Omului, a Civilizaţiei. Cantemir înţelege că „ridicându-se deasupra lui şi a lumii omul se salvează" din starea anterioară (de păcat, viciu). Marele învăţat mai realizează şi o „periodizare" a vârstelor, raţională prin natura ei, şi neaoş românească, însă pe noi ne interesează în mod deosebit afirmaţia lui că omul învaţă şi după ce a depăşit perioada de creştere, adică toată viaţa. Este ideea educaţiei permanente, prin educaţia permanentă omul mărind sfera „obiectului educaţional" Şi reuşind să se ridice mereu mai sus pe linia evoluţiei. În concluzie, suntem deci uimiţi de modernitatea lui Cantemir, de deschiderea lui către Macro-pedagogie.

Ajungem acum la cel care a fost sfântul şi Iisusul Istoriei române, Nicolae Bălcescu (1819-1852). Ani de zile mi-a „părut rău" că Marx este mai mare decât Bălcescu, sau aşa era socotit de cei mai mulţi, pentru că „intuiam" că Bălcescu spune nişte lucruri mult mai profunde decât autorul Capitalului. Acum după prăbuşirea Comunismului, când se ştie câte victime, în gulaguri nesfârşite, a făcut această utopie comunistă, prin „inspirarea", prin participarea ca gânditor, ca „proiectant" al acestei „râşniţe de produs victime", de dezumanizat specia umană, Marx apare ca unul dintre cei mai mari „criminali" ai Istoriei umanităţii. Deci opera lui Marx stă ca o temelie la baza „celui mai mare rău din istoria umanităţii, adică a Marelui Experiment Mondial negativ care a fost şi care este comunismul". Din această perspectivă Marx nu ne mai apare deloc „mare" pe lângă „eroul de o frumuseţe

hieratică al Revoluţiei române de la 1848”. Ba dimpotrivă acesta se înalţă parcă asemenea lui Iisus într-un cer al spiritului.

Bălcescu nu propune ca Marx un „model de salvare a lumii”, care este în esenţa lui şi în realitate un „instrument” de distrugere a lumii. Nu. Nu propune deci un asemenea model. De altfel trebuie să spunem că dintre toate „modelele” care propun salvarea lumii, dacă celelalte n-au putut-o salva, un mic bine tot i-au făcut, puţin tot au ajutat evoluţia lumii, pe când modelul marxist de salvare a lumii a fost în realitate unul invers, de distrugere a ei.

Dar dacă Bălcescu nu propune un model de salvare a lumii (căci lumea nici nu trebuie salvată odată ce există o Lege a progresului universal, Legea evoluţiei, i-am zice noi astăzi) el este în schimb creatorul prin excelenţă al unei Schiţe de Pedagogii a poporului român. Pe noi ne interesează foarte mult această Lege a progresului universal, pentru că dacă există această Lege omul are un sens, un ideal (dat de această lege). Faptul acesta poate fi „fructificat” din punct de vedere educaţional. În „mersul revoluţiei în istoria românilor” ca şi în „Introducere” la „Românii supt Mihai-Voievod Viteazul”, este expusă, cu solemnitate sacerdotală, concepţia determinist-providenţială despre istoria omenirii. Bălcescu crede într-o Lege a progresului universal, în „triumful binelui asupra răului, a spiritului asupra materiei, a dreptului asupra silei”. Odată cu apariţia creştinismului, omenirea a intrat într-o fază de dezvoltare progresivă, sub imperiul raţiunii” (Dicţionarul

Literaturii Române de la origini până la 1900, Editura Academiei RSR, Bucureşti, 1979, pag. 90).

Această viziune îl deosebeşte fundamental de Marx şi îl aşează pe „calea cea bună" în cultura umană (cât de spectaculos pot să evolueze uneori lucrurile în istoria gândirii umane). Dacă aşa este înseamnă că „menţinerea omului, a colectivităţilor umane în această Lege" le asigură oamenilor şi naţiunilor acel progres providenţial (care este însă opera lui Dumnezeu în primul rând, dar şi a omului). Aceasta ar fi deci calea educaţională, cum am spune noi, pe care trebuie să meargă omul. Ştiinţa care poate să cunoască şi care studiază acest „drum şi acest mers" este Istoria. (Şi într-adevăr aşa este, nu ne-a dezvăluit nouă mecanismul şi metodologia acestui urcuş studiul istoriei speciilor pe această planetă?) „Rolul Istoriei este de a dezvălui şi demonstra această mişcare, a cărei ţintă finală ar fi contopirea esenţei umane cu esenţa divină. Naţiunile au un destin şi o „misie" (ca şi indivizii) şi, prin specificul şi menirea lor participă la unitatea şi armonia lumii" („Dicţionarul Literaturii Române de la origini până la 1900", pag. 90).

Ei bine, deci, această viziune a devenirii lumii, înscrisă într-un sens ascendent (evolutiv, i-am zice noi) trebuie cunoscută de către mintea umană, căci cunoaşterea acestei „urcări către contopirea cu Dumnezeu" poate fi fructificată educaţional. Viziunea aceasta a lui Bălcescu, făcută în afara „marginilor conceptuale ale Pedagogiei clasice şi moderne" este prin excelenţă o viziune educaţională Macro-pedagogică. Deci Lumea se află într-o necontenită curgere ascendentă către

idealul ei educaţional, contopirea cu Dumnezeu, sau către atingerea acelui Model social uman definit de cele patru determinaţii infinite: infinitatea lui a putea, a lui a cunoaşte, a binelui, şi infinitatea în spaţiu şi timp.

Ei bine, în această curgere ascendentă, popoarele nu se împreună unele cu altele, pentru a rezulta amestecuri de rase, ci fiecare popor în cadrul acestei curgeri are o „misie" a sa (concept compromis de caragialism, nn), adică un ideal al lui, o traiectorie a lui, un mod specific de a străbate acest drum. Fiecare popor are o funcţie, o menire a lui. Dar spunând că naţiunile au un „destin" Bălcescu afirmă prin aceasta că mersul fiecărei naţiuni este programat dinainte, că el face parte dintr-un „plan al Domnului", cel puţin aşa se înţeleg lucrurile. Mai notăm conceptul de „specificul şi menirea lor", a naţiunilor. Pentru că în funcţie de acest specific este şi „misia" lor, poate chiar destinul lor. În această curgere ascendentă, ne spune Bălcescu, omul nu este nici „instrumentul orb al fatalităţii, nu este nici un „obiect inert", pe care curgerea lumii să-l ducă încotro vrea şi cum vrea ea, fie şi pe linia progresului, potrivit Legii Progresului. El este înzestrat cu voinţă, şi poate alege prin voinţa sa, calea pentru împlinirea destinului (am ajuns la conceptul de „alegere" din „Mitul lui Sisif" al lui Camus, sau altfel spus Camus a ajuns la conceptul lui Bălcescu). Deci, din punctul de vedere al individului uman, marele său act educaţional este această alegere, la început a idealului de a-şi împlini destinul (contopirea cu esenţa divină), pentru că dacă a făcut alegerea cea bună el s-a şi înscris pe „calea educaţională", iar de aici merge ajutat de Legea divină, adică de curgerea ascendentă. Cam aceasta este în linii

generale viziunea macro-pedagogică a lui Bălcescu, nedezvăluită în profunzimile sale de către domnul profesor Ion Stanciu în „O istorie a Pedagogiei universale şi româneşti până la 1900” (a se vedea contribuţia dedicată lui Bălcescu, pag. 281-286).

De la această viziune macrocosmică să coborâm la „starea poporului român”. Care nu este deloc bună. Poporul român, ne spune Bălcescu, se află într-o stare de „descurajare şi amorţire” (cam aşa cum s-a aflat sub perioada comunistă, şi cum se află şi acum în postotalitarism). Această stare de amorţire nu ne este specifică, nu ne caracterizează (nu îşi află deci cauzele înlăuntrul firii, al psihologiei noastre, nu ţine de specificul nostru nn), ea se datorează regimului feudal, care a dus poporul la starea de descurajare (cauza este socială, şi istorică), dar şi faptului că noi, românii, nu ne cunoaştem istoria, trecutul plin de mărire şi victorii. Ca dovadă, argumentează Nicolae Bălcescu, autorul cărţii „ Românii supt Mihai Voievod viteazul”, că starea de amorţire nu ne este specifică şi se datorează regimului feudal (de fapt, mai precis, ar fi trebuie spus, regimul feudal fanariot nn) este faptul că înaintea acestui regim, poporul românesc a trăit o stare de mărire şi vitejie. Bălcescu are în vedere în primul rând campaniile militare strălucite ale eroului său.

Ca poporul să iasă din starea aceasta de inactivitate trebuie ca ţăranul român să fie împroprietărit. Explicaţia lui Bălcescu, precum că oastea Domnilor români, formată din răzeşi, a luptat cu vitejie împotriva cotropitorilor tocmai pentru că fiind legată sufleteşte şi ca proprietate de pământ (stare psihologică

specifică ţăranului român, presupunând o legătură afectivă, „ontologică” profundă cu pământul) ea era capabilă să-şi dea viaţa pentru pământ, este exactă. În socialism deposedarea ţăranului de pământ a avut efecte sociale, psihologice, morale negative, ducând la prăbuşirea civilizaţiei rurale, la distrugerea clasei ţărăneşti, la şubrezirea temeliei naţiunii, a Sistemului socio-economic.

Poporul român trebuie să iasă din starea de amorţire (pasivă), sau cum am spune noi „să se salveze”, şi să treacă într-o stare „superioară”, de curaj, de activism, de iniţiativă, care să pună pe alt plan starea naţiunii. „Românii au trebuinţă astăzi să se întemeieze în patriotism şi curaj … aceste rezultate credem că s-ar dobândi când ei ar avea o bună istorie naţională şi când aceasta ar fi destul de răspândită” (Cuvânt preliminar despre izvoarele istoriei românilor”, în Opere I, pag. 271). La Bălcescu ideea aceasta, a cunoaşterii istoriei, este o obsesie fundamentală căreia el îi atribuie o eficienţă educaţională extraordinară. Din punctul nostru de vedere, cunoaşterea istoriei este echivalentă cu mărirea dimensiunii temporale a neo-fiinţei, cu încorporarea în conţinutul Personalităţii umane, în sfera şi în structuralitatea ei a fenomenului istoric, ceea de echivalează cu o „creştere” profundă, cu o evoluţie a fiinţei umane! Acest lucru duce la „evoluţia educaţională” a personalităţii umane. Însă, aşa cum spuneam, acestei cunoaşteri a istoriei Bălcescu îi acordă un rol nerealist de mare. Câţi dintre intelectualii de astăzi nu cunosc istoria foarte bine, sau dintre intelectualii din trecut, şi asta nu i-a împiedicat să fie nişte jigodii sau trădători de ţară?

„Cunoscându-şi istoria, aprecia Bălcescu, românii vor căuta să dobândească virtuţile, ferindu-se totodată să cadă în greşelile lor, s-ar face cu acest prilej, constatarea că deşi s-au aflat în situaţii şi mai grele, cei care au trăit altădată pe acest pământ au ştiut să-şi păstreze fiinţa naţională. Cunoaşterea virtuţilor poporului dovedite din plin în trecut, ar cultiva încrederea în viitor şi ar stimula masele la lupta pentru transformări politice şi sociale, capabile să ne facă vrednici a ne lua rangul ce ni se cuvine în marea familie a naţiunilor europene", comentează domnul Profesor Ion Gh. Stanciu educaţional această idee. (Ion Gh. Stanciu, Istoria Pedagogiei Universale şi Româneşti până la 1900). Reţinem pentru mai târziu ideea cu „rangul ce ni se cuvine" în rândul popoarelor europene.

În concluzie „ridicarea poporului român la o condiţie umană superioară" se realizează prin aceste două căi: economică şi educaţională. Din punct de vedere economic, individul uman trebuie să fie proprietar, deci stăpân al avuţiei sale (situaţie care îi creează condiţia umană de om liber şi stăpân, capabil adică de acţiuni pe care este el în stare să le conceapă şi le controleze). Iar din punct de vedere educaţional, trebuie să fie un om care „cunoaşte" (a încorporat în noo-fiinţa lui) istoria, şi desigur o dată cu istoria cunoaşte lumea în care trăieşte (epistemologic asta însemnând luminarea poporului).

În „Manualul bunului român", care este Compendiul de educaţie al lui Bălcescu, scris după ce Bălcescu trăise de acum experienţa Revoluţiei de la 1848 (despre care el mărturiseşte că este o lucrare „potrivită cu tendinţele şi trebuinţele

poporului român", este exprimată ideea de specific naţional în actul educaţional nn), marele patriot are, ca să spunem aşa, intuiţia educaţiei lumii. „Menirea omului este de a lucra asupra sa pentru a se desăvârşi, precum şi asupra semenilor săi pentru a-i ajuta să se desăvârşească" (Manualul bunului român, Opere, vol. I, pag. 350). Această frază din „Manualul bunului român", care este o carte de dialoguri între Comisarul cu propaganda, funcţie pe care a deţinut-o Bălcescu (Secretar în Guvernul provizoriu) şi orăşeni, este o frază cheie. Altfel spus sensul omului pe lumea asta (menirea) este desăvârşirea noastră. Dar ce înseamnă desăvârşirea, decât dezvoltarea personalităţii umane din toate punctele de vedere (vizând toate laturile personalităţii) până la perfecţiune, care este punctul maxim al dezvoltării personalităţii? Desăvârşirea aceasta de care vorbeşte marele paşoptist se face în primul rând prin autoeducaţie. Să înţelegem prin aceasta că Bălcescu acordă autoeducaţiei un rol mai mare decât educaţiei? Suntem aproape convinşi de lucrul acesta. Şi Domnul Nostru Iisus Christos în Noul Testament acordă autoeducaţiei rolul primordial şi importanţa mai mare.

Oricum este limpede că în subtext această afirmaţie conţine ideea că autoeducaţia este esenţa omului. Însă nu toţi oamenii sunt capabili de autoeducaţie (autoeducaţia nu este un dat al omului, aşa cum este respiraţia de pildă, deşi este esenţa lui!) şi atunci este necesar să-i ajutăm pe semenii noştri să se desăvârşească. Dar semenii noştri, pe care îi educăm formează „lumea", şi ajungem astfel la conceptul de educaţie a lumii de care am vorbit în această lucrare, la început. Educaţia lumii, a „societăţii" este necesară, este cu atât mai necesară cu cât

indivizii umani prin autoeducaţie nu pot să se desăvârşească într-o lume care nu este şi ea desăvârşită. Deci atenţie: eu ca om, ca fiinţă umană nu pot să mă autoeduc până la desăvârşire dacă autoeducaţia mea, sau educaţia mea, se face într-o lume needucată. De aici necesitatea „educaţiei lumii”. Câteva rânduri mai jos („Manualul bunului român”, pag. 350) dăm peste o expresie, noi îi spunem concept, care ne taie respiraţia de admiraţie, geniul tot geniu rămâne, spunem despre Bălcescu, chiar dacă se manifestă în alt domeniu decât în cel în care s-a consacrat. Omul nu se va putea desăvârşi, adică nu va deveni „cât se va putea mai întreg” atâta timp cât în societate nu va fi instaurată frăţia. Expresia „cât se va putea mai întreg”, ni se pare profundă şi plastică. Degeaba cineva parcurge jumătate din drumul către desăvârşirea lui, important este a se apropia cât mai mult de capătul acelei desăvârşiri, a „încheierii întregului”, zona în care se desăvârşeşte bolta construcţiei umanului. Cu atât este mai bine dezvoltat din punct de vedere educaţional, omul este mai desăvârşit, mai profund, mai virtuos, mai aproape de natura divină.

Ideea aceasta n-am găsit-o până acum la nici unul din marii pedagogi, iar Bălcescu o exprimă în modul cel mai profund. Bălcescu visează la o societate în care oamenii sunt fraţi unii cu alţii, climatul uman este de frăţie, iar asemenea societate va fi cu putinţă „fără numai în acele societăţi unde poporul va fi suveran, adică stăpân pe sine”. Trebuie spus că luate în sens strict noţiunile de frăţie de fraţi ne duc cu gândul la o societate utopică. De bună seamă viziunea pedagogică a lui Bălcescu are o anumită doză de utopie, dimensiune întâlnită la toţi romanticii, în toate domeniile. Pentru că în

cazul lui Bălcescu noi credem că mai evidentă este dimensiunea romantică decât cea utopică. Dar ca poporul să fie suveran el trebuie să fie liber. „Dobândirea libertăţii însă nu va fi posibilă decât pe cale revoluţionară, cu preţul sângelui”. Când vorbeşte de preţul sângelui Bălcescu ştie ce spune. Aşadar, calea educaţională, prind desăvârşirea fiecăruia şi a celorlalţi, nu va duce la nici un rezultat pentru că educaţia şi autoeducaţia se fac într-o lume nedreaptă, a împilării, „a răului”. Abia după ce va fi schimbată prin violenţă această lume, şi transformată într-o lume mai bună, abia atunci desăvârşirea noastră şi a semenilor noştri într-o lume umană, a frăţiei va fi posibilă.

Bălcescu este dintre marii oameni daţi de poporul acesta, un „revoluţionar pursânge”, un om născut pentru acest mod de gândire şi de acţiune. Să înţelegem, într-o viziune macro-pedagogică, deşi ideea ţine de subtext, că marele gânditor preconizează amândouă căile, atât cea educaţională, cât şi cea a revoluţiei, şi că el vedea personalitatea umană educându-se odată cu societatea (lumea).

Aşa credem noi că trebuie „citit” Bălcescu. Ne pară rău că nu putem stărui mai mult asupra acestui Mare Pedagog român, (subliniem lucrul acesta) unul dintre cei mai mari, deşi celor care au scris Istorii ale Pedagogiei până acum, la noi, le-a fost teamă, sau pur şi simplu nu s-au gândit să afirme ideea aceasta. Ne luăm sarcina ca într-o lucrare dedicată gândirii pedagogice a lui Bălcescu, să-l restituim poporului său nu numai în integralitatea sa, în cadrele mari ale viziunii lui, ci şi în detaliu. Atunci vom descoperi uimiţi ce mare şi ce modern

pedagogi este Bălcescu. Pentru aceasta, repetăm, avem nevoie de un Noica sau de un G. Călinescu, care să recitească întreaga Gândire pedagogică a acestui neam pentru a ne reda „un roman monumental al desfăşurării în timp a gândirii pedagogice” a acestui neam lipsit de noroc.

În concluzie, despre Bălcescu putem afirma fără nici o teamă de a greşi că el gândeşte prima mare viziune educaţională în gândirea românească în care conturează ceea ce noi numim o Pedagogie a poporului. Iar gândirea lui educaţională ţine prin excelenţă de domeniul macro-pedagogiei. Să observăm cu tristeţe că gândirii „pedagogice a lui Bălcescu nu i s-a acordat în cultura noastră atenţia şi importanţa cuvenită, şi că „sistemul său pedagogic” (forţăm, este adevărat conceptul) nu a fost aplicat niciodată în practică, nici comentat, adâncit.

Trecem acum la celălalt geniu al spiritualităţii române, care vine în istoria şi în cultura românilor imediat după Bălcescu. Eminescu în activitatea sa de gazetar a avut prilejul, s-a simţit dator, să se refere, şi a făcut-o de fiecare dată cu o profunzime şi competenţă deosebite, la problemele şcolii din timpul său (să ne aducem aminte că a fost revizor şcolar. Cu acest prilej, sau din această funcţie Eminescu a fost un îndrumător plin de însufleţire al activităţii dascălilor, al sprijinirii dezvoltării procesului de învăţământ). În articolele sale despre educaţie găsim o paletă largă de idei, de la probleme de doctrină pedagogică, idei educaţionale până la probleme de administraţie şcolară. Eminescu este, din acest punct de vedere, unul dintre cei mai mari gazetari în domeniu

educaţiei, permisă-ne fie această sintagmă. Totodată am putea afirma că Eminescu este părintele Antieducaţiei în Istoria pedagogiei noastre, demersul său fiind cât se poate de corect şi intransigent, lipsind numai faptul că n-a utilizat acest termen.

Nici un alt om de cultură, nici un alt pedagog nu a făcut un inventar mai complet şi mai sever, mai lucid, al tuturor elementelor, factorilor, proceselor sociale, al ideilor etc, al căror efect educaţional să fie unul negativ. Din acest punct de vedere Eminescu este necruţător cu „toate elementele răului" care s-au instalat şi lucrează în universul cultural al poporului nostru. Critica pe care gânditorul Eminescu o face elementelor anti-educaţionale este nu numai severă, dar şi argumentată, convingătoare, realistă, dreaptă. Corupţia, lipsa de cultură, superficialitatea, apucăturile balcanice asimilate de pătura conducătoare şi de funcţionari ai societăţii româneşti, lipsa de conştiinţă, de patriotism, lenea, hoţia, imoralitatea, egoismul, imitarea modelor străine, neasimilate etc, tot şirul de factori nocivi „care pun jos această ţară", este trecut prin filtrul conştiinţei şi al sufletului lui Eminescu şi spus în gura mare în paginile ziarului la care lucrează.

Nu mai avem o altă conştiinţă în presa şi în cultura noastră, atât de critică şi de ulcerată ca Mihai Eminescu, şi care îndurerată să spună în faţă câte „rele" sunt în această ţară. Îndeosebi cu partea de sus a societăţii româneşti din cea de-a doua jumătate a secolului XIX este Eminescu pur şi simplu necruţător. Mulţi critici l-au acuzat pe marele poet de „exagerări", unii răuvoitori de naţionalism, însă când am văzut cât de „stricat, cât de bolnav este poporul român", cât de

coruptă, de cinică, de inconştientă şi ticăloasă este clasa politică românească, acum după o sută de ani şi mai bine, acum după căderea comunismului (nn), nu putem să nu-i dăm dreptate marelui vizionar.

În faţa spectacolului corupt şi degradant al părţii de sus a societăţii româneşti sufletul lui Eminescu este amar şi încrâncenat. Citindu-l ai senzaţia petrecerii unui apocalips. De bună seamă că această critică necruţătoare a lui Eminescu la adresa părţii putrede şi corupte a societăţii româneşti este „unul din factorii educaţionali majori" (nn) care au acţionat în societatea românească în cea de-a doua jumătate a secolului XIX şi în veacul următor. Spunem „educaţional", pentru că lupta lui Eminescu cu tarele şi racilele moralei româneşti este unul din factorii educaţionali majori, impresionant, prin dimensiunile sale, prin modalitatea şi profunzimea în care a fost concepută această luptă educaţională. Din păcate nu credem ca poporul român să fi învăţat cât ar fi trebuit din efortul educaţional al lui Eminescu făcut în presă. Făcut în întreaga sa viaţa cu întreaga lui operă.

Aşa cum mai spuneam, critica aceasta la adresa Relelor din „trupul soţial" al poporului român este atât de masivă încât ai crede că suntem un popor sortit „pieirei" în istorie. Şi totuşi pe cât de amar este sufletul marelui pedagog Mihai Eminescu, pe cât de masivă şi de cumplită critica pe care el o face societăţii româneşti, „clasei superpuse" Eminescu nu este un pesimist în ceea ce priveşte viitorul poporului român. Şansa acestui neam este temelia lui, clasa ţărănească, singura care a rămas „sănătoasă", şi care va asigura regenerarea neamului

românesc. Istoria care a urmat i-a dat lui Eminescu dreptate într-o mare măsură.

Eminescu este în acelaşi timp şi cea mai mare minte, cel mai mare geniu al nostru, pe care l-a dat pământul acesta de la Deceneu încoace, aşa cum afirmă Ovidiu Drâmba. Pornind de la ideea „genialităţii" lui Eminescu (funcţia geniului în istoria unui popor) într-o lucrare care se cheamă „Eminescianism, Brâncuşianism, Caragialism", noi ajungem la următoarea „Ipoteză-Teorie" referitoare la funcţia operei eminesciene în cadrul devenirii culturii româneşti şi a Universului spiritual românesc. În istoria unui popor, spuneam noi, toate faptele de viaţă şi de istorie pe care le trăieşte acel popor nu se pierd, nu se uită. Deci tot ce trăieşte un popor în viaţa sa nu se pierde (nu se disipează în neant, nu dispar) ci este reţinut de subconştientul colectiv al acelui neam, participând la formarea, structurarea acestui subconştient. Asasinarea lui Burebista de către una din căpeteniile sale, trădarea lui Decebal de unul din căpeteniile lui, sinuciderea-jertfă a marelui rege, morţii şi suferinţa trăită de daci în cele două războaie daco-romane, spaimele trăite de protoromâni, de strămoşii noştri în mileniul năvălirilor, morţile lui Gellu, Menumorut şi Glad, apoi robia sub unguri, venirea turcilor, bătăliile de la Rovine, de la Călugăreni, creaţia baladei Meşterului Manole, cântecele populare, totul dar absolut totul „a coborât şi s-a sublimat" în subconştientul colectiv al neamului nostru. În această Mare memorie ancestrală.

Ei bine, orice societate, în modurile ei de gândire, de simţire, atitudinale, în aşteptările şi proiecţiile ei în viitor, în

creşterea şi dezvoltarea sa, în re-creaţia sa continuă se „sprijină” pe acest subconştient colectiv. Subconştientul colectiv îşi trimite „infiltraţiile”, în întreaga sferă a vieţii sociale, politice şi culturale a unui popor. Şi acum vorbim de „funcţia geniului în istoria unui popor”. Geniul are această „capacitate, având o mare putere de cunoaştere”, de a fi asemenea unei „sonde” care îşi „înfige simţirea (nn) până în zonele cele mai adânci ale subconştientului colectiv”. Întregul subconştient colectiv (există în cazul geniului o presiune a acestui subconştient asupra lui) începe să „se exprime”, să iasă la suprafaţă, să se toarne în creaţiile geniului.

Subconştientul colectiv ieşind la suprafaţă, exprimat de simţirea geniului, el se sublimează în conţinutul creaţiilor acestuia. Lucrul acesta îl realizează eminescianismul, şi datorită lui este Eminescu geniu, nu că producţiile lui literare sunt frumoase. Aceasta este deci funcţia esenţială a geniului unui popor. În lucrarea noastră „Psihologia geniului” noi afirmăm că aceasta este nota fundamentală a geniului, însuşirea care îl diferenţiază în mod evident de ceilalţi creatori. Faptul că el „realizează o receptare profundă şi o re-pritocire, o re-creare a întregului subconştient colectiv al neamului”, o procesualitate extrem de subtilă şi de complexă, profundă totodată, prin care întregul abis psihologic al unui popor, simţirea lui şi modurile de gândire, complexele sale şi proiecţiile sale, sunt reorganizate ontologic, epistemologic, axiologic şi atitudinal, în noi forme, în noi structuri, în noi perspective etc.

Acest proces de „re-pritocire ontologică şi epistemologică” a spiritualităţii unui popor, această restructurare, redeschidere şi închidere către un alt orizont, către un alt sistem de simţire filozofico-semantic reaşează spiritualitatea acelui popor pe un alt nivel axiologic, într-un alt orizont filozofic şi psihologic, cum ar spune Blaga. Fenomenul este subtil şi vast, de proporţii profunde şi colosale şi el poate fi salutar în istoria unui popor, căci este un fel de naştere din nou a acelui popor, de întemeiere din nou a temeliilor lui ontologice şi epistemologice. Printr-un asemenea proces „revoluţionar” un popor se poate salva în istorie. Sau, ne gândim, se poate scufunda în istorie în cazul unui geniu malefic, devitalizant, cum ar fi Hitler, Stalin. E o ipoteză.

Eminescu, nefericitul şi suferindul, este spiritul care realizează această mare RE-SUBLIMARE A ÎNTREGII SPIRITUALITĂŢI ROMÂNEŞTI, această re-întemeiere din nou a simţirii şi gândirii poporului român. Este o re-creare a noastră din temeliile ontologiei neamului. Prin Eminescu noi ne-am „salvat” şi am evoluat”, am realizat un salt spiritual, cultural dar şi un „salt educaţional”, cum spunem noi. Din această perspectivă, Eminescu este unul dintre cei mai mari, complecşi – subtili, factori educaţionali care ridică poporul român pe alt nivel de simţire şi vitalitate, plasându-l într-un alt orizont. Şi cu adevărat Eminescu este un întemeietor de simţire şi gândire. De la El încolo suntem alt popor, un popor eminescian, aşa cum frumos s-a spus despre ceea ce a însemnat eminescianismul în istoria noastră. De aceea noi îl numim pe Eminescu UNUL DINTRE CEI MAI MARI EDUCATORI, FORMATORI AI POPORULUI ROMÂN.

Eminescu a realizat acest lucru (opera sa educaţională) prin cele două modalităţi educaţionale analizate mai sus, critica şi mesajul educaţional al cărui obiect educaţional a fost ulterior întreg poporul, şi această mare „RESTRUCTURARE, RENAŞTERE A FUNDAMENTELOR SPIRITUALITĂŢII ROMÂNEŞTI”, realizată prin ceea ce am numit EMINESCIANISMUL în istoria culturii noastre. Prin aceasta Eminescu este cu adevărat unul din Marii Pedagogi ai poporului român, în cazul lui putem vorbi cu adevărat despre o Pedagogie a poporului român, făcută într-un mod atât de subtil şi de frumos, încât el n-a putut fi pus în evidenţă până astăzi. Cu umilinţă am făcut-o noi. Şi cu bucurie!

II

SPECIFICUL NAŢIONAL ŞI PEDAGOGIA ROMÎNEASCĂ

ÎNSPRE O PEDAGOGIE ROMÂNEASCĂ

După Revoluţia lui Tudor Vladimirescu (1821) asistăm în viaţa poporului român la trezirea sentimentului naţional, proces care capătă forme foarte variate, şi din ce în ce mai puternice. În deceniul al IV-lea, după ce se întorc de la studii din străinătate, tinerii învăţaţi români iniţiază o Mişcare (ce se va prelungi şi în deceniile următoare) de punere în valoare a creaţiilor, în toate domeniile, poporului român. Literaţii,

Vasile Alecsandri, Alecu Russo, Bălcescu devin culegători de folclor, descoperind şi punând în circulaţie comorile creaţiei populare. Alecsandri, Kogălniceanu, Negruzzi scot revista Dacia Literară (1840) în care publică, în urma conceperii unui program, producţii literare autohtone, ca protest, ca reacţie, ca „revoltă" împotriva invaziei spaţiului nostru cultural cu produse străine. Resurecţia sentimentului naţional stă la baza promovării ideii de specific naţional. Între cele două concepte există o comunicare subterană şi totodată puternică.

Ideea de dezvoltare a specificului naţional duce inevitabil la ideea promovării sentimentului naţional. Bălcescu şi Kogălniceanu scriu lucrări de istorie ale poporului român pentru a trezi sentimentul naţional, lucrări care descoperă totodată şi specificul nostru, de popor viteaz, cu un trecut măreţ. Am fost capabili de fapte măreţe pentru că lucrul acesta izvorăşte din noi, ne este specific nouă, iată de ce trebuise să cultivăm specificul nostru, adică ceea ce ne caracterizează. Şi ne diferenţiază în acelaşi timp de alte popoare. În esenţă am fost mari în trecut pentru că am fost valoroşi, aceasta este esenţa noastră specifică, şi dacă aceasta este atunci să „fructificăm" acest specific, pentru că ne va duce întotdeauna la creaţii valoroase.

Ideea specificului naţional are o motivaţie subconştientă dar şi una conştientă, lucidă, raţională, proiectivă, argumentată cu bun simţ. Şi nu în ultimul rând există o „lege psihologică a creaţiei" care duce obligatoriu la crearea de produse cu specific propriu creatorului. Această lege acţionează la nivelul individului uman, al grupului social, al popoarelor, şi desigur

la nivelul speciilor raţionale şi civilizate, atunci când vom cunoaşte mai multe specii raţionale care locuiesc în univers.

În Teoria Evaluării, produsul unei activităţi şcolare, „citit”, evaluat, studiat îmi permite mie să mă pronunţ despre calităţile creatorului, îndeosebi despre cele particulare. Deci este firesc ca literatura franceză, sau muzica germană să-mi reveleze mie calităţile creatoare ale celor două popoare tocmai pentru că aceste calităţi s-au proiectat în operă. Paşoptiştii militau pentru stimularea creaţiilor naţionale dintr-un reflex subconştient (pentru că se regăseau sufleteşte în această creaţie cu specific naţionale, se regăseau în relaţia sufletească profundă, foarte strânsă cu poporul lor), dar şi dintr-un raţionament patriotic. Pentru că producţiile străine nu erau bune, erau comerciale, erau străine de spiritul nostru, nu ne permiteau nouă dezvoltarea aptitudinilor noastre. Pentru că nu răspundeau necesităţilor noastre spirituale, psihologice.

Bălcescu atunci când scrie „Manualul bunului român” specifică precum că această lucrare este „potrivită cu tendinţele şi trebuinţele poporului român”. Cu două noţiuni Bălcescu pune în evidenţă Legea psihologică a creaţiei specificului naţional, dar şi dinamica ei bipolară (nn), imput-ul şi output-ul acestei relaţii. Potrivită cu tendinţele noastre (specificul naţional este adică o proiecţie, este efectul acestei proiecţii care vine dinlăuntrul nostru), în acelaşi timp tot ce este specific răspunde, satisface necesităţile noastre (adică sistemul de aşteptări din noi ca personalităţi umane şi ca popor), trebuinţele noastre. Producţiile culturale străine nu aveau aceste două calităţi, nu erau aspiraţii, proiecţii ale

spiritului nostru şi o dată create nu satisfăceau nivelele noastre.

S-a discutat mult despre specificul naţional în cea de-a doua jumătate a secolului XIX (şi să recunoaştem că specificului naţional, cultivării lui, dezvoltarea culturii, noi ca popor îi datorăm foarte mult) ca şi în secolul XX, ideea căpătând nuanţe, forme noi, obiectivări cu argumentaţie şi cu finalităţi multiple. Să ne gândim numai la Teoria formelor fără fond, a lui Titu Maiorescu, „formele culturale" (instituţii, idei, concepţii) importante din străinătate şi implantate la noi, nu sunt eficiente, „nu capătă fond", conţinut şi pentru că sunt străine, (de spiritul nostru) nu se potrivesc pe specificul, pe spiritul poporului nostru. Şi Eminescu susţine lucrul acesta în mai multe articole. Ideea este susţinută şi de orgoliul patriotic dar şi de elanul creator naţional, sincer. Potrivit acestei legi a proiectării specificităţii factorului creator în opera creată, literatura, muzica, arta în general, dar şi gândirea pedagogică, sistemul pedagogic au un specific naţional pentru că sunt creaţii ale spiritului românesc. La sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX găsim deja conturate două direcţii de gândire în pedagogia românească legate de ideea specificului naţional:

I) „În acest sens unii teoreticieni apreciau că Pedagogia ar trebui să pornească de la o mai bună cunoaştere a realităţilor sociale (a trebuinţelor, a specificului naţional nn), urmând, de aceea, să-şi întemeieze tezele sale pe cercetările sociologice. În această direcţie se remarcaseră, încă de sfârşitul secolului trecut, Constantin Dimitrescu-Iaşi şi Spiru Haret. Pe aceiaşi

linie – dar nu cu aceiaşi profunzime – s-a manifestat şi Garabet Aslan (1881–1923). Alţi teoreticieni aveau în vedere elaborarea unei teorii pedagogice a cărei axă să fie constituită din recunoaşterea caracterului naţional al educaţiei. Şi ei aveau în vedere o mai bună cunoaştere a cerinţelor societăţii româneşti, dar cercetarea lor se îndrepta spre cunoaşterea valorilor spirituale, aşa cum se reflectau ele în artă, literatură, obiceiuri etc. Această tendinţă continua, de fapt, o idee scumpă generaţiei transilvane de la 1848. (Ion Gh. Stanciu, „Şcoala şi Pedagogia în secolul XX", EDP, Bucureşti, 1983, pag. 75).

Cei care susţin această a doua tendinţă, Ion Slavici, P. Span, Onisifor Ghibu, aveau s-o dezvolte în lucrări bine argumentate. „Prin educaţie fiinţa umană asimilează valori specifice naţiunii căreia îi aparţine. Tot prin educaţie naţiunile îşi dezvoltă însuşirile specifice. Fiind adecvată poporului, având deci un caracter naţional, educaţia nu se poate realiza cu valori de împrumut. Sarcina fundamentală a şcolii este, de aceea, educaţie naţională." (Theodor Gal, Ion Slavici, „Despre educaţie şi învăţământ", E. D. P. Bucureşti, 1967, pag. 73). Educaţia naţională înseamnă o educaţie care are caracter naţional, dar nu se referă în mod precis la educarea întregului popor. Educaţia naţională va contribui astfel la întărirea unităţii culturale a românilor, premiza fundamentală şi sigură a realizării unităţii naţionale a românilor. Slavici, P. Span şi Onisifor Ghibu sunt ardeleni, visul lor fiind deci unitatea naţională a românilor realizat prin educaţia naţională. Această finalitate o întâlnim şi la P. Span (1860-1911).

Profesor de Pedagogie la Seminarul din Sibiu, patriot ardent ca şi Onisifor Ghibu.

Educaţia care se face în cele două „vetre de educaţie” (metafora este extraordinară, sugerându-se ideea că educaţia este temelie dar şi focar de cultură şi educaţie în acelaşi timp), familia şi şcoala trebuie să asigure cunoaşterea valorilor naţionale din literatură (populară, cultă), artă, cânt şi obiceiuri. „Pe temelia acestei educaţii se formează caracterul naţional şi conştiinţa naţională a tinerei generaţii, cultivându-se astfel năzuinţa spre eliberare naţională” (Theodor Gal, Petru Span – Activitatea şi gândirea sa pedagogică, EDP, Bucureşti, 1979, pag. 32). Profesorul Petru Span a militat pentru întocmirea unui plan de învăţământ în care conţinutul disciplinelor de învăţământ să fie legat de mediul natural şi social în care trăiau copii (devansând astfel cu câteva decenii ideea, Curentul pedagogic al localismului şi a regionalismului), iar predarea acestui conţinut să se facă în limba română. Bunul profesor de Pedagogie Petru Span, din păcate, n-a mai apucat să vadă cu ochii împlinirea idealului său, marea întregire naţională. În schimb, profesorul de Pedagogie Onisifor Ghibu (1883-1972) este o constituţie robustă, un luptător tenace, luptând din primul deceniu al veacului, când după ce îşi face studiile în Germania este numit ca Inspector al şcolilor confesionale ortodoxe din arhidioceza Sibiului, până după al doilea război mondial, până la instalarea regimului comunist în România, când este izolat, marginalizat, prilej folosit de marele patriot pentru a medita şi a scrie, reuşind deci să fie util poporului român şi astfel.

În 1911, Onisifor Ghibu dă lucrarea sa de Pedagogie „Plan de învăţământ şi îndreptar metodic pentru şcolile poporale confesionale greco-orientale române de sub jurisdicţia bisericii greco-orientale din Ungaria şi Transilvania” în care, mergând pe urmele lui Petru Span, argumentează tocmai ideea că planul de învăţământ, disciplinele şi conţinutul acestora predat în şcoli trebuie să aibă „caracter naţional”. În lucrarea sa „Din Istoria literaturii didactice româneşti” (1916), o carte care se citeşte şi astăzi cu plăcere, am putea să spunem o carte actuală, profesorul Onisifor Ghibu trece în revistă tot ce s-a publicat în materie de literatură didactică în Transilvania după 1869 (1869-1914), criteriul fundamental de apreciere al cărţilor fiind capacitatea lor de a emoţiona sufletul românesc al copiilor, capacitatea lor de a-i face să vibreze în faţa textelor care revelează tocmai istoria şi sufletul românesc.

După ce este numit în 1919 Profesor de Pedagogie la Universitatea din Cluj, pentru a cărei naştere a militat, rămâne acelaşi mare luptător pentru românism. În cursul său intitulat „Prolegomene la o Pedagogie Românească” el îşi fixează crezul său de luptător pedagog, cu o claritate şi profunzime deosebită: „Fără o Pedagogie naţională proprie, făurită în lumina calităţilor sale de rasă, a dezvoltării sale istorice, a intereselor sale specifice, a idealurilor sale de cultură, privite toate sub specie aeternitas, un popor nu poate avea şcoala care-i trebuie într-adevăr, fără o astfel de pedagogie, şcoala poate schimba eventual viaţa materială a unui popor spre mai bine, ea îl poate civiliza chiar, dar o astfel de civilizaţie este neproductivă, ea nu atinge şi nu dezvoltă însuşi fondul sufletesc al poporului, dimpotrivă, ea îl deformează şi îl

înstrăinează de sine însuşi.” Să reţinem că afirmaţia aceasta (extraordinară. N n) o face Onisifor Ghibu în lecţia inaugurală a Cursului său. (Onisifor Ghibu, „Pentru o pedagogie românească”, E. D. P, Bucureşti, 1977, pag. 308). Pasajul acesta constituie „monada-esenţă” a operei lui Ghibu.

Aşadar, Pedagogia naţională proprie trebuie să fie făurită în lumina „calităţilor de rasă ale poporului”, altfel spus este proiecţia celor mai profunde sedimentări ale fiinţei naţionale, a achiziţiilor sale istorice, şi a aspiraţiilor sale cele mai înalte. Deci Pedagogia naţională românească (acel corpus de Terorii, judecăţi, idei, sentimente) ESTE EFECTUL Legii proiecţiei adâncului şi al înlăuntrului fiinţei naţionale. Deci Pedagogia naţională românească, acest „corpus viu, de suflet şi idei” vine din adâncul şi dinlăuntrul neamului românesc. Onisifor Ghibu spune „făurită”, foloseşte acest verb, asta nu înseamnă însă că ea este „artificială”, ci este făurită de un creator care o „captează din adâncul fiinţei naţionale”. Apoi după ce această Doctrină pedagogică naţională a fost ivită, ea fiinţează de acum ca o mare valoare culturală în cosmosul neamului românesc. Ea, această Pedagogie (fără această Pedagogie nu putem avea şcoala românească) se întoarce prin intermediul şcolii româneşti din nou, asimilată fiind de elevi, în adâncul neamului, înlăuntrul fiinţei lui, pentru că numai astfel se va dezvolta în continuare „fondul sufletesc al poporului”.

Altfel, chiar dacă vom concepe noi o Doctrină educaţională foarte eficientă, şi o Şcoală eficientă, acestea ne pot ajuta să prosperăm material, dar, vai, ne ajută pe noi să ne înstrăinăm de noi înşine. Vizionară şi genială este această

„străvedere” (nn) a realităţii de către marele pedagog. În cazul acestei instituţii, al acestei gândiri ne găsim ca şi în cazul „eminescianismului” în ipostaza în care adâncul sufletesc al unui neam, fondul lui sufletesc (subconştientul colectiv) se proiectează istoriceşte şi epistemologic în afara lui (în operele literare, teoriile şi ideile pedagogice) pentru a se redescoperi şi a se regăsi pe sine. Ideea aceasta este esenţa pedagogiei româneşti, şi ea e de fapt exprimată, iată, cât de plastic şi de profund de Onisifor Ghibu. Concluzia lui Onisifor Ghibu este limpede: fără o astfel de Pedagogie orice popor este menit înstrăinării, rătăcirii, deformării sale! Este corect: reţinem afirmaţia aceasta ca pe o Axiomă. De altfel, observă Onisifor Ghibu, spirit european, om care a călătorit mult, şi a citit mult, o minte foarte profundă şi cuprinzătoare, toate popoarele mari îşi au Pedagogia lor. (Foarte adevărat. Afirmaţia este extraordinară) Deci dacă vrem să devenim un mare popor (ideal pe care trebuie să ni-l asumăm în aceste momente istorice, dacă nu vrem să pierim. Cum suntem însă un popor suicidal, se pare că dorim să pierim !) TREBUIE NEAPĂRAT SĂ AVEM O PEDAGOGIE NAŢIONALĂ ROMÂNEASCĂ!

Ideea-esenţă a marelui profesor de Pedagogie este valabilă şi astăzi ca şi atunci. Şi va fi valabilă multe decenii de acum în viitor. Ajungând la această idee el îşi asumă aducerea în gândirea pedagogică românească (în cultura română) a acelui corpus de idei şi de sufle capabil să educe poporul român. Cum s-ar putea realiza lucrul acesta? Plecând de la cunoaşterea istoriei (ca şi Bălcescu subliniem acest lucru), „Căci numai istoria va arăta ce este în sufletul unui popor (mai degrabă credem noi că, sau şi Psihologia poporului sau

Filozofia istoriei poporului) arată ce este în sufletul unui popor, ce au făcut din aceasta vremurile trecute, în diferite epoci" (În „Încercare de expunere genetică a gândirii, devenirii şi activităţii mele pedagogice" din vol. „Pentru o Pedagogie Românească, pag. 345). Mergând pe firul istoriei, poporul român, spune Onisifor Ghibu, prin istoria sa nefericită a fost împiedicat să ducă o viaţă integrată în istoria şi cultura europeană. Faptul că n-a luat contact cu cultura greco-latină l-a împiedicat să trăiască o Renaştere spirituală, aşa cum a trăit Europa. O astfel de Renaştere i-ar fi permis să aibă o existenţă – istorie normală. Acest fapt ar fi putut duce la dezvoltarea gândirii filozofice şi poporul român ar fi avut o Filozofie a lui, văzută nu ca o sumă de curente sau concepţii ci ca o „expresie unitară a spiritualităţii româneşti".

Lucrul acesta ar fi fost o premisă a dezvoltării celorlalte ramuri ale gândirii sociale, politice, etica, psihologia, acestea cu specificul lor naţional. Iar apoi pe baza acestei temelii se putea ridica şi edificiul Pedagogiei româneşti. Întreprinderea aceasta este una vastă, ea cere o muncă laborioasă şi titanică. Pentru aceasta Onisifor Ghibu preconiza înfiinţarea unui „INSTITUT DE PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA NAŢIUNII", (extraordinară idee, valabilă şi astăzi. Mulţumim, domnul Onisifor Ghibu, prin noi poporul român şi cultura română vă sunt recunoscătoare ! Ideea este valabilă şi azi, şi mâine şi oricând) care să studieze din toate punctele de vedere „realitatea românească", şi abia pe baza acestor cunoştinţe să fie elaborată şi Pedagogia românească. Această cunoaştere profundă şi aproape completă a poporului român, a fenomenului românesc, (întregim noi) este absolut necesară !

Fiind prin ea însăşi un act cu efecte educaţionale, multiple şi profunde. Ah, ce nevoie am avea în această perioadă istorică de această cunoaştere de sine, a noastră în istorie, acum dar şi în viitor?!

Ne-ar fi permis sprijinirea procesului de dezvoltare a poporului român pe linia însuşirilor sale spirituale, pe linia aptitudinilor sale şi a elementului sănătos al fondului său ancestral, stimularea Renaşterii culturale, căutarea izvoarelor de „inspiraţie ale Pedagogiei româneşti în comoara de idei şi simţiri a ţărănimii". Deci se întoarce şi Onisifor Ghibu tot la rădăcina satului românesc, ca şi Simion Mehedinţi şi C. Rădulescu-Motru. Obiectul educaţiei nu-l constituie, afirmă profesorul Ghibu numai tânăra generaţie ci întreaga „naţiune română", (ideea este foarte importantă, valabilă şi azi) în scopul desăvârşirii virtuţilor native ale poporului român. Deci acesta este scopul educaţional al Pedagogiei lui Onisifor Ghibu, desăvârşirea virtuţilor native ale poporului român.

Dar asta nu înseamnă oare tocmai desăvârşirea poporului român, ideal pe care îl întâlnim şi la Bălcescu? Aşa este! Institutul de Pedagogie şi Educaţie al naţiunii, pe care îl concepe Ghibu, (dacă ar sta în puterile noastre, noi şi mâine am înfiinţa acest Institut) şi al cărui proiect ar fi bine să-l reluăm, pentru care autorul său concepe schiţe amănunţite, presupune o activitate atât de vastă, o coordonare atât de complexă, încât nu este de mirare că acest proiect nu a putut fi înfiinţat în timpul vieţii autorului lui. Ar fi putut fi înfiinţat în timpul perioadei comuniste, când s-au realizat proiecte grandioase în multe domenii, când a existat o centralizare şi

coordonare de sus a acestor proiecte, cu condiţia însă ca la cârma ţării să se fi aflat şi un om patriot, un mare patriot dar şi un om luminat. N-a existat această ultimă premisă, astfel că în secolul XX a fost ratată şi această mare realizare a neamului românesc, de care avem nevoie şi acum în secolul XXI ca de aer.

Parcurgând lucrările „Prolegomene la o educaţie românească" (1941) şi „Puncte cardinale pentru o concepţie românească a educaţiei" (1944) aflăm noi elemente despre ceea ce ar fi trebuit sau cum ar fi conceput Onisifor Ghibu Pedagogia sa românească. Vai din păcate nu putem reface ansamblul Sistemului său pedagogic. Pe de o parte ne spune că un Institut întreg trebuie să studieze realitatea românească în toată complexitatea ei, (subliniem, ideea este extraordinară, şi este valabilă şi azi . N n) ca apoi plecând de la această realitate să se purceadă la elaborarea Pedagogiei româneşti. Iar pe de altă parte marele cărturar care a fost Ghibu ne dă prea puţine elemente ca să putem reconstitui întregul. Să nu se găsească printre scrierile lui care n-au văzut lumina tiparului tocmai aceste elemente care prefigurează întregul? Ştim de la fiul marelui pedagog (pe care l-am cunoscut, cu care am stat de vorbă!) că acesta a scris mult, că a lăsat foarte multe lucruri care aşteaptă abia de acum în acolo să vadă lumina tiparului.

Din Concepţia pedagogică a lui Onisifor Ghibu cunoaştem numai pietrele de temelie (Istoria, filozofia românească, etica, psihologia cu caracter românesc) şi Idealul educaţional, desăvârşirea virtuţilor native ale poporului român. Partea de mijloc a Sistemului său pedagogic n-o cunoaştem.

Din câte ne dăm seama dl Onisifor Ghibu ar fi lăsat această parte a Sistemului său pedagogic în seama Institutului de Pedagogie şi Educaţie al naţiunii,, iar acesta ar fi făcut-o după ani de studii. Oricum, este o pierdere imensă că acest om cu o minte profundă, vastă şi ordonată nu ne-a lăsat, finalizat şi re-gândit Sistemul său de gândire pedagogică. Ar fi fost Primul sistem de acest fel, şi profesorul Onisifor Ghibu ar fi fost poate printre puţinii capabili să elaboreze un asemenea Sistem de gândire pedagogică. Aşa, ne mulţumim ca şi în cazul lui Bălcescu (şi al lui Eminescu), de fapt cu o Schiţă de sistem pedagogic. În cazul lui Slavici şi al lui Petru Span nu avem nici măcar o schiţă, ci doar idei care ar aparţine Pedagogiei poporului. Din acest punct de vedere în cazul lui Onisifor Ghibu vorbim de „o mare şansă pierdută" de către Istoria Pedagogiei româneşti şi universale.

De observat că în acest plan al Pedagogiei poporului s-au remarcat ardelenii şi oltenii, îndeosebi. Slavici, Span şi Onisifor Ghibu sunt ardeleni, Bălcescu, şi Constantin Rădulescu Motru sunt olteni. Simion Mehedinţi, născut în zona Bârladului este marele geograf care şi-a întins o aripă a gândirii sale şi în spaţiul pedagogiei. A trăit mult (1869-1962), a fost un om energic şi muncitor, opera sa de geograf fiind enormă. A fost Ministru al Instrucţiunii publice, şi este autor al câtorva legi în domeniul educaţiei. Cărţile sale de pedagogie ar fi acestea, „Altă creştere, Şcoala muncii", 1919, „Şcoala poporului", 1923, „Şcoala română şi capitalul biologic al poporului român", 1926, „Trilogii (Ştiinţa, Şcoala, Viaţa), 1940, „Poporul", 1930. Mehedinţi se repetă, este un scriitor prolix şi natural, astăzi parcă învechit, însă cu delicii de limbă

literară, neaoşă românească. Este fără îndoială un romantic, un scriitor întors cu faţa către sat, către copilărie. Are melancolia idilismului, a satului românesc tradiţional, aşa cum era el înainte de 1900.

Nici în cazul lui Mehedinţi nu avem un Sistem pedagogic închegat, autorul mai degrabă ne sugerează în linii generale o viziune educaţională. Şcoala contemporană, zice Mehedinţi, este o şcoală de vorbe, fără substanţă şi lipsită de eficienţă, intelectuală. Critica pe care o face Mehedinţi şcolii în perioada interbelică este aspră şi parcă nedreaptă. (pentru că n Perioada interbelică am avut un învăţământ bun, mai ales un Învăţământ mediu şi superior foarte bun , care a dat valori extraordinare !) Ce propune marele geograf în locul acestei şcoli de vorbe, în care copii sunt incapabili să aplice în practică ce-au învăţat? La baza Pedagogiei sale el aşează Etnografia. Din acest punct de vedere este singular în Istoria pedagogiei româneşti şi credem că şi în Istoria pedagogiei universale.

Pentru ca şcoala să dea roade ea trebuie să se întoarcă, ceea ce este adevărat, cu faţa spre sat şi spre muncă. Dacă G. Kercheinsteiner avea în vedere o şcoală a muncii pentru tineretul muncitoresc în scopul ataşării acestuia faţă de statul german de la începutul secolului XX, Simion Mehedinţi propunea o şcoală a muncii pentru lumea satelor, capabilă – după credinţa sa – să dezvolte virtuţile tineretului sătesc şi să-l ţină ancorat de valorile culturale tradiţionale, este concluzia domnului profesor Ion Stanciu despre Pedagogia lui Mehedinţi (Şcoala şi Pedagogia în secolul XX, EDP) Bucureşti, 1983). Conservatoare şi monocordă (la Mehedinţi munca este

doctrină, scop, mijloc, conţinut educaţional nn) concepţia lui Mehedinţi nu ţinea pasul cu evoluţia realităţilor social-politice.

Era o Doctrină cu faţa întoarsă către trecut, de la aceste realităţi, de la prezent şi viitor. Chiar dacă marele geograf distinge aceste trei condiţii ale muncii, să fie ştiinţifică, liberă şi creatoare, idei pe care o pedagogie modernă ar trebui să le reţină, concepţia lui Simion Mehedinţi rămâne vetustă, având frumuseţea şi aerul ei deosebit. Să notăm de asemenea că nici în cazul acestei Concepţii pedagogice nu putem vorbi de o Teorie Pedagogică închegată şi doar de o Schiţă de concepţie pedagogică, trasată cu o tuşă groasă din linii primordiale.

Constantin Rădulescu Motru este şi el un longeviv în creaţia sa culturală, şi oltean fiind * se aseamănă cu acesta în multe privinţe. Să ne gândim de asemenea că oamenii aceştia, născuţi la jumătatea secolului al XIX-lea, străbat mediile de cultură şi sociale ale celei de a doua jumătăi a secolului XIX, şi străbat de asemenea câteva perioade istorice. Motru face şi el o critică severă, dar dreaptă, statul burghez şi şcolii burgheze, care este o şcoală „teoretică prin excelenţă”. În viziunea lui „şcoala rurală” trebuie să fie „adaptată” la mediu („Muntele şi marea nu pot avea şcoli uniforme”), idee pe care am întâlnit-o şi la Petru Span, şi pe care o va dezvolta într-o doctrină unitară Localismul şi Regionalismul românesc. În locul Şcoalei secundare care era aceiaşi pentru toţi, Motru prevede o diversitate de tipuri care să pregătească „persoane productive”. În principal el acceptă că şcoala de la oraş poate să aibă caracter teoretic, însă şcoala de la sat trebuie să se

bazeze pe „muncă”, să fie o şcoală productivă. (ideea este de comentat, şi o comentăm mai încolo).

Nici în cazul lui Motru nu putem să spunem că ne găsim în faţa unei concepţii pedagogice complete, bine şi profund articulată în toate componentele sale. Sunt elemente disparate care ne sugerează mai degrabă o viziune educaţională şi aceasta foarte vagă. Însă de la Constantin Rădulescu (care a fost de formaţie filozof) putem reţine câteva mari idei, a căror perenitate şi eficienţă ni se par indiscutabile. În primul rând este ideea pe care am întâlnit-o şi la ceilalţi pedagogi, aceea a ancorării şcolii şi gândirii pedagogice româneşti în realităţile specifice, sociale, culturale şi politice ale poporului român.

O altă ideea ar fi aceea a formării „personalităţii de vocaţie”, ideea pe care n-am mai întâlnit-o la alţi pedagogi exprimată atât de limpede şi cuprinzător. Educaţia trebuie să descopere vocaţia elevului şi să cultive această vocaţie, numai atunci rezultatele acţiunii educaţionale sunt maxime, şi mergând pe această cale pot fi utilizate, fructificate vocaţiile unui neam întreg, fapt care duce la propăşirea acestuia. Oamenii de vocaţie joacă un rol fundamental în istoria unui popor. (mare adevăr. N N) Pentru aceasta însă trebuie să-i pregătim cu toată seriozitatea pe aceşti oameni: „Un popor este nevoit să-şi schimbe mediul de viaţă. Din agricol să devină industrial (noi generalizăm, să depăşească perioadele dificile din viaţa sa – nn). Pentru noua sa adaptare el are întotdeauna nevoie de oameni de vocaţie, care să deschidă drumul muncii profesionale obişnuite. De ce atunci n-am uşura prin mijloace raţionale, pregătire mai dinainte, apariţia şi

rolul acestor oameni de vocaţie? De ce, înainte de toate, nu am pregăti opinia publică să-i recunoască şi să le înţeleagă rostul?" (În Constantin Rădulescu-Motru, „Personalismul energetic şi alte scrieri", Capitolul VI, „Pedagogia vocaţiei", Editura Eminescu, Bucureşti, 1984, pag. 713). Deci oamenii de vocaţie pot să deschidă căi noi dezvoltării popoarelor, să „tragă după ei popoarele" (nn), pentru că, în omul de vocaţie se unifică şi dobândeşte intensitate însuşirile poporului. De aici grija pentru crearea condiţiilor necesare afirmării „oamenilor de vocaţie" (Personalismul energetic şi alte scrieri, pag. 709). Este şi aceasta o cale de a impulsiona progresul societăţilor umane, de ce să nu recunoaştem. Faptul că Motru a fost criticat de mulţi, mai ales în perioada comunistă pentru „calea sa elitistă", nu înseamnă că această idee n-ar fi valabilă. Cu atât mai mult cu cât Motru ne dă detalii cum trebuie să arate o Şcoală a personalităţii active, de vocaţie: „La o astfel de personalitate se ajunge printr-o şcoală care întruneşte următoarele condiţii:

- descoperă aptitudinile de muncă ale elevilor şi pe această bază stabileşte vocaţiile acestora;

- în relaţia elev-educator primează grija pentru „trezirea iniţiativei elevului";

- activitatea educativă se începe prin cultivarea aptitudinilor manuale şi senzoriale, pe această bază se dezvoltă aptitudinile intelectuale, şcoala personalismului energetic este o şcoală a muncii;

- tipurile de şcoală sunt adecvate mediului economic (Ion Stanciu, „Şcoala şi pedagogia în secolul XX, EDP, Bucureşti, 1983, pag. 175).

Tot domnul profesor Ion Stanciu concluzionează: „Chiar dacă întâlnim la C. Rădulescu-Motru unele tendinţe conservatoare, neînţelegerea mersului obiectiv al istoriei, nu putem să nu apreciem justeţea opiniei sale privind necesitatea orientării şcolii româneşti spre o educaţie întemeiată pe muncă, o educaţie capabilă să cultive un crez şi să dezvolte capacităţile creatoare ale întregului popor" (Ion Stanciu, „Şcoala şi pedagogia în secolul XX, pag. 176). Această soluţie de îndreptare a mersului lucrurile în istoria poporului român ar fi cu atât mai eficientă, cu cât nu este unica soluţie, cale, ea fiind integrată într-o serie întreagă de măsuri, „reforme" să le spunem, dacă nu ar fi prea pretenţios acest termen.

Cu un alt termen am distinge la Motru ceea ce am numi educaţia copilului (dimpreună cu educaţia şcolii, şcoala trebuie să se educe şi ea nn) şi educaţia, schimbarea lumii trebuie să se facă în acelaşi sens cu educaţia. Din acest punct de vedere, colegul nostru Dumitru Otovescu vorbeşte de un adevărat proiect de schimbare a societăţii, schimbare care s-ar integra în conceptul de românism al lui Motru, credem noi cel mai important concept în gândirea lui, alături de cel de „personalism energetic" şi personalitatea vocaţională, sau idealul vocaţional. „Modelul" propus de Rădulescu-Motru se identifică, în linii generale, cu propriul său concept de „românism", pe care îl formulează în deceniul al patrulea al veacului XX. Programul său, schiţat fragmentat în multe

lucrări, avea ca premise istoria naţională şi viza, ca direcţie, o continuare a acesteia printr-o „europenizare sinceră”, în numele progresului, adică o europenizare care ar fi trebuit să înceapă cu punerea în valoare a vocaţiilor individuale” (Dumitru Otovescu, „Cultură, Personalitate, Vocaţie, în concepţia lui C. Rădulescu-Motru, Editura Scrisul Românesc, 1990, pag. 172). Dumitru Otovescu zice bine „Programul său, schiţat fragmentar în mai multe lucrări”.

Cu toate că Rădulescu-Motru propune soluţii de îmbunătăţire (mutaţii pozitive nn) în mai toate planurile societăţii, pe plan economic, politic, social, juridic, ideologic, moral, părerea noastră este că acestea nu configurează un întreg funcţional, schiţat cu claritate, logic. Este, de fapt, o schiţă, o mişcare a societăţii către un stadiu vag, în care dimensiunea conservatoare se împleteşte cu cea înnoitoare. Concluzia noastră este că în cazul lui Motru putem vorbi fără să greşim de o gândire Macro-pedagogică, dar că această gândire este una fragmentară, vagă, fapt care a făcut să nu fie aplicată în practică.

După 1944, 1948, când în România se instalează comunismul, şi când Motru este marginalizat, aplicarea unei asemenea Pedagogii în practica socială este de neimaginat. Astăzi însă, începând cu perioada postcomunistă, unele soluţii preconizate de Motru ni se par posibile şi binevenite în gândirea pedagogică, macro-pedagogică, îndeosebi.

Tot în categoria unei Pedagogii a poporului român ar intra şi cele două „curente” pedagogice interbelice, regionalismul şi localismul, atât de înrudite între ele că par mai degrabă nişte

fraţi siamezi. Aceste două curente promovate la noi de I.C. Petrescu (1892-1967) şi Stanciu Stoian (1900-1984) pleacă de la acelaşi principiu educaţional, de la aceiaşi idee, care nici măcar nu este a lor. Astfel, I.C. Petrescu recunoaşte singur că „metoda regionalistă" a fost aplicată în Anglia (încă de la sfârşitul secolului al XIX-lea de către Patrik Geddes şi Valentin Bell) şi în Franţa (Profesorul Ion Stanciu, „Şcoala şi Pedagogia în secolele XX, EDP, Bucureşti, 1983, pag. 178). După cum ne aducem aminte, în primul domeniu al veacului şi Petru Span, formulase ideea aceasta.

În epocă, din câte ni s-a povestit celor două „curente" nu li s-a acordat importanţa pe care le-o acordă (în număr de pagini şi tratare) domnul profesor Ion Gh. Stanciu în Istoria Pedagogiei domniei sale. De altfel, însuşi Stanciu Stoian în cartea sa (scrisă împreună cu fratele său Iorgu Stoian) „Curente noi în pedagogia contemporană", Editura Cultura Românească, 1939, ediţia a III-a, nu-i acordă acestui curent decât un capitol (capitolul IV „Localismul educativ, pag. 109). Ideea care stă la baza acestor curente, „Regionalismul" şi „Localismul", este ideea pe care o întâlnim şi la Mehedinţi şi chiar şi la Motru (o educaţie şi o şcoală diferite la munte şi la mare, deosebite deci în funcţie de aria geo-etnografică) şi care în ultima instanţă se reduce la o idee de cel mai elementar bun simţ că mijloacele, metodele, dar mai ales conţinutul care se predă în şcoală, dimpreună cu obiectivele educaţionale, am zice noi, trebuie să răspundă specificului şi necesităţilor unei regiuni sau unui spaţiu geografic-cultural având specificitatea sa. În perioada interbelică, atunci când erau „emise, promovate" aceste curente, apariţia lor era deja tardivă pentru

că noi suntem unul dintre cele mai unitare popoare, suntem unul dintre cel mai unitar şi omogen spaţiu social-culturale, atât din punctul de vedere al specificului naţional, cât şi al nevoilor socio-culturale.

Cum motivează cei doi fondatori români ai acestor curente pedagogice elaborarea concepţiilor lor? După tipicul lui Mehedinţi şi Motru. Fac întâi o critică, bineînţeles nedreaptă şi exagerată a şcolii din prezent (perioada interbelică, atunci când am avut una dintre cele mai bune şcoli din Europa nn). „Şcoala românească – scrie Stanciu Stoian – aşa cum o avem astăzi, este în mare parte o creaţie revoluţionară. Vreau să spun că ea nu se leagă de o tradiţie culturală şi nici din nevoile de azi ale vieţii noastre nu e crescută. Ea a fost impusă societăţii româneşti mai mult, vorba lui Caragiale, … de ochii Europei – ca să ne lăsăm mai jos şi să ne facem de râs (Stanciu şi Iorgu Stoian, „Curente noi în pedagogia contimporană, Editura Cultura Românească, Bucureşti, 1939, pag. 110).

Cei doi,, domni Stanciu Stoian şi I.L. Petrescu, profesori de Pedagogie amândoi, văd soluţia îndreptării lucrurilor prin adaptarea şcolii la regionalism şi localism. Adică şcoala să se adapteze la condiţiile specifice ale regiunii respective, prin conţinut, metode, principii, mijloace, obiective. Cum România era în perioada interbelică o ţară rurală, localismul şi regionalismul era în realitate o întoarcere a Şcolii româneşti la sat, la specificul şi nevoile civilizaţiei rurale la noi. „Pentru ca şcoala să răspundă nevoilor satului – preciza I. C. Petrescu, în spiritul sociologiei gustiniene – trebuie ca întreaga activitate

instructiv-educativă să se întemeieze pe munca ţărănească şi valorile create în viaţa satelor" (Ion Gh. Stanciu, „Şcoala şi Pedagogia în secolul XX, pag. 177).

Aşa cum a arătat şi istoria, aceste două curente, ancorate în viaţa satului românesc, sau tinzând către o realitate prea îngustă, n-au fost aplicate niciodată. Fără o deschidere către psihologia adâncă a poporului român, ele rămânând la specificul geografico-social, n-au răspuns, aşa cum au crezut autorii lor, necesităţilor societăţii interbelice româneşti. În termenii unei abordări cibernetice am spune că nu a existat un „sistem de aşteptări" care să cheme o astfel de şcoală localistă şi regionalistă. Apoi, cele două curente nu şi-au propus, din capul locului, un ideal educaţional precis şi înalt, ele s-au mulţumit numai să „răspundă nevoilor" sociale. Având calitatea de a fi concepţii pedagogice mai închegate, având o unitate conceptuală şi logică superioară concepţiilor din pedagogie românească de până la ele, cele două curente îşi au locul lor în Istoria pedagogiei româneşti. Venirea celui de-al doilea război mondial, apoi a perioadei de aproape 50 de ani de comunism, a făcut imposibilă aplicarea acestor concepţii în practică.

Astăzi constatăm, că majoritatea sunt aplicabile unei Românii rurale, şi nu unei societăţi industriale şi postindustriale. Şi totuşi dacă nu pot fi aplicate în integralitatea lor de concepţii pedagogice, multe din ideile lor pot fi „reevaluate", reinterpretate, redescoperite, şi adaptate nevoilor de azi ale societăţii româneşti - ne vine să spunem –

pentru că mai pot încă fertiliza gândirea pedagogică de astăzi, mai pot fi utile.

II

În această a doua parte a celui de-al IV-lea capitol al lucrării noastre n-am intenţionat altceva decât să trecem în revistă acele „Modele de gândire pedagogică" ce şi-au propus, nu salvarea lumii (ele nu sunt modele ontologice şi epistemologice care ar avea ca finalitate salvarea lumii), şi nici măcar, în mod evident, mărturisit, declarat, „salvarea" poporului român, ci doar „îndreptarea mersului societăţii rom]ne;ti în istorie". Finalitatea acestor „Modele de gândire" nu este deci nici spectaculoasă, nici imperativă. În capitolul acesta am analizat „Modele educaţionale" care propun salvarea lumii, într-un mod decisiv, spectaculos, şi modele care propun „îndreptarea mersului istoric al societăţii româneşti", al poporului nostru.

Ce constatăm, că în istorie nici un sistem, nici un „Model" de gândire care şi-a propus îndreptarea „destinului" poporului român, nu a avut şansa să fie aplicat în practică. Despre „modelele" educaţionale propuse de Mehedinţi, de I. C. Petrescu şi Stanciu Stoian nu putem să afirmăm în nici un caz că au vrut să „schimbe destinul poporului român", nu, ele au avut de la început o finalitate redusă, de adaptare a şcolii la realităţile specifice ale satului românesc. Da, modele educaţionale propuse de Bălcescu, de Onisifor Ghibu, şi de C.

Rădulescu Motru au avut o motivaţie mai profundă şi o finalitate mai înaltă. De ce „modelele educaţionale” care şi-au propus în istorie salvarea lumii n-au reuşit s-o salveze, şi de ce „modelele educaţionale” care şi-au propus în istoria noastră îndreptarea cursului istoriei poporului român n-au putut nici ele să-şi împlinească idealul vom vedea în capitolul următor. Până atunci vom încerca să răspundem la întrebarea: există vreo Pedagogie a unui popor care să-l salveze pe acesta în istorie şi să-l proiecteze pe o linie de evoluţie „superioară”, care să-l facă nepieritor şi să-i asigure o soartă fericită? În cazul în care un popor a gândit o asemenea Pedagogie prin care s-a salvat, înseamnă că Pedagogia popoarelor nu numai că este posibilă dar că este şi binevenită.

III

Onisifor Ghibu ne spune că popoarele mari îşi au Pedagogia lor. Am reţinut această afirmaţie şi îi acordăm toată încrederea, şi atenţia. Să cercetăm însă lucrurile mai îndeaproape. Se deosebeşte educaţia poporului german, de a celui francez, sau italian într-atât încât să putem vorbi de o Pedagogie germană (chiar dacă l-a avut pe Diesterweg cu şcoala poporului german) sau de o Pedagogie şi de o şcoală franceză? Parcă nu. Spre a fi mai convingători să continuăm analiza comparativă: există o Pedagogie italiană şi şcoală italiană şi o Pedagogie americană şi o şcoală americană, astăzi

când Sistemele educaţionale s-au internaţionalizat, fiind aproape asemănătoare?

Aşa este. Şi totuşi potrivit acelei Legi psihologice a proiecţiei Creatorului în operă, chiar dacă Sistemele educaţionale naţionale şi Sistemele de Învăţământ naţionale sunt aproape identice, chiar dacă am asistat la o internaţionalizare a mijloacelor şi metodelor pedagogice (şi acest proces se va accentua prin extinderea învăţământului computerizat în şcoală), totuşi parcă în învăţământul german alta este „atmosfera" faţă de învăţământul gălăgioasei Italii. Iar Statele Unite, cu Pedagogia lor în care se înfruntă atâtea curente şi idei, cu atâtea tipuri de şcoli, parcă numai prin acest „mozaic" îşi au un specific al lor inconfundabil, şi în cazul acesta putem vorbi într-adevăr de o Pedagogie Americană şi de o Şcoală americană, cum nu se mai întâlnesc în altă parte.

Vedeţi ce nuanţate sunt lucrurile?

Şi totuşi există un caz absolut special în care vorbim de Pedagogia inconfundabilă a unui popor. A unui popor numericeşte mic, dar care este fără discuţie unul din marile popoare ale lumii. Este vorba de poporul izraelian, de poporul lui Izrael.

Nu şcoala izraeliană este cea mai bună din lume, şi nu şcolile pe care le urmează evreii îi fac să fie ceea ce sunt. Un pedagog român observa faptul că evreii trăind în oraşe, urmând şcolile de la oraş, care sunt mai bune decât cele de la sat, faptul acesta are ca urmare un spor de educaţie, un plus de „comportament inteligent" al evreilor faţă de români, de pildă.

Inexact. Să ne aducem aminte că satul românesc a dat atâtea genii, culturii române şi universale. Altceva, nu şcolile pe care le urmează evreii, fac ca acest popor să fie unul din marile popoare ale lumii. Mai precis spus, nu Pedagogia (educaţia din şcoli) îi face pe evrei să alcătuiască şi să fie un mare popor, ci Macro-pedagogia.

Educaţia religioasă împreună cu cele câteva idei simple şi mari care le sunt inoculate copiilor de mici din familie, şi care le sunt apoi întărite toată viaţa. Aceste idei, care le pătrund în codul genetic, cum se spune, şi pe care poporul lui Israel le are în subconştientul colectiv de la începutul istoriei lui sunt:

- ideea că el aparţine poporului lui Izrael, care este Poporul ales al Lui Dumnezeu, iar el are obligaţia de a respecta Cuvântul Dumnezeului său oriunde se va duce şi oriunde se va afla. Dacă Dumnezeu a făcut din poporul lui Izrael Poporul Său ales, înseamnă că Domnul are un Plan cu poporul lui Izrael, iar evreii pentru aceasta trebuie să fie la înălţime. Trebuie să fie învăţaţi, bine educaţi, inteligenţi.

- De aceea cei care alcătuiesc poporul lui Izrael trebuie să înveţe ştiinţa de carte.

- evreii, oriunde se află au datoria de a se ajuta între ei, de a fi uniţi între ei.

- evreii, în orice societate se vor afla îl vor ajuta pe evreul valoros, îi vor ajuta pe evreii mai buni (valoroşi) decât ei, iar aceştia o dată ajunşi mari (ocupând o poziţie socială înaltă, sau ajungând o valoare culturală) au datoria la rândul lor să-i ajute

pe toţi evreii din comunitate. (să ne gândim numai la faptul îngrozitor şi oribil, că noi, în comparaţie cu evreii ne comportăm invers, ne distrugem valorile, şi ne invidiem, ne distrugem între noi în loc să ne ajutăm)

Educaţia religioasă, Legea, şi aceste patru idei, pe care un evreu le respectă cu sfinţenie oriunde se află pe faţa pământului, au făcut ca poporul evreu să-şi aibă şi o patrie a lui, acolo unde îi este bine, (după ce a fost veacuri de-a rândul prigonit) şi în acelaşi timp să obţină o poziţie bună, sau înaltă, în societatea naţională în care trăieşte, şi în lume, în satul global, în cadrul sistemului socio-economic al civilizaţiei umane, atât de înaltă şi de bună cum nu are nici un alt mare popor al lumii.

În concluzie, nu Micropedagogia şi nici ceea ce înţelegem astăzi prin Pedagogia şu Educaţia şcolară i-au făcut pe evrei să fie ceea ce sunt, ci Macropedagogia, MENTALITATEA Poporului ales de Dumnezeu, sentimentul, motivaţia, ideaţia, modurile de gândire care rezultă din această condiţie umană, iată ce dă astăzi măreţia poporului lui Israel. Pe când evreii îşi ajută valorile să se realizeze, pe când ei sunt uniţi, românii îşi „mănâncă valorile” (boală pe care noi am numit-o axiofagia, şi care îşi are rădăcinile adânci în subconştientul nostru colectiv) în mod absolut criminal, dovedind prin aceasta că suntem un popor suicidal. Până când românii nu vor învăţa de la evrei să-şi cultive valorile, geniile, şi să se pună în slujba lor, şi să le ajute să producă, să dea cât mai mult societăţii, noi, românii, nu avem nici o şansă în

această istorie. Din acest punct de vedere trebuie să învăţăm foarte mult de la evrei.

Cum noi am dat conceptului de Pedagogie o sferă mult mai mare (în accepţiunea noastră Pedagogia cuprinde amândouă nivelele, Micro-pedagogia şi Macro-pedagogia, şi sperăm că şi alţi pedagogi să accepte, de acum încolo, această sferă a conceptului de Pedagogie), utilizând această accepţie a noţiunii, am putea spune că Pedagogia poporului evreu, cea care l-a salvat de la dispariţie în istorie şi l-a făcut după două mii de ani mare, esenţa acestei Pedagogii, constă într-o Mentalitate. Mentalitatea individului evreu şi a poporului evreu (comportarea ca atare) că el este Poporul ales. O idee (esenţa pedagogiei poporului evreu) salvează de la dispariţie un popor şi îl catapultează pe o traiectorie istorică extraordinară, făcând din el unul din marile popoare ale lumii.

Noi, românii, aflaţi aproape toată istoria în situaţia de a dispărea, aflaţi acum, la sfârşitul mileniului II, în cea mai cumplită situaţie de sărăcie, de umilinţă, de neputinţă, de dispariţie, asasinându-ne valorile întreaga istorie, mâncându-ne între noi mai rău decât nişte câini, inerţi în faţa pericolelor istoriei, cântându-ne (ca dovadă că suntem un popor inhibat, inert) de un veac şi jumătate Deşteaptă-te, române!, fără să ne deşteptăm, ca idee, care să fie Ideea-esenţă a Pedagogiei poporului român, pe care să o găsim şi care să fie capabilă să ne salveze?

Aşadar Poporul evreu este poporul care şi-a elaborat cea mai simplă şi eficientă Pedagogie a poporului, care nu este alta decât credinţa în Dumnezeu şi ideea că Dumnezeu l-a ales pe

el, poporul lui Moise, dându-i o misiune în istorie. În Istoria omenirii există deci o asemenea Pedagogie a unui popor, această Pedagogie a făcut minuni. Deci dacă există o asemenea Pedagogie a unui popor, a cărei eficienţă este verificată de două mii de ani încoace, care constă în esenţa ei într-o mentalitate, în mentalitatea acelui popor, înseamnă că şi alte popoare pot să-şi elaboreze Pedagogiile lor proprii, prin care se pot salva.

Am spus mai sus că evreii se ajută între ei oriunde s-ar afla, dar mai cu seamă că ei nu-şi mănâncă valorile, aşa cum facem noi, românii, ci şi le cultivă. Să numim acest mod de gândire, acest sistem atitudinal, şi întreg demersul de cultivare a valorilor Axiopedagogia sau Pedagogia valorilor, având ca obiect educaţia şi creaţia valorilor, aceasta fiind opusă Axiofagiei, care ca gest aparţine Antieducaţiei. Ei bine AxioPedagogia (inversul Axiofagiei româneşti) este esenţa Pedagogiei poporului evreu. Când Rădulescu-Motru vorbea de educaţia PERSONALITĂŢII ENERGETICE VOCAŢIONALE, şi de pregătirea societăţii să primească aceste personalităţi creatoare, el exprima de fapt tocmai ideea-esenţă a Pedagogiei poporului evreu. Ideea lui Motru – pe care noi o susţinem – este deci profundă, genială. S-a făcut ceva în acest sens în cultura română, în viaţa societăţii româneşti, de când a fost emisă ideea aceasta, în sensul aplicării ei în viaţă? Absolut nimic!

Ba mai mult, pentru că Motru a îndrăznit să ne dăruiască această idee, în loc să-i fi mulţumit, l-am închis şi l-am marginalizat în perioada comunistă. Pe el şi opera lui. În

concluzie, pentru că un popor, poporul evreu, a dat o asemenea Pedagogie, Pedagogia poporului evreu, noi credem că şi alte popoare pot să-şi creeze Pedagogia lor, care să le ajute să fiinţeze în istorie. Şi dacă aşa stau lucrurile înseamnă că şi poporul român poate să-şi creeze Pedagogia lui, Pedagogia poporului român, care să-l scoată din criza cumplită în care s-a adâncit, şi care să-l catapulteze pe o traiectorie evolutivă.

V

DE CE AU EŞUAT MARILE MODELE EDUCAŢIONALE DE SALVARE A LUMII?

DE CE S-AU DOVEDIT INEFICIENTE MODELELE EDUCAŢIONALE ALE PEDAGOGIEI POPORULUI ROMÂN?

Am arătat mai sus că noi am mărit sfera conceptului „educaţional”, dându-i cea mai largă accepţie posibilă, incluzând în sfera acestei noţiuni orice factor (element, proces, tendinţe, structură etc), natural sau uman, singular sau introdus în structuri acţionale, care dirijat sau nedirijat poate să scoată individul uman sau grupul social, sistemul socioeconomic din situaţia de criză (de pe un nivel inferior) în care se află acesta

şi să-l propulseze pe o linie de evoluţie perenă. Pe un nivel superior.

În viziunea aceasta „marile modele epistemologice ale salvării lumii” sunt modele educaţionale şi factori educaţionali. De ce n-au reuşit aceste modele „ale salvării lumii” să o salveze într-adevăr, astfel încât omenirea să nu se afle istoria ei în starea jalnică în care se găseşte şi acum ? Să nu fi trăit în istoria ei atâtea tragedii, orori, momente de cumpănă, de suferinţă şi umilinţă ? Fiind astfel spus o omenire cuprinsă de războaie, înfometată, supusă nenorocirilor şi suferinţelor, o lume care este mai degrabă iadul decât raiul imaginat de creştinism. Ne găsim aproape în situaţia în care a-i crede că aceste „modele” nici n-ar fi existat, sau n-ar fi avut nici o finalitate educaţională. Care este adevărul? Şi de ce aceste Modele ale salvării lumii nu au avut nici o eficienţă în istorie, ca să spunem aşa?

Această problemă (problematică) este atât de vastă şi de profundă, de complexă încât ar merita o cercetare minuţioasă, o documentare extraordinară (care ar dura ani de zile) şi ar putea să constituie obiectul de investigaţie al unor opuri întregi. S-o luăm deci metodic. Aceste modele ale salvării lumii n-au avut nici o finalitate educaţională?

MODELUL EPISTEMOLOGIC ŞI EDUCAŢIONAL AL SALVĂRII LUMII PRIN JERTFA, în perioada mitică a omenirii. Mitul ca filozofie a lumii şi a omului acoperă o perioadă foarte întinsă, probabil mezoliticul şi neoliticul (dacă nu cumva şi ultima parte a paleoliticului), din istoria omenirii, şi cu toate că nouă, modernilor, ne pare greu de înţeles acest

lucru, această filozofie a mitului jertfei chiar a „salvat” societăţile tribale, dându-le un sens oamenilor acelor timpuri, participând la modelarea unei mentalităţi, care-i făcea să se simtă integraţi în cosmos, care-i umaniza şi-i disciplina, care le dădea vieţii lor o notă tragică şi eroică. În concluzie gândirea mitică a educat omul vechi, l-a modelat cu o eficienţă şi profunzime greu de imaginat pentru omul modern. Această filozofie, această logică, şi în ultimă instanţă această pedagogie a mitului a „salvat” omul vechi şi lumea, în sensul că a asigurat un sens, o logică vieţii omului în neolitic. I-a dat „lumii vechi” o structură raţională, o raţiune, făcând din om o „fiinţă raţională într-o lume raţională”.

Este vorba de logica, filozofie şi raţiunea mitului jertfei. În acest sens, în sensul că fără această filozofie, logică, psihologie şi pedagogie, lumea omului vechi s-ar fi prăbuşit, ar fi decăzut dintr-o dată în haos. Astăzi, omul modern a pierdut această logică, a intrat într-un alt „tip” de sensibilitate şi înţelegere a lumii. Într-o altă filozofie şi mentalitate. Ne vine greu să înţelegem cum Mitul ca filozofie şi model educaţional al lumii vechi a însemnat ceva extraordinar de important şi de mare în istoria umanităţii, dar aşa a fost, acesta este adevărul.

MITUL LUI ORFEU. Născut în aria carpato-istro-pontică a civilizaţiei trace, acest mit n-a avut întinderea şi nici capacitatea de penetrare a umanului, pe care a avut-o mitul jertfei. Ideea acestui mit, şi a filozofiei (filozofia orfică, iniţierea orfică) orfice este ca arta, frumuseţea extraordinară a melosului poate să învieze omul din moarte, să facă pomii să

înverzească. Arta învinge moartea, lumea poate fi ridicată din haos prin puterea cântului. Orifismul nu a avut o întindere „universală”, a fost mai mult o „mişcare spirituală a aristocraţiei neolitice” s-a manifestat în sferele oculte a societăţii. N-a devenit mentalitate socială, a inspirat însă dezvoltarea artei şi a filozofiei, îndeosebi mişcările spirituale iniţiatice, a inspirat gândirea umană. Bineînţeles că cele două mituri, ca modele educaţionale ale salvării lumii, n-au putut să salveze de la în-vechirea lor societăţile tribale ale mezoliticului şi neoliticului. (în sensul de a le eterniza istoriceşte, adică în sensul că şi astăzi societatea umană ar fi trebuit să se afle tot în neolitic, trăind după aceiaşi filozofie)

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă şi acum ne-am fi găsit în mezolitic? Înţelegem acum că trebuie să excludem acest sens, de împietrire a modelului social, pe care-l dăm conceptului de salvare. Nu în acest sens un model al salvării lumii trebuie să salveze lumea, pentru că în modul acesta ar condamna-o la stagnare, la prăbuşire. Sensul de „salvare” al lumii este cel de „salvare relativă a lumii”, sau mai precis acest model ca factor educaţional „a ajutat lumea să fiinţeze într-un mod optim” (pentru nivelul de evoluţie al omului) ajutând astfel societatea umană şi omul să evolueze.

Acesta este foarte precis sensul pe care trebuie să-l dăm conceptului de salvare a lumii. În acelaşi timp însă trebuie să observăm că dacă aceste modele, ca mari filozofii, logici şi pedagogii care ghidează viaţa oamenilor, au asigurat salvarea omului, tot atât de adevărat este că lumea primitivă era plină ca şi astăzi de violenţă, de războaie, de suferinţă, de înstrăinare

umană, de barbarie etc. Din acest punct de vedere nu mai putem să spunem că aceste modele ale salvării lumii au salvat lumea de la rău şi au catapultat-o într-un nivel existenţial superior, într-o lume a binelui. Vedeţi cum stau lucrurile?

MITUL SALVĂRII LUMII PRIN NOE. Acest mit este o povestioară cu tâlc din Vechiul Testament, şi oricât de bun creştin aş fi eu nu cred că s-a întâmplat niciodată lucrul acesta. El poate fi luat însă ca „metaforă", ca „model escatologic", ca model epistemologic şi educaţional prin care lumea poate fi salvată. În esenţă acest mit are la bază Legea din Vechiul Testament, care este relaţia fundamentală dintre Dumnezeu şi om, lume. Este un model polisemantic şi de aceea nu putem trece uşor peste el. Ca poveste acest mit i-a speriat pe toţi credincioşii şi necredincioşii cu pedeapsa potopului, aducându-l pe om la realitate, înfricoşându-l, făcându-l mai temător de Dumnezeu, mai înţelept. Este şi acesta un mod de a face educaţie însă el poate fi interpretat din punct de vedere pedagogic ca strategia prin care un sistem social se poate educa, se poate salva dintr-o criză morală foarte gravă, şi după aceea poate fi repus pe o linie de evoluţie, prin eradicarea „radicală, totală" a factorilor nocivi.

Spunem, Doamne fereşte, dar aceasta este una dintre soluţiile pe care minţi înguste le pot folosi în scopul urmărit de ele, vizitând catapultarea unui popor sau a unei rase pe o traiectorie dominantă. Să ne aducem aminte că spartanii „aruncau în prăpastie" copii născuţi malformaţi, chiar şi pe cei cu malformaţii minime. Utilizau acelaşi principiu educaţional inuman (limită) conţinut de mitul lui Noe. Fascismul,

propovăduind superioritatea rasei germane (rasismul arian) rădea de pe faţa pământului cealaltă rasă care i se opunea. Eugenia este şi ea o „doctrină eliminatorie”, de aceea şi-a atras şi foarte multe critici, şi nici nu va fi aplicată vreodată.

MODELUL SALVĂRII LUMII propus de Vechiul Testament, vizând corectarea neîncetată prin pedepse a greşelilor (dezechilibrele, acţiunea factorilor negativi) se opune într-un fel modelul Noe, este mai adaptat naturii umane, este mai educaţional. N-a salvat lumea (dar ca model a funcţionat, fără încărcătura religioasă specifică, în toate societăţile umane), în schimb stă la baza Mentalităţii poporului evreu, este factorul care a creat această mentalitate şi cel care o menţine, rezultatul fiind crearea unui mare popor şi menţinerea lui pe prima scenă a istoriei.

MODELUL EDUCAŢIONAL AL SALVĂRII LUMII propus de Iisus Christos. De o frumuseţe extraordinară, impresionant, cu o valoare educaţională foarte mare, a cucerit într-un răstimp scurt inimile şi minţile europenilor (a se observa că după apariţia lui Christos iradierea creştinismului în spaţiu, a doctrinei sale, nu s-a făcut concentric, după legile spaţiului, ci după ale firii), fertilizând gândirea şi simţirea europenilor.

Învăţătura lui Christos este a iubirii şi a ajutării aproapelui lui, ea a venit în lume ca să înăbuşe şi să educe pornirile egoiste, animalice din om. Este de o frumuseţe extraordinară, şi după umila noastră părere, este cea mai bună, eficientă Pedagogie care se putea imagina, elabora, în contracararea pornirilor animale ale omului, în educarea lui.

De când a apărut această doctrină educaţională a schimbat în ine miliarde de oameni, i-a umanizat, i-a educat, le-a dat o altă traiectorie existenţei lor, le-a îmbogăţit viaţa. Autorul acestei lucrări, care crede în Învăţătura lui Iisus Christos, mărturiseşte că această credinţă dă o „frumuseţe" nebănuită existenţei umane, vieţii interioare a individului uman. Din acest punct de vedere, ca şi „modelul salvării lumii" propus de gândirea mitică (cele două gândiri, mitică şi christică au ca element comun jertfa) viziunea educaţională a lui Christos a umanizat lumea, a salvat de la desfrâu, de la săvârşirea răului, de la decăderea morală milioane şi milioane de oameni. La miliarde de vieţi omeneşti le-a dat un nou sens, profund, de o frumuseţe umană excepţională. Din acest punct de vedere vorbim într-adevăr despre „salvarea omului şi a lumii", pe care a realizat-o această doctrină de gândire.

Creştinismul este o credinţă, un corpus de idei, care nu presupune cu necesitate stagnarea dezvoltării sociale a lumii, ea este o credinţă veşnică, cu deschidere atât către omul din sclavagism cât şi către omul de ştiinţă din zilele noastre. Dacă nu ne îndoim de efectul ei salvator asupra spiritului, în momentul trecerii dincolo, tot atât de adevărat este că acest model de salvare a lumii (cu acţiune continuă şi asupra întregii vieţi a individului, ca şi asupra întregii societăţi umane), dacă a umanizat într-o măsură anume partea europeană a lumii, istoria a continuat să se desfăşoare „ am tot la fel". Adică plină de războaie, de orori, de suferinţă, aşa cum este şi acum. Dacă stăm bine să privim lucrurile lumea n-a avut nici măcar un an, sau o lună de pace adevărată de la Christos încoace. Din acest

punct de vedere nu putem decât să regretăm că efectul acestei doctrine n-a fost total, profund şi definitiv.

MODELUL SALVĂRII LUMII propus de Marx. Nu insistăm prea mult asupra lui. L-am trăit pe propria noastră piele, în tinereţe am fost un susţinător al lui Marx, când am cunoscut mai bine realitatea istorică, modul în care a venit la putere comunismul în Rusia şi în fostele ţări socialiste, când am aflat ce ticăloşii, câte victime, ce orori a făcut comunismul în România după 1848, ce a însemnat pentru cultura română dictatura proletariatului, când după 1980 am văzut foametea din ţară, condiţiile de frig şi umilinţă a condiţiei umane, spiritul nostru a început să caute adevărul.

Adevărul este că în lungul şir de „Modele educaţionale ale salvării lumii" marxism-comunismul ca model de salvare a lumii este singurul model materialist, care priveşte salvarea lumii de pe poziţii şi din perspectivă materialistă, toate celelalte abordând procesul salvării din perspectivă spirituală (noţiunea de idealism este relevantă).

În altă ordine de idei dacă putem afirma că celelalte modele au avut pentru individul uman, pentru integrarea lui în lume, pentru societatea umană, căreia i-au dat o „logică", o raţionalitate, un sens (diferite de la un model la altul), o finalitate pozitivă, salvând la modul relativ „lumea" şi omul, marxismul, ca model al salvării lumii, este primul model care are un comportament straniu. La prima vedere (primul strat semantic) pare un model convingător şi umanist, ca model epistemologic şi educaţional, aplicat însă în practică finalitatea lui este inversă. El a făcut mai mult rău oamenilor şi

societăţilor umane, şi în loc să salveze lumea a dus-o mai degrabă la pieire. A dezumanizat-o. Este un eşec straniu şi tragic în istoria umană acest model, consecinţele lui negative întinzându-se pe zeci de ani de aici înainte, după ce a fost demascat ca model antiuman.

Trecem peste unele comentarii care se fac, mai ales în unele cercuri, precum că acest „model epistemologic" ca doctrină a schimbării lumii, a fost adus în istorie de forţe oculte tocmai ca să distrugă lumea, urmând ca de pe urma acestei „distrugeri" a lumii să profite un anume popor, ca să profite Marii bancheri Internaţionali, Vârful francmasonic al lumii, ca şi peste ideea ca Marx şi Engels fiind francmasoni au fost slujitorii lui Lucifer, unealta Satanei etc. Lucrurile acestea le lăsăm în seama istoriei pentru a fi rezolvate. Ceea ce ne interesează pe noi este ideea aceasta: cum poate Omenirea să se păzească de asemenea modele-capcană, modele care o pot duce la dispariţie ?

Cum poate Pedagogia (prin disciplina sa nouă numită Anti-educaţie să depisteze asemenea curse-epistemologice, asemenea capcane educaţionale şi practice şi să le facă inofensive? Pentru că nouă ne este teamă că Forţe oculte vor veni cu alte utopii şi mai subtile şi mai periculoase decât comunismul, acest cel mai mare şi cel mai îngrozitor Experiment din istoria umanităţii. Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă Sistemul socio-economic comunist ar fi cuprins toată planeta?

Aşadar, dacă aceste „modele educaţionale ale salvării lumii" şi-au avut finalitatea lor filozofică, psihologică şi

educaţională pozitivă în istoria umanităţii (conceptul de „salvare relativă”) tot atât de adevărat este că funcţia lor educaţională n-a fost exercitată până la capăt, că eficienţa lor educaţională n-a fost absolută. Aceste modele n-au salvat lumea cu adevărat. Ci doar au îmbunătăţit-o într-o anumită măsură. (în afara Modelului Comunist, care în loc să salveze lumea a introdus-o într-o criză, într-o situaţia şi mai gravă)

Da, dacă după venirea lui Iisus Christos, am fi avut o societate umană şi o istorie plină de iubire, de înţelegere, plină de prezenţa lui Dumnezeu, dacă din istorie ar fi lipsit violenţa, asasinatele, invidia, ura, crima, războaiele şi viaţa oamenilor ar fi fost numai fraternitate (fie şi relativă) plină de înţelepciune şi inteligenţă, dacă muncă tuturor ar fi fost răsplătită, dacă societatea ar fi fructificat efortul omului şi al geniului, da, în cazul acesta am fi vorbit despre o societate, despre o lume „salvată”. Deci din acest punct de vedere noi, care suntem creştin credincios (mărturisim că este posibil ca esenţa acestei salvări să ne rămână ascunsă) vorbim despre o dureroasă şi tragică neîmplinire în istorie a Modelului salvării lumii adus de Christos. Dar în nici un caz despre un eşec al acestei doctrine a salvării. Cu o mare tristeţe vorbim de lucrul acesta.

Bine, dar şi mai tragic, poate şi mai dureros este faptul că toate modelele, încercările de salvare a lumii (în ultimă instanţă de educare a lumii astfel încât oamenii să fie buni, să fie buni unii cu alţii) au eşuat. Să tragem de aici concluzia că în istorie omul, societatea umană, civilizaţia umană sunt de

nesalvat? (de needucat?) În cazul acesta să vedem de ce au eşuat toate marile încercări de a salva lumea?

Aceste modele ale salvării (despre care am afirmat că sunt modele educaţionale profunde şi extrem de curajoase) au eşuat din două cauze, sau mai precis din două categorii de cauze: 1. o primă categorie ţine de imperfecţiunea modelelor (de limita lor), 2. a doua categorie de cauze ţine de specificul Obiectul salvării, (omul, societatea, Lumea) de însuşirile lumii, altfel spus de defectele sale.

Cauza cea mai evidentă, în cazul „modelelor de salvare a lumii" este cea pe care am denumit-o Imperfecţiunea, incompletitudinea lor, faptul că sunt incomplete. Ele pun accentul pe un „factor al salvării", numai pe unui din Factorii salvării şi privesc procesul salvării din perspectiva acelui factor. În cazul modelului mitic factorul este jertfa. În cazul modelului lui Orfeu, factorul este „frumuseţea cântului", perfecţiunea artei, în cazul modelului lui Noe, pedeapsa radicală şi totală, eradicarea totală a răului, în cazul modelului Vechiului Testament, pedeapsa repetată, pentru răul, păcatul săvârşit, în cazul modelului lui Iisus jertfa Mântuitorului, în cazul modelului comunist revoluţia prin violenţă.

Salvarea lumii se face prin aceşti factori şi din perspectiva acestor factori. Aceste Modele nu pun accentul pe modelul, pe sistemul socio-economic al societăţii, al lumii însuşi, ajutându-l pe acesta să se salveze prin el, ci pe un factor de mare impresionabilitatea, pe cel mai important factor în credinţa autorilor, purtător de semnificaţie, „semnificând salvarea lumii".

În al doilea rând, să luăm ca exemple ultimele două mari modele ale salvării lumii, modelul Christic şi modelul lui Marx, salvarea lor este incompletă pentru că în cazul modelului lui Iisus, acesta pune accentul numai pe salvarea morală a individului uman, (nu şi pe cea socială, economică) de aici urmând să rezulte salvarea întregii lumi. Pune accentul pe latura morală şi psihologică, pe latura spirituală. Din învăţătura lui Christos nu aflăm deloc cunoştinţe despre funcţionarea sociologică a sistemului social, sau funcţionarea sistemului economic, salvarea lumii fiind urmarea şi perfecţionării acestor dimensiuni ale umanului, binele, iubirea de Dumnezeu şi de aproape, respingerea păcatului…

Marx se situează la antipod, acordă în procesul salvării lumii primatul importanţei economicului, al determinismului material, şi izgoneşte din viaţa socială complet religia, educaţionalul şi în al doilea rând sistemul socio-economic pe care îl elaborează el în practică funcţionează absolut invers de cum crezuse (dacă a crezut cu adevărat în doctrina lui). Rezultatul a fost un eşec îngrozitor.

Aceste modele au eşuat. Aşa cum spuneam şi din cauze care ţin de însuşirile obiectului educaţional, ale lumii adică. De însuşirile omului. Să ne gândim că până în acest secol lumea, civilizaţia umană a fost, şi mai este, extrem de diversă, de „neunitară”, ca şi cum ar fi formată din mai multe „lumi”, lumea europeană, cu mentalitatea şi religia ei, lumea arabă, cu mentalitatea şi filozofia ei, lumea africană etc. Vedeţi, creştinismul (ca şi comunismul ulterior) în expansiunea lui, în propagarea lui în spaţiu şi timp s-a lovit de aceste

„mentalităţi”, pe care nu a mai putut să le depăşească. Deci această împărţire a civilizaţiei umane în „lumi culturale” diferite a făcut ca un anumit model de salvare a lumii (care mai era şi incomplet) să nu poată să-şi „cuprindă” întreg obiectul. Să nu poată să-şi împlinească menirea adică. În al doilea rând aceste modele în raport cu lumea, pe care vor s-o salveze, şi care este un Fenomen (fenomenul uman) extrem de complex şi de profund, de necunoscut, am putea zice, sunt uimitor de simple şi de superficiale. De un naivism epistemologic bătător la ochi.

Ţinând cont de aceste cauze care au făcut ca modelele educaţionale ale salvării lumii să eşueze în Pedagogia şi Educaţia civilizaţiei umane încercăm noi să aducem acel Model epistemologic şi educaţional, care în acest moment, când Civilizaţia umană se îndreaptă spre dispariţie, ar putea, sperăm noi, să salveze într-adevăr specia umană de la declin şi prăbuşire. Dacă nu cumva suntem prea naivi!

II

INEFICIENŢA MODELELOR EDUCAŢIONALE PROPUSE DE PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN

Trebuie spus că până acum nu putem vorbi în istoria culturii române, în Istoria pedagogiei româneşti de constituirea unei discipline, perfect argumentate, pe care să o numim

Pedagogia poporului român. Am putea vorbi însă de un drum spre constituirea acestei discipline, drum vechi de un secol şi mai bine, drum care a constat, aşa cum s-a văzut, din elaborarea unor idei, şi chiar a unor „structuri ideatice” mai complexe, deşi nu pe deplin închegate. Care urmau să se adune undeva în viitor într-o doctrină profundă, unitară, perfect argumentată, care să aibă ca obiect educarea poporului român.

După cum s-a văzut din investigaţia noastră istorică, acest drum, în Istoria Pedagogiei este „pardosit” cu destule idei şi fapte demne de interes, cu destule argumente, am spune noi, în vederea constituirii unei Doctrine pedagogice româneşti. E ce au eşuat, dacă nu este prea mult spus, de ce au fost ineficiente ideile şi modelele educaţionale, aşa vag schiţate cum au fost ele, privind ridicarea poporului român la o condiţie umană superioară? Ca şi în cazul „modelelor” salvării lumii, din două categorii de cauze: 1) una ţinând de limitele modelelor educaţionale, şi 2) cauze ţinând de specificul istoriei şi politicii, de psihologia şi nivelul de cultură al poporului român.

Din prima categorie de cauze am sublinia incompletitudinea, imperfecţiunea, slăbiciunea Modelului, din punct de vedere epistemologic şi educaţional. Punem acest fapt şi pe condiţiile istorice şi de viaţă ale autorilor acestor modele, pe faptul că n-au avut nici timp, şi nici posibilităţi de reflecţie, că au fost scrise în iureşul vieţii. Şi omul de cultură român, creatorul a avut mai tot timpul o viaţă plină de dificultăţi în istoria acestei ţări.

O altă cauză, rezultând din ce am spus mai sus ar fi „slaba lor” fundamentare, psihologică, educaţională, ştiinţifică în general. În afară de Onisifor Ghibu, a cărei gândire pedagogică este conştientă că trebuie să aibă o fundamentare solidă, profundă şi completă atunci când intenţionează crearea unei Pedagogii româneşti, ceilalţi se mulţumesc cu o motivaţie generală, fragmentară, constituită din unele idei.. Bălcescu este deschis către viitor, la fel şi Onisifor Ghibu, Motru mai puţin, însă ceilalţi, Mehedinţi, I. C. Petrescu şi Stanciu Stoian, cu regionalismul şi localismul lor, n-au acea deschidere minimă în faţa prezentului şi a viitorului, care să le dea sistemelor lor viabilitate şi modernitate. Şi poate n-ar trebui s-o spunem dar în afara lui Bălcescu şi a lui Onisifor Ghibu încercările de pedagogie ale celorlalţi nu au nerv, nu au acel „duh” care să le înaripeze. Nu au vigoare, nu au acea credinţă sufletească, venind dinlăuntrul lor, care să se pună în lucrarea ce o fac. Căreia să-i dea patos şi forţă.

Şi nu în ultimul rând aceste idei şi încercări mai consistente, de închegare şi de structurare ale unei Pedagogii româneşti nu sunt turnate într-o formă estetică şi durabilă, care să aibă trăinicia şi frumuseţea capabile să le dea o forţă extraordinară. Vedeţi, ideile şi viziunile mai largi despre istoria şi critica literară a lui Călinescu vor avea o perenitate extraordinară tocmai datorită „corpusului literar, estetic” în care au fost turnate. Datorită talentului său literar, care este fundamental în magnifica sa „Istorie a Literaturii române de la origini până în prezent”, cartea aceasta de căpătâi a d-lui George Călinescu va fi perenă şi convingătoare… Coerenţa filozofică, unitatea logică, forţa, frumuseţea estetică,

profunzimea, deschiderea către viitor sunt însuşiri care ar fi putut să dea mai multă „personalitate”, mai mult prestigiu acestor încercări de constituire a unei Pedagogii româneşti, o forţă mai mare de a penetra stratul social, şi etapele istorice şi de a se fixa în mentalitatea oamenilor. Pentru că altfel acest încercări conţin un mare număr de idei valoroase, care vor rămâne îngropate, moarte în manuscrisele sau în cărţile ce nu vor fi citite...

Şi acum să încercăm să investigăm acele cauze care au dus la ineficienţa Modelelor teoretice de îndreptare a societăţii româneşti, care ţin de societatea românească. În primul rând că multe din ideile enunţate de aceste „Modele”, sau mai degrabă de aceste Schiţe de modele, şi-au avut în epocă eficienţa lor educaţională, au reuşit să fie reţinute de cercuri intelectuale, sau de memoria colectivă a neamului, să circule în cercurile de cultură, să inspire la rândul lor alte idei. De exemplu, la ora aceasta, în straturile de jos ale societăţii româneşti, sărăcită, debusolată, fără un ideal şi fără repere axiologice în existenţa oamenilor, se discută mult despre „soluţia educaţională Ţepeş”, întrezărită, ca să nu spunem afirmată, de Eminescu în versurile sale: „Unde eşti tu, Ţepeş, Doamne, ca punând mâna pe ei / Să-i împarţi în două cete, în smintiţi şi în mişei” etc.

Păturile de jos ale societăţii româneşti scârbite de politicianism, de circul care se dă zilnic şi se face zilnic pe scena politică a ţării, pe ecranele televizoarelor, nemaiavând nici o speranţă în politicieni, în ziua de mâine, în posibilitatea ca lucrurile să se îndrepte, crede că singura soluţie care ar mai

salva acum ţara din haos ar fi venirea unui Ţepeş la conducerea ţării care să stârpească toţi hoţii. Că aceasta ar fi singura soluţie de salvare a Ţării, soluţia Ţepeş. (Ea a şi fost promisă de Preşedintele Traian Băsescu, da, care a câştigat alegerile cu promisiunea ţepelor în care vor fi traşi cei care au fost la putere până la el şi care nu au făcut altceva decât să jefuiască Ţara pentru a se îmbogăţii ei…nn)

Aşadar, vedem că socialul, societatea are în general acel „sistem de aşteptări" care să absoarbă, să cheme Modelele, sau Ideile educaţionale care i se propun spre salvare. Dar a avut ea societatea românească această calitate, de a solicita mai multă educaţie, de a cere un nivel educaţional mai ridicat? Dar avut societatea românească în ea setea, motivaţia, dorinţa de a se salva ? În general, după revoluţia de la 1848, românii, omul de rând, a fost ocupat mai mult cu câştigul personal, şi mai puţin interesat de ideile educaţionale. Românul a fost interesat să câştige el, şi mult mai puţin interesat să se dezvolte Ţara, în timp ce scena socială a fost acaparată totalmente de politică.

Nu greşim deloc dacă afirmăm că politica a fost în ţara aceasta duşmanul numărul unu al ideilor educaţionale, (al educaţiei, al culturii, al învăţământului, aş societăţii româneşti, al destinului naţional !) ale încercărilor de doctrină educaţională românească. Ţara a fost condusă de oameni politici, ghidaţi de logica şi de interesul politic, nu de o viziune educaţională a devenirii istorice a poporului român. Politicianismul (a rămas acelaşi, constant, aşa cum l-a deschis Mihai Eminescu !) şi axiofagia societăţii româneşti sunt calităţi ale psihologiei poporului român care ne închid tinderea către educaţional.

Către cultura şi spiritualitatea înaltă. În acelaşi timp trebuie să spunem că niciuna din încercările de constituie a unui Model educaţional care să salveze societatea românească, poporul român, să-l catapulteze pe o altă traiectorie, nu s-a impus cu o forţă extraordinară astfel încât să fi fost acceptat de întreaga societate. Istoria de asemenea, după venirea comunismului, nici ea nu le-a permis acestor „încercări" să se dezvolte şi să se impună în realitatea socială şi istorică românească.

Dar cum va trebui să arate acest Model educaţional care să se implice în existenţa istorică a poporului român, vom vedea în capitolele următoare.

VI

CONSIDERAŢII GENERALE PE MARGINEA CONCEPTULUI DE PEDAGOGIA POPORULUI

Până acum am încercat mai mult să creăm viziunea de ansamblu a Pedagogiei. Pedagogia este Ştiinţa care îşi asumă „perfecţionarea" sau cu un termen şi mai exact, evoluţia omului, a fiinţei umane pe întreaga durată a existenţei ei. O dată cu progresul societăţii umane am asistat la progresul inegal al celor două dimensiuni ale omului şi a societăţii umane, progresul binelui (descoperii ştiinţifice, studii, cunoştinţe, creaţii umane făcute în scopul ajutării omului, societăţii, al progresului omului) a fost devansat de progresul

răului. Această dimensiune a lumii a evoluta spectaculos, complex, cu ştiinţa noastră sau fără să ne dăm seama. Aşa s-a ajuns că după mii de ani de progres uman, dimensiunea răului este mult mai vastă, mai prezentă, mai penetrantă, mai viabilă decât dimensiunea binelui în sistemul socio-uman. Aşa să fie oare? Întrebarea nu este de prisos.

Oare dacă elementele care reprezintă răul, fapte, descoperiri, idei teorii care aparţin sferei răului, sunt mult mai numeroase în Sistemul uman decât elementele care reprezintă binele, nu s-ar prăbuşi sistemul ? Nu s-ar fi prăbuşit demult Sistemul socio-uman? Oare faptul că sistemul uman al civilizaţiei umane, sistemele socio-economice naţionale, familia, fiinţa umană, faptul că aceste sisteme şi subsisteme există nu înseamnă că în Sistem Civilizaţiei umane elementele binelui sunt mai numeroase şi mai puternice (funcţional) decât elementele răului?

Din punct de vedere logic (al practicii, al bunului simţ) parcă aşa stau lucrurile. Oricum, adevărul este că la sfârşitul mileniului II de istorie, criza Civilizaţiei umane, a Societăţilor naţionale şi a personalităţii umane este atât de mare încât întreaga arhitectură a civilizaţiei umane, inclusiv temelia ei, individul uman, personalitatea umană, familia, colectivele umane sunt ameninţate să se prăbuşească. Este vizibil deja acest fapt: criza Civilizaţiei umane este atât de mare (şi criza Omului) încât Sistemul civilizaţiei umane, ca şi Sistemele naţionale, şi celelalte subsisteme socio-umane nu mai funcţionează. Angrenajul se înţepeneşte, este prea bolnav, nu mai poate face faţă.

Rezultatul se întrevede şi se deduce cu certitudine, un colaps de dimensiuni colosale al Civilizaţiei umane: miliarde de oameni care se vor zbate neputincioşi ca peştii pe uscat în faţa haosului, a neputinţei, a ineficienţei, a prăbuşirii sistemului de relaţii interumane, de valori, a entropiei etc. Multe decenii oamenii s-au temut de explozia bombei atomice, că pieirea speciei umane ar putea veni de aici. Într-o piesă de teatru, care se numeşte „Râsul", noi afirmam cu mulţi ani în urmă că o bombă cu mult mai periculoasă decât bomba atomică, de orice fel şi de orice mărime ar fi aceasta, este PROSTIA umană. Dar ce înseamnă prostia umană decât incapacitatea omului de a menţine lumea ordonată pe care ne-au lăsat-o generaţiile anterioare.

Aşadar Omul a vrut toată istoria să progreseze, (dar oare a vrut Omul lucrul acesta ?, nu cumva progresul a venit ca o rezultantă a faptelor şi actelor oamenilor?) şi a făcut multe lucruri pentru a progresa, (din păcate lucrul acesta l-au făcut foarte puţini oameni, numai marile Minţi însetate de cunoaştere) ca să observăm acum, la sfârşitul celor două milenii că cel mai mare produs al acestui progres triumfal de peste şapte mii de ani este o CIVILIZAŢIE AMENINŢATĂ DE HAOS, gata să se prăbuşească. Ce este de făcut? La întrebarea aceasta viitorologii au încercat să dea unele răspunsuri. S-au dat aceste răspunsuri, unele mai puţin sau mai mult fundamentate. Oamenii politici au fost avertizaţi că nu ţin seama de sfaturile viitorologilor, ca şi de problemele lumii contemporane nerezolvate care se tot acumulează. La aceste acuzaţii Puterea politică n-a dat nici un răspuns.

Între timp, oamenii politici au făcut tot ce ştiau ei (sclavii logicii politice), tot ce au vrut ei, iar situaţia Sistemului socio-economic al civilizaţiei umane a continuat să se înrăutăţească. Din păcate este nepermis şi foarte periculos, ca Omul să se joace cu o „minge" atât de mare cum este Globul pământesc. Şi omul se joacă în mod inconştient şi prostesc în continuare cu această minge. De curând prin „prăbuşirea Sistemului comunist mondial" am asistat la o „haosificare" de neimaginat a Sistemului socio-economic al civilizaţiei umane. La o intensificare fără precedent, halucinantă a războiului economic, psihologic şi informaţional, cu consecinţe imprevizibile. La o degradare a relaţiilor înter-ţări, interumane, la o prăbuşire a sistemului de valori, la creşterea tensiunilor de tot felul în societăţile naţionale şi în lume. În această situaţie ce poate să facă omul acestei planete?

Dacă este un om oarecare, dintr-una din ţările nevoiaşe ale lumii nu poate să facă nimic. Oamenii din ţările dezvoltate ale lumii, conştientizându-li-se situaţia dramatică în care se află Sistemul socio-economic al planetei, pot forma opinia publică a popoarelor dezvoltate ale lumii, şi pot reacţiona împotriva acestei situaţii, ceea ce ar echivala cu o forţă. Oamenii cultivaţi ai planetei, dascălii, gazetarii, scriitorii artiştii , oamenii de ştiinţă pot avea un cuvânt greu de spus în deceniile următoare, şi-i pot obliga pe oamenii politici să ia decizii pozitive în favoarea omului, a societăţii umane, nu în favoarea lor. Procesul este însă complicat şi subtil. Dar ce se poate face, concret, în ultima instanţă pentru salvarea de la prăbuşire a Speciei umane?

I) PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA SPECIEI ŞI A CIVILIZAŢIEI UMANE. Noi am arătat că la ora actuală (ultimul deceniu al mileniului II, şi al secolului XX) Omul, ca individ uman şi ca fiinţă generică, „lumea" în care trăieşte el, şi care este interiorizată de el prin cunoaştere, devenind conţinut al Psihicului său, sunt atât de bolnave încât educarea omului nu mai este posibilă, cu mijloacele de care dispune educaţia în acest moment istoric, fără „educaţia lumii" în care trăieşte omul. Educarea lumii este un proces complex, subtil şi profund, pe care Pedagogia trebuie să şi-l asume. Educaţia „lumii" înseamnă educare grupurilor mici şi mijlocii în care se găseşte integrată fiinţa umană. Educaţia „lumii" mai înseamnă însă şi educarea popoarelor, ca „fiinţe naţionale", dar şi „educarea speciei umane, ca civilizaţiei umane". Acest proces extraordinar de vast trebuie făcut la toate nivelele: al fiinţei umane, al grupului uman, al grupului etnic, al popoarelor, al civilizaţiei umane, de „sus în jos" şi de „jos în sus". Omenirea, specia umană, Omul ori vor purcede la acest proces educaţional foarte complex, ori va dispărea. La acest „extraordinar proces" educaţional alternativă nu există.

2) Educarea istoriei. Ce înseamnă lucrul acesta. Dacă aţi observat, istoria umană până acum, din zori şi până în această epocă, a fost o istorie a „conflictului omului cu omul", al conflictului omului cu natura, a fost o istorie al cărei conţinut a fost dominat de MENTALITATEA RĂZBOINICĂ. MENTALITATEA RĂZBOINICĂ este esenţa istoriei umane! Acesta este adevărul. Până în secolul XX, dar şi în acest veac, această mentalitate, pe care o avem implantată adânc în subconştientul nostru, în mentalul nostru, s-a manifestat prin

declanşarea şi purtarea războaielor militare. Acum, în secolul XX acest război s-a generalizat în societatea umană, în universul civilizaţiei umane, a devenit mai subtil şi mai periculos, a luat forma Războiului mascat, invizibil, format dintr-o sinteză de războaie informaţionale, psihologice, culturale, educaţionale, sistemice, financiare, economice, biologice. El, acest Război Mascat, invizibil bântuie pur şi simplu în universul civilizaţiei umane, o îmbolnăveşte şi o distruge, cu consecinţe extrem de negative asupra tuturor compartimentelor umanului. Războiul economic (car le incorporează ca pe nişte instrumente pe celelalte războaie, psihologic, informaţional, educaţional, cultural) îşi pune amprenta asupra relaţiilor interumane, la toate nivele umanului, asupra gândirii, afectivităţii, comportamentului uman, al artei etc. Îşi pune amprenta în mod negativ asupra fenomenului educaţional, asupra adâncirii crizei culturii, învăţământului, societăţii, omului.

Această MENTALITATE RĂZBOINICĂ, DISTRUCTIVĂ, această „logică antiumană" a istoriei trebuie înlocuită cu o alta, cu o logică a umanului, cu o MENTALITATE PENTRU UMAN, s-o numim aşa. Câteva încercări s-au făcut până acum în istoria umanităţii, ne gândim la creştinism, doctrina lui Christos, bazată pe iubire şi bine, la umanismul de toate nuanţele, şi chiar la partea frumoasă a utopiei comuniste. Dar este posibil, ne întrebăm, această înlocuire de „MENTALITĂŢI", de „logici" ale istoriei? Sigur că unele forţe sunt favorabile acestei schimbări de „logică istorică", şi acestea sunt forţele progresiste, alte forţe se vor opune, ca în orice proces dialectic. Important este ca acest

proces al „schimbării” să fie iniţiat. Lumea este condusă de mii de ani de militari şi de oameni politici, amândouă aceste categorii privind lumea prin ochii puterii. Este nevoie ca în locul lor să vină alţi oameni, cu o altă „mentalitate”, nu cu mentalitatea că omul trebuie să învingă omul, ci că „omul trebuie să educe şi să ajute omul”, această mentalitate fiind „mentalitatea educaţională”. În viitor, că vrem noi sau nu, lumea nu va mai fi condusă de oameni politici, ci de educatori. Politica, ştiinţă a mentalităţii războinice a omului asupra omului va fi înlocuită de PEDAGOGIE, ştiinţa care îşi asumă, şi al cărei obiect este perfecţiunea umanului, dezvoltarea şi evoluţia omului.

3) LA ORA ACTUALĂ dominante sunt în istorie mentalităţi, idei care privesc „lumea”, procesul existenţei ei istorice, de pe poziţiile „logicii lui care pe care”. Este mai tare Anglia, ea va fi cea care îşi va extinde sistemul colonial pe toate continentele, este mai tare Germania lui Hitler, atunci ea poate să atace Cehoslovacia, Polonia, ea poate să gazeze şase milioane de evrei, este mai tare Rusia lui Stalin, da, în cazul acesta ea poate să-şi lărgească sfera de influenţă, iar ţările din sfera ei de influenţă pot să fie comunistizate, rezultatul fiind milioanele de victime ale gulagului comunist.

Este mai tare Statele Unite, da ea poate să devină Jandarmul lumii, înfrângând într-un mod de-a dreptul spectaculos Rusia, devenind unica Mare Supraputere. De acum încolo Sistemul socio-economic mondial va funcţiona restructurat, cu o singură Mare putere la vârf, rezultatul, dezechilibre, re-echilibrări, o conflictualitate explozivă în

întreg sistemul mondial. În locul acestor „puncte de vedere”, al acestei mentalităţi (care modelează toată structura şi substructurile umanului, relaţiile interumane, etica, psihologia umanului etc) să trecem „la un vast şi total proces de educaţionalizare a lumii”. Ce înseamnă asta?

O nouă viziune asupra umanului concentrată pe conceptul educaţional de evoluţie a speciei şi civilizaţiei umane. Am arătat mai sus că în acest moment istoric criza umanului, a fenomenului uman în ansamblul său a atins profunzimi şi dimensiuni nebănuite tocmai pentru că omul, civilizaţia umană, sistemul socio-economic al omenirii, sistemele economice naţionale nu mai „ştiu” şi „nu mai pot” să evolueze. Ieşirea din criză se va face „prin iniţierea proceselor de evoluţie”, prin declanşarea şi stimularea, şi conducerea lor. Evoluţiei cu orice preţ a unora în detrimentul altora (soluţie catastrofală) îi opunem perspectiva „educaţionalizării întregii sfere a umanului”. Afară cu „logica lui care pe care”, cu mentalitatea războinică a omului care se ridică deasupra semenului său prin orice mijloace şi cu orice prilej, înlocuirea acestei „logici” cu logica educaţională. S-ar putea ca cineva să ne întrebe dacă nu cumva dăm jos utopia comunistă de formă ca să punem în locul ei utopia educaţionalizării omului, a educaţionalizării complete a lumii? Nu, îi răspundem noi.

4) CA URMARE A ÎNLOCUIRII MENTALITĂŢII RĂZBOINICE CARE CONDUCE, GHIDEAZĂ LUMEA, CU O „MENTALITATE”, LOGICĂ A UMANULUI, A EDUCAŢIONALIZĂRII, se va produce înlocuirea unui „tip de dezvoltare” Axat pe economic, pe acumularea de valori

materiale, pe acumularea de putere, fapt care duce la îmbolnăvirea socialului, tip care presupune producerea efectelor negative secundare, cu un alt „tip de dezvoltare” care nu mai presupune producerea efectelor negative secundare. Lucrul aceste este uşor de înţeles. Să dăm un exemplu. A fost descoperită dinamita, dar au apărut zeci de întrebuinţări ale ei împotriva omului, care au mărit răul în lume. A fost descoperită utilizarea în atomocentrale a atomului, pentru producerea de curent electric, această descoperire însă a pus în primejdie viaţa speciei umane etc. Acest tip de dezvoltare care a dus la proliferarea şi mai mult în lume, în istorie a răului, care a rezolvat o problemă şi a făcut să apară zece probleme grave care trebuie la rândul lor rezolvate, a accentuat enorm criza umanului, a civilizaţiei umane. Ei bine, acest tip de dezvoltare decurge din „MENTALITATEA” care a dominat gândirea şi simţirea omului toată istoria, acest tip de dezvoltare a fost „centrat” pe instrumentele” dominării omului, creării de „putere”. Şi el, acest tip de dezvoltare trebuie înlocuit cu acel tip de dezvoltare centrat „pe evoluţia” umanului, pe conceptul de bine pentru întregul fenomen uman.

Vor rămâne aceste idei simple sugestii, sau gânduri utopice? Nu ştim. Însă evoluţia civilizaţiei umane şi a speciei umane nu este posibilă fără evoluţia popoarelor (conceptul de evoluţie paralelă a popoarelor şi etniilor, evoluţia unora să nu se facă în nici un caz în detrimentul altora). Pedagogia Civilizaţiei umane al cărei obiect şi ideal este evoluţia Speciei şi a Civilizaţiei umane nu este posibilă fără „sincronizarea” ei cu Pedagogia popoarelor. Şi nici Pedagogia popoarelor, a Sistemelor socio-economice naţionale fără Pedagogia

subsistemelor acestor sisteme, şi în ultima instanţă fără Pedagogia omului. Această viziune macro-pedagogică porneşte de la ideea că „evoluţia educaţională" trebuie să pornească în acelaşi timp din noi şi să fie totodată o evoluţie educaţională a lumii. Popoarele sunt acele „structuri" piloni ai arhitecturii Civilizaţiei umane. Ele se află la mijloc, ca să spunem aşa. Fără ele nu este (fără educaţia lor) posibilă nici educarea omului nici educarea lumii, în sensul larg al termenului. Ele, popoarele, prin universul cultural specific, sunt cele care interiorizând universul cultural pe care şi l-au creat realizează educarea individului uman, şi tot ele, prin deschiderea către universal, sunt cele care ordonează şi structurează, dau unitate şi consistenţă, Civilizaţiei umane. Ele sunt subsisteme ale Civilizaţiei umane, educarea lor, nivelul lor educaţional, eficienţa sistemelor lor economice, dau unitatea şi funcţionalitatea Mega-Sistemului Civilizaţiei umane.

Iată de ce acordăm o importanţă extraordinară Pedagogiei şi educaţiei popoarelor. Sistemele educaţionale naţionale nu pot fi eficiente dacă nu sunt „sincronizate" cu Pedagogia şi educaţia poporului respectiv. La noi în ţară s-a încercat în perioada postcomunistă elaborarea unei reforme a învăţământului, proces de largă anvergură, în care a fost consultată o mare parte a cadrelor didactice din România. Rezultatul a fost sub aşteptări, ba chiar catastrofal, tocmai pentru că Sistemele de învăţământ naţionale nu mai pot fi reformate în afara procesului unitar de educaţie a Sistemelor socio-economice în ansamblul lor. Pedagogia şi educaţia

popoarelor este foarte importantă pentru că prin ea se va ajunge la „salvarea” din criză a Civilizaţiei umane.

II

ÎN CE CONSTĂ PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPOARELOR? CE ESTE PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN?

Pedagogia unui popor nu este altceva decât „Ştiinţa” (complexă, interdisciplinară) care se apleacă asupra unui popor, îl studiază din toate punctele de vedere, realizând o cunoaştere cât mai profundă a lui şi a „situaţiei lui în istorie”, iar apoi, în urma acestei cunoaşteri, privind acel popor ca pe o „fiinţă” (fiinţa naţională) elaborează o strategie complexă şi clară prin care acel popor este ajutat să iasă din criza profundă şi generală prin care trece, fiind re-pus pe o linie de evoluţie ascendentă. Adus fiind, deci, într-o stare optimă de evoluţie. Este exact ce face şi Pedagogia şcolară, cu elevii. În cazul educaţiei unui popor procesul este însă mult mai complex. Deci aceasta ar fi Pedagogia unui popor, şi educaţia lui.

Acest proces, aşa cum aş spus mai sus, trebuie văzut într-o viziune nouă, într-o viziune mai largă şi superioară. Noi an numit viziunea aceasta „dezvoltarea sau evoluţia paralelă în

istorie a popoarelor”. Popoarele, aşa cum sunt ele în istorie sunt nişte realităţi cu adevărat „de nepreţuit”, şi totodată ne-preţuite. Sunt sinteze şi memorii milenare, sunt „lumi” fără de care noi, indivizii umani n-am putea vieţui pe pământ, sunt mari socio-structuri unitare care structurează şi fac funcţională atât marea Arhitectură a Civilizaţiei umane cât şi grupurile sociale, clasele sociale, etniile, care le compun etc.

Fără existenţa popoarelor nu ar fi posibilă pacea pe planetă şi nici civilizaţia umană care fără ele ar fi un haos. De aceea credem că acele forţe politice „internaţionaliste” (vezi internaţionalismul proletar, vezi proiectele de federalizare sau de unire a popoarelor Europei, ca şi adepţii „societăţilor deschise” ,Karl Popper şi urmaşii, şi nu în ultimul rând efectele negative ale unor procese de integrare de mare anvergură în viaţa Civilizaţiei umane) ar trebui să-şi revizuiască punctele de vedere şi graba cu care vor să realizeze globalizarea. Cel puţin câteva secole popoarele, ca şi statul, vor avea importanţa lor enormă în viaţa civilizaţiei umane. Or la ora actuală constatăm că „distrugerea popoarelor” şi formarea unei imense societăţi umane, deschisă (o singură piaţă economică) este principala finalitate a RĂZBOIULUI ECONOMIC MONDIAL, care bântuie pur şi simplu pe suprafaţa planetei, cu urmări incalculabile.

Pedagogia popoarelor militează deci pentru existenţa şi viabilitatea în continuare a stâlpilor civilizaţiei umane, care sunt popoarele, avertizând că erodarea acestor mari realităţi va duce la crearea unui haos imposibil de controlat. Deci aceasta este Pedagogia popoarelor – popoarele să se ajute unele pe

altele şi nu ă se distrugă – şi ea pleacă de la ideea că cea mai bună stare în care se pot afla acestea este „situaţia lor de unitate şi armonie” şi „situaţia de evoluţie”. Când toate popoarele vor ieşi din actuala stare de criză profundă, îşi vor respecta unul altuia condiţia umană de fiinţa naţională armonioasă şi vor învăţa să evolueze civilizaţia umană va fi o civilizaţie a binelui şi a fericirii. Or lucrul acesta le învaţă Pedagogie popoarelor.

Ce înseamnă conceptul de salvare a unui popor? În primul rând înseamnă ieşirea lui din starea de criză, ieşire care nu se face numai prin mijloace economice, punct de vedere îngust, unilateral, cu consecinţe negative în istorie, ci printr-o strategie complexă, educaţională. În al doilea rând salvarea unui popor presupune după ieşirea lui din starea de criză intrarea lui într-o stare de normalitate care nu este alta decât starea de evoluţie. Evoluţie paralelă cu popoarele învecinate, evoluţie care nu se poate face în detrimentul acestora. Şi în al treilea rând un popor este salvat în istorie atunci când a evoluat atât de mult încât nu mai poate dispărea din istorie. Poporul care nu poate dispărea în istorie este un popor salvat. Actualmente este previzibil pe câteva veacuri de aici înainte că poporul englez, german, francez, japonez nu pot dispărea în istorie, şi cum starea lor este prosperă şi de evoluţie este limpede că aceste popoare sunt „popoare salvate” în istorie.

Ce înseamnă pentru poporul român „salvarea sa”? Înseamnă în primul rând „ieşirea din sindromul de crize” în care ne-am scufundat, în al doilea rând intrarea într-o stare de evoluţie şi dezvoltarea până la acel punct de la care încolo în

istorie nu mai putem să dispărem ca popor. Acest lucru nu poate fi realizat printr-o viziune îngustă, economică, ci din perspectiva largă a Pedagogiei poporului român, singura viziune eficientă.

În linii foarte generale deci aceasta ar fi Pedagogia poporului român, din perspectiva actualului moment istoric, ca şi într-o viziune perenă.

VII

EDUCAŢIA TOTALĂ. VIZIUNE ŞI DEFINIŢIE

Când am vorbit de eşecul marilor „Modele (pedagogce) ale salvării" lumii, am spus că una din cauzele fundamentale ale eşecului lor este incompletitudinea lor, faptul că nu sunt complete. Insuficienţa lor teoretică, faptul că nu iau în considerare totalitatea factorilor, a căilor, a strategiilor şi a cauzelor care ar fi putut duce la schimbarea radicală în bine a lumii.

Să luăm modelul christic, al jertfei lui IIsus. Iisus venind în lume, introdus fiind de Dumnezeu Tatăl în condiţia de om, el

îşi începe opera de propovăduire (religioasă şi educaţională, în ultima instanţă) dinlăuntrul condiţiei umane. Iisus cunoaşte bine psihologia umană pentru că el însuşi este om. El propovăduie Vestea cea Bună (Evanghelia), le vorbeşte oamenilor despre Împărăţia cerurilor care este aproape, îl descoperă oamenilor şi mai bine, şi mai convingător pe Tatăl nostru, le spune că El este trimis de Tatăl, ca să-l facă în inimile oamenilor şi în minţile lor, cunoscut. Aproape tot mesajul lui Christos este unul de educaţie morală (în afara celor câteva cunoştinţe despre Tatăl, despre Împărăţia cerurilor, despre diavol, elemente care participă la alcătuirea unei cosmologii, a unei ontologii). Mesajul lui IIsus este esenţial acesta: să vă iubiţi între voi ca pe voi înşivă, să-l iubiţi pe Tatăl, să nu păcătuiţi, iar atunci când o faceţi (mai buna evaluare a condiţiei umane, a naturii umane, supusă greşelii) să mărturisiţi greşeala Tatălui, şi veţi fi iertaţi.

Ei bine, deci Iisus (în care credem) se ocupă deci aproape exclusiv de educaţia morală şi religioasă a oamenilor. Are în vedere propovăduirea de către apostoli a doctrinei lui la toate neamurile. Dar cum trebuie să fie relaţiile oamenilor în sistemul economic, cunoştinţe despre funcţionarea sistemului economic, ce ar trebui să cunoască oamenii despre sistemul economic, ce noi cunoştinţe despre natură, despre legile fizicii, ale chimiei, care ar putea să-i ajute pe oameni să progreseze, despre ce cunoştinţe educaţionale, ştiinţifice şi practice au oamenii nevoie să progreseze, despre ce cunoştinţe educaţionale au oamenii nevoie, cum să îşi organizeze şcolile şi ce să înveţe despre natură copiii în aceste şcoli IIsus nu ne

spune nimic. Departe de noi gândul de a pune în discuţie opera de educaţie a lui Iisus (pe care o socotim profundă).

Ei bine, din această perspectivă spunem noi că modelul „salvării lumii" propus de Christos este incomplet. Modelul lui Marx este la fel de incomplet pentru că înlătură educaţia morală şi religioasă a lui Christos, şi pentru că nu are o fundamentare psihologică profundă şi realistă. Pentru că pune relaţiile economice deasupra educaţiei, (în viziunea noastră Nivelul educaţional al unei societăţi este Factori numărul 1 de progres ş, de evoluţie şi de civilizaţie al Sistemului socio-economic naţional) pentru că pune pe primul plan revoluţia ţi Dictatura proletariatului, lucrul care au dis la marele genocid făcut de experimentul comunist mondial în cadrul Speciei umane ! În sfârşit, lucrurile sunt mai complexe, dar plecând de la cunoaşterea psihologiei umane Marx trebuia să ştie că atunci când îl deposedezi pe om de proprietatea privată, îl demotivezi, şi îl înstrăinezi. Trebuia să ştie de asemenea că atunci când îi va asmuţi pe proletari asupra burgheziei şi intelectualităţii, şi apoi când aceştia vor pune mâna pe putere, vor face „prăpăd". Va fi produs cel mai mare genocid din istorie ! Marx ştia că Puterea îi va îmbolnăvi într-un mod atât de profund şi total pe cei care vor prelua Puterea, pe cei care făceau parte din Dictatura comunistă (care nu era nicidecum a proletariatului) încât aceştia nu numai că nu vor renunţa la putere, dar vor face crime pentru a o păstra. Îl al doilea rând alungându-l pe Dumnezeu din universul uman el putea să prevadă că acest fapt va dezlănţui „bestia" din om. Modelul propus de Marx este nefundamentat ştiinţific, incomplet şi

eronat, de aici consecinţele sale catastrofale atunci când a fost obiectivat în real.

Bine, dar atunci ce condiţii trebuie să îndeplinească un „Model al salvării" lumii ca să fie viabil, să fie eficient în realitate şi să salveze lumea într-adevăr? Chestiunea aceasta o tratăm în detaliu şi profunzime în „PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA CIVILIZAŢIEI UMANE", aici vom spune doar în linii generale care sunt aceste condiţii pe care trebuie să le îndeplinească acest „Model educaţional".

1) Prima condiţie, şi una „primordială" este aceea a unei serioase, complete şi profunde fundamentări. Este nevoie să cunoaştem, să deţinem toată acea informaţie necesară elaborării unui asemenea Model. Pe baza acestei informaţii ne vom permite schiţarea şi elaborarea Proiectului ca atare.

2) Vom păstra de la modelul educaţional al lui Iisus, de fapt păstrăm în toată integralitatea sa Modelul christic, ca bază morală, psihologică şi educaţională a Modelului salvării civilizaţiei umane. Desigur, cum sunt câteva mari religii pe glob, şi mai multe culte, în funcţie de ţară şi religie, fiecare om îşi va păstra religia, credinţa sa. Numai că va fi educat, i se va cere să „creadă", să fie, vorba lui Malraux, un „om religios". („Omul secolului XXI va fi religios sau nu va fi deloc")

La baza Pedagogiei şi educaţiei civilizaţiei umane (a Educaţiei poporului român) noi îl punem pe acest „huomo religiosus", omul crescut, structurat ontogenetic în perspectiva liniilor de forţă ale mergerii pe Calea lui Dumnezeu. Omul religios este tot timpul în legătură, în comunicare cu

Dumnezeu, prin rugăciune, prin convorbirea cu Dumnezeu, şi prin ajutorul Domnului, prin semnele pe care ni le trimite El permanent) Educaţia religioasă este o educaţie din tipul de educaţie profund. Sigur, nu toţi oamenii unui popor, ai unui continent vor fi nişte sfinţi, nişte credincioşi profunzi, dar nu se va ajunge la lipsa de caracter, la nivelul moral foarte scăzut pe care îl întâlnim în fostele ţări comuniste, unde efectele educaţionale ale ateismului sunt catastrofale. Vom avea, prin educaţia religioasă un om cu un nivel educaţional şi moral mai înalt, incomparabil cu al omului contemporan din ţara noastră. Ceea ce va însemna enorm.

3) Creştinismul nu s-a interesat deloc de Sistemul economic şi de funcţionalitatea lui. Marx şi-a bazat utopia schimbării lumii tocmai pe schimbarea modelului economic şi a modelului politic. El a afirmat (nu ştim dacă a şi crezut) că dacă în locul Sistemului politic burghez, pluripartit, bazat pe democraţie parlamentară va pune Sistemul politic reprezentat de Dictatura clasei muncitoare, iar în locul Sistemului economic capitalist de piaţă va pune Sistemul economic socialist, toate problemele dezvoltării societăţii omeneşti se vor rezolva. Marx a fost şi un prost psiholog şi un prost viitorolog.

Utopia lui a cutremurat lumea şi a adus atâta rău în istorie încât ar trebui să fim îngroziţi un secol de aici înainte. Acum acest sistem s-a prăbuşit şi putem să-l studiem din perspectiva retro ca pe un experiment încheiat în istorie. Tragedia cea mare este că şi Sistemul economic capitalist, mai viabil decât cel comunist, îşi are valenţele lui educaţionale şi antieducaţionale, mult mai mari, evidente. Spunem aceste

lucruri pentru că pe noi ne interesează foarte mult ce fel de Sistem economic va susţine şi va construi Pedagogia şi educaţia civilizaţiei umane şi Pedagogia popoarelor. Iată de ce.

În studiile noastre de Pedagogie ale economiei noi am ajuns la concluzia că Sistemul economic (orice Sistem economic) poate fi privit, şi este de fapt, ca un instrument educaţional imens, cu o putere educaţională foarte mare !. Pedagogia n-a avut inspiraţia aceasta până acum, să privească şi să studieze Sistemul economic din punct de vedere pedagogic. Ar fi avut surpriza plăcută să descopere lucruri extraordinare. Să descopere că Sistemul economic este un „uriaş sistem educaţional", că este la fel de mare şi de eficient, din punct de vedere educaţional, ca şcoala, celălalt mare instrument, mijloc educaţional, specializat în educaţie. Sistemul economic capitalist este mai eficient din punct de vedere educaţional decât sistemul comunist, că sistemul economic este cel care-i formează omului o anume mentalitate, deprinderi, atitudini existenţiale, obişnuinţe, certitudini, că, deci, îşi pune amprenta în mod profund asupra formării omului şi a comportamentului uman, asupra conştiinţei şi subconştientului uman. Este foarte important că ştim acum lucrul acesta. Sistemul economic socialist a eşuat, printre altele şi din cauza eficienţei sale educaţionale scăzute. (în primul rând din cauza ineficienţei sale economice) I-a demotivat pe oameni, i-a format ca fiinţe dedublate, i-a învăţat că dacă munceşti sau nu munceşti este tot aia, şi atunci este omul a tras concluzie că e mai bine să nu munceşti. I-a învăţat

să fure, să chiulească, să fie o forţă de muncă „dedublată”. Vedeţi?

Bun şi atunci dacă sistemul economic este un instrument educaţional, el trebuie să îndeplinească aceste două condiţii, să fie eficient din punct de vedere economic şi eficient din punct de vedere educaţional. Aceste două dimensiuni se susţin una pe alta, se întrepătrund. Un Sistem economic care este înalt eficient din punct de vedere educaţional dar este ineficient din punct de vedere economic nu are sens, iar un sistem economic eficient economic, dar mai puţin eficient din punct de vedere educaţional, cum se pare că este sistemul economic capitalist, nu este un sistem eficient, uman şi de viitor. Sistemul economic capitalist este un sistem cu autoreglare (piaţa) al cărui produs, sau a cărei finalitate este capitalul, sunt banii, care se redistribuie şi se investesc. Sistemul economic comunist este un sistem rigid în care subsistemul de feed-back care realiza autoreglarea a fost înlocuit cu centralizarea comenzilor. Sistemul este centralizat piramidal şi condus de o persoană din vârful decizional. Ei bine, pe când Sistemul economic capitalist produce capital - procesul producerii de capital făcându-l pe om să fie atât de împins de la spate să muncească, să creeze produse care să ajungă pe piaţă ca să fie transformate în capital încât omul devine aproape un automat depersonalizat, o un ANIMAL PRODUCTIV – Sistemul economic comunist produce un produs foarte straniu, puterea unei clase, a unui Grup de politruci, Nomenclatura, asupra celorlalte clase, asupra poporului.

De aceea, aceste Sisteme, sunt, aşa cum spuneam mai sus, sisteme ale acelei mentalităţi care a dominat istoria umană, a mentalităţii războinice, a lui care pe care şi pe care o avem interiorizată profund în subconştientul nostru. Ei bine, Sistemul economic capitalist, al cărei produs este războiul economic mondial (ce-l de al treilea război mondial continuu) nu va mai putea nici el să servească mult timp societatea şi istoria umană fără s-o pună în primejdie.

Şi atunci el va trebui să fie înlocuit cu un alt sistem economic mai perfecţionat, cu o altă „Maşinărie economică" mai bună. Cu un Sistem economic mai perfecţionat, cu o „Maşinărie social-economică" mai bună, superioară din toate punctele de vedere Sistemului economic capitalist. Acel Sistem economic al viitorului, descoperit şi teoretizat de noi se numeşte SISTEMUL ECONOMIC DE EVOLUŢIE, care este ca şi sistemul economic capitalist un sistem cu autoreglare, (piaţa) funcţionând în paralel cu un sistem politic democratic. Aşadar noi preconizăm în Pedagogia şi educaţia Civilizaţiei umane, înlocuirea Sistemului economic capitalist cu un sistem economic mai uman, având un nivel educaţional mai ridicat, şi mai eficient din punct de vedere economic, şi anume cu Sistemul economic de evoluţie, al cărui produs principal este EVOLUŢIA.

Aceasta va fi marea descoperire, sau mai bine zis marea realizare a deceniilor următoare. Desigur orice Sistem economic funcţionează într-o unitate cu sistemul politic. Sistemul politic cu care va funcţiona sistemul economic de evoluţie va fi bazat tot pe alegerea democratică, va fi în

schimb simplificat şi eficient, şi va înlocui actualul om politic (care este un foarte bun politicianist în general, sau mai pe româneşte spus este aşa cum l-a caracterizat Mihai Eminescu, imoral, lipsit de conştiinţă, de patriotism, bolnav de egoplasm, adică obsedat numai de interesele lui de putere şi de acumulare de bogăţii) cu omul de ştiinţă, specializat în domeniul evoluţiei societăţii umane, domeniu, am văzut pe care în viitor şi-l va asuma Pedagogia.

4) A patra condiţie pe care trebuie s-o îndeplinească Modelul salvării lumii este ca întregul Univers Existenţial al Civilizaţiei umane să fie un Univers Educaţional. Este vorba de Marele proces de educaţionalizare al lumii, al omului, al fenomenului uman. Transformarea Sistemului economic capitalist în sistem economic de evoluţie, sistemul care va scoate Civilizaţia umană din criză şi o va aşeza pe o traiectorie evolutivă va fi cel mai mare pas înainte făcut pe linia educaţionalizării fenomenului uman, a universului uman. Educaţionalizarea universului uman presupune treptat înlocuirea acelei mentalităţi, a „ filozofiei şi logicii” războinice, care a dominat istoria, punându-şi amprenta asupra modurilor de a gândi şi simţi ale omului, cu o altă mentalitate, cu una „educaţională” centrată pe conceptul şi pe fenomenul evoluţiei umanului.

Dar educaţionalizarea vieţii omului, educaţionalizarea omului presupune găsirea tuturor modalităţilor, descoperirea tuturor informaţiilor, dezvoltarea subsistemelor de rezolvare a problemelor care se pun sistemului socio-economic şi omului astfel încât evoluţia umanului să fie un proces palpabil, aşa

cum este astăzi deplasarea în spaţiu. De fapt, evoluţia este deplasare a Omului, a societăţii umane, a civilizaţiei umane în timp de la un stadiu inferior pe un stadiu superior. Sistemul economic de evoluţie este Sistem socio-uman care va ajuta Civilizaţia umană să urce de pe nivelul de evoluţie pe care ne aflăm acum, pe nivelul următor, superior. El va fi un sistem socio-economic al automatizării, cibernetizării şi simplificării proceselor economice care produc subzistenţa umană (hrană, confort etc) astfel încât cea mai mare parte a oamenilor să lucreze în celelalte subsisteme ale sistemului economic, subsisteme care nu sunt altele decât subsistemele cercetării, ale creaţiei, subsisteme a căror finalitate este rezolvarea problemelor care se pun sistemului.

Astfel indicele P şi indicele B/R vor fi menţinute în situaţia lor optimă, când sistemul se găseşte mereu pus pe linia de evoluţie. Trecerea de la Sistemul economic capitalist, bazat pe concurenţa acerbă şi inumană la Sistemul economic de evoluţie, bazat pe un nivel educaţional înalt, care nu cunoaşte fenomenul şomajului şi al crizelor de tot felul, nu înseamnă altceva decât trecerea la un Sistem socio-economic în care majoritatea forţei de muncă lucrează în cercetare. În care oamenii sunt, cu alte cuvinte, cercetători, savanţi, creatori în domeniul artei, al ştiinţei, cu un înalt nivel cultural şi educaţional.

În această perspectivă gândind lucrurile PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA CIVILIZAŢIEI UMANE este, după mii de ani de căutări acel Model socio-economic-educaţional care va salva într-adevăr lumea, specia umană din starea de criză profundă

şi generală în care se găseşte acum, introducând-o pe o Linie de evoluţie. Salvând-o deci de la dispariţie. Deci aşa arată prefigurat MODELUL SALVĂRII CIVILIZAŢIEI UMANE DIN ACTUALA SITUAŢIE DE CRIZĂ PROFUNDĂ.

II

Pedagogia şi Educaţia Popoarelor are ca obiect studierea Sistemului socio-economic al unui popor şi găsirea acelei soluţii, a acelei Căi, a acelei strategii complexe prin care Sistemul se salvează din situaţia de criză şi este pus pe o linie de evoluţie ascendentă. Ca Pedagogia unui popor să fie capabilă să elaboreze acel „Model" al salvării continue a poporului respectiv ea trebuie să realizeze toate cele patru condiţii pe care a trebuit să le îndeplinească „Modelul salvării lumii", condiţii pe care le-am discutat mai sus.

Pedagogia unui Popor trebuie să arate diferit de la un popor la altul în funcţie de specificul istoric şi cultural al poporului, de istoria lui, de mărimea lui, de nivelul său educaţional, de complexele lui, de defectele şi calităţile lui. Poporul evreu a găsit o Pedagogie a lui extrem de simplă, de profundă şi de eficace. Nu ne îndoim că evreii, datorită acestei Pedagogii – bazată în ultimă instanţă pe Mentalitatea şi Ideea poporului ales – se vor dezvolta şi vor conduce într-adevăr lumea. În acelaşi timp este uimitoare uşurinţa cu care trec ei peste ameninţările Domnului. („De aceea m-am dezgustat de

neamul acesta, şi am zis: Şi totdeauna să rătăcească în inima lor. N-au cunoscut căile mele. II Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna mea". Epistola lui Pavel către evrei)

Oricare alt popor, în funcţie de tradiţia sa, de specificul naţional şi de modul propriu de a gândi şi simţi poate să-şi conceapă o altă Pedagogie. Că această Pedagogie nu va fi de la început cea mai bună, este posibil, însă acest proces al elaborării Pedagogiilor naţionale, acum în acest moment istoric, de tranziţie de la sfârşitul secolului XX, trebuie să înceapă neapărat. Trebuie să existe oameni, să existe pedagogi, oameni cu formaţie interdisciplinară, care să-şi asume lucrul acesta, Elaborarea Pedagogiei poporului. Elaborarea Pedagogiilor naţionale, acum la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI, este cu atât mai necesară cu cât ea mai poate preveni procesele de degringoladă şi conflict ce vor rezulta din tendinţa de „contopire" a popoarelor, din finalităţile negative ale globalizării, din efectele celui de-al treilea război mondial continuu, care este războiul economic.

Constituirea, sau mai bine zis elaborarea unei Pedagogii naţionale (după ce în istoria fiecărei naţiuni, mai ales în istoria recentă, trebuie să fi existat mai multe încercări de constituire, aşa cum s-a întâmplat în Pedagogia românească) va trebui şi ea să îndeplinească, în general, aceleaşi condiţii pe care le-am studiat mai sus în cazul „modelului de salvare a lumii".

1) În primul rând, procesul elaborării unei asemenea Pedagogii naţionale, care îşi propune ca obiect educarea unui popor, fiind un proces complex, va trebui să aibă o fundamentare profundă şi completă. Pe cât posibil Profesorul

Onisifor Ghibu are dreptate atunci când vorbeşte de activitatea unui întreg Institut de Pedagogie, al cărui obiect să fie cunoaşterea cât mai complexă a poporului respectiv. De cele mai multe ori însă este bine ca această sarcină să şi-o asume o persoană, având vocaţia şi pregătirea necesară. Atunci când colective de cercetători s-au ocupat de asemenea lucruri n-a ieşit nimic. Ca dovadă este faptul că Institutul de cercetări pedagogice de la înfiinţarea sa până la acest moment nu a dat nuci o Lucrare pedagogică de valoare. În schimb în domeniul Literaturii Personalităţi creatoare de primă mărime ca Eugen Lovinescu şi George Călinescu au dat Mari Lucrări de sinteză, de referinţă în Istoria literaturii române. Lucrări care au participat din plin după apariţia lor la dezvoltarea Literaturii române, a criticii şi a istoriei literare.

2) Încercarea de a aduce o Nouă mentalitate, în gândirea pedagogică, dar şi în Mentalul acelui popor (în cazul nostru a poporului român), având în centrul ei o logică educaţională, evolutivă în istoria acelui popor.

3) Educarea Sistemului socio-economic pe linia pe care am analizat-o mai sus. Adică transformarea actualelor Sisteme socio-economice, capitaliste sau socialiste în Sisteme socio-economice de evoluţie având şi o funcţie educaţională înaltă.

4) Educaţionalizarea Universului existenţial al poporului respectiv, transformarea lui într-un Univers educaţional, instrument educaţional imens cu o înaltă eficienţă educaţională.

Viziunea aceasta este desigur una generală, esenţială, de largă perspectivă. Noi, în acest caz, ne vom ocupa numai de educaţia poporului român, ne asumăm cu tot riscul şi cu toată durerea şi umilinţa sarcina aceasta, pentru că poporul român este poporul pe care în subconştientul nostru credem că-l putem salva şi este de datoria noastră să-l salvăm. În faţa mileniului în care popoarele sunt ameninţate cu topirea şi dispariţie, (ca urmare a unei politici de globalizare iniţiată de Marile Puteri, sau mai bine zis de Cei care conduc în mod subtil şi mascat Marile Puteri) în care este posibil să dispărem cu toţii, Pedagogia şi educaţia popoarelor este una din căile esenţiale prin care omul şi specia umană se pot salva şi regăsi. Să purcedem, aşadar, la scrierea Pedagogiei şi a educaţiei româneşti.

VIII

PARTEA A DOUA

ISTORIA, ETICA, PSIHOLOGIA, SITUAŢIA GEO-POLITICĂ A POPORULUI ROMÂN

PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN

Necesitatea elaborării acum, în acest moment istoric, a unei Psihologii şi Pedagogii a poporului român este una stringentă şi uriaşă.

Desigur această necesitate credem că se manifestă în general în existenţa oricărui popor. Iar mai presant în perioadele de criză adâncă ale unui popor. Cu cât un popor are mai devreme, poate încă de la constituirea sa, situaţie mai greu de imaginat, dar nu imposibilă, o Pedagogie a lui ca popor, faptul este cu atât mai bine. Acel popor va avea o Cartă a conducerii, o Conştiinţă a existenţei lui, un Ghid, un Îndrumar al mersului său prin istorie. Acel popor va avea Conştiinţa unui sens al său în timp, a unei misiuni în istorie, va avea o cale mai clară în faţa sa de străbătut, va avea o Cale lumină înaintea lui pe care să meargă . Acel popor nu va mai fi un popor surd şi orb în istorie.

Acel popor va fi cu atât mai conştient în istoria lui, şi desigur, cu atât mai puternic. Mai înţelept, mai bun, mai bogat şi mai fericit. Iată de ce subliniem cu atâta ardoare, cu atâta suflet acest fapt al necesităţii elaborării în istoria popoarelor a acestei discipline care se cheamă Pedagogia poporului.

Dar dacă lucrul acesta este adevărat în general pentru orice popor, în general, el este adevărat, şi cu atât mai necesar în primul rând pentru poporul român. Pentru că neamul acesta s-a găsit tot timpul într-o situaţie dramatică, a fost tot timpul

amenințat cu războaie de tot felul, cu subjugarea şi jefuirea bogăţiilor sale, cu dezastrul total şi dispariţia. Puţine popoare au avut o istorie atât de dureroasă şi de grea, de nefericită şi nefavorabilă, de „distinctă” de a celorlalte popoare, ca poporul român ! Puţine neamuri au o psihologie şi o situaţie în istorie atât de grea, de umilitoare, de periculoasă permanent, de inconfundabilă, ca noi, românii. Condiţia noastră umană ca popor, dureroasă şi grea, umilitoare, tot timpul în aşteptarea duşmanului, trăind pe muchie de cuţit ne făcea să concluzionăm într-o lucrare că „suntem un popor, special”, cu o istorie specială.

De aceea ar fi fost bine să avem elaborată, unitară, bine argumentată, bine scrisă, solidă, convingătoare, puternică (aşa cum este Biblia, de pildă, cea mai „puternică” lucrare, carte a istoriei culturii umane, şi Cea mai mare carte de Pedagogie a poporului lui Izrael. Totodată o mare carte de Pedagogie pentru toate popoarele şi neamurile lumii, ca şi pentru miliarde de fiinţe umane), o Carte de Pedagogie a poporului român, a cărei „lucrare spirituală, educaţională asupra neamului” să fi început cât mai devreme şi să fi fost cât se poate de profundă.

Ei bine, în acest moment istoric – care este unul lung, este de fapt o perioadă de tranziţie către un nivel de civilizaţie şi cultură mai înalt al omenirii, dacă se va realiza lucrul acesta – România, ţară aflată în centrul „punţii geo-politice Euro-Asiatice”, aflată cu alte cuvinte într-un centru maxim de interes geo-politic, într-o stare de decădere economică şi morală foarte gravă şi periculoasă, într-o stare de criză

(sindrom de crize), foarte de complexă şi profundă (că nu se mai înţelege om cu om), ARE O MARE NEVOIE DE O ASEMENEA CARTE DE PEDAGOGIE, CARE SĂ EDUCE ŞI SĂ AJUTE POPORUL ROMÂN.

România şi poporul român ar avea nevoie acum de o Pedagogie a poporului român pentru ne găsim în acest loc geo-politic foarte periculos, când bogăţiile Ţării sunt râvnite de mulţi, când mulţi au interese în acest spaţiu şi cum ne găsim în perioada în care RĂZBOIUL ECONOMIC MONDIAL este pe cât de subtil pe atât de devastator. Aflaţi în această situaţia periculoasă, în această capcană întinsă abil, pe această cale negativă fără întoarcere, subliniem, teamă ne este că în numai câteva decenii s-ar putea să dispărem ca stat şi ca popor.

De altfel, în anii imediat prăbuşirii dictaturii comuniste în România (1990-1992) s-a pus de multe ori întrebarea dacă noi, românii, mai suntem un popor, dacă nu cumva printr-un proces de degradare, de atomizare sociologică nu suntem decât o populaţie, iar despre Statul român, ca un instrument puternic, reprezentând interesele românilor, nu ştiu dacă mai putem vorbi. Aşadar, acum când scriem această lucrare, (anii 1990-92) situaţia României, din toate punctele de vedere, este atât de gravă, încât nu vedem aproape nici o ieşire din această cumplită şi lungă criză. Poporul este într-un hal de debusolare, de nepăsare, de pasivitate şi amorţire (vorba lui Nicolae Bălcescu) şi de neîncredere în el, în nimeni şi în nimic, încât comportamentul acesta nu poate să nu ne îngrijoreze profund.

În acest moment istoric de cumpănă, când poporul român nu are la orizont un Ideal naţional (nici educaţional, n. n) după care să se călăuzească, în acest moment când scena politică este ocupată numai de şulfe şi de jigodii politicianiste, când criza valorilor este cutremurătoare, când sistemul relaţiilor interumane este prăbuşit, când în fabrici se fură şi nu se munceşte, când economia ţării produce mai puţin decât jumătate cât s-a produs în anul 1989, ultimul an al dictatorului Nicolae Ceauşescu, un an economic prost, slab, prin excelenţă, în acest moment istoric când ne prăbuşim, când iată, suntem totalmente incapabili să ne regăsim pe noi, este imperios necesar să încercăm să ne salvăm.

Am avea nevoie acum de un miracol în istoria noastră, am avea nevoie (dar cum să apară, decât tot printr-un miracol?) de un MARE CONDUCĂTOR, de un mare Reformator în istoria noastră, (De un mare Reformator Educator, în domeniul educaţiei poporului) de o Doctrină extraordinară a salvării poporului român, care să ne unească, să ne dea încredere în noi. Să ne arate care sunt defectele noastre de care trebuie să scăpăm, să ne dea credinţa într-o misiune a noastră în istorie, să ne arate cum ne putem salva, şi să ne conducă la liman. Nu ştim dacă se vor întruni aceste condiţii ale salvării noastre, şi Doctrina şi Conducător, care la rândul lui trebuie să aibă calităţi speciale şi extraordinare, etc, însă Pedagogia şi educaţia poporului român se iveşte în acest moment istoric de criză şi de deznădejde, ca o rază de lumină şi de speranţă.

Iată de ce afirmăm că în cazul poporului român, în acest moment istoric cutremurător, este o nevoie imperioasă de o asemenea lucrare. De o Lucrare care să ne ajute să ne cunoaştem pe noi, să ne ofere o viziune cât de cât realistă şi optimistă asupra devenirii noastre istorice, să ne arate CALEA prin care ne putem salva din acest dezastru psihologic, moral, economic, educaţional, cultural, în care ne prăbuşim continuu. Fie ca Dumnezeu să ajute poporul român şi ca această lucrare să fie într-adevăr o rază de lumină şi de speranţă în istoria noastră. Ne găsim, ca neam, nu pe marginea prăpastiei, ci chiar suntem pe fundul prăpastiei, terminării noastre ca neam în istorie.

II

ACTUL INIŢIAL AL CONSTITUIRII PEDAGOGIEI POPORULUI ROMÂN TREBUIE SĂ FIE UN ACT DE MARE LUCIDITATE, DE ASUMARE TOTALĂ, FĂRĂ NICI UN COMPLEX A DEFECTELOR NOASTRE, A TOTALEI TRAGEDII ROMÂNEŞTI

Vedeţi dumneavoastră, istoria poporului nostru, cel puţin de la prăbuşirea statului dac şi a dispariţiei Ţării Daciei în anul 105-106 e. n (poporului dac nu a dispărut, el a continuat să existe şi să evolueze în continuare, este adevărat în condiţii foarte dureroase, dramatice !), a fost o istorie trăită „pe muchie de cuţit”. Nici nu se terminase bine ontogeneza

noastră ca popor nou, daco-latin, şi peste noi au început să curgă puhoaiele popoarelor migratoare. Ontogeneza noastră ca popor, sedimentarea şi structurarea „genetică” a fiinţei naţionale nu s-a făcut într-o perioadă de linişte, cu deschidere către viitor, ci într-un TIMP de stres, într-un timp de spaimă, când ne gândeam mereu cum să ne salvăm de la pieire. Faptul că ontogeneza noastră ca popor s-a făcut într-o asemenea stare de stres, de pericol, faptul acesta a fost interiorizat în subconştientul nostru colectiv, se află „ca motiv” în temelia subconştientului nostru colectiv. După ce s-au trecut pe lumea aceasta popoarele migratoare, din nord-vest au apărut ca pericol permanent ungurii, care au şi pus stăpânire pe o treime din spaţiu românesc (Transilvania), apoi din sud-est au apărut turcii, pericol imens pentru veacuri de-a rândul de aici înainte. Apoi au apărut la graniţele ţării Imperiile Austro-Ungar şi Imperiul Rus. Vedeţi, faptul că toată istoria noastră am trăit sub ameninţarea unor factori destructivi, lucrul acesta a făcut să interiorizăm în subconştientul nostru SPAIMA, SPAIMA DE DUŞMANI, spaima de străini (există în psihologia poporului român un complex al străinului), şi să nu fim un popor ofensiv (cu o psihologie şi cu un comportament ofensiv) ci defensiv.

Defensiv pentru că ori de câte ori am fost cotropiţi noi ne-am salvat printr-un răspuns nu ofensiv, ci retrăgându-ne în codrii, printr-o reacţie defensivă. Această reacţie defensivă tot repetând-o generaţii de-a rândul pe parcursul unui mileniu, şi interiorizând-o s-a transformat în reflex. Am asimilat-o în codul nostru genetic. În al doilea rând factorul agresiv repetându-se în acţiunea sa el s-a „tocit” ca stimul, astfel spus

am început să căpătăm un comportament „nepăsător” în faţa duşmanilor. În faţa primejdiei nu mai suntem capabili de o reacţie tragică, de o mare încordare, trăită la proporţii afective colosale, o reacţie prin care să ne adâncim în noi, să ne concentrăm, să ne încordăm şi să ne adunăm toate puterile, ci dezvoltăm doar un comportament de nepăsare, de ne-reacţie. Răbdăm şi aşteptăm şi răbdarea tot prelungindu-se şi-a pierdut acea tensiune emoţională, a devenit un fel de obişnuinţă. Aşa se explică faptul de ce ne-am obişnuit şi cu fanarioţii şi cu turcii, şi aşa se explică reacţia noastră slabă în faţa comunismului. Aşa se explică de ce am fost noi, românii, atât de răbdători în perioada comunistă, şi de ce, acum, în perioada postcomunistă, aflaţi într-o situaţie economică „disperată”, noi nu mai suntem disperaţi, nu mai simţim marele pericol care ne aşteaptă, suntem doar obişnuiţi cu răul.

Ne-am obişnuit cu răul ca măgarul cu samarul, ne-am obişnuit atât de mult cu umilinţa încât nici nu o mai simţim ca pe o condiţie umană umilitoare. Această situaţie nu ne mai revoltă, nu mai avem energia şi motivaţia, nici semnificaţia trăirii unui mare act de revoltă. Noi ne „adaptăm”, ne descurcăm de azi pe mâine, ne mulţumim cu puţinul. Merge şi aşa, spunem în sinea noastră, scăpăm noi şi de necazul aceasta, doar am scăpat de atâtea ori. Instinctul conservării, al adaptării, ne-a intrat profund în subconştient şi în codul genetic. Cronicarul se mulţumeşte să constate această situaţie, adoptând o atitudine „înţeleaptă”, motivând că „omul este sub vremuri”.

Adică nu are nici un rost să te revolţi, să te zbaţi, că doar să stai sub vremi. Ei bine, această situaţie, atitudinea aceasta de pasivitate, de aşteptare, atitudinea aceasta defensivă până la ultima suflare (de aici expresia, „Până în ceasul al doisprezecelea", sau „Dă, Doamne, mintea românului a de pe urmă") este expresia unui instinct vital tocit, a unei închideri în noi. Istoria noastră în care am fost un fel de sac în care s-au revărsat toate puhoaiele duşmane, ca şi interiorizarea reflexologiei noastre în faţa realităţii politice, a făcut să fim în istorie ceea ce suntem, şi ulterior să avem istoria pe care o merităm. Paralel cu această atitudine pasivă au existat din când în când şi „zvâcniri", adică un fel de defulări şi de explozie comportamentală. De la Mihai Viteazul până la 1877, în Războiul pentru Independenţă noi n-am mai purtat nici o campanie militară de anvergură.

Când devenim ofensivi cât de bine ne stă şi ce treabă bună facem. Bălcescu sesiza şi el starea de amorţire a societăţii româneşti din vremea lui şi credea că starea aceasta vine de la „regimul feudal fanariot", ceea ce puţin este adevărat. Însă această atitudine vine mult mai din adânc, din subconştientul nostru colectiv, din „codul nostru genetic". Atitudinea aceasta nu ne este, nu ne-a fost propice în istorie, şi mai ales nu ne va fi niciodată. Mai ales în această perioadă de tranziţie, care poate fi tranziţia către dispariţia noastră. În această situaţie ideea noastră esenţială, şi care ne preocupă în mod deosebit este aceea a unei CONŞTIENTIZĂRI A ACESTEI SITUAŢII, a acestei atitudini a noastră în faţa istoriei, a problemelor care ne sunt puse de viaţă. Să ieşim din carapacea ruginită a nepăsării noastre adaptative şi să „învăţăm" să

adoptăm o altă atitudine, activă, vie, ofensivă în faţa istoriei şi a problemelor pe care le pune viaţa poporului român. Dacă nu învăţăm cât mai grabnic acest lucru vom dispărea. Va fi şi mai rău de noi.

O dată şi o dată trebuie să ne „revoltăm" în istorie împotriva noastră, a nepăsării noastre (care este antieducaţională, şi cu numeroase afecte negative în toate planurile). În general, pe parcursul ultimelor două veacuri de cultură scrisă au existat Conştiinţe care s-au raportat critic la defectele psihologiei poporului nostru, la acest pasivism (nu s-a spus de atâtea ori că suntem un popor fatalist, de aceea suntem pasivi?), la balcanismul nostru, la caragialismul nostru etc. Dar o atitudine tranşantă, profundă, cutremurătoare, bine argumentată, spusă deschis şi limpede poporului român în faţă nu există. Ei bine noi suntem pentru „discuţia lucidă", pentru o analiză profundă, severă, dureroasă, complexă, clară, a acestei „condiţii umane" a poporului român. Poporul român are desigur un număr mult mai mare de defecte (cum are şi calităţi), pe care le vom analiza mai la vale în această carte, însă ceea ce ne interesează pe noi acum este ideea pe care i-o spunem poporului român în faţă: POPORUL MEU, SECOLUL XXI CARE VINE ESTE MULT MAI PERICULOS DECÂT CELELALTE! ACUM DUMNEATA EŞTI UN POPOR INHIBAT, DERUTAT, CUPRINS DE CRIZA! O ISTORIE ÎNTREAGĂ AI FOST VICTIMA, ACUM TE GĂSEŞTI ÎN SITUAŢIA DE A DISPĂREA, AI DE GÂND ACUM, ÎN AL DOUĂSPREZECELEA CEAS SĂ TE TREZEŞTI LA REALITATE, SĂ PRIVEŞTI ISTORIA ÎN FAŢĂ, SĂ-ŢI PRIVEŞTI ÎN OGLINDĂ CALITĂŢILE ŞI

DEFECTELE, SĂ TE REVOLŢI ÎMPOTRIVA CONDIŢIEI DUMITALE ÎN ISTORIE ? EŞTI CAPABIL DE A LUA DECIZIA, ÎN SFÂRŞIT, DE A NU MAI FI ÎN ISTORIE UN POPOR VICTIMĂ, SĂ DEVII ÎN SFÂRŞIT UN MARE POPOR ÎN ISTORIE, UN POPOR PE CARE SĂ NU TE MAI JOACE NIMENI ÎN PICIOARE, UN POPOR CAPABIL SĂ SE SALVEZE ÎN ISTORIE ŞI SĂ SE LANSEZE PE O TRAIECTORIE EVOLUTIVĂ?

Aceste întrebări, acest fel de întrebări trebuie să-i fie puse deschis poporului român în faţă. Aceste întrebări le punem tuturor românilor, tuturor intelectualilor, dascălilor, medicilor, inginerilor, oamenilor de ştiinţă, artiştilor, tinerilor, femeilor, bărbaţilor ! Prea a făcut multe greşeli a făcut Poporul român în istoria sa, prea şi-a făcut singur mult rău în istorie, ca să nu vină o clipă, un moment dureros al lucidităţii şi al autojudecăţii sale. Un moment de autocunoaştere şi de analiză. În Istoria Pedagogiei popoarelor (să ne exprimăm aşa) există un moment, un asemenea moment de cumplită şi dureroasă luciditate, de autoanaliză în care o mare Conştiinţă îşi întreabă poporul în faţă dacă este adevărat că există un popor german, şi dacă poporul german poate să se ridice din halul de decădere în care se află. Este vorba de filozoful Fichte, care în celebrele sale „Cuvântări către naţiunea germană”, pe care le rosteşte în momentul în care Berlinul era ocupat de armatele lui Napoleon. Filozoful Fichte adresează poporului său trei întrebări. Întrebările sunt de o directeţe. De o sinceritate şi de o concizie înspăimântătoare:

1) Este adevărat sau nu că există o naţiune germană şi că fiinţa cea mai caracteristică şi genuină a acestei naţiuni este în timpul de faţă în pericol?

2) Mai merită sau nu să-şi bată cineva capul cu ridicarea ei din halul în care se află?

3) Există vreun mijloc sigur şi eficace care să poată asigura o astfel de ridicare (Onisifor Ghibu, „Pentru o Pedagogie românească", EDP, Bucureşti, 1977, pag. 256).

Gestul sau mai bine zis curajul lui, luciditatea asumată ale lui Fichte, ni se par extraordinare. Numai poporul german putea să dea un om care să-l privească în faţă lucid şi curajos, şi să-i pună cea mai dureroasă, dramatică întrebare, totodată, care trebuia pusă poporului german. Întrebarea de care poporul german avea nevoie să-i fie pusă.

Ei bine, asemenea întrebări este necesar să i se pună poporului român. În faţă, direct, necruţător! I s-au pus până acum? În faţă, direct, nu ! În schimb autorul acestor rânduri a auzit la cozi, sub Ceauşescu, dar şi după acesta, de sute de ori afirmaţia, „suntem un popor de laşi", sau suntem un popor de curve şi de hoţi, aşa ne trebuie! Erau cuvinte spuse pe la colţuri, în dos. La momentul potrivit vom lua în consideraţie şi asemenea afirmaţii. Deocamdată să observăm că o asemenea întrebare, în scris, (document de conştiinţă, păstrat de memoria hârtiei), cu francheţe, nu i s-a pus până acum poporului român de către nici o conştiinţă a culturii române. De o asemenea întrebare, dureroasă, tragică, să-i fie pusă în faţă, are nevoie poporul român. Dar care ar fi acea interogaţie, acele întrebări

pe care trebuie să le punem poporului român? Pe care, de fapt, poporul şi le pune cu luciditate lui însuşi:

1) Este adevărat, Poporul meu, că eşti Poporul scoborâtor din marele neam al tracilor, şi că toată Istoria dumitale a fost o istorie de popor-victimă, de popor chinuit, de popor amărât, umilit, gata în orice moment să dispari?

2) Poporul meu, vrei o dată şi o dată să te salvezi, să scapi de această „condiţie umană" umilitoare în care ai trăit toată istoria (şi cu care văd că Te-ai învăţat), sau vrei să Te complaci în această existenţă tulbure, umilitoare, de popor mic, batjocorât şi călcat de toţi în picioare?

3) Dacă nu ai energia sau nu vrei să faci efortul de a Te salva, atunci nu merită să-şi bată nimeni capul cu Dumneata. În cazul acesta te informez, Ţi-o spun verde în faţă, că eşti sortit pieirii în cel mai scurt timp!

4) Dacă vrei să Te salvezi, şi eu zic că aceasta este soluţia cea mai bună, pentru că există şansa de a Te salva în istorie, haide să căutăm împreună Soluţia, Calea cea mai sigură , cea mai bună, cea mai eficientă prin care Te poţi salva!"

Această interogaţie şi soluţie îi este pusă poporului român în faţă, cu luciditate şi dramatism. Ar mai fi putut exista o a cincia idee: „Dacă nu vrei să te salvezi, şi nici nu ai energia şi posibilitatea s-o faci, dacă eşti un popor atât de „decăzut", de degradat, de bolnav, de „stricat", în cazul acesta nici nu meriţi să mai rămâi pe lumea aceasta". Am auzit multe voci făcând afirmaţia aceasta. Însă noi spun, chiar dacă ar fi aşa, chiar dacă suntem „condamnaţi" de decăderea noastră morală şi

psihologică la pieire, chiar dacă ar fi aşa, nu avem voie să nu încercăm să ne salvăm, nu avem voie să nu luptăm până în ultima clipă. Noi calea aceasta am ales-o!

La întrebările pe care le pune poporului german (şi la care poporul german a răspuns prin istoria lui de două veacuri care au trecut de atunci, că se poate salva şi că este un mare popor) Fichte răspunde, „Nici o naţiune ajunsă în această stare de atârnare nu se poate ridica prin mijloacele obişnuite până acum. Unicul mijloc de scăpare este formarea unei conştiinţe cu totul noi, generală şi naţională". Ideea este genială. Nu prin educaţia din şcoală, şi nici prin reforme economice, făcute de partide, pare a ne sugera şi astăzi Fichte este Calea salvării popoarelor, (a noastră, a românilor, ca popor), ci prin ceva mai mare, mai presus de ele, care să le pătrundă şi cuprindă sufletul şi conştiinţa ! Care să poată să le dea Popoarelor forţă, flacără care să le motiveze şi să le transforme în popoare luptătoare, şi aceasta nu este altceva decât acea MENTALITATEA pe care evreul o are de mii de ani. Mentalitate care face ca poporul evreu să fie poporul ales. Există în limba română o accepţie degradată a noţiunii de mentalitate, în sensul de prejudecată. Altfel spus conştiinţa valorii tale, a misiunii tale superioare ca popor !

Noi nu cu această accepţiune lucrăm. Pentru noi mentalitate înseamnă suma şi sinteza modurilor de a gândi ale unui popor, logosul care cuprinde simţirea şi judecata unui neam, străbătute şi înaripate de o Idee (sau teorie) esenţială. O adevărată coloană vertebrală şi suflet a Mentalităţii unui popor, cea care îşi pune amprenta în mod fundamental asupra

Mentalităţii poporului respectiv, îi dă viaţă acestei mentalităţi. Dominanta mentalităţii poporului evreu este ideea de popor ales, a poporului german este ideea de rasă germană superioară, ideea de popor mare şi puternic capabil să se ridice chiar dacă a fost doborât la pământ. Aşa cum s-a întâmplat după al Doilea Război mondial ! (dacă suntem noi exacţi) etc.

Ei bine, şi poporul român are o mentalitate, neînchegată şi nestructurată, neunitară, şi acest fapt este adevărat, însă ideea esenţială a acestei mentalităţi este una care nu ne înaripează, nu ne dă noi forţe, ci una care ne dezarmează, ne demotivează, este ideea fatalismului românesc, ideea că aşa este destinul nostru şi cu asta n-avem ce face, ideea că suntem un popor aşa cum suntem, supus şi cu capul plecat, călcat de alţii în picioare (balcanic), pentru că am avut istoria pe care am avut-o, că au venit toţi peste noi, şi cu asta, am terminat, în ochii noştri avem conştiinţa împăcată.

Mergând pe urmele lui Fichte şi noi spunem, nu numai că suntem un popor european, dar suntem cel mai vechi popor al Europei, descendenţii celui mai mare şi glorios neam european – tracii – rezistând o istorie întreagă tuturor puhoaielor Asiei – pericolul pentru noi a fost la originea lui asiatic – şi tocmai de aceea nu avem voie să dispărem acum! Noi nu avem voie să dispărem în istorie! Mai ales că acea SOLUŢIE care ne poate salva există. Să ne aplecăm deci cu mintea şi cu sufletul asupra noastră, a istoriei noastre şi să vedem care este Calea prin care ne putem noi, românii salva ca popor ?! Această cale există şi ea este PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN. Acesta – momentul lucidităţii cu noi înşine – este

primul moment şi prima premisă a Pedagogiei şi Educaţiei poporului român, care în mare are două mari segmente, 1) cunoaşterea noastră cât mai profundă şi completă, în vederea elaborării unei Căi de salvare, şi 2) realizarea celei mai mari încordări din istoria noastră, a tuturor resurselor umane şi materiale ale neamului acesta, în vederea salvării noastre ca neam, a trecerii pe o altă orbită istorică!

III

FUNDAMENTAREA PEDAGOGIEI POPORULUI ROMÂN

ISTORIA

Aşa cum am mai repetat, elaborarea Pedagogiei poporului român este un act şi un proces de mare luciditate şi de gândire profundă, responsabilă. Mergând pe urmele profesorului Onisifor Ghibu suntem adepţii unei fundamentări cât mai profunde şi complete a acestei Teorii, a acestei Discipline. Ca să elaborezi Pedagogia poporului român trebuie să plecăm de la cunoaşterea istoriei lui. De cine trebuie cunoscută această istorie, de cei care elaborează corpul conceptual al disciplinei, şi această cunoaştere trebuie să fie profundă şi obiectivă. Bineînţeles însă istoria trebuie cunoscută profund şi obiectiv şi

de poporul român, de toţi românii dacă este posibil. Pentru că, El, Poporul român, va fi Autorul propriei lui salvări, al angajării în cel mai mare război care s-a dus vreodată pe acest pământ, Războiul nostru educaţional cu defectele noastre, cu condiţia noastră umilitoare. Deci trebuie ca noi, toţi românii, să ne cunoaştem cât mai bine istoria, pentru că însăşi acest act de cunoaştere are o mare valoare, mare eficienţă educaţională.

Referitor la cei care se vor angaja la dezvoltarea acestei Discipline, PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN, căci vor fi autori care se vor angaja la acest demers, noi fiind conştienţi că punem doar piatra de temelie a acestei discipline, trebuie să ne fie limpezi două lucruri:

1) aceştia trebuie să cunoască bine istoria poporului român, şi 2) este vorba de o cunoaştere obiectivă, profundă şi complexă a poporului român. Însă din punctul de vedere al elaborării Pedagogiei poporului român, dintr-un punct de vedere care ne revelează nouă aspecte ale acestei istorii care ne pot ajuta pe noi ca gânditor în domeniul pedagogiei. Desigur că şi Nicolae Bălcescu şi Onisifor Ghibu, doi dintre teoreticienii acestui domeniu, care au pus la baza „construcţiei lor" teoretice istoria, amândouă aceste mari personalităţi cunoşteau foarte bine istoria neamului lor.

Aţi văzut însă că Bălcescu ne „revelează" o istorie obiectivă, fără discuţie, dar impresionistă, impresionantă, care să ne motiveze în dragostea noastră faţă de neam, în activismul nostru pentru această naţiune. Ca să fim foarte precişi. Pentru el Istoria este temelie a Schiţei lui macro-educaţionale de trezire din amorţire a poporului român, dar şi

mijloc şi metodă educaţională prin care încearcă să impresioneze, să informeze, să motiveze şi să formeze poporul român. În ce constă esenţa metodei educaţionale a lui Bălcescu? Marele revoluţionar constată starea de „amorţire" a poporului, starea lui de decadenţă, şi se gândeşte cum poate fi scos din această letargie. Prin revelarea trecutului măreţ, de luptă şi de victorii al poporului român. Pentru aceasta se gândeşte la Mihai Viteazul, cel mai spectaculos şi „motivant" Principe, cu cele mai mari victorii. Voi scrie o carte cu acest Principe şi cu faptele lui, cartea va fi citită de români, care văzând faptele de glorie ale strămoşilor lor se vor ruşina de starea în care se găsesc ei acum, se vor îmbărbăta, nivelul motivaţional dar şi imaginea lor despre ei înşişi, despre poporul român va fi alta, şi asta îi va determina să fie în viaţă activi, curajoşi, luptători pentru dezvoltarea patriei lor etc. În principiu, metoda lui Bălcescu este bună, să recunoaştem însă că este sentimentală, afectivă, că umblă la „sufletul" românului, cum ar spune cineva (Fichte, psihologie de german, n-a umblat deloc cu sentimente, i-a spus-o poporului german verde în faţă. Popor german, vrei să dispari din istorie ? dacă meriţi să dispari, dispari !), că ne „ia cu binişorul", cu frumosul, ceea ce nu este rău desigur. Ba am spune că această raportare merge pe firea noastră, a românilor.

Observăm însă îngroziţi că această metodă, folosită şi de alţii, de pildă de Mihai Eminescu, şi apoi în practica şcolară de toţi învăţătorii „iluminişti" şi patrioţi, aşa cum a fost învăţătorul nostru, domnul Vasile Barbu, Domnul să-l binecuvânteze în Împărăţia cerească, nu a dat roade. Putem noi să absolutizăm această afirmaţie, că metoda aceasta nu a

dat roade? Nu, desigur. La modul absolut această afirmaţie nu este valabilă. În cazul autorului acestei lucrări această metodă a dat roade, şi desigur, şi în cazul altor oameni, să recunoaştem însă că această metodă „pică bine” (este eficientă) atunci când cade pe o anumită „psihologie”.

Pe o psihologie sentimentală, cu vocaţia iubirii Întregului din care facem parte, a Organismului naţional, cum este autorul acestor rânduri, cu vocaţia dăruirii, a jertfei, cu o deschidere organică şi vie către fiinţa naţională. Da, căzând pe această psihologie, metoda lui Bălcescu este foarte eficientă, cum a fost în cazul nostru. În cazul altor psihologii, nesentimentale, egoiste, zeflemiste (cu vocaţia lui Caragiale, de tipul lui Caragiale), axate pe un alt unghi atitudinal, cu alte filozofii despre viaţă, dominate de o înţelegere „materialistă – mercantilă” a vieţii, metoda lui Bălcescu nu poate stârni decât zâmbete ironice.

De altfel am văzut cum ironizează Caragiale valorile spirituale (idei, atitudini etc) ale momentului paşoptist, şi după el au venit atâţia să facă lucrul acesta, dând în partea cealaltă a „dezgustului”, sau chiar a urii faţă de poporul acesta, „a, suntem un popor de laşi şi de şulfe, aşa ne trebuie”. Nu suntem nici măcar popor, suntem bobor. Un popor de Lache şi Mache, de moftangii şi de mitici. Cu alte cuvinte trebuie să privim lucrurile nuanţat, în vederea obţinerii unei clarităţi în gândire. Opusă metodei educaţionale a lui Bălcescu şi Eminescu, „metoda sentimentală a salvării virtuţilor poporului român în vederea cultivării lor prin criticarea necruţătoare a racilelor, a

defectelor noastre” (nn), cum ar mai putea fi formulată această metodă, este metoda lui Caragiale.

Vrem nu vrem, iată-l pe Caragiale asimilat de Pedagogie. De chiar Pedagogia poporului român. Caragiale, aşa cum spuneam „practică” metoda inversă a lui Bălcescu şi Eminescu. El se opreşte asupra defectelor psihologiei noastre (în cea mai mare parte se ocupă de ironizarea, luarea în tărbacă a funcţionarilor, o orăşeanului), dar nu vrea eradicarea acestor defecte prin biciuire,prin incizarea lor cu bisturiul. Nu ! El este un bonom, el ironizează, persiflează, el se distrează privind aceste defecte cu un zâmbet amar. Rezultatul, în pofida oricărei logici, este absolut invers. Caragialismul bătându-şi joc de defectele noastre, în loc să le stârpească le-a argumentat. Le-a ajutat să se dezvolte.

Pe parcursul primei jumătăţi a secolului XX, şi sub dictatura comunistă, caragializarea poporului român, a societăţii româneşti, a căpătat forme stranii şi profunzimi nebănuite. În faţa acestei explicaţii ştiinţifice şi analiza psiho-sociologică rămâne înmărmurită. Am abordat această problemă în mai multe studii ale noastre („Istoria dramaturgiei româneşti de la origini până în prezent, „Eminescianism, brâncuşianism, caragialism”), fenomenul este unul de o complexitate şi profunzime extraordinară. La rândul lui caragialismul primei jumătăţi a secolului XX s-a sublimat în forme extrem de groteşti şi periculoase, cu o putere de erodare a moralei româneşti extraordinară. În perioada dictaturii comuniste caragialismul s-a obiectivat în forme de masă, luând forme de-a dreptul extremiste. Vedeţi, dumneavoastră,

cum stăm cu metoda de educare a poporului român preconizată de Bălcescu şi de Autorul Luceafărului. Ca şi cu metoda „complementară” (caragialismul şi-a bătut joc de defectele noastre, deci este un invers al metodei lui Bălcescu ce viza elogiul virtuţilor noastre, pentru a ne stimula tinderea către virtute) a caragialismului! Efectul este particular şi foarte nuanţat. Metoda lui Bălcescu n-a dat roadele scontate, pe când caragialismul a dat, a avut efecte inverse, am putea spune „nenorocind acest popor”. Stricându-l şi mai mult până în profunzimile noastre. Pe noi ne interesează la acest capitol însă cunoaşterea istoriei poporului român din punctul de vedere al „Pedagogie poporului român”, al fructificării faptelor şi specificului naţional, al esenţei istoriei noastre în vederea educării poporului român. Am văzut că perspectiva educaţională a lui Bălcescu asupra istoriei noastre n-a dat rezultatele scontate, pe când metoda ei complementară caragialismul a avut efecte nefaste asupra psihologiei şi moralei poporului român.

În cazul poporului român acesta în loc să se debaraseze de viciile şi tarele criticate de caragialism, ca şi cum acestea n-ar fi fost nişte defecte ci nişte virtuţi, poporul român şi-a cultivat viciile. Lectorul înţelege însă că nu dăm caragialismului decât importanţa care i se cuvine, nu-i punem întreaga „decădere” a poporului român în cârcă. Însă cu adevărat caragialismul a fost unul din factorii de „îmbolnăvire” a psihologiei poporului român.

Dacă este adevărat că din punctul de vedere al oamenilor instruiţi, al intelectualilor, Istoria poporului român este

cunoscută bine până la începutul secolului XX, când se vorbeşte de ascensiunea ideilor socialiste, când Instituţia Monarhică şi realizările ei sunt trecute în umbră, tot atât de adevărat este că intelectualii, în general, cunosc foarte bine istoria poporului român până în prezent, ei reuşind să străbată dincolo de „perdeaua" propagandei comuniste pentru a cunoaşte adevărul. Intelectualitatea cunoaşte acest adevăr, adevărul istoric, cel care nu-l cunoaşte fiind restul poporului, care a receptat din plin mesajul propagandei comuniste, interiorizându-l şi transformându-l în certitudine. Pentru aceştia istoria trebuie predată aşa cum s-a derulat ea în realitate. Pentru aceştia istoria trebuie predată din nou, începând cu secolul XX.

2) Un alt aspect al Istoriei poporului român care ne interesează din punctul de vedere al Pedagogiei poporului român este „viziunea – metaforă" pe care o aduce în Istoriografia românească profesorul de istorie Gheorghe Brătianu. Ideea esenţială a cărţii lui G. I. Brătianu („O enigmă şi un miracol istoric: Poporul român", Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1988, Bucureşti) este aceea că supravieţuirea noastră ca popor în aria carpato-dunăreană ar fi fost un miracol. Cartea se ocupă de fapt de originile poporului român, noţiunea de miracol este lăsată să „plutească" semantic în conţinutul cărţii. Ideea continuităţii poporului român în spaţiul dacic este argumentată cu suficienţă. Cartea însă, plecând de la titlu, a lăsat să se nască în epocă ideea că supravieţuirea poporului român în istorie este un miracol. Altfel spus că noi trebuia în general să dispărem, că ar fi fost mai multe condiţiile dispariţiei noastre decât ale continuităţii. Dar că a

existat acest rarisim miracol, această rarisimă minune, că totuşi am supravieţuit.

Istoricul nu lasă să se înţeleagă lucrul acesta în mod expres, ba dimpotrivă argumentează solid că procesul continuităţii noastre în primul mileniu a fost lent dar profund, ireversibil. Noi ne ocupăm însă de ideea care a circulat în mediile culte, ca şi în cele populare (şi pe care noi am auzit-o încă din anii 60), că noi românii în mod normal ar fi trebuit să dispărem ca popor, şi că numai printr-un miracol (printr-o minune a lui Dumnezeu, sau altfel spus numai printr-o întâmplare, printr-o condiţie minimă am supravieţuit) am continuat să existăm, fiind cât pe-aici să dispărem din istorie. Ideea aceasta ne-a intrat în subconştient, a fost preluată ca o idee importantă a mentalităţii poporului român. Poate că psihologia noastră este cea care „a absorbit-o" mai mult, poate că „axiofagia" sau fatalismul nostru au fost cele ce au creat-o, pentru că o argumentare logică, istorică a ideii ca atare nu există în cultura şi în istoriografia noastră. Deci, noi românii am supravieţuit printr-o întâmplare minimă în istorie sau existenţa noastră a fost una de la început sigură, solidă?

Am dezbătut ideea aceasta într-o lucrare specială („Istoria sistemului socio-economic de la origini până astăzi în spaţiul carpato-istro-pontic", 1979) care urmăreşte evoluţia Sistemului socio-economic românesc în acest spaţiu, din perioada închegării lui, ţi curba evoluţiei lui până azi.

Concluzia noastră, argumentată suficient în lucrare, credem noi, este că noi, românii nu putem să dispărem în istorie. Conceptul de dispariţie are o relativitate anume,

desigur, căci putem presupune că dacă ungurii l-ar fi învins pe Basarab I, la 1330 la Posada, dacă Mircea cel Bătrân ar fi fost învins la Rovine, dacă n-ar fi existat Ştefan cel Mare ca Domnitor viteaz şi Conducător priceput şi în locul lui ar fi existat un Domn slab, care ar fi închinat ţara turcilor, dacă înaintea turcilor ar fi ajuns la Dunăre ruşii etc. Dacă mergem pe o asemenea „perspectivă viitoristă" a lui dacă s-ar fi întâmplat aşa, sigur, s-ar fi putut să dispărem. Însă aşa cum a evoluat istoria noastră, cu un popor „molecular" întins pe o mare parte din suprafaţa Traciei, legat de pământ, mobil, cu o „reflexologie" vicleană şi bine concepută ca tactică în faţa duşmanului, pe care îl „măcina" prin retragere…Apoi după constituirea statelor româneşti, Ţara Românească şi Moldova, ca şi existenţa Transilvaniei ca o „provincie românească", perioadă când „unitatea românilor" a funcţionat ca un sistem triontic, cu o mobilitate mult mai mare decât dacă ar fi fost un sistem monolit, toate aceste condiţii, ca şi altele, au făcut ca sistemul triontic românesc să se afle toată istoria în situaţia de a nu dispărea.

În acelaşi timp însă este adevărat că Sistemul românesc, mai alea după veacul al XVII-lea a început să piardă din substanţă, suprafaţă, premise ale supravieţuirii lui, ale forţei lui. Ne referim la faptul că până în secolul al XVI-lea elementul românesc (oameni, limbă, obiceiuri, cultură, tradiţii etc) era foarte prezent în toată peninsula Balcanică, în răsărit se întâlnea până la Bug, în Panonia până în adâncimea ei, fixându-se cam pe unde se întâlnea lumea tracă, pe temelia acesteia. În nord-est Austro-Ungaria ne răpeşte Bucovina, în 1812. Ruşii ne iau Basarabia, prezenţa turcilor şi influenţa

străină fac ca elementul românesc din peninsula Balcanică să se restrângă. Această curbă a descreşterii, vorba lui Cantemir, a Sistemului socio-economic românesc se opreşte la 1918 (după ce începând cu 1848, ca efect al Revoluţiei de la 1848, ca şi al altor cauze, al contextului geo-politic asistăm la o reluare a dezvoltării sociale etc) când se împlineşte visul milenar al românilor, focul sacru păstrat în subconştientul colectiv al acestui neam.

Secolul 1858-1940 este cel mai bun veac al celui de-al doilea mileniu al nostru. Cu al doilea război mondial istoria noastră intră într-o lungă perioadă nefastă. Anii 1948, 1960 sunt anii când intelectualitatea şi ţărănimea fruntaşă a ţării sunt decapitate. Chiar dacă după 1965 se reia procesul dezvoltării economice, iar cultura poate să mai respire în voie, climatul de minciună şi duplicitate îşi pune în mod fundamental amprenta asupra moralei poporului român, asupra formării caracterului oamenilor. Asupra Nivelului educaţional al societăţii româneşti. Cu anii 1975 Dictatura comunistă devine sufocantă, iar după anii 1980, când încep să fie plătite datoriile, poporul se trezeşte într-o stare de necrezut cu câţiva ani mai înainte, într-o stare de foamete, frig, mizerie morală. Departe de noi de a afirma că în perioada comunistă nu s-a făcut nimic în România.

Se pare că atmosfera de duplicitate, minciună, corupţie din perioada comunistă a agravat atât de mult bolile mai vechi ale psihologiei poporului român încât va trebui să aşteptăm încă o generaţie ca să avem un climat moral aproape normal. După căderea dictaturii comuniste, o dată cu liberalizarea presei, a

interdicţiilor sociale, după desfiinţarea structurii centralizate, de comandă, am asistat la un fenomen care pe noi ca om ne-a îngrozit. Realmente câteva luni n-am ştiut ce să credem despre poporul român. Anul 1990 a fost anul în care un mare număr de români a emigrat, un şi mai mare număr, cei care aveau posibilităţi, ca şi cum ţara ar fi fost un cadavru, au început fiecare să ia din ea cât poate de mult ca s-o vândă peste graniţă. Această furie a îmbogăţirii individuale prin jafuri, furturi, prin mijloace necinstite (şi nu prin muncă) a atins dimensiuni înspăimântătoare.

Numărul de partide a crescut atât de mult încât parcă am fi asistat la apariţia ciupercilor, iar tensiunile politice, divizarea, fragmentarea, atomizarea socială a atins un apogeu atât de înalt încât nu mai era posibilă comunicarea umană. Societatea românească arata ca un haos grotesc. Eliberaţi de frică, de cenzură oamenii şi-au dat arama pe faţă. Am avut astfel prilejul să vedem în modul cel mai profund bolile psihologiei poporului român, ieşite acum la suprafaţă. În cei doi ani care au urmat economia s-a prăbuşit, criza relaţiilor umane s-a adâncit, criza valorilor, a culturii, a procesului educaţional de asemenea.

Ideea pe care vrem noi s-o concretizăm este aceasta: pe parcursul istoriei umane când asupra fiinţei naţionale pericolul care venea s-o cotropească era unul fizic, (armata maghiară, turcii, tătarii) poporul român a ştiut să se apere mobilizându-se şi adoptând o tactică defensivă, de hărţuire a duşmanului. Nu întotdeauna, ci numai când la Conducerea Ţării au fost Domnitori Mari, ca Basarab I, ca Mircea cel Bătrân, ca Ştefan

cel Mare, ca Mihai Viteazul. Domnitorii mici au fost un pericol pentru neam acesta, şi ei au făcut mult rău românilor, căci că de cele mai multe ori pentru a veni la Putere sau pentru a-şi păstra Puterea au închinat Ţara Duşmanului, au plătit tribut, etc.

Cu secolul XX când pericolul (factorul distructiv) nu mai are o materializare fizică şi (pericolul acesta a existat în Primul şi în cel de-al doilea război mondial) este de natură „subtilă", mascată, ţinând de războiul psihologic, economic (ne referim la Comunism, la utopia comunistă, la manipularea noastră, la războiul informaţional, cultural, educaţional, etc) poporul român se dovedeşte incapabil să dejoace planul duşmanului. Cam cu secolul XX mobilitatea, superioritatea şi complexitatea factorilor agresivi, mai ales a celor mascaţi, creşte enorm. Acum procesele de schimbare în spaţiul geopolitic mare sunt foarte rapide, la fel procesele de integrare şi războiul economic se derulează cu o viteză din ce în ce mai mare, concomitent cu blocarea subsistemului de rezolvare a problemelor cu care este dotat sistemul socioeconomic…Toate acestea pe fondul agravării crizelor de tot felul (sindrom de crize, criză economică, morală, culturală, de identitate, educaţională, de c valori, etc)) fac ca poporul român să fie pus în situaţia de a dispărea.

În urma unor analize şi studii de viitorologie mai complexe concluzia noastră este aceasta: poporul român trebuie să fie atent pentru că în următoarele decenii suntem în situaţia de a dispărea. Situaţie care va deveni cu fiecare an mai periculoasă. Niciodată în istorie (apropo de evoluţia

raportului: 1) factori ai dispariţiei, care au ca finalitate dispariţia sau slăbirea sistemului socio-economic al poporului român, 2) factori ai „creşterii”, ai dezvoltării şi evoluţiei sistemului socio-economic românesc) sistemul socio-economic şi cultural al poporului român nu a fost într-o situaţie mai gravă decât acum, în perioada post-comunistă, în deceniile unu şi doi ale secolului XXI.

În concluzie deci a existat în istoria noastră posibilitatea de a dispărea ca popor, această posibilitate a fost minimă şi ea se putea datora unei întâmplări catastrofale pentru noi. În general, Sistemul socio-economic românesc, funcţionând mobil ca sistem triontic, (Transilvania . Ţara Românească, Moldova) a avut suficiente resurse ca să reziste tuturor factorilor distructivi care s-au exercitat asupra lui. Cu anul 1940, ca urmare a faptului că nu a crescut suficient în perioada interbelică, (nu s-a întărit, că nu a căpătat o Putere mai mare, ca să facă faţă factorilor agresori) sistemul socio-economic românesc a fost profund dezechilibrat. Cel de-al Doilea Război mondial şi perioada comunistă dintre 1945-1965 sunt pentru noi o mare nenorocire. Perioada 1965-1980 a fost pentru noi o perioadă de creştere economică, dar, vai, nu a fost şi o perioadă de creştere educaţională. Dimpotrivă în perioada comunistă patologiile morale şi psihologice ale poporului român au săpat şi mai mult la temelia sa. Marele Experiment social politic şi economic mondial, care a fost comunismul, creat de francmasoneria mondială, a funcţionat ca un Război psihologic, informaţional, moral, educaţional care a îmbolnăvit şi a slăbit foarte mult unitatea şi tăria morală a popoarelor. Datorită patologiilor psihologiei poporului român

noi, românii, ne-am îmbolnăvit şi mai mult pe noi, am distrus şi mai mult fiinţa naţională românească, slăbind capacitatea de rezistenţă a poporului în faţa dificultăţilor de orice fel, venite din interior sau din exterior.

Cu anul 1990 poporul român intră afectat de o criză profundă morală, economică, educaţională profundă, cu subsistemul de feed-back (de autoreglare) dereglat, cu o erupţie extraordinară a patologiilor psihologiei poporului român, în cea mai grea perioadă din existenţa sa istorică.

3) Un alt „aspect" pe care trebuie să-l cunoaştem noi, şi care ne interesează din punctul de vedere al Pedagogiei poporului român este acesta: istoria noastră a semănat cu o istorie de „examene" pe care a trebuit să le dăm din când în când, mai precis periodic, la intervale mai mari sau mai mici. Lucrurile se petreceau aşa : ne ataca ungurul (1330), ne retrăgeam din faţa lui, îl ademeneam la Posada, îl învingeam, apoi peste un timp venea turcul, ne ataca şi el, reuşeam să scăpăm şi de el. Factorul distructiv acţionează asupra noastră periodic, astfel că reflexologia noastră din primul mileniu ne este întărită, şi totodată „tocită". Ei bine, am avut oarecare noroc în istorie că acest factor distructiv nu s-a năpustit dintr-o dată cu toată puterea şi din toate părţile asupra noastră... Şi asta s-a întâmplat pentru că fiind noi între imperii ne-am pomenit dintr-o dată, sau poate pe nesimţite, având un „rol de tampon", o funcţie reglatoare. Oricum este bine că s-a întâmplat aşa pentru că ne-a mai dat voie să mai „respirăm", să ne refacem forţele, satele, să ne re-organizăm.

Dar dacă Istoria a fost „bună” cu noi şi nu ne-a trimis toate nenorocirile deodată pe cap, tot atât de adevărat este şi faptul că noi n-am fost atât de inteligenţi încât să folosim aceste momente de respiro pentru a ne întări atât de mult încât viitorul „examen” la care ne supunea istoria, fiind de acum mai mari şi puternici, să-l trecem cu brio. N-am făcut lucrul acesta. La conducerea Ţării Româneşti sau a Moldovei Domnii se tăiau între ei ca într-un sabat continuu, lupta pentru putere înlăuntrul familiei Domnitoare şi între partidele boierilor, era aprigă, lupta dintre boieri şi Domni la fel, astfel că nimeni nu se mai gândea la ţară. „Dă, Doamne, mintea românului a de pe urmă” este un proverb care s-a născut ca reflectare a acestei realităţi dureroasă, a faptului că nu am fost inteligenţi în istorie. Adevărul este că Dumnezeu ne-a dat de multe ori prilejul să creştem şi să ne mai întărim, ca naţiune, ni s-au dat momente să respirăm, dar că, în general, n-am ştiut să folosim aceste perioade de refacere, la maxima lor valoare.

4) Ar fi fost bine ca Istoria poporului român să aibă Domnitori mari. De altfel credem că fără Basarab I, fără victoria lui asupra ungurilor în 1330 la Posada, fără existenţa lui Mircea cel Bătrân, în momentul în care turcii au ajuns la Dunăre, fără Ştefan cel Mare şi fără Mihai Viteazul noi n-am fi existat astăzi ca popor. Dacă în locul acestor Domnitori am fi avut nişte Domni mici, nişte Radu Praznaglava sau Mircea Ciobanu astăzi altfel ar fi arătat acest pământ şi altă limbă sau alte limbi s-ar fi vorbit pe el. I-am avut pe aceşti Domnitori mari care ne-au salvat ca popor şi ca Ţară în istorie. L-am avut pe Basarab I care i-a bătut atât de zdravăn pe unguri la Posada, chiar în primul moment al Întemeierii Ţării Româneşti, şi al venirii lor

bucuroase în Ţara Românească, astfel că le-a tăiat cheful pentru mult timp să mai vină după cuceriri.

Dacă ungurii întârziau să vină în Europa cu un veac sau două, şi în timpul acesta s-ar fi format în Transilvania un stat centralizat, puternic, ca în Ţara Românească, şi atunci când ar fi venit ungurii din nord-est ar fi fost înfrânţi şi nu s-ar mai fi putu stabili, pentru a-şi forma un stat şi o Ţară în Câmpia Panoniei.. Dar din păcate nu s-a întâmplat aşa, s-a întâmplat cum era mai rău. Înfrângerea lui Menumorut, Glad şi Gelu ne-a costat foarte mult, toată istoria. La fel, dacă Mircea cel Bătrân nu i-ar fi învins pe turci din primul moment când au ajuns la Dunăre, şi dacă turcii l-ar fi spulberat pe Mircea şi ar fi urcat repede în Moldova, ar fi trecut şi de Transilvania, nu numai Ţara aceasta ar fi arătat astfel, ar fi dispărut, având actualmente şi noi o Bosnie a noastră, dar Europa ar fi arătat şi ea altfel. Iar în veacul următor dacă n-ar fi existat Ţepeş şi Ştefan cel Mare care să le producă turcilor mari pierderi şi să-i ţină pe loc, în timpul acesta Europa să-şi ridice burgurile, catedralele şi universităţile ei, să aibă timp de meşteşuguri şi comerţ, altfel ar fi stat lucrurile cu Doamna Europă.

Aceşti Domnitori de primă mărime, care au prilejuit câştigarea „clipelor astrale” (momente istorice decisive, când am fi putut pierde totul sau câştiga, de la care istoria ar fi arătat altfel. A se vedea cartea „Clipele astrale”, de Ştefan Zweig) pentru neamul nostru au jucat un rol fundamental în configurarea istoriei poporului român. Să regretăm enorm însă că n-am avut mai mulţi Domnitori mari, să regretăm că după Mihai Viteazul n-am mai avut un mare Domn al Unirii. Dar

vorba cronicarului, să ne mulţumim că i-am avut şi pe aceştia că fără ei n-am mai fi existat. După Mihai Viteazul mai însemnaţi n-au fost decât Matei Basarab şi Vasile Lupu (care s-au luptat între ei, ce păcat. Dar este ne este specific nouă) Constantin Brâncoveanu şi Dimitrie Cantemir, (care iar-şi „s-au mâncat între ei) mare cărturar, dar om politic slab, mic. N-a intuit că ruşii sunt pentru neamul românesc un pericol mai mare decât turcii (dacă ruşii ar fi ajuns la graniţele Moldovei în secolul al XIV-lea astăzi mai mult ca sigur am fi fost asimilaţi).

Deci de la Mihai Viteazul până astăzi, inclusiv în acest moment istoric n-am mai avut un geniu politic de talia lui şi a lui Ştefan cel Mare. Carol I, german de origine, este un Conducător, un rege cerebral şi echilibrat, legăturile lui ne-au ajutat în politică, în acelaşi timp contextul european ne-a fost brusc, pentru puţin timp favorabil, astfel că am putut realiza Unirea Mare a românilor de la 1918. În ultimele două veacuri am avut câţiva gânditori politici de marcă, ne gândim la Bălcescu şi Mihai Eminescu, cei mai mari, la Kogălniceanu, la Titulescu, fapt care ne-a ajutat să obţinem mai mult decât altădată de la istorie. Dar să spunem că „suntem un neam, un popor salvat” în istorie, lucrul acesta nu-l putem spune. Şi aceasta din vina noastră !

5) ASASINAREA MARILOR CONDUCĂTORI AI ACESTUI NEAM. Faptul acesta ţine de psihologia profundă a poporului român. Boala aceasta (o tratăm pe larg la capitolul Psihologia poporului român) pe care am numit-o „Axiofagia”, de la axios - valoare, fagos - a mânca, vine din străfundul

nostru, al subconştientului colectiv al acestui popor. Ea s-a manifestat la toate nivelele societăţii româneşti, nu numai la vârf. S-o luăm de la începutul istoriei. Burebista, în plină operă de construcţie a celui mai mare Stat european, Statul trac, statul unuia dintre cele mai mari neamuri ale lumii, trădat şi asasinat de unul din căpeteniile sale, Decebal, trădat de una din căpeteniile lui, (iar la Tapae, când i-au primit pe romani cu flori, a fost trădat de mulţi tarabostes, de mai multe Căpetenii) printre alţii şi de unchiul lui, Durpaneux, Mircea ce Bătrân a făcut obiectul mai multor atentate în care ar fi putut să piară, vânat fiind de fratele lui, Vlad Ţepeş trădat de fratele său, Radu cel Frumos, trădat de slujbaşii săi, ţinut închis atâţia ani de Matei Corvin, Domn român, după ascendenţa sa.

Bogdan Vodă, tatăl lui Ştefan cel Mare, asasinat de fratele său, Aron Vodă, Ştefan cel Mare vine, şi la rândul lui, îl urmăreşte toată viaţa pe unchi să-l omoare, Mihai Viteazul, mort şi el devreme, în plină operă a construcţiei unui stat unitar, trădat tot de ai lui (se pare că a fost trădat). Vasile Lupu, un Domnitor nu mediocru, ba chiar cu merite, râvneşte la tronul Ţării Româneşti şi se luptă cu Matei Basarab. Acelaşi conflict puternic, aceiaşi „mâncătorie" se petrece şi între Constantin Brâncoveanu şi Dimitrie Cantemir (şi când te gândeşti că aceştia erau domni cărturari, adică luminaţi), când mult mai profitabilă, pentru ei şi ţările lor, ar fi fost relaţia de cooperare.

Rezultatul, amândoi Domnitorii au terminat rău, iar răul cel mai mare a fost pentru neamul lor, care a căzut sub domnie

fanariotă. Tudor Vladimirescu, cel care se răscoală împotriva regimului fanariot, este trădat şi el de oamenii lui şi asasinat, ciopârţit. Cu răscoala lui, şi cu jertfa lui, starea de lucruri din ţările române este zguduită din temelii. Cu jertfa sa Tudor Vladimirescu face să înceteze domniile fanariote în Ţările Române. Următoarea mare personalitate a gândirii social-politice este Nicolae Bălcescu. Închis şi el, tot de români, are nenorocul să contracareze de tânăr, în închisoarea de la Mărgineni, tuberculoza, fapt care îl va face să moară tânăr. Rămâne unul din piscurile gândirii noastre politice. În timpul revoluţiei de la 1848, şi după aceea, pe lângă Programul de idei, sintetizat strălucit de Bălcescu, pe lângă activitatea de organizare, şi energia extraordinară depusă în cadrul acţiunilor revoluţionare, Bălcescu a trebuit să depună un efort extraordinar pentru a-i împăca pe revoluţionari, pentru a-i aduce la un numitor comun. În ultimele momente ale vieţii, la Palermo, îi cere prietenului său Vasile Alecsandri să vină să-l vadă. Comod poetul Alecsandri motivează în modul cel mai lamentabil că nu-i poate îndeplini dorinţa.

După Bălcescu îl avem pe Alexandru Ioan Cuza, Primul Domn al Principatelor Unite. Este nevoit, după numai 7 ani (timp infim la scara istoriei, dar în care Principatele Române realizează în urma unor reforme şi Legi binevenite, o rapidă şi optimă trecere de la feudalism la epoca modernă) să ia calea exilului trădat de prietenii lui, Kogălniceanu, Brătianu, etc. Nu discutăm aici dacă soluţia Carol s-a dovedit mai bună decât soluţia Cuza, printre altele. Monarhia cu principi străini, care n-au voie să se căsătorească şi să se înrudească prin căsătorie

cu familii din ţară, îşi are originea şi în invidia noastră, în axiofagia noastră. În spaima de nepotism, de corupţie.

După Alexandru Ioan Cuza, după 80 de ani, când la conducerea statului român, în condiţii disperate, foarte grave şi periculoase pentru ţară şi pentru neam, vine din nou un român, generalul Ion Antonescu, acesta este trădat de oamenii în care avea cea mai mare încredere. Într-un moment, într-o clipă astrală, în care Mareşalul reuşise, sau era pe punctul de a încheia un pact secret cu Stalin, absolut avantajos pentru noi. Încă o dată în istorie ne tăiem singuri creanga de sub picioare, setoşi de a pune mâna pe putere. După ce vin la conducere comuniştii aceştia se omoară între ei într-un mod de-a dreptul înspăimântător. Gheorghiu-Dej îl omoară pe Ştefan Foriş, Lucreţiu Pătrăşcanu, singura minte cu adevărat a comuniştilor. acesta este tristul adevăr, şi cu el sunt omorâţi o mulţime de comunişti, care încercaseră să fie cât de cât patrioţi. Acum, după 1948, frâiele instituţiilor statului se găsesc în mâini străine, în mâinile sovieticilor, statul român şi ţara sunt totalmente la cheremul lui Stalin, vândută de comuniştii Anei Pauker şi ai lui Dej. Şi acum începe unul dintre cele mai mari pogromuri, decapitări ale neamului românesc, din istoria sa.

Sunt arestaţi majoritatea intelectualilor, oamenii cei mai buni ai ţării, iar măcelul va avea consecinţe psihologice profunde, zguduitoare asupra poporului român. Gheorghe Gheorghiu-Dej este omorât (se spune că tot de oameni din anturajul lui, executând însă ordinul Moscovei) şi aceiaşi soartă o va avea şi urmaşul său, Nicolae Ceauşescu, Dictator ca şi Dej, trădat tot de oameni de-ai lui.

Aşa după cum vedeţi (a se vedea şi cartea „Trecute vieţi de Domni şi de Domniţe”, a lui Nicolae Gane, dar şi lucrări ştiinţifice pe această temă) istoria Statului românesc, a Statului pe acest pământ, este mai degrabă istoria unui măcel continuu. În această „atmosferă de teroare, vrajbă, invidie şi nesiguranţă”, nu s-au putut forma Personalităţi Conducătoare geniale, şi chiar dacă au existat Domnitori foarte dotaţi, cum a fost Radu de la Afumaţi, care într-un răstimp scurt obţine victorii strălucite împotriva turcilor, este asasinat de boieri într-o biserică din Râmnicul Vâlcea. Această stare de „măcel continuu” la vârful societăţii româneşti este încununarea unei stări conflictuale care bântuie şi nivelul de sus al societăţii româneşti, clasa boierească, şi în general întreaga societate românească. Toată perioada evului mediu boierii sunt împărţiţi în tabere adverse, numite partide boiereşti, care se luptă şi se distrug între ele cu înverşunare, căutând fiecare să îşi aducă la Conducerea Ţării, pe Scaunul domnesc pe omul lor, pentru a profita de pe urma lui.

Un gânditor în ale educaţiei care elaborează o Pedagogie a poporului român nu poate să nu ia în considerare acest aspect, care ţine de specificitatea noastră psihologică fundamentală, de firea noastră. Acest măcel al valorilor, din perioada comunistă, pentru că acesta a fost rezultatul „teroarei interne”, a făcut să ne distrugem valorile şi nu mediocrităţile, care au participat din plin la distrugerea celor mai buni oameni ai societăţii. Acest „măcel al valorilor”, cum îl denumeam, s-a petrecut în toate domeniile vieţii sociale, astfel că marile valori ale acestui neam nu s-au putut realiza pe pământ românesc (cu câteva excepţii), au trebuit să fugă să se

realizeze aiurea. Acest aspect este unul dintre cele mai tragice din istoria poporului român.

5) Un alt aspect, foarte important al istoriei poporului român, decurge din AŞEZAREA NOASTRĂ GEO-POLITICĂ ŞI CULTURALĂ, ÎN PLANUL GEO-CULTURII. Este una din temele de meditaţie cele mai frecvente ale culturii române. Că noi suntem aşezaţi aici, „în calea puhoaielor", „a răotăţilor" cum zice Cronicarul, de aici ni se trage situaţia noastră nefericită, de popor călcat de alţii în o picioare, exploatat, jefuit, de popor slab.

Dincolo de văicăreala cronicarului şi apoi a multor oameni de cultură acest loc în care ne-a aşezat Dumnezeu ne-a fost şi propice. Este un fel de „loc comun" din geometrie, aici, în spaţiul carpato-istro-pontic s-au întâlnit toate drumurile de comunicare culturală, socială şi comercială. Aici, în acest spaţiu, se întâlnesc Nordul european cu Sudul mediteranean, Civilizaţiile şi culturile nordice cu cele mediteraneene şi orientale, aici se întâlneşte Apusul cu Estul, adică Europa cu Asia, aici se „balansează", culturaliceşte, politiceşte, economiceşte, puntea Euro-Asiatică. Acest lucru ne-a permis, ca pe lângă faptul că am fost poporul cel mai vechi al Europei (a se vedea G. Călinescu, „Istoria literaturii române de la origini până în prezent", ultimul capitol, „Specificul naţional", ca şi lucrările de istorie ale lui Constantin Iosif Drăgan, „Getica" lui Pârvan etc), să fim trunchiul genetic şi cultural cel mai bogat şi solid înfipt de la începutul lumii în acest „buric al pământului", înnoit continuu şi întinerit cu micile adaosuri genetice, influenţa culturale.

Ei bine, deşi ne-a pus în situaţia de victimă a multor agresiuni această poziţie geo-politică a noastră, prin poziţia pe care am ocupat-o noi (de fapt locul în care ne-a aşezat Dumnezeu, noi nu am ocupat nimic, şi pe nimeni) am fost un spaţiu de sinteză genetică, politică şi culturală. Un spaţiu al sintezei, un receptacul al celor mai mari influenţe, dar şi acel „mare creuzet" capabil de creaţie şi de sinteză. Aşa s-a făcut că fiind un popor vechi noi suntem în acelaşi timp un popor tânăr, şi o naţiune tânără (aşa cum susţine profesorul Onisifor Ghibu). Trebuie să privim de undeva de sus această „funcţie de receptare, prelucrare şi sinteză culturală" Euro-Asiatică, realizată din punctul de vedere al originalităţii noastre, ca să ne dăm seama ce lucru extraordinar, de profunzime, şi de mari dimensiuni este acesta. Această poziţie şi „funcţie majoră" a culturii noastre. Oamenii de cultură, chiar şi cei cu un nivel cultural mediu, cunosc acest lucru, despre care, aşa cum am spus, s-a mai scris în cultura noastră. Mircea Eliade are un studiu special pe această temă, „Destinul culturii române", apărut în presa vremii şi reluat acum de revista „Neamul românesc", numărul I, 1991, ce apare la Chişinău. În şcolile de cultură generală nu s-a aprofundat însă ideea aceasta, astfel că nu greşim deloc dacă afirmăm că, în general, neamul nostru nu cunoaşte această „mare operă de sinteză şi comunicare" spirituală a sa, a poporului român. Faptul acesta nu este de mică importanţă. El atestă vitalitatea noastră spirituală, puterea de creaţie. Blocaţi în planul manifestărilor istorice şi sociale de mare anvergură noi, iată, ne-am dovedit vizibil creativi în planul culturii. Păcat că n-am ştiut să exploatăm şi această

„poziţie” pe care o avem la maximum. Din păcate acesta este adevărul.

B) Cum este cunoscută Istoria poporului român de către poporul român? Foarte bine, Bine. Mulţumitor, Foarte slab?

Mărturisim că acest punct ne-a interesat din mai multe raţiuni. Cunoaşterea istoriei poporului român poate să fie pentru noi, românii, un mijloc de a ne emancipa, de a deveni lucizi în istorie, de a ne cunoaşte mai profund cine suntem, de a ne şti defectele ca şi calităţile. Deşi suntem conştienţi de limitele anchetei noastre, de faptul că are o relevanţă cu o anumită abatere, ideea acestei anchete, care să releve în ce măsură poporul român îşi cunoaşte istoria, ne-a venit după ce am văzut la televizor o anchetă asemănătoare. Imperfectă, ancheta noastră este totuşi relevantă. Iată întrebările conţinute de Anchetă:

1) „Între ce ani au domnit Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul şi Cuza Vodă? Ce alte elemente ne mai puteţi da despre aceşti Domnitori?

2) Aţi auzit de: Basarab I, de Radu de la Afumaţi, de Şerban Vodă şi de Ferdinand I? Aţi putea să ne spuneţi cam când au domnit ei şi ce bătălii au dat?

3) Ce opere literare au scris Pătraşcu cel Bun, Constantin Brâncoveanu şi Dimitrie Cantemir?

A fost chestionat un eşantion de 742 de persoane, grupate în două eşantioane, unul fiind grupul de control, formate

fiecare din 371 de persoane, pe parcursul lunilor noiembrie 1991 – martie 1992, jumătate din persoanele chestionate aparţinând mediul sătesc, rural, deci şi jumătate celui urban.

De asemenea, precizăm că jumătate din populaţia chestionată avea vârsta până în 34 de ani, jumătate între 34 şi 70 de ani. Acest chestionar îşi propune să verifice o Anchetă TV, făcută în primăvara anului 1991, anchetă din care rezulta că românii îşi cunosc foarte prost istoria. Iată rezultatele chestionarului nostru, centralizate şi analizate, interpretate:

1) 87 % din cei chestionaţi au auzit de cei patru mari domnitori români, Mircea cel Bătrân, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul şi Cuza Vodă. La eşantionul de control procentul este de 88,4%.

2) 27 % din cei chestionaţi ştiu aproximativ când au domnit cei patru. La eşantionul de control procentul este de 24,6 %.

3) 19,2 % din cei chestionaţi ştiu, cunosc una sau două din bătăliile mari pe care le-au dat cei patru Domnitori. La eşantionul de control procentul este de 20.4%.

La întrebarea a doua, unde este vorba de domnitori mai puţin cunoscuţi, de mărimea a doua.

1) La întrebarea, dacă aţi auzit de următorii Domnitori români, Basarab I, Radu de la Afumaţi, Şerban Vodă şi Ferdinand I, au fost următoarele răspunsuri: 28% au auzit de unul din nume, 22% au auzit de două nume, 18% au auzit de trei nume, 6% au auzit de toate cele patru nume. Răspunsurile date de eşantionul martor au avut o abatere foarte mică.

2) La întrebarea când au domnit aceştia răspunsul a fost dezarmant, abia 2,7% au ştiut aproximativ când a domnit unul dintre ei, la eşantionul martor cifra a fost de 1,5%.

3) La întrebarea, ce detalii ne puteţi da despre aceşti domnitori, 3,4% au putut să dea un detaliu despre unul din domnitori, la eşantionul martor, 2,7%.

La cea de-a treia întrebare, „Ce opere literare au scris Pătraşcu cel Bun, Constantin Brâncoveanu şi Dimitrie Cantemir am primit următoarele răspunsuri: 83,4 %, nu ştiu, 11%, răspunsuri aiurea (dar relevante) şi abia aproximativ cinci la sută au putut să numească o operă de Dimitrie Cantemir, („Descripţio Moldavie") de care învăţaseră la şcoală.

Interpretând acum rezultatele acestei anchete, apreciem că ea verifică şi confirmă ancheta tv despre cunoaşterea istoriei de către poporul român, şi nuanţează o mai precisă cunoaştere a problemei. Astfel, cunoştinţele generale ale istoriei sunt cunoscute mai bine de populaţia românească, decât cunoştinţele profunde. Detaliile sunt în schimb foarte slab cunoscute. Este uimitor cât de puţină importanţă îi acordă populaţia românească istoriei, cunoaşterii acestui obiect. Concluzionând tot ce s-a spus la acest capitol, din punctul de vedere al Pedagogiei poporului român, subliniem următoarele concluzii:

1) Populaţia acestei ţări îşi cunoaşte într-un mod nepermis (am putea să spunem, periculos) de slab, de prost, istoria. Suntem un popor care ne cunoaştem istoria într-un

mod nesatisfăcător, cu toate că Şcoala românească a făcut oarecare eforturi în direcţia aceasta. În ultimii 20 de ani, Liceele Industriale, licee la care nu se învăţa nici carte, dar nu se învăţau nici meserii, licee absolvite de un mare număr de tineri, au umplut societatea cu generaţii cu o slabă cultură generală. Pentru că trebuie spus şi lucrul acesta, chestionarul, răspunsurile date la acest chestionar, probează nivelul scăzut al culturii generale în cazul poporului român. În acelaşi timp am rămas uimiţi de cunoştinţele reduse în acest domeniu (al istoriei) date de ingineri, farmacişti, adică de oameni care au cât de cât un nivel de pregătire, de şcolarizare mai înalt. Credem că această problemă, a slabei cunoaşteri de către poporul român a istoriei sale, ca şi a nivelului scăzut de cultură generală, în cazul nostru, al românilor (un nivel periculos de scăzut) trebuie reluată şi rezolvată de Ministerul Ştiinţei şi Învăţământului, de Şcoala românească, cercetată mai profund, pentru a încerca să eliminăm această stare de lucruri cât mai repede. Acest nivel scăzut de cultură generală, ca şi de cunoaştere a propriei istorii, a istoriei poporului tău, explică într-o bună măsură comportamentul moral al poporului român în perioada comunistă, dar mai ales postcomunistă, ca şi modul lamentabil în care noi românii ne-am comportat când a fost vorba să rezolvăm probleme pe care ni le-a pus istoria, acum în perioada postcomunistă. Este acesta un punct de vedere (cu un anume grad de subiectivitate. N n) şi totodată o concluzie. Cu alte cuvinte noi propunem abordarea cu toată seriozitatea a acestei Probleme (foarte importante) de către Ministerul Învăţământului şi al Ştiinţei şi rezolvarea ei într-un

timp cât se poate de scurt, cu consecinţe educaţionale, zicem noi, pozitive.

2) Istoria care se predă şi în clasa a IV-a, şi în clasele V-VIII, ca şi manualele de istorie de la Liceu, au acest neajuns, că nu-l ajută pe elev să-şi formeze o „viziune”, o imagine de ansamblu, coerentă şi logică a curgerii evenimentelor. Că manualele şi profesorii transmit informaţii, calupuri informaţionale, nu viziuni coerente, informaţii care se uită şi care nu-i ajută pe elevi să înţeleagă lumea, curgerea ei. Informaţii care nelegate între ele fiind se transformă în mintea copiilor într-un haos, care se uită repede, bineînţeles.

În al doilea rând se predă în şcoala românească o Istorie cronologică, mulţumiţi fiind toţi, şi autori de manuale şi profesori care predau, că avem de-a face cu o istorie obiectivă. Eu cred că problema scrierii manualelor de istorie, a elaborării manualului acesta, unul dintre cele mai importante, trebuie pusă altfel. Şi anume aşa cum o spunea Onisifor Ghibu, când analiza şi comenta literatura didactică apărută în Ardeal după 1869. Este nevoie ca istoria să-l informeze pe om, dar mai ales să-l formeze. Să-i releve acele aspecte despre om şi despre poporul lui care să-l emoţioneze, să-l trezească la o altă realitate existenţială, să-i descopere astfel istoria încât să-l motiveze şi să-l facă să fie un apărător şi creator al neamului lui. Recunoaştem că problema aceasta nu este simplă, că este una asupra căreia va trebui să ne aplecăm serios, şi cu mintea şi cu sufletul, pentru a realiza ceea ce ne vom propune.

Şi acum să ne oprim asupra celorlalte aspecte relevate de noi.

1) Trebuie să fim conştienţi, dar şi mândri, de funcţia noastră de receptacul, de sinteză, în cadrul spaţiului geo-politic şi cultural euro-asiatic în care ne aflăm. Nu este puţin lucrul acesta, mai ales că ne-am achitat cu bine de această MISIUNE DE SINTEZĂ spirituală în istoria lumii, iar faptul dovedeşte că mici fiind noi în puterea militară, deşi nu i-am lăsat pe alţii să ne cotropească, ne-am folosit energiile interiorizate în crearea unei culturi de sinteză, cu un rol extraordinar în „metabolismul" culturii euro-asiatice, al culturii universale, al echilibrului şi al marii şi complexei comunicări dintre marile culturi ale Europei şi ale Asiei de nord ca şi ale Asiei Mici, de sud şi ale Orientului Apropiat. Această funcţie e îndeplinită admirabil de la „început", cum ar spune Eliade. Adică din neolitic încoace, permanent. Ei bine, trebuie să ne întrebăm, din punctul de vedere al Pedagogiei şi educaţiei poporului român, cum am putea noi fructifica, în favoarea creşterii noastre ca spiritualitate şi popor, ca influenţă politică şi culturală, dacă vreţi, această poziţie pe care ne-a dat-o Dumnezeu de la începutul lumii? Aceasta este problema şi lucrul acesta este posibil. Începutul acestui demers se face acum, în această carte.

2) Am văzut de asemenea că noi, românii, n-am ştiut să fructificăm la maximum perioadele dintre războaie, acele momente, răgazuri de respiro pe care ni le-a oferit istoria între două încercări, între două examene. Cum am putea noi să fructificăm aceste perioade astfel încât să devenim un popor dezvoltat, normal, bogat, cu un nivel de trai şi cultură ridicat, pentru că, să fim convinşi, Istoria ne va mai supune la multe examene, aşa cum ne-a supus acum, în perioada post-

comunistă. Perioada comunistă, care a fost o perioadă lungă de pace am fructificat-o prost, perioada interbelică, cea mai bună din istoria noastră după mulţi, am fructificat-o şi pe aceasta într-un mod mai mult prost, total ineficient. Să ne aducem aminte numai de ravagiile făcute de politicianism în această perioadă. Era nevoie să se înfrunte chiar aşa partidele între ele, era nevoie să fie omorâţi atâţia oameni valoroşi? Perioada postcomunistă este un dezastru îngrozitor pentru noi, nici vorbă să mai pomenim de fructificare a acestei perioade în istorie! Putem noi, deci, să medităm asupra acestei idei, şi să reuşim, în sfârşit, să găsim acea modalitate, acea strategie şi cale care să ne ajute să fructificăm aceste perioade? Trebuie, neapărat, să facem lucrul acesta.

De asemenea, noi extindem ideea, trebuie să învăţăm să fructificăm în favoarea noastră toate şansele, toate condiţiile pe care nu le oferă viaţa şi istoria, să transformăm în evoluţie întreaga noastră existenţă.

Trebuie să regretăm, să ne doară faptul că Domnitorii noştri, familiile Domnitoare s-au tăiat între ele ca într-un sabat continuu, că boierii şi Domnii s-au „mâncat” şi ei între ei, că n-am avut mult mai mulţi Domnitori mari. Aţi observat dumneavoastră ce rol extraordinar de mare a jucat Marea Personalitate când s-a aflat la cârma ţării: un rol decisiv. În mâinile lui Ştefan cel Mare şi ale lui Mihai Viteazul acest popor a fost ca o vioară care în mâinile unui violonist genial scoate sunete nemaiauzite. Ei bine, cum să facem noi, românii, ca în istorie să nu mai fim inhibaţi, să fim creativi, participativi (orice s-ar spune Ceauşescu n-a avut în faţa

istoriei nici un complex, şi trebuie să învăţăm toţi să fim aşa, păcat numai că şi-a ţinut poporul cu căluşul în gură, deşi de pus la muncă l-a pus), ofensivi, la modul frumos, pozitiv, creator, să nu ne mai distrugem valorile ? Cum să facem noi să avem numai Domnitori mari, când lichelele şi jigodiile, cum se întâmplă acum, sunt primele care dau buzna pe scena politică şi în fruntea bucatelor, şi sunt imposibil de ţinut în frâu? Vedeţi, trebuie să ne punem aceste întrebări, şi trebuie să le rezolvăm în modul cel mai profitabil, ca pe nişte probleme esenţiale ale neamului românesc.

În linii generale aceste aspecte ale istoriei credem noi că trebuia să le relevăm, deşi numărul lor este mult mai mare, şi Pedagogia poporului va trebui să investigheze, într-un demers mai bine elaborat, mai complet, toate aspectele din care noi românii avem de învăţat. Cu acuitate şi cu tristeţe trebuie să ne punem întrebarea, am învăţat, noi, românii, tot ce trebuia din durerile şi tragediile prin care am trecut, din greşelile ca şi din victoriile noastre am învăţat tot ce puteam învăţa? Aceasta este problema: să învăţăm din istorie tot ce putem învăţa, să fructificăm în favoarea evoluţiei noastre întreaga istorie, cu victoriile şi înfrângerile prin care am trecut!

Pentru că întrebarea dureroasă, „de ce noi, românii, suntem un popor care n-am învăţat nimic din istorie, care nu învăţăm nimic din istorie”, nu mai poate fi evitată, şi trebuie să ne-o punem cu toată brutalitatea, cu toată luciditatea, spre binele nostru! Nu este adevărată afirmaţia noastră? Ne-am pus de multe ori această întrebare. Nu cumva, ea, întrebarea aceasta ar trebui nuanţată? Să fim obiectivi: a fost primul

război mondial, cumplit, cu ocuparea întregii ţări aproape, cu tifos exantematic cu sute de mii de morţi, trebuia poate să pierim ca stat. Numai că amărâţii ăia de ţărani, cărora Averescu le promisese pământ, ca şi strămoşii lor, pentru pământ şi-au dat şi viaţa, au luptat vitejeşte şi i-au învins pe nemţi. Întrebarea este aceasta: de ce am uitat atât de repede tragedia prin care am trecut, şi de ce în deceniul 30-40 al veacului politicianismul a făcut ravagii? Corupţia, destrăbălarea politică şi socială, setea de putere, minciuna au făcut ravagii ? Partidele compromise au fost incapabile să guverneze ţara, Hitler ne-a luat Nordul Ardealului, apoi ruşii Bucovina şi Basarabia ! De ce după tragedia naţională din anii 1916-1918, o dată ajungând în perioadă de pace moravurile s-au stricat atât de repede? Când ar fi trebuit, ca nemţii după cel de-al doilea război mondial, să ne încordăm disciplinaţi din toate puterile, pentru a ne dezvolta şi a creşte cât mai mult ca naţiune, ca Fiinţă naţională, ca Putere europeană ?

A venit al doilea război mondial, cu milioane de morţi şi de nenorociri. De ce n-am învăţat nimic din tragedia, din tragediile prin care am trecut, şi după 46, când comuniştii au venit la putere ne-am azvârlit unii asupra altora, am înfiinţat închisorile comuniste, adică Gulagul comunist, iar între anii 1948-1960 cei care au fost la putere pur şi simplu au trecut la distrugerea a ceea ce avea mai valoros din punct de vedere uman această ţară! Bun, am trecut şi prin anii aceştia ani grei, ai închisorilor şi gulagului românesc. De ce după 1990, am fost martorul îngrozit al acestui uriaş şi grotesc spectacol de furt , de jaf naţional ? Cei care au putut au încărcat această ţară în maşini şi s-au dus s-o vândă peste graniţă ? Şi ca şi cum n-

ar fi fost destul pentru această ţară, minerii au venit la Bucureşti în două rânduri făcând prăpăd, compromiţându-ne, făcându-ne de ruşine în ochii întregii lumi ! Numai în ochii noştri nu !

IV

SITUAŢIA GEO-POLITICĂ A POPORULUI ROMÂN

Despre situaţia geo-politică a poporului român am discutat mai sus. Elementele de cadru sunt conturate. Deci noi, românii, s-a plâns Cronicarul „am fost aşezaţi în faţa tuturor puhoaielor şi realelor", şi nu a fost bine pentru că nu omul este peste vremi şi vremurile sunt peste om, „iară omul sub vremuri iaste". Dacă ne uităm în istorie observaţia este justă pentru că spaţiul dintre Carpaţi şi Mare a fost un fel de poartă prin care populaţiile Asiei s-au scurs către Europa. Fenomenul nu este (vezi Getica, lui Pârvan) de astăzi de ieri, este din mezolitic, de când pot fi urmărite deplasările de populaţie, în acest spaţiu, deplasări care au continuat şi în neolitic.

În tot acest timp se presupune că rădăcina populaţiei băştinaşe ar fi continuat să existe prin timp şi să se extindă în spaţiu, dând civilizaţia înaintată a pelasgilor, şi civilizaţia Hiperboreeană (Nicolae Densuşanu, „Dacia Preistorică", Ed.

Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1982). În neolitic, datorită dezvoltărilor tehnicii agricole în spaţiul carpato-istro-pobtic se produce pe o lungă durată de timp o „mare explozie demografică", astfel că bazinul Dunării devine un leagăn şi un „centru al lumii", (buricul lumii, în viziune mitică), din care încep să emeargă, să migreze în jos, către sud, către Asia Mică triburi pelasge fondând civilizaţii, cum ar fi civilizaţia hitită, civilizaţia troiană, etc. Apoi în nord, în nord est, prin nordul Mării negre, în sud-vest, triburile care au ajuns în peninsula Italiei.

Viziunea aceasta nu ne interesează din punctul de vedere al istoricului şi a exactităţii istorice, ci din cea a antropologului cultural şi politic şi din cea a geo-politicului. Circulaţia prin acest spaţiu s-a făcut, datorită conformaţiei reliefului dintre Marea Neagră şi Marea Nordului, ca şi faptului că se afla cam la mijlocul marilor densităţi demografice ale Asiei şi Europei, între marii poli a două civilizaţii deosebite, cea asiatică şi cea europeană. Circulaţia aceasta continuă pe durata unor milenii întregi, a marilor mase de populaţie a ţinut, aşa cum spuneam, de nişte constante.

Deci nu pentru că am fi avut noi nenorocul să ne aflăm în faţa popoarelor migratoare, ci pentru că ne-am aflat de la începutul lumii la intersecţia marilor căi de comunicare ale Euroasiei. Aceste căi sunt nişte „constante", am spus, în sensul că ţin de permanenţa de deplasare a speciei umane, şi că dacă va fi cazul şi în mileniile următoare marile deplasări, „aerisiri" demografice tot pe aici vor trece. Este cunoscut faptul că

turismul modern, aşa cum îl cunoaştem de câteva zeci de ani (de când a devenit o „industrie”), este o formă „organizată” şi „civilizată” a continuităţii marilor migraţii de altădată, dar şi comerţul bunurilor tot căile „constante” ale mişcărilor dintotdeauna le străbate. Este posibil ca în deceniile care vor urma spaţiul geo-politic şi geo-politic al fostei Uniuni Sovietice, datorită tensiunilor şi crizelor etnice, să se prăbuşească economic atât de mult, încât populaţii imense cuprinse de panică, înnebunite de foame, prăbuşită moral să năvălească înspre Civilizata şi putreda Europă tot ce aceste căi. Pe care altădată veneau popoarele migratoare, şi să se învârtă înnebunite în Europa hipercivilizată, sau mai bine zis hipertehnicizată, tot pe acele rute.

Departe de noi gândul de îngrozi pe cineva, raţionamente şi analize viitoriste duc cu multe şanse la astfel de scenarii. Deocamdată Marile Centre Politico-financiare ale lumii se joacă ele cu nişte scenarii „necinstite” şi periculoase. Deci este posibil ca aceste „constante” ale mişcării demografice euro-asiatice dinlăuntrul Civilizaţiei umane să fie reactivate în forme care nu vor mai putea fi controlate. De altfel aţi văzut, când germanii au atacat Uniunea Sovietică în cel de-al Doilea război mondial, prin acest spaţiu, prin această „poartă euro-asiatică” au atacat-o. Pe aici şi-au transportat trupele şi muniţia de război.

Când turcii au venit în Europa încercând să urce către mijlocul ei tot pe la noi au trecut. Norocul Europei a fost că nu au putut să treacă mai departe. La fel Uniunea Sovietică în ultima parte a celui de-al doilea război mondial, când „s-a

scurs” către Germania, pe la noi, de fapt prin sufletele satelor şi al părinţilor noştri a trecut. Nu greşim deloc dacă afirmăm că EuroAsia trece pe la poarta noastră, sau mai bine zis prin ograda noastră... Ce s-a întâmplat în istorie? S-a întâmplat că în acest loc, în acest spaţiu, cel mai important din Euroasia, după asasinarea lui Burebista, apoi după dispariţia poporului dac, aici, în spaţiul carpato-istro-pontic, a apărut o „depresiune de putere”.

În situaţia în care în această vatră, în acest pământ binecuvântat cu multe bogăţii, s-a aflat un loc de mare interes politic. Cu ani în urmă noi am formulat într-un studiu geo-politic aşa-numita Teorie a Buricului Lumii. Termenul este o metaforă desigur, însă foarte relevantă. Buricul lumii nu este desigur un punct fizic ci un spaţiu geopolitic de mare interes pentru statele din zonă sau dintr-o zonă mai îndepărtată. De mare interes, deci. Toţi vor să fie prezenţi, dacă nu cu trupe, cu influenţa puterii politice, cu oamenii lor, (cu cozile de topor) cu puterea banilor ei, cu o „mână a puterii”, deci.

Ei bine, toată istoria de la Burebista şi Decebal încoace, apoi în primul mileniu al erei noastre în acest spaţiu „Buric al lumii” nu a mai existat o Putere, militară şi politică. În această situaţie cei care au vrut să treacă încolo şi încoace către Europa şi Asia au trecut cum au vrut, pentru că în acest spaţiu n-au găsit decât o populaţie proto-română moleculară, atomizată, întinsă pe un mare spaţiu, (spaţiul fostei dacii şi Tracii) dar fără o conducere centrală. Fără să fie coagulată, organizată într-un Stat, condusă de un Creier, de o Putere.

Statul apare în acest Spaţiu geopolitic foarte important, abia în secolul al XIV-lea.

Când au venit turcii în Europa au găsit de data aceasta o populaţie organizată într-un Stat, condus de Mircea cel Bătrân, bun strateg (norocul lui şi al nostru), dar fără să fie conducătorul unei mari armate, care să-i fi învins pe turci şi să-i fi aruncat înapoi în adâncurile cenuşii ale Asiei. Vedeţi ce tragedie s-a întâmplat în istoria noastră, şi desigur, în Istoria Europei. Bună pentru noi şi pentru Europa ar fi fost situaţia inversă. În Buricul pământului spaţiul Carpato-Istro-Pontic) să se fi găsit un Sta Puternic (Puterea) şi un popor numeros, puternic, cu o armată numeroasă şi puternică. Ştiţi ce s-ar fi întâmplat atunci? Am fi avut o Europă liniştită, am fi avut un popor român prosper, nestresat toată istoria, care şi-ar fi văzut liniştit de munca şi de „creşterea" lui în Istorie. Şi atunci popoarele Asiei nu ar mai fi intrat nici ele spaţiul daco-românesc şi în Europa ca prin smântână, Europa nu ar mai fi fost vraişte etc.

Deci acest MAXIM DE PUTERE aşezat aici în spaţiul geo-politic Carpato-istro-pontic, aici în „buricul pământului", ar fi avut întreaga istorie consecinţe pozitive. Ar fi asigurat o stabilitate socială şi politică mai mare a Europei şi Asiei, în primul rând a populaţiei daco-române care locuia aici, fapt care ar fi făcut ca istoria să fi fost mai puţin sângeroasă, progresul uman ar fi fost mai substanţial. Vedeţi cum ar fi putut să decurgă istoria Europei şi a noastră dacă statul lui Burebista n-ar fi dispărut (dacă o căpetenie trădătoare şi ticăloasă nu l-ar fi asasinat pe marele Rege!), dacă în acest

spaţiu geo-politic ar fi fiinţat toată Istoria o Tracie mare şi puternică! Sau dacă Decebal nu ar fi fost învins şi trădat de ai lui, iar Statul dac ar fi continuat să dăinuie neîntrerupt până azi ! Dar nu s-a întâmplat aşa. N-a fost să fie. În „Buricul pământului" din spaţiul Carpato-istro-pontic, din puntea Erro-Asiatică s-au aflat nişte amărâte de ţărişoare, Ţările Române, care s-au mai războit şi între ele, cu Domnitori care s-au asasinat într-un Sabat continuu.

Dacă aici, în locul României Mari s-ar fi aflat după 1918 un popor puternic şi numeros cum erau germanii, nici ruşii nu l-ar mai fi ciopârţit, nici germanii lui Hitler n-ar mai fi trecut prin el să atace stepele Asiei, pentru a-l distruge pe Stalin cu bolşevismul lui. Concluzia este limpede ca lumina zilei: este bine ca în spaţiul carpato-istro-pontic, aici unde este Buricul lumii Euroasiatic, este bine să se găsească un MAXIM DE PUTERE. Adică un Mare popor, cu o dezvoltare economică puternică, având o armată mare, puternică, sigură, capabilă să respingă orice Agresor, un popor cu o morală sănătoasă, bogat, muncitor, disciplinat. Un popor cum sunt nemţii sau cum sunt japonezii.

Problema este deci aceasta, suntem noi, românii, capabili ca într-un timp istoriceşte scurt să devenim un mare popor, adică să construim un MAXIM DE PUTERE ÎN ACEST SPAŢIU GEO-POLITIC? Aceasta este problema!

2) Tot în studiul nostru de geo-politică, anterior, noi argumentam următoarea idee, care ni se pare evidentă. Ne-am plâns toată istoria că ne-a aşezat Dumnezeu în calea răutăţilor şi a furtunilor, şi am avut de suferit de pe urma acestui fapt.

De asemenea am motivat înfrângerile şi nerealizările noastre folosindu-ne de acest fapt. Vezi, Doamne, am fost un popor slab, nefericit, învins şi jefuit de alţii pentru că „ne-a pus dumnezeu în calea răutăţilor ! Rog cititorul să ne urmărească atent:

1) Noi am avut de suferit într-adevăr de pe urma acestui lucru, şi avem şi acum de suferit. Şi dacă nu înţelegem profund problema, esenţa problemei, vom mai avea de suferit mult şi bine, dar acest fapt s-a datorat tocmai realităţii că am fost un popor mic, un popor slab, dezbinat, pe care şi-au permis cine a vrut şi n-a vrut să-l calce în picioare. Reluăm ideea: pentru că am fost un popor mic şi dezbinat spaţiul geo-politic în care vieţuim nu ne-a fost favorabil, ci nefavorabil. Dacă am fi fost un mare popor, puternic, războinic, disciplinat, deci dacă în acest spaţiu s-ar fi aflat un Maxim de putere, acest spaţiu geopolitic tocmai pentru că am fost aşezaţi în calea marilor drumuri de comunicaţie Euro-asiatice NE-AR FI FOST FAVORABIL! FOARTE FAVORABIL !

- dacă noi am fi fost „un mare popor”, un popor cu o armată puternică, acest spaţiu geo-politic în care suntem de la începutul lumii, nu ne-ar mai fi fost defavorabil, ci ne-ar fi fost favorabil. În loc să ne fie un duşman locul acesta în care ne aflăm, un instrument care s-a întors împotriva noastră şi ne-a chinuit toată istoria, dacă noi am creşte, ne-am dezvolta (demografic, economic, cultural, politic), „crescând” peste o anumită limită (ca o ştachetă când sari la înălţime) acest loc „blestemat”, din duşmanul nostru se transformă în prietenul nostru, în mijlocul nostru bun, care ne poate ajuta să ne

dezvoltăm! IDEEA ESTE FUNDAMENTALĂ! Şi este lucrul cel mai trist că, de sute de ani, n-am descoperit-o până acum!

- în concluzie – acest spaţiu geo-politic nu este unul rău, ci unul foarte bun, dar pentru aceasta va trebui noi, ca popor, să creştem peste o anumită limită. Mai precis, să devenim UN MARE POPOR. Dacă vom fi în continuare un popor mic, slab, dezbinat, laş, lipsit de patriotism, acest spaţiu geo-politic ne va fi nefavorabil, va fi periculos pentru noi în continuare !

Iată una din Ideile majore ale Pedagogiei poporului român, la care am ajuns în urma studierii poziţiei noastre geo-politice. Dacă nu ne emancipăm, şi dacă vom rămâne un popor slab dezvoltat, puţin numeros, care îşi jefuieşte economia, în care ne mâncăm unii pe alţii, ne vor dezbina toţi cum vor vrea va fi rău de noi ! Ne vor stoarce de toate resursele, aşa cum s-a întâmplat până acum, şi tot un popor nefericit şi lipsit de noroc (care ne vom jelui mereu!) vom rămâne.

Aşadar, cu luciditate, spus verde în faţă poporului român, una dintre condiţiile fundamentale ale salvării noastre în Istorie, ale salvării noastre ca popor şi ca indivizi umani, este de a DEVENI ÎNTR-UN TIMP ISTORICEŞTE SCURT UN MARE POPOR! Dacă nu vom face asta, atunci să nu mai aşteptăm nimic de la istorie. În cazul acesta noi suntem singurii vinovaţi de dispariţia noastră din istorie. De viaţa noastră şi de istoria noastră nefericite, pline de suferinţe şi de umilinţe ! Să ne aducem aminte îngroziţi că pe pământul acesta a mai dispărut un Stat şi o Ţară, Statul dac şi Dacia (poporul dac nu putem să spunem că a dispărut), ţara strămoşilor noştri daci ! Ţara părinţilor poporului român !!

Vrem sau nu să învăţăm ceva în istorie, din tragedia lor, care este de fapt şi a noastră! Bine NU vrem să învăţăm nimic, va fi foarte rău de noi!

II

În ancheta noastră pe care am dat-o pe eşantionul de 742 de persoane, împărţit în eşantion de lucru şi eşantion de control am introdus şi aceste întrebări:

1) V-aţi gândit vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost asasinat Burebista, şi pe teritoriul ţării noastre s-ar fi dezvoltat poporul trac, condus de un stat puternic? şi

2) V-aţi gândit vreodată ce s-ar fi întâmplat dacă în locul poporului român, aşa cum a fost el divizat în istorie, s-ar fi aflat un popor puternic, de neînvins?

La aceste două întrebări răspunsurile au fost următoarele:

La prima întrebare din cei 371 de oameni chestionaţi toţi au răspuns, nu. La fel s-a întâmplat şi în cazul eşantionului de control. La cea de-a doua întrebare răspunsul a fost acelaşi: un nu, peste tot. Cum am interpreta aceste răspunsuri. Mărturisim că suntem precauţi şi nu ne grăbim să tragem concluzii pripite. Nu suntem obişnuiţi, ne referim la cei care au răspuns anchetei, de fapt la marea masă a populaţiei cu o astfel de gândire, cu o astfel de „imaginaţie” în planul istoriei române.

Pe de altă parte, ancheta ne relevă o realitate mai ascunsă a subconştientului nostru: ne-am învăţat să ne vedem numai cum suntem, ca rezultat al istoriei. Nu îndrăznim, în subconştientul nostru, să ne vedem mai mari. Însă ne este relevat şi un alt aspect, pe care nu şi l-ar fi imaginat Bălcescu, nu ne întoarcem în trecut, nu ne gândim la traci ca la un mare neam, ca să ne sumeţim şi noi să fim mari. Ce să-i faci, ieşim greu din „starea de amorţire". „Deşteaptă-te, române, din somnul cel de moarte! „. Nu păcate nu facem nici cel mai mic efort ca să ne deşteptăm …

V

ETICA

Sunt după cum se ştie sunt Sisteme pedagogice şi gânditori care şi-au întemeiat construcţia teoretică a Sistemului lor pedagogic pe etică. Şi noi vom face lucrul acesta. Adevărul este că în acest veac al recordurilor, al competiţiilor dure, al crizelor de tot felul, o dată cu progresul tehnic n-am asistat şi la un progres moral. Morala parcă ocupă un loc mai neînsemnat în viaţa şi în conştiinţa omului modern decât oricând. Este o realitate. Oare la nivelul civilizaţiei umane Omenirea este mai puţin morală acum la sfârşitul secolului XX decât la începutul lui? În general se apreciază că în acest veac faţă de veacul trecut moravurile au „decăzut", iar

în a doua jumătate a secolului nostru moravurile au decăzut şi mai mult faţă de prima jumătate a veacului.

Se poate să fie un adevăr, în afirmaţia aceasta este însă şi mult subiectivism. Nu cunoaştem, deşi am fost interesaţi de problemă, studii serioase pe această temă. Este foarte important pentru societăţile umane să-şi cunoască, (să se cunoască pe ele, să-şi ia pulsul moral, cum se spune) evoluţia, să-şi cunoască problemele morale, evoluţia lor, dacă este vorba despre o decădere a comportamentului moral, sau despre o însănătoşire a lui. Deşi în acest veac al crizelor moralei i se acordă o importanţă mai scăzută (a se vedea comportamentul tinerelor generaţii, raporturile lor cu generaţiile adulte, sexualitatea, criminalitatea, violenţa, homosexualitatea), respectul, onoarea, valorile morale nemaifiind la înălţime, în faţa lor trecând alte valori (câştigul economic, competiţia profesională, confortul, setea de putere, goana după bani, tot atât de adevărat este că această dimensiune a socialului şi umanului îşi are importanţa ei extraordinară pentru o societate.

Germania şi Japonia sunt Sisteme socio-economice foarte avansate, eficiente, competitive pentru că au la bază o forţă de muncă, un popor cu o morală ridicată. Nu este adevărat că numai creşterea educaţională se converteşte în eficienţă economică, şi cu valoarea morală se întâmplă tot timpul acelaşi lucru. Deşi sunt tot Sisteme capitaliste (adică sisteme economice cu autoreglare) economiile Argentinei şi a Braziliei nu funcţionează, nu sunt la fel de competitive, de eficiente ca cele ale Germaniei şi Japoniei, pentru că se

sprijină pe o morală mai „slabă”. Moralitatea, nivelul moral al unui popor este un lucru extraordinar de important. Îşi pune amprenta în mod fundamental asupra eficienţei Sistemului economic, asupra creativităţii culturale şi tehnice, asupra climatului educaţional din şcoli, naţional etc. Dă consistenţă, sintalitate organismului social. De aceea, acest nivel moral al unei naţiuni trebuie cultivat.

Educaţia morală care se face în şcoli este ca şi inexistentă. Despre educarea morală a unui popor (care se face totuşi în viaţa de zi cu zi), ca strategie bine gândită, dirijată asupra fiinţei naţionale nu cunoaştem nici un studiu. Până acum am vorbit despre societatea şi şcoala secolului nostru. În veacul trecut educaţia morală era o componentă mult mai vie a educaţiei,a Şcolii, a vieţii în general. Ea se făcea în familie, cu program şi cu perseverenţă, ca şi în şcoală. De aceea noi credem că societatea modernă, şi şcoala contemporană ar trebui să-şi regândească atitudinea faţă de educaţia morală. În şcoala începutului de veac XXI va fi mai multă nevoie de educaţie morală decât de informaţie. Pedagogia popoarelor va pune un mare accent pe educaţia morală. Pentru că popoarele sunt mari temple vii care se sprijină pe colonadele numite caracterul oamenilor, al indivizilor umani. Societăţile moderne, şi civilizaţia umană au nevoie la fel de mult de caractere bune aşa cum are de inteligenţe mari! Şi acum să ne referim exclusiv la moralitatea poporului român.

1) În acest moment (de fapt realitatea aceasta este mai veche) este adevărat că ne bucurăm în Europa de un prestigiu moral prost ? Că nu avem deci o reputaţie bună? Este

adevărat, răspundem cinstit şi îndureraţi la lucrul acesta. Faptul se datorează comportamentului României în ultimul război mondial. Oricum, fenomenul acesta nu este mai vechi de un veac. După al doilea război mondial, ca şi sub comunism, iar mai grozav în perioada postcomunistă acest prestigiu negativ de care ne bucurăm în Europa a crescut. Va trebui să fim atenţi la lucrul acesta. Să ne aducem aminte de ce prestigiu moral s-au bucurat în antichitate strămoşii noştri, tracii. Imaginea României în lume, dar şi în ochii noştri, a fost compromisă şi distrusă complet de mineriadele anului 1990, (în primul rând de mineriada din 13-15 iunie 1990, când Ion Iliescu a chemat minerii la Bucureşti) când realmente o dată cu venirea minerilor în Bucureşti am asistat la scene groază, nemaivăzute în istoria noastră. Scene de o violenţă şi cruzime înspăimântătoare care au făcut, datorită televiziunilor, înconjurul lumii, fiind transmise în direct.

2) Am auzit de multe ori spunându-se că noi am fost un popor moral, dar că năravurile noastre s-au stricat o dată cu venirea fanarioţilor. Este adevărat că venirea grecilor, a fanarioţilor în Ţările Române, mai ales după secolul al XVI-lea ne-a pervertit din punct de vedere moral, însă nu cumva această stricare a moralei noastre a fost accentuată şi de faptul că moravurile fanariote (de fapt lipsa de morală şi caracter a noilor veniţi) au găsit în fiinţa noastră morală un teren propice? Oricum este evident că după veacul fanariot partea de sus a societăţii româneşti, clasa boierească, superpusă, politică a suferit o degradare morală profundă. Aşa se face că în cea de-a doua jumătate a secolului al XIX-lea Eminescu aduce o critică severă acestui segment al societăţii româneşti.

Caragiale subliniază şi el lucrul acesta, însă „grecul”, obişnuit cu lumea coruptă a orientului, nu se impacientează, nu face o dramă din asta, pentru el nu este un cutremur al conştiinţei ca în cazul lui Eminescu, ci priveşte totul cu condescendenţă. Dar din ce grupuri este format acest segment „de sus” al societăţii, atins de corupţie şi decădere morală? 1. În primul rând sunt politicienii, care în cea de-a doua jumătate a secolului XX s-au înmulţit. Liberalismul a adus o dată cu beneficiile lui şi libertatea apucăturilor rele, dezvoltarea cancerigenă a politicianismului, a corupţiei, a lenei, a câştigului fără muncă, a inconştienţei. 2. În al doilea rând grupul amploaiaţilor, al slujbaşilor de tot felul, cu o moralitate mai laxă. 3. Şi-n al treilea rând grupul negustorilor de tot felul. Ştim însă de la greci că meseria aceasta a negoţului „corupe caracterul, personalitatea umană”, îl corupe pe cel care o practică. Îl face viclean, cinic, setos de câştig. În acelaşi timp să observăm că partea aceasta imorală a societăţii trăieşte la oraş. Rousseau are dreptate când spune că mediul urban, oraşul, corupe. Şi la noi se întâmplă la fel, mediul urban, mai prosper şi mai mobil, sociologic şi economiceşte, are o morală mai stricată. În schimb, societatea românească trăieşte în cea mai mare parte a ei la sat. Satul e o lume cu moravuri austere şi severe, în care morala tradiţională s-a păstrat până mai de curând. Cu secolul XX cele două medii, oraşul şi satul, evoluează paralel, fiecare cu specificul lor moral, cu morala lui. Vitejia ţăranului român, dar şi angajarea profundă a întregii societăţi româneşti, au făcut la sfârşitul Primului război mondial să ne împlinim visul milenar, unitatea românilor, dintotdeauna.

Perioada interbelică este perioada cea mai bună a noastră, agricultura, economia, ştiinţele, cultura, învăţământul se dezvoltă într-un mod extraordinar. Ei bine, lumea politică, sau morala acestei lumi, suferă din păcate o degradare extraordinară. Boala politicianismului face ravagii în societatea românească şi în perioada interbelică, (aşa cum s-a întâmplat de la 1848 încoace, tot timpul) inspirând sau inducând în mediile româneşti degradarea moravurilor, haosul.

Au venit apoi cele două mari lovituri istorice, cele două mari cutremure sociale şi istorice, pe care le-am resimţit până în străfundul fiinţei naţionale,

1. Al doilea război mondial, înfrângerea armatei române, Lovitura de stat de la 23 august 1944, deruta morală determinată de întoarcerea bruscă a armelor şi pierderea unui mare număr de soldaţi (lovitură care ne-a „ameţit", ne-a slăbit, ne-a derutat şi înfricoşat, şi de aceea am opus o slabă rezistenţă comunismului, spune Mircea Vulcănescu) în război,

2. Iar apoi anii 1948-1960, când au fost făcute aproape un milion de arestări de către Puterea comunistă, aflată sub Cizmă rusească, şi când în gulagul comunist mor peste 400 de mii de români, de fapt cei mai buni români... Cu 1964 societatea românească îşi găseşte o normalitate firească, parcă lucrurile se aşezaseră. Comunismul a adus morala comunistă, un număr de norme morale care aşezau în centrul moralei, al acţiunii morale comunistul. Norme morale care nu erau rele, nu spunea nimeni să furi, să minţi, să dai în cap. Stăm şi ne gândim, cum a fost posibil ca această perioadă a comunismului să ducă la o degradare atât de profundă a

moralei româneşti, a caracterului românilor, la o stricare morală a poporului român, încât după căderea lui Ceauşescu să asistăm pur şi simplu la prăbuşirea morală a întregii societăţi?

Mai conservator satul românesc a mai încercat să păstreze morala tradiţională, o dată însă cu deposedarea de pământ a ţăranului, cu ruinarea civilizaţiei agrare, mai ales după 1975-1990, când pauperizarea satului românesc a atins o cotă ruşinoasă şi periculoasă, credem noi, cu acest fenomen au fost atinse grav temeliile morale ale neamului. Aceste „temelii morale" au avut o funcţionalitate însemnată toată istoria, au susţinut un popor, au iradiat o atmosferă morală în întreaga societate, au fost un exemplu, un reper pentru întreg poporul. Faptul că până acum fusese „stricat" vârful societăţii, nivelul de sus, fapt regretabil şi cu efecte educaţionale negative, nu fusese atât de grav.

Însă acum, după ce în socialism a fost distrusă clasa ţărănească (rezervorul milenar al tradiţiilor, al valorilor morale, al subconştientului colectiv al neamului, cum spun Motru şi Mehedinţi), stratul bazal al societăţii româneşti, al istoriei, a avut consecinţe catastrofale pentru Întregul Organism Social Naţional (Pentru Întreg). Este îngrijorător faptul că într-un răstimp atât de scurt (50 de ani), temeliile unui popor milenar se pot eroda atât de mult. Pentru că după căderea Dictaturii comuniste, în anii imediat care au urmat, am fost martorii unui proces social şi moral de degradare îngrozitor, mai bine zis al unui spectacol îngrozitor de dureros pentru un patriot, şi pentru orice om lucid, cu mintea la cap.

Autorul acestor rânduri a copilărit într-un sat românesc în deceniul şase al acestui veac. Păstrează şi acum în inimă şi în memorie imaginea unei lumi morale, profund umane, a cărei existenţă era centrată pe valorile morale tradiţionale, muncă, respect, cinste, curăţenie morală.

Ori, după o jumătate de veac ce se întâmplă în satul românesc? Se fură, omoruri, relaţiile umane nefuncţionale, valori morale inexistente (deşi în ultimul timp parcă satul românesc se mai regăseşte). În anii imediat căderii dictaturii comuniste, din punct de vedere moral societatea românească în ansamblul ei este profund bolnavă. Acesta este adevărul, profund bolnavă. Cu toate mediile ei atinse de această patologie. Consecinţele sunt catastrofale pentru economie, pentru cultură, pentru psihologia noastră de zi cu zi, pentru educaţia copiilor din şcolile noastre.

Morala în şcoala românească, ne referim la comportamentul moral al elevilor, la valorile morale din universul şcolii, la relaţii interumane, la exigenţa slabă a profesorilor, la faptul că ne împăcăm toţi cu această situaţie, este nemulţumitoare. Ei bine, această stare morală proastă, extraordinar de proastă a societăţii româneşti în această perioadă istorică foarte dificilă (când în spaţiul geo-politic în care ne află războiul economic şi dezechilibrele, tensiunile etnice şi militare sunt maxime) face ca însăşi organismul românesc în ansamblul său să fie nefuncţional, incapabil să rezolve problemele pe care i le pune istoria. Starea proastă a moralei româneşti, aflată acum în punctul cel mai de jos al

evoluţiei ei istorice, înrăutăţeşte într-un mod îngrijorător starea Sistemului socio-economic, a poporului român.

Dacă vom dispărea în deceniile următoare, una din cauzele importante ale dispariţiei noastre este această „îmbolnăvire" gravă „a moralei poporului român". Să sperăm că nu va fi aşa! Deci, în concluzie, în acest moment istoric apreciem că starea morală a poporului român (înrăutăţită grav în ultima jumătate de veac, mai ales prin erodarea temeliilor morale ale neamului nostru) este extrem de gravă, de proastă, încât pune în primejdie (în condiţii istorice agravate) însăşi existenţa poporului român. În această situaţie se impun cele mai radicale măsuri de redresare şi însănătoşire a moralei neamului românesc.

II

Am apreciat, deci, că situaţia morală a societăţii româneşti, acum în perioada de tranziţie post-totalitară, este foarte gravă. Nu este numai o impresie subiectivă, este concluzia unui om care trăieşte, a trăit în mod profund, această experienţă. În mod colectiv concluzia noastră este certificată de numărul mare de crime, de jafuri, de violuri, de violenţa extinsă în întreaga societate, de degringolada socială, de criza morală a fiinţei umane, a grupurilor umane, a societăţii româneşti, de penetrarea elementului românesc, şi de subminarea lui, într-un mod fantastic de către elementul ţigănesc (geneticeşte, cultură, economie, moravuri). De faptul

că exodul tinerilor, şi îndeosebi al celor cu o pregătire superioară este mare, că numai în doi ani s-au făcut peste 3 milioane de avorturi, că începând cu luna februarie a anului 1992, pentru prima dată în istoria noastră creşterea demografică a devenit negativă (este mai mare numărul celor care mor decât al celor care se nasc)

. Că pe când economia se prăbuşeşte lună de lună, rata criminalităţii creşte cu 27%, iar numărul jafurilor cu 31% (sursa Ministerul de Interne, într-o emisiune tv). În această stare foarte periculoasă, credem noi, pentru întreaga naţiune se impun măsuri radicale pentru redresarea morală. Ori ce vedem? Pe scena naţiunii oamenii politici dau un spectacol de circ de cea mai proastă speţă, în timp ce societatea românească îşi urmează tragedia socio-economică într-o nepăsare care ar trebui să ne îngrijoreze, (amorţire, Bălcescu) şi într-o stare morală foarte proastă. În această situaţie se impune să cunoaştem şi părerea poporului despre starea lui morală. Să vedem ce crede societatea românească despre ea însăşi, în criza morală îngrozitoare pe care o străbate. Pe parcursul anului 1990 şi în prima jumătate a anului 1991, constituind un Grup de sondare a opiniei publice am făcut o Anchetă deosebit de complexă, pe un eşantion întins, după toate regulile sociologice ale unui asemenea demers. A fost chestionat un eşantion de 1036 de persoane, din toate straturile societăţii, reprezentativ ca sex şi vârstă, respectând riguros regulile unei anchete sociologice.

La întrebarea: Credeţi că suntem un popor ?

1) cinstit?

2) cinstit şi necinstit în mod egal?

3) necinstit?

am primit următoarele răspunsuri: 1) nici unul din cei chestionaţi nu au afirmat că ei cred că am fi un popor cinstit, 4,5% cred că suntem „amestecaţi”, cinstiţi dar şi necinstiţi, adică „şi aşa şi aşa”, cum s-au exprimat unii, 95% din cei chestionaţi cred că suntem un popor necinstit, s-a folosit foarte mult termenul „de hoţi”. Eşantionul de control, format din 1036 de persoane, a confirmat cu o abatere foarte mică răspunsurile de mai sus. Ne aducem aminte starea noastră psihică din acel moment, la aflarea (în timp ce lucram la centralizare) răspunsului, îngrozitoare, de disperare, în timp ce afară criza morală bântuia ca un taifun.

Tot pe acelaşi eşantion (de lucru şi de control) o altă întrebare din Anchetă:

Ca popor, credeţi că avem mai multe calităţi:

- pozitive;

- pozitive şi negative în mod egal;

- negative.

Iată şi răspunsurile centralizate: 7,2 5 din cei chestionaţi au răspuns că ei consideră că avem mai multe calităţi pozitive decât negative, 14,3 % cred că avem în mod egal şi calităţi pozitive şi negative, iar 79,5 % cred că la români numărul calităţilor negative este mai mare decât al celor pozitive. Răspunsurile eşantionului martor sunt următoarele: 6,8% cred că numărul calităţilor pozitive este mai mare decât al celor

negative, în cazul poporului român, 13,2% cred că numărul calităţilor negative şi pozitive este echilibrat şi amestecat, iar 80% sunt convinşi că numărul calităţilor negative este mai mare decât al celor pozitive (pentru că ne-am purta aşa cum nea-am purtat, au afirmat unii, „pentru că suntem un popor stricat, de hoţi, suntem ruşinea Europei, domnule, ne-am făcut de râs în lumea întreagă", au ţinut mulţi foarte mulţi să-şi exprime oful, nuanţând răspunsurile). Eşantionul de control confirmă deci răspunsurile primite de la eşantionul de lucru. Interpretând rezultatele anchetei, suntem descurajaţi, părerea noastră, a românilor despre noi este foarte proastă. Mai mult, am sesizat, tendinţa este generală, şi vine din adâncul nostru, un fel de „sete", de descărcare masochistă, de a ne critica, de a afirma despre noi că suntem un popor de hoţi, de şulfe, că nu ne mai ridicăm noi cât este hăul etc. Ca o conştiinţă îndurerată şi umilă care ne punem problema educării neamului acesta nu putem să nu înregistrăm cu obiectivitate aceste lucruri.

O explicaţie psihologică există, tuturor ne merge rău, suntem supăraţi pe viaţa aceasta, şi atunci ne vărsăm focul, pe cine?, pe poporul acesta, „că din cauza lui avem viaţa şi destinul pe care le avem, că fură şi nu munceşte", de aceea suntem noi săraci. În cadrul anchetei făcute pe eşantionul de 742 de chestionaţi, împărţiţi în mod egal în eşantion de lucru şi de control, la întrebarea:

Consideraţi că suntem un popor:

- moral?

- mai puţin moral?

- imoral?

răspunsurile au fost: 9,40 au răspuns că în general, sau în mare, suntem un popor moral, 28% au răspuns că suntem mai puţini morali, şi 62,6% au răspuns că suntem un popor imoral (de la păcătos, cu multe defecte, până la hoţii Europei, ţiganii, jigodiile Europei, la afirmaţia că noi trebuie să dispărem din istoria (incredibil, dar adevărat), că n-avem ce căuta în Europa etc). Eşantionul martor dă următoarele răspunsuri: 8,5% suntem un popor moral (mai mult moral), 31,5 % că suntem un popor mai puţin moral şi 40% că suntem un popor imoral, mai puţin moral decât imoral. Şi această Anchetă confirmă imaginea noastră despre noi, cunoaşterea noastră de sine, pe care o avem în această perioadă. Faptul, în general obiectiv, trebuie să ne asumăm acest răspuns, această realitate, are desigur şi o doză de subiectivitate. Şi este o realitate îngrijorătoare, periculoasă, pe care trebuie s-o îndreptăm urgent. Această stare de lucruri, ne referim la răspunsurile, la imaginea noastră despre moralitatea noastră, (despre noi înşine) şi are o faţetă bună, ca să spunem aşa. Faptul că suntem „obiectivi" cu noi, că în faţa defectelor noastre putem să fim obiectivi.

Şi-n al doilea rând, răspunsurile acestea date de multe ori cu patimă, ca să „ne descărcăm sufleteşte" pe noi, (şi să ne disculpăm) trădează faptul „că suntem supăraţi pe noi, nemulţumiţi de noi", ceea ce să recunoaştem, este un lucru bun. Este un lucru bun pentru că dacă suntem critici cu noi, nemulţumiţi de noi, înseamnă că ne mai putem îndrepta. Că putem să devenim în scurt timp o societate cu un nivel moral

mai bun. Interpretând răspunsurile la Anchetele de mai sus, (interpretarea este atât de evidentă, de elocventă, reiese atât de limpede din cifre încât îţi sare în ochi) noi credem că nu trebuie să intrăm brusc în panică. (dacă nu cumva vom fi în continuare total nepăsători privind tragedia prin care trecem, destinul nostru c viitor. Adică inconştienţi !) Perioada aceasta de sărăcie şi criză morală ne face să avem imaginea aceasta întunecată despre noi, însă cu primele succese economice, cu ridicarea nivelului de trai, cu un plus de bogăţie şi încredere în noi, cu mai multe realizări importante (pentru că răspunsurile trădează şi acest fapt, că n-avem încredere în noi) starea noastră morală s-ar putea ameliora.

Pedagogia şi educaţia poporului român, cu luciditate o spunem, trebuie să ţină însă cont de această realitate a stării noastre morale din ultimul deceniu al secolului XX, în demersul pe care şi l-a asumat.

VI

PSIHOLOGIA POPORULUI ROMÂN

Este capitolul cel mai greu al acestei cărţi. Când scriem aceste rânduri suntem încordaţi, umili şi plini de „o spaimă epistemologică", greu de descris. Suntem noi pregătiţi din punctul de vedere al informaţiei de care dispunem, al procesului de meditaţie, de interiorizare profundă, de analiză

pe marginea acestei teme ? Suntem noi pregătiţi din punctul de vedere al obiectivităţii psihologice să putem releva într-un studiu de dimensiuni rezonabile ADEVĂRATA PSIHOLOGIE A POPORULUI ROMÂN? Ne punem la început de drum toate aceste întrebări şi ne luăm pe cât posibil măsurile de siguranţă, care să ne asigure ajungerea la un rezultat, obiectivitatea demersului ştiinţific. Este adevărat că ne-am dori să ne adâncim în studiul psihologiei poporului român, că în perspectivă am dori să scriem o lucrare cu un asemenea titlu, care să ducă mai departe încercările înaintaşilor noştri pe drumul elaborării acestei discipline.

Acum, în această lucrare, noi nu putem să facem lucrul acesta. Cel mult un rezumat a ceea ce s-a realizat până acum de către oamenii de cultură români, pe drumul întemeierii Psihologiei poporului român. Un rezumat sau o sinteză. În acelaşi timp însă am vrea să nu ne oprim aici, ci să mergem mai departe, şi anume să relevăm acele aspecte importante ale psihologiei poporului român de care are nevoie Pedagogia poporului român, pe care trebuie să le cunoască Pedagogia poporului român în vederea elaborării unei Căi educaţionale, a unei Strategii naţionale complexe prin care poporul român poate să iasă din criză. Lucrul acesta ne interesează cel mai mult, acum, în această lucrare şi nu elaborarea unei Psihologii a poporului român, întreprindere merituoasă însă, pe care o lăsăm în seama mai degrabă a Institutului de cercetări psihologice. Pentru că o asemenea lucrare tot trebuie elaborată, şi cu cât se face mai devreme lucrul acesta cu atât mai bine.

În Psihologia socială s-a discutat despre fundamentarea unei ramuri a Psihologiei generale (şi sociale) care să aibă ca obiect chiar acest lucru, studiul psihologiei popoarelor. S-au scris lucrări cu titlul acesta (Wundt, 1888), încercările de constituire a acestei discipline sunt merituoase, însă rezultatele nu sunt pe măsura aşteptărilor. De aici apariţia unor discuţii interminabile, că Psihologia popoarelor este de fapt psihologia culturii poporului respectiv, sau mai degrabă o Filozofie a culturii acelui popor, că mai „obiectivă ar fi o Psihologie etnică, în măsura în care aceasta ar putea să releve mai profund psihologia unui popor. După al doilea război mondial demersurile Psihologiei popoarelor, al Psihologiei unui popor, sunt părăsite aproape total.

Să recunoaştem că obiectul acestei Discipline este de o profunzime şi complexitate extraordinară, de o vastitate greu de cuprins, şi, de ce să nu o recunoaştem, are o anume inefabilitate, astfel încât, credem noi, Psihologia s-a trezit în faţa unei sarcini prea dificile, astfel că va mai trebui să mai aşteptăm adunarea de date, încercările de constituire a Ştiinţei Psihologiei Popoarelor, dezvoltarea acestei Ştiinţe. Aceeaşi este şi situaţia în cazul Psihologiei poporului român. S-au făcut încercări merituoase pe acest drum şi noi le-am parcurs cu uimire, cu bucurie (şi cu tristeţe) şi interes.

Concluzia este însă aceiaşi pe care am exprimat-o mai sus, Psihologia trebuia să se pregătească mai mult (Psihologia românească, nu alta) în vederea realizării acestui lucru. Există în literatura psihologică românească următoarele lucrări mai semnficative privind Psihologia poporului român: I.

Crăciunescu, „Le people roumain d'apres ses chants nationaux”, 1874, (Biblioteca Academiei), o carte subţire, o cărticică de fapt, care se traduce uşor, şi care este extrem de superficială, şi de sentimentală, şi care nu se poate constitui într-un demers ştiinţific. Ideea cărţii este că din cântecele populare, balade, doine, se vede vitejia poporului român, curajul lui, aleanul, dorul, şi cam atât.

Mai bogată în idei, cu adevărat merituoasă, este cartea sociologului Dimitrie Drăghicescu (născut chiar lângă satul în care am venit noi pe lume. Dimitrie Drăghicescu este unul dintre sociologii şi psihologii pe care ar trebui „să-i redescoperim”, să-i preţuim mai mult). „Din psihologia poporului român”, 1907, o carte în care se defineşte cu justeţe obiectul Psihologiei poporului român, plecând de la creaţiile sale din toate domeniile, în care se fac incursiuni în istoria poporului român, analize, se construiesc explicaţii.

Constantin Rădulescu Motru scrie chiar o carte cu titlul acesta „Psihologia Poporului român”, în care apar ideile pe care le întâlnim în mai multe scrieri ale sale, psihologia rurală, legătura tradiţiilor cu psihologia, legătura dintre mediu şi psihologie, diferenţa dintre psihologia satului şi cea a mediului urban, prefigurarea românismului.

Tot pe aceiaşi linie Simion – Mehedinţi scrie „Caracterizarea etnografică a unui popor prin munca şi ideile sale”, 1920, mergând pe ideea că producţia de unelte agricole, produsele unei civilizaţii, munca, ideile, metodele oglindesc psihologia acelui popor.

În „Studiu de psihologie socială” Constantin Dimitrescu Iaşi încearcă şi el investigarea psihologiei poporului român. Acelaşi lucru îl face şi Mihai Ralea în „Psihologia şi viaţa”, 1933, iar I. Buricescu dă în 1944, deci în plin război mondial, o carte cu un titlu foarte frumos, „Sufletul românesc”, în care încearcă, era la modă în epocă, să surprindă „sufletul spiritualităţii româneşti”, încercare nu lipsită de merite, dar prea vaporoasă, căzând în păcatul metafizicii. O carte cu un asemenea titlu are şi filozoful Constantin Noica, „Pagini despre sufletul românesc”, lucrare ce adună câteva articole pe această temă apărute în presa vremii, şi adunate acum de Editura Humanitas (Bucureşti, 1991), o carte mai mult de „poezie şi metafizică”, de filozofare pe deasupra obiectului, dar care nu-ţi „relevează adevărul”. Concluzia noastră este că pe acest drum al constituirii unei Psihologii a poporului român avem până acum câteva încercări merituoase, dar nu avem o lucrare cu adevărat de Psihologie a poporului român, care să surprindă şi să releve psihologia poporului român, în profunzimea şi complexitatea sa. Şi ţinând seama de complexitatea obiectului cine ştie dacă o vom avea vreodată.

Din punctul de vedere al încercării constituirii acestei discipline următoarele ar fi etapele acestui demers: 1) studierea Psihologiei populare. Se ştie că aşa cum există o medicină populară, o astrologie populară, există o Psihologie populară, în care cunoaşterea umană, a unui popor, a adunat date despre sine, despre chiar psihologia acelui popor. Traian Herseni, în cartea sa „Cultura psihologică românească”, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1980, pag. 23) are un

capitol întreg destinat acestei teme, însă este prea puţin, este nevoie să se scrie cărţi pe această temă.

A doua etapă ar fi studiul încercărilor de constituire a Psihologiei poporului român, de la Dimitrie Cantemir, cu „Descrierea Moldovei", 1716, până la lucrările cele mai recente.

Iar a treia etapă ar fi chiar încercarea de a configura „Modelul", Sistemul psihologic al psihologiei poporului român, aşa cum există în linii generale elaborat Sistemul Personalităţii umane (SPU). Lucrarea este una de mare întindere şi de trudă vastă şi laborioasă, şi dacă nu vom avea oameni cu vocaţia sintezei şi a adâncului, a profunzimii totodată, al spiritualităţii poporului român, teamă ne este că nu vom avea niciodată o asemenea lucrare. Ar mai fi de asemenea studierea din mai multe puncte de vedere a psihologiei poporului român, O abordare monografică, altfel spus, ca şi constituirea acelui Model al psihologiei poporului, văzut în devenirea sa.

Aşa cum spuneam în acest capitol noi vom releva numai anumite aspecte, este adevărat, pe cât va fi posibil pe cele fundamentale, esenţiale, şi care ne vor ajuta cel mai mult din perspectiva Pedagogiei poporului român.

Trebuie de asemenea spus că cel care s-a apropiat cel mai mult de configurarea unui Model al psihologiei poporului român (nu există până acum nici din punctul de vedere al filozofiei nici din cel al psihologiei un studiu serios şi competent al relevării, al punerii în evidenţă al acestui model)

este poetul şi filozoful Lucian Blaga. Acest Model rămâne încă să fie dedus în articulaţiile sale, el fiind oarecum „neasamblat”, dacă ne este permisă această exprimare. Astfel la baza psihologiei poporului român stă „Orizontul spaţial al inconştientului” („Spuneam că orizontul spaţial al inconştientului e alcătuit din structuri esenţiale, din tensiuni, din ritmuri, din accente. Un anume spaţiu matrice se poate naşte şi cristaliza aproape în orice peisaj”, Opere, Trilogia culturii, vol. 9, Editura Minerva, 1985, pag. 200), matricea stilistică a unui popor. („Sub învelişul permeabil al culturii noastre folclorice care a îngăduit în cursul timpurilor netăgăduite procese de osmoză, se găseşte un nucleu iradiant şi consistent. E „matricea stilistică”, inalienabilă, a duhului nostru etnic”. Trilogia culturii, Spaţiu Mioritic, vol. 9, pag. 294). Matricea stilistică este un fel de „temelie ontologică şi spirituală care iradiază prin creaţie în toată sfera culturii şi civilizaţiei unui popor.

Astfel în domeniul ornamenticii stilul românesc, sub iradierea matricei stilistice a neamului nostru capătă următoarele aspecte, geometrismul este marcat de un stil dominant drept-liniar, motivele naţionale sunt „vegetale, animale, organizat stilizate, uneori geometrizate, capătă nuanţe de „culori stinse”, compoziţia este „rarefiată, degajată, ornamente şi câmpuri”, aspectele stilistice au următoarele note: „consecvenţă, stil artistic, distincţie”. Aşadar, cultura şi valorile civilizaţiei unui popor, gesturile, actele sale, stilul în care sunt săvârşite acestea poartă amprenta acestei matrice stilistice. Dacă aceasta este „temelia ontologică” a sistemului psihologic al poporului român, punctul cel mai înalt al acestei

construcţii pare a fi neutrul şi recele, impersonalul şi nepătrunsul Dumnezeu" al lui Blaga, numit de el Marele Anonim. Această Creaţie enigmatică şi cenuşie este foarte greu de explicat în contextul creaţiei lui Blaga, şi chiar în contextul spiritualităţii româneşti. Pentru că de la Zamolxe încoace, vrem noi sau nu vrem, aceasta este singura divinitate „propusă, creată de om" în spaţiul Carpato-istro-pontic. Între aceşti doi poli se desfăşoară construcţia culturii şi civilizaţiei unui popor, gândire, arte, creaţii materiale etc. În linii generale aşa arată Modelul psihologiei poporului român în viziunea lui Blaga. O să abordăm această temă într-o lucrare specială, pentru că modul cum a fost el tratat în literatura filozofică şi psihologică din această ţară este nemulţumitor, iar noi nu avem încă datele pe care am dori să le avem.

În viziunea noastră, schema Sistemului psihic al poporului român (SPPR! – Sistemul psihologic al poporului român) arată în linii generale cam aşa (studiul nu este definitivat): asemenea unei case cu temelie şi acoperiş subsolul nu este altul decât subconştientul colectiv al poporului român. Această memorie subterană, adâncă şi imensă, care a adunat, a înregistrat, a memorat toate faptele săvârşite de om pe pământul daco-românesc, în care au „căzut la fund" toate faptele trăite de poporul român, de la moartea lui Burebista până la execuţia lui Nicolae Ceauşescu. Toate faptele de viaţă, ne referim desigur la cele de dimensiuni mai mari, cum ar fi obiceiurile, tradiţiile, războaiele, victoriile şi suferinţele colective, creaţiile culturale majore ale colectivităţii, o dată cu trecerea timpului ele nu pier. De fapt nimic din ce se întâmplă în viaţa unui popor nu piere, ci doar

se „subliniază”, căzând la „fund”, din conştiinţa socială în subsolul întunecat al subconştientului colectiv al poporului nostru.

Aici ele rămân, în funcţie de locul pe care-l ocupă în „structura” relaţională, atemporală a subconştientului colectiv pentru mult timp, de unde acţionează, lucrează prin „iradiere”. Ele nu sunt moarte, sunt active, şi participă la viaţa Fiinţei istorice naţionale, a Fenomenului românesc şi prin iradiere, prin penetrarea nivelului conştient, punându-şi ca şi la Blaga, de fapt ca la toţi psihanaliştii, amprenta pe gesturile oamenilor, pe modul lor de a simţi, de a gândi, de a se proiecta în timp, obiectivându-se îndeosebi în creaţia literară, plastică, muzică, sculptură, în tipul de comportament al oamenilor, şi în timpul civilizaţie al poporului respectiv. Cultura unui popor se face la lumina motivelor iradiante ale subconştientului colectiv, inspirate de aceste motive, străbătute de acestea.

După acest „subsol ontologic” care conţine „mithosul” unui popor, subconştientul lui colectiv, şi care este o temelie nesfârşit de adâncă a construcţiei unui popor, vine următorul nivel, Nivelul psihic al celor care alcătuiesc un popor, în cazul nostru poporul român. Sistemele psihice ale personalităţii celor care formează un popor, psihologia noastră de indivizi umani, nivelul „conştient” al unui popor. Este un nivel viu, „treaz”, conştientul unui popor. Acesta conţine „informaţia şi cunoştinţele” pe care le deţine un popor, procesele sale psihice, nivelul său de cultură şi educaţie, capacitatea de a opera cu informaţiile, totalitatea problemelor acelui popor, de

asemenea al creaţiilor lui în toate domeniile, nivelul aspiraţional al indivizilor unui popor.

Bineînţeles că acest nivel „pluteşte”, ca să spunem aşa pe „oceanul subconştientului”, vălurind mereu, fiind străbătut de iradierea acestuia, comunicând cu el.

Al treilea nivel al construcţiei noastre – al Sistemului psihologic al unui popor – este însăşi „universul său existenţial”, universul cultural al poporului respectiv, cel în care Psihicul oamenilor „s-a vărsat”, s-a deschis prin cunoaştere, umanizând, umplând cu psihic lumea, universul existenţial, care la rândul lui s-a „vărsat” şi el, s-a închis şi el în psihologia oamenilor, a indivizilor umani. Universul existenţial al unui popor, care este de fapt o „sferă info-socio-psihică”, o sferă plină de psihism, în marginile sale spaţio-temporare, care sunt vaste (geografic acestea se întind în limitele naţionale, istoriceşte, întreaga istorie, durată temporală a poporului, şi în viitor) intrând valorile culturale ale poporului respectiv, condiţiile climaterice, temelia geografică, valorile materiale etc.

Valorile materiale şi spirituale, îndeosebi acestea, comunică între ele, prin conştiinţele personalităţilor umane. De fapt acesta fiind un sistem – Sistemul psiho-sociologic al poporului – toate elementele sale, mai mult sau mai puţin comunică între ele. Se află într-o vastă şi complexă stare de intro-comunicare. Sistemul psihologic al poporului român este străbătut din subsolul subconştientului colectiv până în vârful său de „proiecţia aspiraţiilor şi obsesiilor noastre către infinit”, asemenea vârfului unei piramide, asemenea turlei bisericii

maramureşene. Noi suntem, cum zice Blaga, un popor deschis către viitor, (către absolut n n) îndreptaţi, orientaţi către viitor asemenea unui havuz (timpul havuz). Noi suntem de fapt un popor orientat către viitor, către absolut ca un ţipăt strigat, îndreptat către cer.

În linii generale aceasta este construcţia (reprezentarea, modelul) Sistemului psihologic al poporului român prefigurat de noi, avându-l în Vârf pe însuşi Dumnezeu, pe Dumnezeul nostru Creştin, şi Absolutul.. Noi vorbim deci de acest sistem aşa cum în psihologia generală se vorbeşte despre SPU, Sistemul personalităţii umane. Şi acum să ne oprim asupra aspectelor celor mai importante ale psihologiei poporului român.

1) Suntem unul dintre cele mai vechi popoare ale Europei, şi ale lumii desigur, unul cu rădăcină în locul în care fiinţează încă de la începutul lumii. Suntem un popor bătrân, cel mai bătrân popor european, şi care stăm la temelia popoarelor europene, fiind în acelaşi timp, prin procesul de asimilare genetică şi culturală, un Popor tânăr, ca toate popoarele europene. Potrivit teoriei noastre noi considerăm că în istorie Popoarele sunt încă entităţi biologice, socio-culturale, politice tinere. Că ele nu sunt un fenomen învechit şi perimat în istorie. Dimpotrivă ele vor juca şi în viitor un rol important în istorie, aşa cum au şi avut un rol însemnat în trecut.

De aceea, suntem un popor cu un subconştient bogat, profund, vast, cu un subconştient încărcat. De aceea am avut şi avem folclorul atât de bogat, de frumos, şi mare, de important Nu suntem un popor bătrân (există o diferenţă, după cum

vedeţi, între un popor bătrân şi unul vechi) pentru că fiinţând ca Grup etnic mare şi unitar aici în „puntea Euroasiatică”, venind în contact cu atâtea populaţii, noi geneticeşte, ne-am reînnoit tot timpul. Cum în ultimii două mii de ani istoria pentru noi a fost plină mai mult de nenorociri, nenorociri de mari proporţii, şi cum acestea s-au sublimat şi au „căzut” la fund ca motive ale subconştientului nostru colectiv, noi avem un subconştient încărcat de motivele acestor mari drame.

Suntem un popor care am fost înfrânţi de romani şi „am dispărut ca stat şi ca ţară”, tragedie de proporţii colosale, suntem poporul care în timpul etnogenezei protoromâne a trebuit să ne ascundem de fiecare dată când năvăleau barbarii în codri. De aceea în subconştientul nostru noi suntem un popor inhibat, un neam sensibilizat, rănit, „îndurerat”, temător, un popor care purtăm spaima ontogenezei în subconştientul nostru. Mereu au venit hoardele străine peste noi, de aceea noi suntem un popor „închis înspre sine, înspre înlăuntrul lui”. Închiderea este una „creatoare”, ţinând de metabolismul autocreaţiei, aşa cum susţine şi Mircea Eliade, numai că procesul a fost permanent: „Faţă de primejdia pe care o reprezentau Otomanii, Românii s-au închis şi mai mult în ei, s-au adâncit în propriile lor tradiţii spirituale, care erau nu numai latino-bizantine, ci şi prelatine, adică getho-tracice” (Idealuri şi destine, „Neamul românesc”, Chişinău, nr. I, 1991). Faptul acesta ţine de un reflex adânc format în mii de ani. Noi, românii n-am ieşit (există două excepţii, dar impuse de situaţia imperioasă a momentului) peste graniţe să-i atacăm pe alţii pentru că în subconştientul nostru colectiv noi suntem o psihologie inhibată, defensivă. Faptul acesta desigur că ne-a

ajutat, dar ne-a făcut şi rău. N-ar fi stricat în istorie dacă am fi fost mai „ofensivi”. Am fi avut mai mult de câştigat decât de pierdut. Şi am fi aut o istorie mai puţin plină de suferinţe şi de umilinţe !

Fiind noi un popor „tot strâns în chingi de duşmani”, tendinţa noastră aspiraţională nu s-a dezvoltat, de pildă, ca la ruşi, pe orizontală, în planul cuceririi altor teritorii, ci în plan vertical – temporal. Mereu ameninţaţi să nu mai existăm astăzi, ca reflex, noi am visat că existăm mâine. De aici deschiderea noastră către absolut, către viitor. Visul de a exista mâine, tot repetat, a devenit reflex. Motivul zborului (direcţia aspiraţiei noastre) unul dintre motivele vii ale subconştientului nostru colectiv aşa s-a născut şi s-a tot dezvoltat. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu evreii, ameninţaţi mereu, presaţi veşnic de duşmani din toate părţile „gândul” lor s-a mutat sus, la Dumnezeu. Aspiraţia lor a devenit verticală către absolut. Motivul zborului din mitologie, zburătorul din folclorul nostru, Zborul Luceafărului în capodopera lui Eminescu, Păsările lui Brâncuşi, care se sublimează în zbor, Coloana fără sfârşit a olteanului de la Hobiţa, turla bisericii maramureşene, ţipuitura maramureşenilor, hăulitura oltenească sunt „proiecţii” ale acestei aspiraţii din subconştientul nostru pornite în sus, către infinit. De aceea noi suntem un popor cu aspiraţia absolutului, aspiraţie dezvoltată într-un mod foarte înalt.

2) Tracii n-au dispărut pentru că au fost distruşi de o armată mai puternică decât ei, duşmană, de un factor agresor care venea din exterior, din mediul geo-politic. Cauza care a făcut

să dispară acest mare neam de triburi a fost internă, dinlăuntrul lor. Triburile n-au avut vocaţia unităţii, ci pe cea a dezbinării, a „individualităţii”, a „atomizării”, la aceasta a contribuit şi setea de putere a căpeteniilor triburilor care erau „bolnave” de tendinţa, de setea de putere. Din acest fond genetic se trage boala cumplită a politicianismului la români. Căpeteniile de triburi voiau puterea iar dacă triburile s-ar fi unit ar fi pierdut-o. Ei bine, oamenii care alcătuiau triburile trace, triburile trace conduse de căpeteniile lor, erau în subconştientul lor marcaţi de aceste trei tendinţe (motive iradiante ale subconştientului lor) „tendinţa către individualitate”, de aici tendinţa către dezbinare şi „setea de putere”, tendinţa către putere. Aceste trei tendinţe s-au sprijinit una pe alta, se susţin, e alimentează una pe alta, rezultanta fiind cu atât mai puternică (dacă ar fi fost invers astăzi tracii ar fi fost un popor la fel de numeros cum sunt inzii şi chinezii, şi ar fi acoperit astăzi, cu civilizaţia lor întreaga Europă. Europa ar fi fost demult o singură „naţiune tracă”).

Aşa se face că triburile trace s-au războit mereu între ele (vezi războiul Lisimah-Dromichete, etc), măcinându-se unele pe altele, măcinând, subţiind, dizolvând însuşi marele neam al tracilor. Iar când a apărut un Geniu politic, Burebista, şi a încercat să le unească reuşind aproape, a apărut „din subconştientul colectiv al neamului” o căpetenie, o mână care a învârtit sabia în trupul marelui Geniu politic şi militar, care a fost Burebista. Rezultatul - s-a ales praful de un neam imens, de marele neam al tracilor, întins pe o suprafaţă foarte mare, de jos de la graniţa Bulgariei cu Grecia până în munţii Tatra, iar spre est până dincolo de Bug. Ei bine, aceste „tendinţe” ale

subconştientului colectiv s-au transmis de-a lungul timpului din generaţie în generaţi, mnemic, cultural, prin educaţie (ereditatea externă) şi subteran, genetic, subconştient, astfel că aceste tendinţe le găsim şi la poporul dac, şi ulterior la poporul român.

Dacă vrem „să cunoaştem" stratul ultim al subconştientului colectiv, putem pătrunde în această parte bazată a subsolului Sistemului psihologic al poporului român prin mituri. Investigând, descifrând miturile.. Citind „miturile" în cheia filozofiei mitice (Eliade), nu din punctul de vedere al mentalităţii omului modern. Dezghiocându-le, interpretându-le, decodificându-le noi „intrăm" prin acest limbaj în întunericul primordial, în cosmosul de valori, în mentalul arhaic al fiinţei naţionale a poporului român. G. Călinescu spune că patru sunt miturile fundamentale ale spiritualităţii noastre. Să încercăm să coborâm pe „scara" lor, sau mai bine zis prin intermediul lor să accedem la lumea ultimă, la nivelul profund, bazal a fiinţei naţionale româneşti, să pătrundem în stratul bazal al Sistemului psihologic al poporului român.

Mitul Mioriţei am spus că are la origine, la baza sa ontologică şi istorică, actul ritualic al jertfei. Începuturile mitului sunt „pierdute" în negura timpului, sunt „la început", cum ne spune Mircea Eliade, iar funcţia ritualului jertfei este aceea de „a întreţine" ordinea, de a o menţine. Cu timpul ritualului jertfei a dezvoltat în subconştientul colectiv al indivizilor umanei, al colectivităţii lor tribale „tendinţa" către „absolut". Prin jertfă cei care se jertfesc devin nemuritori (după apariţia religiilor), ajung la zei (Zamolxe), sălăşluiesc în

lumea divină. Baciul Mioriţei trăieşte tinderea către absolut cu un „sentiment” apolinic, de calm şi bucurie.

În mitul Dochiei (la origine trebuie să fi fost un mit al străbaterii înălţimilor, al cuceriri de noi spaţii pentru turmele colectivităţilor tribale) personajul principal (Dochia) îşi ia turmele şi porneşte cu ele la munte, către înălţimi, (sensul fiind către Absolut, semnificaţia este foarte importantă) deci către cosmos, către absolut. Subliniem deci, tot tendinţa către absolut.

În mitul Zburătorului (noi avem „în codul genetic zborul”, în subconştientul nostru colectiv) ni se relevă aceiaşi tendinţă a subconştientului către înălţimi, către zbor. Către infinit, direcţie indicată de Coloana Infinitului.

Mitul Meşterului Manole ilustrează tot mitul jertfei, în cazul acestei balade fiind vorba de o temă nouă, construcţia unei mânăstiri, fapt impresionant pentru colectivitatea umană, şi altoirea ei pe „tendinţa fundamentală” a subconştientului colectiv, jertfa, jertfirea. Această tendinţă a subconştientului colectiv, tendinţa către absolut, către eternitate, a fost întărită în primul mileniu al existenţei poporul daco-român. O existenţă umană de tipul acesta, în care fiinţa umană este stresată de năvălirile barbare, când satele protoromâne aciuate pe firul albiilor râurilor, pârâurilor, trebuiau să fugă periodic în adâncul pădurilor. O existenţă de tipul acesta „cultivă” tendinţa de evadare într-un spaţiu al certitudinii şi al veşniciei”, cultivă adică tendinţa spre absolut. Aşa trebuie citit basmul Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţă fără de moarte, Basmul fundamental al nostru, al românilor, (şi care vine sigur din

cultura traco-dacă) în care întâlnim şi motivul zborului, dar şi al tărâmului absolutului.

Şi în Luceafărul lui Eminescu întâlnim motivul Zborului, însă Luceafărul prin tinderea apriorică a lui către absolut a atins absolutul şi acum „încearcă dorul reîntoarcerii", la vederea Cătălinei. Şi personajul din Tinereţe fără bătrâneţe a atins ţara fericirii, a certitudinii (neavând certitudinea pe pământ, biata fiinţă a românului o atingea visând, adică în creaţiile sale în care se proiecta pe sine), însă vai, ca şi Luceafărul, se întoarce. Vedeţi cum pătrunde tendinţa către absolut în psihologia fundamentului, a temeliei psihicului românesc. Viaţa foarte dură din primul mileniu al năvălirilor barbare, dar şi din mileniul doi au cultivat deci în subconştientul nostru această tendinţă către absolut. Tendinţa aceasta către absolut este cultivată şi o întâlnim îndeosebi la popoarele cucerite, stresate, ca tendinţă spirituală de salvare. Popoarele puternice o materializează în expansiuni, de aceea această tendinţă îşi pierde caracterul de pur spirituală, devenind practică, obiectivându-se în istorie prin cucerirea de noi teritorii. Este ceea ce s-a întâmplat cu ruşii, englezii etc.

În cazul nostru tendinţa aceasta subconştientă, puternică, profundă, ne-a dezvoltat creativitatea şi inteligenţa, averea noastră cea mai mare. Necheltuindu-ne energia colectivă în expansiuni militare, pentru că suntem o psihologie defensivă, fiind deci un popor cu o psihologie întoarsă asupra lui, şi fiind însetaţi de absolut, chinuiţi de tendinţa spre absolut, noi ne-o satisfacem creând. Creând basme, doine, balade, cioplind stâlpi de porţi, care seamănă cu Coloana fără sfârşit a lui

Brâncuşi, numai că sunt mai mici, dar tot semnificaţia aceea „obscură şi subconştientă” o au. Vedeţi cum prind desluşirea, prin iluminarea acestui Sistem psihologic al poporului român, acum se încheagă toate la un loc şi toată istoria românilor, tot ce s-a întâmplat în viaţa acestui neam participă la „refacerea unui întreg”, logic, superb, de o măreţie şi de un tragism fără seamăn. Astfel deci se explică marea creativitate a poporului român, universul culturii române, care este străbătut puternic de această tendinţă tragică, dureroasă către absolut.

Prin creaţia spirituală neamul românesc s-a adaptat existenţei umane grele, stresante, şi-a menţinut sănătatea psihologică, s-a educat necontenit, a evoluat. Această tendinţă a stat la baza multor calităţi pozitive ale poporului român, ca vitejia, inteligenţa, hărnicia, cinstea etc. În acelaşi timp, pe parcursul istoriei poporului dac şi a poporului român – care sunt un continuum – s-au menţinut şi celelalte tendinţe ale subconştientului colectiv şi individual, tendinţa către putere, setea de putere, deci, tendinţa către individualitate. Când au avut prilejul să se manifeste aceste tendinţe „au ieşit la suprafaţă”. Ei bine, aşa cum am văzut din istorie setea de putere a făcut ravagii la curţile domneşti, ducând la adevărate tragedii naţionale. Neavând posibilitatea, ca indivizi umani, să ne îmbogăţim, să ajungem toţi la o condiţie materială şi socială bună în mod cinstit, prin muncă, prin efort şi inventivitate, am început să „dăm din coate” pentru a ajunge aici.

Setea de absolut, ca tendinţă a subconştientului, în starea ei pură, se realizează prin creaţie, cazul geniilor fiind exemplar

din acest punct de vedere. Eminescu şi Brâncuşi, şi-au închinat viaţa în exclusivitate creaţiei, opera lor conţinând în mod vizibil acest motiv predominant al setei de absolut. La ceilalţi oameni, de fapt la cei mai mulţi dintre noi, tendinţa spre absolut, nu mai ia forma „setei de creaţie" (ca în cazul geniilor, al marilor artişti, al artiştilor, în general), aspiraţia spre absolut nu-şi mai poate menţine înălţimea „puritatea", ea suferă o „degradare", o frângere în jos.

Omul nu mai aspiră la un înalt nivel spiritual, ci la un înalt social, material. Să fie el cât mai sus pe scara socială, să comande el, să adune averi, să se dea el cât mai mare, să fie el cât mai mare şi mai puternic în plan social etc. Astfel s-a dezvoltat pe parcursul istoriei mai ales la vârful societăţii, la Curtea Domnească, dar şi în clasa de sus, boierii, ulterior, cu secolul al XIX, clasa bogată, negustorii, proprietarii de mijloace de producţie, politicienii, funcţionarii superiori etc, setea de putere, ca formă degradată a tinderii către absolut. La noi, la români, această sete de putere a luat forme aberante, mai dezvoltate decât în cazul altor popoare, pentru că la noi tinderea către mai sus este mai puternică, şi spre deosebire de alte popoare noi nu ne-am putut îmbogăţi prin muncă. A fost de vină istoria, apoi după fanarioţi, te îmbogăţeşti mai uşor linguşind şi parvenind, nu muncind. Vedeţi, această practică a devenit generală în societatea românească, fapt care n-a mai cultivat tendinţa către muncă şi cinste, ci către parvenire, hoţie, şmecherie, politicianism.

Aşa se face că după fanarioţi asistăm la o stricare accentuată a moralei poporului român, şi chiar a societăţii româneşti

începând de sus în jos într-un mod îngrijorător. Politica este cea care a făcut mult rău neamului acesta. Trebuie să distingem între politica şi politicianism, politica fiind făcută de oameni dotaţi, cu dragoste de ţară, în interesul neamului, nu al lor personal, sau al orgoliilor lor. Pe când politicianismul este făcut de marea masă a nechemaţilor, însă bolnavi de setea de putere, care îşi închipuie că se pot îmbogăţi, şi chiar se îmbogăţesc, acced la putere, dar pe căi necinstite...

Când a venit comunismul, această tendinţă subconştientă (formă degradată a tendinţei către absolut) a explodat pur şi simplu în psihologiile atâtor indivizi ce în subconştientul lor credeau că ajungând activişti de partid sau secretari de partid sau ofiţeri de securitate ei „devin mari”. Şi în mintea lor ei aşa se vedeau, ca fiind mari, fiind valori, şi ce mai chinuia un tâmpit din ăsta oamenii. Vedeţi, omul mic, prin parvenire, dând din coate, trădându-şi şi lovindu-şi semenul, şi ajungând cu o treaptă mai sus, mai bogat, el, în subconştientul lui îşi satisface nevoia de absolut în forma ei degradată, mediocră. Aşa s-au dezvoltat ceea ce noi numim BOLILE PSIHOLOGIEI POPORULUI ROMÂN. În cartea anterioară, „PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN. PRĂBUŞIREA SAU RENAŞTEREA ROMÂNIEI”, fiind o carte scrisă mai lejer, în forma eseului, noi explicăm în detaliu această „dialectică” sublimare, a setei de absolut în forme degradate. Şi cum s-a ajuns istoriceşte, şi din punct de vedere sociologic şi psihologic, la pervertirea unor calităţi ale noastre în defecte, şi de aici la marile patologii ale psihologiei poporului român. Şi cum aceste patologii, boli, se sprijină una

pe alta, comunică între ele, formând „un sistem”, un sindrom patologic, cu consecinţe greu de prevăzut în viitor.

Dar ca să înţelegem mai bine ce sunt aceste Patologii ale Psihologiei poporului român, descoperite şi teoretizate de noi, cărora le acordăm o mare importanţă în Psihologia şi Pedagogia poporului român, în istoria acestui neam, subliniind faptul că acesta patologii şi-au pus amprenta în mod fundamental asupra destinului nenorocit al poporului român, vom spune, pe înţelesul tuturor, că ele nu sun altceva decât defectele generalizate al noastre, ale românilor. Că sunt însuşiri negative ale mentalului nostru, individual şi colectiv, ale gândirii şi simţirii noastre, ale modului nostru de a fi şi de a reacţiona în universul cultural şi social în care trăim, atât de răspândite, la un mare număr de indivizi umane (cu mult peste jumătatea populaţiei după cercetările noastre statistice), atât de generalizate în societatea românească, şi asimilate atât de profund încât le-am denumit Patologii ale psihologiei poporului român. Tocmai pentru că le întâlnim la întregul popor român !

Ei bine, societatea românească după căderea lui Ceauşescu s-a comportat astfel (într-un mod halucinant şi sinucigaş) pentru că brusc indivizii umani s-au trezit liberi. Nici o cenzură, nici o teamă nu mai grava asupra lor (nici cea divină, nici cea socială, morală) şi simţindu-se liber, atunci „tendinţele degradate din subconştient”, patologiile psihologiei poporului român, au exploadat pur şi simplu, au ieşit la suprafaţă, şi au început să „conducă” ele, alterând,comportamentul oamenilor. Şi fiind atât de profunde

şi de substanţiale, de puternice au distrus pur şi simplu mediul cultural şi social, conduitele umane, sistemul de valori socialist, psihologia indivizilor umani, îmbolnăvindu-i pe români, făcându-i să-şi jefuiască economia, să se dezbine, să devină victimele setei de putere, şi ale acumulării de averi necinstite. Patologiile psihologiei poporului român ieşind la suprafaţă au îmbolnăvit în ultima instanţă foarte grav atât fiinţa umană, grupurile umane, familiile, cât şi întreaga societate.

Aşa se explică de ce noi, românii, după căderea lui Ceauşescu am înfiinţat sute de partide, de ce ne-am jerfuit ţara şi am vândut-o peste graniţă cum a putut fiecare, de ce ne mâncăm unii pe alţii mai rău decât nişte câini. Pentru că patologia psihologică din noi neţinută în frâu de cenzură a răbufnit pur şi simplu după atâţia ani de ascultare şi strivire sub dictatura comunistă. Fenomenul a luat proporţii imense, groteşti, incredibile, pe care generaţiile viitoare nu şi-l vor mai putea imagina. Dar aceasta a fost realitatea. Şi, acum, după ce am explicat, ca să spunem aşa, geneza şi evoluţia tarelor noastre morale, a patologiei noastre psihologice profunde, să vedem care sunt aceste boli pe care le avem în subconştientul nostru colectiv, cum acţionează ele din subteran, ce finalitate au, şi cum ne putem apăra de ele. Ne putem apăra de ele cunoscându-le, asumându-le, dezvoltând faţă de ele o atitudine critică, elaborând un tratament adecvat, o strategie educaţională eficientă.

A) POLITICIANISMUL. Boală fundamentală a psihologiei poporului român, constă din setea românului

pentru puterea şi acţiunile necinstite întreprinse pentru a accede la putere. Are la bază tendinţa către putere ca formă degradată a tinderii către absolut. În istorie această boală a făcut ravagii, iar în plan social comportamental a luat forme extrem de subtile, de variate, aberante, violente, şi de mascate. Are o capacitate extraordinară de a îmbolnăvi psihologia indivizilor umani, de a-i perverti. Prin inducţie, prin puterea exemplului, a modelului uman interiorizat a avut o influenţă negativă în societate, accentuând îmbolnăvirea şi a altor indivizi umani, la trezirea „tendinţei" subconştiente într-un mare număr de indivizi umane. La îmbolnăvirea întregului subconştient colectiv al poporului român. Dintre scriitorii şi oamenii de cultură Eminescu şi Caragiale au adus o critică foarte severă acestei patologii, iar dintre psihologi Constantin Rădulescu Motru s-a aplecat cel mai profund asupra ei. În secolul XIX (ca de altfel toată istoria) politicianismul ne-a făcut foarte mult rău. Să ne aducem aminte de ultima parte a domniei lui Cuza, de atmosfera creată în jurul lui Carol I, de perioada interbelică, atunci realmente politicianismul ne-a îmbolnăvit şi a „terminat" ţara, astfel că a fost nevoie ca un militar, cinstit şi dur ca Ion Antonescu, să preia conducerea ţării. Sub comunişti politicianismul a făcut, la fel, ravagii, patologia aceasta a cuprinzând straturile, zonele vaste şi profunde ale fenomenului românesc. Dej, Ceauşescu, sunt din acest punct de vedere victime ale politicianismului. Acum, după „alungarea" dictaturii comuniste politicianismul, ca un cancer, ca un vulcan care explodează a ţâşnit pur şi simplu la suprafaţă, a dezechilibrat şi năucit în aşa măsură societatea şi pe bietul om încât este posibil să nu ne mai regăsim niciodată.

La rândul lui, politicianismul îmbolnăveşte toate compartimentele sociale, toate colţişoarele sufletului românesc, toate sferele umanului, toate domeniile spiritului. Este duşmanul cel mai mare al poporului român, al şansei ca acest popor să aibă viitor.

B) AXIOFAGIA, (de la axio – valoare, fagos – a mânca), o altă boală fundamentală a psihologiei poporului român, avându-şi tendinţa în solul primar al subconştientului colectiv românesc. Axiofagia este patologia care ne face să-l invidiem şi să încercăm să-l distrugem pe semenul nostru (cu cât este mai aproape de noi cu atât invidia este mai mare şi încercarea de a-l compromite şi distruge mai puternică, sistemică) mai valoros decât noi, care este o valoare. Care iese în evidenţă prin ceva, care se ridică deasupra noastră şi semenilor săi. Este deci patologia psihologiei poporului român, care-i face pe români să-şi distrugă valorile. Ca şi politicianismul şi această boală se găseşte la mai toate popoarele lumii (probabil) însă în doze mici, poate inofensive, spre deosebire de noi, unde a luat forme de manifestare variate, profunde, puternice cu adevărat virulente. Şi foarte periculoase, grave. Am arătat mai sus că suntem poporul care şi-a asasinat conducătorii de la început până la sfârşit, de la Burebista la Ceauşescu. Asta la vârf. În nivelul următor, în nivelul al doilea (clasa boierească, mai recent clasa politică, clasa intelectuală, oamenii de ştiinţă, artiştii, medicii) invidia şi mâncătoria au făcut şi fac ravagii. Cum ia naştere, cum se produce incubaţia, ontogeneza acestei boli, ca să spunem aşa. În fiinţa umană, în subconştientul nostru, al românilor, se găseşte tinderea către absolut,care la indivizii umani de cele mai multe ori aceasta ia

forme degradate, practice, materiale, joase. Ia forma setei pentru putere, a dorinţei de a parveni, şi de a aduna avere, bunuri materiale, bani, bineînţeles pe căi necinstite…

Ei bine, individul uman (românul) se găseşte deci înscris pe această „tendinţă", pe această linie a evoluţiei lui. Sau mai precis este victima acestei tendinţe care îl mână în această direcţie, să-şi urască semenul, semenii mai valoroşi decât el. În momentul când semenul său „îl depăşeşte" (sau ameninţă să-l depăşească) individul uman, psihologia lui, intră în alertă. Înlăuntrul lui se dă alarma, fii atent că ţi-o ia altul înainte. Alarma aceasta declanşează starea de invidie, sentimentul de invidie, care este o stare de nelinişte, de tensiune, de ură şi de nesiguranţă, de nervi, o stare de nefericire. Invidiosul este în realitate un nefericit, care suferă, şi de cele mai multe ori suferinţa pe care o trăieşte este profundă, cruntă. Invidia alertează întregul sistem psihologic al individului declanşând ura, pornirea împotriva celui care i-o ia înainte (şi care este mai bun decât el, îi este superior, este deci o valoare). Niciodată nu vom invidia pe unul care este mai sărac, mai prost, mai nefericit, mai bolnav decât noi, care ne este inferior. Dimpotrivă, asta ne va produce bucurie, pentru că ne face pe noi să ne credem superiori lui.

Ei bine, invidia, (pizma, în vorbirea populară, termen folosit şi în Biblie. În Noul Testament IIsus Christos precizează că pizma este unul dintre păcatele grave. Şi asta tocmai pentru că are o mare putere de a face rău semenilor noştri. Are o mare capacitate de a crea Energie negativă, energie negativă care ne îmbolnăveşte pe noi) ura îşi pune amprenta asupra întregului

comportament uman al individului, care acum are ca sens distrugerea celuilalt, a valorii. Axiofagia îşi pune amprenta, nenorocindu-l, nu numai asupra Invidiosului, a celui bolnav de Axiofagie, ci asupra a foarte multor semeni de ai noştri, îmbolnăvind astfel sistemul de relaţii umane şi atitudinale, îmbolnăvind grav societatea umană, distrugând sistemul de valori al universului uman în care trăim.

Autorul acestor rânduri are studii de psihologie şi pedagogie pe această temă foarte profunde, studii vaste şi minuţioase, întinse pe zeci de ani, de aceea poate să explice în detaliu natura, structura şi evoluţia acestei boli psihice. Invidia, deci, duce la pornirea unei campanii la nivelul indivizilor umani şi la nivelul societăţii, împotriva valorii. Această campanie „se sugerează", se induce în mediu, trezeşte invidia şi a altor indivizi împotriva valorii, astfel că aceasta, Valoarea, se trezeşte marginalizată, împiedicată să creeze. Invidia, axiofagia este cea care stă la baza bârfei, pe care o declanşează împotriva valorii. Atmosfera aceasta foarte proastă care i se face valorii va fi interiorizată dureros, ca „trăire" de către valoare, care se va consuma, va intra în o stare de tensiune, nelinişte, scârbă şi stres, finalul fiind distrugerea valorii.

Bălcescu, Eminescu, Ciprian Porumbescu, Nicolae Labiş, etc, sunt victime ale axiofagiei celor din preajma lor. De fapt axiofagia a făcut foarte multe victime, în general căzând doborâţi de această „ciumă psihică" cei mai mari bărbaţi ai acestui neam, dar şi multe valori din nivelul doi axiologic al societăţii. Cele mai mari valori date de acest neam, care au

creat în secolul XX, Constantin Brâncuşi, George Enescu, Mircea Eliade, Eugen Ionescu, Emil Cioran H Coandă, Emil Palade, medicul care a luat Premiul Nobel, nu au putut să se realizeze în ţară, nu au fost recunoscuţi în ţara lor, şi s-au realizat ca artişti şi oameni de ştiinţă pe alte meleaguri, DATORITĂ ACESTEI PATOLOGII DESCOPERITĂ ŞI TEORETIZATĂ DE NOI. Axiofagia, acţiunea ei devastatoare, este determinată şi de politicianism, este „trezită" de el, cultivată de el. La rândul ei şi ea susţine politicianismul, îl hrăneşte dând o „sinteză" absolut îngrozitor de periculoasă pentru poporul român.

Aşa se explică deci de ce valorile noastre au fost distruse de tinere, neavând posibilitatea să se realizeze în ţară, unde s-au „realizat" mai mult parveniţii şi mediocrităţile... S-au realizat plenar, aşa cum am spus mai sus, valorile care au reuşit să fugă din ţară, să se implanteze în alt sol. (cei mai mulţi în Franţa, Brâncuşi, Enescu, Eugen Ionescu, Cioran, Ştefan Lupaşcu etc).

Axiofagia este ca şi politicianismul unul din marii duşmani ai neamului românesc, nici un duşman extern nu ne-a făcut atât de mult rău cât ne-au făcut aceste două boli fundamentale ale psihologiei noastre. Combaterea ei, a acestei boli, este absolut necesară, prin orice metodă şi mijloc, oricât de radical. Aceste boli trebuie luate în serios de Pedagogi poporului român, tratarea lor nu este uşoară, tocmai pentru că „focarul lor de infecţie" este profund, în subconştientul colectiv al poporului român, iar puterea lor de iradiere este de asemenea mare.

C) ATOMITA. Atomita este o altă boală gravă a psihologiei poporului român al cărui focar de infecţie se află, la fel, în profunzimea cea mai adâncă a fiinţei naţionale a neamului românesc. Denumirea ei (dată de noi) este plastică, şi ea sugerează „atomizarea" organismului naţional. De exemplu, după căderea Dictaturii comuniste s-a observat (începând cu ianuarie, februarie 1990, deci după momentul de unitate afectivă al naţiunii române atins în momentul „revoluţiei" anticeauşiste) o bruscă „atomizare" a organismului social românesc, obiectivată prin puzderia de partide şi grupuleţe, prin faptul că fiecare, pe cont propriu, a început să fure sau să cumpere produse din ţară, şi cu maşina lui, el singur, ca să se îmbogăţească a ieşit cu ele să le vândă peste graniţă.

De asemenea, nici un alt exil nu a fost mai divizat în ultimul veac, şi nu este, ca exilul românesc. Atomita a bulversat pur şi simplu în termenul cel mai scurt arhitectura relaţională a societăţii româneşti, făcând să nu ne mai înţelegem om cu om, să se despartă familii, să se destrame prietenii de zeci de ani. Pe drept cuvânt s-a făcut afirmaţia că noi în acele momente, ca şi acum de altfel, nu mai suntem un popor, ci o populaţie. Noi am rămas pur şi simplu consternaţi şi îngroziţi în faţa acestui spectacol de proporţii cosmice, dar mai ales în faţa ideii că orice edificiu de relaţii sociale oricât de măreţ şi unitar poate fi el, se prăbuşeşte într-un termen foarte scurt (a se vedea şi căderea, prăbuşirea edificiului monstruos de mare al Uniunii Sovietice sau al Iugoslaviei, unde forţele de respingere dintre indivizi şi colectivităţi aveau o motivaţie istorică, etnică).

Mai ales în această perioadă postcomunistă a ieşit la iveală această patologie a subconştientului colectiv al poporului român. Şi din păcate a izbucnit cu o violenţă, cu o virulenţă fără de seamă, luând forme de-a dreptul incredibile. Atomita îşi are sediul în stratul ultim al subconştientului colectiv al neamului nostru, ea a acţionat tot timpul difuz, şi foarte eficient toată istoria, şi noi o moştenim de la traci (de aceea n-au putut ei să se unească şi să formeze Întregul pe care l-a vrut Burebista. După moartea lui, dacă nu ar fi existat această boală, tracii şi-ar fi refăcut statul unitar). Este deci o tendinţă profundă, venind din subconştientul colectiv traco-dac, vine cu alte cuvinte de la începutul istoriei noastre. Este o boală gravă şi adâncă, pe care o avem în sânge, de aceea trebuie s-o avem tot timpul în vedere, s-o studiem şi s-o cunoaştem bine pentru a şti „cum s-o tratăm". Axiofagia, Atomita şi Politicianismul comunică între ele, formând un sindrom, dezvoltându-se una pe alta, iradiind în tot subconştientul colectiv, stimulând apariţia şi dezvoltarea altor patologii ale psihologiei poporului român. De aceea şi ei trebuie să-i acordăm toată atenţia, s-o studiem cât mai profund.

D) NUELITA. O altă patologie fundamentală a psihologiei poporului român. Denumirea ei vine de la nuiaua care se îndoaie după cânt. Vedeţi, în primul mileniu, cel al ontogenezei noastre ca popor, când veneau hoardele barbare peste noi, în loc să le ieşim în cale şi să ne punem stavilă, noi ne „îndoim ca nuiaua" din calea lor şi ne retragem în păduri. Până la urmă, tot repetându-l, gestul ne-a intrat în reflex, ne-a intrat profund în memoria colectivă, s-a înscris în subconştientul nostru colectiv, în codul genetic, cum se spune.

Această strategie militară, care ne-a ajutat să-l înfrângem pe Carol Robert de Anjou, pe Baiazid la Rovine, şi care ne-a intrat în sânge cum am spus, este, în general, tipică popoarelor mici, lipsite de putere armată importantă, de personalitate, (de o mare cultură) dar şi cu o reflexologie defensivă, ne-a ajutat puţin în istorie, dar ne-a făcut şi foarte mult rău... Ea, patologia aceasta, ne-a alterat caracterul, şi în general întreaga personalitate, la nivel de indivizi, de Grupuri umane, şi de popor generalizându-se în toată societatea şi în întregul nostru mod de a reacţiona la valorile şi stimulii universul uman. De a rezolva problemele pe care ni le punea istoria şi existenţa. Întotdeauna în istorie când existenţa ne punea o problemă spre rezolvare, potrivit instinctului retractil, întâi ne retrăgeam în codri sau în noi, chiar dacă factorul agresiv sau problema pe care trebuia s-o rezolvăm era foarte uşor de rezolvat printr-o reacţie directă, activă.

O dată cu venirea fanarioţilor (de fapt procesul acesta este mai nuanţat, şi el se petrece mai dinainte în istorie) am văzut că este mai profitabil în loc să opunem rezistenţă Duşmanului să ne plecăm, să ne căciulim în faţa lui, să ne dăm după cum bate vântul, adică după voinţa duşmanului. De aici până la trădarea şi trecerea de partea adversarului n-a mai fost decât un pas. Proverbele „ Capul aplecat sabia nu-l taie” şi, „Pupă-l în bot, (pe duşman) şi papă-i tot”, ţine de învăţarea unui algoritm social şi istoric, şi el a dus, în ultimă instanţă la stricarea moravurilor societăţii româneşti. Algoritmul acesta ne-a făcut să nu mai avem caracter, demnitate, onoare şi coloană vertebrală.

A dus în sfera decizionalului la adoptarea unor decizii greşite, ne-a format din punct de vedere atitudinal slabi în faţa vicisitudinilor, şi ne-a făcut să nu mai avem, aşa cum spuneam caracter şi demnitate. Ne-a viciat caracterul conştiinţa, subconştientul şi mentalul într-un mod grav. Iar în momentele decisive ale naţiunii, sau ale existenţei noastre de indivizi ne-a făcut să trădăm.

Ne-a format ca fiinţe acţionale slabe, fără osatura demnităţii şi lucidităţii, care în loc să adoptăm soluţia cea mai grea dar şi cea mai bună, ne-a învăţat să alegem o soluţie uşoară, adaptativă. Un fel de cârpeală, de rezolvare superficială pe moment a problemei, (eh, merge şi aşa, zicem noi!) şi care de fapt ne-a făcut mai mult rău decât bine. Chiar şi comportamentul nostru de după căderea Dictaturii comuniste, când ar fi trebuit să luăm cu luciditate dificultăţile în piept şi să ne punem serios pe treabă, s-a văzut limpede că este viciat de această patologie.

După căderea regimului Comunist trebuia să ne apucăm cu toţii de treabă (cum au făcut nemţii după cel de Al doilea război mondial), să fim uniţi, disciplinaţi, serioşi în tot ce întreprindem, pe când noi ne-am apucat să ne furăm şi să ne jefuim economia, de bişniţă, de parvenitismul politic, etc. Toate acestea ţin tot de această boală a psihologiei poporului român – nuelita – lipsa de caracter – patologie care comunică şi ea, ca şi celelalte, cu toate patologiile psihologiei poporului român analizate până acum. Nuelita are o contribuţie deosebită la stricarea moravurilor poporului român. La stricarea şi decăderea istoriei noastre. Ea trebuie, ca şi celelalte patologii

ale psihologiei poporului român studiată cu atenţie pentru a găsi cel mai bun antidot împotriva ei.

E. EGOPLASMUL SAU CANCERUL EGOULUI. Este şi aceasta o patologie foarte gravă, profundă, perversă şi periculoasă a Psihologiei poporului român…Este patologia psihică a Egoului, a lui Eu şi numai Eu sunt important. Eu şi numai eu să ajung la putere, să deţin bani, funcţii, de semenii mei, de popor şi de ţară nu-mi pasă absolut deloc. Pentru mine ţara şi poporul nu există.

Şi mai explicit. S-a văzut că după căderea dictaturii comuniste, cei care candidau pentru un post de parlamentar, sau voiau să intre în politică, la alegeri promiteau marea cu sarea. Minţeau de rupeau pământul. Că or să facă şi or să dreagă pentru alegători, pentru cei care-i votează, pentru localităţile lor, etc. Ei bine, oamenii aceştia care au promis marea cu sarea o dată ajunşi la putere, pe funcţii, o dată văzuţi cu sacii în căruţă, nu au mai fost interesaţi absolut deloc de alegătorii care i-au votat. Au uitata complet de promisiunile demagogice făcute. Pentru ei nu a mai existat ţară, popor, nu au mai existat alegători. Au exista numai şi numai ei şi interese lor. Din păcate am observat îngroziţi că numărul acestor oameni nu este deloc mic, ba că este chiar foarte mare, şi că în societatea românească ei formează o categorie foarte numeroasă… Că se găsesc nu numai la vârful societăţii, ci la toate nivele sociale. Aceşti indivizi umani, de regulă sunt lipsiţi de milă, de înţelegere, de conştiinţă (de conştiinţa faptului că ei fac parte dintr-un grup, dintr-un colectiv, de

conştiinţa faptului că ei lucrează pentru cineva, nu pentru ei), de afectivitate.

Egoismul îi transformă în nişte fiare cinice. Sunt zeci de mii de români care s-au îmbogăţit în ţara aceasta pentru că i-au jefuit, i-au deposedat de bunurile cuvenite pe semenii lor, care trăiesc într-o sărăcie lucie ! Şi pentru care nu au nici cea mai mică înţelegere, nici cel mai mic sentiment de milă. Egoplasmul este o patologie gravă, şi periculoasă atât pentru individ, pentru grupul social din care face pateu, cât şi pentru poporul sau naţiunea în care trăiesc oamenii bolnavi de această patologie. Egoismul acesta exacerbat, această dilatare patologică a egoului, are repercusiuni negative extraordinare, profunde, variate, numeroase, cu consecinţe catastrofale asupra fenomenului uman. Poporul român este un popor grav bolnav de această patologie. Egoplasmul se află în strânsă legătură cu celelalte patologii ale psihologiei poporului român, formând împreună un Sistem de patologii, în care patologiile se determină şi se susţin una pe alta, amplificându-se.

F) BURICITA PĂMÂNTULUI. Buricita pământului este o altă boală din sindromul central de patologii al Sistemului psihologic al poporului român. Este înrudită cu Egoplasmul, fiind de cele mai multe ori efectul egoplasmului, sau forma maximă a acestei patologii. Numele ei este metaforic, şi foarte grăitor, şi el vizează comportamentul multor români. Când este vorba să ne angajăm într-o treabă grea, de lungă durată, care cere efort (muncă, răbdare, perseverenţă, de exemplu, după căderea comunismului trebuia să ne angajăm toţi la o muncă foarte serioasă) noi am ales o soluţie mai uşoară,

şmecheria, bişniţa, politica, demagogia, corupţia etc, în acelaşi timp însă, în loc să ne fie ruşine pentru lucrul acesta, în discuţii ne „dăm foarte mari”. Cu cine discutai în perioada aceasta parcă era doctor în politologie, toţi erau mari, toţi credeau că deţin adevărul. Boala aceasta vine şi ea din străfundul subconştientului nostru colectiv, şi s-a tot dezvoltat de-a lungul istoriei. Vedeţi, noi, în istorie, neputându-ne îmbogăţi prin efortul nostru cinstit, neputându-ne, în cea mai mare parte, realiza plenar ca personalităţi umane, în plan real, în planul existenţei reale, faptul acesta ne-a făcut să „ne realizăm în plan fictiv, imaginativ”, în planul visului. În planul verbal al lăudăroşeniei, sau al bârfei. Pentru că nu putem să fim mari, ne dăm „mari”.

Ei bine am studiat foarte atent această notă a personalităţii românului. Am văzut oameni pe care nu-i duce capul să facă un raţionament elementar, dar se dau foarte deştepţi, am văzut scriitori netalentaţi care se cred genii, etc. Nu, nu e nimic de râs, boala aceasta este foarte gravă, foarte ascunsă şi foarte periculoasă. Toţi ne dăm buricul pământului, şi prin asta suplinim mediocritatea noastră şi faptul că n-am putut să ne realizăm. Această boală ţine de mediocritatea noastră, de fenomenul defulării noastre ca popor stresat, care nu s-a putut realiza. Ţine de setea noastră de putere, de axiofagia noastră, dar şi de incapacitatea noastră de a găsi cea mai bună soluţie existenţială la problemele pe care ni le pune viaţa şi istoria. Buricita pământului se sprijină pe proasta cunoaştere de sine, pe incapacitatea noastră funciară de a privi realitatea şi prin … alegerea celei mai facile soluţii, care ne satisface setea de putere. Buricita pământului la rândul ei comunică, sprijină

setea de putere (fiind un efect al setei de putere), sprijină axiofagia, ca patologie, atomita, nuelita, egoplasmul. Toate aceste boli comunică între ele, se combină în sinteze ciudate şi spectaculoase, atât de mult că rămâi fascinat în faţa unui asemenea spectacol. Buricita pământului şi politicianismul (setea de putere) se amplifică una pe alta, şi „cutremură" şi pun jos o societate întreagă. Aceste boli fac ravagii mai ales în cazul oamenilor lipsiţi de profunzime, de înţelepciune. Ceauşescu, de pildă, ca şi asasinarea lui, este explicată perfect de efectul acestor patologii.

G. INTELIGENŢA POZITIVĂ ŞI INTELIGENŢA NEGATIVĂ, al doilea mare tip de Inteligenţă. Cu mai mulţi ani în urmă, anii 1980, am avut intuiţia că am descoperit un nou Tip de inteligenţă, pe care l-am denumit „INTELIGENŢA POZITIVĂ ŞI INTELIGENŢA NEGATIVĂ", descoperire căreia nu i-am acordat, în acel moment, importanţa cuvenită. Ulterior ne-am dat seama că descoperirea acestui Nou Tip de Inteligenţă, denumit de noi „Inteligenţa pozitivă şi Inteligenţa negativă", este o descoperire foarte importantă, cu efecte benefice în mai toate domeniile vieţii umane, în primul rând în Învăţământ, în Educaţie, dar şi în Economie. Ulterior, această descoperire a fost apreciată în cadrul Biroului de Viitorologie de la Bucureşti, ca fiind una de mare importanţă, revoluţionară.

Precizăm că la acel moment, aceasta era înainte de anul 1980, nici nu se vorbea despre „Inteligenţa Emoţională", descoperită mult mai târziu de către americanul Daniel Goleman, în anul 1995, când apare cartea sa „Inteligenţa

Emoţională”. Aşadar acest Nou Tip de Inteligenţă era Al Doilea mare Tip de Inteligenţă descoperit în Psihologie. Ulterior când ne-am dat seama de importanţa extraordinară a descoperirii celui de Al doilea Tip de Inteligenţă, adică a „Inteligenţei pozitive şi a Inteligenţei negativ”, acesta a devenit obiectul unei cercetări psihologice şi sociologice foarte laborioasă, întinsă pe mai mulţi ani, cercetare fructificată în lucrarea care se cheamă chiar aşa „INTELIGENŢA POZITIVĂ ŞI INTELIGENŢA NEGATIVĂ.

Dar ce este Inteligenţa negativă, mai întâi. Observasem în viaţa de toate zilele că există Indivizi umani, care deşi au un Nivel cultural scăzut şi un Nivel de inteligenţă raţională scăzut, (Tipul de Inteligenţa pe care se învaţă la Liceu şi în Facultăţile de Filozofie, care se măsoară prin QI), unii chiar foarte scăzut (Intelect de limită). Indivizii aceştia umani au o înclinaţie deosebită către Activităţi de tip negativ, cum ar fi, a fura, a minţi, a înşela, a manipula alte fiinţe umane, a invidia, a urî, a face rău cuiva, a compromite pe cineva, a distruge viaţa cuiva, a seduce o femeie, un public, a profita de pe urma oamenilor, de a-i încăiera şi chiar de a asasina…Toate aceste activităţi făcute pentru a se îmbogăţi, pentru a ajunge mai mari, pentru a urca pe scara socială, pentru a se da mai mari,…sau chiar numai pentru a face rău. Majoritatea Politicienilor, în general a parveniţilor posedă într-o mare măsură această Inteligenţă negativă.

Ei bine această categorie de oameni o dată integrată într-o activitate negativă din categoria celor enumerate mai sus,

deveneau deodată foarte inteligenţi, sau extraordinar de inteligenţi, (uneori aceste persoane pot să dea dovadă de o Inteligenţă negativă genială) pricepute, iscusite, foarte eficiente, astfel că îşi atingeau întotdeauna scopul. Ca să facă rău, să înşele, să fure pentru a se îmbogăţi oamenilor acestora, nu numai că le mergea Mintea, Inteligenţa, extraordinar de bine, de eficient, dar nu aveau pic de milă, nu aveau mustrări de conştiinţă că fac rău semenilor săi absolut deloc.

Nimic nu-i abătea de la a-şi atinge Scopul lor egoist şi mârşav. Aveau o capacitate de disimulare uimitoare, jucau teatru perfect, se controlau şi se stăpâneau cât se poate de bine, stabilind un feed-bak perfect cu realitatea din jur, cu situaţia. Acest Tip de Inteligenţă am denumit-o noi INTELIGENŢA NEGATIVĂ. Aceasta este deci o Inteligenţă a Răului, oamenii care posedă acest Tip de Inteligenţă au vocaţia acţiunilor de tip negativ, parvin cu mare uşurinţă, sunt demagogi, lipsiţi de scrupule, şi datorită Inteligenţei lor negative îşi realizează scopurile întotdeauna. Ei bine am observat de asemenea că aceşti oameni dotaţi cu Inteligenţă negativă, atunci când sunt puşi să facă fapte de bine, Inteligenţa lor nu mai funcţionează, sunt nepricepuţi, nu se descurcă şi nu reuşesc. Au un Nivel de Inteligenţă pozitivă foarte scăzut. Şi nu se orientează în viaţă către asemenea fapte de bine.

Am observat de asemenea că există o categorie de oameni opusă acestei Inteligenţe negative, care sunt în general orientaţi către a face fapte de bine, şi o dată integraţi în acest tip de fapte, Mintea le merge brici, dau dovadă de o Inteligenţă dezvoltată şi foarte eficientă, care îi ajută să îşi atingă mai

întotdeauna Scopurile lor pozitive. Am denumit acest tip de Inteligenţă INTELIGENŢA POZITIVĂ.

Sunt rare cazurile de Inteligenţă pozitivă şi Inteligenţă negativă, pure, deci oameni care posedă numai Inteligenţă pozitivă sau numai inteligenţă negativă. Mult mai largă este categoria oamenilor care posedă dezvoltat mai mult Inteligenţă negativă sau Inteligenţa pozitivă.

Ei bine, ca să scurtăm expunerea noastră, cercetarea noastră complexă privind studierea Inteligenţei pozitive şi a inteligenţei negative ne-a arătat un lucru absolut alarmant, dureros şi foarte periculos pentru poporul român.. La noi, la români, deci în cadrul societăţii româneşti, numărul Indivizilor dotaţi cu Inteligenţă negativă este cu mult mai mare decât al celor cu Inteligenţă pozitivă…Faptul acesta nu este de ieri sau de azi, pentru că aşa cum au dovedit cercetările, Inteligenţa negativă, predominantă, şi cea pozitivă, au de cele mai multe roi cauze genetice, vin din subconştientul indivizilor umani. Ţin de genotipul poporului român.

În cartea noastră, unde expunem pe larg rezultatele cercetării noastre privind acest Tip de Inteligenţă (intitulată „INTELIGENŢA POZITIVĂ ŞI INTELIGENŢA NEGATIVĂ”) noi demonstrăm că Inteligenţa negativă este şi ea una din patologiile grave ale psihologiei poporului român, alături de celelalte Patologii enumerate mai sus, şi că acţionează împreună cu acestea, mărindu-şi eficienţa şi capacitatea distructivă. Proverbele „Dă, Doamne, mintea românului a de pe urmă”, „ Dă, Doamne, să moară capra vecinului”, „Îl duce mintea la rău ca vrabia la mălai”, ne

relevează şi ele existenţa Inteligenţei negative care o ia înaintea celei pozitive. În viaţa şi în istoria noastră, din păcate inteligenţa negativă a predominat, şi acest lucru ne-a făcut foarte mult rău.

Şi din cauza acestei Inteligenţe negative, ca şi din cauza celorlalte patologii ale psihologiei poporului român, România se găseşte în această situaţia jalnică. În lucrarea noastră ne ocupăm desigur şi de metodele, mijloacele, strategiile educaţionale prin care Inteligenţa negativă poate fi combătută, desfiinţată şi transformată în Inteligenţă pozitivă. Acest lucru ar trebui să-i preocupe pe psihologi şi pedagogi, pe toţi cei care lucrează în Şcoala Românească. Pe noi, pe toţi românii !

H. VERBALITA DEFULATORIE, CRONICĂ. Un defect generalizat al nostru al românilor este că ne consumăm energia mai mult în plan verbal, decât în plan creativ, acţional, practic. Când este să realizăm ceva este mai mult gura de noi…Am studiat acest comportament verbal al nostru…Ne proiectăm frustrările, patologiile psihologiei noastre, aspiraţiile în planul limbajului, „ca să ne dăm mari”, în faţa semenilor noştri, dar şi în faţa noastră (ca urmare a egoplasmului şi buricitei pământului). Nu putem noi să trăim, să fim fericiţi dacă nu ne lăudăm, dacă nu ne dăm mari, dacă nu află şi ceilalţi ce mari suntem noi ! Verbalita defulatorie este determinată de patologiile egoplasmului (egoul se dilată, se umflă în noi, iar noi, lăudându-ne chiar ne credem mari) şi axiofagiei (îi bârfim şi îi distrugem verbal pe cei care sunt „mai mari decât noi”), dar şi de celelalte patologii numite mai sus… La rândul lor egoplasmul, axiofagia , buricita

pământului, verbalita sunt efectul faptului că suntem „oameni mici”, lipsiţi de caracter, de valoare autentică.

Subconştientul şi conştiinţa noastră sesizează, percep „micimea noastră umană”, şi atunci ca să echilibreze lucrurile, să ne salvăm în plan psihic, în planul imaginii de sine, reacţionează dilatând egoul prin vorbe, lăudându-ne că suntem mari, că am făcut şi am dres etc. Ca şi prin minimalizarea valorii semenilor noştri, pe care patologia axiofagiei ne face să-i distrugem, să-i micşorăm, în ochii noştri şi ai semenilor. Şi o facem verbal prin bârfă şi prin invidie, dar şi fizic, social prin marginalizarea, compromiterea şi distrugerea valorilor.

Patologiile numite mai sus sunt accentuate de faptul că am fost toată viaţa un popor de umiliţi şi de frustraţi, un popor care nu s-a împlinit în mod real prin creaţia unor mari opere. Operele acestea mari dacă au fost s-au ridicat tot în plan verbal. De asemenea datorită fricii şi laşităţii noastre (foarte adânci în noi) de a înfrunta duşmanul şi marile probleme pe care ni le punea istoria spre rezolvare. Neputând să-i înfrângem pe Duşmanii, pe Agresorii noştri în plan fizic, practic, ne-am dat bine pe lângă ei, (nuelita) i-am pupat în bot, am acceptat să fim slugile lor. Da, dar acolo în subconştientul nostru noi ne-am dat seama că faptul acesta se întâmplă pentru că noi suntem mici ca oameni, suntem laşi… Şi atunci micimea şi laşitatea noastră, din noi, le-am suplinit prin verbalită defulatorie (ce mari suntem noi în vorbe, când ne lăudăm, şi ce fapte mari săvârşim noi în plan verbal !), prin egoplasm, când egoul ni se dilată, prin buricita pământului

când chiar ne credem buricul pământului, şi prin axiofagie. Când în universul nostru apare o mare valoare, atunci, prin comparaţie cu ea, subconştientul nostru sesizează „ce mici suntem noi”, şi ca să atenueze, să desfiinţeze în planul conştiinţei şi al subconştientului nostru această imagine de oameni mici, lipsiţi de valoare, de importanţă, atunci egoul şi subconştientul nostru declanşează atitudinea , acţiunea axiofagă… Şi ce talentaţi suntem, ce imaginaţie extraordinară avem, şi ce eficienţi suntem atunci când este vorba să ne distrugem valorile…

Datorită acestor patologii, în primul rând a axiofagiei şi a egoplasmului suntem poporul cel mai criminal de pe faţa pământului, poporul care şi-a distrus valorile cu o sete şi cu o imaginaţie diabolice. Şi desigur suntem poporul care şi-a făcut cel mai mare rău lui însuşi !

Alte patologii ale psihologiei poporului român, forme particulare, sau efecte ale unor combinaţii ale procesualităţii complexe a patologiei importante ale subconştientului colectiv, ar mai fi şmecheria românului, lăudăroşenia (formă a buricitei pământului), uneori hoţia, şi acest complex psihomoral şi atitudinal care este „balcanismul, din care a derivat mahalagismul”, o dominantă, vedem din presă, a moralităţii noastre actuale. Nu insistăm asupra acestora din urmă pentru că ele sunt efecte ale primelor patologii, sau îşi au izvorul în psihologia, în mediul şi în cultura de astăzi a indivizilor umani care alcătuiesc poporul român. Am insistat asupra patologiilor fundamentale ale subconştientului colectiv al poporului român pentru că acestea sunt cele mai grave şi

periculoase pentru noi, şi cele mai greu şi dificil de tratat, avându-şi sursa într-o zonă profundă, subterană, a personalităţii noastre, a istoriei noastre, în subconştientul colectiv al nostru şi al acestui neam, şi unde nu se prea poate pătrunde.

Patologiile fundamentale ale poporului român, cele care îşi au izvorul în subconştientul colectiv al sistemului psihologic al fiinţei naţionale, al psihismului nostru colectiv îşi pun amprenta asupra moralităţii societăţii româneşti, la toate nivelele ei. Îşi pun amprenta în mod direct sau indirect asupra tuturor domeniilor vieţii noastre sociale şi economice. Dacă în momentul acesta societatea românească este moralmente prăbuşită (economic, moral, cultural, educaţional) este pentru că aceste patologii au explodat pur şi simplu din lăcaşul lor subteran, au penetrat nivelul conştient al fiinţei umane şi al socialului şi şi-au pus amprenta pe gândirea şi mentalitatea, ca şi pe comportamentul celor care alcătuiesc astăzi poporul român. Nici psihologia şi nici pedagogia nu au luat până acum în considerare aceste surse ale răului care stau, zac, clocesc în noi şi în subterana fiinţei naţionale româneşti. Nici Filozofia românească nu le-a acordat, (cu câteva excepţii) importanţa cuvenită. Însă aceasta, acest sindrom de patologii care zace în subconştientul colectiv al poporului român, este, de fapt, marele duşman al istoriei poporului român, al poporului român.

Nu noi am spus-o, dar este un adevăr evidenţiat, vizibil, fundamental: în istorie nu ne-au făcut atâta rău duşmanii noştri care-au venit să ne spulbere de pe pământ cât rău ne-am făcut

noi singuri. Este un adevăr pe care trebuie să ni-l asumăm, de care trebuie să ţinem seama, şi pe care trebuie să-l avem în vedere dacă vrem să mai existăm în istorie, şi să fie ceva de capul nostru ! Astăzi am fi unul dintre cele mai numeroase, bogate, puternice neamuri ale pământului, am fi dintre marile popoare ale lumii, cum sunt chinezii şi indienii. Dacă Burebista n-ar fi fost asasinat, dacă Decebal n-ar fi fost trădat, dacă nu l-am fi trădat pe Vlad Ţepeş, dacă boierii nu l-ar fi asasinat pe Radu de la Afumaţi, care se anunţa a fi un mare Domn…, dacă nu ne-am fi ucis atâtea valori. Moşii şi strămoşii noştri şi noi am fi avut un alt destin istoric, o viaţă mult mai fericită...

Tracii au pierit roşi pe dinăuntru de acest „cancer" pe care l-am identificat mai sus, Sistemul de patologii ale psihologiei poporul român. Este posibil ca şi dacii să fi pierit mai mult tot din cauza acestui focar de rău dinlăuntrul psihologiei lor, şi desigur este posibil ca lucrul acesta să se întâmple şi cu noi, cu poporul român. În acest moment, (anii 1990, 91, 92) de exemplu, noi suntem îngroziţi de prăbuşirea morală a societăţii româneşti. Un popor care îşi ucide valorile, care pur şi simplu nu şi le suportă este un popor…suicidal. Este un adevăr acesta.

Politicianismul, axiofagia, buricita pământului, atomita sunt cauze care pot să ducă la autodistrugerea noastră în cel mai scurt timp. În această viziune fatalismul românesc, despre care s-a scris atât de mult, şi despre care s-a afirmat că ar fi însuşirea fundamentală a psihologiei, a sufletului românesc, ne apare acum într-o altă lumină. Fatalismul românesc este expresia reflectării de către psihologia poporului român (de

către Conştiinţă, dar şi de către Subconştientul colectiv) a pericolului, a marelui pericol, al marii „bombe” care zace în subconştientul poporului român, şi anume Sistemul patologiilor psihologiei poporului român.

Noi suntem fatalişti pentru că ştim (subconştientul nostru ştie, presimte, sesizează lucrul acesta) că în adâncul nostru zace cancerul de care vom pieri, patologiile Psihologiei poporului român, enumerate mai sus, cel care ne-a făcut cel mai mult rău în istoria noastră. Şi abia pe locul doi vine pericolul pe care-l reprezintă spaţiul geo-politic pentru noi, ca loc aflat în calea răotăţilor. Şi aceasta pentru că suntem un popor mic, numericeşte, şi slab, fricos, defensiv, retractil, viclean, laş, lipsit de curaj, şi de vocaţia jertfei ! Pentru că dacă am fi fost un popor mare, numeros, viteaz, cu o psihologie ofensivă, acelaşi spaţiu geopolitic, carpato-istro-pontic, în care ne găsim de la începutul lumii, ne-ar fi fost foarte favorabil. Ne-ar fi ajutat foarte mult !

Facem o paranteză, dacă turcii s-ar fi găsit în spaţiul acesta în care ne găsim noi, ar fi cucerit Europa, ar fi supus-o şi astăzi Europe vorbea turceşte ! Sau dacă ruşii s-ar fi găsit în spaţiul în care ne aflăm noi, (ei care au vrut toată istoria să ajungă la Gurile Dunării şi la strâmtorile Bosfor şi Dardanele), s-ar fi întins de la Pacific la Atlantic. Şi pentru ele spaţiul pe care ni l-a dat Dumnezeu (Carpato-istro-pontic), ar fi fost unul bun, favorabil, nu unul rău, aşa cum greşit ne-am văitat toată istorie ! Vezi, Doamne, vinovat pentru destinul nostru istoric nefericit este locul în care ne-a pus Dumnezeu, nu suntem noi, datorită micimii, laşităţii, vicleniei noastre ! Ce lipsiţi de

luciditate istorică, de sinceritate cu noi şi de obiectivitate suntem !

Cu cei doi duşmani, cel dinlăuntrul nostru, de la temelia psihologiei noastre, şi cu duşmanii din afara noastră, avem sfârşitul de neam asigurat. După ce am avut istoria aceasta nefericită, de popor călcat în picioare, de slugi şi de curve caracteriale !Adevărul este deci acesta, fatalismul nostru nu este o gogoriţă, peste care putem să trecem uşor, el este o intuiţie, o presimţire, el este conştiinţa faptului, răzbătând din subconştientul nostru colectiv că şansele noastre în viitor, datorită patologiilor psihologiei poporului român, sunt cu mult mai mari de a dispărea. Decât de a rămâne în istorie ! Şansele noastre de a fi un popor urgisit, bătut de Dumnezeu, umilit şi nefericit tocmai din această cauză sunt foarte mari !

Fatalismul nostru este proiecţia principală, venind din adâncul subconştientului nostru, a gândului şi a neliniştii că dacă ne-a mers şi ne merge rău în istorie este că avem în noi focarul groaznic al nefericirii noastre, şi că dacă am scăpat până acum în istorie şi nu am pierit, urciorul nu merge de multe ori la apă, şi o dată tot o să ni se înfunde. Este neliniştea unui subconştient şi a unei conştiinţe „care ştiu” că în faţa noianului de vicisitudini ale lumii şi istoriei suntem slabi. Suntem un popor suicidal, care îşi face singur rău ! El este un sentiment real, o stare reală, cu o sursă profundă, aflată în străfundul subconştientului şi inconştientului nostru colectiv. Din păcate fatalismul nostru este sentimentul dureros trăit de marii noştri artişti, al marilor spirite lucide, pentru că marea parte a poporului român a pierdut, ca să spunem aşa,

mecanismele receptării pericolului care paşte neamul românesc. Aceşti receptori ai primejdiei tociţi, vorbesc totodată şi de o slăbire a instinctului de conservare al acestui neam. În loc să trăiască o stare tragică, de nelinişte, în faţa viitorului ei, naţiunea română este în marea ei majoritate nesimţitoare, inconştientă. Ni s-a tocit instinctul de conservare, fapt foarte grav, am pierdut receptorii, facultăţile semnalării primejdiei. Ceea ce este în realitate o mare slăbiciune, o mare infirmitate un fapt foarte periculos.

Şi acum, cum putem să interpretăm faptul că noi suntem un popor care ne întoarcem critic asupra noastră, că avem această atitudine de autoflagelare? La cozile la care am stat ani de zile în ultimii ani ai comunismului am auzit de mii de ori aceste văicăreli: suntem un popor laş, suntem un popor de hoţi, suntem un popor de jigodii, de curve. Un popor de nimic, de laşi care ne meritǎm soarta ! E o mare viclenie a subconştientului individual aici. Cel care rosteşte aceste cuvinte are impresia că el este curajos, pentru că spune aceste adevăruri, şi se absolvă pe el de „vină”. Vina lui o trace, o pasează asupra poporului, a celorlalţi ! Însă este în acelaşi timp şi o expresie a subconştientului colectiv, care „îşi ştie vina”, şi o mărturiseşte, ca să scape de ea. Este un gest de defulare. Ştie că acolo în străfundul lui zace vina, cauza, care a făcut ca noi să fim ceea ce suntem astăzi şi am fost întotdeauna, nişte amărâţi, slabi şi săraci în faţa existenţei umane !

Această autocritică, această întoarcere a subconştientului nostru colectiv asupra lui însuşi este sănătoasă, este

„psihanalitică”, este ca o şedinţă de psihanaliză care realizează defularea, şi este educaţională. Subconştientul şi conştiinţa noastră ştiu, au preştiinţa faptului că noi suntem aşa cum suntem datorită nouă, bolilor fiinţei şi ale caracterului din noi. Şi atunci ne întoarcem cu ură asupra noastră. Cred că nici un popor din lume (? – e o ipoteză) nu se acuză, nu se autoflagelează cum ne acuzăm noi de defectele noastre. Tocmai pentru că noi singuri ne-am făcut rău în istorie, iar acum, în perioada aceasta istorică, postcomunistă, ne facem cel mai mare rău.

Atitudinea aceasta nu este de astăzi sau de ieri, este aproape o permanenţă istorică, şi pentru prima dată o găsim exprimată în modul cel mai tranşant (noi am rămas uimiţi când am dat de ideea aceasta) la Dimitrie Cantemir în „Descripţio Moldavie”. Dimitrie Cantemir, în ciuda zvonurilor lansate de ruşi este român get-beget, nu tătar, şi este unul din marile spirite europene ale vremii lui şi ale acestui neam. În „Descripţio Moldavie”, în capitolul „Despre datinile românilor”, Cantemir îi adresează neamului său o critică foarte aspră, spunând că este „atât de incult şi de neputincios”, şi că el n-a rezistat în faţa turcilor din meritele lui, ci pentru că providenţa l-a ţinut, este „plin de aroganţă” (este de fapt buricita pământului), are în el spiritul de ceartă, de harţă, dar şi concilianţă peste măsură, îndemnul spre viaţă uşoară, curaj la începutul bătăliei apoi acesta se trece repede, spirit excesiv de tiranic, uneori excesiv de blând. Aceasta ar însemna un fel de lipsă de măsură.

Cantemir mărturiseşte că face lucrul acesta „din obiectivitate”. Noica în „Pagini despre sufletul românesc” (Ed. Humanitas, Bucureşti, pag. 24) crede că „Dragostea de patrie l-ar îndemna să-şi laude neamul, dar dragostea de adevăr îl îndeamnă să-i arate pe faţă greşelile” şi tot Noica în pagina următoare conchide, ceea ce afirmam şi noi mai sus: „Atâta pornire nu se explică numai prin excesul de obiectivitate în care cade, faţă de străini, Cantemir. Explicaţia e mai adâncă…”În finalul acestui capitol mărturisim că ne-am ocupat de patologiile psihologiei poporului român, pentru că acestea sunt răul cel mare, (dominanta) care ne-a nenorocit toată istoria, şi primejdia cea mai mare pentru acest neam în viitor, ca şi acum. Din punctul de vedere al Anti-educaţiei aceste patologii trebuiau investigate, analizate cât mai profund ca să ştim cum să le contracarăm efectele. Cum să ne vindecăm de ele.

Lectorul nu trebuie să rămână însă cu impresia (care ar putea rezulta din numărul de pagini care le-au fost acordate) că aceste patologii sunt toată psihologia noastră, formează întregul conţinut al psihologiei noastre. Nu. Aşa cum am mai subliniat „aspiraţia noastră spre absolut”, atât de prezentă în creaţia noastră populară şi în cea cultă, este însuşirea noastră psihologică, atitudinală cea mai importantă şi primordială. Ea şi-a pus amprenta asupra inteligenţei noastre, asupra setei de cunoaştere. Noi suntem, nu cred că greşim, luându-ne după creaţiile ştiinţifice şi artistice pre care le-am dat de-a lungul istoriei, unul dintre cele mai înzestrate popoare ale lumii. Puţine popoare, în condiţii atât de vitrege, au dăruit culturii

universale atâtea valori de primă mărime aşa cum s-a întâmplat cu noi.

Dacă mai ţinem seama de faptul că pe când noi eram un zid de apărare pentru Europa, dând un mare număr de jertfe, având o existenţă chiuită, şi mari pierderi materiale,în faţa puhoiului asiatic, dând astfel Apusului posibilitatea să-şi vadă de creşterea sa, iar Apusul ne-a vândut mai întotdeauna (aşa cum o face şi în acest moment istoric, când elaborăm această lucrare) , sau ne-a adus prejudicii directe, parcă şi mai mare este meritul nostru.

Deci suntem un popor dotat, inteligent şi creativ, în ciuda faptului că un sondaj de opinie realizat de noi releva părerea că suntem mai degrabă un popor „prost" decât inteligent. Şi ca dovadă ni se aducea argumentul, „uită-te şi dumneata în ce hal suntem, dacă un popor inteligent vine cu bâtele din Valea Jiului ca să distrugă lăcaşurile de cultură din Bucureşti, să-i bată pe studenţi şi să provoace atâtea stricăciuni. Să ne facem şi de râsul lumii pe tot mapamondul!". O nuanţă se impune: suntem un popor inteligent, dotat, creativ, însă de multe ori ne folosim prost inteligenţa, de multe ori, în situaţii decisive. Ca dovadă proverbul, „Dă, Doamne, mintea românului a de pe urmă". Referindu-ne la calităţile noastre de inteligenţă, hărnicie, talent (suntem un popor dotat cu multe aptitudini, ca dovadă creaţiile noastre în toate domeniile), umor, ironie, veselie trebuie să spunem că ele aparţin nivelului psihologic, psihologiei indivizilor care trăiesc astăzi în România. Aveam multe calităţi, ca şi multe defecte. Ne deosebim de psihologia exactă şi severă a neamţului. Suntem mai expansivi, mai largi

şi bonomi în comportare, mai deschişi, mai comunicativi, dar şi cu unele defecte, înclinaţia către chiul, către vorbărie, lăudăroşenie, mai puţin serioşi, şmecheria, lăudăroşenia etc.

Referitor la Universul nostru existenţial, care este în ultima instanţă un „univers psihologic, cultural", pentru că este umanizat de sufletul nostru nu putem să nu remarcăm temelia geografico-spirituală, plaiul mioritic al lui Blaga, variat, nespus de frumos, echilibrat, viu şi duios ritmat, pitoresc, însuşiri care au trecut în sufletul, în psihologia noastră, ca şi universul de valori culturale foarte bogat, profund, viu.

În concluzie, noi vorbim, în cazul nostru, al românilor, despre un echilibru, al darurilor, al calităţilor noastre bune, şi al defectelor. Oricât de „supăraţi" am fi pe noi, şi este bine că suntem critici cu noi, suntem un popor dotat cu multe calităţi bune, fapt absolut convingător, căci altfel în istoria aceasta foarte grea pe care ne-a dat-o Dumnezeu n-am fi rezistat şi n-am fi creat atâtea valori şi capodopere. Că n-am ştiut să ne folosim la capacitatea maximă toate însuşirile bune, că n-am ştiut să punem frâu izvoarelor de rău din noi, este adevărat, şi urmează ca de acum încolo să medităm îndeajuns asupra acestui rău şi să găsim metodele şi mijloacele prin care să îndreptăm acest lucru.

Părându-ne rău că nu am putut să ne oprim asupra tuturor elementelor Sistemului psihologic al poporului român, rugându-ne lui Dumnezeu să avem răgazul să realizăm lucrul acesta cât de curând, trecem la capitolul următor.

VII

SOCIOLOGIA

Este bine ca un Sistem de gândire pedagogică, în dorinţa lui, mărturisită, de a avea o fundamentare cât mai completă, să se sprijine şi pe datele Sociologiei. Cunoaşterea realităţilor sociale ale poporului român a fost dezideratul pedagogilor români din perioada interbelică. Din păcate în această lucrare n-o să putem trata pe larg, aşa cum am dori noi, tema aceasta. Esenţiali însă, şi riguroşi, tot vom fi.

Ce trebuie să cunoaştem din punctul de vedere al Pedagogiei şi Educaţiei poporului român din ceea ce am numi Sociologia poporului român? Tema este vastă, aşa cum am spus, şi există încercări remarcabile de a cunoaşte din punct de vedere sociologic poporul român (demersul acesta trebuie reluat şi dus până la capăt). Să ne gândim numai la efortul şi la opera lui Dimitrie Gusti, a lui Dimitrie Drăghicescu, a altor sociologi. Aşa cum spuneam, în această lucrare n-o să putem cuprinde într-o viziune sociologică profundă şi completă întreaga realitate a poporului român, de aceea, ca şi la capitolul dedicat psihologiei ne vom opri asupra aspectelor fundamentale, esenţiale care privesc sociologia poporului român. Astfel vom privi realitatea sociologică a poporului român din punctul de vedere a acestor concepte, cel de sintalitate, de unitate, de armonie, de comunicare participativă.

Suntem noi, românii, în acest moment un popor unit? Anii 1990-92. Nu! Este o realitate pe cât de dureroasă pe atât de adevărată. Suntem un popor „sfâşiat, în care grupurile sociale mari ale poporului s-au acuzat şi se acuză unele pe altele şi între care s-au produs tensiuni şi răni dureroase.

Să ne aducem aminte de conflictul etnic de la Târgul Mureş, din 15 martie 1990, sau de venirea minerilor în patru rânduri la Bucureşti pe parcursul anilor 1990 şi 1991. Cei care am trăit aceşti ani, imediat următorii căderii Dictaturii comuniste nu vom putea uita niciodată haosul social şi învrăjbirea morală, prăbuşirea gravă a economiei româneşti, a valorilor morale, dar şi a miliardelor de punţi (relaţii interumane), de legături dintre elementele sistemului social al poporului român.

Ei bine, aceste „punţi" s-au prăbuşit incredibil de repede, o dată cu izbucnirea unei conflictualităţi dezordonate în întreaga societate. Aşadar, în această perioadă vorbim de o prăbuşire şi degradare avansate, periculoase a tuturor relaţiilor interumane, la toate nivele şi în toate domeniile organismului social. A fost această realitate dintotdeauna în istoria poporului român? Ţine ea de esenţa psihologiei, a specificului sociologic al poporului român, sau este una conjuncturală? Şi dacă este aşa, care sunt cauzele care o produc? Este foarte important să răspundem nuanţat şi obiectiv la aceste întrebări.

Aşadar, în anii postcomunismului, starea de unitate şi armonie a relaţiilor interumane în România atinge nivelul cel mai de jos din acest veac, şi probabil din istoria noastră de popor, apreciem noi. Cauzele acestei căderi sunt explicabile,

unele vizibile. Este vorba de căderea economică din ultimii zece ani ai Dictaturii comuniste, de criza morală a societăţii cultivată (sau netratată) de comunism, de faptul că o parte a societăţii (activiştii de partid, securitatea etc) au ajutat dictatura să strângă în chingile sale poporul, şi pe când aceştia au dus-o foarte bine, marea majoritate a poporului a dus-o îngrozitor de prost. Este efectul sfâşierii, al dezbinării societăţii, al „despicării" poporului de către dictatura proletariatului, şi de consolidarea unei stratificări opozante a societăţii (nomenclatura, care a asuprit şi a dus-o bine – şi poporul), bazată pe o contradicţie dureroasă, cu efecte negative din toate punctele de vedere. La aceasta mai adăugăm victimele gulagului comunist din anii 1948-1960, care acum s-au „ridicat împotriva nomenclaturii şi a foştilor torţionari".

Pe fondul unei crize morale profunde şi generale, a unei crize a valorilor, pe fondul unei deznădejdi şi a unei disperări colective era firesc ca poate „punţile" dintre grupurile sociale, chiar dintre etnii (îndeosebi restul grupurilor socio-profesionale), dintre indivizii umani să se clatine şi în multe locuri să se prăbuşească. Ce este mai rău este faptul că această prăbuşire şi degringoladă a societăţii româneşti, continuă, iată, de trei ani, ameninţă să se permanentizeze, şi că nu se iveşte nici o cale de îndreptare a lucrurilor. În cazul acesta este poporul român capabil de o stare de înaltă unitate, de o sintalitate profundă? Răspunsul la această întrebare este acesta, şi este unul obiectiv.

Da, suntem un popor care putem atinge o stare de înaltă unitate şi participativitate la acelaşi scop sau ideal!

Argumente: ne aducem aminte, imediat după căderea lui Ceauşescu, societatea românească, aproape întreaga societate românească a atins o asemenea unitate afectivă şi de vederi, o stare de participare la acelaşi ideal, încât parcă ar fi fost o singură fiinţă. O FIINŢĂ FIERBINTE, uimitor de puternică, gata să lupte pentru idealul scăpării de comunism. A existat într-adevăr, această stare psihologică şi afectivă, sociologică şi ideatică. Noi am cunoscut din interiorul ei şi am trăit această stare de Unitate, de Afectivitate şi Armonie… parcă eram cu toii fraţi, şi urma să ne avântăm cu toţii să construim o ţară extraordinară ! Această stare de Unitate Afectivă, Socială şi Politică ne-a impresionat şi ne-a făcut să ne gândim la ideea că poporul român poate fi unit, poate exista şi munci unit ca o singură fiinţă. Din păcate această stare n-a durat mult, aproximativ o lună.

După care în urma manipulării cercurilor politice, a dihoniei de la vârful societăţii, a unui război informaţional întreţinut cu abilitate, a unui război psihologic în toată regula, îndreptat asupra întregii societăţi româneşti, pe fondul crizei morale şi a tensiunilor existente, într-un răstimp uimitor de scurt întreaga arhitectură socială a Poporului român, cu miliardele ei de relaţii interumane s-a prăbuşit ca şi cum nuci nu ar fi existat. Este uimitor ce sensibilă este Edificiul unui popor, această plasă piramidală de relaţii interumane a arhitecturii unui MegaSistem social. În 1977, când a fost marele cutremur, care a făcut atâtea victime, ne aducem bine aminte, s-a creat rapid aceiaşi stare de înaltă Unitate Afectivă, participativă şi de scop. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în 1968, după momentul invaziei Cehoslovaciei de către Tratatul de la

Varşovia, când Ceauşescu a ţinut o cuvântare fulminantă. Cu alte cuvinte, concluzia pe care o putem trage nu este decât aceasta, că poporul român, prin psihologia sa, este capabil să atingă o stare înaltă de unitate numai în momentele dramatice şi dureroase din istoria sa. Nu ne îndoim că aşa s-au întâmplat lucrurile şi în anii 1917-1918, în anii grei ai primului război mondial şi al împlinirii marelui vis al românilor, Unitatea.

Aceasta ar fi starea de excepţie, când se realizează deci o Mare Unitate Afectivă a întregului organism social. Aceste stări sunt intermitente, şi nu de lungă durată, ele sunt legate de o stare tragică, periculoasă a întregului popor, la rezolvarea căreia participă întreaga societate.

O a doua stare de unitate sociologică a poporului român este o stare pe care o numim de normalitate. Este starea pe care am cunoscut-o cu toţii în perioada interbelică, sau în intervalul 1965-1980, din perioada comunistă, când sistemul de feed-back al relaţiilor interumane susţine atât arhitectura naţiunii cât şi sistemul economic şi grupurile sociale într-o funcţionalitate optimă. Această stare, pe care am numit-o de normalitate, se găseşte de obicei, aşa este şi normal de altfel, în perioadele aflate între două momente istorice, decisive, tensionate, de mare emoţionalitate. Este acea perioadă când am putea să ne refacem în vederea momentului, a examenului următor, când vom fi iar încercaţi, când va trebui din nou să dăm examen în faţa istoriei.

Trebuie să recunoaştem că în asemenea momente starea de comunicabilitate, de participativitate la creşterea Fiinţei naţionale, starea de „atmosferă spirituală de împreună”, a fost

alterată (în funcţie de epocă) de acel fenomen de mâncătorie, distrugere a valorilor, datorat politicianismului şi axiofagiei, în general de patologiile fundamentale ale subconştientului colectiv al poporului român, ca şi de celelalte însuşiri negative ale caracterului nostru. Dacă n-ar fi fost aceste patologii ale psihologiei poporului român este limpede că starea de funcţionalitate a sistemului relaţional al poporului român ar fi fost mai bună. În funcţie de momentele istorice, de conjunctura geo-politică, de alte elemente interne ale sistemului această stare de normalitate a oscilat de la starea de unitate înaltă, de sintalitate (stare ideală) la starea cea mai joasă, de criză a relaţiilor interumane, stare pe care o traversăm acum.

Aşadar, a treia stare a subsistemului de relaţii al poporului român este o stare „decăzută", nefuncţională, pe care o întâlnim în istorie în momentele de criză politică, de criză a valorilor, în momentele de stres, de tranziţie de la o epocă la alta. Este posibil ca această stare, în diferite momente să fi atins forme şi mai grave, pe noi însă starea de astăzi a relaţiilor poporului român ne nelinişteşte într-o măsură imensă. Mai ales ne îngrijorează uşurinţa cu care se realizează prăbuşirea sistemului relaţional de la starea de normalitate (ca şi starea nu prea bună a relaţiilor umane, a sistemului de feed-back în general, în această stare de normalitate) la starea de criză a sistemului relaţional. Ar fi de dorit, şi noi ne propunem lucrul acesta, să se facă cercetări şi studii serioase pe această temă, a dinamicii, a prăbuşirii sistemului relaţional al poporului român, a modului în care starea relaţiilor poate fi

adusă la nivelul optim sau la nivelul ideal, de înaltă unitate şi armonie.

Din acest punct de vedere noi vorbim despre o cercetare istorică, longitudinală şi transversală a intra-sistemului de relaţii umane în cadrul poporului român, şi intenţionăm să realizăm o cunoaştere cât mai profundă a specificului relaţiilor interumane, şi de alt tip, în cadrul sistemului socio-economic al poporului român. Ca şi descoperirea şi cunoaşterea acelor metode, mijloace, modalităţi, strategii ale Macro-Pedagogiei româneşti prin care sistemul relaţional al poporului român poate fi educat în vederea aducerii lui la starea sa cea mai înaltă de funcţionalitate şi eficienţă, starea de sintalitate, de unitate afectivă şi ideatică „fierbinte".

În general, din studiile noastre anterioare, am văzut că de cele mai multe ori un factor extern vieţii sistemului socio-economic românesc, o stare de primejdie, un mare pericol în general, a fost cel care ne-a adus în starea de înaltă unitate afectivă şi relaţională (este posibil ca unitatea aceasta afectivă, atingând chiar specificul unei psihoze, să nu fie şi o stare funcţională! Să fim atenţia la aceasta!). Lucrul acesta ne aduce aminte de lecţia, valabilă şi peste milenii, pe care ne-a dat-o Dromichete, în momentul când a fost atacat de Lisimah. Este morala cu câinii băgaţi într-un ţarc, care se mâncau între ei, stare care încetează în momentul în care este adus un lup, moment în care câinii devin uniţi. Lecţia era pentru căpeteniile triburilor trace, care se vede că n-au învăţat nimic din ea. Faptul că poporul român a fost mai tot timpul atacat de o

primejdie de moarte a fost desigur unul din factorii care l-a menţinut într-o stare de Unitate din toate punctele de vedere.

Ei bine, noi, în Pedagogia şi Educaţia poporului român, vrem să înlocuim faptul acesta, Factorul – primejdie, cu un factor pozitiv, IDEALUL NAŢIONAL. UN IDEAL NAŢIONAL ÎNALT EDUCAŢIONAL. Sau cu un alt factor pe care îl denumim Strategia de dezvoltare şi evoluţie a poporului român şi a României în viitor. Faptul că noi, românii, am avut în conştiinţa noastră şi în subconştientul nostru Idealul Unirii tuturor românilor, ne-a ţinut mai uniţi (decât dacă n-am fi avut acest ideal) în istorie. În perioada interbelică, după ce ne-am văzut Idealul atins, cel puţin în viaţa politică, de aici şi criza politicianistă interbelică, s-a produs o „moleşire", o demotivare a noastră (nn), Am recăzut din nou în starea de amorţire de care vorbea Bălcescu. În acelaşi timp în partea de sus a piramidei Organismului naţional românesc criza politică şi morală au făcut ravagii, slăbind foarte mult fiinţa naţională, erodând fibra viguroasă a fenomenului românesc.

Aceasta este explicaţia faptului că n-am opus nici o rezistenţă ruşilor când ne-au luat Basarabia. Idealul naţional, de care noi, românii, avem atâta nevoie, idealul care ne poate ţine într-o stare de motivaţie profundă şi de înaltă Unitate este acela de a fi, de a deveni într-un viitor cât mai scurt, în timpul cel mai repede istoriceşte posibil,aici, în mijlocul punţii Euro-asiatice, un MARE POPOR. De împlinirea acestui ideal ar beneficia de fapt întreaga Europă, adică şi alţii.

VIII

STAREA CULTURII

Aşa cum a reieşit din întreg acest studiu suntem un popor însetat de creaţie, cu o putere de creaţie înaltă, şi dotat cu aptitudini în vederea actului creaţiei. Neputând crea castele şi cetăţi durabile, care i-ar fi atras pe Agresori, noi am creat în domeniul culturii, doine, legende, basme, mituri, de o valoare extraordinară, în domeniul muzicii populare cântece de o rara frumuseţe, în domeniu dansului, al picturii bisericeşti, al sculpturii cioplind stâlpi de poartă care prefigurau Coloana Fără de Sfârşit a lui Brâncuşi. Aşa se explică marea cultură pe care am dat-o în istoria noastră, sau crearea unei civilizaţii relativ dezvoltate, cu un conţinut spiritual deosebit de bogat.

Ei bine, uitându-ne în istoria culturii româneşti trebuie să spunem că am avut momente culturale „bune", şi momente culturale mai puţin bune, când creativitatea noastră s-a manifestat mai puţin. Faptul acesta a ţinut de unele împrejurări externe ca şi de factori interni, întâmplători sau pereni. În general atunci când am avut Domnitori înclinaţi către cultură, mai mult decât către războaie, sau decât viaţa destrăbălată şi lupte intestine nesfârşite, faptul acesta pentru istoria culturii române a fost unul benefic. Să ne aducem aminte cu recunoştinţă de Neagoe Basarab, de Matei Basarab, de Vasile Lupu, de Constantin Brâncoveanu.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea efervescenţa culturală pregăteşte marile înfăptuiri naţionale din cea de-a doua jumătate a veacului, iar cei care sunt marii creatori de cultură din cea de-a doua jumătate a secolului XIX, sunt realizatori direcţi ai Statului Unitar Român. Marea cultură dă conţinut vieţii naţionale, Fenomenului românesc, Fiinţei Naţionale româneşti, este temelia ei, participă la emanciparea unui popor, la educarea lui. De aceea este bine să fi avut de câteva ori mai multe genii decât am avut până acum în istorie. Ele s-au născut mult mai multe, dar n-am ştiut să le descoperim, să le „formăm", să le asigurăm condiţii de creaţie, astfel că o parte din valorile creatoare s-au pierdut. Ba mai mult, ni le-am distrus cu o vocaţie demnă de o altă cauză mai bună, act absolut suicidal, nenorocitor.

În esenţă vrem să subliniem ideea aceasta: să fim atenţi la starea culturii. La Mărimea, la profunzimea, la Bogăţia Culturii naţionale. Cultura este bine să fie unul dintre marile noastre Obiective istorice ! Cultura este poate Armata cea mai solidă, puternică, eficientă care poate ajuta poporul român să se realizeze ca popor în istorie, să reziste prin timp şi să devină unul dintre marile popoare.. Este bine să avem tot timpul în istorie ceea ce se cheamă o Mare Cultură. Cultura este apa vie a poporului român, este temelia pe care ne sprijinim veşnic în istoria noastră, este sufletul viu, conţinutul Fiinţei naţionale. Este şansa noastră în timp, este forma prin care ne reînnoim şi renaştem mereu în istorie. Este Calea, şi Mijlocul prin care putem deveni Un Mare popor, unul din Marile Popoare Europene. Este arma noastră cea mai importantă, cea mai teribilă în lupta cu adversităţile şi vremelnicia. În perioada

interbelică am avut norocul că am dat o Mare Cultură, Valori importante (care în perioadele ulterioare vor fertiliza procesul de creare a unor noi valori), care au avut o funcţie psihologică şi educaţională extraordinară.

Nu acelaşi lucru s-a întâmplat în perioada comunistă când cultura pusă în slujba politicii n-a produs nimic altceva decât înstrăinarea noastră de sensul nostru fundamental. Să ne aducem aminte câte producţii culturale, îl cântau pe marele conductor, pe Nicolae Ceauşescu. Şi când dacă n-am fi avut norocul să fi dat câţiva scriitori mari, puţini, foarte puţini este adevărat (Marin Preda, Nichita Stănescu, Eugen Barbu, Ioan Alexandru, Ana Blandiana, filozoful Constantin Noica, etc) ne-am fi făcut unul din marile noastre „răuri" în istorie. Puterea politică ce a urmat celei comuniste, ca şi organismele sale specializate, au lăsat pur şi simplu cultura în paragină. A înflorit în schimb „mahalagismul şi chiciul" care au invadat presa şi canalele informaţionale. Situaţia este absolut nefericită şi dăunătoare, periculoasă pentru poporul român. Ea trebuie să înceteze imediat, pentru a fi sprijinită şi stimulată cultura profundă, valoroasă, cea care va îmbogăţi sufletul românesc, conţinutul Fiinţei naţionale. Pentru că numai aceasta este capabilă de educaţia profundă a poporului român.

Şi poporul român are nevoie ca de aer de o mare cultură şi de o educaţia profundă, superioară. În concluzia acestui capitol, să nu uităm că marea cultură, cultura în general, este una din armele fundamentale ale poporului român în luptă cu adversităţile timpului şi cu noi înşine, cu defectele şi patologiile noastre… Cine participă sau sprijină decăderea

culturii române, participă direct la lupta nenorocită împotriva poporului român, participând direct la procesul lui de dispariţie. Aşadar, cultura joacă un rol extraordinar de mare în structurarea, îmbogăţirea, dezvoltarea şi evoluţia Sistemului psihologic al poporului român, în întărirea unităţii (rol de liant) şi a funcţionalităţii acestui Sistem. Are de asemenea un rol fundamental în dezvoltarea Sistemului Pedagogic al Poporului român, în dezvoltarea Sistemului naţional de învăţământ. Să fie una din grijile şi preocupările fundamentale ale neamului românilor.

XIX

STAREA BIOLOGICĂ A POPORULUI ROMÂN

Şi Biologia deci, va sta la baza fundamentării Pedagogiei şi Educaţiei poporului român.

Pentru că este urmaşul unui popor biologiceşte sănătos – poporul dac – viteaz şi energic, şi pentru că în istoria lui poporul român, fiind un popor de agricultori şi ciobani, şi-a petrecut viaţa în aerul curat al munţilor Carpaţi, în aerul tare al dimineţilor şi al câmpului pe care-l lucra, pentru că din generaţie în generaţie oamenii acestui neam au muncit, pentru că au trăit într-o morală sănătoasă şi puternică ce n-a permis viciul, poporul român a ajuns până în secolul XX ca un popor

sănătos şi robust. Până către jumătatea secolului XX numărul de copii oligofreni sau malformaţi era mai mult decât rarisim. Dacă se auzea la 10 sate că în localitatea cutare s-a născut un copil aşa şi aşa, care devenea o curiozitate a naturii. Nici la oraş, în mediul urban, numărul acestor copii nu era mare.

Ei bine, o dată cu intrarea poporului român în cea de-a doua jumătate a secolului XX, o dată cu procesul intens de industrializare şi chimizare, şi deci de poluare a solului, a apei şi a aerului, o dată cu exodul masiv al populaţiei rurale în mediul urban, o dată cu creşterea enormă a stresului psihic (a stresului de toate felurile) am asistat la o creştere alarmantă a numărului naşterilor de copii malformaţi, oligofreni, cu deficienţe psihice. La aceasta a contribuit şi politica natalităţii forţate programată şi susţinută de guvernul Ceauşescu, politică absolut dăunătoare poporului român.

În anii imediat căderii dictaturii comuniste, ca urmare a unor mutaţii profunde produse în subconştientul poporului român, a afectării, a dezechilibrării însăşi a instinctului de conservare a poporului român, ca urmare a înrăutăţirii economiei româneşti, a lipsei de viitor, am asistat nu numai la o părăsire masivă a ţării de către populaţia românească, la creşterea criminalităţii şi a violenţei, dar şi la cele peste trei milioane de avorturi produse în numai doi ani, la o scădere drastică a stării de sănătate a poporului român.

Numărul sinuciderilor este îngrijorător de mare şi o dată cu accentuarea crizei economice, a crizei condiţiei umane, este de presupus că acest indice va creşte. Creşte în mod îngrijorător numărul celor care sunt afectaţi de patologii psihice, de la

forme uşoare până la formele cele mai grave. În momentul de faţă apreciem că starea de sănătate a poporului român, atât cea biologică, dar şi cea psihică – se află într-un proces continuu de înrăutăţire. Şi în situaţia aceasta în mod normal ar trebui luate cele mai radicale măsuri în vederea îndreptării stării de lucruri. Din păcate însă aceste măsuri n-are cine să le ia. La vârful societăţii criza politică, a instabilităţii şi opacităţii decizionale este mai mult decât îngrijorătoare. Suntem o ţară în voia sorţii. (anii 1990,91,92) Pedagogia poporului român ia în mod fundamental şi necondiţionat în considerare situaţia stării biologice, de sănătate a poporului român. Aceasta este temelia materială, fiziologică, vie a poporului român, a tot ce s-a înfăptuit în istorie, şi fără soliditatea acestei temelii, nu este posibilă nici rămânerea în istorie a poporului român, nici evoluţia lui.

X

FILOZOFIA

Atât Filozofia Educaţiei unui popor, în cazul nostru a poporului român (Filozofia Pedagogiei) cât şi Filozofia poporului respectiv trebuie luate ca pietre de temelie la baza edificiului Pedagogiei Lui.

Profesorul Onisifor Ghibu, spunea că la baza Pedagogiei Româneşti trebuie să stea şi Filozofia românească, dar nu în

sensul de colecţie de teorii, doctrine, ci în înţelesul cel mai normal al termenului de o „Filozofie românească”. Până la acest moment când făcea Onisifor Ghibu, om cu vaste cunoştinţe de Filozofie, afirmaţia aceasta, nu aveam, după părerea dumnealui o Filozofie românească. Opera aceasta urma ca abia de acum încolo să fie scrisă. Marele Pedagog avea dreptate deşi nu este uşor să defineşti în esenţă şi în detaliu ce înseamnă aceea o Filozofie românească. Problema nu este deloc simplă. Parcă marele filozof Noica se afla pe drumul cel bun al scrierii unei Filozofii româneşti. O Filozofie românească trebuie să fie Filozofia spiritului românesc întors asupra lui însuşi. Dar înseamnă şi o filosofare pe marginea destinului românesc, a psihologiei, culturii şi educaţiei noastre ca popor, a tragediei acestui neam în istorie. O filosofare pe tema damnării lui în istorie, dar şi a misiunii lui în rândul popoarelor lumii.

Puţine popoare au suferit în istorie ca neamul acesta. O fi fost degeaba această suferinţă ? Mai ales întrebarea aceasta este inevitabilă când vedem îngroziţi cât de puţin a învăţat poporul român din tragediile prin care a trecut, din istorie ! O fi fost în zadar imensa tragedie a poporului român? Ne-am născut pe lumea aceasta ca unul dintre marile popoare ale lumii (neamul tracilor) şi din poporul puternic şi mare care în mod normal trebuia astăzi să se întindă peste toată Europa, suntem, iată, la ţărmul Mării Negre şi la umbra Carpaţilor, cât un bob de linte, gata în orice clipă să fim spulberaţi din istorie. În timp ce analizele şi studiile noastre de viitorologie afirmă că în cazul în care în istoria poporului român nu se va întâmpla un reviriment profund şi de proporţii, noi vom

dispărea în istorie ca popor, un hindus trecut la creştinism, Sundar Syndy afirmă în India că pe locul pe care se află astăzi poporul român – întrucât acest sfânt a comunicat direct cu Iisus Christos – se va ridica mâine Raiul biblic. Iar poporul român are un mare viitor.

Or noi vedem acum la sfârşitul secolului XX şi a mileniului II că situaţia grea, total defavorabilă, dramatică poporului român nu se lămureşte cu nimic. Ne-ar părea bine ca sfântul Sundar Syndi, aşa-l cheamă pe cel care face această profeţie, să aibă dreptate. În acelaşi timp însă nu putem să renunţăm la spiritul nostru critic, la viziunea noastră realistă, la analizele noastre viitoriste, de aceea revenim la o perspectivă mai realistă şi lucidă. Desigur, ar fi fost bine să fi avut astăzi o Filozofie românească, şi această Filozofie să stea la baza Pedagogiei poporului român. Cum nu avem ne mulţumim cu o dureroasă meditaţie pe marginea destinului nostru naţional, şi cu o perspectivă deschisă asupra veacurilor viitoare.

Aşadar, poporul român, în pofida condiţiei lui tragice şi umilitoare în istorie, este poporul unui mare destin în istoria Euroasiei. El este poporul scoborâtor din cel mai mare neam uman – neamul tracilor, care la sfârşitul neoliticului se întindea pe toată suprafaţa Punţii geo-politice Euroasiatice, pătrunzând până în adâncul Europei, iar în nord întinzându-se până în Boemia de astăzi, până aproape de Marea Nordului .

Şi mai mare decât destinul lui de popor umilit în istorie, este FUNCŢIA lui de paravan, de filtru şi de sintetizator genetic şi spiritual (vezi şi ideea lui Vasile Pârvan din „Viaţa românilor la gurile Dunării") între Europa şi Asia. Funcţia lui

„METABOLICĂ”, spirituală şi istorică, este de proporţii colosale şi ea ţine de istoria universală. De la Darius, Împăratul Perşilor, care a venit să cucerească acest pământ, la avarii, gepizii, ungurii, hunii, din primul mileniu e. n, la turci, şi ultima invazie, stalinismul, ASIA şi-a tot trimis spre Europa cohortele ei ucigătoare. Ei bine, mai mult s-au mai puţin, ele s-au oprit în PIETROIUL, în ZIDUL acesta care a fost poporul român, care le-a receptat pe toate, şi în loc să piară a reuşit să ţină bine şi în echilibru cumpăna Europei şi Asiei, fiind creator al uneia dintre cele mai mari sinteze culturale.

Noi suntem poporul „decăzut” din cel mai mare popor al neoliticului şi al antichităţii existent în partea aceasta de lume, damnat să receptăm cu fiinţa noastră toată tragedia Euro-asiatică, să descriem o buclă în jos, şi să continuăm să existăm în istorie, îndeplinind pe muţeşte, fără să ştie nimeni, marea noastră funcţie spirituală de sinteză în spaţiul Euro-asiei. Noi suntem poporul „rătăcit în pustia timpului, a veşniciei”, căci noi trebuia să avem o mare misiune în istoria umanităţii, şi am decăzut din „rostul” nostru fundamental. În loc să fim poporul care „se găseşte în rostul său”, pe calea sa cea adevărată, noi am „decăzut”, şi de atunci suntem un popor „sub vremi”, suntem un popor sub rostul nostru în lume, suntem un popor sub destinul nostru în veşnicie. De aceea noi suntem un popor care am fost umilit toată istoria, un popor care am fost „condamnaţi la umilinţă şi neputinţă de istorie” (Cantemir spune că suntem un popor neputincios), suntem un popor rănit, frustrat, inhibat. Neamul românesc este mai mult rană decât neam omenesc.

De aceea noi înlăuntrul nostru suntem un popor înfricoşat (de la moartea lui Burebista suntem un popor înspăimântat, iar această stare de inhibiţie şi nelinişte a crescut foarte mult după dispariţia poporului dac), un popor retractil, care în faţa lumii este o rană ce se strânge în ea. Un popor profund înfricoşat şi rănit în adâncul lui, poporul român este un popor care se teme tot timpul de pieire, şi în acelaşi timp un popor inconştient, cu instinctul de conservare tocit. Negăsindu-şi liniştea pe pământ, neregăsindu-se pe sine în lumea aceasta, el îşi găseşte liniştea, se regăseşte pe el în „Ţara tinereţii fără bătrâneţe", pentru că este însetat de absolut, de veşnicie.

Aşa dar istoria noastră este istoria unei tragedii, sau mai bine zis a post-tragediei trace, este istoria unei mari „decăderi", a unui popor care a decăzut din „rostul său", cum ar spune Noica, de la linia sa de evoluţie. Este istoria unei „părţi", care a mai rămas dintr-un ÎNTREG, Întregul Trac. Acesta a dispărut şi din el, în urma unui mare cataclism istoric, social, cultural, psihologic a mai rămas o parte, o parte care două mii de ani de aici înainte avea să fie o „rană". O „parte infirmă", un popor infirm, şocat profund în străfundurile lui, un popor bolnav, aspirând prin tendinţa sa către Absolut, să mai redevină ÎNTREG, adică ce a fost la început.

Această infirmitate (infirmitatea de a rămâne parte dintr-un Întreg care s-a scufundat, şi de a supravieţui aşa în timp, stresat şi umilit) a generat la rândul ei alte infirmităţi, ale patologii. Patologiile poporului român, cele fundamentale, analizate de noi, sunt legate de această însuşire fundamentală a poporului român de a fi veşnic „o parte rănită dintr-un Întreg"

care a pierit. De aceea, Sistemul psihologic al unui popor, în cazul nostru al poporului român, un popor bolnav, nu a mai funcţionat aşa cum ar fi trebuit toată istoria, pentru că el însuşi era un Sistem bolnav. Nu este adevărat că Japonia, sau Germania, sau Statele Unite sunt mari popoare pentru că economiile lor funcţionează bine, sunt nişte mecanisme bine puse la punct. Nu. Ci pentru că sunt nişte mari „Sisteme psihologice-culturale-economice" care sunt sănătoase normale, viguroase. Aceasta este condiţia fundamentală a bunei funcţionări a unui popor în timp. De a fi un sistem psihologic sănătos.

Sistemul psihologic al poporului român este unul bolnav în străfundurile sale, este unul infirm. De aceea noi „nu vom putea funcţiona bine în istoria noastră", vom merge şchiopătând, târându-ne, ca popor prin timp. Vom merge prin istorie umiliţi, călcaţi în picioare, jefuiţi tot timpul, „cum merge câinele prin apă". Adică ne vom târî mereu, atâta timp cât nu punem problema salvării noastre, a „vindecării" noastre în timp, în istorie. Noi ca popor trebuie „să ne salvăm" în istorie, şi ne vom salva ridicându-ne „la condiţia de popor pe care am avut-o la început", când eram, sau mai bine zis când am fost „UN POPOR ÎNTREG".

Nu este vorba aici de a ne întinde peste teritoriile ocupate altădată de traci, nu, desigur. Ci de a deveni din poporul bolnav, infirm (parte), din poporul stresat şi inhibat, care suntem, de a redeveni UN MARE POPOR, SĂNĂTOS, AŞA CUM AM FOST LA ÎNCEPUT. Această viziune este nouă în cultura română. Este nouă şi este explicită, limpede, clară.

Până acum s-a spus de către mulţi, suntem un popor „decăzut”, suntem un popor de proşti, suntem ţiganii Europei, suntem laşi, şulfe, hoţi, balcanici, s-a spus că mai bine ar fi să dispărem din istorie etc, dar până la această viziune, cel puţin nouă, nimeni nu ne-a arătat de ce suntem un popor bolnav. Nu ne-a putut explica ce se întâmplă cu noi, şi de ce se întâmplă aşa, de ce suntem un popor bolnav, fără capacitatea de a reacţiona, laş, furat şi jefuit, batjocorât de toţi. Viziunea aceasta ne ajută pe noi să vedem până în străfundurile noastre de popor, să ne înţelegem ca popor, să ne cunoaştem pe noi ca un doctor care se apleacă asupra bolnavului şi vede tumorile pe fundul materiei biologice. De milenii, deci, noi suntem un popor bolnav, bolnav în temelia noastră cea mai adâncă, şi tot de mii de ani noi aşteptăm prilejul să ne însănătoşim, să ne regăsim condiţia „de la început”.

Acum da, în viziunea acestei Filozofii, nu-i aşa, ne înţelegem mai bine pe noi, ne explicăm mai bine multe lucruri.

Avem sentimentul – deşi această cunoaştere, din diferite puncte de vedere, psihologic, etic, sociologic, istoric etc este incompletă, şi noi suntem conştienţi de lucrul acesta – că acum ne cunoaştem mai bine pe noi ca popor. Cunoaştem mai profund, mai bine, mai aproape de complet Obiectul Pedagogiei poporului român. Îl vedem încadrat în marea viziune a evoluţiei popoarelor (Pedagogia popoarelor, Pedagogia sistemelor socio-economice, Pedagogia civilizaţiei umane), în acelaşi timp privind cu „un aparat roenghen” în adâncul lui i-am văzut tumorile, izvoarele răului, rănile

deschise, care supurează, i-am văzut înlăuntru lui, al subconştientului colectiv. Este doar un început. Rămâne ca acest demers al cunoaşterii să-l continuăm şi să-l aprofundăm în anii care vor veni. Însă pe baza acestei cunoaşteri putem să gândim, să elaborăm o Strategie educaţională naţională cât mai completă, care ar putea să scoată acest popor din criza istorică profundă din care nu mai reuşeşte să iasă. Pentru că aţi văzut că această „criză" este una profundă, şi ea durează de două mii de ani, de la înfrângerea dacilor în cel de-al doilea război daco-roman, 105-106, de când el, poporul român nu mai este un Întreg, ci o parte care nu se mai regăseşte pe sine.

În încheierea acestui capitol vrem să rezolvăm două probleme. Aşadar spre deosebire de guvernanţii actuali ai acestei ţări, noi vedem ieşirea ţării din actuala criză nu printr-o reformă economică, ci printr-un proces de salvare şi de re-creare de mare anvergură, aşa cum a fost „la început sistemul psihologic al poporului român". Adică printr-un proces de mare deschidere, profund şi cuprinzător care presupune re-naşterea poporului român, salvarea sa istorică şi lansarea sa pe Linia de evoluţie. Ca şi guvernanţii – care sunt criminal de ignoranţi – nici Ministerul învăţământului şi ştiinţei nu înţelege că nu este posibilă o Reformă a Sistemului de învăţământ în condiţiile în care Sistemul psihologic al poporului român este grav bolnav. O însănătoşire a poporului român nu este posibilă decât ca o însănătoşire profundă şi totală a întregului Organism al lui, al întregii Fiinţe naţionale, iniţiat la toate nivelele, în toate compartimentele sale. Această

viziune şi strategie educaţională o propunem noi în această carte.

Acum se pune problema dacă poporul român este capabil de această renaştere din temelii a fiinţei sale? Până acum, ni se va putea argumenta că poporul român n-a făcut altceva decât să se compromită singur, decât să se autodistrugă, decât să se facă de râs în Europa. Românii nu fac altceva decât să demonstreze cu prisosinţă că nu sunt decât ţiganii Europei. Aşa după cum vedeţi ca şi Fichte, tocmai pentru că ne iubim în modul cel mai profund şi ardent poporul şi pentru că îl respectăm, suntem fără menajamente cu el. În acelaşi timp noi credem şi vom lupta pentru ideea aceasta, că Poporul român trebuie, neapărat şi cu orice preţ, să lupte până la ultima sa picătură de sânge şi de energie pentru a rămâne în istorie, pentru a nu dispărea în timp ! Noi trebuie să rămânem în istorie, cu orice preţ, şi cu orice mijloc, cu toate mijloacele şi posibilităţile de care dispunem !

Noi nu-i spunem poporului român, popor al lui Decebal şi al lui Eminescu, dacă nu meriţi să rămâi în istorie, dacă nu eşti în stare să exişti în istorie şi să ai o istorie demnă, normală, mai bine dispari de pe scena Istoriei !

În nici un caz nu-i spunem poporului nostru acest lucru ! Ci chiar de ar fi să ajungem ultimul popor de pe lumea aceasta (ne îndreptăm vertiginos către această situaţie, din păcate !) chiar dacă am fi în preziua, în pre clipa dispariţiei, chiar dacă nu am avea ce mâncăm, şi suntem obligaţi să mâncăm iarbă ca vitele, noi îi spunem poporului nostru, noi le spunem românilor plângând şi urlând de durere, români, haideţi să

luptăm până la capăt, haideţi să scrâşnim din dinţi şi să ne târâm cu ultimele puteri, haideţi să ne încordăm din toate puterile şi energiile noastre, CA SĂ NU DISPĂREM din istorie. Istoria poporului român a fost o istorie de suferinţe, de rapturi, de jafuri, de umilinţe. Poporul român a fost trădat, în primul rând de oamenii lui, a fost jefuit de munca şi de bogăţiile sale, toţi şi-au bătut joc de el (în primul rând el însuşi prin oamenii săi ticăloşi !), toţi l-au umilit şi l-au făcut să geamă de durere şi să-şi blesteme zilele, (în primul rând oamenii lui i-au făcut lucrul acesta), însă oricât de umilit ai fi fost şi oricât ai fost de lovit NU TREBUIE SĂ DISPARI DIN ISTORIE ! S-ar răsuci în morminte soldaţii români, în marea lor majoritate ţărani, care şi-au dat viaţa în primul Război mondial, ca să se împlinească visul dintotdeauna al strămoşilor, MAREA UNIRE ! Ar geme de durere şi te-ar blestema strămoşii noştri care şi-au dat viaţa la Posada în noiembrie 1330, la Rovine, la Podul Înalt, la Călugăreni !

În acelaşi timp nu militäm şi nu acceptăm pentru nimic în lume ca poporul român să aibă în continuare o istorie şi o viaţă de suferinţe, de sărăcie, de umilinţă, de batjocură, aşa cum a avut şi cum are acum !

Nu, noi credem că în urma gândirii unei Strategii educaţionale, culturale, economice, sociale inteligente (geniale dacă este posibil) poporul român trebuie, printr-o încordare profundă şi teribilă a energiilor şi a resurselor sale cele mai profunde, de la cele mai mici până la cele mai mari,. Să iasă din starea aceasta de criză istorică, de neputinţă şi umilinţă, ŞI SĂ SE ÎNSCRIE PE O TRAIECTORIE EVOLUTIVĂ CARE SĂ ÎL

AJUTE SĂ URCE PE NIVELE DE DEZVOLTARE ŞI EVOLUŢIE MAI ÎNALTE, PENTRU A DEVENI ÎN TIMPUL CEL MAI SCURT UN MARE POPOR ŞI O MARE NAŢIUNE !

Acesta este Idealul, Scopul, Obiectivul principal al PEDAGOGIEI POPORULUI ROMAN, şi aceasta este definiţia Pedagogiei Poporului român !

Este el, poporul român, capabil de un proces extraordinar de profund de autocunoaştere, de autoanaliză, de re-naştere şi re-creare, de mare anvergură, care în esenţă înseamnă tocmai lupta cu defectele lui adică lupta cu el, în primul rând ? În al doilea rând lupta cu toţi factorii din exterior care îl slăbesc, îl agresează, îl îmbolnăvesc, care vor să-l distrugă !? Răspunsul este unul singur, limpede!

Da! Vedeţi dumneavoastră, în cei două mii de ani de când fiinţează, poporul român a avut la cârma lui doar câţiva conducători mari. Foarte puţini. Bine că i-a avut şi pe aceştia căci dacă nu i-ar fi avut este posibil ca această Doctrină educaţională pe care o aducem noi în această lucrare să nu mai fi văzut lumina zilei. Ei bine, dacă observaţi dumneavoastră, acest popor, foarte plin de păcate, de defecte, de slăbiciuni şi foarte vinovat (faţă de el, desigur în primul rând, nu faţă de altcineva), atât de proscris astăzi, când îl facem în toate felurile, atunci când a avut la cârma lui GENII ca Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, deşi era format dintr-o mână de oameni, dacă putea aduna o armată de 40.000 de oameni, în cazul lui Ştefan şi de 16.000 de oşteni în cazul lui Mihai, ei bine, acest popor a devenit peste noapte, ca în urma unui

Miracol, o forţă extraordinară, care-a oprit întregul puhoi al Asie Da în sensul acesta poporul român a fost un MIRACOL. ŞI POATE SĂ FIE UN MIRACOL ŞI MAI MARE ! Noi am mai spus-o, să nu aruncăm cu toate epitetele în acest neam doar ca să ne „descărcăm sufleteşte", sau ca să-l mânjim. (Ci doar ca să-l trezim la realitate, la viaţă, doar ca să trezim în el mândria şi dorinţa de a fi un popor demn şi normal, de a-l motiva)

Poporul acesta este ca o vioară, depinde cine cântă la vioară. Dacă la vioară cântă George Enescu atunci această vioară va scoate sunete dumnezeieşti. Devine un fel de Stradivarius…Din păcate, la vioara numită poporul român au cântat mai mult jigodiile şi criminalii, leprele şi ticăloşii. Domnitorii mici, politicienii hoţi şi lipsiţi de patriotism. Ajunge!

Să vină acum la cârma lui Mari Conductori, Geniile. Numai ele au dreptul să cânte la această vioară – atât de mare şi de profundă , atât de încercată şi de tocită prin vremi, atât de plină de suferinţă, de sensibilitate şi de răni – numai ele pot s-o salveze, s-o reinvestească cu forţele de la „început". Numai ele pot să ne reaşeze la locul pe care-l meritătm între naţiile lumii şi în istorie! Deci afară jigodiile, lichelele, mediocrităţile şi neinstruiţii de la cârma acestui neam, SĂ VINĂ GENIILE!

A doua problemă este problema geniilor, a Geniului în istoria noastră, văzut ca un Factor pozitiv, foarte important,

catalizator şi creator de istorie şi de progres. Aţi văzut dumneavoastră ce era să facă neamul tracilor şi din cest popor geniul numit de Burebista ? Astăzi am fi putut să fim China Europei, am fi putut să fim o naţiune care ne întindem peste toată Europa, iar Europa s-ar fi numit simplu Tracia, cu o Asie şi Europă mai liniştite şi stabile, şi să fim unul din marile popoare ale lumii cum sunt chinezii şi indienii !.

Şi aţi văzut ce a făcut o mediocritate setoasă de putere, una din căpeteniile lui Burebista, asasinându-l, lucru de altfel care se poate face uşor. Indirect a făcut ca întregul neam al tracilor să piară în istorie. O dată scăpat pe o portiţă dosnică din Cetatea Sarmisegetusei regele Decebal, care intenţiona să ajungă în nord, în nord est, la dacii liberi, pe care să-i organizeze într-o Armată cu care să-i alunge pe romani, a fost trădat tot de ai lui ! În acel moment de dinaintea trădării, în faţa marelui popor dac se deschideau două căi : 1 dacă Regele Decebal nu ar fi fost trădat el ar fi reuşit să-şi formeze în nordul Ţării, şi în zona Moldovei, o Armată cu care ar fi revenit şi i-ar fi izgonit pe romani. Regele Decebal nu s-ar fi sinucis-jertfit, ar fi ieşit victorios, statul dac nu ar fi dispărut, Dacia nu ar fi fost jefuită de bogăţiile sale extraordinare, iar poporul dac ar fi avut o istorie şi o viaţă mult mai bună decât a avut, şi ar trăi şi astăzi pe pământul pe care vieţuim noi acum. România s-ar numi şi astăzi Dacia. Aceasta ar fi fost calea fericită a istoriei poporului daco-român.

2. Nu s-a întâmplat însă din păcate aşa. Decebal a fost trădat, Dacia a fost jefuită de toate bogăţiile ei, peste 200 de mii de daci au fost luaţi sclavi, iar istoria a curs aşa cum o

cunoaştem astăzi. Ca o istorie a nefericirii, a umilinţei, a suferinţei pentru poporul daco-român ! Iar poporul dac (adică noi cei dintotdeauna) nu ar mai fi fost călcat în primul mileniu de hoardele acestea numite popoare migratoare, nu ar mai fi fost un popor stresat, (astăzi am fi avut cu totul o altă psihologie!) ar fi rămas tot timpul unit, un popor demn, bogat şi mândru, iar ungurii nu s-ar mai fi aşezat în câmpia Panoniei. Nu ar mai fi existat cele trei Ţări Române, călcate mereu de cotropitori, turcii ar fi fost învinşi şi alungaţi înapoi în Asia, nu ar mai fi existat Primul Război Mondial şi al Doilea Război mondial, şi multele războaie din Europe din Evul mediu...

Sau aţi văzut ce era să facă o altă mare personalitate a poporului român, Mihai Viteazul. După victoria de la Călugăreni, dacă ar fi optat pentru varianta balcanică, chemarea sârbilor şi a luptătorilor din peninsula Balcanică sub steagurile sale şi continuarea campaniei împotriva turcilor, ar fi fost posibilă aruncarea colosului turcesc în adâncurile Asiei, de unde venise. Sau dacă nu ar fi fost trădat şi asasinat, la numai 44 de ani, în 1601 pe Câmpia Turzii, Mare Domn al Unirii, şi ar fi domnit încă 20 sau 25 de ani, cele trei Ţări Române ar fi existat în continuare unite sub Conducerea aceluiaşi Domn. Şi în acest caz poporul român ar fi avut un alt destin, cu mult mai bun !

Cu venirea lui Eminescu în literatura română, spiritualitatea românească, poporul român trăiesc un reviriment cultural extraordinar, se realizează o îmbogăţire a culturii, a creaţiei şi a gândirii româneşti pe toate planurile, iar

Universul cultural şi spiritualitatea românească devin „Eminesciene”.

Concluzia noastră este limpede şi tranşantă, acest neam, acest popor, are nevoie să fie condus de un Conducător geniu, (De Conducători mari, de Minţi mari, nu de partide politice) iar cultura şi procesualitatea dezvoltării sale au de asemenea nevoie de geniu, care s-a dovedit şi se dovedeşte a fi un Factor catalizator extraordinar.. Rolul geniului în istoria acestui neam a fost întotdeauna profund, şi extraordinar de important, cu consecinţe pozitive. În final, avem nevoie de un geniu politic, de un geniu educaţional, de un nou „Burebista” care să însănătoşească neamul acesta atât de bolnav, să-l renască din temelii, să-l salveze şi să-l proiecteze pe o linie de evoluţie.

IX

PEDAGOGIA POPORULUI

SISTEMUL ŞI STRUCTURAREA PROCESULUI EDUCAŢIONAL ÎN CAZUL EDUCAŢIEI TOTALE A POPORULUI ROMÂN

I

INTEGRAREA PROCESULUI EDUCAŢIONAL AL SISTEMELOR DE ÎNVĂŢĂMÂNT ÎN CADRUL

PEDAGOGIEI ŞI EDUCAŢIEI POPOARELOR. INTEGRAREA EDUCAŢIEI POPOARELOR ÎN PROCESUL AMPLU AL EDUCAŢIEI SISTEMULUI SOCIO-ECONOMIC AL CIVILIZAŢIEI UMANE.

Noi am afirmat în această lucrare, această realitate este de altfel foarte cunoscută şi foarte gravă, că procesul educaţional care se face prin Sistemele de învăţământ naţionale se află într-o criză foarte profundă. Despre lucrul acesta se discută de câteva decenii (a se vedea Conferinţa UNESCO, organizată în 1967 la Willamsburg, în SUA, pe tema crizei educaţiei. Raportul prezentat de Directorul Institutului de Planificare şi Educaţie de atunci, Philips Coombs, publicat un an mai târziu avea chiar titlul acesta, „Criza mondială a educaţiei". Aceiaşi problematică a dominat preocupările celei de a şaisprezecea Conferinţe UNESCO, ţinută în decembrie 1972, la care raportul prezentat de Edgar Faure, „A învăţa să fii", era şi el foarte pesimist în privinţa rezolvării problemelor pe care societatea le punea educaţiei). Din anii deceniului 60- 70 criza educaţiei în societatea contemporană s-a tot adâncit, a devenit tot mai complexă. Tema aceasta devenit tot mai dezbătută, foarte la modă, am spune, însă rezolvarea crizei educaţiei nici măcar nu se întrevede la orizont.

Ei bine, ca o soluţie, de a rezolva problema Crizei educaţiei în lume, dar şi de a salva de la prăbuşire Omul şi Civilizaţia umană, noi vedem toate acestea într-o Perspectivă Unitară de amploare „condusă", deci proiectată, iniţiată şi creată la nivel mondial, dar şi de către fiecare guvern naţional

în Ţara lui, în care cele trei forme de educaţie enumerate mai jos, participă plenar la Rezolvarea crizei Educaţiei, care este în acelaşi timp şi o Criză a Omului şi a Societăţii omeneşti. Acestea sunt cele trei mari Căi, cele trei mari modalităţi de rezolvare a Crizei Educaţiei, a crizei Societăţii omeneşti : 1) Educaţia şcolară, făcută prin intermediul Sistemelor de învăţământ naţionale,

2) Educaţia popoarelor, a Sistemelor socio-economice naţionale, (în care se încadrează şi Pedagogia şi educaţia poporului român), acţiune complexă, interdisciplinară, coordonată de guvernele respective, şi

3) Pedagogia şi Educaţia Civilizaţiei umane, acţiune complexă, iniţiată şi coordonată de UNESCO sau ONU, de Organismele internaţionale, dar şi de Guvernele Naţionale, în care deci toate aceste trei forme educaţionale (educaţia văzută la cele trei nivele) să coopereze, să fie integrate într-o MACRO-ACŢIUNE EDUCAŢIONALĂ VASTĂ, INTEGRATOARE. Da, în cazul acesta Civilizaţia umană poate fi salvată, (şi o dată cu ea pot fi salvate şi Naţiunile) poate fi scoasă într-un timp foarte scurt din criza în care se tot scufundă de decenii, şi poate fi repusă pe o linie de evoluţie sigură. Cele trei forme de educaţie în acest caz se sprijină una pe alta, comunicând între ele, fiind coordonate, aceasta fiind una din condiţiile fundamentale ale reuşitei Programului educaţional mondial şi naţional, în acelaşi timp. Acest fapt presupune cu necesitate, bineînţeles, ca actualul Război Economic Mondial, (care face parte dintr-o sinteză mai vastă de războaie mascate, invizibile, cum ar fi Războiul

informaţional, Războiul psihologic, Războiul financiar, cultural, educaţional, axiologic, sistemic, biologic, etc) realitatea cea mai dureroasă şi periculoasă a lumii, ale cărei consecinţe sunt profund negative şi destabilizatoare să fie înlocuit cu această Mare şi Complexă Acţiune Educaţională, al cărei obiect este Omul, Civilizaţia umană în globalitatea sa. Una dintre Victimele acestui Mare Război Mascat, mondial este, cum bine se ştie şi România şi poporul român, fapt care a accentuat şi agravat prăbuşirea întregului Organism naţional românesc.

Nu ne îndoim că este frumoasă (şi ar fi binevenită) această Macro-Viziune educaţională, şi soluţia propusă de noi, suntem convinşi însă că lucrul acesta nu se va realiza prea curând. De aceea este bine ca Guvernele să se gândească ele mai înainte la această problemă, s-o gândească şi s-o regândească, elaborând cea mai bună strategie naţională de educaţie, şi să treacă în timpul cel mai scurt la acţiune, fiecare în ţara pe care o conduce. Sistemele socio-economice naţionale (a se vedea situaţia dramatică a ţărilor din Est) nu prin reforme unilaterale, înguste, economice sau ale sistemelor de învăţământ pot ieşi din criză, ci printr-o Mare şi Profundă Re-formare, Re-naştere a „ Întregii Fiinţei naţionale, realizate în profunzimea şi integralitatea Organismului şi a fenomenului”, se pot salva. În cazul nostru este vorba despre Re-gândirea, Re-formarea, Re-naşterea Organismului şi Fenomenul românesc, văzute în integralitatea şi istoricitatea lor. Este ceea ce lectorul a înţeles că propune Pedagogia şi Educaţia popoarelor.

II

PEDAGOGIA ŞI EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN.

Aşa cum am mai spus fiecare popor îşi gândeşte Doctrina sa naţională, în funcţie de istoria şi specificul său naţional, luând în considerare, pe cât este cu putinţă, toţi factorii educaţionali (şi antieducaţionali pentru a-i integra într-o „acţiune educaţională" eficientă. Obiectul acestei acţiuni educaţionale este poporul respectiv, în cazul nostru poporul român, şi scopul educaţional al acestei acţiuni este salvarea poporului român şi re-lansarea lui pe o linie de evoluţie, care ar putea într-un timp istoriceşte scurt să facă din noi, poporul român, un mare popor. Această Teorie educaţională vizează deci fiinţa naţională în ansamblul ei, adică Sistemul psihologic al poporului român, despre care am vorbit în capitolul anterior. Acest Sistem psihologic al poporului român, care conţine în străfundurile sale tendinţa către absolut, setea de absolut şi de creaţie, dar şi patologiile psihologiei poporului român, trebuie însănătoşit, trebuie introdus într-o stare de „re-naştere" prin care poate să se regăsească pe el şi să se lanseze pentru tot timpul de aici înainte pe o linie de evoluţie.

AXIOMELE PEDAGOGIEI POPORULUI ROMÂN

Într-un studiu făcut cu peste 15 ani în urmă plecam de la ideea că Pedagogia mai este contestată încă (dacă este ştiinţă sau nu) în primul rând pentru că nu şi-a gândit o Temelie axiomatică. Altfel spus aşa cum Geometria, care este o ştiinţă, nu poate fi contestată pentru că are la baza ei un număr de axiome, la fel şi Pedagogia, ca ştiinţă (dacă este ştiinţă) trebuie să aibă la baza ei un număr de Axiome. Din acel moment, în care Ştiinţa pedagogiei are la baza ei un număr de Axiome, ea nu mai poate fi contestat ca ştiinţă.

Atunci, în acel moment, am dedus noi Axiomele Pedagogiei. (Proces de meditaţie, de căutări, de analize care a durat destul de mult timp) Ale Pedagogiei generale, specificăm acest lucru. În acest capitol vom enumera Axiomele care stau la baza Pedagogiei poporului român, urmând ca în alte situaţii ulterioare, cu un alt prilej să aducem comentariul care le explicitează. Aşadar la baza gândirii care elaborează strategia educării poporului român, ca şi a acţiunii care va aplica în practică acest proiect stau următoarele Axiome. Rolul lor este rolul pe care l-au jucat dintotdeauna Axiomele într-un domeniu, de fapt în orice domeniu al cunoaşterii, al ştiinţei. De a stabili un cadru conceptual şi logic, pe care se bazează întreg demersul epistemologic şi practic, şi de a preciza limitele în care se va desfăşura gândirea şi acţiunea educaţională practică. Respectarea Axiomelor Pedagogiei poporului român ne asigură nouă validitatea raţionamentului şi eficienţa acţiunii practice. După multe momente de analiză teoretică, de gândire am ajuns la concluzia că acestea sunt Axiomele care pot să stea la baza Pedagogiei poporului român.

1) Principiul Eternităţii Poporului român (tot ce se va întreprinde în planul gândirii, al creaţiei spirituale şi materiale, al acţiunii educaţionale, al acţiunii practice, pe acest pământ, în spaţiul carpato-istro-pontic, se va face în perspectivă, va avea ca finalitate eternitatea poporului român, obţinerea şi menţinerea acestei eternităţi . Dezvoltarea şi evoluţia poporului român şi a naţiunii române trebuie să fie profunde, durabile, substanţiale, importante astfel încât poporul român în dezvoltarea şi evoluţia sa să atingă Nivelul de la care el nu mai poate dispărea.

2) Principiul Evoluţiei. Tot ce se va întreprinde se va face din perspectiva, logica şi cu finalitatea evoluţiei.

3) Principiul uman. Totul pentru om, pentru dezvoltarea, evoluţie şi binele lui, nimic împotriva omului.

4. Principiul Adevărului.

5. Principiul Binelui (include şi Principiul Frumosului).

6. Principiul Dreptăţii.

7. Principiul valorii.

8. Principiul credinţei în Dumnezeu. Acest principiu este deasupra celor 7 principii şi totodată este un rezultat al perspectivei lor.

Aceste principii sunt Legi Supreme pe care le vom respecta toţi. Atâta timp cât vom respecta aceste principii avem garanţia că nu vom greşi, că acţiunea, demersul nostru ştiinţific şi educaţional ne va duce la o finalitate pozitivă. În cazul în care altcineva după noi va considera că acest Sistem

axiomatic (pentru că este un Sistem) poate fi îmbunătăţit n-avem nimic împotrivă să aducă alte axiome. În concluzie deci aceste Axiome trebuie respectate, funcţia lor (sau mai degrabă funcţiile) fiind foarte importantă.

PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN. STRUCTURA ACESTEI CONCEPŢII.

Orice acţiune educaţională, ca şi orice concepţie pe care se întemeiază acţiunea educaţională, formează un sistem, Sistem praxiologic şi sistem teoretic. Noi vom lua şi vom discuta separat sistemul teoretic, sistemul Doctrinei educaţionale, structura acestei doctrine, şi sistemul Acţiunii educaţionale, structura strategiei educaţionale. Orice concepţie educaţională (Teorie pedagogică) are următoarea structură:

1) Filozofia care să la baza Teoriei educaţionale, a demersului teoretic. Ea face parte din structura Teoriei, este un subsistem al acesteia, este Subsistemul bazal, temelia Concepţiei. Această Componentă a Concepţiei este foarte importantă. De claritatea, şi validitatea Filozofiei care stă la baza Sistemului pedagogic, de profunzimea şi soliditatea argumentaţiei sale, de capacitatea de a reflecta Realitatea, lumea, devenirea, de puterea de a sesiza obiectivitatea şi coerenţa lumii, logica ei, profunzimea şi sensul ei, depinde Valoarea, Obiectivitatea, Perenitatea, Deschiderea, Eficienţa Teoriei Pedagogice referitoare la Educaţia poporului român. Filozofia care stă la baza sistemului pedagogic îl fundamentează pe acesta din

punct de vedere „filozofic”, îi dă un „sens” existenţial, îi dă o logică, o coerenţă şi o putere de a exista. Această filozofie străbate ca un „duh” întreaga Teorie pedagogică, îi dă deschiderea către viitor, o face să fie sau nu veridică şi viabilă.

Până mai de curând se spunea că la baza Pedagogiei româneşti se află filozofia materialist-dialectică a lui Marx şi Engels, şi metoda dialectică a materialismului. Noi am depăşit acest stadiu, (suntem după eşecul în istorie al Experimentului comunist mondial şi al Teoriei comuniste) şi într-un studiu al nostru, conceput cu vreo 17 ani în urmă spuneam că dihotomia materialism, idealism trebuie depăşită, întrucât trei fiind dimensiunile existenţei, substanţa, energia şi informaţia, substanţa (materialitatea lumii) nu poate exista fără energie şi informaţie, precum nici informaţia (spiritul) nu poate fiinţa în universul spaţio-temporar, fără energie, şi substanţă, temelia pe care există incrustată informaţia. La baza Teoriei pedagogice pe care o concepem noi stă ceea ce am numit o Filozofie a umanului văzut în evoluţia sa către Absolut. Ar fi multe de spus pe această temă, esenţialul însă credem că l-am prefigurat.

2) Filozofia educaţională (Filozofia Pedagogiei) care se degajă din Concepţia filozofică despre lume şi societate, parte, segment al acesteia, şi care fundamentează din punct de vedere educaţional acţiunea şi strategia educaţională, mijloacele, metodele, conţinutul, obiectivele demersului educaţional practic. În ultima instanţă este „gândirea pedagogică” ce stă la baza sistemului pedagogic, conţinând

esenţa şi perspectiva epistemologică şi operaţională asupra obiectului educaţional şi a acţiunii asupra lui.

3) Concepţia despre subiectul educaţional. Cine este subiectul educaţional, calităţile lui, modul de implicare în acţiunea educaţională, şi cum privim Subiectul educaţional..

4) Concepţia despre conţinutul acţiunii educaţionale, similară noţiunii de conţinut al procesului de învăţământ, acest conţinut văzut desigur în alt plan, în plan macro-educaţional.

5) Metodele, subsistemul metodelor care ordonează, structurează, operaţionalizează mesajul şi acţiunea educaţională, care se obiectivează şi constituie în „căi" şi strategii prin care sunt realizate finalităţile demersului educaţional.

6) Mijloacele sunt instrumentele, uneltele de care se foloseşte Subiectul educaţional în conceperea strategiei educaţionale, în aplicarea acesteia în practică, în atingerea finalităţilor propuse. Ele formează sfera mijloacelor educaţionale.

7) Procedeele educaţionale (pot aparţine atât planului teoretic cât şi celui practic) sunt substructuri ale metodelor şi ale strategiilor, ele dau „mobilitate", structuralitate, ordine,, specificitate şi eficienţă acţiunii educaţionale.

8) Obiectivele educaţionale, un alt subsistem, extrem de important atât al Sistemului teoretic educaţional, cât şi al Sistemului practic acţional. În funcţie de nivelul la care sunt gândite ele se clasifică în 1) Ideal educaţional, 2) Scopuri educaţionale şi 3) Obiective educaţionale (a se vedea Teoria

obiectivelor educaţionale), iar acestea la rândul lor se împart în mai multe categorii.

9) Obiectul educaţional este cel vizat de Pedagogia poporului român (a poporului respectiv, în cazul nostru Poporul român, Naţiunea Română, Sistemul socio-economic românesc) asupra căruia acţionează strategia educaţională, conţinutul, metodele, mijloacele, procedeele. Este obiectul acestei strategii. În viziunea noastră el se găseşte permanent în evoluţie (se poate găsi de asemenea în starea de stagnare sau involuţie) iar Teoria educaţională ca şi Practica educaţională intenţionează să inducă, să conducă, să producă o evoluţie substanţială, reală, autentică a Obiectului educaţional pe Linia lui de evoluţie.

Acestea sunt deci subsistemele sau capitolele Sistemului de gândire pedagogică în cazul Pedagogiei poporului român.

Dacă despre primele două capitole s-a vorbit mult în această lucrare, astfel încât la aceste capitole lucrurile sunt clare, să vedem atunci cum vedem celelalte subsisteme ale Teoriei.

3) Subiectul educaţional. Dacă am afirmat că Obiectul educaţional al Pedagogiei poporului român este poporul român, atunci Subiectul acestei mari Acţiuni educaţionale nu poate să fie decât tot poporul român. Facem o distincţie între: I) Creatorul acestei Doctrine foarte limpezi (Pedagogia poporului român), subiectul creator al Doctrinei, şi 2) Subiectul educaţional, cel care aplică în practică Pedagogia poporului român, cel care acţionează asupra Fiinţei naţionale a

poporului român, asupra Sistemului psihologic al poporului român, care aţi văzut dumneavoastră ce imens şi profund este. Referitor la autorul acestei Doctrine educaţionale, cu umilinţă afirmăm că noi nu ne asumăm nici un merit sau mai bine zis avem unul infim, la elaborarea acestei imense Viziuni psihologice şi educaţionale a poporului român. În primul rând că merite mai mari decât noi au Nicolae Bălcescu, Onisifor Ghibu, Constantin Răsulescu Motru, pentru că ei au „născut", ca să spunem aşa, acest curent în Pedagogia românească. Ei au adus această deschidere către Pedagogia poporului român, pe care, nu-i aşa, când drumul este deschis, este uşor să mergi mai departe. Ei sunt cei care au pus cărămizile, bârnele la temelia acestei Ştiinţe, la noi. În al doilea rând noi am avut limpede intuiţia, impresia, că viziunea aceea a poporului român, a istoriei lui, ca fiind istoria tragediei unui popor „prăbuşit, dispărut din istorie" (poporul român este poporul trac-dac post mortem), a unui mare popor care „cade" din rostul său, de la sensul său înalt, fiind toată istoria lui „o parte – rănită", sămânţa-care-a-mai-rămas-din-marele-popor-trac", care se chinuie toată istoria sa să mai devină ce-a fost „la început", a cărui istorie este o rătăcire în pustie şi o nesfârşită căutare, ei bine viziunea aceasta, spună oricine ce o spune, noi am avut impresia că ne-a fost „inspirată". Mărturisim cu emoţie lucrul acesta. De cine ne-a fost inspirată? De Dumnezeu, desigur, o spunem foarte limpede. În cazul acesta meritul nostru apare la dimensiunile sale fireşti, ca fiind foarte mic.

În altă ordine de idei, noi deschizând cu această lucrare un front, un nou orizont, pe un nivel mai înalt în gândirea

pedagogică, suntem absolut conştienţi că mai avem multe lucruri de făcut.

Ne continuăm raţionamentul. Un popor, poporul român, privit ca Obiect al educaţiei nu poate fi „educat" decât de El însuşi. De cea mai bună parte a lui, de cel mai nobil, şi evoluat, segment al său. De cei mai buni oameni pe care-i are, de cele mai mari minţi, de Instituţiile sale principale, (de Şcoală, de Biserică, de Presă, de Armată, de scriitorii, artiştii şi oamenii de ştiinţă ai poporului), de evenimentele create de aceştia, în ultima instanţă însă tot Poporul, Întreaga Fiinţă educaţională (Sistemul psihologic al poporului român) se educă pe sine. Se priveşte pe sine critic, se cunoaşte pe sine, îşi elaborează o strategie educaţională (în sensul cel mai larg al conceptului) prin care se salvează pe sine din cea mai adâncă şi cea mai cumplită criză pe care a parcurs-o vreodată, ca să se lanseze apoi pe o traiectorie de evoluţie extraordinară. Poate că Sundar Singh a avut o intuiţie bună, poate că de-aceea ne-a inspirat pe noi Dumnezeu, pentru că vrea să salveze acest popor, şi să-l lanseze pe o traiectorie istorică extraordinară.

Este o intuiţie, poate o impresie, ori o ipoteză.

Aşadar Pedagogia poporului român elaborează o „Strategie educaţională vastă şi complexă" care este în ultima instanţă o AUTOEDUCAŢIE. Un Mare Manual de autoeducaţie al Poporului român, în care poporul român este şi Obiectul Educaţiei, al Auto-Educaţiei sale, şi Subiectul educaţie sale, prin oamenii să-i cei mai buni ! Un popor, Poporul român, acest neam cel mai chinuit de pe lume, îşi

pune problema salvării lui în istorie şi încearcă să gândească metode, căi, mijloace, strategii prin care el se poate salva într-adevăr în istorie. Poate că în subconştientul şi în conştiinţa lui s-o fi săturat şi el să fi fost victima, „prostul" şi robul tuturor, să fie amărât şi dezbinat mereu. Să fie toată istoria un popor damnat şi condamnat ! Poate că în sufletul lui vrea şi el să fie un popor demn şi fericit, bogat, aşa cum sunt astăzi marile popoare ale Europei. Şi atunci va trece la treabă, îşi va pune mintea la contribuţie şi se va pune cu toată seriozitatea pe lucru. Deci la capitolul Subiectul educaţional şi Obiectul educaţional vom spune că în cadrul Educaţiei poporului român, conţinut de Pedagogia poporului român, acesta îşi este sieşi şi Subiect şi Obiect educaţional.

9) Care sunt obiectivele educaţionale ale Pedagogiei poporului român? Am meditat mult asupra acestei idei, chiar şi asupra faptului cum ar fi bine să formulăm acest punct. Obiectivul fundamental al Educaţiei poporului român este desigur acesta: Poporul român, printr-un proces uriaş de cunoaştere de sine, de educaţie şi auto-educaţie, de re-naştere, de re-gândire a condiţiei sale în lume, a destinului său, găseşte cele mai bune mijloace, metode, căi prin care iese din criză, din starea proastă, din starea joasă în care se găseşte şi se lansează în istorie PE O TRAIECTORIE EVOLUTIVĂ. Prin care devine un Mare Popor. Unul din marile popoare ale Europei.

Acesta este conceptul care fixează cel mai precis Idealul educaţional, Scopul educaţional al poporului român. Să devină în scurt timp un Mare Popor (cel mai scurt timp, şi

totodată timpul optim! Nuanţa este foarte importantă). Adică să nu mai fie în situaţia în care se găseşte acum şi în care ne-am găsit toată istoria, aceea de a fi un popor victimă, chiuit, jefuit, călcat în picioare, la cheremul tuturor. De a fi „exploatat", râvnit şi folosit de toţi.

Aşa cum a reieşit din studiul Situaţiei geo-politice a poporului român, devenind un Mare Popor, noi, românii, dintr-o dată ne transformăm mediu geo-politic într-un mijloc profitabil pentru noi, într-un „loc benefic, într-un spaţiu geografic şi geo-politic, propice, care ne este favorabil. Care ne ajută în istorie, care este aliatul nostru în istorie în lupta cu toţi factorii agresori ! Devenind într-un timp istoriceşte scurt un mare popor noi nu numai că scăpăm de sărăcie, nu numai că atingem ca popor o stare de unitate şi armonie sociologică, afectivă şi funcţională înaltă, nu numai că urcăm pe un nivel superior de evoluţie, dar în modul acesta noi, ca sistem socio-economic, ne rezolvăm toate problemele pe care ni le pune istoria şi existenţa. Dintr-un popor care puteam să dispărem în istorie, dintr-un popor chinuit şi exploatat, DEVENIM UN POPOR CARE NU MAI PUTEM SĂ DISPĂREM ÎN ISTORIE ! Dintr-un popor manipulat şi victimă, DEVENIM POPORUL CARE ÎŞI IA DESTINUL ÎN MÂINILE SALE, ŞI DIN VICTIMĂ ŞI MANIPULAT DE CĂTRE ALŢII DEVINE CREATORUL SĂU EDUCAŢIONAL ŞI CULTURAL !

Ajungem la Indici P şi B/R optimi, prin care ieşim din criză şi ne situăm pe o linie evolutivă. Şi un alt fapt foarte important. Noi am avut de pierdut în istorie foarte mult că n-

am avut un IDEAL NAŢIONAL, MARE, ÎNALT. În general, noi am fost un popor care am supravieţuit cum a dat Dumnezeu. Ne-am târât şi noi cum am putut prin istorie, doar, doar om scăpa şi de data asta... Nu ne-am gândit să devenim cine ştie ce popor mare, sau Imperiu, (să-i cucerim pe alţii, sau chiar să-i urmărim peste graniţă pe cei pe care îi învingeam pe pământul nostru, şi acum se retrăgeau sau fugeau) tocmai pentru că în subconştientul nostru eram un popor stresat, înfricoşat, speriat, sensibilizat, laş, retractil, defensiv şi…Grija noastră, acolo în subconştientul nostru şi în mintea noastră era să supravieţuiască de azi pe mâine.

Să scăpăm şi anul acesta de turci şi de tătari şi dacă „scăpăm" este bine. Am fost un popor care „scapă" mereu de necazuri, scăpăm şi de data aceasta de la moarte, de la dispariţie. De aceea nu ne-am gândit la un Ideal Mare, la o Idealitate înaltă, nu ne-am propus scopuri mari, să ridicăm castele, să cucerim ţări. Şi dacă am tot supravieţuit mereu, stresaţi şi angoasaţi, în subconştient, ca un revers, ni s-a dezvoltat cu atât mai mult visul, setea de eternitate, de infinit, aspiraţia spre Absolut. Ameninţaţi cu pieirea era normal ca subconştientul nostru să viseze Ţara Tinereţii fără bătrâneţe.

Ei bine, din cauza acestui fapt n-am avut un Mare Ideal în istorie, iar lucrul acesta a avut pentru noi consecinţe negative pe toate planurile. Ştiu, va zice cineva, n-am avut că n-am putut să avem, cum să mai ai un mare Ideal când popoarele migratoare vâjâie peste capul tău, apoi vin ungurii, turcii şi celelalte primejdii, care mai de care mai periculoasă. Aşa este. Altcineva s-ar putea să ne spună că în istorie am avut un ideal,

ba chiar un ideal permanent. Idealul Marii Uniri. Aşa este, dar acest ideal până la Mihai Viteazul l-am avut nemărturisit şi mocnind în subconştientul nostru, fără să ştim de el. Ne gândim la marea masă a românilor.

Brusc, acest ideal, care mocnea în străfundul nostru de neam, în subconştientul nostru colectiv, în memoria colectivă şi arhaică (pentru că o dată, la Început, noi chiar am fost u Un Neam Unit, şi Mare, unul din marile neamuri ale anticităţii alături de inzi şi de chinezi, cum zice Herodot) a străpuns nivelul conştient al geniului, care a fost Mihai Viteazul, şi a ieşit la suprafaţă. Dacă Realitatea unităţii a acestui neam realizată de Mihai Viteazul ar fi fost păstrată şi întreţinută măcar câteva zeci de ani după moartea lui Mihai, de făclia unor Domnitori viteji, Unitatea Politică şi Administrativă, Socială, a acestui popor ar fi rezistat mult după Mihai Viteazul. Dar n-a fost să fie aşa!

Ei bine, după 1848, datorită generaţiei paşoptiste (cea mai frumoasă şi cea mai importantă generaţie de intelectuali patrioţi din istorie noastră ! De o asemenea generaţie de patrioţi am avea noi mare nevoie acum ! Şi sute de ani de aici înainte) Idealul iese cu putere la suprafaţa societăţii şi devine public, viu şi puternic, începând să anime inimile românilor… Şi conştiinţa şi sufletul naţiunii începe să se mişte. Este una din cauzele pentru care perioada istorică ce a urmat a fost una dintre cele mai bune din Istorie. Cu aceasta nu vrem să spunem decât atât: un Ideal naţional măreţ, este un ideal educaţional, şi funcţia lui educaţională (e vorba de lucrarea a mai multor funcţii), lucrarea lui formativă, este profundă şi

subtilă, pe cât este de importantă. Acest Ideal ne va trezi la viaţă în istorie. Este idealul ce ne va salva, şi care ne va relansa pe orbita secolului XXI. Este Idealul prin care Sistemul psihologic al poporului român va renaşte şi se va regăsi pe sine. Împlinirea acestui Ideal este de asemenea profitabilă pentru ţările Euro-asiei în general.

Cum va fi atins acest Ideal naţional şi educaţional? Printr-un proces profund şi complex de însănătoşire a noastră ca sistem psihologic (şi biologic) al fiinţei naţionale, prin regăsirea şi renaşterea noastră. Ce înseamnă a fi un Mare popor în spaţiul geo-politic în care ne aflăm, în puntea euro-asiatică, unde se îngemănează toate influenţele europene şi asiatice? A fi un Mare popor înseamnă într-un viitor mediu, de 20-30 de ani, a fi un popor de 40-50 de milioane de locuitori, cu o economie foarte dezvoltată şi eficientă, ca a Germaniei, cu o cultură de primă mărime, foarte influentă în concertul culturilor mondiale. Şi desigur o Naţiune Model, o Naţiune superioară foarte influentă din punct de vedere politic, cultural, ştiinţific, educaţional.

CONŢINUTUL, MIJLOACELE, METODELE Educaţiei poporului român prevăzute de Pedagogia poporului român. Aici nu mai putem face o analogie cu mijloacele educaţionale din învăţământul şcolar. Noi integrăm în această sferă totalitatea factorilor, (de la cei mai mici pân' la cei mai mari) a condiţiilor, a surselor şi resurselor din toate domeniile, ca şi posibilităţile de combinare a lor în vederea unei eficienţe educaţionale cât mai mari. Tot ce este existent în Universul existenţial al poporului român, şi care poate să participe la

scoaterea din criză a poporului român şi la proiectarea lui pe o orbită evolutivă va fi utilizat, şi face parte din sfera mijloacelor sau a metodelor Pedagogiei poporului român.

Ne gândim desigur, în primul rând la acei mari factori macro-pedagogici, cum ar fi sistemul economic, sistemul de învăţământ, sistemul educaţional, nivelul educaţional al sistemului socio-economic naţional, Mentalul poporului român, Idealul naţional, educaţia religioasă, politica transformată în factor educaţional, universul existenţial educaţionalizat şi transformat în mijloc educaţional. Un imens mijloc educaţional, care ne cuprinde pe toţi şi acţionează din afara noastră înspre înlăuntrul nostru şi dinlăuntrul nostru în afara noastră formându-ne ca un mare popor.

Antieducaţia va investiga toţi factorii a căror finalitate directă sau indirectă este una negativă în întregul Univers cultural românesc, ca şi combinaţiile, structurile factoriale care ar putea da o finalitate ce nu serveşte armonia, unitatea şi evoluţia Sistemului românesc. În această procesualitate complexă a re-naşterii Organismului naţional românesc mijloacele şi metodele se vor combina şi ele în structuri şi strategii complexe, în vederea creării unei eficienţe educaţionale cât mai mari...

Marele merit al Pedagogiei poporului român oferă faţă de toate soluţiile propuse până astăzi în istoria noastră o abordare globală ca demers teoretic şi practic complet, prin care un sistem social, Sistemul socio-economic românesc, poate să iasă din criză, şi poate începe să se dezvolte, să crească şi să evolueze. Pedagogia poporului român se fundamentează pe

teza că strategia globală ca modalitate complexă de ieşire a sistemului din criză este singura eficientă faţă de strategiile parţiale, de tipul reformei economice, a reformei sistemului de învăţământ, care „rup”, fragmentează (de aici apariţia unei tensiuni şi discontinuităţi în funcţionarea sistemului) Modelul Sistemic, dereglându-l.

Ea pune accentul în primul rând pe „dimensiunea umană” a Sistemului, care este realitatea cea mai importantă a lui. Tocmai de aceea singura perspectivă prin care Sistemul românesc se poate însănătoşi este una „educaţională”, în accepţiunea cea mai largă a termenului, şi nu una economică. Pedagogia poporului român priveşte Poporul român ca pe o Unitate vie, ca pe o Fiinţă, prin aceasta ea „reface” mereu, ca să spunem aşa, unitatea fiinţei naţionale, stare a obiectului educaţional cea mai propice existenţei şi educaţiei lui. Deci, ca să fie eficientă în acţiunea ei, Pedagogia poporului român urmăreşte tot timpul ca Obiectul ei să atingă o înaltă sintalitate, o unitate afectivă, sociologă, spirituală, educaţională, funcţională, culturală Înaltă.

Idealul educaţional – acela ca poporul român să re-devină într-un interval istoriceşte scurt un Mare popor - este cel care va asigura această Unitate psihologică şi culturală a poporului român, va motiva energiile din stratul profund ale Fiinţei naţionale şi va orienta viaţa întregului Sistem românesc, a Întregului Fenomen românesc, dându-i sens, către o anumită direcţie. Fără acest Ideal poporul român a fost ca un rătăcit în pustie, acum, iată, are o Stea, Steaua lui, (aşa cum se orientau

în istorie corăbierii pe mări uitându-se tot timpul la Steaua Nordului) după care să se călăuzească.

Noi nu vom reuşi să ne „urnim" în istorie, şi tot timpul vom avea suişul şi scoborâşul lui Sisif, adică mereu vom fi obligaţi în Istorie s-o luăm de fiecare dată de la început, dacă nu vom avea: 1) un Ideal, care să fie steaua noastră după care să ne conducem, 2) o MENTALITATE creativ încurajatoare, şi 3) dacă nu ne vom vindeca bolile profunde ale psihologiei poporului român, şi, 4. dacă nu vom avea şi nu vom ţine seama, dacă nu vom aplica în practică ACEASTĂ PEDAGOGIE A POPORULUI ROMÂN. Care bine ar fi să ne fie, prin bunăvoinţa Domnului, prin darul Lui, călăuză sute de ani de aici înainte !

STRATEGIA EDUCAŢIONALĂ PRECONIZATĂ DE EDUCAŢIA POPORULUI ROMÂN

Această Strategie Educaţională va fi îmbogăţită pe parcursul studiilor şi al anilor următori. Noi aici, neputând prezenta toate elementele în detaliu ale acestei strategii vom prezenta numai dimensiunile ei esenţiale, elementele şi aspectele ei fundamentale. Folosind termenul de strategie educaţională noi avem în vedere de fapt iniţierea unui Mare şi Complex Proces de renaştere a poporului român, care se va întinde pe durat câtorva decenii. Acest proces va avea etapele sale, fenomenele sale dominante, principiile călăuzitoare,

conţinutul, raţionalitatea şi desfăşurarea specifice psihologiei şi condiţiei umane a poporului român.

1) Prima etapă. Prima etapă poate începe chiar în aceşti ani de criză profundă a Fiinţei naţionale a neamului nostru. Etapa aceasta este una de conştientizare. De trezire a instinctului de conservare, a Conştiinţei, a Lucidităţii şi a Capacităţii de mobilizare a poporului român, a minţilor sale cele mai bune pe care le are în această perioadă istorică. Momentul acesta va consta din aducerea la cunoştinţă poporului român a tragediei, a crizei istorice foarte profunde, complexe şi periculoase prin care trecem, şi prin prezentarea, a ducerea la cunoştinţă a acestei Doctrine Educaţionale, (Pedagogia Poporului Român) pe care am numit-o „Doctrina salvării radicale a poporului român şi a re-naşterii totale a României". Ideile acestea se vor dezbate în presă, în şcoli, în întreg universul cultural românesc, participând la trezirea în noi şi la crearea unei Mentalităţi noi, a unei mentalităţi pozitive a poporului român. A unui mental bun, pozitiv, care să ne ajute, să ne dea încredere în noi, să ne facă să gândim pozitiv, să trezească în noi sentimentul demnităţii, curajul, încrederea şi inteligenţa de a aborda deschis şi înţelept problemele pe care ni le pune viaţa şi istoria. În esenţă două sunt ideile fundamentale ale acestei dezbateri: 1) Suntem urmaşii celui mai mare popor al antichităţii din această parte de lume, 2) Ce decidem ? a. Să ne încordăm întreaga Fiinţă naţională în vederea salvării noastre, şi să ne salvăm în istorie, având un destin demn şi frumos în viitor, sau. b, să ducem în istorie o viaţă de azi pe mâine, o viaţă de câine, cum am dus şi până acum, încercând fiecare să ne descurcăm cum putem, trăind fiecare cât poate

mai bine, utilizând indiferent orice mijloace ca să supravieţuim. Şi în cazul acesta trebuie să fim convinşi că ne îndreptăm către dispariţia noastră de popor.

Aceste două întrebări să constituie obiectul unui referendum naţional. Poporul va fi cel care va decide: a. ori acceptăm această istorie de popor chinuit, şi în cazul acesta nu va fi nevoie să facem nimic, b. ori vrem să fim un mare popor în istorie, şi în cazul acesta va trebui să ne motivăm, să ne organizăm, să ne încordăm din toate puterile noastre, (subliniem din nou, ca nemţii după cel de al Doilea Război mondial, când ani de zile nici un german nu şi-a luat concediul, ci au muncit toţi, în mod corect la refacerea Ţării!. Nimeni nu a tras chiulul, şi nimeni nu a beneficiat de pe urma efortului celorlalţi) pentru a dezvolta în mod maximal Economia şi întregul Organism românesc. Ideea aceasta trebuie să ne fie clară : pe parcursul a câtorva zeci de ani, (tece, douăzeci, treizeci de ani) noi, poporul român, vom declanşa cel mai mare Război din istoria Românilor. Războiul împotriva înapoierii noastre, împotriva slăbiciunilor, a patologiilor psihologiei poporului român, şi a defectelor noastre !

Subliniem acest concept al gândirii noastre social-politice: conceptul de Cel mai mare război declanşat de noi, de români, în Istoria noastră, războiul contra defectelor noastre morale, războiul împotriva condiţiei noastre istorice de popor umilit, care îşi face singur rău, războiul prin care dintr-un popor-victimă al istoriei sale noi devenim unul din marile popoare ale Europei. Desigur, nu dintr-o dată, (suntem

împotriva hei rupismului, care ne caracterizează) peste noapte şi foarte uşor, nu, ci treptat, pregătindu-ne organizându-ne atent, inteligent, perfect, într-un interval istoriceşte optim, şi cel mai scurt posibil. Devenind într-o primă fază un popor mediu, ca mărime, apoi continuându-ne dezvoltarea într-un mod accelerat.

Prin această opţiune a poporului român, aleasă prin da la referendum, că deci poporul român acceptă această perioadă de maximă încordare şi dezvoltare din viaţa lui istorică, această Strategie, Cale de dezvoltare şi evoluţie (subliniem evoluţie) devine în mod automat POLITICA DE STAT. Devine Politica de stat poporului român pe parcursul a câtorva decenii. Pe parcursul acestei perioade de timp urmând ca poporul român să realizeze cea mai mare re-formare a sa, din temelii, din străfundurile subconştientului său colectiv, până în vârful existenţei sale, cea mai mare re-formare a sa care s-a făcut, care se face de fapt de la re-forma lui Burebista şi Deceneu, când au încercat să le educe obiceiurile barbare ale tracilor. Aceasta va fi, deci cea mai mare re-formare a poporului român de la începuturile sale pe acest pământ.

Această cea mai mare Re-formă a poporului român, (care presupune dezvoltarea şi evoluţia Întregului Organism naţional, a întregului Fenomen românesc) aşa cum am mai spus nu vizează o simplă şi limitată re-formă economică, sau numai dezvoltarea economică, ci re-formarea din temeliile subconştientului colectiv a fiinţei naţionale. Re-forma din temelii până în vârful acoperişului său a „Construcţiei vii, socio-economice şi culturale” care este şi care va fi poporul

român, sistemul psihologic al poporului român. Această Reformă este în fundamentele ei neapărat educaţională, psihologică, pentru că ea urmăreşte prefacerea fundamentelor psihologice şi spirituale ale poporului român. Eradicarea acelor patologii profunde şi fundamentale ale psihologiei poporului român, de care am vorbit în această lucrare.

Fără această însănătoşire psihologică a Sistemului psihologic al poporului român, (şi a biologicului, foarte degradat în ultima vreme), a sufletului românesc, a subconştientului colectiv al poporului român, a caracterului românilor, tot ce vom construi în istorie vom construi pe nisip. Se va dărâma ca zidul din Balada Meşterului Manole. Istoria noastră, dacă aţi observat dumneavoastră, seamănă cu construirea acestui zid, tot ce construim într-o perioadă se dărâmă la sfârşitul ei. Ce am construit în perioada interbelică s-a dărâmat cu venirea celui de-al doilea război mondial şi a comunismului în România. Tot ce am construit în perioada comunistă, când material s-a construit foarte mult (din păcate s-a construit şi fără cap) se dărâmă acum în perioada postcomunistă.

Ei bine, aşa se explică această prăbuşire istorică repetată a noastră, nu din cauze geopolitice (căci dacă am fi fost un mare popor nu ne mai clintea nimeni de aici, nu ne mai îngenunchea nimeni, nu ne mai jefuia şi nu ne mai umilea nici o Putere !) ci pentru că am fost tot timpul în istorie un popor mic (demografic, ca putere armată şi economică), neunit, dezbinat, slab, defensiv, retractil, laş, şi pentru că tot ce-am construit am

construit pe temeliile bolnave ale subconştientului nostru colectiv.

De aceea în istorie observăm, că ori de câte ori începem o perioadă bine, am terminat-o prost. Parcă Mircea Vulcănescu a spus aceste cuvinte geniale : „Începem ca-n Eminescu şi terminăm ca-n Caragiale !” Şi de cele mai multe ori dacă am început ceva nu am avut nici tenacitatea, nici puterea, nici disciplina şi educaţia, ca să ducem lucrarea până la cap. Constantin Brâncoveanu şi Dimitrie Cantemir au început bine şi au terminat prost. Tudor Valadimirescu la fel. Alexandru Ioan Cuza a trăit aceiaşi dramă, ca şi Mareşalul Ion Antonescu. Până şi Ceauşescu a început bine şi a terminat-o prost. Aceasta este o Lege, o legitate a istoriei noastre şi cine nu este lucid, numai cine nu este un spirit profund, credincios şi lucid nu poate să nu o observe, şi să nu ţină cont de ea.

Ea se explică, aşa cum spuneam, prin defectele noastre şi prin patologiile psihologiei poporului român, ca şi a faptului că temeliile noastre psihologice şi spirituale sunt şubrede, sunt bolnave, tocmai datorită acelor patologii ale psihologiei noastre de care am vorbit în această carte. Noi am descoperit această Lege, am studiat-o cum s-a manifestat şi cum se manifestă în istoria şi în cultura noastră şi u putem să nu ţinem, în modul cel mai profund cont de ea. De aceea suntem preocupaţi în Pedagogia poporului român în cel mai înalt grad tocmai de însănătoşirea fundamentelor bolnave ale psihologiei poporului român. Ca şi de faptul că trebuie să învăţăm să fructificăm în modul cel mai înalt şi benefic perioadele de pace din istoria noastră.

Noi o afirmăm ca pe o Lege fundamentală a Doctrinei noastre, a procesului de Re-naştere prin care poporul român urmează să se salveze pe sine în istorie. Poporul român trebuie să înveţe să fructifice în istoria sa, în favoarea evoluţiei sale, nu numai perioade istorice de pace, împrejurările politice favorabile, ci absolut toate condiţiile, toţi factorii Universului său existenţial, al spaţiului geo-politic în care trăieşte. Trebuie să învăţăm să fructificăm în favoarea noastră chiar şi factorii şi evenimentele nefavorabile, distructive. Dacă Poporul român nu face acest lucru nu va putea să îşi atingă niciodată Idealul istoric, nu va putea să se salveze în istorie.

Dar ca să poată să realizeze lucrul acesta, el trebuie să treacă la „vindecarea" sa ca popor bolnav de patologiile profunde ale psihologiei sale, adică de bolile asupra cărora am stăruit mai înainte, politicianismul, axiofagia, egoplasmul, atomica, buricita pământului, nuelita, inteligenţa negativă, şmecheria, lăudăroşenia, hoţia, lenea, balcanismul etc. Până când nu vom scăpa de aceste boli, să ne fie limpede, noi nu vom avea viitor. Nu ne va fi bine ! Nouă nu ne va „merge" nimic în istorie, nu vom putea să înaintăm în istorie câtuşi de puţin, pentru că tot ce construim, construim în vânt. De aceea acordăm cea mai mare însemnătate strategiei de vindecare a psihologiei poporului român, de vindecare a bolilor profunde ale psihologiei noastre, de chiar poporul român. Aceasta este o premisă fundamentală a Pedagogiei şi educaţiei poporului român.

O altă Idee-teză-fundamentală a Psihologiei poporului român de care este obligatoriu nevoie să ţinem seama este

faptul că noi, prin psihologia noastră fiind un popor defensiv şi inert (lasă-mă să te las) este bine să devenim un popor activ, ofensiv, şi radical abordând deschis şi curajos, inteligent toate problemele (cele grave, cele mari, cele mai puţin grave, deci toate problemele) pe care ni le pune viaţa şi istorie. Inclusiv trebuie să abordăm şi să rezolvăm problema războiului educaţional şi psihologic cu noi în istoria noastră. Adică să ne studiem cu atenţie şi profund defectele şi patologiile psihologiei noastre şi să le tratăm cu toată luciditatea şi eficienţa. În privinţa iniţierii şi conducerii Marelui proces de Renaştere a poporului român de la sfârşitul mileniului doi şi începutul mileniului trei acest Proces-Fenomen social-politic, cultural şi educaţional, de mare amploare trebuie gândit şi pregătit inteligent, profund , cu mare atenţie, şi trebuie început cât mai curând…Trebuie pregătite desigur toate condiţiile care să ne asigure victoria în acest Mare proces istoric de renaştere şi reconstrucţie a neamului românesc !

CARE SUNT OBIECTIVELE ŞI MARILE ACŢIUNI ALE MARII RENAŞTERI A POPORULUI ROMÂN DE LA SFÂRŞITUL MILENIULUI DOI ŞI ÎNCEPUTUL MILENIULUI TREI

1) Procesul de educaţie morală şi psihologică a poporului român. Aşa cum am mai spus, economiile germană şi japoneză funcţionează, sunt eficiente şi competitive, şi popoarele german şi japonez sunt popoare mari, pentru că au la baza lor, în subconştientul colectiv „PSIHOLOGII DE POPOARE MARI”. Aceste psihologii (însoţite de un nivel educaţional

ridicat) sunt temelia care le susţine, le ordonează şi impulsionează, le direcţionează gândirea şi simţirea, le-o reînnoieşte. Face ca acestea să fie Mari popoare, cu Economii dezvoltate şi eficiente !

Iată ce trebuie noi să înţelegem şi să realizăm în practică, în istorie, în viaţa de zi cu zi a poporului român, dar şi a noastră, a fiecăruia ! Aceste popoare sunt mari pentru că ele în subconştientul lor sunt mari, nu pentru că au economii bune. Economiile sunt o urmare, ele sunt o verigă într-un lanţ istoric şi social mai lung şi mai complex. De aceea este bine să concepem un Program, o Strategie complexă şi profundă prin care să re-însănătoşim temeliile bolnave ale psihologiei poporului român, şi prin care să ne formăm o MENTALITATE DE MARE POPOR. Să ne intre adică bine în cap că la originea noastră suntem un mare popor, şi că dacă am decăzut în istorie din vina noastră am decăzut, iar singura noastră salvare este de a deveni din nou, ce am fost la început, UN MARE POPOR. Această Mentalitate de Mare popor trebuie să ne-o formăm cât mai repede şi cât mai solid. Cu cât mai repede, cu cât mai bine va fi „formată" această Mentalitate, cu cât mai profundă va fi ea în sufletul şi în subconştientul nostru, şi cu atât va fi mai bine pentru noi. Trebuie să ne iasă din cap ideea-dominantă a actualei mentalităţi despre noi – că suntem un popor de hoţi şi de laşi, de curve, că numai prin şmecherie şi hoţie ne putem îmbogăţi în ţara aceasta, că suntem un popor de ţigani, sau că suntem un popor fatalist care nu mai luptă că tot degeaba luptă ! Şi să ne intre în cap ideea că suntem un mare popor, că putem deveni în scurt timp unul din marile popoare ale lumii, adoptând calea

şi strategia de renaştere profundă şi totală, prin care vom deveni un Mare Popor !

Care sunt atunci căile prin care putem realiza această educaţie morală, această însănătoşire din temelii a psihologiei noastre, formarea noii mentalităţi?

1) În primul rând educaţia religioasă în spiritul credinţei creştine. În cel mai scurt timp dacă putem să devenim, un popor foarte credincios, cel mai credincios popor – în credinţa noastră ortodoxă, sau în credinţa noastră creştină – ar fi bine să devenim acest cel mai credincios popor. Este bine ca religia să se introducă în şcoli, şi copiii, elevii să fie crescuţi în spiritul credinţei să fie formaţi ca omeni religioşi. Malraux avea perfectă dreptate când afirma : „Secolul XXI va fi religios sau nu va mai fi deloc”.

În al doilea rând noi propunem ca într-un răstimp scurt – dacă sunt sau nu credincioşi – ca fiecare tânăr, de la adolescentul care a împlinit 18 ani, până la bătrânul pensionar, oricum cei care lucrează în instituţii în mod deosebit, să jure în biserică pe Biblie că vor fi cinstiţi, că îşi vor închina viaţa Binelui, că nu vor mai fura, că nu vor mai face rău. Vor fi şi credincioşi, şi necredincioşi cărora propunerea noastră li se va părea radicală, nefirească, utopică. Dacă poporul nu vrea lucrul acesta nu poate să-l oblige nimeni, desigur. Dar noi stăm şi ne gândim, într-o ţară în care mai mult se fură decât se munceşte, în care majoritatea mint şi îşi pun interesele lor deasupra celor ale neamului, într-o ţară în care omul se poate îmbogăţi doar prin furt şi nu pe căi cinstite, minţind şi înşelând, într-o ţară în care suntem atât de bolnavi din punct

de vedere moral, în care corupţia a luat proporţii de masă, în care omul de rând nu mai crede în nimic, în care criminalitatea şi sinuciderile fac ravagii, găsiţi dumneavoastră o altă metodă mai bună, care să se aplice fără nici un cost, cu efecte educaţionale atât de profunde şi rapide? Aceasta este argumentaţia noastră.

Educaţia religioasă în spiritul moralei creştine este cea mai bună „metodă”, cea mai bună „psihoterapie”, cea mai bună strategie educaţională prin care în timpul cel mai scurt ne putem însănătoşi temeliile sistemului psihologic al personalităţii umane. Prin care în timpul cel mai scurt mai putem stăvili corupţia, minciuna, hoţia în partea de sus a societăţii, violenţa în partea de jos a ei. Pentru că această ţară în momentul istoric actual este un haos, o nebunie, o ţară prăbuşită. Cred că strămoşii noştri s-ar răsuci în mormânt de ruşine dacă ne-ar vedea în ce hal am ajuns. S-ar putea ca cineva să spună că eficienţa acestei metode de „educare morală rapidă şi ieftină” să nu dea roade. Nu este adevărat. După ce juri pe Biblie, oricine ai fi nu se poate să nu te temi (măcar puţin) de Dumnezeu.

2) Educarea Politicii, stârpirea politicianismului. Politicianismul, aşa cum am văzut a făcut un rău uriaş poporului român, aşa cum îi face şi acum. Este o boală care vine din străfundurile fiinţei naţionale, şi ale istoriei, şi este cultivată de sistemele politice, de climatul politic, de instituţiile politice româneşti aşa cum se întâmplă în acest moment istoric. Lucrul acesta trebuie să înceteze imediat. Aşa cum operezi un bolnav de cancer în care boala ameninţă să se

extindă. Ne gândim la ceea ce am numit Educaţia politicii în istoria poporului român. Sistemul politic în istoria democraţiei româneşti a generat şi fenomenul politicianist, care a luat de cele mai multe ori o amploare incredibilă. Politicianismul românesc trebuie stârpit prin toate mijloacele, metodele, prin orice factor pe care îl putem utiliza. Ne gândim în primul rând ca sistemul pluripartidist românesc să fie format – prin constituţie, din două, cel mult trei partide. Oamenii politici să fie selecţionaţi după valoare, după nivelul educaţional şi cultural, şi după norme morale foarte severe. Aceştia trebuie să fie oameni de înaltă moralitate. N-are ce căuta în politică un om care nu are un nivel educaţional şi moral înalt. Instituţiile politice reduse şi esenţializate la maximum. Deci suntem pentru un subsistem politic simplificat, esenţializat, în care nu are că căuta nonvaloarea, necinstea. Subsistemul politic să nu mai genereze politicianism. Politica să devină Activitatea principală prin care sistemul socio-economic este menţinut şi condus pe linia de evoluţie. Cu alte cuvinte preconizăm ca însăşi politica să se transforme, să devină altceva, şi anume Activitatea de conducere a Sistemului socio-economic, cultural şi educaţional pe linia lui de evoluţie. Cu această mare mutaţie Politica îşi re-găseşte esenţa sa de activitate pusă în slujba Polisului, adică a omului, a societăţii. Nu suntem pentru un sistem politic monopartid pentru că am văzut unde a dus în istorie acest lucru, dar ne opunem totalmente proliferării numărului de partide. Moralitatea în acest domeniu să fie extraordinară, astfel încât să nu mai avem nici tiranie, nici corupţie, ci profesionalism, dăruire, patriotism, o dezvoltare sănătoasă şi eficientă. La baza Subsistemului politic vor sta

alegerile libere. Sistemul economic va avea la baza sa proprietatea de stat şi privată, şi piaţa liberă*. În acelaşi timp procesul economic va avea şi momente când va fi dirijat, potrivit mecanismelor şi etapelor de construire ale Sistemului socio-economic de evoluţie. La baza activităţii politice, culturale, economice, educaţionale, vor sta ca nişte pietre de temelie cele 8 Legi-Axiome enunţate mai sus.

3) Sistemul economic – un sistem cu autoreglare dar şi dirijat pe linia de evoluţie – va fi gândit, format, canalizat către a deveni un Sistem socio-economic de evoluţie. Sistemul economic de evoluţie este superior sistemului economic capitalist din toate punctele de vedere, fiind în acelaşi timp un sistem umanist, educaţional prin esenţa, specificitatea, finalitatea şi legităţile sale. În comparaţie cu sistemul economic capitalist acesta are superioritatea Limuzinei faţă de căruţă.

Ei bine, fără trecerea societăţii umane la construirea acestui Sistem socio-economic de evoluţie, popoarele şi Civilizaţia umană nu vor ieşi din criza prin care trec acum. Sistemul socio-economic de evoluţie teoretizat de noi, nu este „pe undeva la mijloc” între socialism şi capitalism. Nu. Este un sistem care păstrează mecanismele de autoreglare şi concurenţă (efecte ale pieţei) ale sistemului capitalist, însă este un sistem care „lucrează”, acesta este scopul, finalitatea lui, legea de bază după care funcţionează, pentru evoluţia sistemului social, a omului. El încearcă să automatizeze şi să cibernetizeze munca fizică (ce are un indice educaţional scăzut) pentru a o elimina (mai ales unele forme ale ei) şi

dezvoltă la maximum Subsistemul de rezolvare a problemelor care se pun Sistemului socio-economic, adică cercetarea, creaţia, care vor lucra în primul rând pentru rezolvarea problemelor evoluţiei.

Sistemul socio-economic de evoluţie schimbă Mentalitatea războinică, mentalitate dominantă a istoriei, cu mentalitatea lui „TRĂIM ŞI MUNCIM PENTRU OM", TRĂIM ŞI MUNCIM PENTRU A EVOLUA, eliminând acel tip de dezvoltare care produce efecte negative. Ei bine, acest tip de economie (Sistemul socio-economic de evoluţie) va avea la bază cele 8 Axiome despre care am vorbit. Dar în primul rând şi în primul rând nouă, românilor, trebuie să ne intre o dată şi o dată în sânge ideea: ne vom îmbogăţi numai şi numai prin muncă şi creativitate (inteligenţă).

Atâta timp cât în România vor mai exista oameni care se vor îmbogăţi prin minciună şi corupţie, prin politicianism, şi axiofagie, pentru noi existenţa acestor lucruri va fi mai mult decât gravă. Acest fapt va putea compromite Marea Renaştere a poporului român. Legea valorii, promovarea valorii trebuie să fie legea de aur a acestui popor, şi această lege nu va funcţiona decât paralel cu Legea stârpirii politicianismului, a hoţiei şi axiofagiei. Axiofagia face din noi un popor criminal, care-şi ratează de fiecare dată salvarea, dezvoltarea şi evoluţia. Lucrul acesta trebuie să ne fie limpede.

Ori înţelegem aceste Legi, ori nu ne mai apucăm de treabă. Marea Renaştere a poporului român va cultiva creativitatea, cinstea, demnitatea, onoare, modelele înalt umane, oamenii educaţi, geniul, dezvoltarea, evoluţia ! Ea se va sprijini pe

acest tip de om, omul educat, informat, bun specialist, moral, generos, cinstit, disciplinat, de caracter. Fără această piesă esenţială – fără această bujie – marele motor al salvării şi renaşterii noastre nu va funcţiona.

Avem nevoie în capul ţării de Conducători geniali – de un nou, de mulţi Burebista ! Avem nevoie în sociologie, în psihologie, în ştiinţe, în toate domeniile de Genii! Acum este momentul lor, şi dacă axiofagia va fi stârpită cu duritate din rădăcină, ele, geniile, pot să apară şi să se manifeste.

3. Am vorbit despre Educarea economiei, prin care Sistemul economic va fi „educat, format" să devină Sistem economic de evoluţie, fapt care va echivala cu o revoluţie în economie. Dar şi Sistemul de învăţământ naţional se va dezvolta, deschizându-se către universul social, către universul existenţial al poporului, către viaţa umană, către existenţa umană. Educaţie = existenţă, Existenţa =Educaţie. În acelaşi timp paralel cu acest proces, care este unul complex, subtil şi de durată, va fi realizat ceea ce am numit procesul de „educaţionalizare" al universului existenţial naţional, astfel încât acesta să se transforme în cel mai mare, şi cel mai uman mijloc de educaţie al poporului român.

Pentru aceasta va fi pusă la treabă Antieducaţia, care va trebui să investigheze toate sursele, toţi factorii antieducaţionali, şi să elaboreze modalităţile eliminării lor din existenţa omului. Educaţionalizarea existenţei umane este un proces profund, complex care vizează re-găsirea umanului, dar şi re-crearea lui continuă. Înseamnă ieşirea omului şi a societăţii actuale din criză şi plasarea ei pe o orbită de evoluţie

care va face din poporul român în câteva decenii (20-30) de ani, unul din marile popoare ale Europei, iar în 50-60 de ani unul din marile popoare ale lumii, ieşind astfel din capcana nenorocitoare ale acelei curse şi utopii care se cheamă astăzi Statele Unite ale Europei sau Uniunea Europeană, una dintre cele mai mari primejdii ale viitorului.

Dar există posibilitatea să devenim un mare popor astăzi când ni se spune că dezvoltarea demografică trebuie stopată, când curentul de idei al planificării familiale, (când familia face un singur copil), a prins deja teren ? Este posibil. Economia capitalistă, ca şi Sistemul economic socialist, sunt incapabile să susţină într-adevăr o creştere demografică substanţială, cum de exemplu sistemul economic capitalist este incapabil să absoarbă şomajul, să rezolve problema şomajului.

Sistemul economic de evoluţie nu numai că rezolvă totalmente problema şomajului dar are nevoie de o forţă de muncă din ce în ce mai mare, putând hrăni mase demografice de zeci de ori şi de sute de ori mai mari decât Sistemul economic capitalist. Asigurându-le un nivel educaţional incomparabil mai înalt. În linii generale – sperăm că lectorul şi-a format o reprezentare filmică limpede, clară – acesta este „Modelul” Macro-pedagogic al Pedagogiei poporului român.

O dată ce acest model va fi pus în funcţiune şi va începe să dea roade, omul acestui pământ se va convinge singur de beneficiile unui asemenea „mod de producţie” şi „mod existenţial-educaţional” (pentru că aceasta face Pedagogia poporului român, schimbă un mod economic şi de existenţă

cu altul superior), sunt extraordinare. Că este mai bine pe lumea aceasta să fii cinstit şi să munceşti, aşa cum este în Sistemul socio-economic de evoluţie, şi fiind fericit numai în acest mod, Omul se va forma ca un om activ, cinstit, creativ, a cărui viaţă are ca finalitate dezvoltarea şi evoluţia Sistemului socio-economic şi a poporului lui pe linia de evoluţie.

Lucrul acesta îl vor trăi toţi oamenii care trăiesc pe acest pământ şi care vor trece la construirea Sistemelor socio-economice de evoluţie. Ieşirea României din criză se va face incredibil de repede. Iar viitorul acestui neam atât de chinuit se va vedea a fi aproape şi luminos. Din acest moment noi nu vom mai fi în istorie poporul victimă care am fost de la începutul lumii, de când am decăzut din „rostul" nostru. Vom fi devenit un mare popor!

Fie ca Domnul să ne ajute ca lucrurile să se petreacă aşa!

ÎN ÎNCHEIERE

Cu această lucrare suntem convinşi că Pedagogia generală este puţin mai bogată, mai încrezătoare în ea. Cu această lucrare în Pedagogia românească există o nouă disciplină care se numeşte chiar aşa PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN. Această disciplină este abia la începutul ei.

În încheiere le mulţumim tuturor înaintaşilor noştri pe acest drum, convinşi că fără efortul lor noi n-am fi putut să

realizăm nimic, şi aplecându-ne cu recunoştinţă asupra lor, le sărutăm mâinile care s-au străduit să scrie pentru viitorul neamului acesta, care, sperăm, se va trezi cât de curând, din somnul umilinţei lui de veacuri. Nu ne rămâne decât să ne continuăm truda mai departe! Iar Dumitale, iubite lector, să-ţi umpli sufletul de aceste idei şi speranţe, şi să credem cu toţii, adânc, până la ultima suflare a existenţei noastre pe acest pământ, în viitorul acestui neam, al chinuiţilor şi al săracilor.

Cu speranţa că poporul român avea nevoie de o asemenea carte, care se numeşte „PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN", despre care suntem încredinţaţi, cu părere de rău, că este şi imperfectă şi neterminată, îl rugăm pe bunul Dumnezeu să facă în aşa fel încât lucrarea ei în sufletele românilor, ale oamenilor în general să fie profundă şi benefică, întăritoare, deschizătoare de noi orizonturi de gândire şi simţire. Iar noi sperăm ca Domnul să ne dea puteri şi inspiraţie să ducem această carte nesfârşită, (căci ea va fi urmată de alte Cărţi privind Pedagogia şi Psihologia poporului român, educarea lui, formarea lui pentru a deveni un popor puternic, creator, demn, bogat, fericit, un mare popor, capabil să reziste şi mileniul acesta în vatra multimilenară a strămoşilor lui) acest demers până la capăt, pentru că lucrarea aceasta este doar începutul unui suiş spiritual mai profund şi mai vast. Fie ca Domnul să fie cu noi şi cu poporul român !

1992

PSIHOLOGIA ŞI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN

CUPRINS

I. Capitolul I: Psihologia şi Pedagogia Poporului român, sau de ce am ales această temă

II Capitolul II: Viziune şi Concepte

III Capitolul III: Este posibil ca Civilizaţia umană să se prăbuşească în curând. Educaţia totală va salva lumea

IV Capitolul IV: Este posibilă o Pedagogie şi Educaţie a popoarelor? Este posibilă o Pedagogie şi Educaţie a poporului român? Viziune istorică asupra încercărilor de constituire a unei Macropedagogii

2. Idei şi puncte de vedere exprimate în cultura română care aparţin macropedagogiei

Către o pedagogie românească sau pedagogia poporului român

V Capitolul V: De ce au eşuat marile modele educaţionale de salvare a lumii

De ce s-au dovedit ineficiente modele educaţionale ale Pedagogiei poporului român

VI Capitolul VI: Consideraţii generale pe marginea conceptului de Pedagogie a poporului

VII Capitolul VII: Educaţia Totală. Viziune şi Definiţie

PARTEA A DOUA

VIII Capitolul VIII: Fundamentarea Pedagogiei poporului român. Istoria. Situaţia geo-politică. Etica. Psihologia. Sociologia. Filozofia

XI Capitolul IX: Sistemul şi structura procesului educaţional în cazul Educaţiei totale a poporului român